Ne vom întoarce într-o zi
Ne vom întoarce într-o zi,
ne vom întoarce neapărat.
Vor fi apusuri sumbre,
cum au mai fost când am plecat
Ne vom întoarce neapărat,
cum apele se întorc din nori,
sau cum se întoarce, tremurat,
pierdutul cântec, pe viori.
Alexandra Svet
Floarea din asfalt

Ne vom întoarce într-o zi
Ne vom întoarce într-o zi,
ne vom întoarce neapărat.
Vor fi apusuri sumbre,
cum au mai fost când am plecat
Ne vom întoarce neapărat,
cum apele se întorc din nori,
sau cum se întoarce, tremurat,
pierdutul cântec, pe viori.
Alexandra Svet
Floarea din asfalt

Alexandra Svet

Floarea din asfalt

© 2019 Alexandra Svet

sasha.svet@icloud.com // floareadinasfalt.ro

ISBN: 978-973-0-28969-5

Floarea din asfalt

„Stilul e omul!“, spunea candva marele naturalist francez Buffon. Parafrazându-l peste timp, aş putea şi eu la rândul meu să afirm: „Această carte este însăşi autoarea ei!“. Căci ce este în ultimă instanţă Alexandra Svet, scriitoarea, dacă nu tocmai această „floare“ care a îndrăznit să înflorească din asfalt?! A apărut pe neaşteptate, cu superbia florii răsărite din deşert într-o lume urâtă, fără anotimpuri, riscând totul şi parcă vrând pe cont propriu să ţină loc de o întreagă primăvară.

Am spus deşert gândindu-mă la biata România de azi, ajunsă o imensă pustie sufletească în care şi nisipului, bătut de vânturi de colo-ncolo, îi este interzis să-şi mai amintească de stânca ce-a fost odată.

Şi-atunci te-ntrebi cum de-a îndrăznit mica şi plăpânda floare să apară? Şi mai ales de unde sămânţa aceasta bună şi roditoare de aleasă calitate, mirosind a pământ românesc, de care un câmp întreg s-ar putea îndrăgosti? Dar acei dintre noi care nu şi-au pierdut, încă, din suflet mirosul veşniciei acestui neam o putem simţi, adulmecând că ea vine de departe. Pesemne de atunci de când ţara asta era plină de asemenea flori, împrăştiate liber peste blânde câmpii şi dealuri răsfăţate parcă de atâta frumos dăruit de Dumnezeu şi retezate crunt, fără de milă, toate într-o sinistră noapte de secera bolşevică. Apoi timpul s-a chircit de spaimă şi repede de tot, ca la un unic ordin, secerătorii morţii au transformat minunea de plai românesc în maidan de gunoaie, apoi în deşert sufletesc, pentru ca astăzi, în numele „civilizaţiei“, sub ochii noştri rătăciţi de atâtea suferinţe, să toarne asfalt. Tone, mii de tone de material fără viaţă, peste viaţa acestui popor, ca ea să fie îngropată şi uitată definitiv. Acolo unde odată erau câmpurile cu minunatele flori, trec astăzi, indiferente, sigure pe sine, şoselele asfaltate ale gândirii unice.

Iată „pustia civilizată“ a României de azi! Dar biata mea floare răsărită atât de imprudent printre cauciucurile nervoase şi ţevile de eşapament ale „modernităţii“ siluitoare de azi, fără de timp şi de sens, ce ne suprimă încet şi sigur întreaga fiinţă, ne povesteşte, parcă strigând din răsputeri, că atunci, în clipa aceea fatidică pentru acest neam, acele flori s-au opus cum au putut şi ele secerii ucigaşe, dând ţărânei acestui neam trupurile lor uşoare fără de viaţă şi nouă,

celor de azi, amintirea mirosului lor curat de pământ românesc. Căci în ultimă instanţă asta face Alexandra Svet cu această carte: „înviază trecuturi“ ce nu şi-au trăit viaţa şi compătimeşte „prezenturi“ ce n-ar merita să trăiască, dându-ne astfel nouă, celor de azi, şansa să ne apropiem, parcă pe nesimţite, de un destin demn, pe care l-am avut odată şi pe care nu mai ştim să îl respirăm.

De la un capăt la altul, circulă prin floarea asta unică, ce-a îndrăznit să înflorească într-o lume lipsită de cer, o esenţă tare, impenetrabilă, ca şi cum, printr-o pronie cerească, o lumină sufletească necoruptă a plouat-o în mod nevăzut, şoptindu-ne astfel, prin răsărirea ei miraculoasă, că sub asfaltul „atotbiruitor“ stă neclintită de la locul ei, în murmur de rugăciune, „Grădina Maicii Domnului“!

DAN PURIC

Cuvânt înainte

Alexandra Svet, scriitoare de o complexitate greu de definit. Cu excelența unui talent de zugrav bizantin, țipă în fața generației sale „Treziți-vă! Asta nu-i România noastră !“ – Un alt „Deșteaptă-te, Române“, dar nu din somnul cel de moarte ci din cel mioritic în care-l „adânciseră“ dracii vremii ca nu cumva s-ajungă-n Rai înaintea altora.

MARCEL PETRIȘOR

Domnul profesor Marcel Petrișor, scriitor, fost deținut politic – coleg de celulă al Părintelui Calciu, al lui Costache Oprișan și prieten apropiat al lui Petre Țuțea. Membru al Uniunii Scriitorilor din România.

Jurnalul bucuriei și al fericirii într-o singură floare: Alexandra Svet

Mare este Dumnezeu!

Sunt o persoană bucuroasă şi fericită în acelaşi timp. Am întâlnit în viaţă multe persoane, pline de har şi de cultură. În al doilea rând am reuşit să citesc multe cărţi ziditoare de suflet care m-au umplut de iubire sfântă cum este şi această scriere: „Floarea din asfalt“.

Întâlnirea mea ca elev seminarist cu monahul Nicolae Steinhardt de la Rohia – un sacerdot al culturii enciclopedice, a fost un moment de neuitat, plin de lumină, care mi-a trasat drumul vieţii. Dumnealui, în momente tainice, mi-a încredinţat cel mai preţios testament literar spre păstrare în regimul comunist: „Jurnalul fericirii“, care este o sinteză a literaturii universale şi mărturisirea de credinţă a acestui monah cu aură de sfânt. Asemenea unei albine harnice, a adunat nectarul spiritului uman universal din care a creat o capodoperă literară de toată admiraţia.

În acelaşi stil şi cu aceeaşi măiestrie literară a reuşit şi Alexandra Svet să scrie această monumentală lucrare: „Floarea din asfalt“, în care a pus tot universul inimii sale în care se ascund tainic marile biblioteci din care şi-a hrănit sufletul ei tânăr şi înfometat după „Pâinea vieţii“ care este Iisus Hristos – „Apa cea vie“.

Întâlnirea mea cu Alexandra Svet „în duh“ prin intermediul acestui manuscris literar pe care l-am citit pe nerăsuflate, m-a făcut să fiu fericit şi plin de bucurie sfântă. Slavă bunului Dumnezeu că mai sunt încă tineri inimoşi, plini de credinţă şi de cultură în ţara noastră – România! Dumnezeu a înzestrat-o pe Alexandra cu o memorie uimitoare şi cu mult har scriitoricesc, care te fascinează până la lacrimi. Scrisul ei este ca o poezie vie ce curge năvalnic din fiinţa ei. Toate cuvintele ei scrise sunt bine rânduite şi cu mare rezonanţă muzicală. Atunci când îl ascultam pe părintele meu duhovnic, Galeriu Constantin de la Facultatea de Teologie din Bucureşti, la cursurile universitare sau la predica pe care o rostea de

obicei la biserica „Sf.Silvestru“, mă cucerea chiar și cu un singur cuvânt rostit de dumnealui din adâncul sufletului: „Amin“. Orice cuvânt rostit de părinte avea rezonanță cosmică, vibra totul în jurul lui.

Așa se întâmplă acum cu mine când citesc acest manuscris incendiar al Alexandrei Svet. Fiecare cuvânt este plin de har, de lumină.

Totul este numai inspirație venită de sus. Pune multă dragoste în tot ce scrie. Ea scrie cu inima pe care rațiunea o luminează mereu. Are o gândire profundă, matură. La anii ei plini de tinerețe manifestă multă înțelepciune, ca o persoană vârstnică. În această carte, autoarea se spovedește ca la duhovnic. O scriere plină de sinceritate, cu durerile ei dar și cu bucuriile credinței care au rodit în inima ei. Are un stil literar diversificat: eseu, poezie, critică, fișe de observație, scrisori, gânduri care se ridică precum firele de iarbă din pământul bătătorit.

Alexandra este un suflet puternic ancorat în realitatea pe care o trăiește din plin. Asemenea martirilor și mărturisitorilor din temnițele comuniste pe care-i adoră, și-a croit în viață un drum al curajului și al demnității. Și-a înțeles rostul vieții aici pe pământ: să iradieze bucuria credinței.

Ea trăiește viața cu iubire între două altare sfinte: Biserica și Patria. Inima ei este România. Viața ei este pentru România. Pe toți din diaspora îi cheamă să vină în România, care înseamnă: OM ÎN RAI, vorba monahului Steinhardt Nicolae.

A cutreierat lumea întreagă de la un capăt la celălalt, prin multe continente a călătorit, dar de fiecare dată a ales să se întoarcă și să aștepte Parusia Domnului Iisus Hristos în România.

Pentru ea România înseamnă Dacia, adică suntem D’aici. Buneii noștri sunt dacii, despre care Herodot spunea că: „sunt cei mai viteji și cred în nemurire“.

Alexandra Svet are ochii înlăcrimați pentru cea mai dragă copilă a Patriei noastre mamă – Basarabia – pământ românesc, luat cu japca de către turci, pe care l-au făcut cadou rușilor cu de la ei putere în urmă cu două sute de ani.

Autoarea acestei cărți este ca o candelă aprinsă de iubire sfântă. Ține mult la tradițiile sfinte ale neamului nostru românesc. Prin tot ceea ce a scris și vorbește pretutindeni, se străduiește să facă o trezvie a spiritului românesc, o redeșteptare națională. Împreună așteptăm cu nerăbdare o generație de adevărați români care să schimbe în bine politica românească.

Agenturile străine bine deghizate s-au infiltrat peste tot ca să distrugă tot ce are sufletul românesc mai frumos în el. Miza luptei este ortodoxia poporului român.

Alexandra Svet este convinsă că România va renaşte ca pasărea Phoenix din propria cenuşă. Există multe resurse spirituale şi naţionale. Iubirea ortodoxiei este puternică. Acesta este crezul ei. Totul prin credinţă şi cultură.

Jurnalul ei „Floarea din asfalt“ ne bucură sufleteşte foarte mult. O binecuvântăm în acest demers literar de mare perspectivă. Dinamismul acestor scriitori tineri creştini care-l mărturisesc cu putere pe Hristos, ne dă mari speranţe că neamul românesc nu va dispărea din istorie.

Hristos a înviat!

Mare este Dumnezeu!

PR.PROF.DR. MILEA MIHAIL,

Membru al Uniunii Scriitorilor din România

Scurtă epistolă către cititor

Dragă cititorule,

Ai în față primul volum de autor Alexandra Svet. Siguranța tonului cu care scrie, „plăcerea textului“ (Roland Barthes) care răzbate din fiecare pagină, plăcerea de a se povesti pe sine mă fac să cred cu tărie că Sasha (cum îi spun prietenii) ne va mai încânta inimile și cu alte cărți în care se vor condensa micile sau marile ei observații făcute cu o lupă scriitoricească deja inconfundabilă, filtrate de sensibilitatea ei feminină și articulate de valorile în care a ales să creadă: dragostea pentru Hristos și iubirea pentru neamul românesc.

Sasha este un autor consacrat -paradoxal- chiar de la acest prim volum. I-au remarcat și alții – mult mai competenți decât mine în ale literaturii- vâna de scriitoare veritabilă. Poetul Marius Ianuș – și el un convertit la Hristos – scria în ultimul său volum, „Gânduri de pe Drumul crucii mele“: „Sunt și alți scriitori tineri – Raluca Brodner, Irina Bazon, Daniela Șontică, Cătălina Dănilă, Sergiu Ciocârlan și Alexandra Svet sunt doar câțiva dintre ei – care au adus bucăți de literatură și jurnalistică ortodoxă de calitate, scrieri care merită să fie luate în considerare de critici“.

Într-adevăr, Alexandra face parte, obiectiv vorbind, din noua generație de scriitori creștin-ortodocși. Cartea ei de debut „Floarea din asfalt“ este, în fapt, una autobiografică, scrisă trepidant, în mai multe registre literare, cu scopul de a-ți arăta, dragă cititorule, că Dumnezeul nostru este unul viu și că se întâmplă și astăzi minuni, învieri nesperate ale sufletului. „Floarea din asfalt“ se adaugă seriei de cărți despre întoarcerea la Hristos, apărute la noi după 1989: „Talita Kumi“ (Monica Fermo), „Fuga spre câmpul cu ciori“ (Savatie Baștovoi), „Între rock și iubirea fără sfârșit“(Cristian Șerban), „Întâlnirea mea cu Hristos“(Claudiu Răducu).

Stilistic vorbind, cartea are o structură postmodernistă, de puzzle. Sunt puse la bătaie, cum vă spuneam mai sus, mai multe registre narative: însemnări de jurnal, scrisori, fișe de observație, notații aruncate, sub impulsul inspirației, pe

hârtie. Dar dacă forma cărţii este postmodernă, fondul este tradiţional, ortodox. Multe pagini amintesc de „Jurnalul fericirii“ şi de acele conversaţii suprarealiste din temniţele comuniste, strânse de Steinhardt sub deviza BUGHI MAMBO RAG.

Registrul stărilor afective, pe care îl accesează Alexandra este şi el divers: citind-o plângi mai presus de voinţa ta, aluneci pe nesimţite în nostalgia trecutului României – populat cu oameni adevăraţi (Regina Maria, Căpitanul…), te înfiori de lumea artificială şi plată în care ne e dat să trăim, îţi retrăieşti copilăria inevitabil comunistă.

Sentimentul dominant al cărţii este iubirea şi dorinţa de a iubi cu orice preţ. Prin iubirea necruţătoare a autoarei sunt readuşi în prezent eroii şi sfinţii neamului Românesc, fragmente consistente de istorie naţională, confirmându-se – pentru a câta oară?- adevărul vorbelor rostite de Gabriel Marcel: a-i spune cuiva „te iubesc“ înseamnă a-i spune: tu nu vei muri niciodată.

Marele atuu scriitoricesc al Alexandrei Svet este acela că a ştiut să stârnească , prin stilul ei, interesul tinerilor -avizi de Facebook, selfie-uri şi internet- pentru valorile României interbelice şi pentru memoria Sfinţilor Închisorilor. Cred că mulţi tineri îşi vor regăsi sufletul pierdut, citind-o pe Alexandra.

Noutatea cărţii ei cred că este dată, în primul rând, de descrierea mediului corporatist de care ea a avut curajul să se despartă şi de ideologiile şi practicile lui aferente: stilul cool, accentul pus pe vibraţie, pe trăiri hedoniste duse până la paroxism, experimentarea drogurilor şi a filosofiilor exotice, luminile electrizante ale rampei şi ale egoului, fascinaţia pentru imagine, corporal şi idolatrizarea trupescului, identificarea cu persona (în sensul lui Jung), admiraţia necondiţionată pentru voinţa de putere şi pentru indivizii care o posedă într-un grad extrem.

De neînţeles pentru mine rămâne şi cum de a fost posibil ca Sasha să îşi redescopere rădăcinile ei româneşti şi să adere ardent la valorile României profunde, uitate şi îngropate adânc de lacheii politici şi intelectuali ai Noii Ordini Mondiale.

În Omiliile sale despre pocăinţă, Sfântul Ioan Gură de Aur ne spune: „Diavolul nu se bucură atâta când păcătuim, cât se bucură când deznădăjduim“. Dragă cititorule, Alexandra a reuşit să scrie o carte-balsam (în paginile ei vei găsi şi aur

şi smirnă şi tămâie aduse în dar Domnului Hristos) pentru sufletele deznădăjduite. Tu, când te vei simţi deznădăjduit, deschide cartea aceasta şi citeşte câteva fraze la întâmplare. Ziua ta va fi mai luminoasă, iar cerul României de mâine va fi mai puţin mohorât.

CIPRIAN VOICILĂ

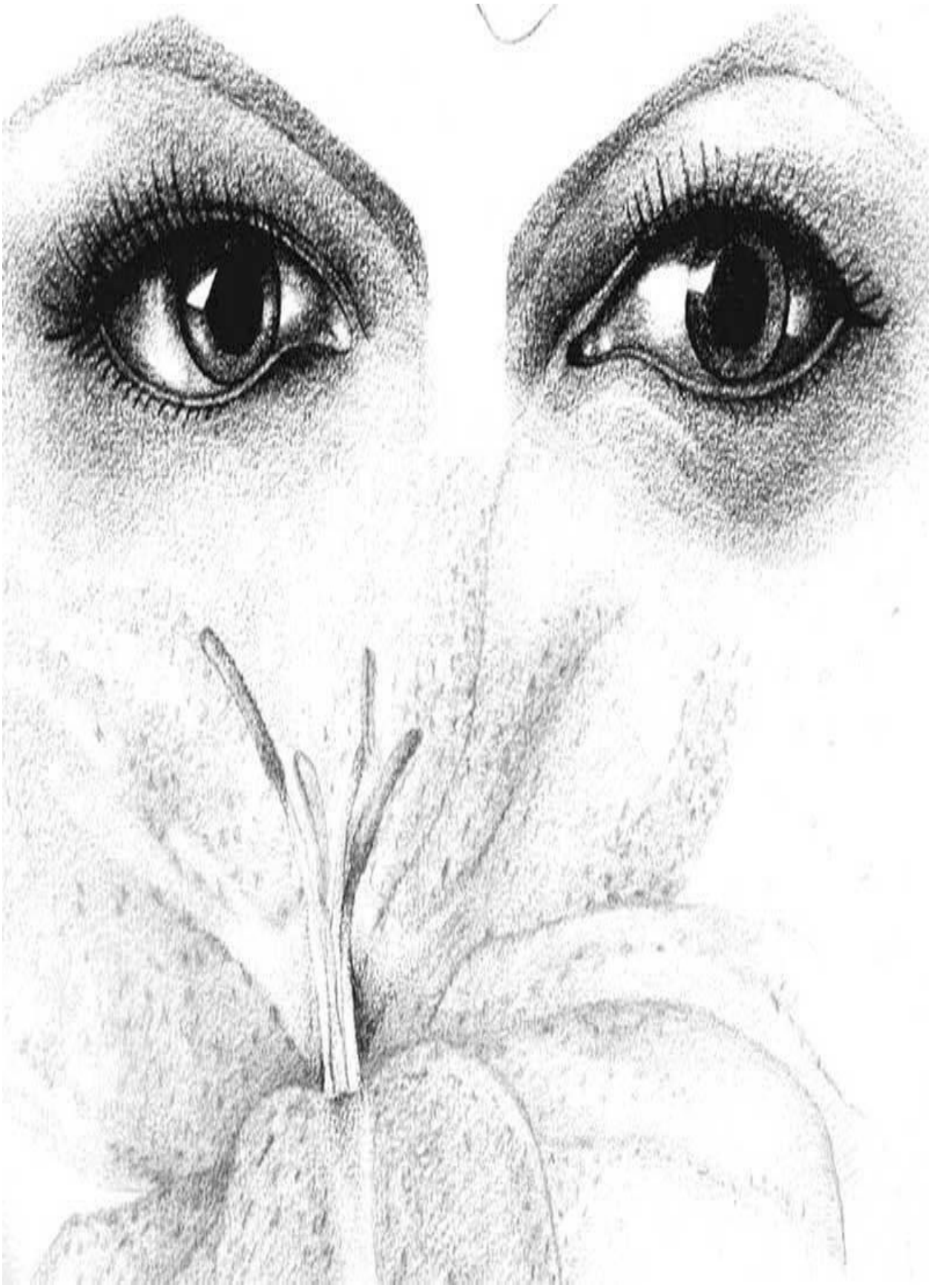

Desen de CRISTINA LAZĂR

Capitolul I

Manifest – Treziţi-vă! Asta nu e România Noastră!

29 Iunie, 2009

Bucureşti

„De azi refuz să mai plătesc impozite, refuz să mai am carte de muncă în acest stat guvernat de oameni incapabili, corupți, needucați, care nu au în vedere decât propriul interes. Refuz să mai finanțez politicieni imbecili și amante care sfidează o țară întreagă. Nu aș avea nimic împotriva doamnelor apropiate președintelui țării, dar când ele beneficiază de bugete de milioane de euro printre care sunt și banii mei, banii părinților mei, banii angajaților mei, am o mare problemă. E un blowjob mult prea scump! Refuz să mai plătesc taxe la stat – de ani de zile plătesc sute de milioane de lei impozite pentru un stat care nu mă sprijină în nici un fel. plătesc zeci de milioane pentru Sănătate, deși sunt conștientă că dacă voi ajunge vreodată într-un spital din România, voi fi tratată mizerabil.

De ani de zile, refuz să mă mai uit la televizor, mi-e greață de politicienii români, nu mă duc la vot pentru că nu am pe cine să votez, îmi vine să vomit când văd panourile publicitare din campanii electorale gen – «nouă ne pasă de Dumneavoastră», refuz chiar și să mă plâng, pentru că sunt mult prea ocupată să îmi câștig existența – cu toate acestea, când se apropie data de 25 a lunii, în mod mecanic mă impacientez să fac rost de banii care trebuie plătiţi la stat, pentru că, nu-i așa? – «cu statul nu te joci». Dar iată că suntem în plină criză, iată că pentru prima dată nu am reușit să plătesc taxele la stat și mi-au fost blocate conturile! Și asta m-a ajutat să mă trezesc, am deschis ochii, m-am uitat în jurul meu cu atenție, am pus întrebări, am deschis televizorul pentru prima oară în ani de zile… și ce am văzut? EBA și Becali mă reprezintă în Parlamentul European, Elena Udrea beneficiază de bugete de milioane de Euro de care dispune cum o taie capul, doamna Ridzi arunca 86 milioane de Euro pe o telecabină când există orașe în România care nu au nici măcar un spital de Doamne Ajută, domnul Patriciu vinde Petromidia pentru câteva miliarde din care sunt curioasă dacă plătește vreo taxă la stat… jocuri politice murdare,

politicieni corupţi şi curve, haos total, o ţară vândută pe nimic de nişte agramaţi care nu şi-au văzut decât propriul interes – măcar dacă ar fi vândut-o scump! – Investitori străini care efectiv nu au cu cine discuta în România şi se luptă cu morile de vânt… şi toţi oamenii de calitate pe care îi cunosc stau cu capul băgat în nisip… l-am avut şi eu, până astăzi, dar am realizat că oricât de mulţi bani aş face, oricâte ţări aş vizita, oricâte cărţi aş citi, oricât aş încerca să nu mă las afectată, at the end of the day, trăiesc tot aici şi tactica struţului îmi va face mai mult rău pe termen lung decât dacă m-aş implica acum. Nu se mai poate aşa! Enough is enough! România nu este doar o ţară de hoţi, de agramaţi, de curve, de parveniţi, de oameni fără balls şi fără coloană vertebrală. Să protestez prin a nu îmi plăti taxele nu este suficient, deşi dacă ar mai face-o şi alţii, s-ar putea declanşa ceva. Fac apel către toate persoanele integre, capabile, educate, care au clădit ceva prin munca lor, fără să fure, să ia atitudine pentru a stopa prostia ce ne afectează pe toţi. Sunt milioane de tineri deştepţi, mulţi dintre ei muncesc peste 12 ore pe zi pentru multinaţionale sau pentru businessul lor propriu, oameni educaţi, în România şi peste hotare, oameni care au gestionat milioane de euro, oameni cu viziune, talent, pro-activi, integri, care ştiu să comunice eficient şi ştiu ce înseamnă să livrezi, ştiu ce înseamnă un deadline, ştiu ce înseamnă responsabilitatea… sunt sute de mii de români de calitate, plecaţi din România pentru a produce şi a consuma în alte ţări, clădind economia altor state – s-ar întoarce mâine în România dacă nu ar fi circul care este acum aici.

Trebuie să luăm atitudine, trebuie să facem o schimbare, este nevoie de o Mişcare a românilor cu balls şi cu coloană vertebrală! O Mişcare de Întoarcere Acasă, atât a românilor plecaţi slugi în alte ţări, cât şi a celor care, deşi am ales să rămânem aici, suntem absenţi, pasivi, indiferenţi şi suportăm ce ni se întâmplă doar visând la următoarea ieşire din ţară. E nevoie de o mişcare în care leaderii să fie testaţi şi para-testaţi, aşa cum se întâmplă când eşti angajat într-o companie multinaţională, fără să fie acceptaţi dacă nu li se dovedeşte integritatea şi eficienţa. O mişcare a oamenilor care nu au mai fost implicaţi în viaţa politică, neîntinaţi, ne-spălaţi pe creier, ne-jigodiţi. O mişcare fără traseişti politici sau scursuri de la alte partide. Este nevoie de o mişcare a oamenilor deştepţi, tineri, cu atitudine, experţi în domeniul lor. Şi tu şi eu cunoaştem cel puţin 5 oameni inteligenţi care ne-ar putea reprezenta mai bine în Parlamentul European decât EBA sau Becali. Oare de ce nimeni nu acţionează? Dacă acum cinci ani ne-am fi implicat cu toţii măcar o oră pe săptămână, în mod sigur nu s-ar fi ajuns aici. Câţi bani furaţi, câte proiecte blocate, câte fonduri nefolosite în cinci ani de zile… Dacă am dialoga constructiv, dacă ne-am întâlni o oră pe săptămână, dacă am acţiona, dacă am putea aduna şi monta toţi oamenii

deștepți, corecți, conectați, creativi, eficienți pe care îi cunosc eu și pe care îi cunoști tu – s-ar vedea și simți diferența în cinci ani de acum încolo. Avem un plan de organizare, avem un plan de finanțare, avem uși deschise către marile centre politice și financiare care caută în România un interlocutor nou. Nu credeți că și marilor puteri le-ar face mai multă plăcere să discute cu oameni educați decât cu agramații parveniți ce reprezintă interesele României în momentul de față?

Propun înființarea unei Mișcări a Corporaților – oameni din bănci, industrie, finanțe, firme de avocați, experți PR, întreprinzători privați- care au calitățile necesare să scoată țara din criză. Este singura soluție viabilă pentru România de acum – țara asta se poate pune pe picioare numai dacă s-ar uni toți oamenii capabili pe care îi avem în toate domeniile – creiere vânate de toate companiile multinaționale, corporați educați, care gestionează bugete de miliarde, conduc sute de mii de angajați, sunt cosmopoliți, știu să negocieze/să muncească/să comunice într-un mediu internațional, într-o piață globală – nu au doar viziune limitată de speculant din Pipera-Tunari.

E nevoie de o alternativă în România. E nevoie de o Mișcare în valorile căreia să mă regăsesc și eu, să se regăsească și Andreea Miinescu, prietena mea care la 26 de ani are firma ei, făcută fără ajutorul nimănui, muncește 13 ore pe zi și seara mai merge și la cursuri de German Business… în care să se regăsească și Ileana Badiu, Managing Partner la una dintre cele mai mari agenții de publicitate, care muncește 14 ore pe zi chiar și în luna a opta de sarcină… și Tereza Vâlcan, expert în PR, care a studiat în State, face MBA la Londra, s-a întors să muncească în România și ar putea să ne reprezinte în mod sigur mai bine decât EBA… și Radu Manolescu, care la 28 de ani și-a făcut firma lui de Head-Hunting, fără ajutorul nimănui și a adus-o în topul firmelor de profil… și doamna Camelia Șucu, ajunsă în TOP Capital fără să fure un leu, prin munca sa de ani de zile… și doamna Mihaela Nicola, guru-ul publicității din România… și Maria Lucia Hohan, designerul ale cărei creații se vând în toată lumea și care a ajuns unde a ajuns prin propria sa muncă… și Pepe Berciu, care a studiat la Londra și are businessul său de succes… și frații de la Fratelli, care cu creativitate, pasiune și muncă s-au impus în viața de noapte a capitalei… și Violeta Bălan, care a terminat Magna Cum Laudae o facultate de drept în America, muncește pentru una dintre cele mai mari firme de avocatură din lume și s-ar întoarce mâine acasă dar nu are la ce… și Horia Mocanu, primul român admis la Harvard, care scrie istorie într-o țară vecină… și Edy Uzunov, proprietarul agenției Regatta, cultivat, meloman, impecabil… și Floriana Jucan,

jurnalista erudită ce s-a încăpățânat să educe cititorul de presă din România și a reușit să impună pe piață o revistă fără femei dezbrăcate și bârfe dezgustătoare… și Fady Zaidan, cel mai conectat și charismatic manager pe care îl cunosc… și Loredana Sălcianu, avocata care a avut curajul acum patru ani să plece dintr-o multinațională și să își deschidă propria ei firmă de avocatură… și Angela Teodora Burz, întreprinzătoarea elegantă care și-a făcut bagajul și a plecat să facă business în Shangai, dar duce dorul prietenilor din România… și Diana Dondoe, care i-a sfidat pe toți cei ce au respins-o în România, ajungând prin muncă, perseverență și consecvență unul dintre cele mai celebre top modele ale lumii, făcând milioane cu o detașare elegantăși impresionând lumea întreagă prin erudiția sa – dar duce dorul țării ei… și Bogdan Voica, la 30 de ani manager al uneia dintre cele mai celebre și exclusiviste agenții imobiliare din Europa… și Eveline Păuna, care la 20 de ani, face o facultate, lucrează 10 ore pe zi, scrie la Q Magazine și în puținul timp liber merge la Operă… și Raluca Safta, care la 23 de ani a avut curajul să își deschidă propria ei firmă de relocări și a ajutat sute de expatriați, directori de companii multinaționale să se relocheze în România… și Damian Drăghici, cu IQ de geniu și cu premiul Grammy care a ales să se întoarcă în România la rădăcinile sale… Asta e România mea! Nu Vanghelie, EBA sau Becali!! Și aceștia sunt doar câțiva dintre oamenii pe care îi cunosc… mai sunt atâtea milioane de oameni deștepți și muncitori, corecți și educați, capabili și integri…

Mă întreb, atâția oameni deștepți nu se rușinează că sunt reprezentați de Gigi Becali și de EBA? (Mă îngrozesc la gândul că EBA va negocia pentru România fonduri de zeci de miliarde de Euro!) Nu vă este rușine că sunteți conduși de un om politic care nici măcar nu poate să pronunțe Google?

Nu vă este rușine să vă dați la o parte când în mașinile cu girofar trece un agramat, un hoț sau o păpușă blondă cu tupeu și cu un singur talent, plătit mult prea scump? Din banii voștri?

Am înnebunit eu sau am înnebunit noi cu toții să stăm pasivi în timp ce suntem călcați în picioare pe banii noștri?

Ei bine, mie mi-a ajuns. Îmi este rușine că am stat cu mâinile în sân și s-a ajuns ca astăzi să fiu reprezentată de o domnișoară din Bamboo și de un cioban. Așa că voi lua atitudine. Și vă rog și pe voi, toți cei ce credeți că nu vă reprezintă cei din scena politică de acum, să luați atitudine. Să găsim și să susținem oameni de care să fim mândri că ne reprezintă. Să identificăm valorile și să le convingem

să se implice. Dacă avem echipă, tot restul vine de la sine. Știu că ei există, trebuie doar treziți. Trebuie să facem ceva. Nu e suficient să ne plângem, sau să băgăm capul în nisip. Trebuie acționat. Eu nu mai aștept o minune, mă apuc de treabă. Voi lupta. Pentru un grup de oameni capabili, care pot revoluționa un sistem de care toată lumea este sătulă. Pentru o Românie condusă de oameni deștepți și integri. Pentru o Românie care să fie un player internațional, nu curva de centură a Europei. Pentru o Românie bogată, cu bătrâni bine îngrijiți, cu tineri cărora să li se ofere perspective, cu străzi fără gropi, cu hoți băgați după gratii, cu milionari pe merit – nu din furat. Pentru un viitor mai bun pentru mine și pentru copiii mei, în țara mea, nu printre străini. Pentru o Românie de vulturi, nu de struți (am ajuns niște struți, cu capul în nisip și posteriorul la dispoziția tuturor analfabeților – sper să nu vă simțiți jigniți de exprimarea plastică, este doar realitatea!… suntem vulturi doar în businessul nostru, în zona noastră de confort sau când ieșim din țară, asta dacă nu ne tratează vreun străin de sus că avem pașaportul pe care îl avem!) Ajunge! Haideți să ne trezim!"

Chiar dacă poate că astăzi l-aș scrie altfel, chiar dacă am înțeles repede că neplata taxelor nu este o soluție, chiar dacă lucrurile se văd în cu totul alt fel astăzi și, în același timp, paradoxal și trist, sunt totuși în mare parte la fel, a fost strigătul meu și mi-l asum, cu bune și cu rele. Cu atât mai mult cu cât de acolo a început un lung și dureros proces de trezire.

Strigătul meu din iunie 2009… Cântec de lebădă al unei ființe care a privit în jur fără să știe că, în mare parte, se privea în oglindă. Urlet dureros al unui suflet ce avea să intre într-un îndelungat proces de methanoia. Zvâcnirea dinaintea unei metanii pline de lacrimi, dar și de bucurie și de binecuvântări.

Țipăt inconștient – dar, în același timp, de o conștiență uimitoare – plin de furie și de revoltă ce se cereau îndreptate într-o direcție ziditoare. Strigăt ce venea parcă de dincolo de veacuri, de dincolo de timpul zilelor noastre, strigăt disperat ce a țâșnit de pe marginea abisului, dorindu-și să trezească o țară, fără să întrezărească pe atunci decât crâmpeie dintr-un adevăr universal valabil: că nu poți trezi pe altcineva atâta timp cât tu însuți dormi. Că nu poți schimba o lume fără a fi tu însuți schimbarea pe care ți-o dorești, după cum spunea Gandhi. Că nu poți schimba o lume prin părerile tale, ci doar prin exemplul și prin faptele tale.

Strigăt războinic din adâncuri de tunel, de unde se întrezărea vag lumina, cu îndemnul ei tăcut… „Dobândește pacea și mii de oameni din jurul tău se vor mântui“ (Sfântul Serafim de Sarov).

Strigătul care a dărâmat totul în mine… După el, nimic nu a mai fost la fel.

Q Magazine

Floriana Jucan, General Manager, 30 Iunie 2009

Prietena mea, Alexandra Svet, mi-a trimis astăzi un mesaj, un strigăt disperat. Îl postez aici și „strig“ și eu alături de ea…

Dragoș Stanca, August 27, 2009

„Protest inedit al unei femei de afaceri din România, pe Facebook.

Alexandra Svet (30 de ani), o tânără care deține compania Phoenix Relocation, a lansat pe Facebook un manifest interesant. Mișcare de PR (pentru cine, vom vedea) sau entuziasm dezinteresat? Nu contează, demersul e interesant oricum. Alexandra are deja peste 3.500 de susținători, printre care nume importante. De exemplu, Camelia Șucu, proprietar Class Mob, care o susține pe Facebook: Ne-am simțit inutili, neputincioși, tâmpiți. Nu mai avem sistem de referință. Valorile au fost uitate. Ne lipsește determinarea. Ar fi cazul să uităm de sintagme precum «lasă că ne descurcăm cumva», «se poate și așa».

Se va transforma demersul tinerei femei de business într-o mișcare grassroots? Sau va muri urgent, ca mai toate ideile pornite cu entuziasm, care se «ofilesc», apoi, pe parcurs?(…)“

Ziarul „Business Standard“, Vineri, 28 August

„Nu rezonează cu stilul corporate al sutelor de clienți, manageri străini de multinaționale, pe care i-a ajutat în ultimii cinci ani să se mute în România. Nu

ar vrea să vadă politicieni nici la televizor, nici pe afișe, nici pe buletinul de vot. Se întâlnește cu sistemul administrativ doar o dată pe lună, pe 25, când trebuie să-și vireze impozitele la Fisc. Dar nu se așteaptă la nimic în schimbul banilor. Însă când, pentru prima dată, nu a reușit să își plătească la timp impozitele, s-a trezit cu conturile blocate. Atunci a «deschis ochii» și a văzut cum arată România și cum este condusă. A pus totul într-o scrisoare deschisă.

Ea e Alexandra Svet (30 de ani), o tânără din București care pare decupată mai degrabă de pe coperta unei reviste de modă. Platforma: Facebook. Masa critică: 3.500 de utilizatori și un bulgăre de zăpadă care se rostogolește pe mail-uri, forumuri și liste de discuții. (…)

În ceea ce s-ar putea dovedi prima mișcare grassroots de amploare din România, Alexandra propune schimbarea clasei politice și administrative cu oameni care au demonstrat că pot construi ceva pe cont propriu și că pot mobiliza încrederea și energiile celor ca ei. (…)

Fără să aibă pretenția că lista ei reprezintă topul celor mai bune exemple, Alexandra îi invită pe cititori să vină cu propriile modele, astfel încât, din coagularea tuturor ideilor, să rezulte adevărata generație care poate schimba România…“.

Albaiulianul

Blogul jurnalistei Floriana Jucan, Manager General al Reviste Q Magazine, a fost „răscolit“ zilele acestea de un amestec de curaj, demnitate și revoltă. Totul, într-o scrisoare publică pe care Alexandra Svet, acționar al unei companii de relocări, o adresează fiecăruia dintre noi și, nu în ultimă instanță, ei înșăși. Revista „Albaiulianul“ vă oferă câteva pasaje din această scrisoare și vă invită, după caz, să puneți capul în pământ sau să faceți un exercițiu de introspecție…

Q Magazine, 31 August 2009

„Alexandra Svet,

Mi-am dat seama cât de bine funcționează mimetismul în presă!

Cu cca. două luni în urmă eram prima publicaţie care mediatiza protestul Alexandrei Svet, intitulat «Asta nu e România noastră». Nimeni nu a făcut atunci vreo ştire de televiziune şi nici nu a invitat-o la vreo emisiune. Săptămâna trecută însă, când Radu Soviani a avut curajul s-o cheme la o discuţie televizată, pe Money Chanel, despre o asemenea iniţiativă, s-a declanşat o adevărată avalanşă de propuneri şi invitaţii de la toate canalele TV. Mă bucur c-am fost sursa inspiratoare pentru colegii mei de breaslă, dar mă bucur şi mai mult pentru faptul că Apelul Alexandrei, un om frumos şi o prietenă care mi-a fost alături de la înfiinţarea revistei Qmagazine, nu a rămas lipsit de ecou".

Cine ar fi bănuit că acest status pe Facebook, un simplu e-mail nesemnat trimis apropiaţilor, avea să ţopăie din calculator în calculator, străbătând toate colţurile lumii, ajungând în milioane de suflete…? În urma acestui manifest s-au făcut emisiuni TV, s-au scris zeci de pagini, am primit mii de mesaje, s-au făcut nu ştiu câte grupuri pe Facebook, impactul său s-a studiat inclusiv în anumite facultăţi…

R. S., realizator TV, redactor şef cotidian

„Motivul acestui e-mail este o scrisoare deschisă, pe care am primit-o astăzi, legată de sistemul economico/politic din România. Apreciez ăn mod deosebit aceasta scrisoare, din punctul de vedere al atitudinii…".

M. G., realizator TV

Recunosc, sunt impresionat plăcut! Am citit în presă manifestul tau… Profund, realist, usturător! Vreau sa te invit în emisiunea mea să vorbim despre asta.

D. D. — Aş dori nişte amănunte despre planurile tale de …reformă cu care sunt de acord din toată inima…lucrez în televiziune, media, am putea

colabora? Felicitări oricum. Este minunat atunci când cineva se oboseşte să pronunţe cu voce tare ceea ce gândim mai toţi. Ăsta mai ales la noi. Am revenit dintr-un lung concediu european şi de la graniţa cu Românica m-a apucat panica, scârba şi greaţa… Poate că totuşi ar fi ceva de făcut. Textele tale dau speranţă. Poate că nu sunt baloane de săpun, poate putem ieşi din scepticismul nostru miticist,suntem o naţie bolnavă. Poate că mai mulţi am putea face ceva. Aşa este, nu trebuie să mai plângem, ar trebui acţiune.

M-aş bucura să comunicăm spre lămuriri. Mi-ar mai ostoi boalele mele bipolare: sfâșiat între scepticism și entuziasm. Sper însă, să nu te corupă televiziunile și alte hiene… Cu simpatie, D.D.

Mi-au scris mii de oameni care şi-au pus aceleaşi întrebări ca şi mine şi care au simţit la fel, în timp ce alţii, surprinzător de puţini, mi-au scris pur şi simplu pentru a mă înjura, pentru a mă ironiza sau pentru a mă numi cu umor… „Ioana D'Arc mioritică, Mesia în fuste… o nouă Jeanne d'Arc, cu emfazările Evitei Peron şi idealurile lui Fidel Castro…", „PR-ista crizată". M-au făcut parte a tuturor teoriilor conspiraţioniste posibile, asociindu-mă pe rând când PDL-ului, când PSD-ului, când… nici nu mai ştiu ce partide erau atunci, aceleaşi de acum, sub altă denumire… de fapt, acelaşi de demult… S-au scris cuvinte urâte de care nu m-ar putea spăla toată apa Dunării şi mi-au fost scrise cuvinte frumoase pe care nu le-aş merita nici dacă aş mai trăi o sută de vieţi – şi în cazul acestora din urmă nici măcar nu era vorba despre mine. Sutele de mii de oameni care credeau în România au găsit atunci în cuvintele pe care le-am scris scânteia a tot ceea ce era mai frumos în neamul ăsta, nădejdea unui ideal, a unui model, a unei soluţii… S-ar putea scrie o carte doar despre feedbackul pe care l-am primit în urma manifestului şi în cele ce urmează se vor regăsi frânturi din strigătele celor care au ales să păşească alături de mine în arenă. Doar cateva, alese la întamplare, scrise pe toate tonurile – de altfel o oglindă perfectă a Romaniei acelor zile…

Însă feedbackul care m-a impresionat cel mai mult din puzderia de mailuri, mesaje şi telefoane primite, cel căruia îi este dedicată în mare parte această carte este următorul.

…Într-o zi în care am avut şansa de a vorbi cu domnul Dan Puric m-a sfătuit ca, înainte de a mă apuca să încerc să schimb lumea, să citesc nişte cărţi pe care ar

vrea să mi le dăruiască… „Știu că ai sufletul curat și ești bine intenționată, dar hai să începem cu asta…“ (avea să îmi dăruiască albumul cu Sfinții mărturisitori din temnițele comuniste – „Fericiți cei prigoniți“, punct de cotitură din linia destinului și demnității mele…). Plin de îngăduință și de bunătate, mi-a dat numărul asistentului său spunându-mi să îl sun să îi spun ce să îmi dea. „Știe el ce are de făcut“. Îl chema Ștefan. L-am sunat, a fost rece, scurt, am stabilit ce aveam de stabilit, i-am dat numele meu să îmi lase pachetul la Teatrul Național și am închis. Părea chiar agasat, probabil numai de mine nu mai avea chef, la programul lor încărcat…

Peste puțină vreme însă, îmi sună telefonul. Era tot el.

— Bună ziua, mă iertați vă rog că vă deranjez.

— Nicio problemă, vă rog.

— Ați spus că vă cheamă Alexandra Svet…?

Ce face, mă ia la întrebări? Nu mă crede că am vorbit cu domnul Puric, ce s-o fi întâmplat…?!

— Sunteți chiar dumneavoastră, cea care a scris Manifestul cu „Treziți-vă…“?

— Da…

— Vaai, de când voiam să vă cunosc… dacă ați și cum am aflat de el…

Eu mă făcusem mică, mică, mică de la schimbarea asta din tonul lui… de la cât de acru, de rece, de formal fusese înainte la cât de drăguț putea fi acum… nu mai știam ce să zic… ca de fiecare dată când aud câte ceva bun despre ce fac, că doar știu că nu e vreodată meritul meu… vorba lui Noica: „Când mă laudă cineva, mă cuprinde panica: dacă ar afla tot ce nu știu, tot ce nu sunt? Când mă condamnă, mă simt liniștit: sunt totuși mai bun decât atât.“

Și totuși…

— Cum ați aflat de el? ardeam de curiozitate…

— Știți… noi avem la facultate un profesor extraordinar, îl prețuim foarte mult, cu toții. E un om vertical, un adevărat reper pentru noi, e probabil cel mai iubit

și mai respectat profesor. Este un om foarte în vârstă, care a văzut multe la viața lui și care, din păcate, ajunsese să creadă că nimic frumos nu i se mai poate întâmpla României…

Până atunci îl văzusem doar ironic, cinic, resemnat cu destinul ăsta trist al poporului român, scârbit de tot ceea ce se întâmpla, blazat, aș putea spune… și trist, atât de trist… Într-o zi însă a venit la facultate foarte entuziasmat. Și, credeți-mă, a fost prima oară în viața noastră când l-am văzut entuziasmându-se de ceva. Eram șocați. Era fericit ca un copil, era atât de fericit… călca de parcă zbura, radia, nu își mai încăpea în piele, el, cel atât de cenușiu și de sobru, de obicei…era total schimbat, părea alt om, părea cu zeci de ani mai tânar…

Motivul entuziasmului si al zâmbetului tineresc după atâția ani de blazare, renunțare și dezamăgiri? Motivul bucuriei si al scânteii de nădejde că poate nu fusese totul în zadar? În ziua aceea vă citise manifestul!!

Și știți ce ne-a zis? Exultând cum nu îmi imaginam să îl văd vreodată, părând mai tânăr cu zece ani, privind nostalgic, zâmbitor în depărtare…:

— Astăzi sunt fericit. Am găsit, în sfârșit, o „nebună“!!!

…A fost reacția care m-a impresionat mai mult decât toate mesajele tinerilor care îmi scriau din toate colțurile lumii. Mai mult decât toate scrisorile mamelor și taților care vedeau în ideea despre care scrisesem nădejdea unui viitor mai bun pentru copiii lor…

Zâmbetul de pe chipul acestui profesor bătrân, care nu credea că va mai zâmbi vreodată în țara asta, fiorul electric de curaj reînviat în sângele lui, bătaia tinerească a inimii, la care nici chiar el nu se mai aștepta, curentul acela de demnitate, de verticalitate, de determinare, de îndrăzneală, de „Pe Aici nu se trece!“, trecând din nou prin tot sufletul său… îmi sunt cea mai dragă răsplată pentru toate nopțile nedormite și pentru toate cuțitele care mi-au sfârtecat sufletul. Și numai pentru asta a meritat!

Această expresie… „Am găsit în sfârșit o «nebună»…“ rostită cu ochi nostalgici după zilele când românii erau altfel, rostită cu bucurie și entuziasm de un om care trăise să vadă adevăratul curaj de care vorbeam eu în acest manifest, m-a uns la inimă… Nu citisem pe atunci poezia domnului Demostene Andronescu, „Unde-s nebunii …?“ dar o trăiam – și cred că am trăit-o dintotdeauna… Așa că zâmbetul bătrânului profesor, care îi întruchipează pe toți ceilalți – toți cei care

sunt şi toţi cei care au fost – cu ochii săi înlăcrimaţi de fericire că a găsit în sfârşit o nebună care să taie nodul, când toată lumea credea că nu se poate face nimic, este poate cea mai mare mulţumire a inimii mele şi cel mai mare compliment pe care mi-l putea face bătrânul domn profesor, laolaltă cu toată lumea – pe care uneori o cred iremediabil apusă – pe care o reprezintă…

Iar dacă el a zâmbit atunci fericit şi odată cu el toţi ai mei, toţi ceilalţi, vii sau morţi, înseamnă că nu a fost în zadar…

— Prezentă!

„Unde-s nebunii, unde ni-s nebunii?

E, Doamne, lumea plină de cuminți,

E plin pământul de martiri și sfinți

Atinși de filoxera-nțelepciunii.

Tăcută-i gloata de-nțelepți ca sfinxul

În fața lumii și-a nemărginirii

Și-ascultător de rânduiala firii,

Cu un plăvan în jug trudește insul.

Scâncesc cuminții-n chingile durerii

Și, sângerând din răni adânci blândețe,

Lângă neveste mor de bătrânețe,

Necutezând să tragă spada vrerii.

Boleşte omenirea ca o juncă

Şi nimeni nu-i ca să-i sloboadă sânge;

S-a-mpotmolit istoria şi plânge,

Cu prora-nfiptă într-un colţ de stâncă.

Nu se mai nasc nebuni care s-o mâne

Cu bâta de la spate, ca pe-o vită,

Acestui veac să-i pună dinamită

Şi evu-nţelepciunii să-l dărâme.

O! Doamne, Doamne, unde-s Don Quijoţii?

E lumea plină de-alde Sancho Panza

Ce nu-ndrăznesc să mânuiască lanza,

Ci scutieri cuminţi se vor cu toţii.

Unde-s nebunii? Unde-s Machedonii

Să tragă spada şi să taie nodul?

Tânjeşte după glorie norodul

Şi nu-s Cezari să-l treacă Rubiconii…

Sloboade, Doamne-n lume nebunia,

S-o răvășească și să o răstoarne,

Ca un berbec să ia pamântu-n coarne

Și-acestui veac să-i surpe temelia!

(Demostene Andronescu)

Asta nu e România voastră! (Blog l-avantgarde, Replică la manifestul viral „Treziti-vă! Asta nu e România NOASTRĂ!“)

Tineri inteligenți, corporatiști și multinaționali, uniți-vă! Acesta pare a fi mesajul lansat de Alexandra Svet în manifestul său. O revoluție a „oamenilor dinamici“, a „tinerilor ce dezvoltă afaceri“, împotriva sistemului ticăloșit. Oau! Oare cum îți vin astfel de idei? Te trezești așa, brusc, dimineața și pui mâna pe pix reformând de la 0 în trei pagini A4 societatea? În mod cert nu și în acest caz. Aflăm că Ioana D'arc a României a „deschis ochii“ și a văzut „cum arăta România“ atunci când pentru prima dată nu a reușit să își plătească la timp impozitele, trezindu-se cu conturile blocate. Cât de revoluționar! Acesta a fost Big Bangul care a adunat 7000 de naivi, rapid, pe Facebook, pregătiți sufletește să fie înregimentați într-o mișcare și da, iată: Dumnezeu a fost milos și le-a dat-o pe Alexandra Svet.(…)

Iată ce scrie Victor Ciutacu (Antena 1): „Eu înțeleg că domnișoara Svet vrea să facă un bănuț cinstit pe spinarea fraierilor care s-ar întoarce-n țară sau ar veni, prin firma de relocare pe care o manageriază (din clădirea lui Locic), mânați de înalte idealuri revoluționare, dar nu chiar toți avem ciungă-n păr. Fiindcă obișnuim să ne tundem scurt ca să nu ne-o lipească alții. (…)

P.S. Oare cine o fi taică-su?“

Beranger: Wow. Nu este de ajuns că ne-au cotropit și colonizat multinaționalele, nu este de ajuns că producția materială și creația conceptuală au fost înlocuite în țara asta de noțiuni găunoase corporatist-

multinaționaliste care ascund faptul că noua societate informațională împachetează fum și taie frunză la câini (dar o face foarte scump și cu PR-ul de rigoare), acum mai vine și o piițipoancă de-asta să ne dea țepe! Trăim vremea păsăricilor proaste. Team-building, ai? Escrocherie, furt, parazitism! La Apaca, fă!

Valgar: — Domnule Ciutacu, mi se pare prea meschină dezvăluirea asta cu relocarea românilor ce vor da buluc să se întoarcă în țară la chemarea drei. Svet. Că o fi ea romantică, utopică sau în solda amicului tău Oprescu, astea sunt deja alte vorbe grele. Dar să crezi că ea a crezut că românii de afară o vor crede și se vor năpusti din sens invers către frontierele patriei ca să fie relocati prin firma ei… Hai nene! Las-o jos că măcăne! Știi dumneata ce ne-ai făcut? Ne-ai întinat cu mocirlă cele câteva secunde în care am vrut, ne-am forțat să credem ce așa ceva ar fi posibil, măcar la nivelul declarativ. În țara asta nici să visezi nu se mai poate, că te trezesc din vis veșnicii apărători ai haosului. Păcat!

Știi ceva domnule Ciutacu? Și eu sunt inginer, tot la stat și ceva mai vechi, pentru a nu zice mai bătrân. Dar câteodată îmi face plăcere să fiu și cu ochi inteligenți, dar să mă pot și exprima despre niște chestii care depășesc nivelul cinic al burții, să mă fac că nu știu că ăia cu diplome au depășit demult ca număr intelectualii, că România poate să pară o țară normală, că măcar cinci minute pe zi Răul este învins de Bine, că mai există speranță. Dar vii dumneata și-mi spui că în mod logic totul este pierdut sau vândut și mă apucă greața. La ce mama dracu' mai trăim? Să ne văicărim? Nu e mai bine să credem, într-o pauză a logicii, că se mai poate face ceva? Sau chiar să încercăm să facem ceva? Sau măcar să visăm că încercăm…

Și totuși… de ce acum cartea aceasta? Poate că ea nu ar fi fost astăzi dacă nu aș constata, an de an, că mesajul manifestului este parcă mai actual decât oricând. Dacă nu aș considera că am responsabilitatea de a da mai departe macar o parte din ceea ce a înmagazinat inboxul meu în acele zile, căci s-a concentrat acolo întreaga conștiință a unui neam a cărui demnitate nu a pierit, în ciuda aparențelor. Și dacă nu aș avea o mare datorie…

La o simplă căutare a numelui meu pe Google, printre primele rezultate apare o

discuție cu titlul: „Cine este în spatele Alexandrei Svet?“. Tema aceasta fiind acoperită pe zeci de forumuri, cu sute de variante posibile, care mai de care mai halucinantă… Și pentru că este o întrebare încă nelamurită în mintea multor oameni – poate chiar și în inimile câtorva dintre cei care m-au susținut – m-am gândit că am datoria – o datorie sfântă – să arăt lumii cine a fost de fapt atunci în spatele manifestului Alexandrei Svet. Pe mulți dintre ei îi știam, dar i-am uitat. Pe mulți i-am aflat chiar atunci… când mi-au întins o mână de ajutor, o vorbă bună, o încurajare, un sfat, o rugăciune… cât de mult a contat fiecare cuvânt! Alții m-au certat, m-au ironizat… însa în spatele fiecărui cuvânt de-al lor, oricât de aspru, simțeam mocnind aceleași suferințe, aceeași dragoste plină de durere care ardea și în mine. Pe alții însă, pe cei mai mulți… i-am descoperit doar după ce m-am întors plină de răni acasă, hotărâtă să devin eu schimbarea pe care voiam să o văd în jurul meu.

Așa că, iată, cititorule… Ții în mână o carte despre toți cei care au stat nevăzuți în spatele strigătului meu de demnitate și despre lunga călătorie care m-a adus la ei.

Capitolul II

Fata României Mari

Refugiul

De ce mi-e Dor de Basarabia…

(16 februarie 2012)

E înalt, voinic, bine făcut. O prezenţă impunătoare, pe care n-o poţi trece cu vederea. Are trăsături dârze şi sclipiri de asprime în ochii de-un albastru oţelit, conturaţi de sprâncene stufoase, ce se întâlnesc în cute adânci, săpate în timp de încăpăţânare, îndârjire, de o hotărâre de neclintit şi de truda grea. Buzele-i sunt strânse, neînduplecate, cu colţurile uşor coborâte, trădând o determinare de fier. Un nas impunător şi el, cu nările uşor umflate, de parcă ar respira furtună. Un bărbat ca un brad falnic crescut în vârf de munte, trecut prin furtuni grele ce n-au făcut decât să îl facă şi mai puternic. Pare că nimic nu l-ar putea speria, că nimic nu l-ar putea da înapoi din drumul lui, bine chibzuit şi urmat cu strictețe, independent de lumea din jur. Care poate să se dărâme, din partea lui, el va merge înainte. Are mâini mari, butucănoase, puternice, muncite, pe care doar văzându-le îţi imaginezi cât de tare te-ar durea de ţi-ar strânge mâna. Face paşi mari, apăsaţi, însă păşeşte lent, gânditor, covârşit de o povară pe care parcă ar purta-o în spate, deşi n-ai putea să o ghiceşti, căci spatele îi e atât de drept de parcă ar defila la o paradă militară, cu umeri încărcaţi de grade şi cu pieptul plin de decoraţii. Şi, totuşi, ceva din fiinţa lui atât de mândră trădează acum îngrijorare, o îngrijorare adâncă de parcă greutăţile întregii lumi s-ar fi adunat toate acolo, în pieptul acela puternic. Şi, parcă cu cât se străduieşte mai tare să o ascundă, pe-atât urlă ea mai tare şi face semne disperate de undeva, din nevăzut.

Merge încet, agale, pe drumul colbuit şi parcă n-ar vrea să mai ajungă. Se apropie însă de clădirea din colţ. O casă impunătoare, cu etaj, frumos văruită, curată, îngrijită, cu ferestre sclipitoare de curăţenie şi cu multe flori la ferestre. Casă de om vrednic. Jos, la parter, o băcănie, o măcelărie şi un restaurant. Sus, locuinţa. Casa se înalţă şi ea mândră, demnă şi fiecare cărămidă oglindeşte parcă mâinile harnice care au aşezat-o acolo cu atâta trudă şi suflet. Oftează. E casa lui.

Ridicată cu mâinile lui, mari, grele, butucănoase, din nimic. E băcănia lui. Măcelăria lui. Restaurantul lui. Se oprește. O privește încruntat, cu o privire în care se zbat fulgere, tunete, furtuni, nori greoi de întuneric. O lacrimă își face loc uimită în ochii ce n-au plâns niciodată. Alunecă speriată pe obrazul brăzdat de cute, în timp ce el stă nemișcat, ca un brad bătrân neîndoit de fulgere, cu ochii privind undeva departe, dincolo de zidurile albe, dincolo de belșugul lesne de ghicit din fiecare colțișor al casei, dincolo de bogăția pe care o emană întreaga clădire, cea mai mândră din sat. Privește undeva îndărătul lor, la truda, jertfa, sudoarea și bucățile de suflet din care a fost plămădită. Sunt ani grei, nopți nedormite, zile nesfârșite de muncă grea săpate acolo, în ziduri. Renunțări și lupte, riscuri și pierderi, dureri, suferințe, vise și răni. Atât de multe… Pe cât îi e casa de frumoasă, pe-atâta îi e sufletul de plin de cicatrici. Pe cât e ea de înfloritoare, pe-atât îi e trupul de-mpovărat de urmele luptei. Dar și el, și ea se înalță mândri și demni, după anii grei de muncă și de chinuri. Au biruit.

În spate, pământul. Zece fălci de teren. Pământ negru, bun, roditor, îngrijit cu sfințenie și răsplătind în fiecare an, din abundență, strădaniile gospodarului. Oftează din nou. Îl doare până în străfundurile ființei gospodăria asta, atât de înfloritoare, atât de mare și de frumoasă, suflet din sufletul său.

Intră în băcănie. Întrebă cu voce tunătoare:

— Unde e Maria?

— E sus, îi dă de mâncare copilului. S-a simțit tare rău astăzi, i-a fost rău. O fi de la sarcină…, îi răspunse cât putea de detaliat vânzătoarea, înfricoșându-se de umbrele negre de pe chipul lui.

Aruncă pălăria pe tejghea fără să rostească vreun alt cuvânt și urcă cu pași grei, rău prevestitori, scările de stejar bătrân ce trosneau la fiecare pas aducător de cutremur. Dădu cu putere ușa de perete și intră ca o furtună în camera scăldată de razele soarelui. Mobila grea, făcută la comandă, încărcată de atâtea amintiri, tablourile, candelabrul scump, toate îl dureau acum. Nici nu putea să le privească. Dar ce contrast între furtuna din inima lui, între întunericul care îi învăluia chipul și lumina ce scălda întreaga încăpere! Icoana Maicii Domnului veghea de pe peretele de la Răsărit, candela era ca întotdeauna aprinsă, soarele pătrundea prin perdelele frumos brodate, o vază plină cu flori de câmp trona senină pe masa frumos aranjată. Două perechi uimite de ochi se întoarseră spre el, revărsând lumină și iubire în inima lui grea. În ochii Mariei, cerul albastru

hotărâse să își găsească casă, loc drag de unde să lumineze lumea chiar și noaptea, chiar și când sunt nori, chiar când plouă, chiar când ninge. În cosițele ei lungi, blonde, bogate, soarele se ascunsese și el, să poată lumina pământul chiar și când afară era urât. Pe chipul ei plin de bunătate, Dumnezeu se ascundea parcă uneori, când era scârbit de prea multele păcate din lumea asta. Îl privi cu aceeași iubire dintotdeauna, aceeași iubire ce i-a inundat ochii încă din prima clipă când s-au întâlnit. Ea era slujnică în casa primarului. A văzut-o, s-au privit și a știut încă de atunci că era Ea. Într-o lună erau căsătoriți. Peste încă nouă luni s-a născut primul copil. Îngerul blond care îl privea acum cu ochii-i mari, verzi, în care tremurau parcă sclipirile pădurii la răsărit de soare. Inima i se strânse văzându-i atât de frumoși, atât de plini de lumină într-o lume neagră, ce se destrăma pe zi ce trece…, atât de plini de iubire într-o lume în care întunericul rupsese zăgazurile și creștea de la o clipă la alta, nedorind decât să înghită parcă tot…

Își trase scaunul masiv din capul mesei și se așeză mohorât, dar ferm. Era alb ca varul. Tăcu preț de câteva clipe, cât să își adune forța să le dea vestea cea neagră, fără ezitare. Tună apoi, pe un ton ce nu mai lăsa loc vreunei împotriviri:

„— Mâine fugim în România. Luăm cu noi doar ce încape în căruță…“.

Copilului îi scăpă lingura din mână. Maria tresări și își duse mâna la pântece. Pruncul de câteva luni mișca mai tare decât oricând. Simți cuțite în tot corpul și își simți inima sângerând de parcă cineva tocmai i-ar fi strivit-o fără pic de milă. Cu toate astea, în ochii ei ce se îndreptară spre Icoană nu se văzu vreo umbră. Nu îi tresări vreun mușchi de pe față. Mâna îi tremura ușor. Își făcu semnul crucii și buzele-i rostiră repede o rugăciune. Se așternu o liniște adâncă, în care întrebări nerostite pluteau în aerul greu de-ai fi putut să îl tai cu cuțitul… „Să lăsăm agoniseala de-o viață? Să mergem în necunoscut? Să o luăm de la început, după atâta trudă? Să lăsăm pământul ăsta, muncit de noi, de strămoșii noștri? Chiar nu se mai poate întâmpla oare vreo minune? Nu mai există nădejdea unei mântuiri?“ Tot nerostite pluteau însă și răspunsurile, îmbibate de-ntuneric și de deznădejde… „da, dar ororile comunismului… mocirla sufletească în care vor să ne arunce… El, care dăduse carne armatei române… parcă auzea ce auzise prietenul lui din copilărie“. „Nu te vom spânzura, vom fi generoși, îți vom smulge câte o unghie în fiecare zi cu cleștele…“. Văzură într-o clipă cele câteva mii de arestați ce fuseseră aruncați după execuții sumare. Acoperiți cu var. Cu ochii scoși, cu nasul sau cu organele genitale tăiate…

„— Trebuie să pregătim ovăz, porumb pentru cai. Trebuie să tăiem porcii și să punem carnea în oale. Câțiva saci de făină. Luăm doar două schimburi de haine, unul pe noi, altul de rezervă. Doar ce e mai bun. Restul lăsăm aici“, rosti pe un ton mecanic, neînsufleţit, gol, indiferent, de om care e gata să piardă totul fără să clipească.

Îi ghici parcă întrebarea din ochii albaştri, în care, pentru prima oară în viaţă, se zărea umbra unor nori…

„– Nu, nu luăm lada ta de zestre. Nu ne mai trebuie de-acum covoarele moldoveneşti de la bunica ta…“.

În ochii ei era acum furtună. Însă nu zise nimic. Plecă capul şi stătu aşa nemişcată, de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat. De-asta o iubea… Nimic n-ar fi putut să o doboare pe Maria. În întreaga ei fiinţă era atâta linişte, atâta iubire, atâta credinţă nestrămutată în Dumnezeu şi atâta forţă, încât nimic, oricât de grav, n-ar fi putut să i le zdruncine. În străfundurile fiinţei sale nu putea pătrunde nimic din ce era rău. Acolo era doar Dumnezeu. Putea să se dărâme lumea, ea mergea înainte.

Urmează o noapte scurtă, un somn plin de zbucium, de frământări şi de durere ce frânge inima. O privire aruncată în grabă, cu noduri în gât şi cu o menghină teribilă ce le strânge fără milă sufletul. Casa, băcănia, măcelăria, restaurantul, pământul drag, copilăria, tinereţea, nunta, primul copil, vestea că e însărcinată cu al doilea prunc, apusurile de vis, lunca, minunatele cântece pe care le cânta cu cele opt surori ale ei, Maria, gustul nemaipomenit al mâncării, poveştile la gura sobei din nopţile de iarnă, primul „Mama“ al puştiului, râsetele care umpleau uliţa, chiotele de la nunţi, jocurile, oboseala, dulcea oboseală după o zi de muncă grea, belşugul, lacrimile, visele, amintirile… Nu sunt în stare să rostească vreun cuvânt. Copilul priveşte în jur descumpănit, de parcă ar vrea să ţină minte totul, totul. Ochii lui mari şi verzi par negri acum. Tace. Inimioara lui mică plânge, zbiară, urlă, întreabă, tremură toată, dar nu îndrăzneşte să rostească nimic cu voce tare.

Câinele îi urmăreşte agitat, lătrând din când în când întrebător. E cuprins şi el de înfrigurare, de teamă… parcă până şi el are lacrimi în ochi.

„— Tu stai aici, Haiduc… Nu vii cu noi. Rămâi tu să ai grijă de tot“, rosti cu glas secat de viaţă.

Însă câinele schelălăie credincios, împotrivindu-se. Vine după ei, lătrând a disperare, jale și reproș, înconjurând turbat căruța. Copilul întinde mânuțele spre el și îi face semn cu mâna de „la revedere“, plângând în hohote tăcute, de frică să nu-l certe tata. Șoseaua principală. Nenorocire. Haos. Lume, armată, înghesuială, zgomot, plânsete, strigăte, încurcătură, rătăciți, câini lătrând. Clipe de groază, panică, disperare. Oameni care plâng. Copii care urlă întrebând obsesiv „Unde mergem?“, „De ce plecăm?“, „De ce bunicii rămân aici?“, „De ce nu mai rămânem acasă?“, „Nu vreau să plecăăăăăăăm!…“, se aude urletul disperat al unui țânc de nici 7 anișori pe care nimeni nu-l poate liniști… O coloană de 30 de căruțe înaintează anevoie prin durerea și mâhnirea care-au năvălit amenințătoare peste pământul sfânt al Basarabiei. Îmbulzeală. Acareturi îngrămădite în grabă în plase, boccele, sacoșe, lăzi. Merg încet, căci e noroi. Un calvar care se derulează lent, cu încetinitorul parcă, săpând în fiecare clipă răni adânci în inimile tuturor. Pe deal, sunt probleme cu urcatul. Oamenii își aruncă sacii mai grei din căruțe… „Ce bine că nu am luat lada de zestre…“.

De pe deal, o ultimă privire spre Acasă… Le va fi icoană sfântă, în zi, în noapte, în iarnă, primăvară, vară, toamnă, în durere, în bucurie, în viaţă și în moarte. Iau cu ei doar o mână de amintiri frumoase din paradisul de-acum pierdut.

Câinele se mai ține încă după ei, lătrând și urlând ca un lup. A moarte. La un moment dat însă, rămâne în urmă. Copilul plânge pe înfundate. Maria tace. Tace și se roagă. El mână caii încruntat. Fără un cuvânt. Fiecare e pierdut în gândurile lui. Ce rost ar mai avea acum cuvintele? Drumul e prost, anevoios. Trebuie să schimbe drumul pentru că află că trupele sovietice au ajuns deja în zona către care se îndreptau. Clipe de groază. Timpul trece greu. Se întâlnesc cu oameni care plecaseră pe jos, cu o traistă, câțiva bănuți și câteva acte. Oameni în vârstă. Bolnavi. Copii. Oameni flămânzi, dezbrăcați, deznădăjduiți, descumpăniți și îngrijorați…

Un exod sinistru. O mare de oameni care nu concepeau să rămână sub sovietici. O coloană de suflete zdrobite, de ochi secați de lacrimi, de refugiați care își lăsau acum inima acasă pentru a avea cândva – ei și urmașii lor – dreptul să aibă una. Sute de dezrădăcinați care lăsau totul de izbelişte, pentru a-şi putea păstra umanitatea. Sute de oameni care își luau lumea în cap, pentru a-și putea păstra credința și pentru a o putea da mai departe. Sute de suflete care plecau în pribegie, refuzând să se supună „transformării socialiste radicale“. Sute de inimi care lăsau baltă munca de-o viață pentru a-și păstra sufletul, refuzând să devină victime ale unui regim satanic bolșevic. O făceau fără să stea pe gânduri, știind

că Fiara Roșie nu urmărea decât să le înjosească credința, să le omoare sufletul creștin, acel suflet din care își trăgeau ei puterea de rezistență, nădejdea de viitor și puterea de luptă. Și da, sufletul lor creștin era mai important decât toate bunurile pentru care munciseră o viață, ei și ai lor. Sute de oameni care aruncau acum, fără să ezite, tot ce Aveau, pentru a Fi. Hăituiți, hărțuiți, chinuiți, muți de durere, împietriți de suferință, cu răni adânci săpate de cuie nemeritate, cu inima sfâșiată, lăsau în urmă averi, pământuri, amintiri, trecut, trudă, rădăcini și își luau cu curaj și demnitate crucea în spate – pentru a-și salva Credința.

Trec Prutul. Își fac cruce. Acum plâng toți. Nu se mai poate stăpâni nimeni. Privesc înapoi fără să facă vreunul vreo mișcare. Fără să poată schița un singur gest. Înțepeniți de durere, privesc în zare, printre lacrimile ce le ustură sufletul. În inima lor e zbucium, e jale, e moarte. Apoi trec râul. Și tac. Și parcă au murit.

Știau ei oare că nu aveau să revadă vreodată dulcea lor Basarabie, urmând să o poarte în suflet ca pe o icoană sfântă până în ultimul ceas? Știau ei oare că aveau să tânjească pentru totdeauna după pământul lăsat în urmă? Că dorul nu avea să treacă, ci să crească în fiecare clipă, parcă mai apăsător și mai chinuitor? Știau ei oare că nimic nu avea să mai fie la fel? Știau ei oare că rănile acelor zile nu aveau să se mai vindece vreodată? Știau ei oare că, într-adevăr, inima lor chiar a murit atunci? Că n-avea să mai bată, niciodată, la fel, odată smulsă din rădăcini? Știau ei oare că aveau să moară nedorindu-și altceva decât să mai fi apucat să mai sărute măcar o dată pământul drag al Basarabiei?

Copilul din pântecele Mariei se zbate, înecat de lacrimile și de sângele ce picură greu din rănile inimii ei. Și parcă ar vrea să îi spună și nu poate: „Nu plânge, Mamă, nu e în zadar…“.

Acel copil era tata.

Și dacă astăzi scriu și strig, și plâng, și urlu, și alerg cu tălpi însângerate înspre vise și cad, și mă ridic, și cad din nou, și totuși mă ridic, și nu renunț, și vreau, și sper, și cred, și bat, și cer, și stărui, și obosesc și iar o iau de la capăt… e ca să mă pot întâlni cândva cu ei, să îi privesc în ochii albaștri ca cerul, ochi ce au murit cândva pentru mine și să le spun că „Nu, nu a fost în zadar…“.

Pe voi toți vă am în spate… Pe tine, Bunicul meu drag, cu chip dârz și neînduplecat… că nu ai apucat să mai îngenunchezi să îți mai săruți măcar o dată glia! Pe tine, Mamaie dragă, cu ochi albaștri precum Cerul către care priveai cu

credinţă în fiecare clipă a inimii tale… că nu ai mai apucat vreodată să te întorci la tine Acasă! Și cât ți-ai dorit să o facem măcar noi! Pe tine, tată, că nu ai avut copilărie! Pe voi, toți cei care ați fost forțați să renunțați în câteva ceasuri la munca de-o viață! Pe voi, toți cei care ați fost obligați să o luați de la capăt, de atâtea ori! Pe voi, care v-ați jertfit pentru ca eu să pot scrie astăzi aceste rânduri! Pe voi, care ați sfidat Siberii de gheață, pentru ca eu să pot să îmi pun astăzi întrebări! Pe voi, care nu v-ați lăsat îngenuncheați, pentru ca eu să pot îngenunchea astăzi întru credința noastră! Pe voi, care ați lăsat tot, pentru ca eu să învăț că e important cine Ești, nu ce Ai! Pe voi, care ați pierdut totul, pentru ca eu să fiu liberă să sărut pământul în care v-ați îngropat sufletul când ați plecat! Pe voi, care v-ați stins toate dorințele, pentru ca eu să pot aprinde astăzi o lumânare! Pe voi, care nu v-ați îndoit, pentru ca eu să pot sta astăzi dreaptă. Pe voi, care ați renunțat la tot, dar nu la credință, pentru ca eu să pot înălța astăzi o rugăciune! În limba română. O rugăciune fierbinte… care nu îi cere Domnului altceva decât ca niciunui om să nu i se mai fure viața. Ca vouă. Ca niciunui copil să nu-i mai fie răpită copilăria. Pe nedrept.

„Bucovină, plai cu flori

Unde-ți sunt ai tăi feciori?

Bucovină, plai cu flori

Unde-ți sunt ai tăi feciori?

Au fost duși în altă țară

Dar se-ntorc la primăvară…“.

Cine e în spatele Alexandrei Svet? Iată cine! Mă străduiesc să îi menționez pe toți, deși e greu… Pe ei, pe toți și pe fiecare dintre ei îi avem în spate. Și tu, și eu…

Diana Dondoe, 29 Iunie 2009

„Acum ceva timp am avut o discuție cu Ioana Nemeș. România văzută din interior (de ea) e «Kafka» ,România văzută din exterior (de mine) e «Beckett».

Aș vrea să o schimb, să o ajut, să o vizitez, să o redescopăr și să o cunosc, să fiu mândră de ea în absolut, să pot să o reprezint și să mă reprezinte. Noi, cei plecați, ducem dorul unui CONCEPT, unei IDEI de «acasă».

Mulțumesc, Alexandra – «acasă» este în spatele cuvintelor tale.“

Basarabia cea martiră

9 Septembrie 2011

Ar fi mai bine să nu îmi pese? Ar fi mai confortabil să nu mai pun întrebări incomode? Ar fi indicat să îmi văd de viața mea și să nu mai scormonesc trecutul? Aș face bine să nu mă mai bag în treburi mari? Lumea e mirată de preocupările mele? Ar fi mai bine pentru toată lumea să îmi văd de viitorul meu și să nu mai încerc să înțeleg?

Dar cum aș putea?

Când glasul meu nu e doar al meu. Când în mine nu sunt numai eu. Când îi port în mine pe toți cei datorită cărora mă aflu aici, acum, în astă lume. Când strigă din adâncul inimii mele toți cei care s-au jertfit pentru ca eu să am astăzi șansa unui viitor. Când îi am în sufletul meu pe toți cei ce odată au sperat că voi trăi măcar eu tot ce le-a fost lor furat. Când în sângele meu curge sângele tuturor celor care în ultimele lor clipe au sperat ca măcar cineva să și-i amintească, cu tot cu visele lor neîmplinite…

„Dăinuie un suflet în adieri,

Fără azi,

Fără ieri,

Cu svonuri surde prin arbori

Se ridică veacuri fierbinți.

În somn sângele meu ca un val

se trage din mine

înapoi în părinți…“ .

(Lucian Blaga, Laudă Somnului)

Vezi tu, inima mea are rădăcini care merg mult mai adânc şi mult mai departe decât poți sesiza privind în grabă. Sufletul meu nu e frunză liberă purtată de vânt, ci trunchi străjer care înalță ramuri spre cer, pornind din rădăcini imemoriale. Asemenea unui stejar bătrân, sufletul meu se hrănește din rădăcini adânc înfipte Acolo… în pământul străbunilor mei. Îmi trag seva vieții din ele! Și ele îmi reamintesc mereu cine sunt, chiar și când viața m-ar putea face să uit, chiar și când zgomotul asurzitor al realității imediate ar putea să le acopere strigătul înfundat, chiar și când tărâmuri străine m-ar putea atrage cu promisiuni înșelătoare, chiar și când nu pot deslușI clar acea chemare stranie care vine de dincolo de timp.

Când am venit pe lume, în primul meu strigăt s-au împletit strigătul de durere al bunicilor mei, plânsul înfundat al părinților după copilăria smulsă și cel al tuturor străbunilor care au plătit cu sânge dreptul meu la viață. Mocnesc în mine dorințele lor neîmplinite, regretele lor amare, jertfele lor sfinte, prea multele lor lacrimi și toate zâmbetele lor furate. Îi port pe toți cu mine, mereu. Și am o datorie sfântă față de toți cei care și-au smuls bucăți din suflet pentru ca al meu să le poată da astăzi măcar dreptul la amintire. Măcar atât!

Se spun în mine doruri nestinse de locuri pe care nu le-am văzut vreodată. Locuri de care nici măcar nu am putut afla din poveștile bunicii sau din amintirile răpite ale tatei. Și totuși sunt acolo… Sunt clipe în care, de dincolo de mine, mă cheamă locuri de departe, doine vechi bătrânești, aerul tare al unor ținuturi îndepărtate, păduri de mesteceni bătrâni, arome îmbietoare de mâncăruri necunoscute, gusturi nemaiîntâlnite, inimi calde… Să fie, oare, aerul curat al acelui sătuc din Basarabia, atât de magic în seri de vară, sătuc drag părăsit peste

noapte de ai mei bunici? Să fie oare acel cântec trist pe care bunica și ale ei opt surori îl cântau în copilărie? Mă cheamă, oare, gustul minunat al bucatelor din Basarabia? Mă invită oare inima caldă și primitoare a atâtor rude necunoscute pe care le am acolo? Mă cheamă oare acea ultimă imagine ce s-a întipărit pe retina bunicilor mei atunci când și-au luat adio? Oare nu ar trebui să vadă ochii mei, și pentru ai lor, acea imagine sacră, ce le cuprinde tot sufletul lăsat peste noapte pe mâna străinilor?

Vezi tu, în mine nu sunt doar eu… În sufletul meu sunt toate aceste chemări. În glasul meu sunt toate aceste glasuri. Glasul bunicului care a murit dorindu-și doar să mai fi apucat să sărute măcar o dată pământul ce fusese cândva al lui. Glasul drag al bunicii ce a purtat în suflet ca pe o icoană, până la moarte, amintirea unui Acasă ce i-a fost furat peste noapte. Glasul tatălui meu, care a tăcut prea mult, plângându-și mocnit copilăria nemeritat de tristă.

Cum aș putea să tac? Cum aș putea să ignor aceste glasuri și să merg mai departe pe calea mea, ca și cum doar eu aș conta? Ca și cum nu aș avea vreo răspundere față de cei datorită cărora eu astăzi Sunt?!

Nu pot! Nu am să merg mai departe. Mă voi opri și voi privi înapoi. Pentru că, dacă îmi doresc să pot merge cu adevărat înainte de-acum încolo, trebuie să mă întorc la rădăcini. Căci cum ți-ai putea înălța crengile viguros spre cer, când rădăcinile îți sunt smulse? Așa că mă voi întoarce la ei. Cu Inima. Căci în mine se spune un dor nestins… E Dor de Basarabia! Mă întorc la Ea. Mă întorc la Ei. Pentru tine, Bunicul meu drag… Pentru tine, Mamaie…

„Nu știu dacă pe fața acestui pământ s-au mai produs crime într-o măsură așa de mare ca pe pământul Basarabiei. De aceea pe drept cuvânt poporul Basarabean a fost declarat MARTIR, iar Basarabia o provincie MARTIRĂ“.

Pr. Vasile ȚEPORDEI

În 1940 Basarabia revine sub stăpânire sovietică. Să îmbrăcăm „în doliu frumoasa Bucovină“… (Eminescu).

„Și sânge gros, de lună, lângă cer

Va răscoli adâncuri de cleștar.

Va prohodi o doină din altar

Și va țipa o cucuvea de fier.“

(Constantin Dobrilă, Memoria, Revista gândirii arestate, Nr. 31)

Sunt călătoare în timp spre țara mea. Mă întorc în timpuri de groază și sânge, de suflet zdrobit, de lacrimă și durere. E dimineața de 28 iunie 1940. Dimineața care le-a adus românilor vestea tragică. Radioul de la București anunță că, în urma unui ultimatum al sovieticilor, Basarabia și o parte a Bucovinei sunt cedate rușilor. Privesc în jur. Furia roșie năvălește sălbatic fără a aștepta ca românii care se refugiau să poată lua cu sine ceva din averea agonisită de părinți și bunici. Armata Română se retrage urmată de tancurile și de mașinile blindate sovietice. Văd ofițerii și soldații români mergând pe jos, cu fețele îndurerate. Multora le e rușine că Basarabia a fost cedată fără un foc de pușcă. Pe străzi, tancuri sovietice. În curând, apare și mașina numită în popor „Corbul negru“, înfricoșând oamenii. Mașina ce avea să ducă la moarte sute de mii de semeni. Văd cum, din primele zile de ocupație, sunt arestați oamenii politici. Primii sunt foștii deputați ai Sfatului Țării, care făcuseră Unirea în 1918. Da, e și Moș Ion Codreanu printre ei. Ți-l amintești? Acel bătrân țăran, pe care îl prețuia atât de mult Nicolae Iorga, încât le-a spus tuturor celor din Parlament: „Ascultați-l bine pe țăranul acesta, aveți multe de învățat de la el!“. Acel țăran înțelept care ne spunea: „Cu arma, cu vorba, cu condeiul, cu sapa, noi trebuie să ne apărăm Țara“. L-au luat. La 28 iunie 1940, în timp ce era la câmp, este arestat de NKVD, bătut cu cruzime, schingiuit și torturat, totul numai pentru a recunoaște în scris că Unirea de la 1918 s-a făcut sub presiunea și amenințarea baionetei românești. Refuză cu încăpățânare și este închis.

Pe el și pe toți cei ca el îi am în spate.

Merg mai departe. Ajung la statuia regelui Ferdinand. Este învelită în pânză roșie și împodobită cu portretul lui Stalin. Ridic privirea către coloanele

Clopotniței Catedralei (învelite și ele în roșu): portretele lui Stalin și Molotov. Un copil cu șapca trasă pe ochi privește speriat când înspre statuie, când înspre Catedrală. Nu înțelege. Pur și simplu, nu întelege de ce întreaga sa lume s-a schimbat atât de brusc. Atât de radical. Nu întelege de unde a năvălit tot acest întuneric.

Mă uit în jur. Oameni înfricoșați, mergând cu capul în jos, ieșind rar din casele lor. La geamuri sunt trase perdelele. Străzi pustii. Magazine închise. Teroare.

Intru în școli. Familia, respectul față de profesori – discreditate. „Mama voastră: Uniunea Sovietică, Tatăl vostru: Tovarășul Stalin!“. Denunțul, lepădarea de părinți sunt încurajate. Cărți scoase din biblioteci și din casele oamenilor – toate volumele „tipărite cu litere burgheze, monarhiste, naționaliste, fașiste“ (adică latine) – arse. Ajung la Institutul Pedagogic nr. 2 din Orhei. E ajunul Paștelui. 1941. Un grup de 40 de elevi au redactat manifeste antisovietice: „Ne-am săturat de regimul și de pâinea sovietică! Vrem pâine românească! Jos Bolșevicii! Jos NKVD! Jos Stalin!“ Trădați de o colegă, sunt arestați în frunte cu profesoara de filosofie care i-a sprijinit. Elevii majori sunt executați ca „spioni și trădători de țară“; minorii – condamnați la pedepse între 10 și 25 de ani.

Pe ei și pe toți cei ca ei îi am în spate.

Mă îndrept spre Biserică. Văd bolșevici intrând în catedrale, în biserici, în mănăstiri, chiar în timpul slujbei religioase, cu drapele roșii, cu șepcile pe cap, urlând: „Moarte popilor! Jos opiul noroadelor!!“. Îi văd doborând și spărgând icoanele, mâzgălindu-le cu vopsea – câteodată chiar și cu fecale – scoțând ochii sfinților; uneori, lipind pe dosul lor portretul lui Stalin. Îi văd intrând în altar, îmbrăcând veșmintele preoțești – și, cu pumnul ridicat, cântând Internaționala. Mă îngrozesc văzându-i cum scuipă crucile, cum urinează în fața altarului – credincioșii nu îndrăznesc să se opună: în ușă se află NKVD-iști înarmați, gata să intervină. Îi văd apoi pângărind, arzând cărțile de cult, precum și pe cele din bibliotecile parohiale, episcopale, mitropolitane.

Terifiată, revoltată, lividă, găsesc totuși puterea să urmăresc valul roșu distrugător. Percheziționează locuințele, confiscând și distrugând icoane, crucifixuri, biblii. Prefac lăcașurile de rugăciune în cluburi, magazii, grajduri. Paraclisul Palatului Mitropolitan devine sală de spectacole a Palatului Pionierilor. Capelele din cazărmi devin magazii, grajduri. O bisericuță din portul Ismail este acum magazie, iar o capelă militară din Cetatea Hotinului – latrină.

Preoții? 48 de preoți deportați, uciși, dispăruți între 1940 și 1941.

Deportarea? Fără judecată. Pe bază de liste. Capi de familie sau familii întregi. „Într-un sfert de oră să fiți gata!“ Sunt luați de acasă și urcați în camioane militare. La gară, în tren, câte 60-70 de persoane în fiecare vagon – de marfă. Pe vagoane văd scris: „Emigranți voluntari“. Căldură infernală în vagoane. Aud oameni cerând apă. NKVD-iștii le aruncă prin ferestrele zăbrelite pește sărat: „Na, apă sovietică pentru bandiții de români! Pentru fașiști!“. În județele din sudul Basarabiei, trecute la Ucraina, nu sunt despărțite familiile; în RSSM însă aud urlete de disperare, văd bărbați smulși de lângă soțiile și copiii lor. Lacrimi de deznădejde, strigăte de groază, indignare, haos. Bărbații sunt duși în lagăre de muncă forțată. Familiile, în Siberia.

Numărul deportaților? Nu se cunoaște cu precizie. Se crede că cel puțin 300.000 de persoane.

Soarta deportaților? Nu se știe. Lângă Odessa văd un tren de marfă: în fiecare vagon din cele 22, câte 40-60 de persoane împușcate prin pereții de lemn – doar în acest tren sunt 1.000 de victime. Adulți, femei, copii. Fuseseră arestați și trimiși în Siberia cu câteva zile înainte de izbucnirea războiului. Câți dintre cei deportați nu vor muri în vagoanele sufocante ale trenurilor morții! Câți nu vor muri odată ajunși la fața locului, lipsiți de orice apărare în toiul iernii siberiene! Câți nu vor muri muncind până la epuizare! Câți nu vor muri de foame…

Asasinatul? E la ordinea zilei. Individual sau colectiv. Arestații mai puțin periculoși sunt deportați. Periculoșii sunt asasinați pe loc. După ce, prin tortură, li se smulg scrisori care trebuia să pară expediate din Siberia. 87 de cadavre descoperite în beciul NKVD la Chișinău. 6 cadavre la sediul NKVD din Ismail. 19 cadavre la Cetatea Alba. Toate au mâinile și picioarele legate. Mă îndrept spre Cernăuți. Aici e deja prea mult pentru mine. Înainte de 22 iunie 1941, sovieticii „arestaseră prea mulți, nu-i mai puteau transporta; așa că i-au legat, i-au așezat cu fața în jos și au trecut cu tancurile peste ei“.

Pe ei, pe toți îi am în spate.

Îmi răsună în minte glasul lui Tudor Gheorghe, înecat de lacrimi…

„Se urcă Basarabia pe cruce

Și cuie pentru ea se pregătesc

Și primăvara jertfe noi aduce

Și plânge iarăşi neamul românesc.

…

Se urcă Basarabia pe cruce

Și nu știm învierea când va fi“.

Muzica? Nu mai e muzică în Basarabia. Doina e cântec interzis. Orchestra Simfonică a Basarabiei e surprinsă de cedare într-un turneu de concerte prin țară. În 3 iulie 1940, la întoarcere, în gara Chișinău, toți muzicienii sunt suiți în camioane, duși în Valea Morii, lângă Orhei, și împușcați. Nu mai cântă nimeni în Basarabia…

Aud glasul poetului Grigore Vieru. „Nici nu știu, iată, în chinul meu, /De-am mai trăit! /Vestește-L, mamă, pe Dumnezeu/Că am murit!“

„Da! Am murit!“. Îmi strigă cei 15.000 de ostatici și de prizonieri români executaţi la Sorotov. „Da! Am murit!“. Îmi strigă toți cei 30.000 de oameni asasinaţi sau morţi sub tortură între 1940 și 1941. De peste tot, același strigăt. „Vestește-L, mamă, pe Dumnezeu/că am murit!“. Și strigătul crește și crește… și crește… După revenirea sovieticilor, în 1944, numărul celor care strigă va urca la valori terifiante. În 1953, deja peste o treime din totalul populației Basarabiei va fi strigat. „Vestește-L, mamă, pe Dumnezeu/că am murit!“.

Refugiații? Convoaie întregi… Peste 700.000 de români basarabeni fug din fața armatei rusești, „eliberatoare“. Orașe goale. De la sate se refugiază toți intelectualii. Țăranii, în mare parte, rămân pe loc. Ei își părăsesc greu vatra. Și apoi, au trecut prin atâtea cotropiri, de-a lungul timpului…

Și cei rămași acasă? Îi aud cântând, cu ochii secați de lacrimi… cântă Doina Prutului.

Triști, părăsiți, flămânzi, chinuiți… rămași fără cereale în urma invaziei roșii.

Urmează seceta din 1946 şi o foamete cum nu s-a mai văzut. Văd în faţa ochilor scene terifiante – peste 400.000 de victime, chiar şi cazuri de canibalism… o tragedie umană greu de imaginat. Toate, sub privirea indiferentă a „eliberatorilor“.

„În ţara lui Roş Împărat

Durerea se culcă cu trupul în pat,

Durerea se suie cu sufletu-n cer.

Demult, un Copil de dulgher

A spus: Să fugiţi de păcat

Şi de ţara lui Roş Împărat.“

(Andrei Ciurunga, În ţara lui Roş Împărat)

Sunt călătoare în Purgatoriu… Ajung și la Fântâna Albă. Este 1 aprilie 1941. 1.941 de români au hotărât să se refugieze în patria-mamă. Celelalte naționalități (nemți, polonezi, evrei, slovaci) din satul lor primiseră dreptul la repatriere. S-a iscat zvonul că și românii pot să se repatrieze, trecând gardul de sârmă ghimpată în România. Toți cei 1.941 de oameni hotărăsc să lase agoniseala de-o viață acolo și să se refugieze în România-Mamă. Văd oameni înveșmântaţi în haine de sărbătoare. În ochii lor, lacrimi de bucurie și de speranță. Rostesc neîncetat rugăciuni. Au luat cu ei pe drum cruci și icoane. Aud pe cineva din mulțime: „Oameni buni, la graniță ne așteaptă frații din România cu pâine și sare!“. Au luat și ei. Și pâine, și sare. În ștergare frumoase, albe. În sfârșit își vor revedea soția, soțul, tatăl, fiica, fratele. Merg în grupuri, cu icoanele în brațe. Cei din față au tricolorul desfăcut. E mare și frumos, înconjurat de steaguri albe, icoane și cruci. Din când în când, câte unul strigă: „Trăiască România Mare și Regele Mihai!“. Văd însă cum grănicerii ocupanților le ies înainte, îndemnându-i să se întoarcă. Îi amenință că au ordin să tragă. Însă ei nu cred. Continuă să meargă înainte către o viață mai bună. Cum puteau să creadă, când consăteni de-ai lor de alte naționalități au reușit să plece? Ignoră somațiile și merg mai departe. Și, din

acel moment, coboară iadul pe pământ… După primele rafale, lumea se aruncă la pământ. Cei nevătămați, la îndemnul celor din urmă: „Înainte! Ura!“, se ridică și își reiau drumul. Și din aceștia se prăvălesc mulți sub gloanțe. Se aude din mulțime: „Ridicați batistele albe!“. Dar gloanțele ciuruiesc în continuare… mâini ridicate, batiste, cruci și icoane. Se trage din toate părțile. Cei rămași vii încearcă să fugă spre pădure. Unii dintre ei se târăsc răniți și plini de sânge. Se trăgea și din pădure. Urlete, țipete de groază, plânsete, strigăte de copii. Mormane de cadavre. Mame cu copii mici la sân sau duși de mână cad… și nu se mai ridică. Peste tot, vaiete, gemete, blesteme. Sânge, mult sânge… Lacrimi și durere. 1.941 de inimi zdrobite în zborul lor spre Patria-Mamă, într-un prea trist an 1941.

Pe ei, pe toți îi am în spate.

Mă așez. Inima mea tace. Și plâng. Din vale se aude o doină de jale. Glia plânge și ea. Țara-Mamă pare atât de departe când privești de aici, de la Fântâna Albă. Frunzele copacilor jelesc ca niște bocitoare. Vântul plânge și el. În versuri de sânge…

„Mi-e dor de tine, Mamă…

Măicuțo, tu: vecie,

Nemuritoare carte

De dor și omenie

Și cântec fără moarte!

Vânt hulpav pom cuprinde

Și frunza o destramă.

Mi-e dor de-a tale brațe,

Mi-e dor de tine, Mamă.

Tot cască leul iernii

Cu vifore în coamă.

Mi-e dor de vorba-ţi caldă,

Mi-e dor de tine, Mamă.

O stea mi-atinge faţa

Ori poate-a ta năframă.

Sunt alb, bătrân aproape,

Mi-e dor de tine, Mamă…“.

(Grigore Vieru)

Mă reîntorc la ziua aceea când puterile iadului s-au dezlănţuit pentru prima oară asupra satelor paşnice ale Basarabiei. La ziua începând cu care istoria pământului ei sfânt s-a scris cu litere de sânge. La ziua când a fost distrusă peste noapte o lume clădită în veacuri prin muncă, iubire, credinţă şi omenie. La acel 28 iunie 1940. Una dintre cele mai tragice zile din istoria poporului român. Recitesc protestul academicianului Ştefan Ciobanu, lansat în acele zile pline de durere: „…Dacă mai există dreptate pe acest pământ, dacă principiile umane mai au vreun rost, dacă drepturile popoarelor, sfinte chiar în timpurile întunecate ale istoriei, mai au vreo valoare, noi, parlamentarii şi fruntaşii vieţii politice şi culturale din Basarabia, români şi minoritari, în numele poporului dintre Prut şi Nistru, astăzi redus la tăcere, apelăm la lumea civilizată şi atragem atenţia asupra dramei sfâşietoare prin care trece populaţia Basarabiei; în acelaşi timp, ridicăm glasul nostru de protest viguros contra încălcării nelegiuite a celor mai sfinte drepturi ale noastre istorice, etnice şi umane“[1].

Citesc şi recitesc. Şi mă întreb. Dar, oare, mai există dreptate pe acest pământ?

Pe ei, pe toți cei care au suferit atunci, îi avem în spate. Și tu, și eu.

C.P. — Berbanții nu și nu!

Este absolut oribil să văd, ca femeie, în ce societate supra-extra misoginăși discriminatorie am ales să trăiesc și la care m-am și întors.

Bref, îi mulțumesc Drei Svet, o propun pe ea ca politician, și mă propun și pe mine. Momentul modestiei în care trăim este toxic pentru întreaga societate românească, și chiar dacă mamaia m-a învățat să fiu modestă, iacă astăzi NU SUNT, mi s-a luat, și chiar cred că politica vocală este singura cale. Și dacă vom fi total incompetente, tot nu vom atinge egalitatea cu bărbații, din simplul motiv că vom ajunge la egalitatea de gen, inițiată și impusă de UE, numai în clipa în care în politica românească VOM AVEA TOT ATÂTEA FEMEI INCOMPETENTE PE CÂT AVEM ȘI BĂRBAȚI INCOMPETENȚI!!! Și știți și voi că dezechilibrul este covârșitor…

Pour la bonne bouche pot să mărturisesc că am un Master în Administrație Publică de la cea mai bună școală de administrație publică din Statele Unite, #1 în US News Ranking, Maxwell School of Citizenship and Public Affairs, m-am întors acasă de 6 luni, ȘI MI-A FOST RESPINS DOSARUL DE CONCURS LA 6 MINISTERE și 3 AGENȚII GUVERNAMENTALE. Adică nici nu am ajuns să stau pe scaun la un concurs, dacă așa se numește chestia aia dubioasă care te plasează într-o instituție publică după ce dai un examen oligofren dintr-un pomelnic de legislație bolnavă, constant în schimbare.

Surprinzător, DOSARUL MI-A FOST ADMIS LA CONCURSUL EPSO, PENTRU A DEVENI FUNCȚIONAR EUROPEAN (asta după ce am trecut și testul eliminatoriu, pe care bag mâna în foc că nu îl trece nici un ministru roman al momentului, nici măcar cel de externe).

ARE ROMANIA FUNCȚIONARI PUBLICI MAI BUNI DECÂT FUNCTIONARII EUROPENI?

Nu, dar se pare că minunata țară și administrație nu are nici o problemă în a se dispensa de toți tinerii merituoși, mătrășindu-i cât mai repede peste hotare, nu

cumva să stea în ochii ministerelor și ai politicienilor, dar mai ales în ochii ELECTORATULUI ROMÂN, care nu mai crede că ȚARA POATE FI SALVATĂ.

Dar și voi știți că SE POATE, Mihai Gâdea, Mircea Badea și Victor Ciutacu!

Este și responsabilitatea voastră să o salvați, în loc să măcăniți non-stop ca „ASTA NU O SĂ MEARGĂ NICIODATĂ ÎN ROMÂNIA“!!! Semănați cu mama lui Napoleon, care, cobe corsicană, în loc să se bucure că fiu-su a transformat Franța în Imperiu, i-a zis sec la înscăunare „Pourvu que ca dure“ / „numai de-ar dura“.

La el a durat 10 ani de victorii… voi vreți să ne îngropați chiar înainte de a încerca. Păi cine are, atunci, mai mare rezistență la schimbare, mass-media sau electoratul?

C. P. șomeră Fulbright

A., iunie 2009: Îți dă dreptate și te ajută și psalmul 11, la versetul 8.

„Căci, atunci când se ridică sus oamenii de nimic, nelegiuiții mișună pretutindeni.“ Amin!

C., 30 Iunie 2009: Mi-ai luat somnul!

„Alexandra mi-ai luat somnul în seara asta am citit a treia oară ce ai scris , parcă ai avut un dar de la Dumnezeu să citești gândurile a miloane de români dar care nu au avut curajul tău de a se exprima“.

Pe aici nu se trece!

(Martie 2014)

În punga cu fotografii vechi ale bunicului găsesc o legitimație.

„Prin decretul 325 din 06.08.54 al Prezidiului Marii Adunări Naţionale a Republicii Populare Române, tov. Safta I Nicolae a fost decorat cu medalia Eliberarea de sub jugul fascist.“

— Ce-i asta, bunicule?

— Ei… de când am luptat pe-aici prin pădurile astea cu arma în mână… chiar aici la marginea pădurii era graniţa. Din Al Doilea Război Mondial. Nu-i mare lucru. Toţi de-aici din sat am luptat…

— Oh, bunicule, ce mândră sunt de tine! Stai să îi fac o poză. Mai zi-mi, povesteşte-mi, te rog…

— N-o mai poza, băiată, s-o pui pe cine ştie unde… că n-am făcut cine ştie ce ispravă…

Tot cotrobăind prin punga cu bucăţi de suflet îngălbenite dau peste fotografia unui tânăr cu priviri triste, rezemat de o bicicletă, cu o pălărie aşezată frumos pe ea. Zâmbind cu durere, ca un om care pleacă, parcă simţind că nu are să se mai întoarcă, niciodată. O întorc şi citesc ce scrie pe spate, în timp ce bunicul oftează adânc…

— Uite-l pe Nicodim… Nu s-a mai întors de pe front… Asta-i de dinainte de a pleca la Odessa…

Cu scris tremurat, pe spatele fotografiei, un copil care nu avea să se mai întoarcă vreodată acasă, un bărbat care nu avea să aibă vreodată copil, nevastă, sărbători, bucurii, dureri de spate sau nepoţi, un român care simţea că se duce într-un loc fără de întoarcere, cerea doar atât… să nu fie uitat!

„8 VI 1942

Pentru toţi fraţii mei şi nepoata şi nepoţi şi Tata.

Astăzi primind ordin să plec pe front mi-am făcut această fotografie pentru toţi fraţii mei să aibă ca amintire pe al lor frate înstreinat.

Cu drag vă las şi plec la război,

Nicodim“.

Mort fără cruce, fără lumânare, cine știe pe unde… Nicodim, fratele bunicului. Cât i-o fi fost de foame, cât i-o fi fost de frig, cât i-o fi fost de dor și cât s-o fi simțit de singur niciodată nimeni n-o să știe. Cât i-o fi fost de teamă și cum și-o fi găsit sfârșitul nimeni n-a știut vreodată. Poate că nimeni nu i-a șters lacrimile, nimeni nu i-a pansat rănile, nimeni nu i-a ascultat vaietele, nimeni nu l-a ținut de mână înainte să moară. Poate că astăzi, undeva departe, într-o poiană plină de flori, copii veseli, îmbrăcați frumos, se joacă în iarbă fără să știe că acele flori frumoase, roșii, ce par să plângă de dor uneori, seara, sunt lacrimi izvorâte dintr-un trup curat de tânăr frumos. Se joacă râzând bucuroși, fără să știe că acolo a murit cândva un tânăr care s-a jertfit pentru țară.

Și câți alți tineri frumoși și curați ca el au plecat la război pentru țară, dăruindu-și viața, cu tot ce ar fi putut să le aducă și lor cândva bucurie, ca jertfa sfântă pe altarul patriei.

Bunicului îi dau lacrimile. Nu știu ce să mai zic…

— Ce mândră sunt de voi, bunicule… Sunteți eroi!

— Of, băiată… oftatul lui caracteristic umple întreaga încăpere de-o durere fără nume…

Găsesc o poză cu el de când era adolescent. În stânga, o femeie dârză, cu ochi mari și scânteind de bucurie. Și cu un zâmbet jucăuș. În dreapta lui, tatăl său, străbunicul meu, cu ochi negri, mari, privind undeva departe…

— Ei, uite-l pe Moș-tu… îi spune bunicul mamei.

— Și el a fost erou? Întreb ca un copil ce nu se mai satură de daruri…

— Ei, el a fost chiar la Marea Unire de la 1918… aveam și o poză cu el acasă… dar nu știu pe unde e… aveam și decorații și astea s-au pierdut…

— Cum adică a fost la Marea Unire? Cum adică s-au pierdut? Ce a făcut? Unde a luptat? Pentru ce erau decorațiile? Povestește-mi, bunicule, povestește-mi, te rog!

Însă bunicul e scump la vorbă. Îi trag fiecare cuvânt cu cleștele. Nu știe mare lucru… sau n-a știut, sau a uitat. Îmi spune că tot ce își amintește e că tatăl său a salvat un tren. Că a surprins niște unguri care încercau să mineze o cale ferată.

Pricepând bine ungurește și înțelegând ce tragedie urma să se întâmple, a alergat în întâmpinarea trenului. S-a așezat în mijlocul căii ferate, trăgând un foc de armă și forțându-l să oprească. Erau mulți oameni în tren, aproape o mie… Și a fost bucurie mare, l-au îmbrățișat toți, i-au mulțumit toți… Bunicul nu știe nici unde se întâmpla asta… pe undeva pe la Miercurea Ciuc… „Era un pod mare, cunoscut…“. Nu știe nici dacă bunicul era în armata română sau dacă a dezertat din armata austro-ungară… habar nu are… „S-a dus voluntar, s-a dus singur și s-a înscris…“, îmi spune cu ochii râzând de bucurie. Îl cert că nu știe să îmi spună mare lucru. Ard de nerăbdare să știu ce a fost la Marea Unire, însă bunicul nu îmi spune nimic.

— De fiecare data de 1 Decembrie, în fiecare an, îl văd la televizor, apare în pozele pe care le dau de 1 Decembrie de la Marea Unire… i-a venit fotografia acasă, i-au trimis-o cei din Alba Iulia…

— Pai și nu o avem?

— Nu o mai avem… nu știu unde e… au dispărut și decorațiile, două avea…

Mă duc să caut pe Internet fotografii de la Marea Unire. Aflu însă că sunt doar cinci fotografii realizate la Marea Unire de fotograful Samoil Mârza… le găsesc, sunt trei înfățișând mulțimile adunate pe Platoul lui Horea, una cu citirea Proclamației de către episcopul Iuliu Hossu, fotografie în care apare și viitorul patriarh Miron Cristea, una dintre cele mai cunoscute și mai reprezentative fotografii de atunci… și încă una de la o altă tribună oficială… Mă uit cu atenție la fiecare dintre ele, mai ales la cele cu mulți oameni, căutând cu înfrigurare vreun chip care să îmi amintească de chipul bătrânului din tabloul de familie. Mă uit și la aceea cea mai cunoscută, poate vreun chip de pe-acolo din spate să fie al străbunicului meu strecurat cumva, printr-o minune, undeva mai în față la citirea Proclamației… deși câte șanse erau să fie acolo, din 100.000 de oameni adunați, în cel mai important moment al istoriei românilor? Nu, nu cred… Ce să caute el acolo… Iau din nou la rând celelalte fotografii și încerc să îmi dau seama care ar putea fi… Despre ce fotografie să vorbească oare bunicul? Iau calculatorul cu mine și mă duc să i le arăt. Le iau pe rând pe cele cu mulțimile. Mă uit la el așteptând cu emoție reacția. Nimic. Nu e aici. Nu îl vede în niciuna dintre fotografii. Nici în cele făcute de Samoil Mârza dimineața în satul lui, cu delegațiile oficiale. O las la urmă pe cea mai importantă. Câte șanse erau să fie aici? Sunt dezamăgită, tristă, revoltată că nimeni nu știe să îmi spună nimic, că o fotografie atât de importantă s-a putut pierde, că decorațiile alea care ar trebui să

fie cartea noastră sfântă de identitate s-au pierdut, că nu am pe cine să întreb, că nu știu ce ascund privirile triste ale bătrânelului smerit și cuminte din fotografiile de la bătrânețe, că nu știu ce fapte de vitejie nebănuite stau bine îngropate sub zâmbetul lui blând, sub trupul firav, în mâinile brăzdate de muncă, ce ții cuminți pipa din care trage visător, tăcând… Îmi vine să plâng de ciudă că nu am cum să aflu nimic și îi arăt aproape plângând ultima poză bunicului… Care însă explodează de bucurie și de mândrie și îmi strigă „Uite-l! Uite-l! Uite-l El e! Asta e! Uite-l! El e! În fiecare an îl văd la televizor!… El e! Uite-l! Uite-l!“.

Încep să plâng și nimeni nu mă mai poate opri. Plâng în hohote și nu-mi vine să cred. Încep să plângă și ei, toți cei din jur, privindu-mă cu mirare și lăsându-se cuprinși de emoția asta pe care nici nu o prea înțeleg…, dar plâng și ei, cu mine, că prea plâng cu foc… Se lasă cuprinși de fiorul ăsta ciudat, de lacrimile astea ce vin de dincolo de veac… Cum să nu plâng în hohote, de emoție, de mirare, de surpriză, de recunoștință, de uimire…?! Când în fotografia care surprinde cel mai important moment din istoria acestui neam, în clipa cea mai importantă în care s-a împlinit visul de secole al tuturor românilor, cu prețul a sute de mii de jertfe de vieți omenești… în clipa când episcopul Iuliu Hossu citea Proclamația, iar lângă el mai erau doar un soldat, patriarhul și un grup de câțiva oameni adunați în față… așezat în stânga patriarhului, cu căciula lui țărănească, îmbrăcat în haină lungă și cu chip strălucind de emoție și de bucurie e surprins un bărbat… cu gura întredeschisă de fericire, sorbind fiecare cuvânt pe care îl aude, cu mâinile strânse ca într-o rugăciune de mulțumire și cu atenția toată îndreptată spre cel care citește… Un bărbat care radiază… Din tot chipul său inundat de lumină răzbătând fericirea de a fi martorul împlinirii acestui vis măreț… Cum să nu plâng în hohote când acest bărbat e chiar străbunicul meu?!

Până astăzi, nu știu nimic în plus despre el și despre cum a ajuns să fie tocmai acolo, tocmai atunci, tocmai lângă patriarh.

Am sunat la Muzeul Unirii de la Alba Iulia, unde însă, incredibil dar adevărat, nu mai există o arhivă. Doamna cu care am vorbit m-a îndrumat spre o oarecare bibliografie… Ne-am gândit împreună la câteva posibilități…

Să fi salvat străbunicul chiar un tren cu oameni care veneau la Marea Unire? Să fi fost în tren chiar patriarhul? Și poate de-asta stătea la loc de cinste lângă el…?!

Să fi fost un erou cunoscut pentru fapte de vitejie făcute înainte de acest moment istoric atât de important?

Să fi făcut parte din delegaţia oficială a comunei sale? (Asta am verificat. Şi nu, era acolo pe cont propriu)

Să fi ajuns în faţă din întâmplare? Şi asta se exclude. De ce i-au trimis atunci fotografia acasă…!?

Nu am apucat să mă documentez cum se cuvine. Dacă însă aştept până voi afla tot, cine ştie cât mai are de aşteptat cartea asta… Şi, pe de altă parte, îmi place să mi-l imaginez pe străbunicul peste tot pe unde ai noştri au făcut fapte de vitejie. Pentru că, la urma urmei, el este în acea fotografie un personaj-simbol. Al ţăranului român dintotdeauna, gata să îşi jertfească fără ezitare viaţa pentru ţara ce îi e mai scumpă decât orice… Iar eu, fiind strănepoata lui, sunt într-un fel strănepoata lor, a tuturor celor care au dovedit cândva lumii că „Pe aici nu se trece!“.

Poate că, odată cu el, îi am în spate pe toţi cei care au luptat cu o vitejie ce a uimit o lume întreagă, făcând să cadă zgomotos toate planurile de desfiinţare şi de împărţire a statului român. Pe toţi cei care au stăvilit una dintre cele mai puternice ofensive pe frontul de Est, oprind drumul inamicilor spre Rusia. Pe toţi cei care, după cum spunea istoricul englez Setton-Watson, l-au împiedicat pe Mackensen să ocupe Odessa şi pe Leopold de Bavaria, Moscova. Poate că pe ei, pe toţi, pe fiecare din cei care au făcut asta îi am în spate.

Poate că îi am în spate pe toţi cei care au eliberat atunci oraşele Braşov, Sfântu Gheorghe, Gheorghieni, Miercurea Ciuc şi Orşova.

Poate că îi am în spate chiar pe toţi cei care au rezistat cu o dârzenie cum nu s-a mai pomenit forţelor germane şi austro-ungare în bătălia pentru trecătorile Carpaţilor. Chiar pe ei, pe cei din Divizia 15 infanterie, comandată de generalul Eremia Grigorescu. A lor a fost deviza „Pe aici nu se trece!“, simbolul legendar al hotărârii de neclintit a întregii armate romane de a apăra pământul sfânt al ţării. Chiar pe ei, pe ostaşii Diviziei de Fier, care în ziua de 6 octombrie 1916, prin atacul lor la baionetă, crâncen şi puternic ca o vijelie, au reuşit să arunce inamicul pătruns în forţă dincolo de linia fostei frontiere, producându-i pierderi mari. Cu baioneta, da! Pe toţi cei care cu baioneta şi cu iubirea lor arzândă de ţară au făcut minuni!

Poate că îi am în spate pe toţi cei care au luptat pe Valea Jiului, căci aici au luptat cu însufleţire, dârzenie şi cu un patriotism copleşitor toţi cei din satele din zonă

și din orașul Târgu Jiu. De la copii până la bătrâni, de la femei până la bărbați nemobilizați pe front, cu mic cu mare și-au luat puștile de vânătoare sau armele de pe la răniți și, sărind în luptă fără frică sau ezitare, au reușit să respingă tot detașamentul german care încerca să treacă podul de peste Jiu. Poate că pe toți cei de acolo, de la Târgu Jiu, unde a murit și generalul Ion Dragalina, comandantul Armatei 1 Române, poate că pe toți cei de acolo de unde a luptat tot ce era românesc, poate că pe ei toți îi am în spate…

Pe toți cei din trupele române, covârșiți de superioritatea numerică a celor ce îi invadau… Pe toți cei atât de obosiți, înfrigurați, flămânzi, lipsiți de muniții și de armament, cu răni nevindecate din luptele dinainte… pe ei toți cei nesprijiniți de aliați așa cum ar fi trebuit… pe ei toți cei pentru care toate astea nu au contat, ci și-au depășit toate limitele într-un efort suprem de a bara drumul inamicilor – și au reușit! – Poate că pe ei, pe toți îi am în spate…

Poate că în spatele bătăilor inimii mele se aud bătăile inimilor celor care luau foc de nerăbdarea de a se lupta, chiar și corp la corp cu dușmanul, doar ca să îl vadă alungat de pe pământul nostru. Poate că în sângele meu se zbate încă sângele lor care ardea de iubire nebună de țară, dornic de luptă, știind că luptă pentru o cauză sfântă…

Poate că pe ei, pe toți cei care au luptat cu înverșunare cu baioneta, la Mărăști, pe toți cei care și-au strivit dușmanul prin lupte corp la corp, în întunericul nopții, poate că pe ei, pe toți cei pentru care n-a mai contat nici frigul, nici frica, ci, timp de nouă zile de lupte neîntrerupte, nimic altceva nu a fost mai important decât dragostea de țara care le dădea o forță, o vitejie și un elan de care nu s-ar fi crezut vreodată în stare. Poate că pe ei, pe toți îi am în spate…

Pe ostașii Regimentului 32 Mircea, care, în mijlocul ploii de obuze și de gloanțe care curgeau fără încetare asupra lor, sfidându-le cu un curaj nebun, s-au aruncat viteji, doar în cămășile lor albe, cu mânecile suflecate și cu capetele goale, avântându-se ca o vijelie, cu o furie aproape inconștientă, ca o armată de îngeri ai luminii, într-un contraatac la baionetă, surprinzându-și inamicii. Copleșindu-i. Zăpăcindu-i total. Năucindu-i și făcându-i să se retragă în dezordine, fără să înțeleagă ce li se întâmplă. Se spune că Mackensen ar fi avut un vis cu câteva zile înainte de bătălia de la Mărășești. S-ar fi trezit a doua zi spunându-le tuturor că românii vor câștiga lupta, pentru că alături de ei luptă chiar Sfântul Arhanghel Mihail. Fresca Mausoleului de la Mărășești ilustrează prezența de foc a Arhanghelului Mihail… poate că nu întâmplător.

Și poate că toți aceștia sunt acolo în fotografia de la Marea Unire, în spatele tânărului simplu, cu căciula de dac, cu haină lungă, neagră, cu mâinile împreunate în rugăciune și cu cămașa albă, acoperind o inimă mare, gata oricând de jertfă, fără să privească înapoi. Poate că pe ei, pe toți îi am în spate…

Pe generalul Ion Popescu, care, în momentul când, în urma unui atac foarte puternic, dușmanul se credea victorios, a aruncat în luptă rezervele care nu fuseseră încă angajate, luându-i prin surprindere pe inamicii care au înlemnit văzând un asemenea atac fulgerător al românilor dezlănțuiți, care nu țineau cont de nimic – de tunuri, de mitraliere, de gloanțe, de cei dintre ei care cădeau seceraţi, unul după altul. Românii atacau furibund, neținând cont de nimic, făcându-i pe nemți să se retragă năuciți, în dezordine. Pe ei, pe cei care au nimicit cu furia lor sfântă Divizia 115 de infanterie germană, pe ei pe toți îi avem, și tu și eu, în spate.

Și tu, și eu îi avem în spate pe ei, pe toți cei care au făcut posibile următoarele cuvinte din Ordinul de zi nr. 90 dat de generalul Eremia Grigorescu către ostașii Armatei 1:

„În lupte crâncene şi vijelioase, inamicul, întreit în număr, în nesăţioasa lui poftă de a cuceri şi restul din bogatul trup al scumpei noastre Românii, năpustindu-se furios, s-a izbit 12 zile şi 12 nopţi de vitejia voastră ca de o stâncă neclintită. La Şuşiţa şi Siret aţi năruit sforţările groaznice ale sălbatecului duşman, dovedind lumii odată mai mult că nici pe aici nu se trece. Aci cunoscu generalul german Mackensen ce este înfrângerea. Mărăşeşti fu mormântul iluziilor germane… Ziua de 6 august a fost înscrisă de voi cu litere de aur în cartea vitejiei neamului nostru, afirmând în lumea întreagă drepturile lui nebiruite“.

Pe toți cei 450 de ofițeri și 21.000 de soldați, morți, răniți și dispăruți. Pe ei, pe toți îi avem în spate.

Pe toți cei care au făcut posibil ca în ziarul Times să apară acest articol din 17 august 1917.

„Românii s-au bătut cu un eroism mai presus de orice laudă. Soldaţii germani au fost atât de violent atacaţi, încât aruncau armele pentru a fugi mai iute ca să nu fie făcuţi prizonieri. Aceasta este lovitura cea mai importantă pe care au primit-o germanii în Răsăritul Europei“.

Pe toţi cei care l-au făcut pe generalul francez Berthelot să spună:

„Chemată la supremă încercare… Armata României a dat nenumărate dovezi de eroism. Soldaţii români luptă admirabil. Ei sunt la înălţimea celor mai viteji apărători. Sunt cei mai buni soldaţi din lume.“

Pe ei. Pe toţi. Pe fiecare dintre ei, în parte. Îi avem în spate. Și tu. Și eu.

Pe românii ardeleni, cetăţeni ai monarhiei austro-ungare, care, supuși îndatoririlor cetăţeneşti din Imperiul Austro-ungar, au fost forţaţi să servească în armata chezaro-crăiască. Cu toate că inima lor bătea românește, cu toate că gândurile le erau la fraţii de peste Carpaţi și dorinţa cea mai fierbinte a sufletului lor era Unirea cu România, au plecat la luptă și și-au vărsat sângele pe câmpurile de luptă sub steagul austro-ungar, pentru o cauză străină. Între 1 august 1914 și octombrie 1918, un număr de peste 650.000 de români ardeleni. Și alţi peste 34.000 de români care au fost încadraţi la serviciile auxiliare, partea sedentară, sau au fost mobilizaţi pe loc. Peste 80.000 de morţi sau dispăruţi. Peste 60.000 de răniţi, invalizi sau bolnavi. 80.000 de orfani. Peste 38.000 de văduve. Mii de alţi ardeleni refugiaţi, internaţi în lagăre, arestaţi. Pe toţi ardelenii care au refuzat să se supună autorităţilor austro-ungare: pe cei care nu s-au prezentat la ordinul de chemare, pe cei care au dezertat. Pe cei 100.000 de români ardeleni care au luptat în Armata Română între 1916 și 1919.

Pe ei, pe toţi, îi avem în spate.

Pe toţi cei care au luptat la baionetă, în cămașă, cu pieptul gol, pentru o România Mare, strigând, într-un glas, „Vrem Ardealul!“.

„Vrem Ardealul pentru că Ardealul suferă! Îl vrem pentru că este o nevoie a noastră – o parte din trupul nostru, din inima noastră, din fiinţa noastră. Îl vrem pentru că suferind el, suferim noi, perind el, perim noi.

Vrem Ardealul, pentru că ne este necesar vieţii noastre viitoare ca neam, pentru că este parte integrantă a organismului de viaţă a neamului nostru.

Și dacă o parte a organismului suferă, în mod firesc inevitabil, va suferi organismul întreg.

Vrem Ardealul, pentru trecutul său, pentru faptele sale – pentru fiinţa sa integrantă. […]

Acolo sunt minele, avuția noastră, acolo s-a făurit neamul, acolo e zămislirea și leagănul său, de acolo au venit descălecătorii: Dragoș în Moldova, Negru Vodă în Muntenia. Într-acolo au tins visurile noastre. Acolo a murit nerăzbunat Mihai eroul, sub mâna unui ucigaș, și tot de acolo a doua descălicare de cărturari, care au renăscut, au rechemat la viață amorțitele noastre puteri… Lazăr, Șincai, Maior…

Vrem Ardealul, fiindcă acolo Horea, încă înainte de revoluția mare ce a zguduit Europa, a clădit principiile de egalitate, fraternitate și libertate.

Vrem Ardealul, fiindcă nu putem să nu-l vrem.

Fiindcă suferă, fiindcă durerea o simțim și noi, fiindcă e o necesitate, o năzuință, un vis…

Vrem Ardealul, cu tot sufletul, cu toată puterea, fiindcă îl vrem numaidecât, îl vom avea!“.

(„Vrem Ardealul“, Galați, nr. 4 din 11 decembrie 1915, p. 1)

Pe ei, pe toți îi avem în spate. Și tu, și eu…

G., 29 August: „Mă bucur să văd că există pe pământul ăsta şi oameni ca tine! Nu doar manelişti şi suporteri sportivi! Voi încerca să te sprijin după puterile mele! De acum pot sa mor liniştit! Ştiu că nu m-am luptat degeaba să schimb, atât cât am putut şi eu, lumea asta strâmbă în care trăim! Am trei fete cam de o seamă cu tine şi mă bucur că n-am ieşit în stradă, în acel Decembrie, degeaba! Pentru voi am ieşit! Mă bucur că mi-au fost dăruite zile, să văd că gestul meu n-a fost degeaba. Îmi aduc aminte ca azi, cum m-am întâlnit cu două colege care m-au întrebat «Unde te duci?», iar eu le-am răspuns că mă duc să-l dau jos pe dictator! Când au auzit unde mă duc, ştii ce mi-au spus? «-Nu te duce, nu te gândeşti că ai 3 fete de crescut? -Du-te acasă!» Iar eu, cu lacrimi în colţul ochilor ştii ce le-am zis? «-Tocmai de aia mă duc, pentru că am trei fete, pentru ele mă duc!» Şi m-am dus! Şi nu-mi pare nici o clipă rău că am luat acea decizie! Doar pentru copii ăia de lângă mine, care mai căpeau câte unu, îmi pare rău! Ştii tu, dragă Alex, eram o minoritate, noi, cei din

stradă! Dacă în locul revoluției s-ar fi făcut un referendum, (presupunând că atunci ar fi fost democrație) l-am fi pierdut! Vreo 4-5 sute de mii eram noi, cei din stradă, restul erau pe la ferestre, ne făceau cu mâna, parcă eram la defilarea de 1 Mai! Restul colegilor mei s-au dus acasă, care pe sub pături, care pe la televizor, câțiva colegi s-au dus la unul din ei acasă, să joace table! Și asta în vreme ce lângă mine cădeau răpuși, oameni! Și să mai știi că au și ei copii! Și să mai știi că se uita în ochii lor fără să le fie rușine, atunci când le povestesc despre revoluție! După revolta spontană din 89' am încercat și eu să mă implic în viața socială, așa că m-am dus și m-am înscris într-un partid, dar am văzut care-i mersul pe acolo, așa că am zis că nu-i de mine! Și ca să vezi că m-am implicat și eu cât am putut, îți voi spune că eu am fost unul din cei o mie de tineri (pe atunci încă mai eram) nebuni care a înființat Piața Universității, care a zis: Pe aici nu se mai trece! Și nu s-a mai trecut… o vreme! Așa că nici nu știi cât mă bucur că pot să predau steagul acela cu gaură, cuiva! Și că acea persoana ești tu! Pentru că fetelor mele nu mai pot, că au poposit pe alte meleaguri și au rămas pe acolo, și-au făcut facultăți pe acolo, copii pe acolo, afaceri pe acolo, așa că nu mai sper să se întoarcă! Măcar voi, cei rămași pe aici să duceți mai departe ce am început noi! E greu, știu că e greu, dar voi, cu forța dată de tinerețe, știu că veți învinge bagabonțeala instalată în România! Succes!"

Eu cred că Veșnicia s-a născut în satul copilăriei mele…

O troiță la marginea drumului principal. Un drum pietruit spre dreapta. Urmează-l. Pășești treptat în altă lume. Timpul stă pe loc. Totul e încremenit. Doar vântul foșnește tainic printre copaci. Câteva păsări se întreabă speriate cine ești.

Câte un gând răzleț de-al tău se așterne zgomotos peste liniștea satului. Un câine latră solemn în depărtare. Își face datoria. Păzește Veșnicia. Bine ai venit… lasă totul în urmă și hai… deschide-ți ochii, sufletul, simțurile și vino cu mine într-o lume de basm.

Râul

Un râu alunecă molcom în dreapta. Uită-te cu atenţie… Vezi copilaşii aceia frumoşi umblând în picioarele goale prin apă? Îi vezi cum se uită în jos, în apă, şi căută cu înfrigurare ceva? Pândesc să înhaţe peşti. Vezi o fetiţă încruntată, cu respiraţia aproape tăiată? Iată… un puşti obraznic se repede la piciorul ei şi îl înhaţă glumind: „Uite ţoaţa“. Reuşeşte s-o sperie. Râd amândoi în hohote, dar redevin curând serioşi… au treabă… se pierd în adâncuri ca şi cum viaţa în sine ar depinde de peştele care urmează să apară. Sunt chiar eu, copil… am ieşit cu ceilalţi copii la pescuit de ţoaţe… sau, mai degrabă, la vânat de ţoaţe… Nici până azi nu ştiu cum arată o ţoaţă, nu ştiu ce fel de peşte ar putea fi, nu am reuşit să prind una vreodată…, însă nu voi putea uita, niciodată, ziua aceea. Atâta concentrare, atâta atenţie, atâta pândă… puţine momentele în care am mai fost atât de Aici şi Acum ca atunci…

Priveşte curgerea râului. De zeci de ani alunecă la fel de molcom şi de impasibil. E atât de bine să vezi că unele lucruri nu se schimbă, niciodată…

La scăldat

Dar ce e cu gălăgia asta ce vine din susul râului? Să mergem… puzderie de copii laolaltă, aproape goi, se scaldă: sar în apă, înoată, se bălăcesc, se scufundă, se gâdilă, se fugăresc, clipocesc, se stropesc, se bat, râd, plâng, se joacă, ţipă cât îi ţin glăscioarele… sunt de toate vârstele, de toate culorile şi au toate tipurile de personalităţi posibile. Băieţi teribilişti, exhibiţionişti sau în banca lor… fetiţe ruşinoase… sau mai îndrăzneţe… Idile, flirturi, certuri sau, pur şi simplu, joacă. Da, sunt şi eu acolo… e chiar una dintre cele mai frumoase zile ale copilăriei mele. Da, ziua aceea în care mă bălăceam fără griji fără să îmi pese de nimic. Simţi o adiere de iubire? De fericire simplă şi totală? E ca atunci când trece un înger şi te loveşte cu aripa… Simţi, nu? Ce frumos, nu-i aşa?

Şi totuşi unele lucruri se schimbă… nu se mai aud chicoteli… acum e linişte… râul e singur… Atât de singur. Şi trist. Copiii au crescut… au plecat la oraş…

Doar el a rămas la fel… alunecă molcom… Vine de nicăieri… sau poate de oriunde… Către oriunde… sau către nicăieri…

Dealul, ciobanul, veşnicia

Un deal în stânga. Oi împrăştiate… Sunete răsfirate de tălăngi. Câte un lătrat stingher în depărtare. Vântul adie purtând mireasma de iarbă proaspăt cosită. Coasta e plină de margarete. Ici-colo, câte o viorea. Dacă te vei urca în vârful dealului, ţi se va tăia respiraţia când vei vedea Ţara Bârsei la picioarele tale… şi întreg satul, cu căsuţe mici şi îngrijite… Iată şi turla bisericii… Şcoala… Apus de soare pe deal… atât de plin de-un „farmec sfânt“…

Departe, acolo la marginea pădurii, vei vedea stâna… Iată ciobanul. Liniştit, tăcut, puternic, înalt… Cu toiagul lui… Cu privirea lui pierdută în zare… Cu tainele din ochii lui… Cu secretele pe care le poartă… le ştie de la tata… de la tatăl tatălui său… de la tatăl tatălui tatălui său… Le ştie de la soare, de la lună, de la stele, de la vânt, de la pământ, de la mioare… Şi le va da mai departe… doar fiului său.

De-ai şti câte ştie… De-ai putea ghici tainele din ochii lui… Dacă ai putea desluşi zâmbetul lui enigmatic… Dacă ai putea vedea dincolo de încremenirea de Sfinx a trăsăturilor lui… Dacă ai putea înţelege detaşarea lui calmă… Dacă ai putea vedea în inima lui ce râde de moarte… Dacă ai putea întrezări fiinţa lui ce se căsătoreşte în fiecare zi cu cerul… Ştii? Nu pare, dar acest cioban stăpâneşte timpul… şi spaţiul… şi viaţa… şi moartea… şi râsul… şi plânsul… şi mioara… şi pădurea… Deşi pare atât de simplu… e păstrător al secretelor de veacuri ale neamului… Îl vei vedea mereu aici, parcă e acelaşi de veacuri… neclintit în poziţia lui, rezemat în toiag… sau întins în iarbă, înconjurat de câinii credincioşi… Ciobanul acesta e Etern, El e Esenţă de Suflet Românesc.

Cum îl păzesc şi cum îl ascultă câinii ciobăneşti mari, albi! Sunt periculoşi, să ştii Ne-au atacat odată. Mama s-a aruncat ca o leoaică asupra mea, a deschis repede umbrela să îmi protejeze spatele. Şi în timp ce unul şi-a înfipt colţii în piciorul ei, ceilalţi doi s-au luptat cu umbrela până când a venit ciobanul să ne salveze. Îmi amintesc că îl chema Gheorghiţă. Nu am să uit vreodată cât de înalt şi cât de frumos era… ne-a dus în coliba lor…, ne-a dat un pahar cu apă rece…, probabil, din cauza şocului nu mă puteam gândi decât la cât de poftă mi-era de o bucată din brânza uimitor de albă ce se zărea într-un colţ al colibei lor…

Dar să îi lăsăm pe ciobani şi pe câinii lor credincioşi în tabloul lor etern… Hai înapoi în vârful dealului de unde se vede până departe, până hăt, departe… în Bucegi… Ţara Bârsei freamătă la picioarele tale… Flori ce dansează în bătaia vântului de seară… miros îmbătător de iarbă… în depărtare se aud ciobanii cântând la fluier… Să ne aruncăm pe spate… să privim în sus… suntem liberi… nu avem trecut, nu avem viitor, nici nu mai ştim cine suntem… şi nici nu mai contează…, nu avem decât clipa de Acum… şi Linişte… şi Veşnicie.

Carul cu boi

Din nou pe drumul prăfuit. Înaintezi pe lângă pădurea din stânga. Când eram copil, stăteam întinsă în carul cu fân când ne întorceam de la câmp. Ca şi acum îmi văd bunicii aşezaţi în faţă, nemişcaţi, tăcuţi, drepţi. Carul tras de boi înaintează încet. Deasupra ochilor mei, se perindă încet crengile copacilor. Îmbrăţişandu-se drăgăstoase se întind îndrăzneţe spre cer sau atârnă pur şi simplu leneşe şi indiferente. Frunze verzi strălucesc în bătaia soarelui ca nişte licurici. Carul alunecă domol, fânul miroase îmbătător, e cald şi bine. Şi e atât de moale sub mine. O gânganie mă gâdilă uşor. Nicio adiere. Linişte. Toată lumea e a mea. Închid ochii şi retrăiesc abandonul de-atunci. Cu câtă poftă mă abandonam Veşniciei…

Căsuţa cu muşcate

Eşti pe acelaşi drum prăfuit. În stânga, o căsuţă. Văruită în albastru. Cu ferestre mici, perdeluţe albe, curate, frumos brodate cu un model cu păsări şi flori. O muşcată la fereastră. O bătrânică stă îngândurată pe prispă. Priveşte în zare. Se întreabă ce-i fac copiii. Sunt plecaţi. Departe. Atât de departe… prea departe. Singuri printre străini. Sunt ani de când nu i-a văzut. Vor trece poate ani până îi va vedea. O tot cheamă acolo… la ei… Dar cum ar putea să îşi lase ea căsuţa? Şi pământul? Şi strămoşii? Şi biserica? Şi să plece în lumea largă? Să moară printre străini? Adoarme plângând amarnic în fiecare seară cu gândul că poate a doua zi nu se va mai trezi. Hainele de înmormântare sunt pregătite cu grijă. La

îndemână. Și lumânările. Și prosoapele. Și toate cele de trebuinţă. Îşi mai şterge o lacrimă. Dorul o chinuie. Atâta vrea… să nu moară până nu apucă să îşi vadă nepoţii. Se roagă neîncetat, cu lacrimi fierbinţi, să o ţină Dumnezeu în viaţă până va apuca ziua aceea fericită în care îi va vedea năvălindu-i pe poartă. Să îi vadă alergând prin curte, zburdând prin grădină, chinuind pisica, rupând mușcatele și mâncând cu poftă plăcinta cu mere pe care le-o va pregăti. Cu atâta iubire. Își face cruce. Una singură. „La Dumnezeu nu insişti!“, ca bătrânica din povestirea domnului Puric. „Facă-se voia Lui!“ Îşi îndreaptă năframa și începe să arunce grăunțe puilor ce aleargă bezmetici prin curte. O mâță tărcată i se gudură pe lângă galoși. Un măr bătrân ca ea se apleacă dincolo de gard.

Hai, ia un măr. Nu mai găsești mere atât de gustoase în toată lumea. Ce dacă-s mici…

Și uite așa înaintezi, încet-încet, spre o altă realitate. Te mai apropii puțin de sufletul tău. De adâncurile lui. Simți liniște. Cu fiecare pas pe care îl faci lași în urmă tot ce mai ieri îți părea atât de important. Aici parcă nu mai contează. Secundele trec greu. Totul pare încremenit. Vântul foșnește. Tainic. Printre copaci. Câteva păsări. Se întreabă. Speriate. Cine ești.

Totul parcă îți vorbește. Nu înțelegi nimic din ce ți se spune. Dar simți că ți se dezvăluie taine la fiecare răsuflare. Mai fă câțiva pași. Câtă bogăție te așteaptă în această lume! Deja ești redus la tăcere. Ești copleșit. Deși de-abia ai păşit în ea. Dar e atât de diferită de tot ce știai.

Bine ai venit în satul bunicilor mei! Satul copilăriei. Casa sufletului meu. Ești pe ulița pe care sufletul meu se simte cel mai Acasă din toată lumea. Când eram copil mi se părea că, după acest sat, nu mai poate fi nimic. Mi se părea că aici se termină lumea…

La câmp

În mijlocul câmpului, un țăran singur. Singur cu pământul lui iubit. Îl muncește în tăcere. E înalt, bine făcut, ars de soare, impunător cu ia lui albă. Poartă pălăria

moștenită de la tata. Stă drept. Atât de drept. Neclintit. Privește în zare. Cât vezi cu ochii e pământul lui, moștenit din neam în neam. Muncit de tatăl, de moșul lui, de moșul moșului lui… parcă de când e lumea. De mic copil se trezește dis-de-dimineață să își muncească pământul. De zeci de ani se culcă în fiecare seară cu gândul la pământ. Totul în viața lui e legat de această bucată de pământ. Câte semințe nu a așezat cu speranță, câte roade nu a cules cu trudă, câte griji, câtă muncă, cât suflet ascunde această bucată de pământ. Viața lui și a alor lui. Continuă să îl muncească asiduu. Sudoarea îi alunecă de-a lungul frunții, își duce mâinile bătătorite de muncă la frunte pentru a o șterge… Se uită la soare. E ora mesei. Se retrage la marginea drumului, la umbra unui copac. Scoate din desagă, pe rând, bucatele pregătite cu drag de soața lui. O bucată de slănină, o ceapă roșie, zemoasă, mămăligă, brânză, o roșie… În jur, o liniște desăvârșită. Doar o muscă îi dă nesuferită târcoale. Zăpușeală. Deodată la câțiva pași zarvă. Niște ciori croncăne enervate. Trece un car… „Cine-o fi… Ah, e Nelu al lui Virgil… din Deal… oare nu s-o mai însura? Vrednic băiat… Și chipeș. De i-ar da Dumnezeu noroc de-o fată vrednică și bună la suflet…“. Mai stă puțin. Ce oboseală dulce! Se ridică tare greu și continuă să facă ce a făcut toată viața. Ce au făcut și ai lui. De milenii. Continuă să muncească pământul.

Un tablou aparent simplu. Pare că toate zilele ar fi la fel. Cât de mult mai mult înseamnă însă legătura țăranului cu pământul lui. Câte se ascund într-o mână de pământ… Câte ți-ar povesti glasul pământului dacă ai sta să îl asculți…

Ți-ar șopti despre mângâiere, despre alinare, despre apartenență, identitate și familie. Despre respect. Despre rădăcini, istorie, trecut, prezent și viitor. Despre dependență, chemare, dor, nevoie. Ți-ar canta despre tristeți și bucurii, despre copilărie, leagăn, nădejdi, vise si doruri. Despre foame și sete și muncă și jertfe. Despre amar, lacrimi și sudoare. Despre străbuni, urmași și Țară. Despre sânge, atât de mult sânge vărsat pentru el. Despre morți, luptă, temeri, idealuri, foame, obidă, bejenie, libertate, revoltă, suferință, sărăcie. Ți-ar povesti despre suflet și despre Dumnezeu. Despre horă, doină, jale și rugăciune. Apoi ți-ar cânta despre bogăție, despre belșug, nuntă, bucurie și râsete. Ți-ar vorbi despre Esență. Despre simplitate si despre infinit. Despre credință, rabdare, iubire, nădejde, neam. Despre toate astea ți-ar cânta în suflet orice bulgăre de pământ, oricât de mic, dac-ai ști să îl asculți…

Îngenunchează. Apleacă-ți urechea și ascultă ce îți șoptește. Ai uitat, știu. Nu mai știi ce înseamnă să îl asculți… să îl înțelegi… Dar nu uita, el e aici de mii de ani…și va mai fi… și cândva va purta poate și glasul tău în el… odată cu visele,

speranţele şi regretele tale… printre regrete va fi şi acela că nu ai ştiut să asculţi ce e important… Aşa că învaţă de-acum… să îl asculţi…

Câte te va învăţa, el, pământul… Acelaşi pământ din care ai venit. Acelaşi pământ în care te vei întoarce.

Casa Bunicilor

Prispa.

Patul meu de lângă fereastră.

Noaptea adormeam cu stelele licărind deasupra mea. Le lăsam în grijă visele şi grijile mele şi mă lăsam purtată de promisiunile sclipirilor lor. Mă chemau departe, în zbor printre galaxii… cum îmi întindeau mâna şi mă învăţau să alunec dincolo de timp şi de spaţiu, să fiu praf de stele şi să îmi ostoiesc dorul de cer… Aş vrea să mai ştiu să le ascult şi acum… Şi să mă pot abandona lor… să mai ştiu gusta din liniştea lor… să mai pot îndrăzni să le urmez.Dimineaţa mă trezea pădurea. Se prăvălea peste mine, strigând din toată fiinţa ei să mă trezesc şi să mă bucur de viaţă… Păsările parcă înnebuneau. Se auzea glasul bunicilor sporovăind dincolo.

Revăd camera dinspre stradă şi parcă simt mirosul ei de vechi. Aici se intră atât de rar. Fiecare lucru este înţepenit la locul lui, acelaşi loc de zeci de ani. În colţ, lada mare de lemn plin de carii Perdelele albe, cu broderii prin carese vede strada. Trece un car şi totul se umple de praf. Pe pereţii frumos văruiţi ştergare vechi. Chipuri ce îţi zâmbesc îngălbenite din fotografii. Străbunici, bunici, fraţi, surori, nepoţi cu chipuri blânde încremenite în timp. Par atât de vii. Şi e atâta bucurie în ochii lor. Câteva mere mici, roşii, îţi fac cu ochiul de pe dulap.

Mă întorc în bucătărie, lângă sobă. Iată şi cănuţa mea roşie, ciobită, din care beau laptele proaspăt muls, cu multă spumă…Cănuţa mea roşie, ciobită, plină de lapte – poate imaginea cea mai clară şi mai dragă a copilăriei la ţară. Închid ochii şi parcă mă bucur din nou cu toată fiinţa mea de apusul de soare, parcă revăd vacile întorcându-se de la păscut, drumul plin de praf… Parcă aud din nou sunetul tânguitor al tălăngilor, câinii lătrând, câte o vacă mugind la poartă să i se

deschidă… Și azi mă surprinde cum știu ele drumul spre casă… Mi se umple sufletul de lumina blandă a dimineții, de mirosul de fân proaspăt cosit, de freamătul mușcatelor de pe pridvor, de clipocitul tainic al fântânii ce veghează nemișcată în colțul curții, de luminile care încep să pâlpâie una câte una în sat, de pofta iscată la vederea găleții albe pline de lapte proaspăt…

Apare încet luna. Una câte una, se nasc încet pe cer stele timide, firave, sfioase… și apoi mai multe… din ce în ce mai multe și mai îndrăznețe. E un cer limpede cum nu vei vedea vreodată la oraș… și e atât de aproape de tine, de-ți pare că ai putea să îl atingi cu mâna. Se prăvălește tot în inima ta, umplând-o de o bucurie fără nume.

Stau pe prispă, cu cana mea roșie, ciobită, plină de lapte proaspăt muls, cu spumă. Privesc pădurea ce dansează în vântul cald de seară. Bradul înalt de la poartă se răsfață în vânt… străjer sobru ce îmi face câteodată cu ochiul. Strugurii negri din vie, mici, zemoși și aromați se răsfață și ei pregătindu-se de culcare… Ce miros curat, proaspăt, puternic… de bucurie.

Mai vrei ceva? Nu cred. Ai Totul. În Clipa Asta Ai Totul!

Bunica

Răsare din amintire chipul bunicii, despletită seara în fața icoanei. Cu rugăciunea ei șoptită, cu credința ei nestrămutată, cu ochelarii mari și negri ce i se abureau atât de des. Cu ochii ei frumoși, albaștri, cu zâmbetul trist și cu lacrima ce-i apărea prea des în colțul ochilor. Cu fața ei arsă de soare și cu mâinile atât de muncite. Cu pălăria ei mare de paie, cu buzele înăsprite de suferință, cu blândețea și bunătatea din ochii ei. Cu tristețea, smerenia și cu oboseala ei seara când se așeza pe scări pentru câteva clipe de povești cu mine.

Bunica vitregă… Și, totuși, ce mult m-a iubit… Îmi amintesc cum mă gătea cu rochițele cele mai frumoase și ce mândră era când toată lumea o oprea să o întrebe cine e gândăcelul cel frumos… Îmi amintesc toate poveștile din tinerețea ei, ciondănelile cu bunicul și cum îmi lua apărarea când el mă certa, confesiunile pe care i le făceam despre băieții care-mi dădeau târcoale… Ce îi mai plăceau poveștile mele, era ca și cum dragostea s-ar fi întors pe ulița ei… parcă își retrăia

alături de mine toată tinereţea… cosiţele ei acum albe îmi şopteau cât fusese de frumoasă… ochii ei albaştri surâzători îmi şopteau cât era de bună.

Bunicul

Înalt, semeţ, drept şi neîmblânzit. Sunt „băiata“ lui. Are mâini aspre, muncite, dure, arse de soare. Privirea fermă. Duritatea din glasul lui te intimidează. Iubirea din privirea lui te poate topi. Ochi înroşiţi de lacrimi când plec. Zâmbet şi faţă atât de luminoase când mă vede venind. Chibzuinţă, cumpătare şi înţelepciune de ţăran cu răspunsuri ce ascund în cuvinte simple toate tainele Universului. Îţi povesteşte despre amintirile lui de flăcău cu multe oi şi multe mândre. Apoi despre temerile pentru viitor. Ce se va alege de casă? Şi de pământul atât de drag?

Închid ochii şi îl văd în faţa ochilor. Atât de clar. El cu oile. Cosind. Mergând semeţ pe bicicletă zeci de kilometri fără să obosească. Stând drept în poartă şi făcându-ne cu mâna la plecare. Scoţând apă din fântână. Culegând mere sau prune. Lăcrimând de singurătate, de urât, de teamă şi de griji pentru pământul lui. Chipul lui privind peste gard, în josul străzii.

Felul în care vorbeşte cu vântul, cu păsările, cu animalele… şi, mai ales, cu pământul…

— Băiată, să iubeşti pământul.

— Da, moşul meu drag, îl iubesc, ca pe sufletul meu. Îţi promit!

Satul

Magazinul satului, îngheţata la cornet, pâinea mare de cartofi. Hora de duminică. Prima ţigară fumată pe furiş în colţul căminului cultural… Ploaia ce inunda satul şi aerul proaspăt de după… Şcoala… Spălatul rufelor la râu… Bisericuţa veche

de două sute de ani… Sfintele Paşti, înmormântările, gustul colivei, bocitoarele. Nunţile de câte trei zile. După-amiezi calde de vară în care totul e nemişcat. Liniştea. Drumul pustiu. Teama de urşi. Miliardele de stele şi luna plină, uriaşă, zâmbitoare, tronând peste deal. Iarna, sania, derdeluşul, focul trosnind în sobă. Casa părăsită, cu fantome. Bătrânicile aşezate la vorbă pe băncuţe în faţa porţii. Picioarele desculţe pe pământul proaspăt arat. Modelele de pe covoarele ţesute de bunica. Biletele de dragoste de la portiţă. Perdeaua albă. Gustul de brânză proaspătă. Mirosul cărnii la borcan prăjite în ceaunul bunicului. Bulzul de mămăligă cu brânză de burduf. Care se întinde. Odaia de la stradă. Bicicleta bunicului. Fântâna. Pădurea. Vântul. Câmpul. Dealul. Râul. Bunicul care îmi face cu mâna în poartă. Bunica ce lăcrimează pe prispă. Troiţa cu chipul lui Iisus. Crucea. Copilăria. Sufletul meu.

Bine ai venit în satul bunicilor mei! Satul copilăriei. Casa sufletului meu. Eşti pe uliţa pe care sufletul meu se simte cel mai Acasă din toată lumea. Când eram copil, mi se părea că, după acest sat, nu mai poate fi nimic. Mi se părea că aici se termină lumea. Acum am crescut. Dar realizez că am avut întotdeauna dreptate. Lumea chiar începe şi chiar se sfârşeşte Aici – pe uliţa copilăriei mele. Şi eu odată cu ea.

— Băiată, să iubeşti pământul…

— Da, Moşul meu drag, îl iubesc… ca pe sufletul meu… îţi promit!

P.S. Duminica împreună cu Bunicul

Martie, 2013

Îmi spune: „Eu am avut frate legionar. Şi văr comunist. S-au scăpat, pe rând, unul pe altul de temniţă“.

Asta e România mea! Înainte de orice, creştină! Şi dreaptă! Aşa, ca Bunicul, la aproape 90 de ani.

— Eşti bine, Bunicule?

— Stau drept, Băiată!

Asta e Zestrea mea cea mai de preț. Exemplul Bunicului. „Brazii se frâng, dar nu se îndoiesc.“

Duminică în România Profundă, țara mea de brazi…

C., 28 august: Numele meu este C.R. şi sunt angajat al unei Corporaţii care vă este client. Întâmplarea face să fiu responsabil tocmai de partea deexpatilă SC C. SRL, deci să cunosc provocările, plăcerile, greutăţile, necunoscutele şi stresul pe care le naşte lucrul cu străinii. Să înveţi să nu te simţi jignit când cineva te asimilează marii mase de neghiobi care ne guvernează, să te eschivezi de generalizarea comportamentului sub-urban al cetăţeanului mall-ist şi manelist şi, cel mai important, să poţi avea curajul să explici că Romînia înseamnă mai întâi Eminescu, Bucovina, Toma Caragiu, Năstase, Nadia, Clădirea Atheneului, Carpaţii şi nu doar Guţă, Salam, Mutu, Gheară sau Nuţi. O întamplare care mi-a fost povestită de un expat german, stă exemplul acestui caz – la venirea în Timişoara a închiriat o casă, lângă oraş şi, la finalul săptămânii a lăsat pubela de gunoi la poartă. Seara nu mai avea pubela. Răspunsul lui a fost: Scheize, Steffen (numele lui) who would steal your gunoi!?! Norocul meu a fost că persoana respectivă a ştiut să facă diferenţa între un caz izolat şi oamenii de bun simţ!

Am citit articolul Dvs. și nu pot decât să vă felicit pentru curajul de a spune lucrurilor pe nume. Cred că sunt mulți care știu cel puțin 5 persoane mai capabile de a conduce ministerul de externe, spre exemplu, pentru că sunt mai inteligenți sau mai capabili decât cei enumerați de Dvs. Sunt marea majoritate a foștilor colegi de grădiniță. (…). vă acord sprijinul meu în totalitate!

D. P., 8 Septembrie: Sincer… apariţia ta mi-a atras atenţia… am admirat inocenţa ta dar mai ales puritatea şi simplitatea gândirii, a manifestului tău. E mai mult decât original să faci asta, să încerci să explici oamenilor că de fapt nu Oblio era CIUDATUL din lumea lor, ci lumea în care ei trăiau era ciudată!!! Eu sunt aici…pentru Alexandra… pentru România… pentru gândurile tale bune… oricând!!!

C., 7 Septembrie: Idealism de extrema dreaptă clocit într-un birou cu aer condiţionat!

---

[1] SURSE DOCUMENTARE: Paul Goma, Cicerone Ioaniţoiu, Eugen St. Holban, Mihai Gribincea, Nimigeanu Dumitru, Antonina Sârbu, www.memoria.ro, Internet, filmul „Odessa în Flăcări“

Capitolul III

Fata Împăratului Roşu?

Ianuarie, 2012

Acasă

— Alexandra, trezeşte-te… e ora 8:00…

— Mai laaasăă-măăă cinci minute…

— Bine…, îmi spune râzând. Ştie deja că va mai dura probabil o oră până să mă trezesc. Pleacă, pregătit să revină peste 15 minute. Şi apoi din nou. Şi din nou, până când în sfârşit voi reuşi să mă desprind din somnul ce-i parcă şi mai dulce aici, în casa părintească.

Pleoapele nu vor nicicum să se deschidă. Lumea în care pluteşte sufletul meu refuză categoric să îmi dea drumul. Încerc să alung gândul trezirii şi să reiau plutirea, de unde a rămas. „Unde eram? Ce bine era…“, încerc să reînnod firul poveştii fascinante ce se ţesea în faţa ochilor mei, aşternutul e pufos şi cald, alunec din nou. „Ce bine e…“.

Tata revine. Râzând.

— Hai, că a trecut un sfert de oră…

— Bine, bine, acum…, mormăi morocănoasă.

Reuşesc să deschid ochii. Revăd cu ochii minţii tot ceea ce ar trebui să fac – să cobor din patul moale şi călduros, apa rece pe faţă, fereastra deschisă. Nici chiar gândul duşului fierbinte şi plăcut nu reuşeşte să mă convingă. Renunţ. E prea greu. „Mai stau, încă puţin…“.

Ochii mi se plimbă leneş prin cameră: ceasul bătrân, cu ticăitul lui implacabil ce

mi-a vegheat copilăria, cu alarma înfiorătoare care mi-a distrus atâtea dimineţi, cu limbile nemiloase ce m-au terorizat atâţia ani, mă priveşte acum mai potolit, ca un vechi prieten care-ţi vrea doar binele, deşi îţi pare că te priveşte mustrător. Îmbrăţişez cu privirea globul pământesc, luminos, alt prieten vechi din copilărie, mult mai drag şi mai vesel, care m-a învăţat să visez, să vreau să cuceresc lumea, să gândesc mereu la scară mare. „Lumea e a ta, te aşteaptă“, îmi spune parcă şi acum. „Nu?“. Îmi pare că îmi face cu ochiul strengăreşte… „Prieten drag, cât de multe mai ai să-mi arăţi…“. Îmi dezlipesc cu greu de el privirea visătoare şi o las să alunece spre ceea ce ştiu că îmi va face inima să zâmbească şi mai larg. Cărţile. Cele mai bune prietene. Aşezate la locul lor, ştiut chiar şi cu ochii închişi, fiecare dintre ele ascunzând o lume. O lume în care m-au primit cu drag, de-atâtea ori. O lume pe care m-au lăsat să o iau cu mine, în mine, pentru totdeauna. O lume în care ştiu că oricând, oricât de greu mi-ar fi, oricât de urât ar merge totul în viaţa mea, mă pot întoarce, pentru a mă încărca. Cine mai poate da importanţă totală realităţii, când are cărţile? Cine mai poate lua prea în serios lumea, când a descoperit lumea cărţilor? Cine mai poate fi surprins de ceva în viaţă, când a trăit deja tot ceea ce se întâmplă în lumea magică a cărţilor? Cine este mai fericit decat cel care a descoperit deja o bună parte din paradis, în lumea cărţilor? Cărţile, prietenele mele dragi, care mă îmbogăţesc, mă ridică şi mă fac mereu mai frumoasă. Aici, în camera mea, cât pare ea de mică, e un univers întreg, cu sute de lumi, pe care caut să îl descopăr de când eram de-o şchioapă şi pe care nu voi înceta vreodată să îl iubesc. Îmi amintesc ca şi acum cum nu făceam altceva decât să stau printre cărţi… nu voiam păpuşi, nu mă interesa neapărat să mă joc cu ceilalţi copii, nu voiam maşinuţe, haine, jocuri şi nici măcar bomboane. Voiam doar cărţi. Nerăbdătoare, am învăţat să citesc mai repede decât era normal. Ţin minte şi acum clipa când am învăţat litera H, singura care-mi mai rămăsese necunoscută. Întinsă pe jos, înconjurată de cărţi în faţa bibliotecii uriaşe de pe hol, în dreptul uşii de la bucătărie unde mama pregătea mâncarea. O văd şi o aud, ca prin ceaţă, luându-mă de mână şi făcându-mi cunoştinţă cu litera misterioasă, pompoasă, ţâfnoasă şi sofisticată care mă împiedica să merg mai departe în călătoria revelatoare de noi sensuri. Litera pe care n-o voi uita vreodată; căci, odată cunoscută, parcă dintr-odată s-a făcut lumină. Litera H – ca o poartă maiestuoasă, enigmatică, mi-a deschis definitiv accesul într-o lume de basm, visare şi trăiri din care nu aveam să mai ies, definitiv, nicicând. Da, aveam 5 ani când am intrat în această lume a cărţilor. Lumea în care urma să îmi trăiesc o viaţă paralelă, independent de fluctuaţiile destinului.

Încerc să mă reîntorc măcar pentru câteva clipe la zilele copilăriei, în lumea

fermecată în care trăiam, când zeii şi zeiţele Olimpului prindeau viaţă chiar acolo, în faţa ochilor mei, făcându-mă să trec prin atâtea stări tulburătoare. La aventurile trăite alături de Robin Hood, de Cireşari, de personajele din fascinantele basme româneşti, la călătoriile uluitoare făcute cu sufletul alături de eroii lui Jules Verne, la nemuritoarea copilărie pe care am trăit-o în paralel cu a mea, prin ochii inimii lui Ion Creangă, la tainele din poeziile lui Eminescu, la explozia de viaţă din versurile lui Coşbuc, la deznădejdea contrastând cu umorul şi ironia lui Arghezi, la culorile vii din versul lui Alecsandri, la liniştea şi tihna din casa bunicilor lui Teodoreanu, la descrierile lungi, câteodată obositoare ale lui Sadoveanu, apoi la suspansul din scrierile lui Alexandre Dumas, apoi la cărţile furate de la mama pe care le citeam pe furiş, noaptea, cu veioza ascunsă sub plapumă… Cât de bogată era lumea mea! Câte trăiri, ce abundenţă de stări, de senzaţii, de sentimente au putut înregistra cei câţiva metri pătraţi de clădire în care sufletului meu i-au crescut aripi cu care a traversat întreaga lume şi a trăit tot ce se putea trăi, fără a face un pas! Cât de mult sufeream că nu găseam răspuns la întrebarea ce mă obseda – „Ce e Infinitul?“, cum mă durea fizic neputinţa de a cuprinde ceea ce e dincolo de stele, de lună, de Universul acesta, de celelalte universuri… „Şi dincolo? Dincolo de tot? Ce era dincolo de tot?“… trebuia să mai fie ceva, trebuia… căutam răspunsul în fiecare carte pe care o devoram, cu poftă. Ce dor îmi e de zilele lungi ale vacanţelor de vară când nu făceam altceva decât să citesc pe nerăsuflate pagină după pagină, carte după carte, toamna găsindu-mă în fiecare an cu mult mai bogată, parcă mai bătrână, cu o flacără din ce în ce mai strălucitoare în ochi. Câte comori sclipeau în ochii mei micuţi ce înghiţiseră cu nesaţ atâtea taine… Câte culori nevăzute de alţii avea realitatea mea, pe care o înveleam în straie de sărbătoare la fiecare privire, căci o filtram prin toate bogăţiile pe care le adunasem acolo, în cămara tainică a minţii… Câte taine îmi şopteau vântul şi florile, şi copacii, şi păsările, şi ochii celorlalţi, şi pădurea ce îmi făcea cu ochiul din spatele ferestrei în timpul orelor plicticoase… Cât de mult înţelegeam eu din tot ce îşi vorbeau adulţii, fără ca ei să ştie şi, de multe ori, fără ca ei înşişi să îşi dea seama de ceea ce mie îmi părea evident… doar eram doar o copilă… da, dar copila avea o lume a ei, de un milion de ori mai complexă decât realitatea sărăcăcioasă ce-o înconjura. Copila stătea de vorba cu Nichita, cu Blaga, cu Labiş…cu Dickens, cu Anatole France, cu Liviu Rebreanu, cu Hans Andersen…cum să se plictisească? Cât îmi lipseşte acea lume, în care să mă arunc, uitând de tot. Cât îmi doresc să mă mai pot bucura de zile în şir de citit în neştire, într-un fotoliu la gura sobei, cu focul trosnind, cu iarnă grea afară şi cu nicio altă grijă decât de-a întoarce pagina mai repede, cu sufletul la gură…

„Gata? A trecut jumătate de oră“.

Se aude vocea lui tata. E mai serioasă acum. Se preface. Nimic nu-i face mai multă plăcere decât să mă știe dormind liniștită, în patul meu, în camera mea, acolo, lângă ei. Mă vede atât de rar… Însă am insistat aseară să mă trezească. Am treabă azi. Sunt atâtea de făcut. Reușesc să vin destul de rar și de fiecare dată programez să fac un milion de lucruri. Și, totuși, niciodată nu reușesc să fac nimic. Mă pierd în contemplații și visare și sarcinile rămân tot nebifate. „Da, dar trăirile… retrăirile… Lasă că astea sunt neprețuite, dă-le naibii de sarcini…“.

Mă ridic din pat. Gata! Mă îndrept spre fereastră, să-l salut pe Eminescu. De pe geamul din fața biroului se vede exact parcul. Iar la intrarea în parc, nu știu cine a avut geniala inspirație de a așeza statuia lui Eminescu, care privește exact spre mine. „Păi nu știu dacă l-a iubit cineva mai mult decât mine în tot orașul ăsta, foarte bine că l-au așezat așa!“ Câte nopți nu am petrecut eu pe terasă, la lumina lunii, recitându-i poeziile și repetând comentariile pentru examene. Da, învățam noaptea. Și, da, învățam pe terasă, mișcându-mă ca o nebună de la un capăt la altul, vorbind singură… sau cu el. Cum altfel să îl înțelegi mai bine, decât în singurătate totală, la lumina lunii, sub pâlpâirile magice ale stelelor, cu foșnetul tainic al pădurii din depărtare, cu turla bisericii care strălucea parcă și în întuneric, acolo în zare, cu lătratul stingher al vreunui câine rătăcit în noapte, cu pașii vreunui străin bântuind îndrăgostit (sau nefericit, sau prea fericit, sau, mă rog, îi găseam de fiecare dată câte o poveste) străzile pustii… Dimineața, la ora 4 sau 5, când mă culcam, parcă nu mai eram eu. Eram plină de el, respirația mea era respirația lui, inima mea bătea în ritmul acela al lui, neînțeles de nimeni. Cum îl înțelegeam pe Eminescu în acele nopți când îmi era atât de aproape nu știu dacă-l voi mai putea înțelege vreodată. Dau perdeaua deoparte ușor, cu un oftat, și îl privesc. Ochii mari, privirea pierdută în depărtări fixând o țintă nevăzută de alții, pletele în vânt, sufletul neamului meu, conștiința atât de vie… „Bună dimineața!“, îi spun zâmbind. Mă ignoră. Normal, nu mai sunt demult vrednică de tainele din ochii lui…

Gata, m-am trezit. Începe o nouă zi. Acasă. Cel mai frumos cuvânt de pe pământ.

M.C., 8 Iulie 2009: Alexandra, sunt M.C., de profesie software engineer, locuiesc şi lucrez în Irlanda. Nu am putut să tac văzând apelul tău. Vreau să

fac ceva pentru ca Țara Mea să redevină Acasă.

A., 12 Iulie 2009: Bună ziua, Dacă ai ştii cate mii de oameni se regăsesc în ceea ce ai scris tu…(…) Dacă ai ştii de cat timp visez şi eu la asta… la fiecare rând pe care l-ai scris, la alegerea unor oameni care trebuie estaţi pentru a ajunge conducătorii României. Mă cuprind emoţiile de fiecare dată când mă gândesc la ceea ce ai spus tu referitor la Revoluţie… mă gândesc la crucea acelui copil-erou al Revoluţiei, lângă Sala Dalles, care e „uşor umbrită“ de minunata intrare într-un club. Am 23 de ani la fel ca şi acei copii, tineri şi oameni care au încasat gloanţe… ca să ce?! De când am început să văd nişte lucruri în jur, mi-am zis că o să fie o nouă revoluţie, ştiam asta. Şi nu sub forma celei ce a fost: violenţă ş.a.m.d., ci sub forma unei schimbări spre evoluţie nu spre involuţie…

O. R., 11 Iulie 2009: …Crede-mă, nu vreau să fug de România! Îmi iubesc ţara, mi se pare laşitate, mi se pare că aş arunca armele… dar în acelaşi timp mi-e milă şi de mine! Mi-e milă de mintea mea, mi-e milă de efortul incredibil pe care l-am făcut ca să prind tot felul de burse şi să învăţ pe-afară, mi-e milă de banii şi timpul stat prin corturi în faţa sălilor de conferinţe şi simpozioane că nu-mi permiteam 15 euro pe noapte pentru hostel…

Minunea

Era o duminică friguroasă de februarie. Ningea cu fulgi uriași ce alunecau agale din văzduhul întunecat, făcând piruete largi, lente, line prin aerul tare și greoi de atâta frig. O asistentă o luă și o duse în grabă într-o cameră. O lăsă să aștepte, singură, într-un salon rece și gol, cu gândurile și cu durerile astea înfiorătoare ce nu-i dădeau pace. O durea tot corpul, copilul se zbătea, o cuprinsese o teamă nedesluşită, îi venea să plângă şi se simțea atât de singură.Valuri de panică creșteau în ea cu fiecare secundă ce trecea fără un cuvânt, fără un semn, fără un gest, fără nimic. Doar liniște. Și patul ăsta rece. Și fereastra asta întunecată. Și frigul ăsta bolnav. Și fulgii aceia albi care cădeau anemic dintr-o lume de lumină

pe care nu o mai putea întrezări acum. Și durerile astea care parcă o tăiau.

Intră un doctor înalt, cu părul alb, bine făcut, calm, elegant. Părea mai binevoitor, ceva mai uman decat asistenta. Se liniști puțin. O examină cu atenție. Respira acum mai liniștită, nu mai tremura, își înghiți lacrimile și studia cu sufletul la gură fiecare gest al medicului, fiecare privire, fiecare încruntare. Aștepta cu înfrigurare un cuvânt. Orice cuvânt. Deodată îngheță. Medicul făcu ochii mari, se albi și… ceea ce îi spuse fu prea greu de suportat.

Dintr-odată, simți că se înmoaie, că se prăbușește, că totul s-a sfârșit, o învălui o ceață groasă, neagră, cu explozii ici-colo, de nonsens. Nu-l mai vedea limpede, nu mai știa prea bine ce i se întâmplă, totul îi părea un vis, un vis urât, din care nu voia decât să se trezească cu o voce blândă lângă ea, care să îi spună că totul e în regulă.

Îl auzi, ca dintr-o altă lume, spunându-i ceva asistentei.

Nu înțelese decât „una la un milion“, „minune“… se agăță de cuvântul „minune“ și începu să se roage fierbinte, fără cuvinte, însă cu toată inima ei care nu mai știa altceva acum decât că trebuia să trăiască și că trebuia să dea viață copilului ei… „minune“, „minune“, „minune“… Nu mai vedea în fața ochilor decât fulgii aceia albi, curați, care cădeau ușor pe pământ curgând dintr-o lumină îndepărtată, pierdută undeva, departe, în ceață. Acolo, în lumea aceea de lumină, trebuia să ajungă! Împreună cu copilul. La lumina aceea de departe. Se lăsă moale, ignoră toate zgomotele din jur, ignoră ceața, întunericul, brutalitatea, durerea, teama, îndoielile, reproșurile, gândul morții, absurdul, logica… Ignoră tot și se agăță cu disperare de fulgii aceia de lumină… „minune“, „minune“, „minune“… O mână nevăzută îi acoperise parcă ochii, gândurile, mintea. Nu vedea decât o pâclă groasă, alburie și undeva, departe, o lumină. Și se făcea că merge desculță, în cămașa ei albă, pe un drum de țară. Da, era drumul de acasă, din sat. Prăfuit, plin de gropi, plin de pietre ce îi înțepau tălpile. Mergea pe jos prin pâcla groasă, cu mâinile întinse spre lumina ce se zărea în depărtare, cu tălpile zdrelite, cu trupul chircit de durere, cu răni pline de sânge. Mișcă bezmetic din mâini, croindu-și drum prin ceața pe care puteai să o tai cu cuțitul, căutând să ajungă mai aproape de lumină… „minune“, „minune“, „minune“… Se apropia. Un pas. Încă un pas. Pe măsură ce avansa, lumina creștea, devenea din ce în ce mai strălucitoare. O cuprindea parcă din ce în ce mai multă liniște. Drumul era din ce în ce mai ușor. De-acum parcă plutea. Deodată simți cum o mână caldă, blândă, bună, o ridică pe sus și o duse ca gândul spre lumină. În lumină. Acum era acolo. „Ce

strălucire, Doamne… ce bucurie… ce liniște!“. O trezi un țipăt. Un țipăt de copil. Lăsă capul pe spate și privi spre geam. Fereastra era tot întunecată. Însă undeva, departe, în noapte, îi păru că vede o rază de lumină ce zâmbea printre fulgii mari, albi, curați, ce alunecau agale spre pământ… „minune“, „minune“, „minune“…

Viața învinsese în acea dimineață mohorâtă de 18 februarie. Minunea se întâmplase.

O ținea în brațe. O va chema Alexandra. Se născuse într-o zi de duminică, la ora 7 seara, sfidând statisticile. Avea ochi mari, negri, care priveau cu uimire în jur, parcă lacomi să înghită întreaga lume în ei. O privea plângând, fără să își amintească decât spaima nebună de dinainte și o lumină ce o învăluise, cândva, la un moment dat, ca într-un vis. În ochii copilei, apăreau când și când sclipiri ce-i aminteau strălucirile din vis, fulgii albi și curați de lumină ce-o mai linișteau, o bucurie nemaitrăită o cuprinsese, însă, pe lângă toate astea, avea așa un simțământ ciudat că nimic nu are sens. Se simțea goală, atât de goală. O durere surdă îi învăluise ființa. O deznădejde cruntă și o epuizare de sfârșit de lume puseseră stăpânire pe ea. Dăduse totul din ea pentru ghemotocul de carne cu ochi de poveste pe care îl ținea acum în brațe. Și știa că ăsta era doar începutul. Avea să-i dea totul din ea și de-acum încolo. Pentru totdeauna. Era mai fericită și mai tristă decât oricând. Din același motiv. Nu-și mai aparținea. Și nu avea să-și mai aparțină vreodată.

Era Duminica Fiului Risipitor. Afară ningea cu fulgi mari, albi, curați, căzând agale pe pământ din lumea tinereții fără bătrânețe și a vieții fără de moarte. Fiica risipitoare venise, flămândă de lumină, să o caute aici pe pământ.

Au trecut 33 de ani. Și da, m-am trezit și azi, ca în fiecare dimineață, cu ochii mari de uimire în fața miracolului vieții. Cum să nu-ți fie dragă viața până la lacrimi când fiecare clipă aici pe pământ îi e răpită morții și uitării? Într-o singură zi, ai putea muri într-un milion de feluri. Dacă o mică părticică din corpul tău ar obosi, totul ar dispărea. Dacă inima ta ar spune „astăzi n-am chef“, totul ar dispărea. Dacă soarele ar avea o zi proastă, nimic n-ar mai fi la fel. Cum să nu trăiești flămând, cu dor, cu drag, cu pasiune? Cum să nu ți se pară că viața e cea mai mare minune, mai ales când au fost șanse de una la un milion să te naști?

Ca în fiecare zi, primul gând mi-a fost: „Îți mulțumesc, Mamă, că m-ai născut!“

Merg spre ea, fredonând:

„Merg pe pământ

Și sun ca vioară.

Toate îmi par că sânt

Prima oară.

Ca un copil

Aștept dimineața,

Până la lacrimi

Mi-e dragă viața.

Orice splendoare

Mă doare,

Mă doare-această floare

Și frumusețea ta,

Și frumusețea ta!

Și-această zi

Ce mâine nu va mai fi,

Nu va mai fi!“

(Grigore Vieru)

— Iar ai dormit mult, îmi reproşează.

— Păi, normal că dorm mult. Parcă nu ştii de ce am eu nevoie de mai mult somn decât orice om normal… e un miracol că totuşi m-am născut. Ce să-ţi fac dacă eşti una la un milion? Asta explică totul!

Îi spun zâmbind, mângâind-o pe părul albit de câte scuze a auzit de la mine. Zâmbeşte resemnată. O iau de mână şi mergem agale, pe străduţa cu case frumoase, ce duce spre pădure. Ne facem plimbarea obişnuită. Mama şi cu mine. Mama. Cred că, de fapt, acesta este cel mai frumos cuvânt de pe pământ.

V, 21 Iuile 2009: Vă mulţumesc pentru gândurile de mai jos. Sunt şi ale mele în totalitate (…). Probabil că mesajul ăsta a rezonat perfect cu ceea ce cred pentru că mă prinde într-o perioadă foarte grea a vieţii. Mama, de care sunt foarte apropiat, fiind şi singurul părinte „activ“ în sufletul meu, de fapt, a fost diagnosticată cu mielom multiplu şi se luptă pentru viaţa ei. Este medic. Un medic cinstit, deci sărac, iar umilinţele pe care a trebuit să le îndure în ultima vreme şi ruinele sistemului sanitar şi-au arătat din plin colţurile ascuţite, pline de rugină.

Aşadar, sunt gata să mă lupt. Şi nu am scris ca să cer vreo armă. Mi le iau singur. Am scris doar să-mi câştig un camarad de front.

MG. C. , 2 Septembrie 2009: Hello! Nu ştiu sigur dacă tu ai scris textul „Asta nu e România noastră“. Dacă nu l-ai scris tu, îmi cer scuze, wrong person:) M-am regăsit 100% în vorbele tale. Eu conduc departamentul tehnic pentru una dintre cele mai performante firme de software din Europa. La 23 de ani mi-am făcut o firmă de software cu nişte parteneri din UK pe care am vândut-o cu $70m…

Când nişte căţeluşi drăgălaşi mi-au făcut franjuri blugii cei noi (şi, cu ei, şi picioarele mele…) şi celor de la Urgenţe nu prea le păsa (fumau şi glumeau…)

am început să calculez cât plătesc eu, lună de lună, la C.A.S.:) Și nu e puțin deloc:) Anyway, contează pe mine, sunt cel puțin la fel de „pornit“ pe autoritățile de la București:) Warm regards, M.

Lumea mea

Ies din casă. Mă loveşte aerul tare de munte, aerul ăsta tare de care îmi e atât de dor când sunt în București. Mă îndrept spre parcul cu băncuţele unde se desfăşurau toate intrigile, îndrăgostelile, despărţirile, împăcările, aventurile copilăriei. Policlinica mamei, în stânga, cu amintirea jocurilor din grădina din față. Mă lovește amintirea tuturor jocurilor cărora le-am dat viață acolo… Mă privesc parcă zâmbind de-acolo toate jocurile copilăriei. Mă năpădesc imagini, gusturi, mirosuri, sunete, senzații, amintiri atât de vii… Jocurile cu bile chinezești. Nu-te-supăra, frate. De-a v-aţi ascunselea. Senzația aceea că timpul trecea altfel, că spațiul nu cunoștea limite, că tot ce interpretam ni se părea că trăim aievea. Păşeam într-o lume de vis, ignorând cu desăvârşire realitatea imediată. Mă trezește din visare amintirea vocii mamei care mă striga atunci când începea „Teleenciclopedia“. Sau mă chema în casă – se înserase de mult, dar cine să își dea seama? Când noi eram atât de prinşi în filmul nostru… Afară. Noi ne jucam afară. Eram mulţi, eram veseli şi plini de imaginație şi ne construiam în acest „afară“ o lume de basm, plină de aventuri, de trăiri, de fiori şi de bucurie. Una dintre cele mai mari pierderi ale zilelor noastre mi se pare faptul că astăzi copiii nu se mai joacă afară. Nu mai auzi țipete, chiote, râsete, strigăte, cântece, îndemnuri, tropăieli, mingi, plânsete, nu mai vezi cete întregi de copii fugărindu-se râzand, hârjonindu-se sau construindu-şi plini de imaginație lumi fermecate, una mai frumoasă ca alta.

Mă plimb cu paşi înceți prin cartierul copilăriei mele, unde totul îmi pare atât de schimbat acum – atât de mic, de mărunt, de golit de magia pe care o proiecta copilăria mea în fiecare colțișor şi îmi trec prin fața ochilor imagini alese la întâmplare de inimă din acei ani, săraci poate, dar atât de plini de bucurie, de puritate, de fericire tâmpă, care nu avea nevoie de prea multe, ci doar de o imaginație bogată: cheia nelipsită de la gât, programul TV de la 7 la 9, țevile cu cornete, mirosul de plastilină, jucăriile caleidoscop (ce minune! Mă purtau instant într-un univers paralel, miraculos, de basm şi de visare), jocurile cu

elasticul (cât mai săream în fața blocului…), șotronul, desenele fantastice cu creta de pe asfalt (mi-e dor de căldura sufletească a unei zile de 1 Iunie când toate trotuarele erau pline de copii, sori, stele, flori, tricolor și de alte minunăţii desenate de șoimii patriei și de pionieri împânziți în toate colțurile țării), gustul de neuitat al pufarinelor, bicicletele Pegas, culegerile Gheba, stiloul chinezesc, sugativa, clasorul meu cu timbre, bătăile în țevile de la calorifer când vecinul făcea gălăgie, cozile lungi, dezolante, în frig și întuneric, la pâine, carne, zahăr, ulei, butelie, oamenii necăjiți, triști, revoltați sau resemnați, copiii prost îmbrăcați ce stăteam ore în șir în fața alimentarei, sărăcia din magazine, cartelele cenușii, o imagine atât de tristă… îmi amintesc cum jinduiam după gustul de portocale, parcă simt mirosul bananelor verzi ținute pe dulap până se coceau, gustul unic al bomboanelor multicolore Cip, parcă aud genericul de la Albumul duminical, cuvintele acelea neînțelese de la Cotele apelor Dunării – Cui i-ar putea păsa de așa ceva? – mi se perindă cu repeziciune prin fața ochilor imagini ce mi-au colorat copilăria… revista Cutezătorii, mirosul de semințe prăjite vândute duminica de țigănci la colțul străzii, șamponul Căluț de mare, rachetele de tenis Reghin, cofetăriile tipice ceaușiste, gustul savarinelor (nu mai găsești astăzi același gust nicăieri), sărățelele pe care le pregătea mama unei colege, puloverele cu ursuleți tricotate de mama, bibelourile cu pescarul, bețivul, cei doi frați, balerina, prezente parcă în fiecare casă, mileurile, Cico, sărbătorile cu Nutella- Finetti, compotul de ananas – delicatese!, salamul de Sibiu (care îmi plăcea atât de mult, încât, de fiecare dată când mâncam, îmi spuneam că din primul salariu îmi voi cumpăra doar salam de Sibiu. Să mă satur!), pufuleții, gostatul, brânza de burduf din Covasna, care se întindea, Cântarea României, nechezolul, păpușile mari care își închideau ochii când le dădeai capul pe spate, praful de spălat Tix, Eugenia, huiduielile când se lua curentul („Iar au luat porcii curentul…“ – multă vreme mi-a fost tare greu să înțeleg care era legătura între bietele animale și lumina din casă…), mirosul lămpii cu gaz, fericirea când venea în sfârșit lumina, pachetele lungi de țigări Kent, dar și cele de Snagov sau cele de Carpați, fără filtru, cutiile de Ness, dar și pe cele de cicoare, mielul pe care îl aducea tata de Paști, carnea pe sub mână pe care o procura mama de la Alimentara din colț, sticla mare de lapte în care strângea bani albi pentru zile negre, zilele frumoase când mergeam la pădure, în duminicile când se circula cu număr par, petrecerile alor mei, magnetofonul uriaș, dansurile mele fox cu tata, dansul rățuștii, Comment ça va? Comme si, comme si, comme si comme ça…, cravata de pionier, tresele de comandant de unitate, de detașament sau de grupă, săpunurile strecurate de mama între rufe, caramelele pe care le dezlipeam atât de greu de pe dinți, almanahurile, glasul atât de drag al Irinei Loghin în casa bunicii, vacanțele cu ai mei la mănăstirile din Moldova, dimineţile cu aer rece

din postul Paștelui când ne împărtășeam, zilele când mergeam la munte, în Bucegi, la Babele, la Sfinx, pomul de Crăciun, cadourile, colindele, grădinița, coronițele din flori de câmp, serbările la care recitam cu atâta patos poezii patriotice, excursiile cu școala, plimbările cu barca în Delta Dunării, Nedeile de la Covasna, trântele pe pârtiile de schi… și-apoi Revoluția… Victor Rebengiuc cu hârtia igienică, blugii, bomboanele turcești, aurul, casetofoanele, televizorul color, prima telenovelă, Sclava Isaura, tricourile cu Metallica, Jon Bon Jovi, Depeche Mode… cum aș putea să uit tricoul meu preferat cu Bon Jovi?… emoția primului sărut…

Revăd blocul în care am petrecut primii ani ai copilăriei. Cât de mic mi se pare acum! Era uriaș atunci când eram de-o șchioapă. Și plopii din față, care îmi șopteau atâtea taine, au îmbătrânit de tot, săracii. Sunt ursuzi, posaci și nu mai freamătă ca odinioară. Merg mai departe…

Trec pe lângă biserică. Fascinanta bisericuță, cu cimitirul din față. Ce ciudat… când eram la liceu, îmi amintesc cum mă opream uneori, după școală, pe o bancă în cimitir. Vezi cu totul altfel viața după o plimbare în cimitir. Tot ce îți părea înainte greu, urât, insurmontabil își pierde parcă importanța… Îmi amintesc cât m-au marcat morțile celor câțiva îngropați aici…

Merg mai departe, spre pădurea ce mă cheamă cu același glas plin de dor din copilărie. Ea parcă nu s-a schimbat. Tot mare îmi pare. Tot plină de viață, de iubire, de povești și de farmec. Uite, în stânga, derdelușul. Da, ăsta e mai mic acum. Ce uriaș îmi părea când trebuia să îl urc cu sania, cu mânuțele înghețate, cu picioarele bocnă, cu hainele ude și ele, cu obrajii roșii, zgâriați de vânt și de trântele în zăpadă, cu gheață în păr și pe căciulă…, dar dornică de încă o coborâre măcar… Deasupra dealului, platoul unde făceam schi fond. „Schi fond!! La ce sport s-a găsit mama să mă înscrie!“. Mă cuprinde aceeași indignare mocnită care mă aprindea și cu ani în urmă, când suduiam neputincioasă, epuizată, trăgând cu greu de schiurile alea din picioare, croindu-mi drum cu greu înainte prin zăpadă, fără să văd sensul acestui efort de-a dreptul absurd. Nu-l văd nici acum. „În loc să mă dea la balet. La dansuri. La gimnastică. La pian. La orice altceva…“, mormăi nemulțumită, bolborosind niște sudalme, exact cum o făcea și în copilărie copila roșie toată de nervi, de frig și de oboseală, care se trântea pe jos după două ture de platou, aruncându-și schiurile din picioare și bețele cât colo. „Nu m-am schimbat deloc, se pare…“, zâmbesc și îmi mut privirea spre dealul cu margarete. Aici veneam după-amiezile și serile, de-aici culegeam seara flori de câmp și îi duceam mamei buchețele proaspete, care îi

bucurau ochii și inima. Ce liniște, ce tihnă, ce farmec aveau serile pe deal… În miros de fân proaspăt cosit, în mângâiere de flori de câmp, în foșnetul copacilor din pădurea ce se prăvălea peste noi, în chemarea tainică a poieniței din susul muntelui, cu izvorul ei de apă vie, în murmurul izvorului care sălta vesel coborând din munți cu secrete nebănuite de nimeni, cu lătratul vreunui câine flămând și supărat din depărtări. Câteodată veneau băieții cu chitare și cântam toți, băieți și fete, cântece ce te ungeau pe suflet:

„Mai rămâi puțin, te rog

Este cea din urmă seară

Efemeră ca un nor

Vraja n-o lăsa să piară

Lasă-ți părul să-l alint

Să-mi înșire-n mână salbe

Zbor de vise ce nu mint

În plutiri de aripi albe.

Mai lasă-mi-te-o zi…“

…„Bine-i mirelui că nu-i nimeni în lume ca mireasa lui…“, „Andrii Popa cel vestit…“. Ce seri… De visare, taină, autentic, profunzime, romantism, puritate, idealism, liniște, dulci și neînțeleși fiori, vrajă. Ce seri de poveste…

Mă așez în iarba moale și mă simt, pentru câteva clipe, ca atunci: fără griji, fără limite în visare, fără piedici în imaginație, fără gânduri obositoare despre viitor, fără amintiri amare din trecut, fără altă treabă decât să simt pământul pulsându-mi sub palme, iarba crescând lângă mine, florile aplecându-se sfioase în bătaia vântului cald de vară și corpul lăsându-se cuprins de o moliciune dulce și de-o stare de bine cum nu găsești decât când ești Aici, Acum, Acasă.

D., 28 August: Dragă Alexandra, deşi nu fac parte din generaţia despre care vorbeşti, am aceeaşi senzaţie şi eu, alături de mulţi dintre colegii mei: nu ne mai regăsim în lumea de mitocani din jurul nostru şi, cu siguranţă, vrem România noastră înapoi! Ne lipseşte, ne doare, ne este tare dor de ea. Câteodată am puternica dorinţă de a vedea din nou parcuri curate, copii alergând în picioarele goale prin iarbă, oameni civilizaţi, seri liniştite, muzică discretă şi bună, versuri, o cafea în liniştea unei terase inundate de flori, ferestre cu muşcate, case vechi cu pisici spălându-se în geam, anii '80 şi, mai ales mult, mult, mult bun simţ…

Domnului Profesor, cu iubire

Intru în curtea școlii. E goală acum. Nu se aud râsete de copil, țipete, urlete, nu se mai văd fetițe sfioase, băieți îndrăzneți, copii fugărindu-se sau hârjonindu-se haotic. Terenul de sport. Gol și el, cu amintirea meciurilor de handbal – zâmbesc când îmi amintesc, eram o handbalistă execrabilă, păstrând parcă doar ecoul galeriilor însufleţite de pe margine. Ferestrele sălilor de clasă, care m-au ajutat de atâtea ori să evadez, imaginar, în lumea mea de-acolo din pădurea ce mi se arăta surâzătoare, chemându-mă parcă să îi descopăr comori ascunse de veacuri…

Recitesc inscripția de pe clădirea de la stradă, inscripție ce mi-a luminat de atunci calea vieții, ca un far pâlpâind mereu în beznă:

Luminează-te și vei fi,

Voiește și vei putea.“

Îmi vine în minte chipul Omului care mi-a marcat destinul: Domnul Profesor Ilie Cujba. Parcă îl văd cum se apropie pe coridorul întunecat. Păşeşte apăsat, sigur

pe el, merge lent, cu catalogul sub braț, cu nelipsita-i țigară în mâna stângă, țigară din care trage adânc, cu poftă, ducând-o la buze cu un gest lent și el, sigur, ferm, cu degetele-i îngălbenite de tutun. Merge drept, atât de drept cum nu am mai văzut pe nimeni vreodată în viața mea. Ochii îi surâd, atitudinea lui sfidează, zâmbetul superior pe care îl afișează se înmoaie însă imediat cum mă vede. Se oprește și îmi arată un citat pe care el însuși l-a înrămat și l-a așezat pe perete. Îmi spune:

— *Citește!*

Mă supun cuminte, fără să crâcnesc:

— *Oprește trecerea! Știu că unde nu e moarte nu e nici iubire, și totuși, te rog: oprește, Doamne, ceasornicul cu care ne măsuri destrămarea.*

Mă ascultă dând din cap, încuviințează cu un zâmbet trist, își așază mâna, ferm, pe spatele meu, fără un cuvânt și mergem împreună spre sala de clasă. Deodată îl aud urlând, tunând, fulgerând:

— *Tuuuuurma… Mâncătorii de semințe… Ia sămânța, neamule… Băăăăăi, voi tocmai ați coborât din copac? Oligofrenilor…, faceți de rușine neamul românesc!, izbucnește la intrarea în sală, găsindu-l pe un pui de om luptându-se cu o sămânță, rătăcită între dinți. Bietul de el… Nimeni nu-i spusese că domnul Cujba are alergie la mâncătorii de semințe?*

Și se dezlănțuie Furtuna. Uraganul. Parcă erupe un vulcan. Un discurs înflăcărat de câteva minute, ce durează parcă o veșnicie. Multe epitete jignitoare. Se înroșește, dă din mâini, aruncă de la distanță catalogul pe catedră și ne povestește tuturor ce presupune să ai coloană vertebrală, creier, cultură, demnitate, atitudine, noblețe, eleganță, spirit, înțelepciune, curaj. Ne învață să nu facem vreodată parte din turmă. Să nu ne vindem. Pentru nimic. Să nu fim imbecili, nevertebrați, fricoși, lași, turnători, cretini. Mai ales cretini. Ne povestește despre oameni care au murit în lupta împotriva comuniștilor. Pentru un crez, pentru un ideal, pentru demnitate. Rostește nume despre care noi nu știm mare lucru: Nichifor Crainic, Radu Gyr, Petre Țuțea, Ion Rațiu… (ah, ba da, pe-asta îl știm, e domnul cu papion de la televizor), Doina Cornea, Nicolae Steinhardt… Mai ales Nicolae Steinhardt. În doar un sfert de oră ne învață ce înseamnă să fii Om. Ce înseamnă să fii Român. Ce înseamnă să ai o atitudine Demnă. Cum să fim „brazi ce se frâng, dar nu se îndoiesc“, nu mâncători de

seminţe! Cum să facem binele, „care e pentru suflete tari şi firile călite, nu răul, pe care îl poate face oricine“. Cum să ne scoatem cuvântul „imposibil“ din vocabular. Cum să urmărim să ne hrănim spiritul, sufletul, mintea, nu doar stomacul. Cum să fim „nevinovaţi, dar nu imbecili“, „Buni, dar nu proşti“. Smeriţi, dar nu nevertebraţi. Blânzi, cinstiţi, dar nu tâmpiţi. Să citim „Jurnalul Fericirii“, de Nicolae Steinhardt, nu „România Mare“ a lui Vadim Tudor. Ne spune că „adevăratele înfrângeri sunt renunţările la vis“. Ne ia de mână şi ne arată România Profundă. În câteva minute, dă viaţă istoriei demne a neamului nostru, personificând tot ce a avut mai bun şi mai sfânt acest popor. Ah, de-am putea reţine tot ce ne spune… dacă am înţelege cu adevărat… (Iar bietul puşti nu va mai pune mana pe vreo sămanţă niciodata in viaţa lui…).

Se liniştește. Începe ora de limba română. Eminescu, Arghezi, Coşbuc, Vieru, Ana Blandiana. Mircea cel Bătrân, Mihai Viteazul, Ştefan cel Mare, Ion Gavrilă Ogoranu, Radu Gyr, Corneliu Coposu, Steinhardt, mereu Steinhardt… Îşi rostesc toţi, pe rând, sau toţi odată, crezurile de dincolo de mormânt sau de dincolo de limitările spaţiului. El le dă tuturor un chip, o voce, o înfăţişare, demnă, mândră, dreaptă, plimbându-se printre bănci cu paşi de zeu. De supraom. De erou.

Pleacă. Sala e goală. E linişte, atât de linişte. Însă pereţii par să aplaude furtuna de spirit care a fost aici mai devreme. Bieţii copii, răvăşiţi de atâta forţă pe care n-o pot cuprinde, revin repede la realitatea lor, pe care o stăpânesc atât de bine. Unii însă rămân tăcuţi. În ei, ecoul cuvintelor pe care le-a rostit Domnul Profesor va trăi veşnic. Glasul său va rămâne la fel de viu pentru tot restul vieţii. Şi dincolo de ea!

Mi se spune că nu mai e printre noi…, dar e atât de viu! Nu trece săptămână să nu mă gândesc la el, nu trece zi în care să nu mă chinui să îi pun în fapt cuvântul, nu trece clipă să nu încerc să fiu ceea ce m-ar fi vrut el, să nu mă străduiesc să devin ce m-a visat el, cel ce a suflat cu har, cu duh, cu suflet, cu iubire, cu înţelepciune peste lutul pe care-l plămădea cu mâinile lui de meşter creator de suflet.

După patru ani de istorie Vie, predată prin Cuvânt şi Fapt, ne-a mai dăruit un singur lucru. În loc de rămas-bun. Esenţă a tot ceea ce ne-a învăţat în fiecare zi, în fiecare clipă, cu fiecare gest, în fiecare cuvânt în care şi-a pus inima şi ne-a dăruit-o – fără rest. Ultimul lui dar pentru noi a fost o poezie, bătută la vechea lui maşină de scris, pe o foaie ce e astăzi îngălbenită. „DACĂ“, de Rudyard Kipling. Atât! Atât, da!, dar cât de bogaţi ne-a făcut!

„Vei fi un Om, copilul meu…“. Ultimele cuvinte ale domnului profesor mă urmăresc la ieșirea din curtea școlii, ca un rămas-bun între oameni care nu se despart, de fapt, niciodată. Parcă îi simt mâna fermă pe spate, îndreptându-mi coloana vertebrală și forțându-mă să mă ridic la înălțimea spiritului său. Pășesc sigură pe mine. Mă simt puternică și invincibilă. Cu ceea ce mi-a dăruit dânsul, nu mă va putea învinge nimeni, niciodată. Și nimeni nu-mi va putea lua vreodată ceea ce mi-a dat el. Asta e adevărata bogăție! Părăsesc zâmbind curtea școlii vieţii mele… Poate că totuși există tinerețe fără bătrânețe și viață fără de moarte…

„Luminează-te și vei fi,

Voiește și vei putea.“

I. B., 6 Iulie 2009: Marea Greaţă.

Eu sunt medic. Fără cabinet particular, fără proprietăți și fără studii la Londra. Dumneavoastră cine sunteți și ce propuneți? Să bem cu toții o cafea?

D., 6 Septembrie: Mulţumesc. Pentru că m-ai făcut să realizez că există internetul. Şi cu ajutorul lui pot începe ce aveam de gând mai de mult. Deja suntem pregătiţi să venim în lumea reală, că în cea virtuală, este totul virtual. Am şi spus la un moment dat, că zece milioane de aderenţi la o mişcare, are efect asupra guvernanţilor, tot atât de mult ca un găinaţ de porumbel, asupra armatei talibane din Afganistan. Eu fiind „deşcă bătrână“, luptător-rănit în decembrie 1989, nefăcând parte din românii lui Brucan, vin şi te întreb direct. Ce anume încerci să faci?! Fără lozinci patriotarde şi cuvinte frumoase, care poate aburesc pe unii, dar pe alţii nu. Văd că românul nu se dezminte de caracterul arătat pe blogul meu, şi anume de Gică Contra şi am citit la mesaje, pro şi contra, la adresa ta, ca să mă autoconving că trăiesc în România. Ai făcut prostia să te duci la Sinteza Zilei, în gura hienelor, ca să te faci de râs! Nu ai realizat că singurul scop al celor de acolo este rating-ul care aduce banul, indiferent de subiect?! Cât de naivă poţi fi, am aflat că ai 30 de ani?! Eşti cumva blondă vopsită(sic)?! Sau poate ai mers intenţionat, că aveai şi tu

nevoie de „rating“ personal?! Te duci în emisiunea lui Gâdea, un individ care se închină la euro, precum iedul la ţâţa caprei, care până acum câtiva ani era adept şi practicant al unei secte, ce combătea elitismul politic, până l-au afurisit şi l-au dat afară?! Ca să te convingi cam cum cunosc acest popor, am pus câteva descrieri ale lui pe blog-ul meu. Şi nu am arătat decât o mică parte dintre „calităţile“ românilor. Iar dacă te-ai angajat la o treabă comandată, ai ales comandanţi proşti. Dacă e adevărat ce susţii, aştept un e-mail de la tine, că te intereseaza ce vrem să facem şi cum. Şi îţi pot trimite materiale cu ce vrem să facem. Noi suntem contra spionitei şi conspirativităţii. Suntem deschişi, vom activa pe faţă, fără să ne ascundem şi nu încurajăm sub nici o formă elitismul de Dâmboviţa. Şi nici nu avem nevoie de mass-media ca să ne facem cunoscuţi. Dacă nu te interesează să afli nimic, nici o supărare, ne vei vedea în acţiune şi vei şti că suntem noi, românii. Şi nu suntem adepţii violenţei, nici a schimbărilor de regim prin forţă. Suntem cei mai democraţi dintre democraţi. Şi nu suntem finanţaţi de nimeni, că nu avem nevoie de bani pentru acţiunile noastre. Incitant. nu-i aşa?! Bănuiesc că dacă eşti subordonată cuiva, li s-au blocat „nicutronii“ ălor de la analiză. Baftă, „succesuri“ şi fără „eşece“(sic). Mă amuz, ca să nu-i înjur pe deontologii Gică Contra, angajaţi pe la gazetele de perete a diferitelor fabrici capitaliste, care vor căuta cusururi şi lui Isus Christos, dacă cumva se va întoarce cum zic unii. Şi nu sunt fan Băsescu, nici fan la vreun partid. Sunt român. Homo sapiens.
Cu stimă, D.

D., 1 Septembrie 2009: „În această seară eşti purtătoarea de cuvânt a celor 20 de milioane de români necuvântători! Vorbeşte şi pentru ei… ideile tale sunt minunate! Dă-ne speranţa unui ideal că doar… atât ne-a mai rămas!“

Naveta

Mă îndrept mecanic, pe strada Viitorului, spre staţia de autobuz. Gândurile îmi erau departe, aşa că picioarele au luat-o pe calea atât de bine ştiută, cu care erau obişnuite. Pe drumul făcut în fiecare zi, timp de patru ani. Patru ani de navetă – o adevărată şcoală a vieţii. Cu autobuzul, în fiecare dimineaţă la 6:45, pentru 30–

45 de minute, și apoi încă o dată înapoi, în fiecare după-amiază.

Încă puțin și ajung în stație. Văd autobuzul dărăpănat care tocmai părăsește stația. Acum câțiva ani, această imagine m-ar fi îngrozit. Însemna încă un sfert de oră, poate douăzeci de minute, sau poate chiar mai mult, de așteptare, în frig, în ploaie, ninsoare, căldură, ce-ar fi fost. Acum însă, nu-mi pasă. Mai bine, pot sta singură în stație o vreme. Pot visa nestingherită. Revăd dimineţile când așteptam înfrigurată apariția monstrului galben, care venea deja încărcat de oameni. Îmi amintesc cum pluteam deasupra mirosurilor, de cele mai multe ori deloc îmbietoare, deasupra platitudinilor cotidiene, deasupra bârfelor răutăcioase sau discuțiilor legate de politică, religie, haine, pantofi, ulei, zahăr. Cum plecam în lumea mea de vis, în locuri de parfum și mister, de istorii nescrise și de povești de iubire netrăite, de poezie încă nedescoperită și de tablouri nevăzute. În lumea mea cu insule virgine neatinse de pământeni, cu păduri de mesteceni ce-adăposteau pasiuni nedezvăluite uneori nici vântului, cu stânci abrupte de unde nu ți-era teamă că o să cazi, cu râuri ce curgeau invers și soare ce apunea magistral peste oceane de versuri… Naveta, adevărată școală a vieții. Despre cum cinci minute prea devreme sau prea tarziu… și nu mai ajungi atunci cand trebuie. Despre cum uneori prinzi loc, alteori nu. Despre cum uneori cineva îți dăruiește locul său, iar tu trebuie să deprinzi generozitatea, noblețea, eleganța de a-l oferi altcuiva, atunci când e cazul. Despre cum un vis frumos poate transfigura realitatea. Despre cât de bogat poți să fii cand visezi… Mă întreb… dacă nu ar fi existat candva un geam înghețat de care o fetiță zgribulită să își lipeasca visătoare nasul, visand la o lume mai bună, zi de zi…oare această carte ar mai fi existat astăzi?

Lăsăm în urmă orașul cu cele mai multe biserici după vestitul Iași – 15 biserici. Din care, ortodoxe 7. Oraș de mocani cu frică de Dumnezeu, care și-au transformat bisericile în adevărate catedrale. Ce loc binecuvântat… în puține locuri de pe pământ poți vedea o biserică la aproape fiecare cotitură…balsam pentru ochi și suflet! Orașul meu drag, cu statuia Eroilor în fața căreia înghețam în fiecare an, recitând cu patos poezii patriotice.

Punct. Am ajuns la liceu. Purtând în suflet toți eroii cu care mi-a făcut cunoștință domnul profesor, toți eroii din biblioteca uriașă pe care am citit-o, toate bisericile din orașul meu natal, toți strămoșii mei care au murit pentru țară și s-au jertfit pentru credință, o mamă și un tată care au jertfit totul pentru mine, iubire, atat de multa iubire. Pășesc pe poarta liceului.

Cu ei, cu toți, în spatele meu…

B, 6 Septembrie: Bună Alexandra, Dă-mi voie să te felicit pentru că ai ieşit „din pasivitate“, iniţiativa ta este lăudabilă şi foarte curajoasă. Am urmărit pe net ediţia din Sinteza Zilei, unde ai fost invitată şi o parte din meciul cu Florin Călinescu, la B1. Eu nu mai trăiesc în ţară, am ales civilizaţia şi oportunităţile pe care România noastră nu mi le-a oferit. Faptul că te-am văzut că vrei să dovedeşti că totuşi se poate recrea o nouă Românie şi că eşti dispusă să investeşti timpul tău şi ai deja o mişcare în sensul ăsta, mă bucură, mai ales că te-am cunoscut şi văd acum că fructifici nu doar bagajul de viaţă şi de inteligenţă, cu care te-a înzestrat mama natură, dar că vrei să capacitezi pe cei care sunt capabili, dar sunt prea scârbiţi ca să mai riposteze, darmite să iasă în faţă. Dacă ai ajuns unde ai ajuns, nu este întâmplător şi îţi doresc scucces, va fi o luptă dură, dar ai toate atuurile de partea ta. Eşti tânără, entuziastă şi vrei să schimbi, nu mai accepţi, nu mai înduri. Aş vrea să mă alătur şi eu mişcării, şi să susţin moral şi dacă va fi nevoie şi financiar, cu sume modeste evident, de încurajare pentru un început promiţător. Sper ca această acţiune să fie începutul unei revoluţii care să ajungă să schimbe mentalităţi şi să trezească Românul resemnat! Mult succes!!!

B., fostă colegă de clasă în liceu.

I. – Sunt medic în România și… mi-e rușine de asta.

Fac parte dintr-o generație care și-a pierdut demnitatea. Mai mult o generație care pare că nici nu vrea să și-o mai recâștige. De 15 ani mă lupt cu sistemul încercând să dau o nouă față serviciilor medicale din România. Una corectă, civilizată și care să-mi redea demnitatea. A mea și a colegilor mei. Sunt deziluzionat. Eșecul pare a fi total. Am rămas parcă singur. Mi-am pierdut prieteni, mi-am câștigat dușmani, mi-am complicat viața. M-am retras pentru că nici pentru mine „asta nu-i România mea“. Am intrat în umbră. Conduc o clinică cu un grup mic pe care mă străduiesc să-l pot menține la câștiguri ce pot oferi un trai decent. Îmi plătesc datoriile la timp… cât voi mai putea. În rest nu mă mai interesează aproape nimic. Locuiesc singur pe un vârf de deal deasupra orașului. Stau aici și încerc doar să „înțeleg“.

Și aștept. Aștept să apară ceva ce poate fi o scânteie care să aprindă un foc al schimbării reale. Sper din tot sufletul ca scânteierea dumneavoastră să nu piară deși-i pornită târziu. Generația mea n-a reușit să facă decât ceea ce vedem în țară. Sper ca generația dumneavoastră să schimbe lucrurile. Am copii deja mari și ei vor altceva. Speră altceva. Dacă pot să vă ajut aș face-o cu bucurie. Merită orice încercare.

N. – Bună seara, Alexandra. Provin din mijlocul unei mișcări ce promovează în mare parte ideile susținute de tine. Experiența noastră dobândită în câteva zeci de ani mă face să cred că nu este posibil, din păcate, în câteva luni, să găsești măcar câțiva „oameni noi“. Fără o minimă cunoaștere și fără o trăire continuă doar pentru neam nu se poate, din păcate, realiza nimic pentru salvarea Neamului Românesc. Sper să mă înșel și de aceea îți doresc mult noroc.

A. – .ce mi-a plăcut când le-ai spus ălora că tu nu vrei sa fii Martin Luther King, ci Rosa Parks… thumbs up! Suntem cu tine!

FL. – În sfârșit un germene de cristalizare a unui curent pro-România. O adiere de sens într-o lume nebună.

A.C., 6 Septembrie: Alexandra visează frumos. Să o ajutăm să nu rămână doar un vis. Nu e singura care vrea asta, însă e singura care a avut curaj să o spună. Mulțumim, Alexandra. Eu tot ce sper e ca oamenii să redevină oameni, și România, România.

Capitolul IV

Fiica risipitoare

Șinca Veche

Iunie 2009

În templul de la Șinca Veche găsise în acea dimineață două flori. Un ghiveci așezat cuminte de o mână tainică lumina cel de-al doilea altar. Fusese pus strategic, chiar în mijlocul încăperii, sub raza de lumină ce intra prin spărtura rotundă din tavan, exact pe bucata aceea de lemn despre care se spune că acoperă un tunel ce ajunge până la cetatea Râșnov. Și de acolo, cine știe unde duce…

Din el răsăreau tăcute două flori îngemănate, crescând din aceeași tulpină, una ușor aplecată spre stânga, alta spre dreapta, înălțându-se însetate de lumină spre tavanul bătrân de 7000 de ani.

Venea demult aici… era deja a zecea oară? Însă niciodată nu mai găsise așa ceva. Două flori tocmai acolo sub raza de lumină… O întâmpină un tablou de neuitat!

Intră îngândurată, se așeză acolo lângă flori, în genunchi, ca de obicei și își alungă cu o mână grijile, așa cum ai alunga niște țânțari teribil de agasanți. Care, totuși, revin și revin, și revin… Așa cum tot revenea gândul ăsta al taxelor, al conturilor blocate, revolta pe tot ce trăise în ultimele zile, supărarea pe tot ce văzuse la televizor, tulburarea de a se lovi de o realitate atât de sumbră și de absurdă, de care în zadar fugise atâția ani, renunțând la televizor, izolându-se în lumea ei de vis, în balonul ei fermecat, în globul ei de cristal pe care și-l construise zi de zi, clipă de clipă, umplându-l cu vise împlinite, cu oameni minunați, cu locuri frumoase, cu momente magice.

Încerca să uite, măcar pentru câteva minute, tulburarea și dorința asta de a face ceva. Ceva trebuia făcut. Nu putea lăsa lucrurile așa. Dar ce? Ce să faci? Se simțea mică, neputincioasă…

— Nu mai plătesc taxe, își spuse supărată.

— Și ce rezolvi? Nu rezolvi nimic.

— O să scriu despre toate nedreptățile astea. O să scriu și o să-i fac praf.

— Toată lumea scrie, toată lumea înjură, toată lumea se plânge, dar cu toate astea nu se schimbă nimic…, îi răspunse aceeași voce nesuferită a conștiinței.

Alungă din nou nervii, neputința, tulburarea, gândurile astea negre. Raza de lumină care îi mângâia chipul o liniștea treptat. Își simțea tot trupul inundat de o căldură aparte și de fiori de energie care îi curentau toată ființa, învăluind-o în liniște și într-o putere tainică, pe care numai aici puteai să o găsești.

Templul de la Șinca Veche. „Templul Ursitelor“. „Mănăstirea Săpată în Piatră“, locul atât de misterios care se găsea aici de mii de ani, având origini dacice sau chiar mai înaintate. Un templu unic în lume, plin de controverse. Loc de refugiu și de rugăciune al călugărilor ardeleni hăituiți de Maria Tereza în anii 1700 pentru că refuzaseră să treacă la catolicism. Despre lăcașul fascinant ascuns pe dealul Pleșu se spunea chiar că e înscris pe linia unui triunghi de aur al dacilor, cu vârfurile la Racoș, Sarmizegetusa și Omu, într-o zonă sacră, „a nemuririi“ pentru strămoșii noștri. Gândul îi zbură la Muntele Sfânt al dacilor. Se spunea că triunghiul de aur cel mai important al dacilor includea în perimetrul său și muntele sfânt. Kogaionon. Sau Kogaion. Locul unde a trăit Zalmoxis printre daci. Totuși, nu se știa exact care este Kogaiononul în arcul carpatin. In multe locuri binecuvântate din Carpați, inclusiv la Șinca Veche, avuseseră loc revelații sau tămăduiri miraculoase… Toate acestea nu făceau decât să întețească misterul în care erau învăluite triunghiurile de aur ale dacilor și lucrurile miraculoase care se întâmplau în ele. Oare unde era Muntele acesta sacru? Oare cum era aici acum 2000 de ani? Oare cum arăta locul acesta noaptea? Oare cum…? Tainele creșteau la fiecare pas… la fel si liniștea.

Izvorul tămăduitor de afară picura liniște în inima ei de fiecare dată când se apropia să bea apă din el. Bea mereu cu nesaț, crezând cu tărie că bea apa vie, care o va ajuta să își amintească. Era convinsă că stropii reci de apă o vor ajuta să se trezească. Că îi vor arăta drumul spre Acasă. Întocmai ca eroului din basm. Aici, în apele Izvorului „Buna Vestire“ de la Șinca Veche, sfințite de sute și sute de ori, binecuvântate de atâtea ori de călugării nevoitori care au apărat credința în ciuda multor vitregii, aici, în izvorul veștii celei bune de la Șinca Veche, cu

stropi de lumini ce țâșneau atât de vii printre jgheaburile de lemn, aici, la izvorul cel fermecat, a început, în sfârșit, sufletul ei, încet, încet, să se vindece.

În timp ce sus, la micuțul schit, în locul de poveste ce îi era casă Sfântului ei drag, Sfantul Nectarie, sufletul ei s-a simțit, în sfârșit, după mult, după atât de mult timp, Acasă.

În sfârșit, după zeci de mii de kilometri, după sute de zboruri, avioane, aeroporturi, hoteluri, boarding pass-uri, vize rotunde, pătrate, albastre, roșii, după atâta mâncare de avion, după atâtea ore de făcut, așteptat, cărat bagaje, după atâtea drumuri prin toate colțurile lumii – pe jos, cu avionul, elicopterul, planorul, cu bărci, cu trenul, cu vapoare, iahturi, ATV-uri, motociclete, scutere, după atâtea mii și mii de drumuri și nopți nedormite de febra călătoriilor avide de cunoaștere, de descoperiri, de gusturi noi, de mirosuri noi, de toată bucuria aceea pe care numai un loc nou pe care ai visat să îl vezi ți-o poate aduce…după toate astea, bifate obsesiv, lună de lună, an de an, așa cum numai un om care își propusese să vadă toată lumea putea face, după atâția ani de bătut drumurile lumii, găsise în sfârșit un loc ce părea a fi sfârșitul căutărilor sale. Și nici măcar nu știa că, în sfârșit, l-a găsit. Știa doar că numai aici avea liniște. O liniște necăutată, neforțată. Știa că doar aici prindea putere. Când era departe, când îi era greu, când era rătăcită, nu trebuia decât să închidă ochii și să vină cu sufletul aici. Și totul se lumina, dintr-odată. Își recăpăta imediat puterea, lumina îi năvălea din nou în piept, iar lucrurile se reașezau în ordinea firească a importanței lor. Aici începea, ușor-ușor, să își reamintească cine este.

Revedea parcă fiecare pas al călătoriei ce o adusese până aici. Reconstituia bucată cu bucată puzzle-ul ce forma imaginea de ansamblu de acum. Bucăți din poveștile ei. Bucăți din poveștile altora. Toate se desfășurau cu repeziciune în fața ochilor ei, așezându-se într-o ordine știută doar de ele, conturând un chip din ce în ce mai clar.

Un chip așezat cuminte, cu ochii închiși și cu inima înălțându-se spre cer se ruga în tăcere lângă floarea aceea apărută de nicăieri, ce își înălța și ea cele două capete ivite din aceeași tulpină, spre lumina care venea direct din al nouălea cer și mergea prin podețul acela de lemn și apoi prin tunel, până cine știe unde, la capătul pământului…

Și toate trei împreună păreau o singură inimă bătând cu putere acolo, în inima țării… Și toate trei păreau o singură floare ivită din pământul acela sfânt, udat cu

atâta sânge, sfinţit de atâta sânge. Trei…dar o singură floare, răsărită parcă din pământul plin de taine şi de o iubire veche de mii de ani…

Retrăi fiecare pas…

Revăzu Plecarea. Geanta neagră în care îşi pusese în grabă câteva lucruri, plănuind să stea doar câteva zile. De-abia scăpase de licenţă. Era o după-amiază banală de vară, aştepta autobuzul şi era liniştită. Nu ştia că niciodată nu avea să se mai întoarcă acasă la părinţi, să mai fie cum a fost. Copil. Va mai veni doar pentru o zi, două, trei, o săptămână. Niciodată, însă ca până în după-amiaza aceea de vară. Care părea atât de banală. Lucrurile mari, cu adevărat mari, se întâmplă uneori când nici nu îţi dai seama.

(Poate că dacă şi-ar fi dat seama, ar mai fi stat puţin…)

Din pilda fiului risipitor:

„Un om avea doi fii.

Și a zis cel mai tânăr dintre ei tatălui său: Tată, dă-mi partea ce mi se cuvine din avere. Și el le-a împărțit averea.

Și nu după multe zile, adunând toate, fiul cel mai tânăr s-a dus într-o țară departată și acolo și-a risipit averea…“.

Primul zbor cu avionul. Cât de bine se simţea deasupra norilor… mai în lumea ei decât oriunde altundeva. Râde. Încă se fuma în avioane…

Forfotă, haos, Bosfor, bazar, trafic nebun, vânzători insistenți, mers pe jos ore întregi. O dor picioarele, dar nu s-ar opri. Istanbul. Ceaiuri, mâncăruri picante, lux, contraste, zgomot, moschei, rugăciuni ciudate care se aud la ore exacte… plutește. Se întorc acasă. Euforia primei călătorii cu avionul.

Călătoria lungă cu maşina până în Grecia. Motorul lui I., care ia foc.

Complicații, călătoria însă continuă. Senzații de déjà vu, una după alta. Plaje cu nisip alb, apă atât de curată, băi noaptea, Halkidiki. Meteora. Înălțimi amețitoare, mănăstirea închisă, se uită de pe afară și încearcă să își dea seama cum a fost construită acolo, în acel cuib de vulturi. Nu înțelege. Soare, feta, măsline. Gyros. Atena. Acropole. O căldură infernală. Muzeul. N-ar mai pleca de aici. Bouzokia. Nu se mai aruncă farfurii, acum se aruncă flori.

Călătorie lungă cu mașina prin Europa. Paris. O cameră mică, îngustă, neaerisită. Frig și ploaie. Turnul Eiffel. E prea frig să îi placă. Galeriile LaFayette. Nu-și mai amintește nimic. Decât frigul acela crunt. Și ploaia. Apoi Germania. Stuttgart, Lara, Peter, din nou frig… Budapesta. Business. Conferințe, întâlniri. Turul orașului vechi. Bătrâna Dunăre tăinuind povești de iubire culese de pe drum… pare atât de diferită față de cea pe care o știa ea de acasă…

Ah, nu, înainte de toate fusese Antalya. Înainte de oricare altă călătorie… Ricky Martin. Repetiții la peste 40 de grade. Televiziuni. Fete frumoase din toată Europa. Recepție seara, la Grădina Botanică. Piscina uriașă, apa de un albastru atât de ademenitor, atâtea flori și plante exotice în jur, chelneri cu frac alb și tăvi pline de șampanie și de bunătățuri. Croaziera de a doua zi cu iahtul primarului. Fotografiile de pe prima pagină din ziarele locale. Luminile reflectoarelor. Concursuri, titluri, reflectoare, coroniță, teancul de ziare adunate de tata cu chipul ei pe primele pagini… Ah, și Bulgaria. Nisipurile de Aur… Drumul până acolo, câmpurile mănoase, parcă mai bogate și mai bine îngrijite decât acasă. Apoi revelionul în Egipt. Haosul din Cairo, traficul nebun, mirosurile specifice. Piramide, cămile, teama de blestemul lui Tutankhamon, egipteanul care vrea să o cumpere pe nu știu câte cămile, croaziera pe Nil, valurile care se loveau noaptea de cabină, ceaiul de la ora 5 pe punte, templul unde tocmai avusese loc un atentat, Hurghada, snorkelling. Ospătarii și bucătarii care intrau cântând în șir indian, seara… Avionul care se prăbușește în Marea Rosie cu o zi înainte să plece ei… Revede apoi Dubaiul, cu mirosul său specific, cu cafenelele pline de bărbați, cu femeile care fac baie îmbrăcate, cu dunele uriașe pe care le străbat cu ATV-urile, cu 4x4, nu fără emoție… seara cu beduinii, aromele de narghilea, mall-urile uriașe, femei cu botnițe de aur, lingurițele de aur și liftul de la hotelul de 7 stele. Restaurantul care se învârte…

Își amintește zâmbind ziua aceea când, la 25 de ani, și-a cumpărat un geamantan nou și a decis: va vedea toată lumea!

Milano. De ziua ei. Westin Palace. Tradiție și modernism. Imagini, sunete și

arome exotice, binecuvântare pentru suflet. Evadare din lumea de afară. Răsfăţ. O cameră uriaşă, decor somptuos, o baie de regină, halate pufoase, un scrin atemporal în colţul camerei, patul uriaş ce te invită să te cufunzi într-o toropeală plăcută de după-masă. Şampanie. Prieteni dragi. Se îmbracă frumos şi ies să sărbătorească viaţa. Flori. Unul din cluburile în vogă. Săptămâna Modei. Oameni frumoşi, glamour, poftă de viaţă, lumini magice, muzică antrenantă, priviri flămânde de senzaţii, haine superbe. Como. Câteva ore cu parfum aristocrat. Linişte, clasă, rafinament. Pe urmele lui Stendhal, ale lui Verdi, ale lui Goethe, Dickens şi ale lui… George Clooney. Vile încărcate de istorie tumultuoasă de secole, grădini opulente, triste şi pustii acum, iarnă, hoteluri istorice, grandoare, graţie, eleganţă, amintirea filosofilor şi a artiştilor neînţeleşi care s-au refugiat aici de-a lungul timpului, lacul cu păsările zgribulite ce se roteau ameţitor pe maluri, străduţe romantice, biserici vechi, trepte de piatră şi boutique-uri pitoreşti, Villa D Este, ce îşi poartă cu mândrie secolele şi spiritele aristocraţilor pe care i-a găzduit, Villa Carlotta cu umbra lui Stendhal rătăcind printre terase, fântâni, trepte strâmte şi sculpturile lui Canova… o evadare în alte timpuri, cu iz de noblețe, gesturi curtenitoare, clasă şi „old money“. Seara, ceai la Principe di Savoia. Ambient rafinat, opulenţă, o atmosferă caldă, prestigiu… Exclusiv, titrat şi sofisticat, hotelul le dăruieşte, cu o sobrietate rezervată, de aristocrat bătrân, un mix de opulenţă de modă veche şi de stil avangardist.

Apoi Parisul, din nou, în aprilie, plin de copaci înfloriţi… Recepţia hotelului Ritz. Emoţii. Întâlnire de business cu o doamnă elegantă, care îi zâmbeşte cu bunăvoinţă, îşi aşază cu gesturi de o eleganţă desăvârşită eşarfa multicoloră, perlele îi strălucesc discret la gât, iar hainele îi sunt impecabile, de un stil ce reprezintă cu cinste renumita clasă pariziană. Parisul o sperie puţin, cu oamenii lui grăbiţi, cu tot frumosul din jur ce totuşi pare să i se refuze – se simte un intrus în Oraşul Luminilor – „poate totuşi o să ne împrietenim de data asta…“.

A doua zi, ţinută corporate, un zâmbet larg (forţat şi fals, dar doar ea ştie asta), multe emoţii, aceeaşi prezentare ţinută de nenumărate ori. Finalul unei zile epuizante, multe contacte noi, multe promisiuni de colaborare şi o Ea care se simte mult mai puternică după această provocare depăşită cu brio.

Seara, sărbătoreşte cu Lara şi Peter la VIP Room. Sunt îmbrăcaţi super classy, au o atitudine de copii de nababi, îşi lasă cu nonşalanţă cheile maşinii valetului şi trec cu nonşalanţă printre bodyguarzii din faţa clubului, aprigi cerberi ce terorizează o masă de adolescenţi ce tremură de frig şi de emoţie la o coadă

impresionantă. Dar Lara, Peter şi ea nu cunosc noţiunea de coadă. Trec indiferenţi pe lângă privirile indignate ale dulăilor, pe care îi linişteşte doamna cu blană şi ochelari Gucci care dă din cap, încuviinţând tăcut intrarea obraznicilor răsfăţaţi. Salonul VIP. Plictisindu-se, se duce la un străin, îl îmbrăţişează brusc, plină de efuziune, iar el, uitându-se întâi mirat la ea, analizând rapid toate posibilele ocazii în care ar fi putut să o cunoască şi, întrebându-se ruşinat cam cât de intime au fost acestea, se salvează rostind cu o naturaleţe şi cu o falsitate adorabile: „You come to Paris and you don't call me…". Ea răspunde, la fel de natural şi la fel de fals, teribil de amuzată, „I am so sorry, my dear, I've been terrribly busy, but I missed you so much…". Da, superficialitatea vieţii de noapte…

A doua zi, Montmartre. Turnul Eiffel. Clubul de gay Queen, unde, paradoxal, se distrează de minune. E primul club în care se simte cu adevărat liberă.

Berlin. O altă conferinţă. Networking. Emoţii. Întâlniri de business. Petreceri cu partenerii. Două zile într-un mediu corporat, internaţional, solicitant, dar frumos. Acelaşi zâmbet larg (tot fals şi forţat. Şi tot numai ea ştie asta). Încărcată de cărţi de vizită, pleacă de la ultimul eveniment gata să petreacă liberă cu prietenii ei. Aceeaşi formulă. Imbatabilă. Lara şi prietenul lor gay, Peter. Îi aşteaptă în cameră, pregătindu-se să intre în rolul celei de-a doua personalităţi. Îşi aruncă masca de corporată, ascunde cărţile de vizită, prezentările, pliantele şi tot arsenalul ce aparţine deja unei alte lumi, îşi toarnă un pahar de şampanie şi se răsfaţă cu o baie parfumată, pe ritmuri de jazz. Apar şi ei. Cu un suflu nou, proaspăt, cu aerul lor delicios de copii răsfăţaţi, cu băutură, muzica house, râs, glume de un cinism savuros, haine cool şi o lipsă de griji atat de bine-venită după două zile de emoţii, stres şi încordare. În sfârşit, poate fi autentică – nu mai trebuie să zâmbească la glume insipide, nu mai trebuie să se străduiască să se facă plăcută, nu mai trebuie să repete la nesfârşit aceeaşi prezentare, a uitat de tot. Clubul 90 Degrees. A doua zi, mahmureala obişnuită. Micul dejun în pat. Reuşesc spre după-amiază să iasă din cameră. Ceai la legendarul hotel Adlon Kempinski. Eleganţă, splendoare, şarm, muzică clasică în surdină, sunetul clipocitului de apă din fântâna ce tronează în lobby, oaspeţi de marcă, istorie. Cei trei îşi savurează ceaiul şi gustările îmbietoare într-o tăcere deplină. Acordurile liniştitoare ale pianului răsună ca într-o poveste. Nu au nevoie de cuvinte. Se înţeleg din priviri. Bucuria aceea de a avea lângă tine oameni lângă care poţi să taci. Nepreţuită.

Varşovia. O altă conferinţă. Se simte atât de obosită. Fericirea de a putea

călători, în sfârșit, atât de mult, e umbrită de faptul că îi rămânea de fiecare dată prea puțin timp pentru a se bucura de oraș, pentru a savura liniștită clipe petrecute departe de casă și de viața cotidiană. Programul conferințelor e extrem de solicitant – seara dinner-uri oficiale, ziua – traininguri intensive, cu pauze scurte de cafea, doar una mai lungă, pentru masă. Adoarme, epuizată, mulțumită că, totuși, acum era una dintre ei. Îi plăcea la nebunie acest business, complexitatea lui, lipsa de monotonie, provocările pe care le oferea – îl făcea și vorbea despre el cu foarte multă convingere și cu o pasiune care o făcuse deja cunoscută printre cei din domeniu. Se încruntă în somn. Un singur contract nu reușise să semneze, un singur potențial partener rămăsese neconvins – cel mai mare, cel mai selectiv, cel mai pretențios – aveau deja un contract semnat în România și nu intenționau să schimbe partenerul. Dar ea insista. Avea să îl convingă într-o zi pe cel care reprezenta compania numărul 1 în lume. Un domn de 50 de ani, sobru, un englez veritabil, care nu surâdea niciodată, cu o privire scrutătoare și necruțătoare aruncată cu dispreț pe deasupra ochelarilor, cu maniere desăvârșite, o ținută impecabilă, un umor negru cinic, personaj aparte pe scena jucătorilor de pe piață, distant, rece, izolat, care nu conversa prea mult cu nimeni. Totul în atitudinea sa sugera că se considera mult peste toți cei din jurul său…

Din nou în avion. După trei zile, Varșovia îi rămâne în mare parte necunoscută… Privește lung pe fereastra avionului orașul ce rămane departe, la fel de străin cum i-a fost cand a aterizat. Zambește trist… cu acea tristețe paradoxală… Tristețea de a avea atat de multe… mai puțin timpul de a te putea bucura de tot ceea ce ai.

Memoirs of a Workaholic

Își amintește cum se arunca în muncă…

În mii de kilometri făcuți lună de lună, ani la rând. București. Craiova. Cluj. Din nou București. Din nou Craiova. Din nou Cluj. Sute de clienți. Zeci de proiecte. Care mai de care mai plin de provocări. Cât de complicat putea fi uneori totul… Cu atât mai complicat cu cât nu știa să delege. I se părea – nimic mai fals – că nimeni nu făcea lucrurile ca ea…

Își reamintește începuturile… când concepea pachete de servicii, website-ul, zecile de ore de documentare, sutele de oferte trimise, fără prea multe speranțe de a le vedea vreodată concretizate. Sute de e-mailuri trimise în întreaga lume, bucuria surprizei de a primi răspuns. Prima comandă de servicii. Emoția de la prima întâlnire cu Konnie. Cu câtă grijă se îmbrăcase, se machiase și își alesese o coafură mai conservatoare – doar, doar o părea mai bătrână. Nu avea nici prea multă credibilitate la cei 24 de ani ai ei, vorbind cu atâta convingere despre un business despre care nimeni nu auzise. Își amintește râzând și de bucuria copilărească pe care a simțit-o la prima conferință în domeniu, când a descoperit că sute de oameni din întreaga lume vorbeau acel limbaj specific businessului, pe care acasă nimeni nu îl înțelegea. De fiecare dată când îl prezenta, potențialii parteneri, colaboratori, clienți, angajați făceau ochii mari și eforturi vizibile de a pricepe despre ce era vorba, în final. Acum, între toți omuleții aceștia care vorbeau aceeași limbă nu se mai simțea un extraterestru. Sau se simțea un extraterestru care tocmai aterizase pe planeta lui.

Cât de bătrână se simțea acum, după atâția ani de muncă, apăsată de toată experiența asta atât de grea pentru vârsta ei, cu nume grele de companii multinaționale în portofoliu, cu zeci de scrisori de recomandare, dar, mai ales, cu bucuria de a fi sfidat imposibilul, de a fi îmblânzit necunoscutul, de a vedea mai mulți „copii“ mergând pe picioarele lor, uneori atunci când, teoretic, părea imposibil…

Dar cu ce preț?! Câte mii de kilometri… Pe săptămână…Cât Red Bull… Câte cafele… Câți ani cu câte două pachete de țigări pe zi… Câte mii de mailuri… Telefoane. Întâlniri. Tururi. Negocieri. Formalități. Birocrație. Mese neregulate. Tensiune. Stres. Satisfacții atât de trecătoare… Contracte noi. Interviuri pentru angajare. Traininguri. Salarii. Bonusuri. Facturi. Deconturi. Registru de casă. Contracte de închiriere. Teleconferințe. Rapoarte. Engleză. Franceză. Spaniolă. 14-15 ore de muncă pe zi. A doua zi, din nou. În weekend, somn. Câte un film, câte o ieșire din care nu înțelegea mare lucru. Eventual clubbing, mult alcool, iar lunea… de la capăt. Muncă, muncă, muncă… Toate astea îi trecură cu repeziciune prin fața ochilor și simți din nou durerea aceea de stomac ce îi devenise în anii aceia permanentă… Simți din nou durerea aceea îngrozitoare de cap ce devenise și ea constantă… Tremurul acela al întregii ființe interioare, de care nu putea nicicum scăpa… (se numeste stres). Închise ochii și simți din nou durerea mută a acelui film al multor ani… rezumabil în câteva secunde… În atât de puține secunde…

Își aminti și clipa aparent banală, în esență însă revelatoare, care a vindecat-o pentru totdeauna de boala asta modernă a stresului. Retrăi zâmbind clipa când, dintr-odată și pentru totdeauna – așa cum se întâmplă marile schimbări, schimbările adevărate – a încetat să mai fie workaholică…

Asistenta continua să îi citească lista de probleme care așteptau o rezolvare urgentă. Erau parcă mai multe decât oricând și veneau după o perioadă de coșmar. Se simțea parcă mai epuizată decât se simțise vreodată. Era sfârșitul unei alte săptămâni în care muncise câte 14-15 ore pe zi, nu apucase să mănânce mai nimic, făcuse o criză de stomac și una de fiere, se surprinsese plângând după un telefon al unui client, fără un motiv anume – perioada aceea va avea urmări grave asupra ei, căci nu va mai suporta apoi niciodată telefonul… de fapt îl va urî de-a dreptul – observase că îi tremurau mâinile fără să le poată controla, tocmai aflase că o fătucă ce lucra pentru o companie multinațională murise de epuizare…iar lista asta cu probleme nu se mai termina, în timp ce ea trebuia să găsească o soluție la toate, chiar dacă nu exista vreuna. Trebuia să inventeze, așa cum făcuse și până acum… Ce dacă acum efectiv nu putea?! Și acum avea să se dărâme lumea și avea să piardă accountul ăsta pentru care se chinuise atâta timp și pentru care făcuse atâtea minuni și atâtea sacrificii… Avea să se ducă totul pe apa Sâmbetei pentru că nu știa cum putea să rezolve totul acum și toți se obișnuiseră ca ea să aibă un răspuns și o rezolvare pentru tot… Simțea că îi exploda capul, stomacul i se strânsese parcă mai tare decât oricând, urma să se prăbușească, o simțea, îi venea să plângă de ciudă, de neputință, de epuizare, de teamă, de durerea asta de a se simți atât de umană, atât de depășită de situație… Tocmai ea, care nu avea voie… Și asistenta nu se mai oprea, citea, citea în continuare, parcă o mitralia fără pic de milă, fără să își dea seama că masca palidă din fața ei mai avea puțin și se prăbușea, că trupul acela fără vlagă de-abia se mai ținea pe picioare, că nu își mai putea opri tremurul și lacrimile… În clipa aceea, când mai avea puțin și ar fi explodat, când mai avea atât de puțin și ar fi clacat, în clipa aceea când tot stresul și toată epuizarea ajunseseră la paroxism, în clipa aceea când ajunsese deja la capătul capătului oricărei limite, tocmai în clipa aceea când stresul atinsese apogeul… primi un mesaj. Un mesaj atât de simplu și de banal… Însă nimic nu avea să mai fie la fel din clipa aceea.

Tocmai îi scrisese Diana. Și era parcă un mesaj din altă lume, din alt film, care îi fusese prea străin până acum. Un film care se numea, pur și simplu, Viață.

Îl citi, nevenindu-i să își creadă ochilor. Pentru o clipă, privi șocată mesajul, neputând înțelege cum de în ploaia de probleme care curgeau asupra ei își făcea

loc și el… Se revoltă la început la gândul că nu tot universul îi împărtășea stresul și grijile multiple, că nu se oprise întreaga lume din cauză că permisul de ședere al domnului director francez nu era gata și că soția nu avea plăcuțe de înmatriculare să poată duce copiii la școală și că ea era mereu vinovată pentru toată birocrația asta imposibilă din România… Privi mesajul revoltată că mai există viață după problemele cu canalizarea pe care le avea alt director… Privi apoi din nou mesajul și o indignă pentru câteva clipe gândul că ea avea atâtea de făcut și primea așa ceva, și mai că îi venea să arunce telefonul pe geam de ciudă pe toată ironia asta a situației… Dar diferența între seninătatea mesajului și lumea ei cea atât de serioasă, și de tulburată, și de frământată, și de importantă, și de stresantă, și de obositoare, și de nebună era atât de mare, încât apăru dintr-odată o fisură în tot edificiul ăla atât de important și de întunecat… Edificiu artificial care începu să se prăbușească treptat, cu zgomot, în timp ce soarele și o bucurie copilărească pătrundeau încet în toată ființa ei chircită de atâtea griji, iar pe buze i se înfiripă, ușor-ușor, un zâmbet…

Din ecranul telefonului Viața îi reamintea, prin glasul Dianei, ceea ce conta, ceea ce nu mai ascultase de peste zece ani…

„A venit primăvara. Ai auzit ce frumos cântă păsărelele afară?…“.

…Privea acum pe geam cu un zâmbet de elev care se pregătește să chiulească de la o oră despre care alții îi spun că e foarte importantă, dar el nu mai crede o iotă… Privea pe geam ca un copil pus pe șotii care a fost păcălit prea mult de amenințări și de promisiuni false care acum nu îl mai duceau de nas… Privea pe geam la primăvara care îi reproșa cu glas de cireși înfloriți că a lipsit atâta timp, la soarele care o certa pentru toată bucuria pe care o refuzase, la păsările care îi tot amintiseră ceea ce contează, la oamenii care treceau grăbiți pe lângă viață și poate că mâine aveau să moară și s-ar fi ales praful de toate visele și cardurile, și titlurile, și ratele lor, de toate ambițiile și de țoalele lor supraplătite, și de toate targeturile, și de deadlineurile, și de toate trainingurile și bonusurile lor… Privea pe geam ca un golan care „și-a băgat picioarele“ și a evadat deja mental dintr-o închisoare cu ziduri false care îl ținuseră prea mult timp prizonierul unor iluzii… Privea pe geam cu un zâmbet pentru prima oară după mulți ani… liber. În timpul acesta, asistenta continua să citească veștile care îi dăduseră până atunci fibrilații. Dar ea n-o mai asculta. Cuvintele o mitraliau la fel de agresive ca până atunci, însă pe ea nu o mai atingeau. Nu mai ajungeau la inima ei, ca până atunci.

Cât se poate de calmă, mai bău o gură de cafea, trase aer adânc în piept, constată cu bucurie că uitase de palpitații, de emoții, de golul din stomac, de stres, de probleme, de griji, de dorința asta obsesivă ca totul să iasă perfect… Uitase de veștile proaste care îi făceau sângele să se urce la cap, o stresau de moarte, o panicau până la leșin, o tulburau până la fibrilații, dar cu toate astea nu avea voie să lase să se vadă nimic. Uitase de toate și privea pe geam la Viața pe care nu o mai privise cu adevărat de atâția ani. De prea mulți ani…

Dintr-odată, toată munca asta cu mii de ore peste programul normal îi păru fără niciun sens… La ce folosesc toate, dacă nu te-ai mai bucurat de atâția ani de cântecul păsărelelor? La ce folosesc toate, dacă tu nu apuci să vezi că a venit primăvara? Se simți ca un adult nebun care se sinucide treptat cu griji, frământări, probleme una mai importantă decât alta, surprins într-un moment de maximă nebunie și de o importanță vitală sau, cel puțin așa i se pare lui, de un copil senin și zâmbitor care vine, îl trage de mânecă și îi pune o întrebare care îl scoate dintr-odată de pe roata pe care alerga bezmetic.

Lăsă cu mișcări lente cana de cafea pe pervaz, își luă pardesiul, închise tacticos Blackberry-ul și îi spuse zâmbind asistentei să transmită tuturor că în ziua aceea nu era disponibilă. Și ieși să îmbrățișeze, pur și simplu, Primăvara.

Din ziua aceea, din clipa aceea, în aparență atât de banală, lucrurile nu aveau să mai fie niciodată la fel. Oricât de importantă, munca nu avea să mai fie nicicând mai importantă decât Viața.

P.S.: Oare câți oameni nu au avut norocul de a primi un astfel de SMS de la Viață? Și curajul de a îl asculta? Câți dintre noi nu au avut un înger care să îi tragă de mânecă? Oare câți oameni au murit prea devreme – fizic sau doar sufletește – și s-a ales praful de toate visele și de cardurile, și de titlurile, și de ratele lor, de toate ambițiile și de țoalele lor supraplătite, și de toate targeturile, și de deadlineurile, și de toate trainingurile și bonusurile lor…

Din pilda fiului risipitor:

„Și, după ce a cheltuit totul, s-a făcut foamete mare în țara aceea și el a început să ducă lipsa. Și, ducându-se, s-a alipit el de unul din locuitorii acelei țări și acesta l-a trimis la țarinile sale să păzească porcii. Și dorea să-și sature pântecele din roșcovele pe care le mâncau porcii, însa nimeni nu-i dădea…“.

Ibiza

Se așează confortabil în scaunul moale din avion. Lângă ea, un tânăr cu păr rebel, tricou alb cool tăiat la gât, jeanși uzați, converși și mai uzați și un parfum amețitor. Printre brățările multicolore se întrezăresc ideogramele fine ale unui tatuaj discret, ochii îi sunt sclipitori, își bățâie constant piciorul, trădând nerăbdare, nervozitate și un bagaj greu pe care îl duce pe umerii chirciți de neiubire. O tristețe adâncă în privirea pe care o aruncă pe geam la decolare. Și el fuge de ceva. Și-apoi un surâs imperceptibil în colțul gurii – trist și el, dar ascunzând o determinare de fier. Acea determinare de a face tot ce este mai bun cu cărțile pe care e forțat să le joace. Acea hotărâre de a lăsa în urmă tot, fără a-și mai arunca privirea înapoi, acea dorință acută de a se găsi pe sine, de a trăi fiecare clipă ca și cum ar fi ultima, de a savura la maximum tot ceea ce i se promisese că va găsi acolo, pe insula magică. Îi ghicește ușor umbrele ascunse în surâs, doar sunt aceleași umbre ce îl învăluie pe al său. Aceleași dorințe gem îndurerate în lacrima ce i se prelinge încet din ochi. Avionul se ridică deasupra pământului, deasupra trecutului, deasupra clienților, deadline-urilor, facturilor, proiectelor, oboselii pe care o lasă în urmă, deasupra neconsolatei ființe profunde ce-i plânge în adâncuri după cine știe ce. Închide ochii, surâde, își pune căștile în urechi și rostește încet în gând: „Gata, vin spre tine, insulă albă și minunată – o vacanță binemeritată, departe de ei, departe de obișnuit, departe de mine. Ajută-mă să uit de tot, ajută-mă să îmi reamintesc de mine. Ajută-mă să mă găsesc. Ajută-mă să fug și învață-mă, în sfârșit, cum să rămân. Oare poți?“.

Se aude vocea caldă a pilotului, promițându-le un zbor de vis către insula entuziaștilor, a nonconformiștilor, rebelilor și prea plinilor de iubire într-o lume în care prea multă iubire câteodată sperie – așa că zboară toți către insula extazului. Habar nu avea atunci că insula va avea asupra ei efect invers. Că în tot acel zgomot nebun își va găsi liniștea. Că în toată acea mare de oameni veniți din toate colțurile lumii pentru a se bucura de libertate, dezinhibiții, good vibe, se va găsi pe sine. Că în goana nebună a tuturor după plăcere, va reuși să își accepte suferința. Că în toată fericirea aceea artificială, extatică, excesiv de zgomotoasă, excesiv de luminată, excesiv de euforică, iluzorie și înșelătoare, va învăța să o prețuiască pe cea firească, naturală, autentică și pură, care stă smerit ascunsă în spatele lucrurilor simple. Că înconjurată de toți acești excentrici și exuberanți neadaptați, va învăța să aprecieze mai mult firescul. Că în toată acea puzderie de suflete rătăcite care neagă realitatea și evadează într-o lume iluzorie, unde totul

pare mai uşor, va învăţa să accepte şi acel cotidian gri unde totul pare atât de greu.

Închide ochii, îndeasă mai bine căştile în urechi, muzica o învăluie şi o poartă treptat printr-un culoar negru, întunecat, care o înghite într-o spirală de chipuri cunoscute – clienţi, angajaţi, prieteni, locuri familiare, din nou întuneric, alunecare prin bezne spre o lumină albă care se vede în depărtare şi care pare să o atragă spre ea. Lumina se face din ce în ce mai mare, întâi difuză şi-apoi din ce în ce mai strălucitoare, arde, e vie, e de un alb incandescent. E insula care o cheamă şi îşi întinde braţele spre ea, ademenitoare. Sute de oameni de pe insulă şi-au ridicat braţele spre avionul ce străbate văzduhurile, e salutul clasic de-acolo; sunt întâmpinaţi cu bucurie, aplauze, râs şi chiote de fericire toţi cei care vin sau salutaţi cu regret toţi cei ce pleacă, purtând în suflet amintirea nopţilor albe care le va aduce pentru totdeauna un plus de strălucire şi de înţelegere în ochi. Alunecă, încet-încet, spre lumina albă care pare să o cuprindă total de acum…

„În curând vom ateriza în IBIZA“, se aude din nou vocea atât de plăcută a pilotului, mesager tainic al insulei magice.

Lara o aşteaptă nerăbdătoare la aeroport. Se dezbară de tristeţe, de responsabilităţi, de grijile muncii care până mai ieri o copleşiseră. Le strânge pe toate, le pune la un loc cu boarding pass-ul, cu pliantele din avion şi le aruncă la coşul de gunoi din toaletă. Toate astea vor rămâne în urmă. Va păşi în această lume dezbrăcată de preconcepţii, de prejudecăţi, de aşteptări sau regrete. Tabula Rasa, aşteptând să fie scrise noi pagini în cartea unei vieţi care avea nevoie de un suflu nou. Îi zâmbeşte cu curiozitate, emoţie şi linişte acelei mâini magice nevăzute ce avea să scrie totul şi pleacă surâzând, cu braţele întinse spre Lara. Se îmbrăţişează cu entuziasm nebun, cu dor, cu încântare şi fericire copilărească. Pleacă nerăbdătoare, mână în mână, să cucerească insula.

Tiesto, Paul Van Dyk, Sasha, John Digweed, Armin Van Buuren, Roger Sanchez, Paul Oakenfold sau David Guetta. În stânga şi în dreapta, panouri cu reclame strălucitoare promiţând petreceri inedite. Nonconformiste. Libertine. Fierbinţi. În care uiţi de totul pentru a sta mai bine de vorbă cu tine. În care te laşi purtat de val şi de energie. Petreceri în care totul pare posibil. Insula o întâmpină exact aşa cum se aştepta. Exact aşa cum o putea face o insulă care nu doarme niciodată. O insulă de un magnetism de neînţeles, imposibil de tradus în cuvinte, naturală, cosmopolită, avangardistă. La lăsarea nopţii, minunată, feerică, ireală, insula se

metamorfozează. Prinde parcă și mai multă viață, e parcă și mai îndrăzneață, mai efervescentă, mai exuberantă, mai excentrică, spiritul ei unic pare a-ți vorbi prin miile de lumini ce pâlpâie în zare, prin sutele de lumini ce strălucesc în ochii celor de pe stradă. Toți zâmbesc. Se îmbrățișează. Râd cu poftă. Dansează. Sunt liberi!

„Ibiza te face mai deștept…“, îi spusese cu ceva vreme în urmă Cosmin, un prieten drag îndrăgostit nebunește de insula unde își petrecea de ceva vreme fiecare vacanță. Fascinat de bătrâna insulă cu suflet atât de tânăr, i-o zugrăvise în culori atât de fermecătoare încât decisese pe loc că trebuie să trăiască și ea, măcar o dată în viață, extazul, magia, libertatea pe care el i le descrisese cu atâta patos – petreceri incredibile, jet setteri adunați din toate colțurile lumii, celebrități, „bogații“, cum îi numea Cosmin cu admirație, deși nici el nu era tocmai sărac, muzica incredibilă, vibe, energie ca nicăieri în lume, peisaje de vis, hoteluri de basm, haciendas de o opulență fascinantă, cocoțate în vârfuri inaccesibile ce ofereau view-uri care îți tăiau respirația, cu piscine îmbietoare și vegetație luxuriantă, apusuri de soare colorate parcă de mâna unui pictor neîntrecut în lume, evenimente cu tematici de o imaginație vrednică de Șeherezada… Ca și eroina celor 1001 de nopți, insula îți promitea să te țină mereu în suspans, să te facă să vrei mereu mai mult și mai mult, și mai mult…

Lara dă muzica la maximum. Se aude vocea lui David Guetta. The World is Mine. Avea să fie cântecul care descria cel mai bine senzația pe care o va trăi atât de pregnant aici.

O petrecere privată la o hacienda ce pare desprinsă dintr-un film. Arhitectura mediteraneană, privelişti uluitoare asupra orașului și mării, grădină exotică, piscină spectaculoasă. Pare un mic paradis accesibil temporar și pământenilor. O dansatoare exotică goală dansează cu corpul învăluit de șerpi uriași, care se unduiesc îmblânziți, vrăjiți parcă de mâinile ei, supuși de mișcările tulburătoare ale trupului său superb. Mișcări înnebunitoare, lascive, senzuale, atât de erotice. Curbe perfecte, mușchi de piatră, conturați de parcă ar fi fost sculptați de mâinile unui artist genial, pielea ciocolatie strălucitoare, unsă cu tot felul de uleiuri care potențează efectul hipnotic al fiecărei mișcări, părul bogat, lung, ciocolatiu și el, cu onduleuri sălbatice, ochi verzi de zeiță, mari, ce par a rosti incantații, buze cărnoase, senzuale, ușor întredeschise, doar ușor, cât să se zărească dinții strălucitor de albi, ca de fildeș. O femeie de o frumusețe fără cusur, a cărei perfecțiune te face să te întrebi dacă nu cumva e o zeiță a frumuseții coborâtă pe pământ doar pentru câteva clipe de desfătare lumească. E înconjurată de bărbați,

goi, înalți, bine făcuți, superbi și ei, dar a căror frumusețe pălește în fața flăcărilor pe care le emana forța naturii ce dansează în mijlocul lor, subjugând întreaga adunare. În fața ei pălesc până și flăcările din torțele aprinse pe care le țin bărbații încremeniți ca niște statui, torțe care luminează fiecare parte din corpul fascinant pe care alunecă seduși șerpii, descoperind privirilor flămânde o lavă incandescentă de stropi arzători de sudoare alunecând printre șuvițele rebele de păr ce mângâie îndrăznețe pielea. Acea piele catifelată care se cere parcă mângâiată cu fiecare unduire incitantă. Zeița se dăruiește și refuză în același timp. Invită și respinge. Stârnește și inhibă. Arde și dă foc. Șerpii par înnebuniți de dorință, alunecând ușor pe tot trupul ce îi mângâie, îi cheamă, îi primește arzând, frecându-se de pielea lor rece, se înfioară de plăcere la atingerea lor blândă, dar mai ales la gândul că acea atingere ar putea fi atât de periculoasă. Îi seduce și se lasă sedusă de ei, lăsându-se ușor purtată spre o stare de semiconștiență. Ochii îi sunt acum întredeschiși, capul e dat pe spate într-un abandon total, buzele îi sunt deschise în gemete sălbatice… sau și le mușcă încet, adânc, aproape până la sânge. Se mișcă înnebunitor pe ritmul și mai nebun de tobe africane, flăcările prind viață și o îmbrățișează parcă și ele cu umbrele lor, șerpii se mișcă din ce în ce mai rapid, ea se dezlănțuie din ce în ce mai tare, parcă în transă, își scutură întreg trupul într-un ritm nebunesc, amețitor, turbat. Pare că îi vibrează întreaga ființă, descătușând forțe latente, valuri de plăcere, cutremure de atomi, fiori năvalnici de energie, care, ca și șerpii, îi alunecă mângâindu-i trupul pe dinăuntru, atingând colțuri ascunse ale ființei ce par acum trezite la viață, urlându-și plăcerea în sfârșit eliberată. Părul lung, atât de bogat și parcă având și el acum propria-i ființă, înnebunită de pasiune, pare că îi mângâie cu pasiune aproape umană fiecare părticică udă de corp neacoperită de șerpii extaziați. Curg din ea senzații amețitoare, orgasmice, valuri de sudoare senzual împletite cu uleiurile care invită atingeri apăsate… O mare de oameni urmărește fiecare mișcare cu răsuflarea tăiată. Crescendo-ul final, apoteotic, al tobelor africane. Ea, lăsându-și capul în jos, desprinzând ușor șerpii de pe trupul ei sleit de exploziile de plăceri. Tăcere. Clipele de tensiune erotică s-au încheiat. O muzică electrizantă încălzește și mai tare sângele celor deja încinși de sălbatica seducătoare. Își ridică toți mâinile spre cer pe ritmul înălțător al muzicii care îi poartă dincolo de ei, de timp, de spațiu. Copacii își revarsă bogăția de frunze, care mai de care mai exotice, explodând de culoare și sevă, flori cu miresme îmbătătoare și forme seducătoare se dezgolesc și ele lascive în adierea vântului, încărcat parcă și el parcă de endorfine, lumini uluitoare dansează și ele în albastrul atât de ireal al apei din piscina în formă de rinichi, care parcă pulsează și ea de o fericire artificială. Cerul se luminează încet, devine lăptos, soarele se trezește leneș, ca o fecioară răsfățată, întinde câte o rază, întâi sfioasă, apoi din

ce în ce mai îndrăzneață, încă una și apoi încă una.

Ea se retrage obosită pe niște trepte de lângă pâlcul de pini ce stau retrași, parcă sătui de prea mult zgomot, agitație și lascivitate – ca niște bătrâni puritani care-și ascund intrigați privirile indignate de atâta hedonism, strigător la cer. Se duce lângă ei, departe de marea de ființe ce freamătă de o fericire puțin tâmpă, dar totală. Se duce să admire în liniște răsăritul, recunoscătoare pentru încă o zi de viață.

— *„Vrei puțină cocaină?“*

Se aude de undeva din dreapta ei un glas pătrunzător. Un tip înalt, brunet, cu ochi negri, strălucind demonic. Pare un înger căzut, cu șuvițele lui rebele negre, cu personalitatea lor proprie, ce îi cad sfidătoare pe fruntea mare, albă, marmoreică, cu cute adânci, indignate, trădând renunțări și răni dospind adânc în ele. Buze cărnoase, mustind de pofte, trup de zeu, mâini cu degete lungi promițând atingeri care îți pot dezvălui plăceri nebănuite până la a le fi simțit pe trupul arzând de dorință, vise mocnind sălbatic în sclipirile ce pătrund de sub genele lungi, negre, o atitudine zeflemitoare, detașată, indiferență de bărbat ce se crede un dar al lui Dumnezeu pentru femei. Genul de tip irezistibil, bărbat fatal, seducător tocmai prin lipsa vreunui efort în sensul ăsta.

Dar în ea nu vibrează nimic. Aici, unde totul e atât de ușor, aici, unde totul e atât de liber, aici, unde sexul e atât de simplu, de lipsit de obligații, pentru ea își pierde și mai mult din valoare. Lipsit de semnificații, lipsit de poezie, lipsit de poveste, lipsit de fiori, de imposibil, de dureri, de renunțări, de încercări, de lupte, de farmec și esență, nu o tentează. Poezia din dansul de mai devreme fusese parcă mult mai interesantă decât ideea unei aventuri cu străinul de lângă. Îl privește pe de altfel apetisantul bărbat cu un dezinteres total, cu ochi reci și goliți de flacără, de vibrație, de sens – pare a privi prin el – și îi răspunde flegmatică:

„Nu, mulțumesc, I don’t do drugs, I am drugs“.

Cât de bine înțelegea acum cuvintele lui Dali. La ea, tot ce promitea euforie, extaz, entuziasm, poftă de viață avea efect invers. Poate tocmai pentru că era în mod natural inundată de un optimism contagios, în fiecare clipă. Poate tocmai pentru că era entuziastă, euforică, plină de viață și de extaz, în mod obișnuit și în fața lucrurilor celor mai simple. Poate tocmai de aceea orice promitea să îi

inducă aceste stări în mod artificial stârnea în ea efecte ciudate, contrare, inverse. Depresie, tristețe, un soi de deznădejde, umbre ce îi provocau temeri bizare, de necontrolat, panică, paranoia. Tot soiul de blestemății. Nu, în mod cert, drogurile nu erau pentru ea.

Pe de-o parte, le plângea de milă nefericiților care nu fuseseră binecuvântați să simtă bucuria în mod natural, tuturor celor care fuseseră prea răniți, prea neiubiți, prea respinși, prea înclinați spre depresie, plictiseală, blazare, negare, deznădejde, să mai poată simți entuziasm în fața unei provocări, fericire în fața unei raze de soare ce învinge un nor plumburiu, greu, prevestind furtuna, bucurie în fața unei boabe de rouă ce se lăfăie în aerul rece al dimineții pe patul ei catifelat de petală de roză, extaz în fața unui apus de soare în care pe cer parcă s-au revărsat călimări de culori aprinse, vii, fosforescente, care par a creiona un zâmbet de-al lui Dumnezeu, fiori de emoție la ivirea unui cuplu de bătrâni care par a se iubi ca în prima zi, iubire și capitulare necondiționată în fața zâmbetului total al unui copil… pentru ei, pentru acei ce aveau inima împietrită, tristă, rănită, îndurerată, goală, seacă, plânsă, obosită… tristă avea să fie calea în care fiecare minut de extaz era plătit cu bani grei, fiind urmat inevitabil de depresii crâncene, de stări de irascibilitate, paranoia, alienare, chinuri fizice, nervozitate, acte iraționale, halucinații, hipertensiune, probleme cardiovasculare, hemoragii cerebrale și, de prea multe ori, chiar de moarte. Plin de spini nemântuitori avea să le fie drumul de-a lungul căruia, dependența nefăcând decât să crească, corpul și creierul aveau să le ceară din ce în ce mai mult, și mai mult, sufletul bucurându-se mai puțin, tot mai puțin.

Câți dintre cei ce aici aveau să se îndrepte cu pași înceți, când zburând, când târându-se prin abisuri, pe o cale iluzorie care îi ducea de cele mai multe ori spre respingerea de către familie, prieteni, societate și, în cele din urmă, spre moarte? Mulți, prea mulți! Câți nu aveau să se prăbușească dintr-un zbor iluzoriu, cu atâtea speranțe și vise și atâta viață încă netrăită… toate strivite de caldarâm… Mulți, prea mulți…

„Bucata“ de lângă ea o privește uimit, intrigat de faptul că o femeie poate să se arate atât de dezinteresată de toate plăcerile pe care i le-ar putea oferi. Zâmbește amuzat. Se așază. Înțelege repede că răsăritul e mult mai interesant pentru ciudata de lângă el, decât senzațiile incredibile pe care i le-ar fi putut dărui el. Privește și el în sus, cu o curiozitate uimită, copilărească. Tac amândoi. Pentru câteva clipe, firescul a învins în fața extazului artificial pe insula albă care întâmpină cu bucurie o nouă dimineață.

Amnesia, inima insulei. Ritm ce te propulsează spre alte dimensiuni pe sunete de tobe bătând în ritmuri de incantaţii tribale. Lumini ţâşnesc parcă spre ceruri şi se întorc înmiite spre tine, sărind apoi din nou spre alte tărâmuri. Chemându-te cu ele. Invitându-te să te pierzi în ele, să te laşi ghidat de dansul lor magic spre un alt univers. Fără dureri. Fără „trebuie“. Fără trecut. Prezent. Sau viitor. Fără identitate. Fără amintiri. Fără răni. Fără aşteptări. Fără ego. Jeturi de spumă năvălesc din înalt, învăluindu-te în aburul lor diafan. Legendarul DJ tronează precum un zeu deasupra muritorilor, jucându-se cu sufletele lor, cărora le atinge cele mai intime corzi şi le pătrunde fără efort în adâncurile fiinţei atunci când mâinile sale ating cu atâta măiestrie platanele. E în transă. Mulţimea e în transă. Clădirea pare ea însăşi în transă. Aici nu există timp. Nu există noţiunea de spaţiu. Sunt doar lumini. Muzică electrizantă. Suflete deschise. Şi zeul care operează muritorii pe cord deschis. E un brand. Un trend setter. Un copil sălbatic al muzicii electronice. Trăieşte pentru muzică, moare şi învie în fiecare sunet prin care te îndeamnă parcă să let go, să te predai energiei, să dansezi până la epuizare, până la a-ţi simţi transpiraţia alunecând de-a lungul trupului, trezindu-ţi fiecare celulă, fiecare centimetru de piele, fiecare cotlon ascuns al trupului pe care până atunci nici nu-l simţiseşi. Iubit, idolatrizat, zeul dovedeşte că merită să se afle acolo, sus, pe piedestal. E fascinat de căutarea sunetului perfect, de vânarea cântecelor ce ating exact acele strune neatinse, nebănuite, netrezite, din sufletul mulţimii, căreia îi mulţumeşte în fiecare secundă, prin fiecare atingere a vinilului, pentru încredere, iubire, interes… şi, mai ales, pentru transpiraţia ce curge în valuri de pe trupurile care se abandonează total, nesăbuit, necontrolat, muzicii şi iubirii ce e peste tot în aer. Pentru că da, atunci când mixează el, love is in the air. Sau, ma rog, ceva ce seamănă foarte bine cu dragostea…

Un iaht de 180 de picioare. Pare a fi mai degrabă un vapor. De o opulenţă cum nu a mai văzut în viaţa ei. Pe punte mixează chiar Zeul. Iahtul a aparţinut cândva unui milionar excentric, controversat, playboy şi socialite celebru, ale cărui petreceri nonconformiste, inedite, originale erau bucuria crème de la crème-ului înaltei societăţi dornice de nou, de aventuri, socializare, petreceri şi controverse. Priveşte fotografiile prezente peste tot pe holuri, în încăperile elegante ale iahtului – peste tot el, şarmant, frumos, un veritabil seducător, cu o privire ştrengară şi cu un zâmbet divin, îmbrăcat impecabil, mereu înconjurat de femei superbe. Se îndrăgosteşte virtual de acest seducător care a fost cândva sarea şi piperul oricărui loc în care se afla, punctul central al oricărei încăperi în care ar fi intrat, sufletul oricărei petreceri, motivul de a trăi al atâtor femei. Sunt pe lume acei oameni care ştiu să facă viaţa mai frumoasă, care însufleţesc orice adunare,

care aduc o tentă de glamour oricărui loc în care s-ar afla, oamenii care lasă în urmă parfum de mister, aventură, interzis, pasiune, oriunde ar păşi. El era unul dintre ei. Acum însă ajunsese la faliment. Iahtul care fusese cândva excentricul cuib al atâtor nebunii, ascunzând atâtea secrete ruşinoase, iubiri interzise, drame, clipe de extaz, plăcere, conversaţii sclipitoare, negocieri secrete, jocuri politice de culise, atâtea frumuseţi răvăşitoare, atâţia milionari, atâtea celebrităţi, atâţia politicieni, aparţinea acum unei bănci. Iar bancherii, care mai de care mai sobru, mai elegant, mai distins, organizaseră un afterhours party după petrecerea din Amnesia.

Un crowd interesant: un individ care prizează cocaină amestecând-o minuţios cu black cardul. Prietena lui, de o frumuseţe naturală, cu chip de înger, nemachiată, îmbrăcată extrem de simplu şi de feminin. Femei de-o frumuseţe izbitoare, cu ţinute de o eleganţă ce inhibă, pălării cu boruri largi, bijuterii scumpe şi atitudine de dive neînţelese. Tinere modele, timide, atât de tinere, cu feţe de copii atât de inocenţi, dar care păreau a se dezinhiba instant după doza obişnuită. Puşti cool, total dezinhibaţi, bancheri, un jurnalist american care vorbea încontinuu, o organizatoare de evenimente pentru jet setterii îndrăgostiţi de Ibiza – şi ea vorbea parcă prea mult, Lara – care dansa neobosită pe muzica Zeului, pe care îl idolatriza. (Şi el părea a-i da mai multă atenţie decât celorlalţi aflaţi acolo. Se năştea oare o idilă între un Zeu şi un înger blond, diafan, care părea a fi coborât dintr-un alt film, din alte decoruri, într-o lume înecată în plăceri?) – şi ea, care stătea aşezată pe pernele uriaşe, fumând şi studiind cu atenţie personajele din jur. Parcă trăia un film. Câteodată, privirile i se pierdeau în zare, la iubirea ei ascunsă, la cine era ea, de fapt, la ce căuta aici, la sensul vieţii, la clienţii ei, la plăcile lor de înmatriculare, la permisele lor de şedere temporară, la contractele de închiriere şi la toată viaţa pe care o lăsase acasă. Un film atât de diferit de cel ce rula acum în faţa ochilor săi. Era dimineaţă, o dimineaţă rece şi înnorată, cu un vânt care adia răcoros, parcă având intenţia de a-i trezi la realitate pe toţi petrecăreţii încă neobosiţi, deşi dansaseră ore-n şir. Explorează iahtul – băi de un lux uimitor, cu marmură strălucitoare, statuete, plante luxuriante, cabine cu lemnul scump, strălucitor, tehnologie state of the art, mobilier cu patină de vechi, culori calde, salonul uriaş, istoriile pe care părea să i le şoptească fiecare încăpere, poveşti ce abia aşteptau să fie descoperite. Pe puntea de sus, canapele uriaşe, moi, care o invitară să se aşeze şi să se bucure de razele soarelui ce apăruse în sfârşit părând dispus în cele din urmă să învingă norii. Apare şi Lara. Savurează împreună, fără a rosti prea multe cuvinte, ineditul situaţiei. Dintr-odată, Lara se înroşeşte brusc şi o strânge tare-tare de mână. Lângă ele, apare Zeul. Însoţit de impresarul său şi de două dintre divele neînţelese, se aşază chiar

lângă ele. Șocant a fost însă să vadă în ce stare avansată de euforie – să-i zicem! – era. Când era la pupitru, nu îţi puteai da seama. Pe când așa, coborât de pe piedestal, cu perlele ce îi stăteau așezate pe pieptul gol, cu eșarfa roz înconjurându-i gâtul, cu privirea pierdută, cu mersul împleticit și cuvintele atât de incoerente, ar fi putut fi o mare dezamăgire. Însă nu a fost, la urma urmei erau în Ibiza, nu în alte locuri care ar fi condamnat rapid un astfel de comportament. Aici părea a fi ceva absolut normal.

În scurt timp era așezat în patru labe, imitând un soi de animal ciudat. Lătra, scheuna, dădea din cap cu mișcări bruște, scotea limba, făcea apoi ca un leu, scoțând sunete care mai de care mai ciudate și-apoi făcând din nou niște mișcări convulsive, cu părul în vânt, cu perlele mișcându-se la gât… O imagine de neuitat… Între ilar și îngrozitor, acoperea toată gama. Nici chiar asta nu a deranjat. Aici, în insula libertăţii totale, fiecare individ avea dreptul să facă ce vrea… mai ales când era Zeu, nu-i așa?

Surâse trist și privi în depărtare, bucuroasă să vadă și cealaltă față a monedei, față de care fusese mereu conștientă, dar care nu i se arătase niciodată mai fățiș ca acum. De la Zeul care cu o seară înainte electriza o audiență întreagă din pupitrul lui de foc de-acolo, de undeva, de sus, la omuleţul care mergea acum în patru labe scoțând sunete ciudate și făcând în toate felurile posibile nu era decât distanța unei lecții. În spatele aparențelor e destul de des altceva, mai ales aici.

Filosofie prea complicată pentru ora aceea… Zâmbi văzând cum o privea Zeul pe Lara, puțin timid, cu un zâmbet de licean în colțul gurii. Îi lăsă să încropească o idilă inedită și coborî pe punte să își mai ia un pahar…

— Liquid MDMA?, o întrebă jurnalistul oferindu-i o sticluță să își toarne în pahar…

— Nu, mulţumesc… la mine are efect invers, îi spuse râzând.

Toată lumea era în alt film acolo.Peste câteva ore, ajunseră din nou la țărm. În portul din Ibiza. Niciun taxi la ora aceea. Merseră pe jos, desculțe, cu tocurile în mână, cu părul prins. Să știi să te simți ca acasă pe un iaht uriaș, lângă bancheri, zei, milionari și dive și să fii aceeași, la fel de firească, la fel de naturală, în câteva ore, desculță, printre oameni obișnuiți, în viața de zi cu zi (De fapt, e totul la fel…). Să poți să guști cu aceeași bucurie ambele experiențe, iată un dar pe care îl aveau amândouă. Își găsiră în sfârșit mașina. Singura rămasă în parcarea

de la Amnesia, micuța de ea le așteptase cuminte pe prințesele desculțe, care aterizaseră de printre zei la o realitate pe care o găseau la fel de fascinantă.

Space. Playa d'en Bossa. Ibiza. Clubul în care au putut fi ascultați, de-a lungul timpului, toți marii DJ ai lumii. Deschis și pe timpul zilei. E duminică. Miezul zilei. Dansează de 12 ore. Și mai poate. Este pentru prima oară în viață când dansează cu adevărat. Liberă de inhibiții. Dezinteresată de părerea celor din jur. Oricum fiecare dintre toți cei din jur e în propriul film. Trăindu-și visul sau explorând alte dimensiuni. După 18 ore… și ar mai fi putut sta, și-au mai depășit niște limite. Se îndreaptă spre hotel. Trec pe lângă câmpurile de sare. Soarele apune în stratul strălucitor de sare de deasupra, conturând imagini magice. Se aude din nou David Guetta. Da, lumea e a lor.

Cui îi păsa atunci că a doua zi toată lumea asta care li se dăruia acum atât de ademenitoare nu mai era? Că lumina dispărea și că totul devenea întuneric, nervi, greață, cenușiu, depresie…Că șerpii din dansul acelei femei deveneau agresivi și începeau să muște sălbatic, cu furie, din trupul tău dacă nu le dădeai ce îți cereau? Din ce în ce mai tare, în fiecare noapte, cerând din ce în ce mai mult, dăruind din ce în ce mai puțin?

Cui îi păsa atunci că Zeii se transformau peste noapte în lighioane caraghioase, că frumusețea femeilor dispărea până dimineață, că zânele deveneau vrăjitoare când își dădeau jos genele false, meșele, machiajul, și euforia de la droguri?

Cui îi păsa atunci că zâmbetul devenea rânjet? Că după high-uri urmau niște low-uri pe măsură? Că extazul era repede înlocuit de deznădejde, nervi, de o irascibilitate de neînțeles, că nu mai suportai pe nimeni decât dacă îți luai doza, că de-abia după aceea puteai redeveni din nou tu, din nou happy și din nou plin de viață?

Cine știa atunci că mulți dintre cei de-acolo nu s-au mai putut întoarce niciodată la starea dinainte, când nu aveau nevoie de doza obișnuită pentru a fi?

Cosmin, de exemplu, care a murit căzând de la etaj, a aflat prea târziu… Nu știu dacă Ibiza și iluziile ei l-au făcut mai deștept. Știu însă sigur că, în cele din urmă, l-au omorât. Dumnezeu să îl ierte!

Starea de împătimire, moartea sufletească, după cum o numesc Sfinții Părinți, cu

toată aparenta ei fericire, nu satisface pe om, mai ales după ce acesta şi-a venit în fire. Ea este ca apa sărată a mării pe care nefericiţii marinari o beau în lipsa apei dulci; dar cu cât o beau mai mult cu atât gatlejul lor arde fără a le stâmpăra setea. Cu cât aleargă mai mult după fericirea pe care li se pare că o primeau în urma satisfacerii poftelor şi ambiţiilor deşarte, cu atât sunt mai setoşi şi mai neîndestulaţi. Căci „traista unei astfel de fericiri e spartă la fund. Oricât ai pune în ea, tot goală rămâne.“

Sf. Nicolae Velimirovici

Amsterdam

O altă conferinţă internaţională în domeniu. De data asta reuşeşte. Seara a obţinut un dinner cu reprezentantul companiei Nr. 1 în lume. Nu-i vine să creadă. Merge însoţită de D. El este însoţit de alţi doi colegi. Vorbeşte timp de două ore, încontinuu, despre România, despre serviciile companiei, despre cât de mult mai buni sunt ei faţă de competiţie, despre ceea ce îi face unici, despre stilul lor absolut unic, ireproşabil, inovativ, original, proactiv, perfect, ireproşabil… În zadar. Procedurile companiei nu permit alegerea unor noi provideri. A înţeles. Schimbă elegant subiectul, fără a scăpa însă ocazia de a strecura, discret, pastile promoţionale. El zâmbeşte văzând-o că nu renunţă uşor. Atmosfera se destinde. Aparenţele sunt înşelătoare – domnul e chiar uman. În timp, se dovedeşte a fi chiar amuzant. Râde… dacă şi Zeii sunt oameni la urma urmei, iată că la fel sunt şi corporaţii cei mai înspăimântători…

Cartierul Roşu. Nu şi-ar fi imaginat vreodată în viaţă că va ajunge să viziteze Cartierul Roşu într-o astfel de companie. Despre oricine altcineva i s-ar fi spus, ar fi răspuns dând din umeri „Da, orice este posibil“, însă această variantă i-ar fi părut mai greu de crezut decât posibilitatea de a zbura pe Lună chiar a doua zi. Da, aţi ghicit. A vizitat Cartierul Roşu însoţită de directorul companiei nr. 1 în lume. Da, chiar el, domnul acela, englezul veritabil, care nu vorbea cu nimeni, pe care îi era şi frică să îl abordeze la conferinţe. Potenţialul partener – cel mai mare, cel mai selectiv, cel mai pretenţios – domnul de 50 de ani, sobru, care nu surâdea niciodată, cu o privire scrutătoare şi necruţătoare aruncată cu dispreţ pe deasupra ochelarilor, cu maniere desăvârşite, cu o ţinută impecabilă,

cu un umor negru cinic, personaj aparte pe scena jucătorilor de pe piață, distant, rece, izolat, care nu conversa prea mult cu nimeni și care era peste toți cei din jurul său. Ei bine, domnul acesta mergea chiar acum lângă ea și colega ei, în timp ce în dreapta lui râdeau veseli directorii de vânzări și directorul de operațiuni pe Europa. Prin Cartierul Roșu din Amsterdam! Se ciupi pentru a se convinge de realitatea unei situații atât de inedite. Era reală. Da, se pare că viața are mult mai multă imaginație decât noi.

Dar cât de trist este acest Cartier celebru – pe care și-l imaginase cu totul altfel. Unde erau frumoasele care vindeau iluzii și îmbrăcau păcatul în poezie, în parfum irezistibil, în mister și taină? Unde erau seducătoarele fermecătoare care ar fi putut zăpăci pe cel mai puritan dintre puritani făcându-l să muște fără regret și fără ezitare din mărul păcatului? Unde erau ispititoarele sirene care, cu cântec măiastru din alte lumi, ar fi putut face orice erou să vândă gloria lumii pentru un ceas de plăcere? Unde era savoarea irezistibilă a păcatului în toate acele vitrine care se înșirau una după alta, ca într-o antecameră a iadului, purgatoriu de suflete nefericite care se vindeau fără a încerca măcar să își ascundă dezgustul, tristețea, deznădejdea, sila, blazarea, resemnarea, resentimentele, ura?

Într-una din cutiile dezgustătoare o femeie în vârstă, grasă, cu hălci de carne care curgeau inestetic, erupând vulcanic de sub bucățile de lac roșu, ieftin, care nu reușeau să îi acopere sânii și coapsele, zace aruncată într-un scaun, scârbită de viață, de ea însăși și de privirile indiferente ale trecătorilor. Vorbește la telefon. Nu mai face niciun efort să se vândă. Machiajul strident, grotesc, înfiorător acoperă fața îmbătrânită prematur, ochii îi sunt aruncați în gol, vidați de sens, ca ai unei vite pribege. Buzele subțiate de dezgust și crăpate de băutură și de viciu îi sunt încremenite într-un surâs acru, tembel, care mimează sfidarea – dar nu face decât să stârnească milă. Părul blond, ars, mort. Unghii lungi, de vrăjitoare, vopsite cu lac de o culoare turbată. Pantofii de lac cu tocuri înalte, groase, vulgare. Picioare butucănoase și grele. Suflet trist, amorțit, anesteziat. Imagine grotescă și înfiorătoare a decadenței.

În altă cutie, o femeie ce pare a avea în jur de 30 de ani – desigur, are mult mai puțin, însă părul roșu, umflat peste măsură, fardul de-un albastru țipător, intens, mult prea strident, aplicat în strat gros ca o tencuială pe pleoapele lăsate prematur, ridurile adânci ce țipă de durere și păcate, buzele uriașe, umflate de silicon, care par ventuze uriașe, diforme, monstruoase, toate astea îi denaturează chipul, transformându-l într-o mască înspăimântătoare de Medusa. Priponită în sictir într-un scaun, își face manichiura. Îi privește cu ochi mici, întredeschiși,

pare drogată dincolo de ce-ar putea duce trupul ei mic și ființa îmbătrânită înainte de vreme. Le scoate o limbă uriașă, roșie, pe care și-o mișcă dezgustător. Își duce mâna stângă, cu unghii proaspăt pilite, pe sânii uriași, siliconați și ei fără măsură, în evidentă disproporție cu trupușorul ei de copil, și începe să îi frece dizgrațios, fără urmă de erotism sau de senzualitate. E doar o furie parcă oarbă, o indignare a degetelor împotriva întregii lumi, o revoltă tristă acolo în mâna ei ce chinuie sânul artificial, lipit parcă cu forța pe trup, ca o povară grea ce îi apasă inima. Desface picioarele cât pentru a-i scârbi suficient să treacă mai departe. Într-o altă vitrină, o femeie care își ia rolul în serios. În fața ei sunt adunați mai mulți trecători care privesc cu interes o rămășiță a ceea ce a fost cândva Cartierul Roșu. Dar femeia nu-i vede. Cu privirea rătăcită undeva deasupra tuturor celor din fața ei, dansează lasciv, parcă pentru ea însăși, cu mișcări unduitoare care îi înfrumusețează cât de cât trupul de altfel mult prea plinuț, fără a fi voluptuos în sensul atrăgător. O masă diformă de carne. Nu e deloc frumoasă, însă parcă pasiunea cu care pare să-și joace rolul îi dă un aer cât de cât atrăgător. Pierdută în lumea ei de păcat, moartă pentru o lume în care la ora aceea ar fi trebuit să pregătească cina într-un cămin cald sau să își sărute pruncii de noapte bună, dansează cu umbrele ce o torturează, cu amintiri chinuitoare ale unei copilării nefericite, cu fantomele părinților care poate au împins-o conștient sau inconștient pe o cale a pierzaniei, cu rănile sufletului său încă necicatrizate, pline de puroiul iubirilor neîmplinite, al bătăilor ce i-au schingiuit speranțele, al durerilor tuturor celor care au intrat în ea cu lumile lor, plecând apoi fără să își ia adio – lăsându-i doar gunoiul lor, să se descurce ea cu el cum o putea. Sinistru periplu printr-o lume de suflete chinuite, ce își urlau mutește deznădejdea! O lume murdară, zbârcită, urâțită, plictisită, ca o curvă bătrână pe care nimeni nu o mai vrea. Nu se mai vrea nici chiar ea.

„Omul este făcut pentru Cer: numai adevăratul bine îi poate fi hrană îndestulătoare și de viață dătătoare. Răul, atrăgând la sine și amăgind gustul inimii, care este vătămat de cădere, este în stare doar să arunce în neorânduială însușirile omenești. Cumplită este pustietatea sufletească pe care o pricinuiește viața păcătoasă, de neîndurat chinul adus de gândurile și de simțămintele pătimașe, păcătoase, atunci când ele colcăie ca niște viermi în suflet, când sfâșie sufletul care li s-a supus, sufletul pe care-l stăpânesc cu silnicie! Nu rareori păcătosul, chinuit de gânduri amarnice, visări și pofte cu neputință de împlinit, ajunge la deznădejde…“

Sf. Ignatie Briancianinov

„Tată, dă-mi partea ce mi se cuvine din avere“?

Și iată că fiul cel ușuratic (…) cu fiecare zi se dedă tot mai mult lumii și, în sfârșit, pleacă „în țara îndepărtată“.

Unde se ajunge după o asemenea îndepărtare? Tot acolo unde l-a adus pe fiul risipitor plecarea din casa părintească. Tinerii ușuratici își consumă foarte repede minunatele lor puteri și capacități sufletești și trupești și distrug tot ce făcuseră bun mai înainte pentru vremea veșniciei. Iar între timp vine „o foamete mare în țara aceea“, apare pustiirea lăuntrică și nemulțumirea – urmări inevitabile ale plăcerilor zgomotoase; apare setea de desfătări, care se întărește și mai mult prin satisfacerea patimilor păcătoase și devine, în sfârșit, de nepotolit. Și cât de adesea se întâmplă că nefericitul petrecăreț recurge, pentru satisfacerea patimilor sale, la îndeletniciri josnice și rușinoase, care nu-l fac să-și vină în fire, ca fiul risipitor, și nu-l întorc pe calea mântuirii, ci îi desăvârșesc pieirea, cea vremelnică și cea veșnică!

(din Predici și Îndrumări duhovnicești – Sf.Ioan Maximovici)

Cu Moartea la o cafea…

Doar Moartea și ea. Și undeva, deasupra, Dumnezeu, mânuindu-și cu grijă păpușile. Simte ca niciodată mișcările ației sub mâinile Lui, fragilitatea și neputința firului subțire pe care nu le-a conștientizat niciodată așa de acut ca acum. Pentru o secundă simte că totul s-a terminat. Se simte neputincioasă, mai erau atâtea lucruri de făcut, e atât de neajutorată. Sufletul și viața ei în mâinile lui Dumnezeu. Și Moartea în față, placidă, rece, crudă și indiferentă la frământările ei. Nu-i vine să creadă că o va lua… nu vrea… e atât de speriată! Ce o uimește cel mai tare e absurditatea întâlnirii, asta e cel mai greu de digerat – își imaginase mereu întâlnirea cu Moartea ca pe un moment dramatic, oarecum eroic, cu o tentă magică, înălțătoare, un apogeu, în care apare cât de cât anunțată, îți dă timp să te pregătești sau, chiar dacă nu, chiar dacă vine pe neașteptate, își

face măcar o intrare triumfală, magistrală, solemnă, cu surle și fanfare și care de foc, permițând cu noblețe, superioritate și clasă ca toate momentele importante și memorabile din viață să ți se desfășoare cu solemnitate prin fața ochilor – ca și cum ai avea timp să te pregătești, cât de cât, să accepți, să te resemnezi, ca și cum ți s-ar da vreun drept, cât de mic, de a alege să ieși onorabil din scenă… Când, de fapt, e totul atât de absurd… Iat-o în fața ei, îmbrăcată în haine ponosite, negre, sărăcăcioase. E obosită, plictisită, n-are chef, n-are timp, ca un biet funcționar care stă sictirit în spatele ghișeului și îți răspunde flegmatic, privindu-te cu silă și cu un dispreț pe care n-are niciun chef să le mascheze. Fără pic de maniere, rafinament, respect și clasă!

Nu, nu e așa cum și-ar fi dorit – ca în piesele de teatru în care eroina moare înconjurată de cei dragi, spunând lucruri memorabile și ieșind învăluită de glorie pentru a păși într-o lume și mai plină de glorie. Nu, se pare că de cele mai multe ori e totul absurd, stupid, brusc, ca o lovitură de ciocan în moalele capului, venită pe neașteptate, de nicăieri, curmând brusc speranțe deșarte, preocupări meschine, griji mărunte, talanți nefolosiți, iubiri neîmplinite, doruri inutile, suferințe amare ce apar dintr-odată atât de insignifiante. Căci dintr-odată îți vezi viața și sărmana identitate așa cum vezi pământul din avion. Când vezi toți acei oameni, alergând haotic, bezmetici, fanatici, neobosiți, mărunți, biete furnici ce au iluzia că își clădesc imperii, însă atât de mici și patetici văzuți de-acolo, de aproape de nori. Și nu, nu-ți vezi viața ca în acele filme în care se desfășoară sobru, cu muzica înălțătoare în fundal, clipele în care ai fost eroina de tragedie greacă – demnă, mândră, impunătoare, regină – sau actriță de comedie, sclipitoare, superbă, fermecătoare, strălucitoare, sau personaj dramatic – cu inima plină de doruri înălțătoare, de iubire divină, de dureri sfâșietoare, toate purtate cu grație, stil și încărcătură poetică electrizantă. Nu!

Sau poate nu e ea chiar aproape de moarte, ci e doar o alarmă falsă – poate e aici doar pentru o cafea, nu o cere încă în căsătorie. E doar un date atipic și sinistru în care vrea doar să o cunoască puțin mai bine…

Sau poate că momentele cele mai importante în viață nu sunt de fapt acelea care crezi tu că ar fi, în mândria, orgoliul și viziunea ta diforme. Poate că altceva contează. Pentru că, iată, ea, stând aici față în față cu Moartea, vede fețe, lucruri, peisaje, imagini alese la întâmplare de subconștientul său, mare parte din ele atât de simple, atât de revoltător de simple – lucruri banale care nu au avut vreodată o importanță prea mare pentru ea. Sunt parte din viața aceea de zi cu zi pe care o urăște atât de mult, din cotidianul acela gri cu care s-a luptat mereu, negându-l

dintotdeauna, căutând dintotdeauna refugiu și evadări în lumea ei de vis, trăind doar pentru momentele de climax, de pasiune maximă, de înălțimi sau de abisuri, de furtuni, curcubeie, torente, cutremure – de iubire la maximum, durere la maximum, pasiune la maximum, de totul sau nimic, de acum ori niciodată, de trăiri vrednice de romane și filme istorice. Dar iată că acum îi apar în față toate acele detalii minore din care – cu sau fără voia ei, indiferent că vrea să conștientizeze sau nu, cu acceptul ei sau în ciuda negării ei infantile – e până la urma țesută viața.

Vede curtea bunicilor cu chipul bunicii pe trepte, ștergându-și sudoarea cu mâna arsă de soare, curtea școlii într-o după-masă de iarnă, mama venind obosită de la muncă, poienița din copilărie unde se arunca în iarbă, după ce băuse apă proaspătă de izvor, întinzându-se pe covorul moale de margarete sub mângâierea razelor de soare, chipul învățătoarei, chipul unui client așezat la rând la Oficiul Forței de Muncă din București, zâmbetul asistentei dimineața, când o așteaptă cu cafeaua aburindă, apoi acel chip drag, înlocuit repede-repede de imaginea unui drum de țară prăfuit, apoi de alt client la vizitarea unei case, chipul agentului imobiliar, al unui proprietar, al prietenei din copilărie, cățelul alergând în iarbă, prietena atât de dragă, caietul de franceză, parcul din Brașov, un răsărit de soare în Ibiza, o căpiță de fân din grădina bunicului, cana de lapte roșie, ciobită, serile pe deal la țară, blocul în care a copilărit, chipul unui angajat, femeia de serviciu, chipul vânzătoarei din colț, ghiozdanul copilului aruncat în colțul camerei lui dezordonate, o farfurie plină de clătite… Toate aceste lucruri mici, mărunte, insignifiante, banale, ordinare, revoltător de obișnuite, i se derulează cu o repeziciune infernală prin fața ochilor inimii. Nu dramele! Nu victoriile! Nu succesele! Nu primul sărut! Nu prima noapte de iubire! Nu prima întâlnire cu iubirea vieții ei! Nu primul contract! Nu primul insucces! Nu clipele de glorie, satisfacția supremă, emoțiile maxime sau tot ceea ce i-ar fi plăcut ei acum să revadă! Morții nu îi pasă de gloriile tale. De succesele tale. De dramele și de orgoliul tău. Ei nu-i pasă nici măcar de clipele tale mărunte… alea pe care le găsești revoltător de banale. Poate doar Vieții sau sufletului tău să-i pese de ele mai mult decât ție, din moment ce le scoate acum din desagă, deși tu așteptai altceva. Dar Morții? Morții nu-i pasă de nimic! Pentru ea ești doar încă un muritor plin de sine, care credea că va trăi veșnic și că tot Universul se învârte în jurul său. Doar încă o furnică îmbătată de dragoste de sine, ametită de egoism, plină de importanță și de suficiență, care constată acum cu surpriză că e doar o biată furnică și că mușuroiul său se poate dărâma într-o secundă, iar pământului puțin îi va păsa. Pentru Moarte, reacțiile tale la întâlnirea cu ea nu au vreo importanță. Rămâne rece, sfidătoare, regretele tale nu o impresionează, lacrimile

tale nu o mișcă, amintirea succeselor tale nu face decât să îi stârnească un zâmbet cinic, ironic, atât de crud. Cât despre temerile tale, o grimasă de silă e tot ce îi pot provoca.

Când stă cu tine la o cafea, nu conduci tu conversația. Și nici măcar nu-i pasă dacă îți place sau nu gustul cafelei. În loc de zahăr, îți pune tot ce puteai să faci și n-ai făcut, tot ce puteai să trăiești și nu ai trăit, tot ce ar fi trebuit să îți placă și nu ai văzut, alergând după cai verzi pe pereți. Cafeaua propriu-zisă e măcinată laolaltă cu tot binele și răul pe care le-ai făcut. Și mai pune și tot binele pe care puteai să-l faci și nu l-ai făcut, așa, ca să fie totul mai gustos. Și aromat! În loc de lapte, ea îți toarnă durerile celor dragi – și cât ai vrea să le alini, dar nu mai poți!, ale tuturor celor ce înseamnă mai mult pentru tine decât ai crezut vreodată – dar e prea târziu să le-o spui!, indiferența tuturor celor cărora le-ai dat o importanță prea mare – dar e tardiv să mai schimbi ceva!, rănile tuturor celor pe care i-ai călcat în picioare fără milă și acum se îndepărtează de tine, pierind într-o ceață deasă – iar tu nu mai ai cum să le ceri iertare! Nu mai ai timp! În loc de scorțișoară, cardamom, frișcă, arome îmbietoare, îți toarnă nemiloasă păcate știute sau neștiute, cu voie sau fără voie, cu fapta sau cu gândul. În loc de apă caldă, îți toarnă lacrimi fierbinți – lacrimile pe care le-ai vărsat, lacrimi pe care nu le-ai vărsat, deși ar fi trebuit, lacrimile tuturor celor pe care i-ai făcut să plângă, lacrimi pe care nu le-ai șters, deși ai fi putut, și, mai ales, lacrimile celor dragi atunci când tu nu vei mai fi. Astea te omoară! Îți pregătește minuțioasă cafeaua, amestecând ușor cu lingurița, îți pare de-a dreptul sadică în calmul ei imperturbabil, timp în care tu fierbi, te perpelești, ți-e teamă, ți-e atât de frică… și când ți-o întinde, cu zâmbetul ei ce te îngheață, aruncă în scârbă și talanții pe care i-ai îngropat. „Ia-i și bea-i acum!“, îți spune nemiloasă, având grijă să îți povestească ce ai fi putut face cu ei. Dacă ai fi vrut. Și-ți mai pune pe deasupra cu o răutate de-a dreptul monstruoasă și toate scuzele pe care le-ai găsit de-a lungul vieții, le varsă pe toate, așa, pentru aromă!, să fie sigură că va fi o cafea al cărei gust nu-l vei uita vreodată.

Se sperie din ce în ce mai tare. „Poate că totuși nu vrea doar să bem o cafea…“. O să moară. Chiar o să moară. Simte. O cuprinde un frig năprasnic, o răceală de sfârșit de lume îi pătrunde până în vârful oaselor, sângele parcă de-abia îi pulsează în vine, broboane de transpirație rece se zbat pe fruntea pe care o simte arzând. Și, în plus, toate gândurile astea care o măcină… O tortură lentă, demonică, chinuitoare. O moarte neeroică, absurdă și banală. E revoltată. Și cât ar vrea să mai trăiască! Mai mult ca oricând. E tot ce vrea. Mai vrea o șansă. Încă puțin timp. Tremură. Respirația e grea, din ce în ce mai grea. Nu știe ce i se

întâmplă. Ba da, știe, simte că e pe moarte.Și nu vrea. Și Inima îi bate mai repede și mai repede. Începe să se roage. În timp ce se roagă, are sentimentul că e pe mâini bune, că nimic rău nu i s-ar putea întâmpla, se simte parcă mai ușurată. Dar nu, inima începe din nou și din nou, mai repede, mai repede. Nu poate să respire bine. Devine din ce în ce mai înspăimântată.Începe să se roage și mai tare. E din nou parcă puțin mai liniștită, pare să își recapete răsuflarea… Dar apoi din nou, începe din nou… Ca și cum vreo forță a răului o vrea în altă parte. Nu poate să își recapete respirația normală. Nu poate să respire. De fiecare dată când respiră normal se simte ca și cum a învins într-o bătălie atât de grea… acea bătălie la propriu pe viață și pe moarte. Moartea nici măcar nu mai e în fața ei, rece, nemișcată, aspră, neînduplecată. Nu mai e nicăieri. „Unde o fi? Unde o fi dispărut?“. Sau poate s-a întins deja asupra ei cu totul, cuprinzând-o ca o ceață albăstruie… Poate că ea e frigul care o învăluie și frisoanele de gheață, poate că ea o sufocă cu sărutul ei ucigător… „Nu pot să respir… Nu pot să respir…“.

O secundă în care totul se oprește. O secundă de veșnicie între expirația chinuită și o inspirație ce nu îi mai e dăruită. „Se va termina acum? Te rog, Doamne, salvează-mă!…“.

Un gând ce plutește în veșnicia dintre expirația plină de toate durerile lumii și o inspirație pe care nu pare să o mai merite: „Ce-o să simtă mama? Și tata? Și toți cei dragi…“. Le vede chipurile îndurerate și milioane de cuțite îi trec prin inimă. Gândul la chipurile transfigurate ale celor dragi urlând de durere, revoltă, neînțelegere, suferință crâncenă, dor, regrete, amintiri, chinuri și bocet de jale îi umple întreaga ființă de lacrimi de sânge. O gheară înfiorătoare îi rupe parcă hălci întregi din inima sângerândă. Un ultim gând îngheață și el în aceeași veșnicie ce pare să treacă în așteptarea acelei inspirații care ar salva-o: „Și el? Să-l mai văd măcar o dată…“.

O veșnicie atât de lungă… Suspans… Gol… Infinit… Nimic… O oprire stranie în prăbușirea dinspre cer spre abis… O pendulare atemporală între ceruri și hăuri… Ața nu se mai mișcă în niciun fel. Totul a stagnat. „Ce va fi?“. Nu poate inspira. Deloc. O veșnicie. Nici ucigătoare. Nici mântuitoare. Între o expirație păcătoasă și o inspirație la care nu mai are dreptul…

„Aici se termină totul? Acum?

Te rog, Doamne, salvează-mă!…“

Și tot ce urmează de acum încolo e un dar în plus, pe care ataţia alţii nu l-au mai primit…

Chicago

Fascinată de uimitoarea arhitectură merge mult pe jos, descoperind pas cu pas minunile pe care li le dezvăluie cu mândrie şi bucurie orgoliosul oraș. Rămâne de multe ori cu gâtul înțepenit, de la privirile uimite pe care le aruncă în sus către clădirile ce îţi dau amețeală. Fiecare din ele pare să te strige, să te cheme, să îţi ceară să îi spui că e cea mai frumoasă, specială, deosebită. E parcă o competiţie mută între ele. Privitorul, copleșit în cele din urmă de simfonia de clădiri ce îl amețește, decide că e incapabil să aleagă. Unii se sperie. Unii ca ea, de exemplu. Pentru că aici simţi mai mult decât oriunde cât e de mică și de insignifiantă ființa umană. Câteodată, fata născută la munte, în mijlocul pădurilor, îndrăgostită de viaţa simplă de la ţară, de liniște, de cer înstelat, simte o ușoară înfricoșare în mijlocul acestor clădiri uriașe, care, deși pline de personalitate, îi par impersonale și reci. Care, deși pline de viață, îi par artificiale. Care, deși uriașe și îndrăznețe, sunt nimic pe lângă măreţiile naturii. Dar sunt doar stări trecătoare, scurte clipe în care o apasă o senzaţie stranie de alienare, un impuls brusc de evadare, o stare ciudată de sufocare. Îi trec repede. Se bucură ca un copil de fiecare măreaţă clădire, dispusă să își spună cu mândrie povestea oricăror ochi dispuși să o privească, oricăror urechi nerăbdătoare să o asculte.

Perspectiva se schimbă însă la etajul 103 al Turnului Sears. În câteva secunde ești parcă teleportat, nici măcar nu simţi când pornește sau oprește ascensorul. Iar aici lucrurile stau altfel. Coloșii de până mai adineauri par acum mult mai nesemnificativi. În schimb, oamenii? Străzile? Maşinile? Par furnici, gâze, biete gângănii forfotind haotic. Podeaua de sticlă îţi dădea senzaţia că vei călca în gol, iar când asta se întâmplă la o înălţime de 412 metri, poate fi o provocare interesantă: mai ales când suferi de rău de înălţime, ca ea… „Dacă aș locui în Chicago, aș veni aici în fiecare zi, își spuse în șoaptă, doar pentru a-mi aminti cât de mici sunt de fapt problemele noastre și bietele noastre preocupări…“ .

Frankfurt

Merge pe străzi, fără direcție, cu mintea aiurea, cu sufletul rătăcit. Prinsă intre mai multe lumi ce îi trag fiecare de suflet ca de un elastic. Negăsindu-și locul în niciuna. Munca de-acasă, căreia îi dăruiește toată ființa, parcă pe pilot automat, trăind din deadline în deadline, din proiect în proiect, ca un șoarece alergând în disperare pe o roată ce nu conteneşte vreodată, ci din contra, își accelerează rotirea într-un ritm infernal, care nu-ți mai lasă timp cu tine, spațiu pentru întrebări sau luxul de a gândi… Oscilând între iubiri, obosită de trăirile intense care îi coloraseră întreg anul cu atâtea stări conflictuale, noi, pe care nu apucase încă să le digere, trăiri ce îi descoperiseră atâtea fațete noi ale personalității, pe care nu apucase încă să și le asume, dar nici nu mai putea pretinde că nu sunt ea… Rătăcea în neștire pe străzi, necăutând nimic și bucurându-se de asta. „Niciodată nu merge omul mai departe ca atunci când nu știe încotro se îndreaptă…“, îi pare că se aude șoptit glasul bătrânului Goethe… „Așa o fi, Maestre… sper să ai dreptate, că tare dezrădăcinată și fără sens mă simt…“, își spuse oftând. Pe lângă ea trecură grăbiți doi tineri în costum, vorbind la telefon, agitați, stresați, exultând de adrenalina specifică workaholicilor. Îi recunoștea de la o poștă – aceeași privire a omului care se aruncă în vâltoarea muncii, parcă pentru a uita de toate. „Numai atâta ai trăit: cât ai muncit“, răsună din nou în sufletul ei glasul lui Goethe. Bătrânul avea chef de vorbă. „Să mă iertați, Maestre, dar eu cred că numai atât ai trăit, cât ai iubit. Tare mi-e teamă că numai asta rămâne…“, oftă tristă.

„Nu secați, nu secați,

Lacrimi de veșnică dragoste!

O, cât de pustie, de moartă lumea apare

Ochiului ce-aproape uscat e.

Nu secați, nu secați,

Lacrimi de-amarnică dragoste“.

„Da, Maestre, am atât de multe și, totuși, uneori îmi pare că nu am ceea ce e mai important. Și, da, mă cred liberă, însă îmi dau seama că ai dreptate – Nimeni nu este mai rob decât acela care se crede liber, fără a fi cu adevărat liber“. Nici nu m-am rupt de ce nu sunt, nici nu sunt eu. Ai spus cândva că Oamenii sunt ca Marea Roșie; de abia i-a despărțit toiagul și se amestecă din nou. Ce folos că m-a binecuvântat cândva Dumnezeu și toiagul a lăsat drum liber sufletului meu să țâșnească, dacă m-am amestecat din nou… Încotro merg, oare, Maestre? Încotro să merg, nu-mi găsesc locul nicăieri… parcă sunt o crisalidă ce se visează fluture, dar n-are încă forța să iasă din cocon. Alteori, îmi pare că încă aș fi omidă, ce mănâncă, mănâncă, mănâncă și parcă devine prea mare pentru propria-i piele. Parcă simt durerea pielii care se crapă, dorința de o piele nouă, care să-mi dea spațiul pe care-l vreau să pot să cresc… Da, așa mă simt, ca o larvă ce se transformă încontinuu. Mănâncă, crește, năpârlește, iar mănâncă, iar crește, iar năpârlește. Mănâncă orice găsește, cu nesaț și poftă nebună de-a fi curând ce simte că ar trebui să fie. Dornică să învie într-o formă mai frumoasă, mai liberă, mai bogată. Ca larva unui fluture sunt? Nu știu. Ce știu e că nu mai sunt ou, dar nici fluture. Sau poate sunt deja în crisalidă? Și mai am puțin și ies din coconul ăsta ce mă sufocă? Dar ce bine mă protejează, totuși… Știi, simt că în mine totul crește, îmi pare că niște culori frumoase îmi învelesc aripile, dar nimeni nu mi le vede, nici chiar eu… Dar simt cum că le-aș avea… Câteodată, visez că zbor. Dar când vreau să îmi întind aripile, ele nu sunt acolo unde simt eu că ar trebui să fie… Ah, cât aș vrea să zbor odată spre cer, cu aripile mele mari, albastre, vii și tari, cu sori aurii desenați pe ele… să îmi port sorii de pe aripi spre fratele lor de pe cer, iar ele să nu se topească sub razele lui arzătoare… Mai e, Maestre, până atunci, mai e? Coconul ăsta mă sufocă…

În Cocoon

Districtul Ostend. Frankfurt. Parterul unei clădiri în formă de OZN. Ești în clubul Cocoon. Într-unul dintre cele mai originale cluburi de noapte din Europa și probabil unul dintre cele mai fascinante cluburi din lume. Aici pășești practic într-o altă lume. Într-o „capitală“ pentru avangarda muzicii electronice. Într-o o experiență care transformă atât spațiul, cât și percepțiile senzoriale. Și, în plus, are și cel mai scump sistem audio din lume. Alături de unul dintre cei mai

cunoscuți DJ – chiar Zeul. Vizionarul. Rebelul. Inovatorul. În seara aceasta e ziua lui. În universul Cocoon se va sărbători aniversarea Zeului. În fața clubului, zeci de limuzine de lux. Din ele se revarsă personalități venite să îl celebreze pe cel care a redefinit conceptul de muzică și care, iată, a redefinit acum și conceptul de club.

O călătorie virtuală în urma căreia te transformi din omidă în fluture cu aripi mari, albastre. Sau, dacă ești deja un social butterfly, te simți ca acasă în spațiul ce pare a fi un uriaș fagure de miere, cu separeuri futuriste, cu o atmosferă incendiară și cu o energie vibrantă care se transformă parcă în fiecare secundă. Creaturi vii, într-o metamorfoză continuă, se conturează pe uriașele ecrane din club. Hologramele țâșnesc dintr-o membrană multimedia uriașă, de peste 100 de metri, care înconjoară ca un șarpe spațiul în care imaginile, culorile și luminile suprapuse te transpun într-o altă dimensiune. Treisprezece spații de trecere în formă de cocon, capitonate cu piele falsă de un verde ce parcă vibrează, unde apăsând pe un personal touch screen poți vedea imagini din club, departe însă de mulțime.

Punctul de comandă al „căpitanului“: un spațiu central de unde își controlează micul univers, complexul de sunet și tehnologii media din dotarea clubului. Din cabina sa, de unde DJ-ul vede întregul club de la înălțime, cu miile de oameni în fața lui ce își ridică mâinile în extaz și valuri de bucurie, se simte ca un Zeu.

Într-una dintre cele trei zone VIP – din nou trioul fatal. Canapele albe, torțe aprinse, jocuri de lumini, muzica lounge, invitați celebri, gustări rafinate – binecuvântare pentru ochi, valuri de șampanie, arome exotice, inedite, lumânări uriașe. Totul pare un vis frumos. Lara nu are însă stare, explorează clubul și revine în scurt timp. O găsește instalată confortabil într-una din canapelele albe, Peter tocmai i-a adus un platou cu gustări și un pahar plin de șampanie, se pregătesc amândoi să savureze deliciile – ochii le sticlesc de poftă, radiază amândoi ca niște copii care se simt în elementul lor. Sunt ca la ei acasă, aici, în spațiul acesta exclusivist, stilat, inedit. „Va fi greu să îi scot de aici…“, își spune Lara. Însă ea nu renunță niciodată când își pune ceva în minte. Iar acum și-a pus în minte să îi ducă într-o altă zonă VIP, în spațiul Zeului. Deasupra ringului, în platforma tip OZN, în spatele pupitrului se afla zona strict interzisă muritorilor – doar apropiații DJ-ului au acces în micul spațiu cu canapele maronii de unde se vede întreg clubul. Însă cei doi nu au nicio intenție să părăsească platoul de gustări și camera cu canapele albe, în care se simt atât de bine. Insistă, însă nu are nicio șansă să îi convingă. Sunt perfect mulțumiți și nu vor nimic mai mult.

Nu au nevoie să meargă într-o cabină mică, ce dacă e cabina Zeului? Văzând că nu are nicio șansă cu ei, Lara enunță cu gravitate – „Înapoi puteți să vă întoarceți oricând. Însă doar acum ni se oferă ocazia să mergem mai sus“.

Pentru câteva secunde, se blocă, analiză rapid replica Larei, care avea să îi rămână adânc întipărită în minte pentru tot restul vieții și se ridică în câteva clipe. De fiecare dată în viață când avea să se confrunte cu alegeri și decizii dificile, cuvintele Larei aveau să îi iasă rapid la suprafață din memorie precum bulele din cupa de șampanie. Întotdeauna avea să aleagă varianta de a urca. Înapoi se putea întoarce oricând, nu-i așa?

Iată-i în spațiul rezervat „zeităților“, mulțumindu-i Larei din priviri pentru încăpățânarea ce-o caracteriza. De data asta, avusese dreptate. De-acolo de sus, lumea se vedea altfel. Mâinile întinse ale celor de jos. Imagini uluitoare proiectându-se pe membrana gigantică. Jocuri incredibile de lumini și lasere. Vibrația muzicii, care se simțea parcă mult mai intens aici. Zeul desfășurându-se la câțiva metri în fața lor. Oamenii frumoși și celebri, de-ai casei. Valurile de băutură ce curgeau… Dar, mai ales, perspectiva năucitoare pe care le-o oferea platforma OZN asupra mulțimii adoratoare de jos, înlănțuită auditiv de cel ce mixa divin. Extaz. Sau, mă rog, ceva foarte similar…

A doua zi, o după-amiază liniștită în Frankfurt. Goethe nu mai apare. Rătăcește pe străzi într-o plimbare menită să o pregătească pentru întoarcerea de mâine, la realitate. Se lasă seara. Se aprind felinarele. Se așază pe o bancă, pierdută în gânduri. Îi atrage privirea un fluture uriaș, mare, alb, atras de lumina unui felinar. Zboară exaltat spre lumina electrică – lumina caldă, ce îi pare binefăcătoare, îl atrage ca un magnet. Se apropie din ce în ce mai tare. Bate din ce în ce mai des din aripile-i micuțe, dă târcoale luminii artificiale, tentat de strălucirea ei. Un fluture ce zboară spre lumină. Atât de efemer, tânjind spre ceea ce îi pare etern. O năzuință spre lumina aproape faustiană. Ce dor, ce căutare bezmetică a luminii, cu câtă bucurie își arde aripile. Se-aude parcă un plânset. Și îi răsună în minte Cântecul despre fluturele de noapte (Jung). „Eu aspiram spre tine, când m-am trezit întâia oară către conștiință, / Azi-n toate visurile mele apăreai doar tu, pe când zăcem în crisalidă. / Adesea mii și mii ca mine își dau viața / Ciocnindu-se de o scânteie slabă țâșnind din tine. / Doar preț de-un ceas – și-apoi sărmana-mi viață a și trecut; / Dar năzuința mea din urmă fie, ca primu-mi dor, / Măcar în preajma slavei tale să ajung; și după ce-ți / Voi fi răpit o singură privire-nflăcărată, să mor în pace, / Căci mi-a fost îngăduit izvorul vieții, frumuseții și-al căldurii / Odată în splendoarea lui perfectă să-l contemplu!“

Trupșoare plăpânde de fluturi arși de o iluzie zăceau grămadă pe trotuar… Nu toate luminile sunt ceea ce par.

Ce face păcătosul cel nebun când se desparte de Dumnezeu? El s-a dus într-o țară îndepărtată și acolo și-a risipit averea, trăind în desfrânări. Aceasta nu este lucrarea unui singur păcătos: aceasta nu a făcut numai fiul cel mai tânăr al tatălui său. Aceasta se face de către fiecare om, de către fiecare care se desparte de Dumnezeu. „Și s-au stins în deșertăciune zilele lor…“ (Psalm 77:33).

(…) Când omul nu are dragoste, el se aruncă în gura patimilor. Când omul părăsește calea lui Dumnezeu, se trezește într-un labirint cu multe căi și se năpustește când pe o cale când pe alta. Omul acesta așează securea la rădăcina propriei sale vieți, și în fiecare zi taie câte o parte din rădăcină, până când copacul începe să se usuce.

Trăind în deșertăciune, fiul risipitor și-a risipit toată averea pe care o primise de la tatăl său. Și după ce a cheltuit totul, s-a făcut foamete mare în țara aceea, și el a început să ducă lipsă. În această țară îndepărtată, departe de Dumnezeu, întotdeauna este foamete mare, căci pământul nu poate sătura pe omul flămând: hrana sa doar îi sporește foamea. Pământul poate să sature numai foamea animalelor fără gândire; dar în nici un chip nu-l poate sătura pe om. În țara îndepărtată există întotdeauna foamete mare, pentru că, pentru păcătosul care uită cu totul de Dumnezeu, și își risipește toate energiile vieții pe care i le dăduse Dumnezeu ca parte a sa, se ridică foamete mare: o foame pe care întregul pământ, cu tot ceea ce are de dăruit, n-o poate potoli nici măcar pentru o clipă. Aceasta este situația până în zilele noastre cu fiecare păcătos, care se lăsa cu totul în voia celor pământești, a trupului și a împlinirii poftelor celor trupești. Vine o clipă pentru păcătos când acestea devin murdărie și duhoare respingătoare. Atunci el începe să se plângă întregii lumi și să-și blesteme viața. Secătuindu-și viața trupească și sufletească, el se simte ca o trestie goală, uscată, prin care bate un vânt rece. Totul este întunecat pentru el; totul este scârbos și respingător. Într-o astfel de situație, el nu mai știe ce să facă cu sine. El a încetat să mai creadă în această viață și cum poate să mai creadă în cealaltă? El a uitat de cealaltă viață și începe să o urască pe aceasta; el a uitat de Dumnezeu și începe să urască lumea aceasta. Ce va face acum? Unde va

merge? Lumea întreagă apăsă asupra lui şi pe nici o uşă nu găseşte scris „ieşire“.

Primejdia situaţiei nu stă în a găsi o portiţă de scăpare, ci, calea se află tocmai în lăuntru. Când omul se găseşte într-o asemenea stare de deznădejde, îi apare diavolul îndată, însoţindu-l permanent, ducându-l dintr-un râu în altul, deşi el stă ascuns şi nevăzut. Dar acum i se arată, îl ia în slujba sa şi îl trimite la ţarina sa, ca să îngrijească porcii. Că stă scris: Şi ducându-se, s-a alipit el de unul din locuitorii acelei ţări, şi acesta l-a trimis la ţarinile sale să păzească porcii. Aceasta se întâmplă fiecărui fiu neascultător, care s-a răsucit şi s-a îndepărtat de tatăl său, ducându-se departe de tatăl său cu mândrie şi cu planuri mari pentru fericirea sa, nimerind ca slujitor la unul mai rău decât el, ajungând să îngrijească porcii altuia…

Sf. Nicolae Velimirovici

Hawaii

Trupul îi era amorţit şi mintea înceţoşată. Deja trecuseră 35 de ore petrecute în avioane şi în aeroporturi. Pilotul anunţă însă că mai aveau 15 minute şi vor ateriza. Era în acel stadiu de oboseală în care nu-ţi mai pasă de nimic. Nu voia decât să ajungă odată într-un pat moale şi confortabil şi să îşi poată întinde, în sfârşit, picioarele.

Însă, de îndată ce coborî treptele avionului, o lovi o briză caldă şi umedă ce îi reanimă trupul chircit de prea multe ore de zbor. Inima îi tresări de-o bucurie fără nume, care creştea la fiecare pas ce-o apropia de clădirea cu acoperiş de stuf ce se dovedea a fi aeroportul. Cel mai deosebit aeroport pe care îl văzuse până atunci. Mic, cochet, relaxat, deschis, intim şi parcă plin de bucurie, chiar şi el. Bucuria era în aer, aici… Ghirlande de flori te întâmpinau în semn de bun-venit, turişti cu cămăşi înflorate aşteptându-şi nerăbdători plăcile de surf pe linia de bagaje, îndrăgostiţi veniţi să îşi petreacă aici luna de miere, cu ochi strălucitori şi trupuri fremătânde, pălării, ochelari de soare, rochiţe vaporoase, Hawaiianas, plante exotice cu flori vesele, muzică plină de bucurie, optimism, energie

pozitivă, joie de vivre, căldură, relaxare, lipsa oricărei griji, toate se îngrămădeau în micuțul aeroport de insulă tropicală, care își îndeplinea cu succes rolul de a-ți ura bun-venit în Paradis și de a-ți șterge toate neplăcerile călătoriei.

…Ajunse în sfârșit în fața oceanului, exact la Apus. De îndată ce îl văzu, o lovi un sentiment de familiaritate, de căldură, de iubire inexplicabilă, de dor… Ca și cum ar mai fi fost cândva aici. Soarele apunând în partea stângă incendiase parcă cerul, iar focul se răsfrângea pătimaș în milioanele de valuri care se întindeau către el, tânjind să îl cuprindă. Iar el li se dăruia sălbatic, revărsând asupra lor daruri de culori și frânturi de vibrație. Oceanul dansa înnebunit de bucurie, fremătând parcă de viață, de iubire, de extaz, părând să îmbrățișeze cerul. Rămase fără respirație în fața spectacolului divin ce se desfășura în fața ochilor ei, care se simțeau parcă vinovați să privească un moment atât de intim, de înălțător și parcă uman al infinitului. Mii de nuanțe roșietice inundaseră cerul și valul, învăluindu-i și ei inima, îmbrățișându-i sufletul cu o atingere după care tânjise atât de mult. Și doar acum realizase asta. Purtăm în noi doruri despre care nici nu știm că există, până când nu întâlnim ceea ce ne lipsea. Sufletul ne e însetat și nici măcar nu știm asta până când nu îl simțim uneori adăpat cu apă vie. Își simțea sufletul ud de fericire, înmuiat de bucurie, stropit din plin în toată seceta lui de această revărsare spectaculoasă de culoare, forță și iubire între cer și apă. Îi fusese atât de dor de acest ocean, de acest apus, de această îmbrățișare… Și nici măcar nu știuse.

…Clipe magice în Mauna Kea. Se învârtea întruna, râzând, ca un copil, parcă îmbătata de bucurie. Lipsa oxigenului de la altitudinea atât de mare îi dădea o stare de euforie cum nu mai avusese niciodată… Poate de la aerul tare, de la forța muntelui, de la prezența miliardelor de stele, de la tabloul copleșitor al stelelor căzătoare… avea o senzație mai vie ca niciodată că putea să atingă cerul cu mâna. Că era în cer. Că era cer.

…Răsărit. Câmpuri de trestie de zahăr. Pădurea tropicală care te acoperă ca un baldachin. Vegetație densă. Două cascade absolut dramatice înălțându-se în fața ochilor uimiți. Valuri nestăvilite de apă prăbușindu-se de la 442 ft, cu un zgomot ce cutremură pământul. Un curcubeu enorm întinzându-se deasupra cetei din lagună. Cărare pavată cu mirosuri îmbietoare de flori și de plante agățătoare. Pădure umedă. Ferigi uriașe. Arbori de bambus. Râuri ce se strecoară strengare pe sub podețuri mici de lemn. O altă cascadă. După ploaie. Revarsă și mai multă apă decât de obicei. Vuietul apei care face pe oricine să se încline temător în fața forței naturii. Râuri șerpuitoare. Coasta accidentată. Flori nemaiîntâlnite. Fructe,

unul mai îmbietor decât celălalt. Plante tropicale neobișnuite. Copaci exotici cu forme extravagante. Par vii. Un tub de lavă. Străzi ce urcă abrupt de la nivelul mării înspre mijlocul munților, învăluite uneori de ceață și de norii din munți. Vederi spectaculoase asupra coastei. Aburi, ceață ușoară, ploaie ușoară, aer atât de proaspăt și de binefăcător. Din nou jungla tropicală. Stânci abrupte aruncându-se parcă în mijlocul valurilor ce se prăbușesc asupra lor într-un efort neobosit de a le strivi, de a le învinge, de a le domina. Un alt drum. O secvență perfectă de momente, un amestec inedit de lavă și de mare, de munți plini de umbre și cețuri – pe de-o parte – și de soare orbitor, la câteva minute distanță. Toate astea, pe lângă craterul unui vulcan. Cu vederi spectaculoase asupra oceanului. Verde, un verde atât de fertil. Smochini. Pășuni, dealuri, ferme de cafea, vegetație luxuriantă. Elicopter. Zbor deasupra cascadelor. Chiar și văzute de sus, par uriașe. Parcă se aude până aici vuietul asurzitor al apei. Zbor deasupra vulcanului. Chiar deasupra craterului. O mare de lavă încinsă. Fum. Ceață. Pământ negru cu forme bizare conturându-se sub ochii tăi. Înapoi pe pământ. Din nou deșert, din nou pădure tropicală, din nou tundră. O zi în Hawaii!

Două săptămâni mai târziu, înfața aeroportului era o altă „ea“, parcă mult mai frumoasă. Purta acum în ochi frumusețea tuturor apusurilor ce îi mângâiaseră inima, verdele crud și proaspăt ce îi odihnise în atâtea zile privirea, purta în mâini atingeri blânde ale tuturor firelor de nisip, de toate culorile, care îi sărutaseră pașii și degetele, purta în suflet adâncimea oceanului, pătimașa îmbrățișare a apei cu cerul și culorile de vis ce se nășteau din ea, purta în scânteile din ochi flacăra vulcanului și zâmbetul miliardelor de stele ce dansaseră cu ea în vârful Muntelui într-o noapte de basm. „Nu sunt sigur că exist, de fapt. Sunt toți scriitorii pe care i-am citit, toți oamenii pe care i-am întâlnit, toate femeile pe care le-am iubit, toate orașele pe care le-am vizitat“, spusese cândva Jorge Luis Borges… așa simțea și ea, de fiecare dată când pleca altfel, alta, din fiecare loc care o îmbogățea cu încă un val, cu încă un dor, cu încă un vis, cu o culoare, cu o adâncime de suflet, cu o bucurie altfel decat tot ce trăise până atunci.

Se lăsă mângâiată pentru ultima oară de vântul cald ce purta cu el șoaptele Oceanului, care își lua și el, cu tandrețe, la revedere de la fetița care-l visase toată viața… și se urcă în avion.

Ca fiecare loc pe care îl vizitase vreodată, și acesta îi dărui un sfat. Târziu, târziu de tot avea însă să-l înțeleagă… ea, care se regăsea atat de mult în pasionala si

vulcanica zeiță Pele ce stăpânea întreaga insulă…

„Raţiunea şi pasiunea sunt cârma şi pânzele sufletului vostru mereu navigând.
Dacă pânzele şi cârma voastră se rup, nu puteţi decât să vă clătinaţi
pe valuri la întâmplare, ori să rămâneţi prinşi în impas în mijlocul mării.
Fiindcă raţiunea, de una singură dominând, restrânge întregul elan;
şi pasiunea, liber lăsată, e o flacără arzând până la propria-i mistuire.
De aceea, fie ca sufletul vostru să-şi exalte raţiunea,
până la înălţimea pasiunii, pentru ca astfel să poată cânta.
Iar raţiunea să vă conducă pasiunea astfel încât aceasta să poată dăinui
în permanentă reînviere şi ca pasărea Phoenix să renască din propria-i cenuşă.“

(Kahlil Gibran)

O femeie îmbrăcată în alb trecând ca o nălucă printre pasagerii care se îmbarcau și dispărând în câteva secunde din raza privirilor ei îi dădu fiori de groază. Poate că totuși pasiunea e ceva ce trebuie cateodata bine ținut în frâu? Poate că toată povestea asta cu urmarea iubirii – plătind orice preț ar avea – are și ea capitolele ei când pasiunea trebuie închisă bine într-un dulap al inimii? Iar cheia trebuie apoi aruncată? Poate că glasul inimii nu trebuie ascultat chiar mereu, cu orbire. Căci poate inima nu ne e mereu curată?? Nu știa ce era, dar ceva îi apăsa inima cu un sentiment neplăcut. Senzația aia când tu vrei ceva și o voce neplăcută îți șoptește în dreapta că nu e în regulă ceva. Dar o ignori. Ai devenit deja expert. Cea din stânga e mai atrăgătoare.

După cum a spus împăratul şi proorocul David: „Vrăjmaşul prigoneşte sufletul meu şi viaţa mea o calcă în picioare; facutu-m-a să locuiesc în întuneric ca

morţii cei din veacuri“. (Psalm 142:3). Doamne, fiul risipitor era unul mort înaintea morţii sale trupeşti!

Dar, în clipa celei mai mari deznădăjduiri, a foamei şi a înfricoşării fiului risipitor, a licărit o scânteie în lăuntrul său; o scânteie uitată, la care nici nu visase. De unde a venit această scânteie pe cărbuni stinşi? De unde să vină o scânteie de viaţă într-un leş? Ea a venit de acolo de unde am pomenit mai înainte: că tatăl, dându-i fiului partea sa de avere, i-a dat mai mult decât i se cuvenea. Pe lângă ţărână, i-a mai dat o scânteie de conştiinţă şi de înţelegere. Ca şi cum tatăl cel înţelept şi milostiv şi-ar fi spus atunci când a dat partea din averea sa, fiului mai tânăr: „Îi voi mai da lui şi aceasta: conştiinţa şi înţelegere; de fapt, acel ceva, din pricina căruia fiul a vrut să se despartă. De ce nu? – îi va fi de folos. El pleacă într-o ţară rece şi înfometată şi atunci când se va afla în cea mai mare lipsă, această scânteie va fi în stare să-i lumineze calea înapoi spre mine. Foarte bine: să ia cu el; îi va fi de folos. Această scânteie îl va mântui“.

Sf. Nicolae Velimirovici

Viaţa văzută din genunchi

7 Decembrie. Ora 7 seara. Mănăstirea Radu Vodă. Semiîntuneric. Doar câteva lumânări aprinse în jur. Biserica e aproape goală. Sunt în genunchi în faţa icoanei dragi a Sfântului. Un miros puternic de crin mă învăluie ameţitor, ca o promisiune a unei lumi mai bune, fără durere, fără lacrimi, fără ieri, azi, mâine – fără timp. O adiere hotărâtă de tămâie îmi pătrunde în fiecare celulă a trupului, liniştindu-l. Flacăra candelei pâlpâie uşor. O văd printre lacrimi. Însă deja mă simt mai împăcată. Parcă ceea ce se întâmplă afară e doar un vis urât. Aici se întâmplă tot ceea ce contează. Aici, unde mă simt ca Acasă. „Şi totuşi, cum a putut?“. Cade ca un tunet întrebarea ce-mi răsună obsesiv în minte de câteva ceasuri bune. Nu pot să scap de ea. Orice aş face, oriunde aş fugi. Ca un monstru cu milioane de capete victimizarea mă învinge. Cum reuşeşti să îi tai un cap, răsar altele. Hidoase, înveninate, muşcătoare, sfidătoare, atroce. Milioane de întrebări perfide, menite să îmi picure otravă în gând şi în inimă. „De ce…“, „De ce…“ , „De ce…?“, „De ce ……?“, „De ce……?“. Încerc să le tai, cu

singurele arme pe care le am și le știu. Și pe care vreau să le folosesc. Iertarea. Iubirea. Înțelegerea. Și totuși, doare. De ce mă doare atât de tare? „Pentru că……“, „Pentru că……“, „Pentru că……“, „Pentru că ……“. Răsar ca ciupercile după ploaie judecățile, criticile, reproșurile, săpând adânc, în carne vie. Mă doare inima de mor. Las capul în jos, zguduindu-mă de plâns.

Lângă mine, văd o pereche de cizme. Elegante, din piele de cea mai bună calitate, o culoare fascinantă: un bordeaux închis, cu ape. Pantaloni beige, de stofă, casual și un parfum exotic, cu iz de tuberoze. Îmi pare cunoscut. Mă abțin să ridic privirea. Emană siguranță, forță, autosuficiență, determinare. Sărută icoana, murmură o rugăciune și pleacă. Urmează o pereche de bocanci, greoi, murdari de noroi, ponosiți, zgâriați. Purtătorul, bărbat, tânăr, probabil student, își ține piciorul stâng ușor în partea dreaptă. Smerit, timid, temător, încordat, defensiv. Stă mai mult. Oftează. Cinci minute, în care încep să îmi imaginez povestea perechii de bocanci de lângă mine. Pleacă. O pereche de încălțări vechi de când lumea, însă curate. Dresuri bătrânești, groase, de culoare beige deschis. O fustă lungă, neagră, cu miros de naftalină. Îmi închipui deja bătrânica plecată din casa cu miros de vechi, plină de cărți și de lucruri nefolositoare pe care le-a strâns acolo de când lumea… „că nu se știe când o să fie nevoie de ele…“. Stă mult. Se roagă cu voce tare aproape. Rostește repede cuvintele, așa cum a făcut-o de când era copil. În fiecare dimineață și în fiecare seară. Sărută cu zgomot icoana, o mângâie, își lipește capul de ea și rămâne acolo preț de câteva clipe. Pleacă oftând ușurată. Lăsă în urmă o umbră de bunătate, de liniște și de tihnă. Și gândul la farmecul unei vieți trăite simplu. Se ivesc o pereche de cizme negre, vechi, însă bine îngrijite, alături de doi bocăncei micuți roșii acoperiti de un fâșuleț roșu. Mama ridică bocănceii: „Uite, mami, e Sfântul. Dacă nu era El, astăzi tu nu erai pe lume. Hai, Nectarie, să îi mulțumim, sărută icoana!“. Se aude un țocăit zgomotos și parcă văd mânuța copilului mângâind cu iubire zâmbetul Sfântului. Pleacă. Rămân singură, încărcată de lumină, de iubirea și puritatea lăsate în urmă de îngerul care tocmai a plecat – sigur era blond cu ochi albaștri. Descopăr bucuroasă că gândurile negre sunt acum undeva departe. La urma urmei, aici ajungem toți, mai devreme sau mai târziu. Încălțări scumpe sau ieftine, vechi sau noi, îngrijite sau nu, mici sau mari… nu contează. Important e să ajungem în fața icoanei. Să știm să primim liniștea, iubirea și mâna ce ni se întinde – uneori în moduri care ne dor. Ne dor poate doar pentru că nu am ajuns mai devreme. Doar pentru că nu am ascultat cu atenție ce ne spuneau ochii mari și privirea caldă ce ne vegheau de dincolo de timp. Ne dor pentru că ne-am preocupat mai mult de calitatea încălțărilor decât de drumul pe care trebuia să îl

facem? Pentru că ne-a păsat mai mult de ele, decât de destinație? Ne dor pentru că atâta timp am crezut că doar încălțările contează. Nu știam că avem un drum de făcut? Că trebuie să ajungem undeva, cândva, pentru a da socoteală? Am rămas în magazine cumpărând milioane de perechi de pantofi, ne-am pierdut tot timpul curățindu-i, îngrijindu-i, venerându-i, uitând de Suflet, de Credință, de Icoană, de El…

Inima începe să se roage singură. Fără mine. Fără cuvinte elaborate. Ca un copil… O lacrimă izbăvitoare alunecă pe obraz, ducând cu ea toată durerea și amintirea bârnei din ochii mei. Ea mă făcea să sufăr, fără să știu. Mă închin, sărut icoana, mai privesc o dată în urmă și plec.

O pereche de cizme elegante, negre, care intraseră în biserică pline de noroi, de lacrimi și de dureri, ieșeau acum strălucitoare, purtând un suflet ușor și limpezit de credință. Intraseră cu pași timizi, sfioși, nesiguri, temători și părând să poarte toate grijile lumii. Ieșeau acum cu pași hotărâți, determinați și apăsați. Intraseră în biserică singure. Acum, pe zăpada din curtea bisericii parcă mai zărea două urme în dreapta.

Cineva avea să fie mereu lângă mine, de-acum încolo! Îl vedeam și îl simțeam…

Dar oare nu fuseseră mereu urmele pașilor săi lângă mine? Și de-abia acum le zărisem? Sau poate până atunci mă ținuse în brațe. Oare cu cât timp înainte de a-l fi căutat eu mă găsise deja?

Spune-mi: Asta e Viaţa?

„Cafeaua este gata… laptele pe foc… Un mic efort pentru a-l încălzi, altul pentru cele trei linguriţe şi jumătate de zahăr şi… gata! Ah… nu uita să amesteci… că dacă nu, e totul amar! ;)

Pe masă găseşti: biscuiţeii tăi preferaţi (sau ce a mai rămas din ei), cozonac şi ciocolată… deci rămâne la alegerea Dumneavoastră…

P.S. Şi să spui dup-aia că nu ştiu să mă organizez! Buona colazione!

Cu drag,

Il Capo dei Capi,

Ioana

(Sperând că te trezești până vin)“.

Râse cu poftă văzând biletul scris în grabă de Ioana înainte de a pleca la biserică. Îi iubea stilul ironic, umorul cinic și zeflemeaua care ascundeau o iubire plină de grijă. Verișoara ei iubită… ce amintiri frumoase le legau, încă de când erau de-o șchioapă. Efuziunile ei sentimentale și cinismul Ioanei făceau o echipă perfectă – râdeau cu lacrimi de fiecare dată când se întâlneau. Cu Ioana nu se putea discuta nimic serios. Nu se putea abține să ironizeze orice, indiferent cât de sacru ar fi fost subiectul. Parcă cea mai mare plăcere îi făcea să bagatelizeze poveștile ei de iubire din alte vieți… „Ah, da, asta e aia din viața cu numărul cinci… da, da, exact, sunt șapte, număr sfânt…“. Repeta pe un ton serios, dând din cap, cu o mină de gravitate în profund contrast cu zâmbetul ironic din colțul gurii.

Când erau împreună se crea acea chimie unică între oameni care nu seamănă deloc, însă se completează de minune.

Roma. Două săptămâni. Primele săptămâni de libertate. Blackberry-ul nu mai primește e-mailuri de la clienți sau parteneri, încărcate de probleme, urgențe, solicitări, plângeri, cereri de informații și sarcini diverse, care mai de care mai prioritare, ci doar e-mailuri care îi fac plăcere. Cele personale. Încă tresare la fiecare bip, așa cum o făcea de obicei, de parcă era pe arcuri, încordându-se de stres și de neliniște. Însă nu mai e cazul. Zâmbește și citește mailurile care de acum îi provoacă doar plăcerea. Îi ia cam o săptămână să se vindece de strângerea din stomac provocată de bâzâitul Blackberry-ului, care o terorizase atâția ani. Da, incredibil, dar adevărat, îi ia mult timp să se obișnuiască cu acest dolce farniente. Nu mai are deadline-uri, nu mai are task-uri, nu mai are spațiu insuficient în agendă pentru toate sarcinile care trebuie bifate, nu mai are niciun fel de stres, nu mai are probleme – bine, bine, are mai multe probleme decât oricând, tocmai a rămas fără job, fără bani și a pierdut toată munca ei din ultimii ani. Însă în inima ei se simte atât de liberă și pentru prima oară incredibil de liniștită! Atât de liniștită că nici nu i se pare normal, parcă ceva nu e în regulă, nu se poate obișnui să savureze pur și simplu. Cât de greu este să te

detensionezi! Cât de greu e să te destinzi total, să te laşi total în voia clipei şi a sorţii, să trăieşti pur şi simplu fiecare clipă fără mania controlului. Învaţă, totuşi, încet, încet. Şi îi pare că de-abia acum gustă cu adevărat viaţa. Va găsi ea o soluţie să depăşească criza, întotdeauna se găseşte un loc pentru oameni capabili, entuziaşti, pasionaţi, pregătiţi. Momentan, trebuie să îşi lingă rănile, să îşi vindece depresia şi să descopere ce înseamnă cu adevărat să trăieşti. Cele 12-14 ore petrecute zilnic la muncă în ultimii ani, weekendurile cu program de muncă, călătoriile furate în timpul anului, şi acelea cu mintea pe jumătate la birou, nu îi arătaseră Viaţa decât în parte. Voia să o cunoască în întregime. Iar Roma abia aştepta să i-o arate!!!

Blackberry-ul bipăi…

„Eşti la Roma!!! Ce frumos!! În mod normal, în perioada asta ar fi trebuit să fiu la surfing în Hawaii, Indonezia, Tahiti sau Australia, da!, dar iată că întâmplarea face că sunt la Roma acum. Voi rămâne toată luna ianuarie. De-abia am venit şi eu din Brazilia, uite nişte fotografii proaspete…

A trebuit să sacrific valurile perfecte şi să revin la Roma: vreau să îmi vând apartamentul de-aici (da, mă gândesc să fac un hotel mic, undeva pe o insulă, ai ghicit ;)) şi mă gândesc şi la un proiect nou de business. (Nu te lăsa păcălită de cuvintele mele, nu mă voi transforma brusc într-o persoană business oriented. Departe de mine gândul ăsta, mă simt tot ca un peşte pe uscat aici la Roma, departe de Ocean. Oricât de cetăţean al lumii aş fi, am nevoie să am Oceanul lângă mine ca să fiu fericit. Nu ştiu dacă voi înceta vreodată călătoria asta în căutarea valului perfect, dacă mă voi sătura vreodată să îmbrăţişez cele mai variate culturi din jurul minunatei noastre planete. Deci, nu, nu m-am schimbat deloc. Dar, pentru că businessul cu ape minerale în insule nu mai merge ca înainte, m-am gândit la ceva nou).

Aşa încât, ca prin minune, sunt aici, bine ai venit în Oraşul Etern, abia aştept să ne vedem. Ne-am putea vedea în două locuri: Stadio Olimpico sau Piazza del Popolo. Ambele au un Obelisc, ne putem vedea lângă el la 17.00. Alege tu locul. Traficul e nebun aici, sper că îţi place să mergi cu motocicleta.

Îţi doresc o seară de joi magică în frumosul meu oraş, preafrumoasă vampiră din Transilvania. Nu fă victime!

C.“

„Nu te-am întrebat niciodată. Îţi place să dansezi, Om al Oceanului?

A.“

„Iubesc să dansez. În valuri.

C“.

„Mâine la 17. Piazza del Popolo.

A“.

Christian, Omul Oceanului, cu ochii lui misterioşi, cu trupul atletic, cu tenul bronzat şi cu spiritul său liber, rebelul, cetăţeanul lumii mereu în căutarea Acelui Val, emanând libertate prin toţi porii, adevărată forţă a naturii… e r a l a R o m a! Nu-i venea să creadă. Asta era prea frumos să fie adevărat! Tipul ăsta era cu adevărat balsam pentru suflet. Numai simpla sa prezenţă te făcea să simţi că poţi să zbori, că eşti liber să faci orice, că niciun vis nu e prea departe, prea devreme, prea dificil, prea înalt. Uneori, stăteau minute în şir fără să îşi vorbească. Chiar şi atunci, sau mai ales atunci, o invada o linişte ce emana din întreaga lui fiinţă. O linişte ce era în acelaşi timp plină de viaţă, de puls, de vibraţie, ca aceea pe care o simţi în momente de totală comuniune cu natura, când simţi că ai tot ce ţi-ai putea dori. Că nu vrei nimic mai mult. Părea că valurile Oceanului i-au rămas acolo în suflet şi în trup şi că le aduce cu el oriunde ar fi, lăsându-te să te bucuri şi tu de tot ce a trăit el, doar stându-i alături. Părea că poartă cu el toate plajele cu nisip auriu pe care a păşit de-a lungul vieţii, toate adierile de vânt, toţi palmierii la umbra cărora şi-a odihnit trupul încins de soare şi de adrenalină, toţi oamenii liberi cu care a stat noaptea, de vorbă, în faţa focului. Le avea pe toate acolo, în ochii aceia liniştitori, în mâinile bronzate, în braţele perfect tonifiate, în fruntea lată, fără vreun rid, în zâmbetul ce cuprindea întreaga lume, în dinţii albi, sclipitori, în tricourile lui largi şi cool, din altă lume, în charisma lui de autentic Om al Oceanului. Şi ţi le dăruia şi ţie, străinului de lângă el – cetăţean al altei

lumi, supus altor reguli, obedient timpului, obligaţiilor, muncii, consumului, asfaltului, betonului, cimentului, termopanelor, traficului, claxoanelor, noxelor… civilizaţiei! El, cel care trăia clipa, îţi dăruia şi ţie, celui ce trăiai mai mult în trecut şi în viitor, o întrezărire a senzaţiilor pe care le oferă libertatea totală. Pe de altă parte însă, ideea acestei libertăţi totale te putea speria. Era ceva ce nu puteai concepe, tu, cel obişnuit cu atâtea obligaţii de îndeplinit, care îţi dădeau acea dulce iluzie că eşti important. Şi de neînlocuit. Prezenţa lui te electriza. Însă câteodată insuportabil de tare…

„De data asta, probabil vom fi pe lungimi de undă mai apropiate – acum, că nu mai am job, business, atatea treburi…“.

Zâmbi. Abia aştepta să îl vadă!

„Buongiorno… Come stai, mia Bella? Mă întreb dacă vei primi acest mesaj acum, pe raspberry-ul tău micuţ sau îl găseşti mai încolo, la un computer normal. Nu râde, ştii că nu prea înţeleg cum funcţionează lumea asta a voastră, atât de complicată. Am uitat să îţi spun că abia aştept să te văd. Am ieşit dintr-un meeting, toată lumea vorbeşte prostii, mult bla bla bla, mi-e dor de energia ta pozitivă şi de şarmul tău. Eşti şi tu spălată pe creier, dar parcă înţelegi mai multe decât toţi cei care mă înconjoară acum. Pe curând, vrăjitoare din Transilvania.

În Brazilia se numeşte Saudade. Care-i cuvântul românesc?“

„Ocean Man,

Se numeşte BlackBerry şi da, te citesc acum. Dor. Se numeşte Dor. Lăsând efuziunile sentimentale la o parte, ţine-mi pumnii să mă descurc să ajung la timp. E prima oară după muuulţi ani când iau autobuzul şi metroul, şi asta într-un oraş străin. Verişoara mea iubită mi-a trântit o hartă în mână şi mi-a urat succes (OK, mi-a desenat unde trebuie să urc şi să cobor). Sper să nimeresc. Dar îmi place! Ce aventură!

P.S.: Dor şi aici. De întrebările tale curioase. De engleza ta impecabilă. De accentul tău în franceză. De expresiile în spaniolă sau în portugheză pe care le scapi, din când în când, cu atâta farmec. De felul în care mă asculţi. De descrierea valului perfect. Şi de sclipirea aia nebună din ochi. De libertatea pe care o inspiri şi o expiri. Abia aştept să îmi arăţi cât de frumos e oraşul tău!“

Coborî din metrou, urmă indicațiile, ieși la lumină și se trezi dintr-odată în fața unei porți uriașe. Porta Del Popolo – Porta Flaminia. Poarta antică ce se află la capătul Via Flaminia, vestita cale romană ce unea capitala cu nord-estul peninsulei în Antichitate. Se afla în fața celebrei porți din zidurile lui Aurelian care împrejmuiau Roma în secolul al III-lea – aceasta era primul lucru care i se dezvăluia pe vremuri călătorului ostenit când în sfârșit ajungea la Roma. Privi în sus și-apoi închise ochii, preț de-o clipă, zburând înapoi în timp, în zile de glorie când aerul era altfel și timpul trecea mai greu. Trecu pe lângă biserica Santa Maria del Popolo cu minunatele sale capele, pictate de Caravaggio și de Rafael, și își promise să revină cât mai curând să le admire în voie.

Înainta timidă, cu pași nesiguri și îngreunați de toată frumusețea, istoria și greutatea din aerul roman, care o loveau pentru prima oară în viață, deși era ca și cum le știuse dintotdeauna. Părea să se miște cu încetinitorul printre turiștii zgomotoși, pe lângă japonezii care înecau aerul cu blitzurile lor inepuizabile, printre studenții veseli și nonconformiști, printre îndrăgostiții striviți de îmbrățișări și săruturi ce-i păreau de-a dreptul sufocante, printre marocanii care păreau hiene cu mișcări agere și priviri cercetătoare, în permanentă căutare de pradă, cu brațele lor încărcate de trandafiri… În tot acest freamăt, pe alocuri, bătrâneii cu privirile pierdute în zare, undeva în căutarea timpului pierdut. Semăna cu ei, cu privirile ei pierdute undeva dincolo de ceea ce se vedea. Însă ochii ei erau pierduți în căutarea unui timp regăsit. Un timp al ei, doar al ei, cândva trăit, pierdut, și-apoi într-un final, regăsit. Timp care, odată regăsit, trecea altfel. Fiecare clipă era grea, încărcată de sens, de farmec și dădea parcă o pagină în sufletul ei, acolo unde cartea trăită parcă odinioară se scria cu litere mari, aurii, maiestuoase și pline de mister, care se așezau grăbite și grele, rând după rând, în timp ce ea, Cartea, fremăta de nerăbdare să iasă odată la lumină.

Stătea cuminte lângă Obelisc. Rămăsese cu gura deschisă de emoție, surpriză și încântare. Era prima oară când vedea Roma. Cu toate astea, se simțea ca acasă. Amintiri a ceva ce trăise sau avea să trăiască o loveau din toate colțurile pieții. Intrarea pe acea poartă uriașă în lumea aceasta de vis, poezie și curgere altfel de-aici, din Roma, erau ceva ce parcă mai trăise cândva, ca un prag către o altă etapă, către o viață nouă. Ca o treaptă pe o scară spiralată care o purta undeva spre ceruri, tot mai sus. Ca un prag către o altă viață… Nu stia… Și totuși, mai simțise așa cândva, demult. Dacă s-ar strădui puțin și-ar aminti când, unde, cum, ce a urmat… Nu știa de unde știe tot ce știe, însă simțea acum, cu toată ființa ei, că avea să se schimbe ceva. Sau că, în tot ce s-a întâmplat deja, aici fusese un prag. O poartă către o lume nouă. Și avea să intre – sau intrase pe ea. Așa cum

odinioară călătorul ostenit trecea de Poarta Flaminia, răsuflând uşurat, exaltat, ferice să se găsească în sfârşit în oraşul etern, mult-visat… Ce avea să găsească oare ea dincolo de poartă? Sau ce găsise deja, cândva, demult…?! Nu-şi amintea.

Se aşezase copleşită pe scări şi privea ca un copil uimit în jur. Piatra cubică, clădirile, fântânile, statuile, vântul, copacii din depărtare, toate se întreceau în a îi dezvălui istorii adunate de secole… Nu ştia pe cine să asculte mai întâi. Pulsul oraşului era atât de diferit de tot ce văzuse până acum şi în acelaşi timp atât de familiar. Însă cel mai mult o frapa acel ceva magic din aer, acel ceva care o tulbura, însă în cel mai plăcut mod cu putinţă. Se întrebă cum putuse trăi până atunci fără Roma: acum, că o găsise, realiza cât de dor îi fusese de ea.

Trecuse deja un sfert de oră şi Omul Oceanului nu apăruse, însă parcă şi-ar fi dorit să mai întârzie încă puţin. Să mai fie puţin singură cu Oraşul ei Etern, aşezat pe Şapte coline, aici, sub obeliscul adus de pe alte meleaguri, care ţâşnea către cer ca o rază de piatră a zeului Soare Ra, făcând parcă legătura între lumea de jos şi cea a zeilor. Şezând aici, în mijlocul maiestuoasei pieţe, lângă bătrânul în vârstă de 3000 de ani, cu parfumul său mistic al vechiului Egipt, cu granitul său roşu şi cu energia sa vibrantă, se simţea ruptă din spaţiul şi timpul normale, dusă într-o paranteză eternă, unde rareori reuşim să ajungem de-a lungul vieţii, purtaţi de-o mână nevăzută ce ne milostiveşte uneori, din senin, cu câte un astfel de dar, cu mireasmă şi gust de infinit. Ştiind cât de rar se întâmplă, stătea acum nemişcată, ca un copil mic, cuminte, care nu voia parcă nici să respire, să nu cumva să strice vraja, să nu cumva să se încheie visul. Doar-doar nu s-o sfârşi prea curând această nesfârşire…

În zare, statuia zeului Neptun. Ochii ei poposiră îndelung pe imaginea Tridentului. Alunecă apoi spre cei doi delfini. Apoi Roma între Tibru şi Aniene. Apoi Lupoaica hrănindu-i pe Romulus şi pe Remus. Apoi din nou Tridentul. Tridentul. Tridentul…

— Ciao, Bella!

Dulcea nesfârşire se sfârşise totuşi acum. Durase mai mult decât se aşteptase, însă tare ar mai fi vrut o clipă… Dinspre zeul Neptun se apropia însă Omul Oceanului, aducând cu el miros de val, de spumă rebelă de ocean, de sare, de nisip, de alge, de ochi mari şi nemişcaţi de peşti coloraţi, de vise, de libertate, de puls, de viaţă, de nesfârşit. Paranteza se încheiase.

Sau de-abia acum se deschidea?

Fontana Di Trevi

— După cum spune legenda, o preafrumoasă fecioară i-a condus pe vechii romani la izvorul care avea să devină sursa de apă a orașului pentru 400 de ani. Astfel s-a născut Apeductul Fecioarei, la capătul căruia s-a construit o fântână, la punctul de întâlnire a trei străzi. Tre via, de unde numele Trevi. Însă draga mea, Fontana Di Trevi înseamnă mult mai mult decât aruncarea unui bănuț în ea pentru a te întoarce la Roma, mult mai mult decât celebra scenă din La Dolce Vita, mult mai mult decât zecile de mii de turiști care se fotografiază în fața ei… Fântâna are numeroase taine și poartă multe învățăminte ascunse.

— O să mi le spui?

— Bineînțeles că nu. Tot ce pot face este să te duc acolo și să te las să o privești cu inima. În tăcere. Mi-am făcut datoria: te-am avertizat că acolo se află mult mai multe decât se pot vedea. Sunt sute, mii, milioane de oameni care vin aici, aruncă un bănuț și își pun o dorință. Doar o parte din milioanele de oameni din întreaga lume care își pun doar dorințe, uitând să mai trăiască… Sunt alții însă care vin aici cu inima deschisă, cu ochii sufletului mai dornici să zăbovească asupra acelor lucruri ce scapă unei prime priviri grăbite, cu auzul binevoitor, răbdător, atent și la acea liniște ce pulsează de viață din spatele forfotei turiștilor, cu mâinile deschise să primească tot ceea ce le-ar putea dărui, în mod miraculos, Fântâna. Căci ea îți va dărui ceva. Negreșit. Un dar potrivit cu etapa în care ești pe calea vieții tale. O lecție care să te ajute să ajungi pe următoarea treaptă. Un semn care să îți arate calea pe care trebuie să o urmezi. O reamintire, un drum nou, o povață, o scânteie de inspirație, o imagine dintr-o oglindă în care poate nici nu te recunoști, un vis, o întrebare… Fântâna îți va arăta, dacă știi să o privești și să o asculți, ceva ce nu știai despre tine. Sau poate știai și ai uitat. Ea poate fi un început sau un sfârșit. E ca o Poartă către o altă lume. Fântâna este Viața însăși… Fântâna este cum ești tu. Și, în plus, cum ai putea fi. Și nici măcar nu știi. Sau ai uitat…

În fața ei, turiștii. Sute. Așezați. În picioare. Pe fugă. Sau calmi, mișcându-se lent, de parcă ar avea tot timpul din lume la dispoziție. Tineri. Copii. Bătrâni.

Admirând. Făcând fotografii. Vorbind zgomotos. Tăcând. Sărutându-se. Plângând. Râzând. Aruncând bănuți. Flirtând. Certându-se. Tulburați de dor. Exaltați. Plictisiți. Entuziasmați. Hippie. Corporați. Turiști. Localnici. Singuri. Perechi. În grupuri.

Da… Fântâna… e ca Viața. Este ceea ce ești tu. Exact cum ești tu. Și, în plus, cum ai putea fi. Dacă ai ști să o asculți cu adevărat. Nu doar să o privești, punându-ți dorințe…

Trecură pe lângă cele trei fântâni din Piazza Navona. Părea să pășească într-un vis, pe tărâmuri de basm, cu mii de povești rotindu-se amețitor în jurul ei, copleșind-o… nu știa unde să privească mai întâi, pe cine să asculte. Privirea i se îndreptă din nou spre Neptun, care, înconjurat de nimfele mării și de căluți de mare, străpungea cu forță o caracatiță. Încheiară prima seară la Roma, cu această ultimă imagine. În seara aceasta, în Orașul Etern, Neptun fusese gazda ei, Fântânile îi fuseseră profesori și, iată, Christian, Omul Oceanului, îi fusese călăuza printre nenumăratele taine ce se lăsau cu greu întrezărite de sutele de oameni care alergau bezmetici dintr-o parte în alta, de la un obiectiv la altul, cu o sete nebună, nebună, nebună de… nici ei nu știau de ce. Răspunsul era mereu în fața lor.

— Vechii romani credeau că ești mort cu adevărat doar atunci când ești uitat… ăsta e singurul lucru pe care îmi permit să ți-l spun, în încheierea primei tale seri la Roma. Despre cum să trăiești etern ne spune mai multe un preafrumos oraș etern… mergem, Bella?, se auzi glasul cald al lui Christian.…

Însă ea nu îl auzea. Era departe… Piața devenise un centru de distracție. Dansatori, artiști desenatori, vânzători ambulanți, cântăreți, acrobați, cerșetori. Zgomotul și privirea lui Christian o readuseră la realitate. Privi în jur, când la bogăția de simboluri și la puterea tainelor care pluteau în aerul încărcat de magie, când la circul din jur. Piața devenise un loc unde oamenii veneau pentru a se distra și pentru a fi distrați. Însă era mult mai mult decât atât… Dincolo de ceea ce se vedea, orașul etern își șoptea din toate colțurile, cu ecouri adanci în inima ei, probabil cea mai importantă lecție pe care o auzise vreodată…

— Vechii romani credeau că ești mort cu adevărat doar atunci când ești uitat.…

Piazza Di Spagna

— Vampira loca… la cum te cunosc, cred că stai ca pe ace, nici măcar Orașul Etern nu te va putea învăța să savurezi total clipa… Abia aștepți să te întorci în coaja ta de nucă, control freak ce ești, nu-i așa? Ha!, îi spuse privind-o cu suspiciune, lăsându-se pe spate, sprijinit în coate pe treptele din Piazza Di Spagna.

— Ironic sau nu, nu mai am o coajă de nucă la care să mă întorc. Și nici nu știu dacă să fiu tristă sau să mă bucur… deocamdată sunt prinsă între două lumi: dintr-una am fost smulsă cu forța, iar în cealaltă nu îmi găsesc încă locul – n-am învățat încă să mă destind suficient pentru a mă putea bucura de ea. Ai dreptate, oricât de frumos ar fi, o parte din mintea mea nu se poate opri din a analiza ce voi face când revin. Îmi voi începe businessul meu, îmi voi lua echipa, vechii clienți, voi căuta investitori, sau voi aplica pentru o poziție la altă companie, voi schimba domeniul de activitate, întâlniri, telefoane, mailuri. Mă cam mănâncă degetele și, da, nu prea am stare, recunosc.

— Nu mai alerga ca un șoarece pe roată. Oprește-te și gândește. Gândește bine!

— Crezi că e simplu? Alerg pe roată de ani buni și am mai făcut-o și cu o pasiune nebună. Ia-mi roata și mă simt ca tine în Roma – ca un pește pe uscat.

— Viața înseamnă mai mult decât o roată…

— Dar cum poți trăi așa? Fără vise? Fără obiective? Fără provocări? Fără succese? Fără să te ridici după eșecuri? Fără să vrei să te perfecționezi încontinuu?

— Eu mă întreb: cum poți trăi fără aer curat? Fără valuri? Fără soare? Fără să faci mișcare până îți simți fiecare celulă a trupului vie? Plesnind de bucurie? Fără să mănânci fructe proaspete din copaci? Fără să vezi cerul plin de stele noaptea? Fără liniștea unei plaje pustii noaptea, cu sunetul valurilor și cântecul straniu al lunii? Fără bucuria de a te trezi dimineața cu o poftă nebună de a ieși afară, să te bucuri de viață?

— Tu ce o să faci? Nu cred că mai reziști mult aici, nici tu, la cum te cunosc…

— Urăsc să fiu aici, după cum bine știi. Dar mă salvez plănuind următoarele călătorii: probabil, în februarie mă întorc în Brazilia, apoi Chile, Peru și Tahiti,

în iunie. Să sperăm, apoi, Australia. Îmi doresc ca 2007 să fie la fel de plin și de frumos ca și 2006, de ce nu și mai și. Nu știu, sper să rezist până atunci. Îți vine să crezi că ieri am ieșit să fac surfing aici, în plină iarnă? la 40 km de casa mea. Pe coastă, bineînțeles. Valurile erau decente, a fost chiar soare pentru scurtă vreme. Apoi s-a înnorat, a început să bată vântul, să cadă grindină… bucăți de gheață căzând din cer, eu înghețat… brr!… Dar mi-am mai ostoit puțin dorul de starea aia de libertate totală după care tânjesc. Mă sting încet aici, printre mașini, claxoane, blocaje, praf, fum, oameni zgomotoși, clădiri, magazine, restaurante, oameni de afaceri și animale sociale care nici măcar nu mai știu să se asculte… aleargă disperați după fericire, însă mă întreb… oare și dacă ar trăi-o, ar mai ști să o recunoască? Mă simt un prizonier al unui oraș ce îmi ucide sufletul!

— Ciudat, o parte din mine îți dă dreptate… cealaltă îmi șoptește că ești nebun…

— O să îmi dai dreptate într-o zi. O să îți pară rău de toți anii ăștia netrăiți, în care ai alergat după iluzii efemere… și ai ratat esența. Hai, te duc acasă. Trecem pe la mine, am o perlă din Tahiti pentru tine, las motorul și mergem cu mașina… o să-ți placă mașina, am luat-o de la tatăl meu, e oldie, clasică, o bijuterie!

— Nu! Nu vreau să mă duci acasă! Stau departe și o să înnebunești în trafic, sunt blocaje la ora asta. Nu, nu, nu vreau!

— Să fiu eu cel care te învață asta? Să iei întotdeauna ceea ce ți se oferă. Nu mai comenta atâta, spune „Mulțumesc“ și gata! Să nu mai aud nimic, te duc acasă!

Mergeau de 30 de minute. În zece minute avansaseră un metru. În fața lor, cât vedeai cu ochii, mașini. Stând pe loc. Era clar, avea să dureze cel puțin două ore să ajungă la Ioana. Claxoane. Șoferi stresați, resemnați, nervoși, triști, apatici, isterici, obosiți. El nu mai spunea nimic. Privea trist la mașinile din față, la cele de lângă, la cele din spate și apoi fixă cu nostalgie zările îndepărtate. Ea nu îndrăznea să mai rostească vreun cuvânt. Dintr-odată, se întoarse spre ea, o privi cu ochii lui prin care îi vorbeau parcă oceanul, vântul, plaja, palmierii, nisipul, albatroșii, soarele, stelele, luna, toate apusurile de vis pe care le văzuse… și îi puse o întrebare pe care nu avea să o uite, niciodată:

— Spune-mi, ASTA E VIAȚA???

Avea dreptate. Avusese tot timpul dreptate. Noi, toți ceilalți, greșeam. Își spuse și ea precum își spusese Marcello în La Dolce Vita, în timp ce înainta spre Sylvia, care tocmai intrase îmbrăcată în Fontana Di Trevi. Asta trebuia să facă. Să trăiască! Nu să arunce bănuți, punându-și temătoare dorințe, fără să îndrăznească măcar să creadă din toată inima că se vor împlini! Nu! Avea să și le ia singură! Cu forța! Avea să și le împlinească chiar ea. Avea să meargă cu îndrăzneală și să își ia singură bogățiile minunate pe care Viața i le oferea din abundență, avea să meargă acolo unde toți ceilalți îi spuneau că nu se poate, avea să intre în scenă, nu să admire de la distanță, biet spectator neputincios, avea să se ridice de pe treptele unde era așezată cuminte, cu turma… Și avea să se arunce în Fontana Di Trevi a vieții sale. Așa, îmbrăcată în rochie de seară, cu poftă nebună, cu entuziasm, cu iubire, romantism, sfidând toate regulile, ignorând noțiunile de „imposibil“, „cuminte“, „rezonabil“, „modest“… avea să trăiască la maximum La Dolce Vita! Scriind propria ei versiune.

Avea să fie Sylvie, urcând zgomotos cu ascensorul spre visele ei, râzând cu poftă, dansând nebunește, urlând la lună noaptea, aruncându-se îmbrăcată în Fântână și chemându-i și pe cei de lângă ea, iubind, iubind, iubind… Își dorea să îmblânzească apa, aerul, vânturile, pământul. Avea o poftă nebună să vadă întreaga lume. Era hotărâtă să îl caute pe Neptun în toate oceanele lumii.

Atunci, acolo, în mijlocul unui șir infinit de mașini blocate în trafic într-o seară obișnuită la Roma, a luat o hotărâre ce avea să îi schimbe viața pe care o trăise până atunci. Din acea clipă avea să îndrăznească să viseze și să își atingă visele cele mai nebunești, avea să trăiască frenetic, ca și cum fiecare zi ar fi fost ultima, avea să iubească, avea să trăiască o Vacanță la Roma perpetuă, avea să lase fericirea, plăcerea, bucuria, entuziasmul să îi inunde fiecare părticică a trupului și fiecare colțișor al inimii, avea să împărtășească tuturor din bucuriile ei, din darurile ei, făcând tot posibilul să nu fie uitată, să trăiască astfel veșnic în inima oamenilor pe care îi va întâlni. Avea să găsească în sfârșit lumina, iubirea, viața! Până acum orbecăise, plină de temeri, de îndoieli, de precauție, de măsură! Până acum supraviețuise. Existase. Se târâse. De-acum avea să își trăiască La Dolce Vita! Din plin! Da! Acum știa care va fi singurul său scop mai departe. Unicul țel. Obiectivul absolut. Orice altceva îi era indiferent. Un singur lucru avea să conteze de acum încolo…

Fără început. Fără sfârșit. Doar pasiunea de a trăi. (Federico Fellini)

Carpe diem. Vanitas vanitatum. Aici și Acum.

DOLCE VITA

Monaco. Cât de frumos se vede coasta din elicopter… Monte Carlo. Câteva iahturi răsfirate în apele de un albastru atât de limpede, clădiri frumos colorate, palmieri, piscine, mașini cabrio înaintând pe străduțele șerpuite… Un tablou de poveste. Își amintește zâmbind începutul acestui vis frumos.

Londra. Mayfair. Nobu. Cipriani's. Se simte ca o regină. Șampanie. Toast.

„Viața e minunată! Orice ai face, amintește-ți să nu lași pe nimeni să te vadă plângând. Să vezi în orice o oportunitate și o șansă să strălucești și mai tare! Scrie-ți țelurile. Cultivă-ți contactele, informația e putere, cunoștințele înseamnă bani. Investește în cum arăți, oamenii vor vrea să lucreze cu tine, nu va fi nevoie nici măcar să vorbești. Pentru tine, Regină! Țintește spre lună. Mereu!"

Ajung la hotel. Fairmont Monte Carlo. Cameră cu vedere la mare. Iahturile plutind relaxate în zare. Cafeaua, fresh-ul de portocale, fructele proaspete. Stă întinsă într-un șezlong sus la piscina cu o panoramă superbă. Admiră coasta plină de clădiri dichisite. În stânga marea, pescărușii, iahturile, în dreapta coasta, cu vile, blocuri frumos colorate. Lumea relaxată, detașată, cool. Acea detașare pe care ți-o dă bogăția. Se simte mică, dar totuși bine. Ar putea să se obișnuiască cu asta… Toată lumea îi dă atenție… Seara, bea șampanie pe șezlongul de pe terasa camerei, îmbrăcată în halatul alb, pufos, purtând papuceii comozi, cu privirea pierdută, către cele cinci iahturi uriașe care se conturează în zare… Cumpărături. Prada. Hermes. Un drink la American Bar de la Hotel de Paris. Un cuplu – el , înalt, grizonant, sacou bleumarin, eșarfă multicoloră la gât, bronzat. Ea, ținută casual, pulover de cașmir, eșarfă diafană, un parfum cu personalitate. Clasă, rafinament și acel aer de relaxare pe care doar la Monaco îl poți descoperi. Un negru cântă la pian. În stânga, o asiatică râde zgomotos, lăsându-și mâinile acoperite de bijuterii masive să alunece peste rochia superbă Emilio Pucci. Prietena ei, blondă, cu ochelari uriași de divă de cinema, cu zâmbet larg, dantură perfectă, cu dinți sclipitori și glas pătrunzător, soarbe cu poftă din Martiniul – shaken not stirred, după care duce cu un gest senzual măslina la buzele pline, mușcând din ea cu poftă, lent. Cina la Louis XV. Restaurant 3 stele Michelin. Alain Ducasse. Apoi Sass Cafe. La masă, un tânăr atrăgător din familia Bulgari,

doi dintre cei mai renumiți bancheri de investiții din State, piloți Formula 1. În seara următoare, la Casino, Balul Crucii Roșii. Un bătrân de 1,50 m, cu părul alb, are probabil 80 de ani, însoțit de două rusoaice blonde, ambele de 1,80 m și tocuri de 12 cm, cu rochii decoltate și râs zgomotos. Doamne în vârstă cu bijuterii ce valorează enorm. Fiecare poartă bijuterii de cel puțin o jumătate de milion de euro. Sclipiri de pietre prețioase ce nu pot fi purtate nicăieri altundeva în lume. Noaptea, foc de artificii. Un vis devenit realitate. Chiar peste orice așteptare. Nu a trebuit decât să ceară. Și i s-a dat. Mult mai mult chiar decât ar fi îndrăznit să spere. Știuse dintotdeauna că se poate trăi așa, însă nu-i venea uneori să creadă că i se întâmplă chiar ei. Pășea drept, cu siguranță, încercând să mimeze acea relaxare a tuturor celor ce o înconjurau, conștientă fiind în același timp că așa ceva nu se poate decât cel mult imita stângaci. Însă se străduia să nu dea nimănui senzația că se ciupea uneori, doar pentru a se convinge că nu e doar un vis frumos. Tare rău i-ar fi părut să se sfârșească… Însă, orice avea să urmeze, acum știa, simțea cu toată ființa că orice este posibil, dacă îți dorești. Dacă crezi. Dacă îndrăznești.

Motto-ul ei din acea perioadă? „Be daring, be different, be impractical, be anything that will assert integrity of purpose and imaginative vision against the play-it-safers, the creatures of the commonplace, the slaves of the ordinary.“ (Cecil Beaton)

Seara următoare o găsește savurând un pahar de șampanie într-unul dintre cele mai frumoase locuri de pe pământ, scriindu-i unei prietene: „Viața mea, sunt în cel mai romantic loc de pe planetă. La Chevre D’Or, din rețeaua Relais and Chateaux. E de vis, e atât de romantic, așezat pe coastă, cu niște grădini de basm, luminat feeric, cu statui și flori care mai de care mai spectaculoasă, cu piscină, cu un restaurant cu nu știu câte stele Michelin, la picioarele noastre se vede marea, e divin. Castelul e vechi, cu camerele originale, în piatră. Nu am mai văzut ceva atât de frumos în viața mea…“.

La distanță de o săptămână. Aeroportul din Nisa. În mașină, cu fetele. Direcția? Saint Tropez. GPS în franceză. Câte sensuri giratorii… Fetele râd. Ea încearcă să se concentreze. Însă euforia care le învăluise încă de la aterizare nu o lasă. Parcă plutesc. Muzica dată la maximum. Pletele în vânt. Cântă toate trei, râd cu lacrimi, o senzație de libertate totală, de bucurie, glamour, magie, vis frumos. Relax, take it easy, Mika. Ajung la frumoasa vilă cu piscină din spate de la Club 55. Superbă. Seara, plimbare prin centrul micuțului sat pescăresc devenit celebru. VIP Room. A doua zi, mic dejun în grădina scăldată de un soare orbitor

şi totuşi oarecum blând. Palmieri, flori exotice, piscina cu o apă de un bleu deschis atât de ademenitor. Dar nu, nu rămânem la plajă, mergem la Nikki Beach… Bătăi cu şampanie. Note de plată de mii de euro, o nebunie totală. Cannes. Petrecere pe iahtul unui prinț înconjurat de rusoaice masive, blonde, tatuate.

Hotel Albion. Relax, Take it Easy. Pe repeat.

Motto-ul acelor zile? „Life is not a journey to the grave with intentions of arriving safely in a pretty well-preserved body, but rather to skid in broadside, thoroughly used up, totally worn out and loudly proclaiming WOW! What a ride!“

Barcelona. Energie pozitivă, oameni radioşi, care par a nu cunoaşte cuvântul „problemă“. Un aer cald, o briză de mare atât de plăcută. Se aşaza pentru câteva clipe în piața superbă cu sute de porumbei. Un vis! Ritz. Şampanie în cameră. Pregătiri pentru party. 90 de persoane. Petrecerea unui copil de oligarh. Pare oligofren. Astă seară e DJ, poartă ochelari de dork. Hâhâie, sughiță, face tot felul de mişcări smucite, de apucat, însă e teribil de cald, nu poţi să nu îl îndrăgeşti. Penthouse, piscină, se vede întreg oraşul. Stele, lună, briza aceea caldă… fiori, magie, şampanie, li-ber-ta-te…

Budapesta. Red Bull Air Race.

Londra.

— Sunt în Munchen. Escală. Dar am pierdut avionul spre București. Sunt în hotelul ăsta cozy, beau un pahar de vin de Porto. Cum e seara ta?

— Wow, James Bond feminin. A mea e normală. Muzica clasică, un pahar de vin, după o zi infernală… Probleme uriașe cu extinderea în America de Sud. Mergem la cupa Luis Vuitton, Valencia, nu? Inspirație pentru articolele tale Jetset.

— Nu știu, nu cred… sunt cam obosită. Mi-e dor de două săptămâni fără aeroporturi, avioane, bagaje, boarding tickets, camere de hotel. Doar liniște, cărți bune, muzică clasică și cât mai puțină socializare.

P.S.: Îți vine să crezi că am pierdut a doua oară avionul către casă? Am întârziat doar două minute, îți jur. Afurisiții de roboți nemți nu mi-au mai dat drumul. Ar fi trebuit să îmi vezi fața schimonosită de o grimasă pe care nici nu știu unde să

o încadrez între furie și o uimire tâmpă, gen „Wow! Asta e prea de tot, chiar și pentru mine!…“.

— Îmi vine să cred… deși pentru oricine nu cunoaște deviza ta cu călătoria spre mormânt, care trebuie să fie cât mai agitată, ar zice că ești incredibilă, de-a dreptul sfidător de inconștientă. De-aia mi-ești dragă…

— Am ajuns în orașul tău de suflet, frumoasa mea. Viena. Nu am văzut mare lucru, pare drăguț… e greu însă să ia vreun oraș locul Londrei în inima mea. Să încercăm totuși. Probabil, mâine… Astă-seară la 7:30 e un concert Zamfir, mâine-seară dineu la Schonbrunn. Abia aștept, pe de-o parte… pe de alta însă, mi-e atât de somn…

Bucureşti. Fratelli. 6 dimineaţa. Din nou. Îşi scoate ochelarii de soare din geantă. Senzaţia de libertate maximă. It’s my life, it’s now or never, I ain’t gonna live forever… Atmosfera din club nu începe să îi placă decât după ora 3, când oamenii cuminţi se duc spre casele lor. Rămân doar rebelii. Party animals. Obişnuiţii clubului. Se ştiu între ei, îşi zâmbesc complice, chiar dacă nu toţi se cunosc personal. Sunt din familie. Ce solidaritate indestructibilă se sudează instant între cei ce păcătuiesc… Câtă simpatie, iubire, înţelegere, cat drag se ghiceşte în gesturile şi în zâmbetele pe care şi le adresează unul altuia! Cât de uşor este să îţi faci prieteni atunci când păcătuieşti cu poftă, excentricitate, fără inhibiţii, falsităţi, rezerve şi fasoane plictisitoare!

Mamaia. Office. Răsărit. Cântă din nou „Privirea ta…“, la microfon, a devenit un obicei al dimineţilor nebune…

Câteva întâlniri de afaceri.

Uptown, ora 13,00. Masa de prânz. Durează, ca de obicei, câteva ore.

Paris. Cantine de Faubourg. Louvre.

Din nou Fratelli. Alte câteva întâlniri de afaceri. Cafeaua la BRD Cafe. Dorobanți. În doar o oră au trecut prin fața ei un Lamborghini, două SLR-uri și

alte câteva mașini ce valorează o avere, una după alta… București. România. O țară săracă? O altă cafea. BT Cafe. Prânz la Uptown. Trei ore. Apoi Cina. Aquarium. A doua zi din nou. Joi seara Fratelli. Sâmbătă seara din nou. Duminică. Omletă la Palladium. Nicăieri nu e așa de bună. Siesta. Cina la un alt restaurant. Luni, din nou.

Istanbul. Ritz. Apoi Les Ottomans, unde un apartament somptuos, desprins parcă din poveștile orientale, costă o avere…

Londra. Halatul de mătase pe care i-l adusese Lara din Japonia. Buchetul de trandafiri albi. Room service. Balade vechi la radio.

Roma.

Zaragoza. Expo 2008. O fată pierdută într-un univers al secolului luminilor laser.

Iubiri pierdute într-un univers al secolului iubirilor fulger.

Dolce Vita. Pe fast forward.

Havana. În căutarea visului pierdut

În Cuba, oamenii cântă și zâmbesc tot timpul. Intră în transă atunci când dansează. Se tem de ploaie. Țipă de bucurie și aplaudă când se întrerupe curentul. Cerul plânge cu nori imenși de bucurie la apus, în culori ce miros a paradis. Che Guevarra, Viva la Revolucion pe toate gardurile, Fidel Castro. Rom, Mojito și Daiquiri. Habanas cu coniac. Salsa până la epuizare. Poftă de viață. Urma pașilor lui Hemingway oriunde întorci privirea. Apa ireal de albastră. Nisip uluitor de alb. Sărăcie. Cabaret. Besame Mucho la hotel Nacional. Reggaeton live. Nostalgia anilor de glorie. Mașini din altă epocă.

Havana. Alt timp. Alt spațiu. Alt film.

Am plecat spre Havana cu inima ruptă, voind doar să uit, să las totul în urmă. Dezamăgită și de oameni, și de iubire, și de viitorul ce se contura incert într-o

țară de care mă simțeam prea puțin legată și în care nimic nu părea sigur. Visam să încep acolo o nouă viață. Țara aceasta atât de altfel, cu aerul ei sălbatic, misterios, cu tot glamourul apus, cu vibrația salsei și cu pofta de viață a localnicilor – mă atrăgea ca un magnet. Era o chemare misterioasă pe care trebuia să o deslușesc. Imediat. Îmi imaginam businessurile pe care aveam să le dezvolt, în spiritul schimbărilor și oportunităților pe care le aduce cu sine orice schimbare de regim… și o astfel de schimbare părea iminentă acolo. Voiam să fiu acolo când se întâmplă. Mereu am regretat că eram prea mică atunci când în România oamenii cu inițiativă găseau atâtea posibilități de a crea un business, existând cerere pentru absolut orice. Ei bine, aveam să fac asta în Cuba. Imobiliare, turism, relocări, publicitate… Câte idei, în câte ipostaze mă vedeam în visul meu… Sasha, „our girl în Havana“. The go-to person. Un viitor plin de provocări era la picioarele mele. În Cuba.

O seară de iulie. Îmi îmbrățișez mama, cu strângere de inimă la gândul că nu am să o mai revăd curând. Îmi iau la revedere de la România, cu determinare. Aveam să mai revin? Când oare? Nu mă gândesc prea mult. Nu contează. Îmi doresc să plec. De-ar ști taximetristul ce e în sufletul meu… În IPod răsună „I wish I didn’t miss you anymore“. Mă scutur de gândurile ce îmi înfig cuțite prin inimă. În minte îmi răsună versurile lui Jose Marti, din finalul The Lost City…

„Yo soy un hombre sincero / de donde crece la palma / y antes de morirme quiero / echar mis versos del alma. Yo vengo de todas partes,/ y hacia todas partes voy / arte soy entre las artes / en los montes, monte soy. Todo es hermoso y constante,/ Todo es música y razón, / Y todo, como el diamante,/Antes que luz es carbón. / Con los pobres de la tierra, / quiero yo mi suerte echar, / el arroyo de la sierra, / me complace más que el marn / Yo quiero, cuando me muera, / Sin patria, pero sin amo, / Tener en mi losa un ramo / De flores,—¡y una bandera!

Cultivo una rosa blanca, / en julio como en enero, / para el amigo sincero / que me da su mano franca. Y para el cruel que me arranca / el corazón con que vivo, / cardo ni ortiga cultivo: / cultivo la rosa blanca.

(Sunt un om sincer, din locul unde cresc palmierii și înainte să mor vreau să îmi scot versurile din suflet.

Vin din toate părţile şi de nicăieri, sunt artă între arte şi munte între munţi.

Totul este frumos şi constant, totul e muzică şi raţiune şi totul, precum diamantul, e cărbune înainte de a fi lumină.

Cu săracii pământului vreau să îmi împart soarta, pârâiaşul de munte mă face mai fericit decât marea.

Şi vreau ca atunci când voi muri, fără patrie, dar fără stăpân, să am pe mormânt un buchet de flori – şi un steag!

Cultiv un trandafir alb, în iulie şi în ianuarie, pentru prietenul sincer care îmi întinde mâna deschis. Şi pentru cel crud, care îmi smulge inima din piept, nu cultiv nici ciulinul, nici urzica. Cultiv trandafirul alb!)

La fel vreau să plec şi eu, să îmi găsesc alinare alături de ei, alături de săracii lumii. Să scot odată toate versurile astea nebune ce îmi tulbură sufletul. Să găsesc drumul ce duce spre lumină. La fel mă simt şi eu, fără patrie, dar şi fără stăpân, cu nimic altceva la mine în afara unui trandafir alb în inimă …

Nici nu ştiu dacă sufăr din cauza iubirii neîmplinite sau din cauză că mi-aş dori să fac şi eu ceea ce fac cu o pasiune nebună. Nu mi-am găsit încă talentul, nu mi-am găsit încă pasiunea, nu mi-am găsit încă vocaţia, visul pentru care să pot munci ore în şir fără să mă simt obosită, ţelul care să îmi facă ochii să strălucească şi sufletul să vibreze. Nici nu ştiu ce mă face să sufăr mai mult… iubirea neîmplinită, visul negăsit sau ţara care mă doare în fiecare clipă. Probabil, toate. Aşa că plec. Fug către o lume mai bună. Voi pleca în călătoria către visul meu, oricare ar fi acela. Am un look nou, un parfum nou, ard tot ce e în urma mea şi mă voi reinventa din cenuşă. Altundeva. Peste un an sau doi, poate mai devreme sau poate mai târziu, şi ochii mei vor arde de pasiune. Nu mă voi mulţumi cu o viaţă trăită la jumătate!

Paris. Devine real. Chiar mă îmbarc spre Havana. Chiar voi începe o viaţă nouă. Deşi sunt singură, nu am emoţii. Nu am regrete. Nu am temeri. Abia aştept să ajung acolo. Vreau să fug. Am nevoie de un nou început, într-o ţară nouă, cu oameni noi… Şi oricum, nu sunt chiar singură, mă aşteaptă acolo un prieten, Toby, regizorul – e deja acolo de o lună, pregăteşte un nou spectacol gen Buena Vista. Havana e reşedinţa lui de vară. E adevărat că e artist, că e distrat, că e

unreliable… și că nici măcar nu are telefon, deși suntem în 2007. Va veni oare să mă ia de la aeroport? Nu-mi pasă. Mă descurc eu. Am inima frântă acum. Ce poate fi mai rău decât asta? Nimic nu mă sperie. Arunc o privire pe ghidul consistent al Havanei, restaurante, cafenele, ce să faci, ce să nu faci. Mi l-a trimis celălalt Toby, englezul care locuiește acolo deja de patru ani și face ceea ce îmi doresc să fac și eu – imobiliare și turism pentru străini. Aș putea lucra cu el, pentru început. O să vină și Diana peste o săptămână. Nu am motive să îmi fac griji. Vezi, Sasha, nu ești chiar singură?!, spune o voce în mintea mea… Nu știu de ce toată lumea consideră că e ciudat pentru o fată să călătorească singură în Cuba, nu mă simt deloc inconfortabil. Din contră, sunt fericită. E un moment atât de important pentru mine, încep o nouă viață, oricine altcineva lângă mine în momentele astea ar fura din solemnitatea momentului, ar vulgariza însemnătatea lui… S-ar transforma totul într-o călătorie normală. Și e mult mai mult decât atât. Nu, doar singură pot trece acest Rubicon… către visul ce mă așteaptă dincolo de ocean!

10 zile mai târziu. Zbor spre Mexic, destinația Miami. Nu a fost să fie Havana! Nu mă văd trăind acolo, businessurile pe care mi le-am imaginat sunt greu de pus în practică, visele au fost departe de realitate. Rămân cu ușurarea pe care ți-o dă o opțiune eliminată definitiv, trăiesc liniștea pe care o ai când eliberezi un vis ce te bântuia de ceva vreme – chiar dacă nu a ieșit cum îți promitea, ești bucuros totuși că l-ai scos din colivia sufletului și că nu-ți mai tulbură liniștea nopților cu cântecele lui amețitoare, ce îți promit fericiri nenumite.

Îmi cumpăr o șapcă Che Guevara și zâmbesc cu drag. Îmi rămân amintiri, peisaje și oameni adânc întipăriți în suflet.

…Închid ochii și revăd căldura și dragul din zâmbetul lui Toby, ciufulit, micuț de statură, agitat și cu privirea inocentă – nu numai că a venit să mă ia, dar mi-a organizat și servicii de primire VIP… Havana m-a primit în glorie, ca pe un oaspete de seamă…

…Retrăiesc prima seară pe terasa Hotelului Nacional, cu un Mojito cu gust senzațional și trupa de cubanezi veseli și luminoși care îmi cântă live Besame Mucho… un vis devenit realitate!

…Revăd camera de la hotelul Saratoga, bomboana și trandafirul roșu pe care

menajera mi le lasă în fiecare zi pe pat, priveliștea de la fereastră – mereu zâmbeam văzând mașinile de epocă ce treceau uriașe, greoaie, zgomotoase, atât de viu colorate pe sub balcon – un peisaj atât de inedit! Parcă erau vii! Urc apoi în gând și la piscina de deasupra hotelului, unde seara mă găsea admirând de sus forfota orașului, cu un pahar de vin alb, rece, în mână…Și parcă revăd paharul aburit, îl aud din nou pe Jesse Cook, simt aroma de creveți la grătar de parcă aș fi acolo… Revăd perechea elegantă care ia masa la lumina lumânărilor sub cerul liber, în timp ce alte cupluri sunt încă în piscina luminată romantic… Îmi amintesc cinele din Paladares – restaurantele acelea specifice, ascunse în casele vechi ce păreau să se dărâme – cu mâncarea lor delicioasă, cu gazdele impecabile și turiștii efervescenți…

…Mă văd transpusă în atmosfera de vis din filme – admirând cu ochii mari și surprinși dansul, costumele și extravaganța showului de la Cabaretul Tropicana…

Revin pentru câteva clipe la Clubul Casa de la Musica, unde trupele ce cântă reggaeton live te ridică de pe scaune în câteva secunde. Dau o fugă imaginară și până la Tun Tun Bar, preferatul meu, unde se dansa frenetic până dimineața…

Îmi trece prin fața ochilor chipul fiecărei fete din gașca de cubaneze frumoase – dansatoare și actrițe superbe ce jucau în spectacolele lui Toby. Cum îmi admirau ca niște copii rochițele, eșarfele, parfumul, cosmeticele… Erau atât de frumoase, atât de ambițioase și de muncitoare…și atât de sărace!

Parcurg din nou drumul către Cojimar, sătucul de pescari unde a locuit Hemingway și unde a rămas statuia lui, cu ochii îndreptați visători către mare…

Retrăiesc abandonul după-amiezilor liniștite la plaja de la Clubul Havana – loc de întâlnire al expaților sau la plaja paradisiaca de la Santa Maria – cu localnici săraci, dar atât de fericiți.

Refac turul memorabil de oraș pe care l-am făcut într-o mașină veche, cu un șofer care cânta încontinuu (melodia lui preferată era Uptown Girl – știa el ce știa…).

Îmi reapare în fața ochilor și pictorul excentric, genial pe care l-am cunoscut chiar în atelierul său de pictură – Salvador Gonzalez, unul dintre cei mai cunoscuți pictori din Cuba, „a Cuban legend“, cum a fost numit de New York Times. M-au urmărit mult timp tablourile lui, suprarealiste, abstracte, puternice –

precum spiritul său, tăioase – precum privirea sa.

Mă întorc apoi în timp în seara magică pe care am petrecut-o acasă la un cuplu cubanez. Bem rom, ascultăm Amy Winehouse. El – fost traducător pentru Fidel. Ea – dansatoare şi actriţă, superbă, stilată, rafinată, de-o eleganţă atât de distinsă… Munceşte enorm, se pregăteşte în permanenţă să devină o actriţă impecabilă – e de-o ambiţie cum rar mi-a fost să văd! Vrea doar să plece din Cuba! Îmi amintesc cum, în timp ce stăteam pe terasă, dintr-odată începe ploaia… Brusc, linişte şi întuneric total. S-a întrerupt curentul. Din vecini se aud aplauze frenetice, fluierături, râsete şi o explozie generală de fericire, de parcă echipa preferată ar fi câştigat campionatul mondial de fotbal. Nu-mi vine să cred! Carlos îmi spune că asta este reacţia lor generală când se întrerupe curentul! Nici acum nu pot să mi-o explic prea bine, însă simt din nou o iubire atât de mare pentru oamenii aceştia frumoşi şi simpli, care fug de ploaie şi se ascund înfricoşaţi în case, până când iese soarele din nou… Mi-e atât de drag de oamenii aceştia atât de curaţi şi de senini, care ştiu să se bucure ca nişte copii de orice… inclusiv de faptul că, da, ocazional, viaţa îşi întrerupe cursul firesc – atunci când se taie curentul! Ăsta e spiritul cubanez!

Simt din nou savoarea trabucului şi a cognacului comandate în barul hotelului Saratoga, în acordurile pianistului care îşi aşază de fiecare dată sufletul pe clapele pianului şi ni-l dăruieşte în acorduri atât de vii… şi şi-l ia înapoi fericit, din aplauzele noastre nebune!

Revăd chipul lui Dominic, englezul venit cu prietenii, printre care chiar şi nepotul lui Richard Branson, într-un bachelor trip… spunându-mi că s-a îndrăgostit la prima vedere văzându-mă cu o seară înainte la Casa de la Musica – mă întreb cum se poate îndrăgosti cineva de o europeancă, înconjurat fiind de frumuseţi voluptuoase cubaneze??…

Mă pierd din nou în caruselul de senzaţii din dansul nebun al cubanezilor, dans în care se pierd pentru a se regăsi mai strălucitori… Toţi… Bătrânul de 80 de ani care dansa cu un baston în Plaza de la Catedral, intrând într-o transă magică şi trăgându-ne pe toţi după el într-un alt timp şi un alt spaţiu… Frumoasele cubaneze care îşi mişcă şoldurile într-un ritm nebun şi ameţitor la fel de natural precum respiră… Negrul care încearcă să mă înveţe să dansez fără să reuşească… nu pot să învăţ să mă las condusă! Toţi respiră, vibrează, sunt… dans! Când începe muzica, ei nu îşi mai aparţin!

Mă desprind încet de Havana mea… Cu oamenii, locurile şi experienţele pe care le-a ales sufletul meu ca să înveţe o primă lecţie în drumul către visul său… Ne ridicăm deasupra oraşului-legendă şi intrăm în paradis – un nor pufos în care se amestecă zeci de culori fosforescente ireale – incredibilele apusuri din Caraibe!

Mă întreb… Havana… îţi las o bucăţică din sufletul meu? Sau poate de-abia aici, de-abia acum, de-abia cu tine, mi-am regăsit-o?

Miami

„Delano.

La doar 80 km de Havana… şi totuşi atât de diferit. O altă lume. Sureal. Toby, ador locul ăsta. Mi-ai recomandat cel mai frumos hotel. Mi-au dat şi un upgrade – am cel mai frumos apartament, Philippe Starck, totul e alb, am un pahar de vin roşu în mână, stau pe terasă, briza oceanului mă învăluie cu atâta iubire şi dor, şi căldură, şi poftă de viaţă… O iubesc pe Everalyn! Ai avut dreptate, e un star! Chiar cred că poate deveni următorul star pe nişa ei, la Hollywood. Rolul ăsta din Miami Vice e numai începutul… E senzuală, naturală, dulce, spirituală, are simţul umorului, e large-than-life. Ar fi trebuit să ne vezi astăzi. Stăteam întinse pe plajă şi visam cu ochii deschişi, care mai de care mai entuziasmată. Vrem să luăm un Oscar. Nu. Chiar două!“

Ecuador

Septembrie, 2008

„În câteva momente vom ateriza în Quito. Ora locală este 21:00, temperatura de 13 grade Celsius“.

Se aude vocea caldă şi liniştită a pilotului. Fusese un zbor destul de lung dinspre Miami, însă foarte liniştit şi, în plus, iubea zborurile de noapte, aşa încât nu era

prea obosită. Și ardea de nerăbdare să pună piciorul pe pământul Țării Amazonului.

Îi aștepta F, un prieten de-al lui V, care studiase și el la aceeași universitate și trăia în marea majoritate a timpului în Ecuador, având însă reședința și într-o țară arabă, unde locuia împreună cu tatăl său. Mama sa, ecuadoriană, era extrem de bine conectată…Ea îi ajutase cu organizarea vacanței. F, jumătate arab, jumătate sud-american, educat în America – urma să le fie gazdă, ghid și, nu în ultimul rând, prieten de suflet.

Aeroportul din Quito. Aterizează, bagaje, formalitățile vamale – mult scurtate de telefonul lui în avans. Se întâlnesc, o strângere de mână, doi ochi albaștri care păreau atât de familiari, o voce plăcută, siguranță de sine și atât de multă relaxare. Poartă un parfum masculin extrem de puternic – acel parfum tipic arăbesc, unul dintre cele mai scumpe din lume. Tăria moscului o învăluie și o amețește. O cuprinde o euforie ciudată – parcă trăiește un basm. E în „O Mie și Una de Nopți“ și asta este de-abia prima noapte! Partea cea mai interesantă de abia acum urmează. Zborul lung, parfumul puternic, aerul tare – erau la 2.850 m altitudine! – frigul, pofta cu care a tras din țigară, emoția locului nou, energia țării pe care își dorise atât de mult să o vadă, bucuria de a fi în sfârșit în America de Sud au făcut-o să se sprijine ușor de mașină, să privească în sus spre stele și să tragă aer în piept.

— Da, știu cum e, mulți leșină când ies din aeroport și respiră aerul tare de munte. Un prieten nu a fost în stare să își numere banii timp de 30 de minute după aterizare, atât de tare amețise. Ai nevoie de puțin timp să te acomodezi cu altitudinea. Îi spuse surâzând F.

— Ah, nu, nu e cazul, stai liniștit, eu sunt fată de munte. Mă simt ca acasă!

Avea să se convingă în timp că multe alte lucruri care pe alții îi copleșeau în Ecuador nu aveau același efect asupra ei – doar era fata munților din România, cu spirit de dac, ce se simțea aici, în centrul lumii, aproape ca acasă.

Au zâmbit toți, cu sentimentul acela clar pe care îl ai sau nu la o primă întâlnire că acesta este începutul unei prietenii frumoase. S-au urcat în SUV-ul argintiu și au plecat spre hotel. Muzica în spaniolă la radio, luminile magice ale orașului, bucuria de a se afla în sfârșit în țara străbătută de Ecuatorul Pământului… Trăia un vis!

„Sunt gata să te cunosc, țară minunată! Am auzit multe despre Tine și abia așteptam să Te văd! Am ajuns, în sfârșit, știu că ai atât de multe frumuseți să îmi arăți… simt deja că îmi va fi tare greu să mă rup de Tine, când va sosi ceasul plecării! Presimt că îmi vei dărui amintiri minunate și clipe de neuitat. Știu că voi afla aici lucruri pe care nu le știam despre mine – îți mulțumesc de pe acum că m-ai chemat și că mă primești cu iubire. Ne vom înțelege minunat, țară de vis! Bine te-am găsit!“

Ecuador. Vulcani, păduri tropicale, soarele coborând în Oceanul Pacific revărsând lumină peste un paradis al orhideelor exotice și al trandafirilor, peste un rai cu păsări multicolore, plante speciale, fluturi care mai de care mai strălucitori sau chiar fosforescenți. Jungla amazoniană. Pe fundal – o imagine de neuitat: conul uriaș acoperit cu zăpadă al vulcanului Cotopaxi. Unul dintre cei mai frumoși munți din lume. Insulele Galapagos cu broaștele țestoase gigantice, deja celebre peste tot. Piețele specifice ale indigenilor, din munți sau din orașele coloniale, încântând privirea și spiritul. Străduțe pavate, case vechi, clădiri arhaice, fațade colorate, acoperișuri cu țiglă roșie, oameni îmbrăcați în ponchourile specifice, viu colorate. Pe alocuri, ruine incașe. Câte o hacienda din secolul 19. Câte un spa de cinci stele ascuns într-o pădure, cu o grădină de vis plină de păuni. Ecuadorul cel nu întâmplător străbătut de Ecuator. O singură țară, mii de răspunsuri.

Pagini de jurnal

Hotelul Le Parc, Quito

Am ajuns în sfârșit la hotel. E ora 22:00. Am o oră să mă pregătesc pentru cină. F. ne-a recomandat un boutique hotel – Le Parc. Exterior elegant de sticlă și aluminiu, cu tot felul de forme geometrice amestecându-se spre vârfuri, ca o pasăre stranie ce își face curaj să zboare. Ușa uriașă în nuanță de cupru. Trecându-i pragul, pășim parcă într-o altă lume – într-un univers capricios, bizar, eclectic. Te simți atât de mic privind la tavanul înalt. Un birou de recepție de o singură persoană, o canapea ce te invită să te abandonezi catifelei de culoarea abanosului și un scaun cu o formă ciudată care pare stingher într-un colț, atât de mic în comparație cu tavanul atât de înalt. Perdele voalate, de un alb imaculat,

prăbuşindu-se parcă din tavan până la podea, scot şi mai mult în relief uriaşul candelabru negru ce tronează în mijlocul lobby-ului, împrăştiind regeşte lumina în întreaga încăpere. Alb si negru, ca un joc straniu de sah, cu piese nevăzute, pe care însă le simţi ascunse undeva, în tăcere, aşteptând să îşi vină una alteia de hac. Pereţii albi ai hotelului contrastând puternic cu accentele negre ale elementelor de design. Purpuriu, pe alocuri purpuriu intens… de la vreun pion rănit. De la vreun nebun sfâşiat. În colţ, un şemineu ce încălzeşte încăperea şi o canapea de piele albă care te cheamă să te întinzi confortabil şi să îţi pierzi privirea în jocul flăcărilor. Nu rezist ispitei – mă duc să mă aşez pentru câteva clipe. Câteva reviste – în genul Vogue, însă în variantă sud-americană. Puţin mai încolo, o carpetă cu model de zebră adaugă o ultimă nuanţă de dramatism încăperii. Privirea mi se pierde în luminile micuţe ce pâlpâie erotic în barul din capătul încăperii. Simt cum o moleşeală dulce m-a cuprins si parcă-parcă întrezăresc o Regină şi un Rege surâzând misterios, parcă siguri de victorie… Împreună sunt de neînvins. Încet încet mi se închid ochii. Tresar. Îmi va fi tare greu să mă ridic de aici. Dar trebuie!

Reuşesc să mă smulg din căldura canapelei, să îmi iau privirea de la dansul hipnotizant al flăcărilor din şemineu şi să mă îndrept către lift. Înainte de a ne retrage în camere pentru a ne pregăti de dinner, mergem să bem un pahar la roof top bar-ul hotelului. În aer liber, sub cerul plin de stele, savurăm un Apple Martini – specialitatea casei – şi o vedere incredibilă asupra Quito-ului, care mă lasă fără cuvinte. Şi numai pentru asta, a meritat tot zborul. Simt că plutesc!

În cameră picturi abstracte în alb şi negru pe pereţi, o lampă de plastic alb pe noptieră, geamuri uriaşe de sus până jos şi o vedere spectaculoasă asupra oraşului. Mobilier minimalist. Curat, aerisit, te face să te simţi parcă mai uşor. Surpriza? O cadă uriaşă în faţa geamului şi o privelişte superbă asupra oraşului care străluceşte atât de viu în noapte. Papuci de casă confortabili, un halat pufos, prosoape moi, perne şi pilotă de puf. Mă simt ca o regină ce explorează teritorii noi, pline de farmec, de fiori, de necunoscut.

Minunată alegere, îl felicit în gând pe F. pentru hotelul pe care ni l-a recomandat. Trendy, ultrachic, ultracontemporan, cool-ul şi chic-ul Philippe Starck-esc din plin. Suntem pe mâini bune, cu o gazdă cu gusturi atât de alese! Mă îmbrac în alb, caţiva stropi seducători de parfum, sclipiri argintii de pietre pretioase şi ies…flămandă de fiori şi de necunoscut.

Cina la un restaurant specific ecuadorian. Altă muzică, alte mirosuri, alte

chipuri, alte gusturi. Altă lume. Parcă visez.

Atât pentru prima seară. Suficient. Adorm cu zâmbetul pe buze. Mâine voi vedea Centrul Lumii!

Știi de unde vine numele orașului Quito? A fost dat de populația Tsáchila, prima care s-a stabilit aici. Știi ce înseamnă? „Centrul lumii“… păi, se putea să nu-l bifez?:)

Va urma.

P.S.: Coloana sonoră

Perfidia – Los Panchos

P.S. 2: Într-una din zilele astea o să zburăm cu planorul. Abia aștept!

Bună dimineața, Quito!

Mă trezește o rază de soare ce se strecoară poznașă printre draperii. Arunc o privire pe geam și mi se taie respirația. Orașul se dezvăluie în toată splendoarea sa ochilor mei ce până acum câteva secunde de-abia puteau rămâne deschiși. Nu mă dezmeticisem încă – nici măcar nu știam prea bine unde sunt. Acum însă priveliștea uluitoare îmi reamintește. Privesc pe geam și ochii, măriți de prea mult frumos, îmi strălucesc de uimire și de bucurie. Cât de viu este orașul sub razele blânde ale dimineții. Auriul soarelui curge în cascadă, cerul este de un albastru atât de intens și totul e învăluit în abur de vis. Visul vulcanului ce își întinde brațele spre cer. Bună dimineața, Quito! Nu mai pot aștepta nicio clipă! Trebuie să ies să te văd!

Luăm micul dejun. Alături de noi, un cuplu din Ucraina care pleacă chiar azi spre un lodge din pădurea amazoniană pentru două săptămâni. În față, doi americani care și-au propus să facă o expediție în Cotopaxi.

Apare și F. – proaspăt, plin de viață, zâmbitor, îmbrăcat sport, cu același parfum amețitor. Își ia o cafea și începe să ne povestească despre orașul inimii sale – Quito, cu istoria sa lungă și tumultuoasă, cel mai mare centru istoric din America de Sud, cea mai prețioasă bijuterie în coroana Ecuadorului, o bijuterie mai strălucitoare astăzi decât oricând.

Ieşim, în sfârşit. Aş putea zbura de entuziasm.

Turnurile Basilicii del Voto Nacional, cu o vedere superbă asupra străzilor de la picioarele sale. Păşim apoi ca într-un alt timp în Plaza Grande, inima oraşului şi cea mai importantă piaţă a sa. Mă îndrăgostesc de o magnolie înflorită din mijlocul pieţei. Mă lipesc de ea, sorbindu-i cu poftă parfumul şi privesc în jur, aşezând bine în suflet tot ceea ce văd în piaţă. Loc de întâlnire a legendelor, secretelor şi a tradiţiilor… martor mut al celor mai importante evenimente din istoria ţării. Mă surprinde plăcut simplitatea Palatului Prezidenţial… Te poţi apropia atât de tare de el – este bine păzit, desigur – dar lipseşte acea senzaţie de intangibil, de distanţă şi de grandios pe care am avut-o privind orice alt palat prezidenţial. V. face fotografii necontenit. Poartă o şapcă tipică de turist american, aleargă de colo-colo cu aparatul său cu obiective superperformante, e atât de încântat să revadă oraşul acesta pe care îl iubeşte! F. păşeşte uşor, sigur pe el, vorbind calm, încet. Se ironizează unul pe altul cu afecţiunea unei prietenii vechi de peste 20 de ani. Suntem un trio tare inedit…

Ne îndreptăm spre întinderea pietruită – pavată cu piatră vulcanică, plină de forţă şi de istorie – a Pieţii San Francisco, despre care F. îmi povesteşte că a fost la origine o piaţă precolumbiană unde oameni din fiecare colţ al Coastei Pacificului, al Anzilor şi al Bazinului Amazonului veneau să îşi vândă produsele. Temple mari incaşe şi palate au fost, de asemenea, construite aici. Închid ochii şi încerc să îmi imaginez cum arăta piaţa cu sute de ani în urmă. Se uită la mine şi spune surâzând, ghicindu-mi gândurile…

— Da, şi eu încerc de fiecare dată să mă întorc în timp. Am reuşit de câteva ori. Cât de diferite erau aerul, mirosurile, oamenii… Mi-ar fi plăcut să fi trăit atunci!

— Şi mie!, îi răspund, mirată că amândurora ne plac întoarcerile imaginare în timp. Şi, mai ales, uimită că amândoi am observat că mirosurile erau atât de diferite cu sute de ani în urmă… e adevărat că şi eu îmi imaginez un aer de o cu totul altă consistenţă şi cu o altă puritate în acele vremuri. Închid ochii şi parcă simt un miros pătrunzător de cardamom, de scorţişoară şi de vanilie. Iar cerul are altă culoare, e de un albastru aproape electric, cu apusuri de un portocaliu fosforescent, cu nori uriaşi, consistenţi, parcă suprarealişti, cu curcubeie intens colorate. Deschid repede ochii şi revin la realitate.

Zâmbim amândoi, mă ia de mână pentru câteva clipe şi îmi spune:

— Vino cu mine, o să îți arăt acum un loc care sigur o să îți placă…

Ochii îi strălucesc când îmi arată dealul El Panecillo, dealul pe care se află o uriașă statuie a Fecioarei Maria, protectoarea Republicii Ecuador. Fecioara Înaripată are 45 de metri înălțime, e compusă din șapte mii de piese și e considerată una dintre cele mai mari structuri de aluminiu din lume.

— E cea mai frumoasă privelişte din lume! – exclamă plin de entuziasm. Priviți-o: îmbrăcată în Soare, cu Luna sub picioare, purtând o coroană cu 12 stele – reprezentând cei 12 apostoli și cele 12 luni ale anului, călcând pe șarpele cu față de dragon – simbolizând Răul, doar mărul îi mai lipsește, și purtând aripi de înger. Iat-o! Ea are grijă de noi! Ea ne salvează de Rău!

Rămâne cu privirea pierdută în zare, pierdut în contemplație mistică. Îi mulțumesc Domnului că mi s-a dăruit bucuria de a păși în astfel de locuri și de a vedea asemenea minunății. V. mai face entuziasmat o sută de fotografii. Dintr-odată, realizăm toți trei că ne e foame. Ne îndreptăm încet spre mașină, printre galerii, magazine de lumânări, magazine de pălării, magazine de produse tradiționale, multe cafenele și printre mulți oameni surâzători… și apoi spre dealurile Itchimbia, locul ideal pentru a admira apusul de soare. Mancăm la El Rincon de Cantuna. Sunt copleșită de frumusețea tuturor lucrurilor pe care le-am văzut. În plus, aerul tare mă obosește, într-adevăr. Avea dreptate F.: este nevoie de o perioadă de acomodare cu altitudinea. Atât de bine îmi prind această mică pauză, cafeaua tare și doza obișnuită de nicotină. Vreau doar să tac, pur și simplu, să las să se așeze tot frumosul pe care l-am văzut. Muzica veche ecuadoriană, o vedere superbă asupra orașului și miros îmbietor de mâncare. Băieții mă răsfață, se tachinează încontinuu și își reamintesc diverse povești din timpul Universității. Râd amândoi cu poftă. La mesele vecine, familii de ecuadorieni cu copii, cupluri de tineri, turiști cu ochii strălucitori, încărcați de energia orașului. O după-amiază obișnuită în Quito!

După o masă copioasă, în timp ce ne savurăm cafeaua, încerc să îmi dau seama de unde vine sentimentul acesta magic, aerul acesta de legendă ce se desfășoară aievea, prin fiecare colț… senzația asta suprarealistă că totul este posibil aici, la poalele marelui vulcan…

Se auzi deodată vocea lui F, care părea că mă privește în adânc de suflet…

— Știi, o parte importantă din farmecul orașului meu e dat de minunatele

legende ce s-au tot țesut în el de-a lungul veacurilor. Sunt peste tot, parcă mai vii în cei de azi decât au fost în cei de ieri. Vorbesc, freamătă, cântă, dau fiori, incită curiozități, dau răspunsuri, cheamă, liniștesc sau tulbură, se ascund în fiecare colț, în fiecare piatră, sub fiecare prag… În fiecare inimă…

În ele se ascund cel mai bine unicitatea și magia acestui oraș. Ascultându-le, vei simți că treci pragul unei lumi la care înainte priveai doar pe gaura cheii.

— Și, ne vei ajuta să trecem pragul?, se auzi întrebarea mea timidă.

— Aceste legende nu trebuie povestite oricui, ci doar celor care sunt pregătiți să le audă.

— Măcar una. Ce legendă ascunde inima ta?

— Pot să îți spun ce legendă cred că ascundea inima ta… Printre altele… Dar pe aceasta numai aici o puteai găsi…

Tac și ascult. V. privește și el în depărtare, lăsându-se cuprins de taina acestor clipe ce prind parcă o consistență aurie, grea, fermecată… Ca într-un basm.

— Din inima ta îmi pare că se aude uneori, când privești în zare și ți se pare că aerul prinde parcă o consistență aurie, grea, fermecată… Ca într-un basm… Un dor de Legenda Păsării Colibri… Știați că este pasărea Ecuadorului?

Cea mai mică pasăre din lume. Cea care se poate deplasa în zbor în toate direcțiile, înainte, înapoi, stânga, dreapta, în zigzag… Cea care bate din aripi cu o viteză ameţitoare (cu până la 100 de bătăi din aripi pe secundă pentru păsările mai mici)… Un zbor vibrat care le ajută să se deplaseze cu o viteză incredibilă și în același timp să își poată schimba brusc direcţia de zbor… Sau chiar să stea pe loc, ca un elicopter. Se spune că micuța pasăre colibri este mai iute decât un avion de vânătoare și poate zbura chiar mai repede decât o navă spațială. Sunt unele specii care migrează, și atunci zboară fără oprire pe suprafețe foarte mari, uneori chiar de 3 000 km. Se hrănesc cu nectar, pe care îl „beau“ din flori, iar limba unei păsări iese din plisc de 200 de ori într-un minut. O pasăre mănâncă, pe zi, hrană care cântărește de două ori propria masă. Vechii amerindieni credeau că micuța pasăre are calități magice, ei îi adunau penele cu grijă și le prețuiau ca având vibrația iubirii. Indienii erau convinși că nu rămâne niciodată în locuri în care apare urâțenia sau răutatea. De altfel, pasărea colibri moare repede dacă este prinsă, închisă în colivie sau agresată –

ne povesti în continuare, cu glas adânc, apăsat, venind ca dintr-o altă lume, F. Pasărea Colibri. Pasărea a cărei inima bate de 1.200 de ori pe minut…

— Incredibil! Păsările acelea micuțe, cu penajul viu colorat, exclamai uimită să aflu de câte minuni erau în stare.

— Da, incredibil, nu-i așa?

Continuă F.: Ei bine, se spune că însuși Pachacamac, Zeul tuturor și al fiecărui lucru, își căuta un loc de viață, un loc în care în Sfârșit să fie găsit chiar Începutul, în care să fie El centrul a toate și al fiecărui lucru, unde dorința Sa să fie eternă precum viața pe care avea de gând să o împrăștie. Și l-a găsit. L-a găsit acolo, chiar acolo unde razele aurii și portocalii cad perpendicular precum o cascadă de foc, ce, fără să ardă, îmbrățișează Totul și unde marea de oxigen albastru trezește în fiecare zi creațiile sale, învăluind totul în vise de râuri, vulcani și hamacuri de iarbă proaspătă. Dar uitase ceva. Un mesager credincios, capabil să poarte praful creației vieții, o entitate a vieții care să nu se erodeze ca stânca, să nu se dilueze ca apa sau să se disperseze că aerul. O ființă care să îi ducă mesajul, mesajul Vieții, în toate erele și pentru eternitate, care să transmită fiilor și fiilor fiilor lor moștenirea dorinței Sale, să poată zbura aproape de cer și de pământ, să fie plăcută ochilor, blândă, atât de rapidă încât să nu aibă distanțe sau locuri interzise, să nu știe de violență, ci doar de iubire și să se poată hrăni din nectarul creației Sale, din aceeași esență cu tot ceea ce El a creat. Și atunci a rostit Quimi și a apărut mesagerul, căruia i-a spus să meargă să întemeieze Quito-ul, la Mijlocul pământului, unde auriul soarelui curge în cascadă, unde cerul este albastru intens, unde luna strălucește albă lângă stele, unde omul va fi aproape de Zeu și aproape de cer. Și va duce cu el steaua cu opt colțuri, ca simbol ce indică locurile sacre și va dărui omului cunoașterea și scripturile și va sta printre ei pentru a-i păstra Dorința vie pentru totdeauna. Și așa s-a născut Quito!

Și de atunci, zeul a văzut oameni ridicându-i temple, oferindu-i sacrificii, dărâmând imperii, subjugând, i-a auzit plângând și râzând, de la soare la soare, de la lună la lună, ridicând orașe, schimbându-și hainele, transformându-și limba, schimbându-și mâncarea, le-a văzut războaiele și nașterile, crizele și timpurile de prosperitate, mamele și copiii… și încă îi vede… între turnuri și automobile, între celulare și școli, între clopotnițe și stâlpi de iluminat, sub același cer de un albastru intens, sub aceeași cascadă de raze de-un portocaliu auriu, învăluiți în aceleași vise de râuri, vulcani, oglinzi de ape și hamacuri de

iarbă proaspătă. Îi vede pe toţi cei ce trăiesc bucurându-se de darul Său şi, în tot acest timp, îşi vede mesagerul zburând prin grădinile lor, printre florile lor, îi vede stabiliţi acolo în mijlocul lumii, ascultând istoria Sa, a Totului şi a Tuturor…[2] — Da, Sasha, ţi se potriveşte asocierea asta cu pasărea Colibri… uite, ştiu si eu o legendă – spuse amuzat V…

O pasăre Colibri tot aducea apă în cioc, într-o pădure în care izbucnise incendiul. Asta în timp ce toate celelalte animale şi păsări înnebunite de spaimă fugeau care încotro, pe unde nimereau.Pasărea Colibri continua să care apă cu ciocul.Un tigru, conştient de zădărnicia demersului, i-a atras atenţia: „Eşti nebună? Tu crezi că poţi să stingi focul ăsta imens, cu stropul de apă pe care-l aduci tu?“

Pasărea Colibri i-a răspuns: „Eu îmi fac partea mea“…

Zâmbeam cu toţii. Soarele apunea blând, măiestuos, învăluind într-o lumină divină chipurile noastre ce priveau undeva, departe, întrebându-ne cu toţii cum ar arăta pământul dacă fiecare din noi ne-am face cu devotament şi dragoste… partea noastră.

Visul

Tresări în vis.

Se făcea că stătea aşezată în faţa unui foc uriaş, noaptea, în junglă. Înconjurată de patru bărbaţi cu feţele acelea tipic ecuadoriene, cu pometi proeminenţi şi priviri încruntate… păreau luptători de guerilă. De peste tot din jur se auzeau zgomote de fiare sălbatice, păsări de noapte şi tot felul de lighioane ale junglei care nu făceau probabil decât să îşi îndeplinească ritualul de fiecare seară. Ei însă i se părea că erau peste măsură de agitate şi că făceau zgomote de parcă ar fi anunţat sfârşitul lumii.

O trecură fiori de teamă. „Ce bine că e doar un vis…“, îşi spuse încet, în somn… Dar se întoarse înapoi, tot acolo, în faţa focului, pipăind din nou buzunarul de la piept al cămăşii. Acatistul Sfântului Nectarie era acolo. Dacă era el cu ea, se simţea în siguranţă.

Cu coatele rezemate de genunchi, își lăsă pentru o vreme privirea în jos. Privi țintă bocancii plini de noroi… Retrăi bucuria de la magazin, când își cumpărase echipament special pentru aventura din junglă, revăzu fiecare bucată din drumul pe care-l străbătuse cu sufletul la gură, săriturile de bucurie de când văzuse Amazonul… Își aminti de toate privind în tăcere bocancii cei plini de noroi, bocancii cei neobosiți, care străbătuseră o cale atât de lungă să o aducă până aici.

— Dar ce caut eu aici?

Se întrebă fata din vis, singură noaptea în junglă. De fapt, nu era singură. Era înconjurată de bărbați serioși, încruntați, aproape fioroși…

— Chiar, ce caut eu aici?

Prin fața ochilor îi trecură repede cărțile despre șamanism citite înainte de plecare, zecile de ore petrecute în fața calculatorului citind despre ayahuasca, planta-minune dătătoare de răspunsuri și de vindecări prin transe și halucinații. O trecură din nou fiori de teamă revăzând transele prin care treceau cei ce urmau ritualul, viziunile pe care le aveau, șerpii uriași care pretindeau a aduce vindecarea și care păreau să poată explica totul, de la crearea universului până la amintiri din viețile anterioare, lecuind traume nebănuite, nedumeriri mai mici sau mai mari, întrebări existențiale sau pur și simplu curiozități de-a dreptul infantile. Se îngrozise citind despre riscuri.

Însă iată că fata din vis stătea nemișcată în fața focului, în ciuda tuturor riscurilor, temerilor și nebuniei întregii situații. Ea voia să îl găsească pe Dumnezeu! Și nu ezitase să zboare până la capătul lumii să Îl găsească. Ar fi mers oriunde. Se pare că, iată, chiar și foarte aproape de iad.

Încordată, ridicase privirea și urmărea cu atenție fiecare mișcare a șamanului așezat în fața ei. Fiecare dintre cei adunați în fața focului îl urmărea cu sufletul la gură: fiecare gest, în timp ce el își continua imperturbabil ritualul, așezând cu migală obiecte care mai de care mai ciudate pe pledul întins pe iarbă. Un ou, o piatră, un os, încă o piatră cu un cap de mort pe ea, încă un os… Le ducea la buze murmurând cuvinte doar de el știute, se mai ridica din când în când dansând vreun dans doar de el înțeles, însoțit de strigăte, mișcări bruște, zâmbete și încruntături fioroase. Mai trăgea cu poftă un fum din țigară, o privea apoi pătrunzător, ba râzând cu toți dinții, ba înfiorător de încruntat, ba țipând, ba șoptind, ba cântând, ba tăcând mâlc… Și ritualul parcă nu se mai termina. Alt os,

alt cap de mort, luptătorii de comando cu figurile lor înspăimântătoare păreau din ce în ce mai fioroşi, ei îi era din ce în ce mai frig, şi parcă din ce în ce mai frică, aici, în mijlocul junglei, la capătul lumii, înconjurată de animalele astea, din ce în ce mai multe, ce urlau din ce în ce mai tare.

— Ce naiba caut eu aici?

— Pe Dumnezeu.

Îi răspunse vocea ce o adusese până aici.

În timpul ăsta, şamanul mai scoase o piatră cu un chip de mort şi o aşeză hohotind isteric pe pledul plin de ciudăţenii. Se încruntă neîncrezătoare, îşi duse instinctiv mâna la buzunarul de la piept şi inima i se duse şi ea instinctiv în locul ei drag de Acasă, la schitul cel mic de lemn cu zeci de flori pe prispă, seara la apus, când soarele învăluie parcă toată Ţara Bârsei în lumina lui lină şi blândă, şi caldă şi se aude vocea Măicuţelor cântând „Doamne, strigat-am către Tine, auzi-mă…“. În seri blânde de vară, când simţi că liniştea îţi învăluie fiecare fibră a fiinţei…

Şamanul părea să îşi fi încheiat pregătirile şi dădea semne că ar fi vrut să înceapă ritualul.

Ea însă îşi aflase deja răspunsul la toate întrebările…

De ce am zburat eu până aici? De ce a trebuit oare să vin până la capătul lumii? Când Dumnezeul meu era Acasă… a fost dintotdeauna… Când Dumnezeu e în mine. În mine… În mine… A fost dintotdeauna… A fost dintotdeauna… a fost dintotdeauna…, se auzea ecou după ecou, după ecou vocea conştiinţei din adâncurile sufletului său, dărâmând zid după zid, după zid iluzia înşelătoare care o adusese până aici, la capătul lumii…

Şamanul începu să danseze ameninţător în jurul ei rostind cuvinte neînţelese, scoţând sunete ciudate, atingând-o când şi când, ba cu un ou, ba cu o piatră, ba cu ceva însemnat cu un cap de mort, făcând mişcări bruşte, uneori blânde, alteori ameninţătoare. Luptătorii priveau fără să respire. Ea părea a fi acolo, însă era departe. Stătea nemişcată, cu ochii îndreptaţi spre foc, cu un zâmbet absent pe faţă, impasibilă, indiferentă, sigură pe ea. Inima ei cânta odată cu maicile, Acasă, la apusul soarelui, cântec de lumină lină. În buzunarul de la piept veghea prietenul ei cel mai bun. Şamanul îi întinse o sticlă de ayahuasca. Şi deodată se

făcu întuneric… După câteva clipe de beznă totală, un soare puternic pătrunse năvalnic în încăpere, făcând-o să deschidă, cu greu, ochii.

— Ce bine că a fost doar un vis!

Tresări speriată și se trezi. De tot. Avea însă un gust amărui în gură și prin fața ochilor îi treceau în goană imagini fulgurante… cu șerpi uriași care înconjurau amenințător o fată singură, în mijlocul junglei, fără a putea trece însă de zidul de lumină din jurul ei. Imaginile dispăreau… apoi reapăreau… în ceață… ca un film întrerupt… se întrezărea în dreapta fetei o lumină albăstruie care alunga șerpii ce se topeau neputincioși când încercau să se apropie… Ea îi vedea. Fata din vis vedea însă doar focul și Acasa cea din inima ei, unde găsise deja răspunsurile la întrebări. Prezentul, cu toți șerpii lui, nu o putea atinge. Văzându-i colcăind în jurul ei… văzându-l pe cel de lângă ea, năpădit de șerpii uriași, deși băuse mult mai puțin decât ea din licoarea fermecată – privind de sus noaptea cea întunecată în care fata din vis părea prezentă, dar cu toate astea era la zeci de mii de kilometri distanță… în timp ce în locul ei rămăsese doar Sfântul… văzând cât de trist s-ar fi putut sfârși mult-dorita aventură din junglă, își spuse oftând…

— Ce bine că a fost doar un vis…

Hotelul Luna Runtun. Fata din vis face o baie cu petale de trandafiri. Apoi iese afară în aerul curat, rece, de munte. Munți cu piscuri îndrăznețe, vegetație atât de vie și de bogată, un miros de munte aproape ca acasă, raze de soare blând ce străbat aerul atât de curat încât ai senzația că poți să întinzi mâna să le prinzi, așa cum numai în vis poți să o faci… Respiră adânc și se bucură de viață, conștientizând parcă mai mult decât oricând că totul e o minune… Întinde mâna, prinde o rază, așa cum numai în vis poți să o faci, și scrie o scrisoare pe Blackberry-ul ăsta care o urmărește, iată!, și-n vis…

„Dragile mele,

Nu mă dezmint deloc… am fost la șaman aseară. Am luat ayahuasca. Și eu, și V. Se pare că sunt o excepție, cred că sunt singura din lumea asta care a luat planta asta și care a făcut ritualul noaptea în junglă și n-a simțit N I M I C!!!! Puțin frig, puțină amețeală, puțin rău, am vărsat… și gata. Nu viziuni, nu trip galactic, nu alte vieți, nu vieți viitoare… nimic! Am ajuns la hotel, V era luat rău, n-a dormit toată noaptea… dureri, friguri, viziuni, halucinații… o nebunie!

Eu am băut două pahare de Jack Daniels și m-am dus bine merci la culcare.

Deși amândoi luasem aceeași doză și el are mai multe kg în plus…

Șamanul simțea în jurul meu o forță spirituală super-mare… profesionistă – așa s-a exprimat:)

Toată lumea e fără cuvinte! Nu știu ce să mai cred… e un mare mare mister! Ca eu să n-am absolut nimic și V. să treacă prin noaptea cea mai de coșmar din viața lui? Atât de traumatizant a fost totul pentru el… Asta e ceva ce nimeni nu poate înțelege!

Explicația: am avut tot timpul acatistul Sfântului Nectarie în buzunar!!!

În concluzie, vă salut… sunt aceeași, neschimbată și fericită că n-am trecut prin ce a trecut V.!

Vă pup și vă iubesc!

P. S.: Ajung și eu joi după-masă în Miami și o să am telefon. Mi-e tare dor de voi!“

Fata din vis încheie zâmbind scrisoarea, privește în jur la pulberea aurie ce însuflețește întreaga natură din jur, de parcă totul ar fi un balon colorat de săpun cu miliarde de reflexe și de curcubeie. Îmbrățișează razele aurii ce îi mângâie sufletul și mulțumește din nou că acolo, sus, cineva o iubește atât de mult încât o salvase din nou. Se scutură când se gândește din nou la ce s-ar fi putut întâmpla dacă n-ar fi fost așa de iubită de Cineva-ul, acela, de sus… O trec din nou fiori de groază…

Tresări, se trezi, se frecă buimacă la ochi și se scutură de spaimă, spunându-și șoptit:

— Ce bine că a fost doar un vis…

Se ridică și începu să prepare cafeaua.

De pe noptieră, chipul Sfântului Nectarie surâdea de pe coperta unui Acatist învechit, rupt pe la colțuri și zgâriat pe alocuri de la cât fusese plimbat prin întreaga lume. În buzunarul de la piept.

Se așază confortabil în scaunul avionului, cu căștile în urechi și se desprinde repede de realitatea din jur. Surâde tainic în timp ce prin fața ochilor îi trec imagini pline de fiori de binecuvântare. Zborul cu planorul printre nori și picuri de ploaie. Năvalnicul șuvoi de apă de la cascada The Devil s Pot, amenințând să îi înghită, să se prăvălească furios asupra lor… Și totuși au scăpat. Boutique hotelul cu grădina ce părea un colț de rai, cu plante nemaivăzute și cu păunii ce se plimbau nestingheriți prin iarba udă de rouă. Piața de unde și-a cumpărat ponchouri, brățări și de unde nu se mai da dusă. Priveliștea Quito-ului văzut de sus, noaptea, când luminile orașului fremătau tainic, mustind parcă de-o bucurie nestăvilită. Mirosurile din hacienda veche, bântuită, în care au hotărât să nu rămână, totuși. Piscina, noaptea, la Luna RunTun, vederea ameţitoare din camera ce părea un cuib de vulturi înălțându-se sfidător deasupra văilor abrupte. Pădurea nesfârșită, vocea sfâșietoare a Shakirei cântând La Pared, refrenul Te quise tanto al Paulinei Rubio, pe care îl cânta din spatele mașinii cât o țineau puterile, tangourile triste pe care le asculta visătoare, nopțile când adormea pe locul din spate în mașină și se simțea atât de protejată și de iubită de sufletele așezate în față, sufletele atât de nobile care o vegheau și o răsfățau ca pe o prințesă… Cât de fericită adormea…

Ecuador. Probabil, țara unde s-a simţit mai iubită şi mai protejată decât oricând. De oameni, de sfinţi, de Dumnezeu.

Bahamas. În vila oligarhului aflat acum în Exil. O vilă care a costat zeci de milioane de euro, acum însă destul de neîngrijită. Ce vedere de pe terasă, direct la ocean, însă câtă tristeţe e în aer! Întreaga vilă e inundată de energie negativă. Genialul fost oligarh, intrat cândva în Cartea Recordurilor pentru cea mai mare notă de plată achitată vreodată fără să clipească, pentru un lunch, este acum izolat, fără posibilitatea de a părăsi vila sau insula. La ce i-au folosit zecile de milioane de euro, sutele de petreceri la care era prezentă toată crema high society-ului…?! Acum l-au uitat toți, iar negrul care duce bagajele la aeroport e mult mai fericit decât tipul ăsta care avea cândva întreaga lume la picioare. Negrul a fost, este și va fi și mâine… liber!

Din nou Miami. Locul de unde pleacă mereu către încă un vis. Sau unde se întoarce mai bogată cu un dor.

Iordania. Aman. O așteaptă la aeroport un Chrysler ultimul model. Ajunge la o

oră târzie în noapte, dar o binedispune aerul cald și mirosul atât de altfel al orașului. În mașină e pregătită o sticlă de șampanie, iar șoferul o complimentează spunându-i că arată ca una dintre vedetele locale. O flatează comparația cu frumusețea izbitoare a arăboaicei, dar îl contrazice elegant. Calm, detașat, cu mișcări lente și priviri ce par a-i vedea până în adânc de suflet, el își croiește totuși drum spre inima ei, nu se oprește: îi pune o melodie tristă și continuă să conducă fredonând, privind-o din când în când în oglinda retrovizoare cu ochii aceia adânci, negri, din care par să răzbată uneori scântei ca niște stele căzând noaptea în deșert… Ca niște flăcări arzând în tabere de beduini în nopți când tot cerul pare a coborî pe pământ…

Zâmbește. E ceva ce o atrage atât de mult la lumea aceasta arabă… Muzica, mirosurile, focul acela arzător din priviri, deșertul acela atât de viu care o privește parcă înapoi din ei…

Amanul văzut noaptea. Străzi pustii, clădiri albe, palmieri. O limbă din care nu înțelege mare lucru… Dar, cu toate astea, cum de muzica asta îi merge drept la inimă și atinge adâncuri pe care nici nu le bănuia?

Four Seasons. Are parte de o primire VIP, găsește în cameră o scrisoare din partea Managerului, un coș cu fructe și o sticlă de vin roșu. A doua zi, după un breakfast de poveste, are întâlnire cu PR Managerul hotelului: o tipă superbă, foarte deșteaptă. Genul acela de femeie pe care o îndrăgești instant. Se plac de la prima strângere de mână, iar întâlnirea se prelungește… Ar vorbi ore întregi fără să se plictisească, de parcă s-ar ști dintotdeauna. Aceiași ochi negri, adânci, cu scântei de dincolo de timp, care răzbat când și când, aprinzând lumini în sufletul ei…

Petra. O experiență atât de frumoasă și atât de altfel, încât pur și simplu nu încape în cuvinte.

Apus de soare la Marea Moartă.

Un bungalow într-un hotel de lux, la malul mării. Jacuzzi, noaptea, în aer liber, un cer cu miliarde de stele, mirosuri de plante exotice, apă atât de caldă în care nu mai poți sta și totuși rămâi, aerul nopții, puțin rece, dar totuși plăcut, câteva păsări de noapte care cântă vreun tril tulburător, versuri și vise. Vise și versuri. Și vin. Ca într-o poezie de Omar Khayyam.

Kempinski Ishtar. Din nou o scrisoare din partea Managerului, un coș cu fructe

și o sticlă de vin roșu. Ospitalitatea iordanienilor este recunoscută în întreaga lume. După câteva ore de răsfăţ la spa, Marketing Managerul îi prezintă hotelul și îi arată vilele care costă 10 000 de euro pe noapte. Un infinity pool superb, miliarde de stele și o certitudine cum n-a mai avut parcă niciodată că orice vis poate deveni realitate.

Marea Moartă. Te așezi pe spate și sarea din apă te ține. Îți poți chiar citi ziarul. Plutind pe păcatele transformate în sare, ce o țineau acum deasupra, constată cât de greu îi e să lase pur și simplu capul pe spate, în voia apei care o ține la suprafață, fără nicio teamă… Cu greu se obișnuiește să se destindă total, să își lase cu totul, fără nicio încordare, capul pe apă, ca și cum s-ar așeza în pat… Reușește totuși, într-un final. Și plutind așa, în neștire, pe apă, își spune: „Așa ar trebui să fac și când rostesc Facă-se voia Ta…".

Penultima zi. Vizitează locul de la râul Iordan unde a fost botezat Iisus. Se desparte de grup și se retrage pentru câteva clipe pe malul apei. Pe partea cealaltă a râului vede turiștii din Israel care se aruncă în râu îmbrăcaţi în tricouri lungi albe. O emoție nedesluşită o încearcă aici… în locurile acestea cu măslini bătrâni de mii de ani, pe unde a păşit cândva Iisus. Își cumpără de aici un singur lucru. Un tablou vechi. Înfăţișând râul Iordan. Ce liniște îi dă imaginea asta cu apa curgătoare care spală păcate… O va avea de-acum încolo mereu, în colţul camerei… O va privi mereu de-acum încolo, tânjind la liniștea aceea… pe care numai o apă care spală păcatele ți-o poate da.

La râul Babilonului, acolo am şezut şi am plâns, când ne-am adus aminte de Sion. „Cântaţi-ne şi nouă din cântările Sionului", ne îndemnau cei ce ne robiseră pe noi; dar cum să cântăm cântare Domnului în pământ străin? De te voi uita, Ierusalime, uitată să fie dreapta mea. Să mi se lipească limba de grumazul meu de nu-mi voi aduce aminte de tine. Fiica Babilonului, ticăloasa! Fericit este cel ce va lovi de piatră pruncii tăi!

Psalmul 136

…București. Frankfurt. Tocmai am aterizat in Miami. Mai am 9 ore până la Santiago. Apoi zburăm spre Montevideo. Și apoi, cu busul, până la Punta. Punta Del Este… Cât de magic sună… Cât de mult îmi place aici, așezată pe trotuar, în

fața aeroportului, simțind atât de intens pe față și în păr briza asta pe care o iubesc atât de mult și care îmi stârnește atât de tare un sentiment de miracol, de aventură, de necunoscut… Văd cerul ăsta pe care îl iubesc atât de mult… cerul ăsta atât de altfel de aici, atât de diferit de cel de acasă… pare atât de mult mai mare, cu nori atât de pufoși și de adânci de parcă ar fi umani… au mai multă personalitate… Cerul ăsta care mă aduce mai aproape de Dumnezeu… cat de mult iubesc clipa asta de acum… sunetele…mirosurile… gălăgia… VIAȚA.

Punta Del Este

Cumbres de la Balena. Un boutique-hotel exclusivist cu o vedere care îți taie respirația. Cel mai frumos apartament, desprins din revistele pe care le răsfoia altădată cu nesaț, o terasă cu apă clipocind în jacuzzi, cerul cu miliarde de stele prăvălindu-se parcă în inima ei într-o explozie de bucurie, pragul dintre ani, trecut cu șampanie și cu sentimentul ăsta din ce în ce mai acut că orice e posibil, cu din ce în ce mai multă dragoste în inima ei, cu din ce în ce mai multă prețuire pentru inima ce bate lângă a ei – își amintește cuvintele acelea… „uneori punem ziduri în jurul nostru nu pentru a îndepărta pe cineva anume, ci pentru că vrem să vedem cine e suficient de nebun și ne iubește suficient de mult să le doboare…“ – cât de adevărate sunt!

Apusuri care îi hrănesc sufletul cu frumusețe cât să îi ajungă pentru tot restul vieții, cine romantice cu cel mai romantic decor, cu cea mai fragedă și gustoasă friptură de vită și cu cel mai bun vin roșu… Micul dejun copios, cu sucul obișnuit de morcovi servit în fiecare dimineață în locul ăsta de vis, ce-i pare cel mai frumos de pe pământ, canapeaua cu baldachin alb de lângă piscină, de unde se vede întreaga coastă, unde se retrage să își bea cafeaua și să mediteze…

Nunta aceea fermecătoare care are loc într-o după amiază decupată parcă dintr-o carte de povești… Cu un apus incandescent în background, cu invitați superbi coborâți parcă dintr-un film – sau, pentru că tot era în America de Sud, de ce nu dintr-o telenovelă cu personaje unul mai interesant decât altul – cu un el și o ea ținându-se de mână, frumoși ca într-un vis, cu un preot impunător rostind cu glas apăsat, venind parcă direct din cer, cuvintele Sfântului Apostol Pavel „Dragostea îndelung rabdă; dragostea este binevoitoare, dragostea nu pizmuiește, nu se

laudă, nu se trufește. Dragostea nu se poartă cu necuviință, nu caută ale sale, nu se aprinde de mânie, nu gândește răul. Nu se bucură de nedreptate, ci se bucură de adevăr. Toate le suferă, toate le crede, toate le nădăjduiește, toate le rabdă. Dragostea nu cade niciodată…“.

Cuvinte care alunecă atât de ușor și de adânc în inima ei deschisă larg de prea multul frumos ce se întâmplă atât de firesc în decorul ăsta de vis, cu cerul arzând în miliarde de nuanțe, cu sute de flori albe, mirosind a rai, împodobind grădina hotelului, cu felinare care se aprind încet-încet, cu invitați ce se îndepărtează lent, agale, relaxați, râzând, și cu un bărbat care cântă la saxofon pe o stâncă deasupra văii, îmbrăcat într-o cămașă largă, albă, de in, cu părul lung prins în coadă… Silueta i se profilează senzual pe marginea stâncii, în apusul aproape fosforescent, conturând un tablou de vis cu soarele ce coboară vertiginos în timp ce el se lasă pe spate îndreptând saxofonul spre cer, total pătruns de muzica ce străbate valea, de parcă ar cânta numai pentru el… Pentru câteva clipe, totul dispare… E doar între el și cerul care se stinge încet-încet, pe acordurile magice ale saxofonului însoțind invitații pe drumul lor spre restaurant. La mult timp după ce ei au intrat, el cântă încă. Rămâne acolo să cânte, o siluetă albă în noaptea ce se lasă lenește, să cânte pentru stelele ce se ivesc și se privesc uimite în apă. Să cânte pentru toate visele de iubire ce s-au înfiripat și au prins treptat, îndrăznețe, contur într-o lume în care li s-a spus prea des că nu se poate. Cântă pentru toate visele de iubire ce așteptau cuminți în cer ca cineva să întindă mâna și să le ia. Cântă pentru o lume întreagă care nu crede că visele pot deveni realitate, cântă să o contrazică.

Cântă pentru ea, care îl privește mută. Căci totul îi pare un vis. Atât de frumos. Atât de frumos încât de bucurie și de recunoștință plânge. Totul îi pare un dar. Și iată că primește dar după dar, după dar… De la cineva de acolo, de sus… De la cineva atât de bogat… Care n-a ezitat. I-a dat mereu tot ce a cerut. Chiar mai mult.

„Cereți și vi se va da; căutați și veți afla; bateți și vi se va deschide.

Că oricine cere ia, cel care caută află, și celui ce bate i se va deschide.

Sau cine este omul acela între voi care, de va cere fiul său pâine, oare el îi va da piatră?

Sau de-i va cere peşte, oare el îi va da şarpe?

Deci, dacă voi, răi fiind, ştiţi să daţi daruri bune fiilor voştri, cu cât mai mult Tatăl vostru Cel din ceruri va da cele bune celor care cer de la El?“

„Aveţi credinţă în Dumnezeu.

Adevărat zic vouă că oricine va zice acestui munte: Ridică-te şi te aruncă în mare, şi nu se va îndoi în inima lui, ci va crede că ceea ce spune se va face, fi-va lui orice va zice.

De aceea vă zic vouă: Toate câte cereţi, rugându-vă, să credeţi că le-aţi primit şi le veţi avea.“

Buenos Aires

Zgârie-nori aroganți. Case victoriene. Baruri de tango. Zgomot, forfotă, fum de trabuc. Magazine mici de antichități. Balconul Evitei. La Boca, noaptea, unde se încăpățânează să se ducă, deși toată lumea îi avertizează să nu se ducă. Trei șoferi de taxi îi refuză. Găsesc până la urmă un nebun… Tango peste tot în jur.

Faena Hotel + Universe. Un covor roșu la intrare, valeții îți sar în întâmpinare, e deja într-o altă lume. Pluș roșu, mult, mult roșu, catifea aurie, piele neagră, lemn de mahon, parcă ar fi într-un cazinou din filmele cu James Bond. Parcă ar fi într-un film de la Hollywood, apoi în altul, și-apoi în altul. Fiecare dintre ele, cu propria coloană sonoră. Se simte ca un star. Au propriul lor Experience Manager, pe care îl terorizează. Când o vede venind, cu pălăria ei uriașă, albă, verde, sau în alte culori, cu rochiile ei vaporoase, colorate, cu tocurile ei înalte, mereu cu câte un cocktail de curățat chakrele în mână, Experience Managerul se îngălbenește și ar fi în stare să se facă preș. Iar ea profită. Faena pare a fi un stil de viață. Opulență imperială, extravaganță contemporană, Alan Faena și Philippe Starck… un tărâm magic. Apartamentul e superb, ascultă tango non-stop, piscina încălzită e splendidă, oamenii atât de frumoși, spa-ul și baia turcească revigorante, masajul ayurvedic e cel mai bun ever, tratamentul cu La

Prairie parcă un răsfăț prea lung – nu mai are răbdare, restaurantele de top, iar cele două teatre prezintă cele mai cunoscute show-uri.

Seri cu iz colonial în Library Lounge – gentleman's club, cu Chesterfields, cu capete de cerb pe pereți, cu lămpi în stil antique, covoare persane și canapele din care nu îi vine să se ridice. Se afundă în ele, cu rochița ei vaporoasă albă, se întinde ca o pisică, torcând, de sub pălăria albă cu boruri uriașe…

„Eu sunt un om de interior,

Pentru că sunt numai suflet

Și sufletul e de interior.

Sunt om de budoar, de stat între perne,

Printre cărți, printre rujuri…

Tot ce emană căldură

Și intimitate. Pune-mă la o masă de restaurant

C-o sută de inși în jur,

Care se uită la tine

Și îngheț.

N-am ce să-ți spun, parcă nu ne mai cunoaștem.

Tu îmi citești începutul de enervare

Pe freamătul degetelor,

Pe mișcarea de la capătul ochilor

Și „Hai să mergem", zic.

„Unde?"

În castel. Știu eu unul, dar nu s-ajunge acolo

Decât c-o sanie trasă de cerbi…“

(M. Sorescu)

Seri de seducție în restaurantul El Bistro – piele albă cu încrustații de aur, candelabre de cristal și unicorni pe pereți, de parcă ar juca într-un film suprarealist din 1940.

În alte seri se pierd în zgomotul de „cantină“, în restaurantul El Mercado, între râsete zgomotoase, cuceriți de savoarea rețetelor vechi, de pitorescul cuptoarelor de lut, de gustul inconfundabil al vitei argentiniene.

Piscină. Soare. Un pat uriaș, comod, care te adoarme. Un DJ super cool. O vedetă TV extrem de sexy. Un pahar de șampanie cu căpșuni. Faena este un fel de a fi. Un univers magic… Și când te gândești că a fost cândva doar un depozit de grâne, doar o altă clădire cu cărămizi roșii din Puerto Madero… Iar acum cucerește iremediabil, de la prima vedere, cu designul său unic, original, flamboaiant, aparte, opulent, imposibil de imitat, chiar puțin ironic. Cu eleganța și cu decadența sa à la belle époque. Cu extravaganța sa flashy. Totul aici e extrovertit.

Se plictisesc totuși de Faena. E parcă prea mult… Se duc într-un alt hotel. Tot de cinci stele, un fost palat. În două zile însă li se face dor – se plictisesc de clasa cuminte a bătrânului palat, atât de conservator și de plicticos în comparație cu universul exploziv și pătimaș al Faenei… Așa că revin. Cu zgomot. Cu tot alaiul de pălării, de toate culorile… Experience Managerul leșină. Ea profită… Faena e un stil de viață.

Seara. Cel mai frumos show de tango din oraș. Cei mai buni cântăreți. Elite locale. Staruri rock internațional. După o zi de spa, o rochie superbă de seară, petrecere. Alteori nu ies, pur și simplu din cameră, stau de vorbă până la 5 dimineața, când soarele se ivește printre zgârie-norii seducători din fața ferestrei…

Faena. O scenă inedită, uriașă, care îi așteaptă nerăbdătoare să își joace rolul… În faza aceasta a vieții lor, când se simțea bine și în mediul ei în stilul

acesta, de parcă ar fi fost în lumina unor reflectoare.

Faena… Și când te gândești că a fost cândva doar un depozit de grâne. Poate că totuși nu contează de unde vii. Ceea ce contează cu adevărat este…Visul.

Caleidoscop

Prin fața ochilor i se derulează din ce în ce mai repede imagini atât de vii, de parcă le-ar retrăi acum… Vila lui Versace din Miami, recent restaurata Casa Casuarina, de-abia deschisă publicului, cu superba fântână în care s-a aruncat îmbrăcată în rochia de seară, exact cum își propusese cândva, la Roma… Observatorul de la ultimul nivel al vilei, cu plafonul albastru ametițor, plin de stele aurii, opulența suitelor, senzația inedită de a dormi în patul ce îi era rezervat doar Madonnei cu ceva vreme în urmă, răsfăț, exces, nelimitare… Apoi spa-ul cu mesteceni de la Fermes de Marie, iarna, la Megeve… Căsuța cochetă cu mobilă de poveste, cu șemineu în care focul ardea toată noaptea și în care a petrecut clipe de basm, ferestrele mici, aburite, cu perdeluțe dichisite, de unde privea zăpada care cădea feeric, momentele când îi venea să se ciupească, să se asigure că nu visează… Totul era atât de frumos! Minunatul hotel din Elveția, cu apartamentul somptuos, Kiev, vodcă, stridii, New York, un alt vis împlinit, acela de a-și petrece aniversarea de 30 de ani „on top of the world“. Mandarin Oriental, seara la Met cu Angela Gheorghiu, Loubotin, Cipriani’s, frigul ce îi înghețа sângele în vine, apoi camera de la Plaza. Boston. Harvard. Amendă de 300 de dolari că a fumat în cameră. Schimbă hotelul, iau unul mai scump și fumează cu capul în șemineu. Ce face viciul din om… Miami. În sfârșit, căldură. Apartamentul de la ultimul etaj al Trump Tower, cu Jacuzzi-ul de unde se vedea tot skyline-ul luminat feeric, oceanul de care nu se mai satură. Grecia, întâlnirea mult-așteptată cu Sfântul Nectarie. Istanbul, Kempinski Ciragan Palace, un apus pe Bosfor ce o face ca pentru câteva clipe să se întoarcă în timp, în zilele de aur ale Constantinopolului. Delta Dunării, canalele ascunse, nuferii, clipele de taină pe plaja pustie, vise ce par mai ușor de atins decât oricând. Peștera, cele șapte izvoare… Se pierde apoi într-un carusel de imagini… îi năvălesc parcă deodată în minte… Atâtea locuri prin care viața i-a purtat pașii prin toate colțurile lumii, atâția oameni, atâtea părți ale sufletului ei împrăștiate în atâtea locuri, în atâtea suflete, în atâtea inimi… Și dacă e adevărat ce spune Borges – și ea simte că e

adevărat – că suntem la urma urmei toate locurile pe care le-am văzut… se simte bogată, atat de bogată… Dintr-odată însă întreaga ființă i se luminează. Se estompează toate și în inimă îi năvălește o figură atât de dragă, atât de aproape de inima ei, atât de altfel decât tot ce întâlnise până atunci…

Scriitorul

Stătea pe marginea piscinei, cu Mochachino-ul obișnuit în mâna stângă, cu privirile aruncate dincolo de toți turiștii zgomotoși din jurul ei. Era în Paradis, însă golurile sufletești se simțeau altfel aici. Mai tare, mai dureros, mai adânc. Întinse mâna spre geantă. La plecare intrase într-o librărie. Încă din prima clipă îi atrăsese atenția titlul unei cărți. Scanase rapid notele de pe coperți și câteva capitole. O poveste de iubire din altă viață. „O, nu, nu am nevoie de așa ceva. Asta îmi mai lipsea acum! Nu, nu o iau“. Căută alte cărți. Însă, în cele din urmă, o cumpără și pe-asta. Parcă o forță de dincolo de ea pusese mâna pe carte, plătise și plecase cu ea în poșetă. „Hai să încerc totuși…“, își spuse acum. O deschise. Încă de la primele rânduri, totul din jur dispăru. Vocile din jur se estompară, spațiul se dilată, nu mai știa decât că undeva în dreapta era oceanul. Intră acolo. În lumea Scriitorului care își căuta iubirea aceea, din altă viață. Pierdu noțiunea timpului și seara o găsi tot acolo, nemișcată, pe același șezlong. Soarele apusese demult. Nu mai era nimeni în jur. Avea lacrimi în ochi. Închise cartea cu un sentiment ciudat. Trebuia să îl cunoască pe omul care a scris-o! Insa era un scriitor de succes, un francez care locuia la Londra si la New York, cu numeroase best-seller-uri internaționale, publicate in zeci de limbi… chiar si cu o carte ecranizata la Hollywood… nu era ca și cum îl poți întâlni oricând, oricum, oriunde. Dar nu conta! Știa doar că trebuia să îl cunoască! Ceva din adâncurile ființei ei îi spunea că acolo, în lumea lui, în lumea magică în care se rătăcise sau de-abia atunci se regăsise preț de câteva ore, poate va găsi răspunsurile la întrebările ei. Era o chemare adâncă, fermă, decisivă, de dincolo de ea!

Aterizează. În drum spre casă își cumpără câteva reviste. Chiar una pe care nu o lua, de obicei. „Hai să încerc…“. Ajunsă acasă, se făcu comodă, își pregăti cada, cu multă spumă, lumânările, paharul de vin, revistele. Peste câteva clipe, un zgomot. Îi căzuse paharul de vin din mână. Pe penultima pagină a revistei,

cititoarele erau invitate la o lansare de carte. Ultima carte a Scriitorului ei. Al ei! Care venea personal în România. Pentru a răspunde oricăror întrebări ale celor ce îi iubeau cărțile. Peste câteva zile! Trebuia să fie la Londra, chiar atunci… însă, ce întâmplare, deși biletul de avion era deja cumpărat, în ultima clipă realiză că nu avea viza. Prea târziu. În seara aceea, la ora 7, se îndrepta spre o întâlnire atât de altfel cu Destinul…

Ceva mai tarziu in noapte, Backberry-ul lui bipaia… Un mesaj de la o necunoscuta.

„Venisem astă-seară pentru a vă adresa o singură întrebare. Nu știu de ce sunt atât de dezamăgită de răspunsul Dumneavoastră. Poate pentru că sunt una dintre puținele persoane care cred în minuni, în lucruri pe care nu le putem atinge, nu le putem vedea?

Dar le cred doar atunci când sunt povestite de oameni bine ancoraţi în realitate, ca Dumneavoastră, ca mine.

E o minune că nu aţi trăit nimic din ceea ce descrieţi din alte vieţi şi totuşi puteţi induce o asemenea transă cititorului. Să creaţi o lume atât de vie, atât de veridică, atât de ușor de atins, din lucruri nevăzute, de neatins. Un miracol!

Deși… nu sunt tocmai convinsă că răspunsul Dumneavoastră a fost sincer… Să fie oare o dorință de a trăi aceste flash-uri? O căutare necontenită? Sau, pur și simplu, o imaginație bogată?

Vă mulțumesc că dăruiți acestei lumi palpabile povești din acea minunată lume care nu poate fi atinsă… sau văzută,

A.“

El: — „V-am simțit decepția ieri, când v-ați îndepărtat. Răspunsul meu se voia pudic. Nu am trăit aceste flashuri, dar asta nu înseamnă că nu cred în ele. Abordarea mea în roman era sinceră, cred în frumusețile acestei lumi pe care n-o putem vedea întotdeauna, cred și eu în lucruri improbabile, cred în memoria sufletelor, le cred mai bătrâne decât noi. (…)

M.“

Peste cateva luni… Londra. Chelsea Farmer Market. Dorința ei împlinită. O zi

însorită de vară, o masă de lemn la o terasă, două cești de cafea, două pachete de țigări. Scriitorul e în fața ei. Sunt doar ei doi si vorbesc despre iubire, despre alte vieți, despre întrebări, răspunsuri, imposibil (da, nimic nu este imposibil, „numai limitele minților noastre definesc lucrurile drept de neconceput. E doar o chestiune de timp, timpul de-a înțelege în ce fel este posibil“), pierderi – și el a pierdut totul, tot la 28 de ani, despre inutilitatea victimizării, despre regăsiri, despărțiri, împăcări, viață, moarte, familie, copii, vise, speranțe, temeri, despre zbor, despre aripi. Despre valori, curaj, umilință, despre credință și speranță, despre libertate. Despre alegerea de a-ți pune viața în slujba altora și despre cât de frumos este să oferi mai mult decât primești. Despre inteligența inimii, despre vise nebunești (care pot fi scrise doar cu cerneala inimii), despre cât de important este să îți păstrezi sufletul de copil, despre cele două jumătăți de portocală care se caută neîncetat, despre lucrurile care nu încetează să existe, chiar dacă nu pot fi văzute cu ochiul liber, despre cât de multă iubire pot ascunde uneori tăcerile… E șocată. Pentru prima oară, cineva îi spune să nu asculte de bunul-simț și de logică și să își aplece urechea măcar o dată, ca să audă acel glas micuț, care îi vorbește din străfundul inimii. Pentru prima oară, cineva îi spune să își asculte inima atunci când tresaltă, de fiecare dată când are impresia că recunoaște pe cineva. Pentru prima oară, cineva îi spune că se cuvine să-și pună această întrebare. „Amintește-ți că pentru ca să poți iubi, trebuie să fii tu însăți“. Îi spune zâmbind „Încrede-te în instinctul tău, fii credincioasă conștiinței și emoțiilor tale, trăiește-ți viața, n-ai decât una“. Un străin pe care parcă l-ar cunoaște de milenii stă acum în fața ei, vorbind aceeași limbă pe care o vorbea inima ei, atât de neînțeleasă de alții. Îi vorbește însă și de răbdare – „Gândește-te la dragoste ca și cum te-ai gândi la o scară. Trebuie să urci pe scara asta, trebuie să muncești mult ca să devii persoana care să merite dragostea vieții sale. Și nu te simți singură în timp ce faci asta, cealaltă persoană face exact același lucru“.

Pleacă de acolo de parcă cineva ar fi lovit-o în moalele capului. O copleșește. Cu simplitatea lui rafinată, o simplitate de o eleganță greu de egalat. Cu umanismul lui low-profile, nemimat. Cu aura radioasă a sufletului său, atât de frumos. Cu cuvintele lui blânde, modeste, simple, adevărate. Cu smerenia lui atât de firească. E în același timp atât de tristă. Tristă că nu există mai multe persoane ca el în lume. Se plimbă aiurea pe străzile Londrei, singură, fără direcție, cu un singur gând. De recunoștință. Tocmai trăise unul dintre acele momente în viață pe care nu le poți uita. Fie și numai pentru că a văzut că acele valori în care credea și pe care le credea dispărute încă există. E recunoscătoare pentru răspunsurile pe care le-a primit, la întrebările rostite sau nerostite… Și, în plus, senzația asta atat de puternică și de stranie că îl știe de când lumea. Nu, nu cu o

conotaţie erotică. E altceva… e… nu știe…

Peste o lună, se întâlnesc din nou. Un loc simplu. Tot o masă de lemn. Două cafele. Două pachete de ţigări. Ea îi dăruiește o stea.

Ea: „Sunt puțini oameni pe lume care pot auzi întrebările pe care celălalt nu poate să le pronunțe, care pot ierta când celălalt nu se poate ierta. Sunt puţini oamenii care pot transforma fiecare secundă în eternitate, fiecare cuvânt în suflet, fiecare stea în univers, fiecare dată într-o singură dată, infinită. Cu mulțumiri pentru că m-ați primit pentru câteva ore (o eternitate!) și m-ați făcut să mă simt acasă în universul Dvs. magic.

A.“

El: „Iubesc prea mult libertatea să vreau să fiu o stea. Dar să am una… asta e altceva, ceva ce îmi umple inima de bucurie. Așa cum vulpea din Micul Prinț va privi întotdeauna câmpurile de grâu gândindu-se la el, la fel şi eu… voi privi altfel cerul, gândindu-mă mereu la minunata femeie care mi-a dăruit cândva o stea (…)

M.“

E nerăbdătoare să ajungă acasă. O așteaptă cea mai frumoasă surpriză a anului. Ultima lui carte. Despre câţiva copii curajoși, nebuni frumoși gata să își dea viața pentru o cauză nobilă. Gata să lupte, fără nicio ezitare, până la jertfa supremă, pentru țara lor. „În timpul celui de-al Doilea Război Mondial, a existat în Franța un ansamblu de rețele clandestine care au încercat să saboteze regimul de la Vichy (între 1940 și 1944, Franța s-a aflat, mai întâi parțial, apoi integral, sub ocupație germană). Este vorba despre mișcarea de Rezistență care s-a opus colaboraționismului oficial cu naziștii. Spre deosebire de celelalte romane ale sale, care mizează pe ficțiune și uneori chiar pe fantastic, cartea pornește de la acest fapt real al istoriei. Autorul relatează povestea tatălui său și a unchiului său, care s-au angajat în Rezistență înainte de a împlini 18 ani; alături de alți copii, fie ei francezi sau copii de emigranți italieni, români, spanioli etc. O „bandă“ de adolescenți, plini de voie bună și chef de viață – unii de-abia dacă trăiseră fiorii primei iubiri, care fabricau bombe sau aruncau trenuri în aer animați de idealul de libertate. Unii au supraviețuit, alții au murit în luptă sau au fost deportați la Dachau…“.

„Îmi place mult acest verb «a protesta». Să protestezi împotriva a tot ceea ce ne face prizonieri, împotriva prejudecăţilor şi judecăţilor pripite, împotriva dorinţei de a judeca, împotriva a tot ceea ce este rău în noi şi nu asteaptă decât să iasă la suprafaţă, împotriva dorinţei de a renunţa, împotriva nevoii de a stârni compasiunea şi a celei de a vorbi despre sine în detrimentul celuilalt, împotriva modelelor, ambiţiilor periculoase şi dezamăgirii din jurul nostru. Să protestezi şi… să zâmbesti“

Emma Dancourt

Din sute de pagini, dintre sute de personaje o marcase unul în mod special… Un personaj care nici măcar nu avea nume, ascuns cu grijă printre celelalte, ajunsese la inima ei ca şi cum ar fi fost dintotdeauna parte din ea… Un puşti cu inima de înger, care credea în bine şi în rău, cu un suflet atât de frumos că strălucea mai presus de urâţenia uzinelor şi de cea a închisorilor… Un puşti care nu putea ucide pe nimeni, pentru că el credea în iertare, un puşti care nu era însă lipsit de curaj, nu, nu renunţa niciodată să acţioneze, însă mereu fără arme. Un copil cu inima mare, atât de mare, care mergea la luptă cu braţele deschise, întotdeauna sigur de victorie. Un băiat cu un râs plin şi clar, un râs ce umplea noaptea. Un puşti care s-a lăsat împuşcat, în drumul său spre cer, şi a murit surâzând, în timp ce ultimele cuvinte pe care le-a rostit au fost de iubire.

Citeşte cartea pe nerăsuflate şi îi răspunde, bântuită de imaginea micuţului înger, cu trupul său căzut într-o mare roşie de sânge… o mare roşie de toată iubirea ce „se căra“…

Ea: „Pagină după pagină, ego-ul meu începe să dispară, încep să mă identific cu aceşti copii, cu fiecare dintre ei. Nu mai sunt Alexandra, sunt fiecare dintre ei, cu lacrimi în ochi atunci când îi simt cu burta goală de foame şi de frică, fără părinţi, fără adăpost, fără a avea dreptul de a exista, cu viţile şi visele furate, dar, cu toate astea, mereu gândindu-se la celălalt, mereu protejând nevinovaţii, chiar şi pe imbecili, cu inima lor mare şi generoasă, animaţi doar de nădejdea unei primăveri – chiar dacă alţii se vor bucura de ea! – plini de curaj, de umilinţă, fără vreo umbră de egoism… Când alţii nu au nici măcar curajul de a lupta pentru viţile lor, aceşti copii au curajul de a-şi risca viţile pentru libertatea altora – e atât de emoţionantă această poveste!

I-am iubit mult pe toţi, însă personajul care m-a emoționat cel mai tare, un personaj-simbol al luptei acestor copii, este personajul Fără Nume: fratele lui Samuel, cu sufletul său strălucitor, cu al său curaj nebun, cu omuleţul său desenat cu picioarele crăcănate, cu râsul său plin și limpede care umplea noaptea (acest râs plin și limpede mă mișcă atât de tare…), cu inocența sa inconștientă, cu mâinile sale goale și cu inima liniștită, sigură de victorie, cu surâsul său în fața morții… scăldându-se într-o mare roșie, roșie de tot sângele care „se cară…“

Am citit și am recitit paginile despre acest personaj și mă mișca atât de tare acest copil – un mic înger al Libertății! De ce n-are nume acest puști?

Înţeleg acum cât de greu trebuie să vă fi fost să transpuneţi faptele pe care le-aţi găsit în cărţi în viziunea unui adolescent, să vedeţi lumea prin ochii acestor copii generoși și curajoși și, mai mult decât atât, să puteţi descrie atât de bine tot ceea ce s-a întâmplat, toată nedreptatea și toată absurditatea, în contrast cu frumusețea sufletelor lor.

Aţi suferit și aţi nădăjduit cu ei și aţi reușit să găsiţi și cuvintele potrivite pentru ca cititorii să o poată face și ei. Totul este simplu, fiecare cuvânt e la locul său și cititorul se afla acolo, în mijlocul lor, se simte unul dintre ei, chiar dacă în viaţa reală e un imbecil:) – cred că în acest roman talentul Dvs. a fost cel mai mult solicitat, mai ales pentru că și subiectul era atât de personal. Dar cred că tot acesta este și cel mai frumos roman!

Este cel mai frumos cadou pe care puteaţi să li-l faceţi acestor copii și să nu vă gândiţi că e poate puţin pentru toți cei ce și-au pierdut viețile – știu că sunt acum atât de multe stele pe cer care vă privesc surâzând…

Și e, de asemenea, un cadou tare frumos pentru oamenii zilelor noastre, pentru spiritele libere care se străduiesc să își conștientizeze viețile, pentru cei care luptă în felul lor împotriva prejudecăților, împotriva compromisului, împotriva dependențelor, împotriva sclaviei – fie că e vorba despre sclavie în companii multinaţionale sau în rețele de prostituţie, fie pur și simplu de starea de a fi sclav al banilor sau împotriva a tot ceea ce este rău în ei înșiși.

Este una dintre cele mai frumoase lecţii de libertate, de umanism, de altruism, de curaj pe care le-am citit vreodată!

Și faptul că mi-aţi trimis acest roman… Toate orele în care aţi scris, entuziasmul

fiecărei dimineţi în care vă duceaţi în biroul Dvs. pentru a scrie, oboseala fiecărei nopţi care vă găsea scriind, fără să fi făcut vreo pauză, nici măcar pentru a mânca, fiecare gând care se află în spatele cuvintelor pe care le-aţi ales în cele din urmă, fiecare suferinţă pe care aţi trăit-o pentru a o putea descrie… Acest roman e o bucată mare din sufletul Dvs. – aşa încât e cel mai frumos cadou pe care mi l-aţi fi putut face!

Eu v-am dăruit o stea, Dvs. mi-aţi dăruit câteva milioane de stele. Privesc cerul. Unele dintre ele surâd. Surâd şi eu. Nu voi înceta niciodată să surâd.

Vă mulţumesc din toată inima,

A“.

Răspunsul lui nu întârzie.

„Am surâs şi eu citindu-vă, aţi găsit imediat cheia romanului, acel mic personaj bine ascuns printre celelalte, chipul copilăriei, a Dvs., a noastră. Acest mic personaj ascuns, fără nume, e o parte din Dvs., o parte din toţi cei care au acceptat să păstreze în ei acea scânteie de copilărie care străluceşte în adâncul ochilor şi care dă îndrăzneala de a crede (unii i-ar spune naivitate, dar eu, eu cred în curaj), de a crede că toate visele sunt posibile, că îngerii păzitori există, că fiinţele umane sunt frumoase, cu toate defectele lor, cu toate fragilităţile lor, că, în ciuda imperfecţiunilor ei, lumea însăşi e frumoasă. Sufletul acestui mic personaj, el îmi lipseşte cel mai tare, pe el aş fi vrut cel mai mult să îl cunosc, cu el aş fi vrut să mă plimb, preţ de câteva clipe în care să numărăm câteva fire de nisip de pe o plajă iarna şi să ne imaginăm câte mai sunt pe fundul mării…

M.“

Da, acum ştie. Îl cunoaşte. Îl cunoştea încă dinainte de a-l căuta. Îi cunoştea dinainte de timp ochii dragi, atât de buni şi de calzi, sufletul de înger ce îi mai fusese probabil aproape cândva: un suflet atât de drag, chiar dacă necunoscut, cu care poate că se plimbase cândva, pe o plajă iarna, preţ de câteva clipe… ce-au părut o eternitate. Preţ de câteva întrebări… ce şi-au găsit cândva răspunsuri! De care în timp avea să îşi amintească, rând pe rând…

Şi poate că nici el, nici ea nu ştiau cât de premonitorii aveau să fie cuvintele din dedicaţia pe care i-a făcut-o, trimiţându-i acest ultim roman… Îi spusese:

„Dragă Alexandra,

Iată această istorie a copiilor libertății despre care am vorbit – sper din toată inima că îți va plăcea.

Știu că în acele timpuri ai fi fost una dintre ei – ai privirea Sophiei sau a Demirei.

Cu toată afecțiunea,

M.“

Cuvintele scrise atunci de fiecare dintre ei aveau să se adeverească mult mai curând decât ar fi bănuit. Viața avea să demonstreze, mai repede decât s-ar fi așteptat cineva, că în privirea ei se ascundeau cu adevărat curajul sau poate nebunia acelei fete care lupta pentru libertate și demnitate. Poate pentru că Dumnezeu are mai multă imaginație decât orice scriitor.

E iunie. O după-masă oarecare la Șinca Veche. Se vede toată Valea Bârsei arzând la apus de soare, e o liniște adâncă, așa cum numai înaintea furtunii poate fi. Se aude doar glasul lin al măicuțelor cântând „Doamne, strigat-am către Tine, auzi-mă…“. Se mai întoarce o dată să privească în urmă la schitul cel blând de unde își ia putere. Mai mângâie o dată în gând cele două flori pe care le-a lăsat îmbrățișate în templu… și pleacă. Pe drumul cel lung înapoi spre casă, presărat cu griji și gânduri negre, cu umbra amenințătoare a taxelor neplătite, cu apăsarea miilor de întrebări, cu gheara revoltei și a neputinței, trecând uneori pe lângă pădurile cu umbre care se apleacă sub ploaie, pe lângă munții cu creste îndrăznețe avântându-se spre veșnicii, pe lângă câmpuri întinse pline de istorie, îi pare că se aud când și când mii de glasuri răsunându-i în inimă… „România noastră…“, „România noastră…“ cu ecouri venind din depărtări de veacuri… voci ce îi dau putere și tărie, măturând fără ezitare neputințe și frici… Deodată, știe, vede, simte, aude! Parcă s-a trezit! Dintr-un somn ce n-o lăsa să vadă ceea ce era atât de clar… ceea ce îi apărea acum atât de limpede încât se întreba de ce până acum n-a văzut… Odată ajunsă în casă, începu să aștearnă pe hârtie, rând cu rând:

„De astăzi refuz…“.

Și mii de voci răsunau în inima ei, cu ecouri venind din depărtări de veacuri, când mâinile scriau parcă singure…“Treziţi-vă! Asta nu e România noastră!“… „Treziţi-vă! Asta nu e România noastră!“… „Treziţi-vă! Asta nu e România noastră!“…

Din pilda fiului risipitor:

„Dar, venindu-şi în sine, a zis: Câţi argaţi ai tatălui meu sunt îndestulaţi de pâine, iar eu pier aici de foame!“

„Treziţi-vă! Asta nu e România noastră!“…

„Treziţi-vă! Asta nu e România noastră!“…

„Treziţi-vă! Asta nu e România noastră!“…

A.O., designer – Admirabilă consecvenţa ta! De preferat un vis cu mesaj pozitiv decât banala atitudine cinică şi „realistă“ a „ neimplicaţilor“… bravo!

C. – …În rest chiar lângă mine în micul meu univers sunt oameni care dacă ar avea cine să îi îndrume, cine să le dea posibilitatea de spaţiu, deschidere către un ţel, s-ar ridica de la Masa Tăcerii, şi-ar desface aripile precum Măiastra şi trecând pe sub Poarta Sărutului ar zbura prelungind Coloana Infinitului… Sunt alături de tine, să îmi spui cum să procedez mai departe şi ce să fac. Sunt aici şi aştept să FAC CEVA BUN CU VIAŢA MEA pentru VIAŢA COPIILOR MEI! Te-am văzut aseară la Antena 3 – până atunci nu am ştiut de tine nimic. A fost destul ca să îmi câştigi încrederea! Să nu mă dezamăgeşti! Să nu te dai bătută, să nu renunţi!

C. – „Alexandra, tu împreună cu fondatorii acestui proiect aţi reuşit să treziţi

ceva în mine care era mort din naștere, eu nu am avut niciodată speranța unei altfel de viață în țara noastră, pentru simplul motiv că nu am cunoscut o alternativă… și trebuie să-ți recunosc că sunt în continuare sceptic referitor la reușita acestui proiect incredibil de pragmatic și poetic în același timp și sunt sceptic din cauza tentaculelor atât de puternice și înrădăcinate ale sistemului actual… asta nu mă oprește însă să-ți spun că încă un om foarte tânăr vă garantează sprijinul necondiționat în orice ați putea folosi din partea mea, nu doar un add pe facebook.Mulțumesc că ai acordat timpul necesar citirii mesajului meu.“

Cine a fost în spatele Alexandrei Svet?

Când mă durea inima, când înghițeam în sec, când lacrimi îmi săpau adânc în inimă fiindcă pe obraz nu le dădeam voie să curgă în voie. Când mi-am strâns pumnii, mi-am îndreptat spatele și m-am dus singură (credeam eu…, de fapt nimeni, niciodată, nu e singur, mai ales când alege să meargă pe linia neamului) spre ceea ce îmi părea atât de greu de făcut.

Cine a fost în spatele meu în nopți când nu puteam închide un ochi, când mii de cuțite îmi treceau prin trup și prin suflet și nu îmi doream decât să se sape o groapă în pământ în care să dispar și să fug de nebunia în care m-am băgat, din nou…? Când îmi era teamă că voi rămâne fără voce la televizor, în fața unei țări întregi. Când îmi era groază că voi fi poate arestată a doua zi. Când mă bântuia coșmarul că ai mei vor suferi, că voi avea poate un „accident“ neaccidental a doua zi… Când nu îmi doream decât să apuc o mână, dar nu aveam pe nimeni lângă mine, când setea îmi ardea gâtul și stomacul… În zilele când muream de emoții înainte de a intra în direct și degetele tremurânde de-abia mai țineau sticla de apă sfințită din care beam când și când câte o gură, sub privirea blândă a cameramanului care se uita la mine cu un soi de milă. Dar, pe de altă parte, oare cine era în spatele meu în clipele acelea binecuvântate în care mă învăluia o liniște ca o ceață… de parcă nimic nu mă putea atinge. Când mă inunda o siguranță că, nimic, oricât de grav, de dur de agresiv și de turbat, nu te poate atinge cu adevărat când ești pe linia Adevărului și a Neamului.

Dr. I A. – (…) Ceaușescu ne obliga să ne înregistrăm mașinile de scris la

miliţie pentru a avea control total asupra cuvântului scris. El ştia ce putere au cuvintele chiar şi pentru minţile amorţite ale concetăţenilor noştri. Gândeşte-te că te poţi baza pe milioane de români care au cel puţin o imprimantă şi un calculator.

A., septembrie 2009 – „…Din greşelile trecutului învăţăm şi noi ştim ce avem de făcut şi CUM! De ce e important CUM? Pentru că asta le-a lipsit celor dinainte; ei nu au văzut luminiţa de la capătul tunelului! Eu spun că nici nu trebuie să fie una: este suficient să ştii să faci LUMINA! Nu am nevoie de luminiţa altuia! Trebuie să ştim să aprindem LUMINA! Nu trebuie să aşteptăm de la nimeni nimic! Trebuie să ne facem fiecare treaba şi vom reuşi ÎMPREUNĂ!

Cum aflăm ce avem fiecare de făcut? – este foarte simplu: – trebuie să descoperim la ce suntem foarte buni fiecare. Ne adunăm și construim un plan pentru fiecare acțiune. Punem în aplicare planurile. Tragem concluziile; vedem ce n-a mers bine, corectăm și până la urmă reușim.

Este foarte importantă abordarea: nu este ONE SHOT! viața, responsabilitatea, maturitatea sunt procese continue! nu sunt decât «bătălii» pierdute sau câștigate; «războiul» de fapt e modul tău de a trăi; când o duci bine, ai învins în nişte lupte; altfel ai pierdut; nu este un război de 2 ani şi GATA! e GREŞIT aşa! este o luptă continuă pentru progres. Ca idee: mai demult o profă când ne-a dat prima temă la matematică la meditaţii (cam 100 de probleme/săptămână) ne-am îngrozit de dimensiuni, dar ne-a spus aşa: «la început e mai greu! apoi e LA FEL!». Adică dacă vrei să faci ceva: păi te apuci să faci şi nu te mai lamentezi; sau nu spera că totul va deveni cu timpul mai uşor; devine mai uşor pentru că TU te perfecţionezi; nu pentru că problemele sunt mai uşoare! nu există GREUL a trecut: trebuie MEREU să fii pregătit să descoperi probleme şi să le cauţi rezolvare! Nu există eşecuri, există doar REZULTATE!…“.

B., septembrie 2009 – „…În primul rând, aş vrea ca demersul tău să nu devină o chemare a tuturor frustraţilor, a săracilor, a tuturor celor cu anumite probleme. Eu vreau să cred că în acest demers se vor regăsi oameni care au citit mai mult de 5 cărti în viaţă, oameni care pot să întrebe şi să raspundă

corect în lb. română şi engleză (da, e important şi asta), oameni care gândesc înainte să deschidă gura pt. a vorbi, oameni care au simţit măcar o dată în viaţă sentimentul unei fapte bune şi… nu în ultimul rând, oameni care pot să aleagă în viaţă Corectul şi nu doar binele personal în detrimentul corectului (…). În al doilea rând aş dori să spun că acest demers nu are încă nevoie de planuri măreţe, aşa cum greşit am văzut că erai întrebată şi forţată să te pronunţi. Da, trebuie să crească încet, trebuie să prindem rădăcini, etapele trebuie să urmeze firesc. Nu are rost să ne gândim la acest demers că trebuie să facă ceva măreţ peste 2 zile sau două luni… şi eu aş vrea să răstorn sistemul politic actual începând de mâine… dar trebuie să fim realişti! În acelaşi timp trebuie să credem şi să sperăm, asta e adevărat…".

D. D., 1 Septembrie 2009: Influenţăm subtil prin puterea voinţei şi prin puterea exemplului. De-aia Alexandra vine cu impulsul, altcineva cu realizarea, altcineva cu implementarea, altcineva cu… atunci se leagă şi putem spune că „ÎMPREUNĂ" începem…

Cine era în spatele meu în multele nopți atât de grele care au urmat? Nopți în care mi-am bandajat sufletul în fața icoanei, în aparență singură, fără să știu că nu eram singură. Că mă vegheau și mă purtau pe brațe, când nu mai puteam, îngeri frumoși și atât de triști. Îngeri care lăsau în urma lor, uneori, în calea mea, câte un puf alb de aripi, blând, ca o adiere de frumos, să mă mângâie pe suflet. Pe câte unul îl ții acum în mână. Pe câte unul stingher, care s-a lăsat prins… Ca să reamintească tuturor că Dumnezeu nu îi lasă niciodată singuri pe cei care merg până la capătul viselor și credințelor lor, încasând cu demnitate până la ultimul glonț. Ca să ne reamintească tuturor că acolo unde ne lovesc oamenii, vor veni întotdeauna îngerii să ne mângâie și să ne vindece rănile.

B. — Român cu balls. Reîntors după 12 ani de boosting the skills în sweden în it&c sunt onorat să citesc ca totuşi în Românica mea adorată există totuşi oameni care gânndesc, oameni care au verticalitate etică şi morală, puri în conştiinţă. Planul e simplu… Ne găsim toţi cei ştiu, vor şi pot… Dar mai departe? Oricum… Mâine îmi voi îmbrăca cea mai bună cămaşă albă, îmi pun

butonierele de argint cu capul lui Decebal rămase de la bunicul meu şi merg la cel mai bun restaurant tradiţional pentru o masă cu mamaligă şi vin roşu… Am să sărbătoresc, România se deşteaptă… În sfârşit.

G. — …De departe iniţiativa ta e lăudabilă. Este un manifest isteţ contra avansării putregaiului politic ce a paralizat demnitatea naţiunii noastre. Înainte de a urma acei paşi propuşi şi lăudaţi de cei care ţi-au scris, îndrăznesc să-ţi amintesc să reciteşti Istoria României… Priveşte cu atenţie în jur… „celui ce ştie să aştepte, timpul îi deschide porţile“. Cei care s-au ridicat împotriva comuniştilor se vor mai ridica. Şi nu cu alegeri. Nu cu vorbe. Fiecare schimbare importantă din istoria ţării a avut la temelie sânge şi suferinţă. Şi un moment istoric prielnic. (…) Există alternativă la Vanghelie şi Becali. Doar că, momentan, nu prea sunt dispuşi la sacrificiu. Pentru că nu vor sacrifica doar „să se sacrifice timp de 4 ani pentru viitorul său şi al ţării“. Ci mult mai mult. Iar rănile de la aşa-zisa „revoluţie“ nu s-au închis… Nu intenţionez să te descurajez. Dar, pentru ce vrei să faci, trebuie mai întâi să iasă la iveală „eroi“ ca cei din cărţile lui Pavel Coruţ. Membrii în „rezidenţa florii de argint“. Ori aşa numiţii „roşii“; adică cei antrenaţi special să apere „tezaurul“ poporului ăsta; tezaurul spiritual. Dar e o cale „atât de lungă… încât mulţi ani vor trebui , ca aceştia să se strângă“.

D. , 20 iulie: Femeia asta mi-a luat vorbele din gură şi gândurile din cap, referitor la situaţia şi oportunitata de a face ceva să ieşim din c…t… (…) Referitor la strategie şi doctrina politică, o platformă a „corporaţilor“ este clar elitistă, plus că te duce automat cu gândul la corporaţii (străinii care ne-au cumpărat ţara pe nimic…), n-ar avea nici o şansă să adune voturile românilor, aşa cum sunt pot ei să înţeleagă acum chestia cu „corporaţii“. Trebuie să avem mare grijă la cuvintele „publice“ pe care le folosim. Ele trebuie să ne apropie de oameni de toate categoriile, nu să ne îndepărteze. Altfel vom rămâne un club filozofic (ca 22) sau o mişcare elitist-intelectuală ca Societatea Timişoara (cea cu Proclamaţia şi celebrul punct.8) care deşi aveau direcţia cea bună, nu au avut discursul cel bun. Trebuie să ne ferim ca de ăla cu corniţe de dihotomia elită-popor.

Ne trebuie un ţel inteligibil şi dezirabil de ambele aceste categorii. Rareori

istoria îţi oferă astfel de ţeluri comune, stringente, unificatoare şi de obicei ele sunt în legatură cu sentimentul naţional. Acum există ceva de care toţi avem nevoie în mod fundamental şi care lipseşte intolerabil de mult. Se numeşte CURĂŢENIE. Lipseşte din ţară, de pe drumuri, din oraşe, din ape, din natură, din societate şi foarte ,foarte mult, din clasa politică. Ne trebuie o curăţenie naţională, pe toate palierele societăţii. Dar ea trebuie făcută cu oameni capabili, curaţi, noi, nemânjiţi.Va fi greu, dar nu văd altă ieşire. Trebuie să începem. Nu mai putem sta deoparte. Pentru darul ăsta care se numeşte ţară, pentru copiii ei şi în felul ăsta, pentru Dumnezeu. Este capital să formăm un nucleu de oameni NEŞANTAJABILI. Oricât ar fi de bun, de valoros, de capabil, omul şantajabil ajunge să fie condus de alţii. În Capitală este foarte greu (poate mă înşel?) de găsit aşa ceva. Tot ca reacţie la cuibul de năpârci de acolo, cred că această nouă mişcare ar trebui pornită simultan din toate colţurile ţării. Dar să începem cu începutul. La început a fost nucleul… S-auzim de bine!

B., 7 septembrie: Mă bag la hei-rup! Am citit manifestul şi mi-a plăcut. Există o organizaţie a românilor exilaţi sau autoexilati din ţara asta? Mai bine zis izgoniţi de jigodiile kagebisto-securiste. Cred că s-au adunat vreo câţiva de prin`50 până azi. Dacă nu, ar trebui. (…) Am studiat în străinătate la Gent, Belgia un an universitar între 2004-2005. Am lucrat în Anglia 4 luni şi vreo trei în Italia. În ţară, am lucrat la o multinaţională aproape un an. Mă preocupă de mult timp problema jigodiilor care conduc ţara asta prin tot felul de metode sovietice. Cred că deja li se pregăteşte ceva. Sper să ţină.

Iată cine şi ce era în spatele meu.

Un bagaj mare, greu, vechi, ca o ladă veche dintr-un film după o poveste de Jules Verne. Un bagaj greu de prea multă iubire ce nu a încăput în toată lumea asta mare. (Preaplinul e aici. În mâna ta)

Cărţi, examene, vise, zeci de mii de pagini scrise cu mâini tremurând de emoţii, ore întregi de studiu şi trudă, bănci scrijelite şi pline de atâta suflet, mii de mâini strânse, pline de respect, cărţi de vizită, facturi, contracte, zeci de mii de ore de muncă, de nopţi nedormite, mii de clipe de stres, tensiune, dureri de stomac… Sute de prezentări, călătorii, zeci de străzi cu piatră cubică, cafenele, aeroporturi,

atâtea avioane, bagaje, valiza inimii mele plină de zgârieturi și de vize, sute de mii de kilometri, amintiri din jumătate de lume cutreierată în căutări.

Strămoși, moși, renunțări, jertfa de mamă, vise de tată, spatele drept al domnului profesor, atâția dascali ce au lăsat puțin din inima lor în mine… Sânge vărsat, credință, demnitate, nădejde, nu de ieri de azi, ci un lanț întreg, neîntrerupt de mii de ani… Greșeli, iubiri, neîmpliniri și lecții.

Mii de minuni care mi s-au tot întâmplat de la prima minune, aceea de a mă fi născut când erau șanse de una la un milion, până la atâtea altele, care m-au cutremurat, mi-au dat fiori, mi-au umplut ochii de lacrimi, mi-au spart zăgazurile inimii făcând-o să se reverse într-un șuvoi de bucurie, într-un preaplin de iubire.

Toate aceste suflete minunate…

G. — Ai reuşit să stârneşti valuri cu protestul tău, ceea ce este un lucru îmbucurător. Şi acum? Ne oprim la cuvinte frumoase? Ai 6000 de oameni în spate. O legiune întreagă, cu care un general român ar face minuni. Tu ce faci cu ei? Pe câţi te bazezi? Câţi te-ar urma? N-ar fi rău să testezi asta, pentru că ştiindu-i pe români, mă tem că proverbul ăla cu mulţi am fost puţini am rămas se va aplica în cazul de faţă. Aştept să ne spui ce ai de gând în continuare: să rămâi în cartea de istorie doar ca autoare de manifeste ar fi total neinteresant…

A. — Am 35 de ani şi lucrez ca profesor în Timişoara… îmi declar sprijinul faţă de ideea de a scoate ţara din impasul în care se afla. Până când să mai aşteptăm să vină cineva să scoată România din ruină? Personal, şi eu am fost o victimă colaterală a prostiei, incompetenţei şi corupţiei conducătorilor „tranziţiei“ în sensul că a trebuit să îmi părăsesc ţară şi meseria pentru a munci trei ani pe şantierele din Spania ca să pot supravieţui. Acolo am învăţat însă că fără entuziasm, perseverenţă şi organizare nu se poate construi nimic bun pe lumea asta… Nu aş vrea să abandonezi ideea sub vălul de tâmpenii emise de lichele, de proşti, ori de oameni deja terminaţi…

R. – Sprijin din partea comunității române din Irlanda. De câteva zile urmărim cu deosebit interes manifestul lansat de dumnavoastră şi împărtăşim aceleaşi idei…de mult timp ne-am gândit la acestă initiativă dar a lipsit întotdeauna liderul și curajul de a pune în mișcare o asemenea acțiune. A sosit momentul să ne gândim la soarta și viitorul copiilor noștri… Suntem peste 5000 de români stabiliți în Irlanda… (cu toate că nu este prea unită comunitatea)…dar sperăm în sprijinul a cel puțin 2000 de români. Lucrăm peste 100 de români la cel mai mare obiectiv din Dublin…Aeroportul T2…și cunoaștem multe persoane capabile să ajute la intrarea României în rândul țărilor civilizate… stoparea hoției, trândăviei… și „manelismului“ din frumoasa și bogata noastră țară. Să ajungem să respectăm pe cei ce muncesc în țară… să respectăm valorile… să avem grijă de bătrânii noștri… și abia atunci vom putea cere copiilor noștri … RESPECT. COMUNITATEA ROMÂNILOR CINSTIȚI DIN DUBLIN

N., 7 Septembrie: Acum 7 ani aveam acelaşi vis! Încă mai sper în visul meu. Azi ne batem cu morile de vânt în fiecare zi, dacă suntem mai mulţi vom reuşi! Aşa cum şi tu ai observat, important este să începem de undeva, procesul durează zeci de ani! Mereu mă lupt cu cei din jurul meu să ia atitudine, să nu mai înjure în gând, să facă ceva, orice… În fine, sunt alături de iniţiativa ta! Vreau să nu-ţi pierzi elanul… şi de câte ori eşti „atacată“ şi te simţi slăbită în luptă asta… să închizi ochii să să vezi mulţimea care te susţine.

I., 2 Iulie 2009: V-am citit cu plăcere şi admiraţie apelul la trezire către români. Recunosc că a avut un gust dulce-amar. Amar pentru că vorbeşte despre ce este, din păcate, realitatea în Ro, dar dulce pentru că mă bucur să văd că cineva se zbate şi nu se dă bătut. Vă scriu cu încredere şi chiar dacă nu vă cunosc, faptul că aleg să mă alătur acestei mişcări mă face să vă simt „soră“. Numele meu este Irina O., absolventă a facultăţii de litere, secţia studii americană-germană din cadrul universităţii Ovidius Constanţa. Vreau să fiu concisă, pentru că nu e loc de vorbe ci de fapte. Aşa că îmi suflec mânecile şi vă întreb: spuneţi-mi ce e făcut şi fac!

Și nici măcar nu au fost în spatele meu. S-a rostit atunci, întâmplarea face ca prin

glasul meu – doar pentru că s-a nimerit să fiu mai „nebună“ – Adevărul simţit de un Neam întreg. Și el este încă valabil. La fel de actual și la fel de dureros ca atunci când a fost rostit. Nu am fost decât vocea cea mai auzită din milioanele de voci care rosteau mocnit același Adevăr, ce merită repetat, din nou și din nou și din nou, până când ne vom ridica!

Iată câți oameni strigau alături de mine… și aceștia sunt doar o parte…

N., 28 august 2009: Îţi multumesc din suflet, Alexandra!

Pur și simplu! Pentru curaj, pentru atitudine, pentru că mi-ai confirmat că eu și cei câțiva prieteni ai mei – mai puțini decât degetele de la ambele mâini – nu suntem singuri, nu suntem singurii „ciudați“ într-o lume în care aproape nimic nu se mai aseamană cu lumea noastră, lumea NORMALĂ în care am crescut și în care am învățat care sunt adevăratele valori într-o viață de om. Iar acum, când am ajuns la vârsta la care avem tot ce ne trebuie pentru A CONSTRUI, nu ne mai regăsim în această lume care parcă ne exclude pe zi ce trece, unde ne trezim luptându-ne cu morile de vânt și ne încăpățânăm să mergem mai departe, deși aproape totul ne-a devenit potrivnic… Ne luptăm cu coloși, încercăm să spunem că nu merităm să fim abuzați de cei care au orice rang care le conferă superioritate (sub umbrela unei false legalități!), ne agităm, suntem amenințați, șantajați și învinși de multe ori, necinstit și amar…

Avem sufletele bătătorite de suferința și umilințele îndurate în fiecare zi, de cum ieșim în trafic, până ne refugiem în casă…(…)

…ÎȚI MULȚUMESC PENTRU CĂ MI-AI REDAT SPERANȚA CĂ NU SUNTEM SINGURI, pentru că m-ai făcut să plâng de bucurie citind gândurile tale, de parcă fiecare cuvânt era AL MEU… Am avea atât de multe de spus și de făcut… Vreau doar să-ți mai spun: orice ai întreprinde, contează pe noi! Ca pe niște soldați adevărați! Pentru că suntem partizani ideilor cu care ne-ai trezit lacrimile, dar ți-am zâmbit cu sufletul…

SUCCES! Din toată inima!

E. — Inițiativa ta este bine-venită. Și știi că vei avea în spate zeci de mii de

oameni. Ne doresc să ajungem la sute de mii, pentru că din păcate nu vom fi mai mulţi. Am văzut aseară emisiunea cu Mircea Badea, care n-a scos o idee constructivă în tot discursul; nu ştie decât să facă mişto şi să dea contra-exemple, tipic românesc. La fel şi ceilalţi, chiar dacă Mugur Ciuvică avea dreptate. N-am putut să sun în emisiune, aşa că te rog pe tine, taie-le macaroana şi spune-le că ei pot sta liniştiţi în fotoliu şi să comenteze în timp ce noi vom încerca să mişcăm ceva care le va folosi şi lor.

A. — Ridică-te Gheorghe! Felicitări pentru curaj, nu credeam că mai sunt oameni curajoşi în ţara mea, eram din ce în ce mai dezamăgit de atitudinea noastră umilă şi de liniştea în care prostia, hoţia şi incultura îşi face de cap în ţara noastră. Îi invidiez pe francezi pentru curajul de a ieşi în stradă şi a protesta, îi invidiez pe nemţi şi pe greci pentru curajul de a bloca luni de zile şoselele europene şi îi invidiez chiar şi pe unguri pentru curajul de care au dat dovadă în „lupta“ împotriva guvernului Orban. Noi românii nu avem curaj deloc, nu am văzut proteste sindicale în stradă, nu am văzut oameni care să aibă curaj să vorbească, oameni dispuşi să schimbe ceva. Când apare unul mai războinic cum se trezesc toţi să îi rupă picioarele, să îl demoralizeze. Sunt sătul de expresii de genul „nu se poate“, „cine te recomandă“, „te-ai găsit tu acum să schimbi lumea“, „nu ai bani nu faci nimic“. Mă bucur că până la urmă a avut cineva curaj să vorbească.

O. , Canada – …crede-mă, inima mea a tresăltat de bucurie când am aflat că sunt atâţia oameni care gândesc ca mine……

O. — …este nevoie de un bulgăre! Care să se rostogolească! Sunt sătul până peste cap de nesimiţire, mizerie , incultură, hoţie. Vreau să mă sui şi eu în vagoanele trenului tău!

E. — …gândeşte-te, dacă obţii după acest manifest fie doar o schimbare de atitudine în rândurile cetăţenilor români – renunţarea la pasivitate – ai obţinut o victorie şi pentru asta te voi felicita din nou! Pe tine şi pe cei ce îţi

sunt alături. Pe măsură ce vei lupta pentru „visul tău“ (Gâdea) te vei adapta situaţiilor reale, dar o schimbare „mică“ tot se va produce din marea schimbărilor necesare României!

A. — Sunt A. din Cluj-Napoca şi sunt jurist (practicant) de vreo 6 ani…ai mare dreptate în demersul tău, în lumea în care trăim astăzi suntem efectiv sub dictatura de fapt (şi azi-mâine de drept) a unor primate care au ajuns să ne folosească asemeni unor sclavi.suntem parcă în coşmarul acelei scrieri a lui H.G.Wells „Maşina timpului“, unde o populaţie sănătoasă, fericită şi muncitoare creştea pe pământ în vreme ce de dedesubt o clasă întunecată şi hrăpăreaţă îi controla şi le coordona destinele.Ca acei locuitori am ajuns şi noi, să acceptăm non-valorile hidoase…Problema este că se va aprinde greu fitilul unei naţii care în anii ‘70-’80 era printre cele mai vânate în Europa pentru muncitorii, inginerii, medicii, informaticienii ei… o naţie de intelectuali şi scriitori, dar şi de muncitori capabili, redusă la tăcere sub o mână de nemernici abili ţinuţi însă… Mă întreb oare ce şanse ar fi realist vorbind ca să se termnie cu haita de parlamentari ghiftuiţi şi să fie pusă cu botul pe labe acea clică de nici 100.000 de oameni care a pus stăpânire pe săraca România?

E. — Vreau să te felicit pentru iniţiativă şi curaj, dar mai ales pentru SPERANŢĂ! Pentru că ai dreptate, pot fura tot, ne pot lua tot, dar nu şi visele… visul că putem trăi într-o România NORMALĂ! … Sper din tot sufletul sa demonstrăm împreună că suntem un popor harnic, frumos şi deştept!

S. — Numele meu este S.D., locuiesc în USA de ceva timp şi vroiam sa îţi comunic prin micul mesaj, că în urma reportajului recepţionat prin intermediul Antena 1, mica comunitate de romani în Denver Colorado susţine cu stoicism o schimbare acasă… nu ştiu cam ce putem face de aici dar o să facem!!!!

I. — Am 29 ani şi sunt din Braşov… am citit singura dată în viaţa mea un articol de la cap la coadă. Sunt de acord şi mă regăsesc deplin în tot ce ai scris acolo. E nevoie de oameni tineri, serioşi, capabili şi activi… Mă gândesc cu teama la viitorul fiicei mele de 2 luni… până acum nu am reuşit sa cristalizez situaţia acestei ţări minunate, nu până s-a născut Miruna… Aici nu se mai poate trăi aşa!!!! Trebuie sa existe o alternativă, altfel tot ce are acest popor esenţial şi frumos nu va mai exista… Nu vreau să cred că emigrarea este soluţia finală, deşi m-am gândit de sute de ori…

C. — Nu ţi-am scris ca să încerc să te conving ca am avut şi eu această idee, sau că am avut-o înaintea ta sau altceva. Important este că i-ai dat drumul, ai ieşit şi pe TV ceea ce înseamnă o popularizare suplimentară şi eu personal nu cred că mai are rost să demarez un astfel de proiect. Am rămas surprins când te-am văzut pe Money Chanel comunicând câteva idei care erau identice cu cele ale mele. În acel moment mi-am sunat câţiva prieteni şi i-am întrebat cu cine au mai vorbit despre ideile mele. A conduce ţara ca pe o companie este şi ideea mea …

H. — Ti-ai luat în spate un „sac“ deosebit de greu, dar necesar. Personal, am încercat acelaşi lucru, singura realizare de până acum fiind doar „durerea de spate“… A distruge ceva este deosebit de uşor, dar cu atât mai greu de construit! Pasivitatea nu a dus niciodată la evoluţie în nici un domeniu. Cum s-ar putea face aceasta omogenizare? Prin educaţie şi informare… Pasivitatea, este însă şi din păcate cancerul societăţii româneşti. Observă! avem 70% din populaţie care nu votează, scârbită pe bună dreptate de cele întâmplate în aceasta ţară. Aceasta parte a populaţiei ar trebui să reprezinte o forţă, paradoxal ea este însă mai segregată decât oricând. Se plâng fiecare pe limba lui, de parcă duşmanul pe care îl au, ar fi unul aparte pentru fiecare cetăţean. Divide et impera funcţionează deocamdată minunat în aceasta ţară, ai noştri par să fi înţeles maxima foarte bine. Iată deci primul pas pe care aderanţii la manifestul tău ar trebui să-l facă: Omogenizarea celor segregaţi !! (…) Nu poţi juca fotbal privind din tribună!!! Ceea ce te-ai apucat să faci este o muncă titanică, lucrurile se vor cristaliza însă întotdeauna pe parcurs. Dacă nu era un Luther King în SUA, poate mai aveam sclavi şi astăzi. Nu fi speriată de eventuale eşecuri, nu uita, te baţi cu dinozauri. Eşti deocamdată în faza în

care ei nici măcar nu te bagă în seamă! Alta le va fi însă poziţia, în cazul în care numărul aderanţilor va creşte vertiginos. Mă bucur din suflet că ai reuşit să faci mai mult decât mine, vârsta şi faptul că eşti femeie sunt după părerea mea un atu. Aş dori să văd o altă Românie, una pe care am descris-o şi eu şi tu! Nu aş vrea sa mor şi să mă acuz pe urmă că am ezitat să contribui la făurirea ei.

C. — Mă numesc C.C., 26 ani, Sibiu, …Am fost cel puţin surprins când am aflat ieri de iniţiativa ta. Cu doar o săptămână în urma în timp ce mă uitam peste ultimele hârtii primite de la finanţe în care eram anunţat că nu mi-am plătit datoriile, achitate de mine cu 2 zile în urmă, mi-a venit o idee cel puţin nebună, pe care i-am comunicat-o primului prieten care mi-a sărit în faţă pe messenger: …Şi pentru că sună foarte aiuristic, mă aşteptam sa mă desfiinţeze, însă pe măsură ce mi-am construit argumentarea, prietenul meu a rezonat foarte rapid. A urmat al doilea, al treilea şi tot aşa … timp de 3 zile am vb despre ideea mea cu toţi cei pe care îi ştiam receptivi la astfel de idei. Încet, foarte încet, am început să conturez ceea ce vroaim să fac: o iniţiativă care să aducă în faţă o nouă generaţie de lideri şi de modele, care să vină dinspre societatea civilă… Citind tot ce am putut găsi pe internet, inclusiv toate comentariile sceptice sau rău-voitoare la adresa manifestului tău, am fost de-a dreptul uimit cum a fost posibil ca două persoane să aibe idei atât de asemănătoare. După ce am văzut înregistrarea cu tine de la Money Channel, mi-am dat seama şi mai bine că practic vrem unul şi acelaşi lucru. Răspunsul e simplu: vrem lucruri de bun simţ, care le-au trecut cel puţin o dată prin cap tuturor celor din generaţia noastră…

I. S., 2 Septembrie 2009 – Mai suntem câţiva ce nu dorim să plecăm capul… Ca şi tine consider că nu este totul pierdut, nu putem să trăim tot restul vieţii noastre în defetism, în deplângere, şi aşteptarea îndreptării lucrurilor doar prin „mâna Domnului“. În istoria noastră noi romanii am mai avut „treziri“ ce au reuşit să înfrângă imperii, chiar în condiţii mult mai dure decât cele ce înfruntăm noi în ziua de azi …Suntem generaţia ce trebuie sa împingă societatea românească departe de feudalismul, ce încă trăieşte şi-şi croieşte drum în continuare în viaţa noastră, prin intermediul politicianului de cumetrie… (…)

S. M., 7 Iulie – „Chestia asta e așa de puternică și de impactantă că mi trebuie fff puțin timp să-mi dau seama cât e de serioasă…ce șanse reale are…și ce șanse am eu să contribui în mod real și valoros…una …două zile pls…sunt impresionat…de tinerețea și curajul vostru…“

G., 27 August 2009 … Mă faci să cred că nu suntem un popor de trădători, așa cum au demonstrat unii de a lungul istoriei…

C. — …Aș dori să ajungem în România, să auzim și noi, spunând măcar un primar așa cum a spus în Spania el senor Bono, ales timp de 20 ani președinte al Comunității Castilla la Mancha,ales ulterior ministru al apărării, primul care a retras trupele spaniole din Iraq: „La mine în comunitate nu conduce cine este pe scaun ci conduce acela care este contribuabil“.

A. — Nu cred în scopul „nobil“ al demersului tău. Poate sunt eu prea negru la inimă, sau poate este chiar efectul pe care l-au produs politicienii noștri până acum – acela de a ne face să nu mai credem în scopuri nobile. În orice caz, nu descurajez demersul. Chiar și contextualizat într-o „zonă gri“ a intereselor, el este lăudabil.

C. — Sunt unul dintre cei pe care starea țării îl dezarmează până acolo încât insomniile sunt ceva natural, greața a ajuns la limită și destinul pe care un Cioran ni l-a prezis în Schimbarea la față… pare să pună stăpânire pe tot ce fac. …am terminat liceul de arte din Alba Iulia, cu două olimpiade locul întâi și premii speciale la istoria artelor, la fel și la olimpiada de filozofie. Facultatea am terminat-o în București, filozofie și limbi clasice, masteratul tocmai l-am terminat ca șef de promoție la CESI centrul de excelență în studiul imaginii… Momentan, însemnând chiar în acest moment, mă pregătesc de doctoratul în filozofie pe care îl voi avea de susținut pe 18 septembrie… (…) Sunt atâtea lucruri despre care am putea vorbi încât pur și

simplu sunt impresionat şi perplex în faţa iniţiativei tale, aşa că deocamdată tot ce pot spune e că sunt dispus să ajut cum pot cu tot dragul şi speranţa că se poate mai bine. …încercarea moarte n-are, are sens…

A. — Hello. Numele meu este Adi, în prezent sunt plecat din ţară, undeva la 8.000 km – Montreal, Canada, dar gândul îmi este mereu la locurile în care m-am născut.Mi-aş da viaţa mâine dacă aş găsi motivul pt. care să lupt, sa-mi văd ţara acolo în top, unde îi e locul.

Ziarul „Business Standard“ – „Direcţia în care se îndreaptă România este extrem de nocivă. Economia a devenit cenuşăreasa societăţii clasa politică şi aparatul administrativ o parazitează, în loc să o susţină. Riscăm să ieşim din criza economică printre ultimii din Europa şi mai târziu decât merită inteligenţa şi capacitatea noastră de muncă.

Aşa se traduce „furia“ celui mai cunoscut expert în recrutarea de top manageri din România, Radu Furnică, preşedintele firmei Leadership Development Solutions, într-o perioadă în care zgomotul de fond al politicienilor români încearcă să abată atenţia de la problemele economiei şi societăţii româneşti. Headhunterul cu dublă cetăţenie, română şi olandeză, spune că strigătul de disperare al unor tineri precum Alexandra Svet trebuie să fie luat în serios şi tratat cu respect, nu batjocorit şi dus în derizoriu de „lichele“ care ajuns să aibă un microfon în mână. Rezultatul lipsei de efect al „strigătelor în deşert“ va fi acela că oamenii de bună calitate vor continua să plece din ţară, „să voteze cu picioarele“.“

www.gandeste.org: Pe la sfârşitul verii acestui an, un personaj controversat, intens mediatizat, Alexandra Svet, lansa un „manifest“ intitulat „Treziţi-vă! asta nu e România noastră“. S-au vehiculat diverse speculaţii, au circulat diverse zvonuri, (…) Indiferent însă care ar fi fost situaţia reala a Alexandrei Svet, indiferent care ar fi fost scopurile ei reale, indiferent care ar fi actuala situaţie a presupusei „mişcări“ de care nu mai stie nimeni nimic la această dată, începând cu acel „manifest“, România rămâne definitiv scindată în conştiinţa oamenilor, aşa cum este ea de fapt la ora actuală, aşa cum a fost de o bună bucată de vreme

de dupa 1989 încoace, în ROMÂNIA LOR şi ROMÂNIA NOASTRĂ. Şi aşa stau lucrurile care îşi caută acum rezolvarea şi de a căror rezolvare trebuie să se ocupe fiecare din cele doua părţi PE CONT PROPRIU.

În spatele meu, în stânga, în dreapta şi înaintea mea erau toţi cei care au înţeles că eu nu am făcut decât să scriu un manifest. Şi că restul depinde de fiecare dintre noi.

bl000g.wordpress.com. 3 Septembrie 2009: „Alexandra a scris un manifest.

Manifest al frustrărilor şi dezamăgirilor adunate în douăzeci de ani de democraţie originală, tipic românească. L-a postat pe Facebook şi l-a promovat. La prieteni mai întâi probabil, apoi şi la prieteni ai prietenilor şi aşa mai departe. Dacă a redactat singură manifestul sau a fost ajutată, este mai puţin important. Cert este că ea a fost cea care şi-a asumat responsabilitatea pentru o acţiune care până acum – în aproximativ două luni – a strâns peste şapte mii de simpatizanţi. De curând a ajuns pe sticlă şi în ziare, mai întâi în cadrul grupului Realitatea-Cotidianul-Catavencu, apoi şi la Antena 3 şi a continuat promovarea a ceea ce putem considera că a ajuns deja o mişcare.(…) Despre implicarea Alexandrei în ceea ce ar putea fi un viitor fenomen politic, mai multe nu ştim. Ştim doar că a lansat un mesaj în jurul căruia s-a grupat mii de oameni şi că acesta ar putea fi doar începutul. Şi am mai aflat că pe forumul aferent grupului creat pe Facebook, ea încă nu a luat cuvântul. Şi am mai auzit şi voci ale unor oameni care i-au scris în repetate rânduri, fără a primi însă niciun răspuns de la ea.

De altfel chiar ea a zis că îşi propune să găsească oameni care au stat în anonimat până acum şi care sunt gata să se unească într-un efort comun pentru a aduce schimbarea pe care o dorim cu toţii. Şi nu a pomenit niciun cuvânt despre vreo dorinţă a ei de a se implica apoi într-un fel sau altul. Nu este exclus nici ca ea să considere că rolul ei să se termine aici şi să îi lase în continuare pe cei care s-au grupat în jurul ideii ei.

Poate părea utopic şi poate chiar aşa şi este, dar indiferent dacă va decide să se implice sau nu în continuare în această mişcare, merită – zic eu – să ne scoatem cu toţii pălăriile în faţa ei. Bineînţeles că s-au găsit deja cârcotaşi care

consideră că rolul ei este acela de a-l lăsa pe Băsescu fără voturile tinerilor. Dar să fim serioși! Nu trebuie să vă spun eu acum ce diferență este între 7.000 de simpatizanți și 7.000.000 de voturi pentru a câștiga Președinția. (…)

Dar revin. Alexandra a scris o scrisoare și nu este exclus ca rolul ei să se încheie aici. În continuare aceasta va fi numai decizia ei. Cert este ca oamenii adunați au început să se organizeze, deși – fără pic de moderare – lucrul acesta nu este tocmai ușor. Dar poate că și aceasta este o încercare pe care trebuie să o treacă ei singuri, tocmai pentru a arăta că sunt în stare de mai mult decât doar niște țânci. Și probabil că, în funcție de aceasta, va decide și Alexandra dacă merită să continue alături de mișcare sau e mai înțelept să se retragă. Că, dacă mișcarea inițiată de ea va deveni funcțională, va fi păcat să nu rămână și Alexandra alături. În același timp însă, va fi păcat să facă parte dintr-o structură nefuncțională.Un lucru bun: oamenii au început să înțeleagă că 7000 de oameni nu pot depinde de unul singur și că ar fi păcat să se irosească o șansă cum alta probabil că nu vor mai avea…“.

În spatele meu erau Gheorghe și Ioan.

După 3 ani de la manifest. Un comentariu anonim. Găsit după 5 ani…

*Curios lucru cum românul întoarse pe dos orice, de la șosete până la cuvinte și răstălmăcește fiecare frază după bunul lui plac. Mai deunăzi, citeam un manifest postat pe internet, în care cineva cu bune intenții atrăgea atenția asupra derivei în care se afla țara noastră. Numea aici politicieni corupți, agramați, c*rve politice, ciobani.*

Observație de bun simț, și asta vedem cu toții, indiferent de clasa socială din care provenim. Numai că vine un alt cineva, poate un alt bun român, care crede că, de fapt, cea care a scris manifestul vrea un alt viitor politician care are scopuri ascunse și ne atrage atenția să nu cumva să cădem în capcană. Însă, noi toți suntem prinși în capcană și ne ferim de ceea ce ar putea să ne mântuiască.

În timpul unui război, nu spun care, câțiva reprezentanți din mai multe națiii au fost aruncați într-o groapă comună de vii. Venind noaptea, nu au astupat-o și au lăsat asta pentru dimineața. Sub protecția întunericului, au ieșit din groapă,

ajutându-se unii pe alţii, toate naţiile, în afară de români. De ce ?! Răspunsul se află uşor… Toţi au făcut front comun.

Revenind la prima idee, am cunoscut persoana care a scris manifestul. Minune! Eu nu fac parte din lumea în care se învârte Alexandra. Indignarea ei a rămas, dar s-a transformat în iubire. Uitându-se în urmă, vede că a uitat să amintească în acel manifest de noi ceilalţi, muncitori, ţărani, şomeri, văduve sărace, pe toţi cei care plătesc acele taxe şi impozite de pe vremea fanarioţilor, care tot la fanarioţi se întorc.

Ideea care răzbate din discuţia noastră este că trebuie să ne trezim la constiinţa că aparţinem acestei naţii, cu bune şi cu rele. Trebuie să ne dezpătimim şi să ne iubim mai mult.

*Profesorii să-şi iubească profesia şi elevii, doctorii pacienţii, cizmarul să-şi facă bine meseria, iar ţăranul să-şi are ogorul său. Naţia nu va prospera din furt, înşelătorie, beţie, c*rvie şi desfrâu. La urmă va veni timpul să ne ocupăm şi de clasa politică.(…)*

Ni se explică faptul că e criză. Criza capitalismului? De ce aţi subminat economia naţională, energia, gazele, pădurile, apele, solul şi subsolul ?!

Ce vor face copiii noştri, nepoţii noştri?! Cine vă va trage la răspundere ?

Construiţi de la piatră cu răbdare, dragoste şi cultul strămoşilor! Dezpătimiţi-vă! Toţi suntem trecători în lumea aceasta, dar fiecare naţie a fost creată de Dumnezeu cu un scop şi cu o misiune.

Căutaţi mântuirea pentru fiecare şi prin voi se va mântui şi naţia.

— Cu dragoste, Ioan şi Gheorghe.

Iată cine a fost în spatele Alexandrei Svet: Ioan şi Gheorghe! Luptând „nu pentru pătule, nu pentru pogoane“. Pentru văzduhul lor liber de mâine . Pentru sângele neamului lor curs prin şanţuri, pentru cântecul lor ţintuit în piroane, pentru lacrima soarelui lor pus în lanţuri… („Ridică-te, Gheorghe, ridică-te, Ioane!“ – Radu Gyr)

Nu PSD-ul, nu PNL –ul, nu PC-ul. Nu Băsescu, nu Oprescu, nu Voiculescu sau alte fantome. Nu serviciile secrete, nu americanii, nu rușii, nici alții.

Gheorghe, Ioan și toți ceilalti – văzuți sau nevăzuți – care au iubit cândva neamul acesta. …Și pe cei mai mulți dintre ei de-abia acum aveam să îi cunosc, treptat… Unul câte unul aveau să mi se dezvăluie… Chip după chip, sfat după sfat, taină după taină, treaptă după treaptă, pe o scară pe care atunci de-abia făceam primul pas…

Dar, cel mai important, în spatele meu era un Tată. Un Tată iubitor care mă aștepta îndurerat să mă întorc Acasă.

Ne așteaptă. Pe noi, pe toți…

Am văzut undeva o mișcătoare icoană a marii milostiviri dumnezeiești. O casă în mijloc de câmpie și drumul care trece prin fața ei pierzându-se la nesfârșit. Sus pe terasa casei, un bătrân cu barbă albă, sprijinit în toiag, se apleacă înainte, cu mâna streașină la ochi, uitându-se în zare. Ce a vrut să spună pictorul cu acest tablou? Zice pilda evanghelică despre fiul risipitor care se întorcea acasă: „încă departe fiul fiind, l-a văzut tatăl său și i s-a făcut milă și alergând a căzut pe grumajii lui și l-a sărutat“ (Luca 15, 20). Dar cum a aflat tatăl de întoarcerea fiului? Aici este tâlcul bătrânului ce se uită în zare. Așa de mult își iubea fiul, că nu-și putea închipui să-l piardă pentru totdeauna. De aceea, mereu îl aștepta, mereu se uita în zare, mereu cu mâna streașină la ochi: „Oare nu cumva vine?“ De aceea l-a și văzut de departe. Așa-i mila cea nesfârșită a lui Dumnezeu. Nu obosește, nu se împuținează, mereu se uită după fiecare din noi păcătoșii, mereu ne așteaptă.

„Nu se poate să nu vină! Am făcut atâta pentru dânsul, mi-am dat însăși viața pentru el, trebuie să se întoarcă!“ Nu este păcat care să biruiască milostivirea lui Dumnezeu.

Părintele Ilie Cleopa

---

[2] Legendă ecuadoriană.

„Braţele părinteşti sârguieşte a mi le deschide mie, că în desfătări am cheltuit toată viaţa mea, spre bogăţia cea necheltuită a îndurărilor Tale, privind Mântuitorule, acum, nu trece cu vederea inima mea cea săracaci către Tine, Doamne, cu umilinţă strig: Am greşit, Părinte, la cer şi înaintea Ta!“

Capitolul V

Întoarcerea Fiicei Risipitoare

De pe spatele cărții primite în dar de la Scriitor, imi surâdea un îndemn de dincolo de timp, care mă va bântui în toți anii ce vor urma acestei seri în aparență banală… o seară după care însă nimic nu va mai fi la fel…

„Tu le vei spune să povestească, în lumea lor liberă, povestea/ istoria noastră. Că ne-am bătut pentru ei. Îi vei învăța că nimic nu contează mai mult pe acest pământ decât această târfă de libertate, dispusă să se supună celui care oferă mai mult. Le vei spune de asemenea că această mare târfă iubește dragostea oamenilor și că va scăpa întotdeauna de cei care vor să o întemnițeze, că va merge întotdeauna să îi ofere victoria celui Care o respectă fără să spere vreodată să o păstreze în patul său.

Spune-le să povestească toate astea din partea mea, cu cuvintele lor, cu cele ale veacului lor…“.

Deschizând pentru a nu știu câta oară cartea la paginile mele preferate, despre puștiul fără nume, cu inima cea mare, atât de plină, numai de iubire, ochii îmi căzură pe cuvintele fratelui său:

„- N-ar trebui să povestesc asta, știu, nu e bine, reaprinde durerea, dar când vorbesc despre el îl fac să trăiască puțin, nu crezi?“

Mă mișcă din nou, până la lacrimi, pagina aceasta. Așa cum mă mișcase de prima oara, fară să știu de ce. Însă Sufletul meu știa. Știuse de la început… și știa și acum ce avea de făcut. În noaptea aceea, după ce am scris cu mâini tremurânde „Treziți-vă! Asta nu e România noastră…“, în noaptea aceea, ultima liniștită pentru mult timp, cerul era mai plin de stele decât în alte nopți… Unele păreau să surâdă. Surâdeam și eu.

O cale nouă, luminoasă, mă chema zâmbind să pășesc pe ea, fără teamă… O cale nouă, atât de plină de lumini, lumini vechi și noi, ce se întrepătrundeau acum cu atâta sens, formând un tot plin de rost, dincolo de timp și de spațiu… Ele mă vedeau… Eu nu le vedeam atunci, încă, pe toate…

Lumini…

Lumini blânde, abia pâlpâinde, calde, strălucitoare, orbitoare, iluzorii, mângâietoare, învietoare, ucigătoare, mincinoase, lumini care îți năvălesc în inimă și ți-o umplu pentru totdeauna. Luminile acelea atât de rare după care nu mai poți fi, niciodată, la fel și tot ce faci este să le cauți cu disperare, nădăjduind să le întâlnești din nou, să-ți simți din nou inima inundată până în fiecare fibră de lumina cea dătătoare de viață, liniște și bucurie.

Lumini care ard și lumini care dau viață.

Lumina intrând prin conul de piatră la templul vechi de șapte mii de ani de la Șinca Veche, năvălindu-mi în piept și trezindu-mi la viață inima… Și nu, de atunci nimic nu avea să mai fie la fel.

Lumina pâlpâind blând, ocrotitoare, plină de pace, ca o infuzie de liniște, izvorând din candela Sfântului Nectarie.

Lumina Sfântă intrând prin acoperișul Bisericii Sfântului Mormânt de la Ierusalim, lumina îndelung căutată, fără să știu, lumina îndelung așteptată, lumina aceea miraculoasă, uimitoare, unică, de neînlocuit. Împărțindu-mi viața în Înainte și După. Ea.

Luminile vechi…

Luminile hipnotizante ale reflectoarelor orbindu-mă în timpul defilărilor de modă, cu tot cu starea aia de bine pe care ți-o dau, cu tot cu fluturașii din stomac, cu tot cu senzația aia ciudată când toți ochii sunt asupra ta. Senzație pe cât de plăcută la o anumită vârstă, pe atât de neplăcută mai târziu.

Lumina agresivă, invadatoare, rece a blitzului fotografului în timpul shootingurilor, cu tot cu clipele când te simți atât de frumoasă, cu tot cu cele în care te simți atât de urâtă, cu tot cu cele în care îți este atât de evident că aparatul ăla, cu ochiul lui atât de amenințător, nu îți poate surprinde sufletul. Cu tot cu cele în care ți se pare că ți l-a furat. Senzația aia dureroasă că fiecare click îți mitraliază fără milă inima.

Luminile din club, cu tot cu entuziasmul ieşirii, cu farmecul pregătirilor, cu ritualul de make-up, cu cocktailul dinainte, ca să intraţi in the mood, cu zecile de minute petrecute la telefon ca să decideţi cu ce să vă îmbrăcaţi, cu plăcerea aia când păşeşti în lumea frumos şi ameţitor luminată, tu şi masca ta cea atât de atent elaborată. Tu şi toţi oamenii ăia atât de frumoşi din jur. Cui îi pasă că dimineaţa arată cu totul altfel, că în jurul tău sunt doar măşti despre care nu ştii nimic, pentru că muzica e prea tare ca să vorbiţi mare lucru. Cui îi pasă? E vineri seară, make-upul ţi-a ieşit superb şi toată lumea e a ta. Ce contează că mâine nu va mai fi şi îţi vei da seama că, de fapt, n-a fost, niciodată?! Luminile astea din jurul tău fac totul să pară atât de frumos…

Luminile atâtor oraşe văzute de sus, din avion, ce-mi aminteau a nu ştiu câta oară cât suntem de mici…

Lumina atâtor apusuri de soare, lumina atâtor curcubeie…

Lumini noi…

Lumina unui foc arzând cuminte sub un ceaun, La Copac, într-o după-masă când am gătit cu toţii ciorbiţe pentru bunicuţele sărace. Lumina aceea plină de căldură ce mi-a fost pentru o clipă atât de Acasă…

Lumina din chilia Părintelui Justin. Privirea lui blândă, felul în care şi-a pus ochelarii şi a citit cu atenţie şi cu răbdare fiecare rând din poezia pe care i-o dădusem. Chipul blând, plin de strălucire, atingerea aceea binefăcătoare pe cap, izvorâtoare de atâta iubire şi sens, şi har în inima celui din faţa sa. Strălucirea din inima ce îţi lua foc în faţa bătrânului de poveste cu plete albe şi privire blândă, din ai cărui ochi izvorau atâta iubire şi atâta sens în inima ta, încât ţi-o plecai cu o smerenie pe care până atunci nu o cunoscuseşi şi parcă îţi era ruşine de fiecare gând pe care îl aveai. Pentru că totul îţi părea murdar în fata curăţiei lui. Şi totul îţi părea întunecat în faţa acelei lumini de pe chipul său.

Lumini vechi, lumini noi…

Lumina atâtor felinare, cu atâtea contururi diferite, care mai de care mai poetic, din atâtea colţuri de lume, fiecare cu lumina sa, aparte. Martori tăcuţi, discreţi, înalţi, cu forme atât de romantice, ai tuturor drumurilor, viselor, trăirilor ce mi-au purtat paşii pe lângă ei şi au lăsat în lumina lor şi bucăţi din sufletul meu, alături de atâtea altele lăsate acolo. Poate că de asta iubesc atât de mult felinarele. Poate că fiecare dintre ele e o carte de poveşti de iubire…

Lumina din camera hotelului din Londra căzând pe buchetul uriaș de trandafiri albi. Lumina din ochii ce îmi povesteau cum au oprit ploaia. Cu o rugăciune.

Lumina din Grădina Botanică dimineața la ora 7:00, când bei cafeaua singură cu florile, cu mestecenii, cu apa ce fredonează în pârâu și cu păsările cântătoare.

Lumina apusului de soare de la castelul din Balcic. Lumina verde strălucind peste cascada de sub Puntea Suspinelor, ca într-un basm.

Lumina apusului văzut de pe colina din Punta del Este. Silueta tipului ce cânta la saxofon pe stâncă.

Lumina zăpezii strălucind într-o după-amiază de iarnă pe o stradă dintr-un București pustiu. Zâmbet. Larg, cât toată lumea. Puternic cât să doboare o lume. Lumea ei. Helanca portocalie. O mașină parcată prost. „Svet style“, „Sir, I don’t have time for this…“.

Lumina timpului, atunci când tinde să devină veșnicie. Lumina de pe chipul tău, atunci când ai vrea să-l faci să stea în loc. Străzi pustii, zăpadă, case vechi, zâmbet.

Luminile jocurilor de laser de la Expo Zaragoza, ametitoare ca mișcările sufletului meu, atât de aproape de naufragiu.

Ibiza. Lasere. Frankfurt Cocoon. Clubul văzut într-un joc amețitor din cabina VIP a DJ-ului, locul acela unde te simți ca o zeitate…

Luminile New York-ului văzute de la etajul 50 al Mandarin Orientalului, când împlinești 30 de ani și cânți cu un pahar de șampanie în mână. „Start spreading the news…“.

Lumina aceea sfântă de acasă, de la Maria Magdalena.

Veneția la apus. Buchetul uriaș de trandafiri roșii ce așteptă emoționat în apartament. Scrisoarea. Noaptea pe bancă, în foișor, deasupra apelor. Luna, clopotele, întrebarea… Răspunsul. Edith Piaf. „Hymne a l’amour…“.

Lumina razelor de soare strecurându-se printre ramuri în pădure la Comana, pe urmele lui Vlad. Coșulețul de picnic. Rochița albă.

Lumina cerurilor deschise. Stele, noaptea, la Petru Vodă.

Michel, pe drumul spre Diaconeşti, urcând prin zăpadă, cu maşina întoarsă cu spatele în faţă şi râzând. Spre cer, în marşarier. Chiar şi cu spatele, important e să urcăm. Ce imagine! Lumină, atâta lumină în inimi…

Noaptea la Târgu Ocna, în cimitir, când, deşi e întuneric, e atâta lumină… Lumânări roşii, Valeriu, tineri care murmură încet cântece interzise, câini care latră, ne temem, dar totuşi nu ne mişcăm. Îmbrăţişare. Suntem patru. Şi totuşi, unul singur.

Părintele Lăcătuşu. Ger. Şi o floare. Lumină.

Lumină în inimă. În ziua când un om drag a intrat pentru prima oară în biserică, după nu ştiu cât timp. Acolo. În ziua când s-a împărtăşit, după 30 şi ceva de ani. Acolo. În ziua când l-am aşteptat cu un buchet de flori şi am plecat să mă prezinte tatălui său. La mormânt.

Lumină în inimă. În ziua când l-am întâlnit pe Mat. Avea portbagajul plin de portocale şi de daruri pentru copiii de la aşezământ. Şi inima plină de versurile lui Radu Gyr. În mod special, „Ne vom întoarce într-o zi“. Ziua când am întâlnit-o pe soţia lui, Cristina, în ziua cu Închisoarea Piteşti. Era însărcinată cu Maria şi poftea o îngheţată. Chipul lor, după ce s-au împărtăşit.

Lumina din suflet în ziua când nişte tineri nebuni şi frumoşi au scris pe un zid „Ne vom întoarce într-o zi“. Nu-i ştiu. Nu-i cunosc. Dacă îi vedeţi, să le spuneţi că îi caut. Dinainte de a mă fi născut.

Lumină în inimă. În ziua botezului. Scăldarea în Iordan. Cum ne învârteam în apă, ţinându-ne de mâini:

„Câţi în Hristos v-aţi botezat, în Hristos v-aţi îmbrăcat…“.

Lumini, lumini, lumini. Piscina noaptea la St. Tropez. Monaco văzut din elicopter. Lumânările de pe mesele cu feţe de masă roşii cu carouri albe de la Roma. Luminile bărcilor alunecând uşor pe Bosfor, văzute din apartamentul de la Les Ottomans. Artificiile de pe terasa Palatului Ciragan. Lumina dintre nori, în timpul zborului cu planorul în Ecuador. Lumina plină de umbre ce îţi provoacă teamă, într-un cartier famat din Buenos Aires, noaptea, când nu ai avea voie să fii acolo şi totuşi faci shooting cu un aparat foto ce valorează câteva zeci

de mii de euro. Lumina cerului văzut noaptea din observatorul Casei lui Versace din Miami. Stelele văzute la 4.400 m înălțime în Hawaii, când te învârți amețit, ca într-un vis, din cauza înălțimii. Ploaia de stele ce cad pe tine când stai întinsă în iarbă în munții Bucegi și nu îți mai vine să pleci de acolo. Lumina lunii uriașe, strălucind deasupra munților Retezat, în timp ce tu stai pierdută la fereastra cabanei cu un pahar de vin alb în mână, ascultând ore în șir, pe repeat, „Sonata lunii“. Lumina fulgerului ce îți dă fiori când umbli desculță în ploaie la Sarmizegetusa. Și plouă, și tună, și fulgeră, exact când tu te ridici pe stânca cea rotundă… și totuși nu ți-e teamă, doar știi că ești Acasă. Lumânările arzând pe masa îmbelșugată, pregătită ca într-un basm, în crama de la Chișinău, când Floriana recită din Esenin și ți se pare că e un vis. Luna văzută din mansarda din Cotroceni.

Lumina de pe chipul bunicii după ce a murit. Străluceau pe chipul ei parcă zâmbetele tuturor copiilor ce i-au primit milosteniile, toate bunătățile pe care le ascundea pentru mama, toate rugăciunile de noapte, toți stropii de apă sfințită cu care ne stropea mașina, toate vorbele de laudă pe care le avea pentru toți. Lumina de pe chipul străbunicului la Marea Unire – ce binecuvântare să fie martorul visului de secole al românilor! Lumina din mușcatele bunicului. Lumina de pe chipul domnului Iulian Constantin în celula unde a fost torturat și totuși a iertat și ne recită acum cu ochii scânteind de iubire… „Târzia-înțelepciune din tristul meu amurg…“. Lumina din zâmbetul sfios al domnului Demostene când se bucura că mă vede…

Apusul de soare la schitul de la Șinca Veche, când se vede întreaga vale scăldată în lumină aurie, se aud clopotele și glasul măicuțelor cântând „Doamne, strigat-am către tine…“.

Lumina din biserica Gorgani la slujba de pomenire a morților, când a intrat Horațiu și m-au trecut fiori, căci semăna atât de bine cu Moța… Când a venit spre mine, mi-a întins cartea și mi-a spus: „Citește aici! Acum!“. Lumina aceea stranie ce a inundat dintr-odată biserica atunci când citeam. În timp ce se cânta „Ca o lacrimă de sânge a căzut o stea…“. În timp ce citeam acolo, cu el lângă mine, stând așa nemișcat, dârz, cu lacrimi în ochi, privind undeva departe, înfiorător de departe, slab, alb, cu ochii arzând, ca un strigoi… În timp ce citeam și plângeam. Și lumina aceea stranie năvălea printre vitralii, luminând tainic chipurile sfinților de pe pereții bisericii Gorgani. Slabe, albe, cu ochii arzând, atât de vii… urmărindu-mă neîncetat, cu dragostea lor, cum citeam și plângeam. Cum plângeam și citeam. Cuvinte pe care le simțeam atât de vii în inima mea…

„Astfel, sufletul nostru a rămas legat de o altă lume. Rătăceşte azi într-o viaţă care nu e a noastră. Faţă de lumea de acum, noi ne simţim străini, în ea nu ne găsim un alt rost decât acela de a o curma spre a învia vremurile de demult şi a le spori frumuseţea, tăria şi dreapta rânduială românească.

S-ar părea astfel că eu şi camarazii mei suntem un fel de ciudate făpturi cu două vieţi, un fel de strigoi ridicaţi dintr-o lume apusă…“.

Prima zi a anului la Diaconeşti, seara de Crăciun la Mănăstirea Polovragi, prima furtună din an cu tunete şi fulgere, trăită într-o după-amiază de primăvară la Mănăstirea Sâmbăta. Seara, lângă capul lui Mihai Viteazu la Târgovişte, lacrimi şi sfinţi în catedrala de la Orăştie, câţiva călugări cântându-I Maicii Domnului, la ceas de taină, la lumina lumânărilor, seara la Lainici, apa cea proaspătă din fântâna lui Neagoe Basarab de la Cozia…

„Că Domnul m-a ascuns în cortul Lui în ziua necazurilor mele; m-a acoperit în locul cel ascuns al cortului Lui“.

Anii când mergeam în noaptea de Înviere la biserică să luăm lumină – mama, tata şi eu – şi stăteam cuminţi în curtea bisericii, pe alee, în întuneric, frig, ploaie şi îmbrânceli, până când, la un moment dat, se făcea linişte, preoţii ieşeau afară, rostind cu putere „Veniţi să luaţi Lumină…“, ne aprindeam lumânările şi parcă se întâmpla ceva în inima noastră, dar nu ne dădeam seama ce… şi ne întorceam repede zgribuliţi acasă, la masa îmbelşugată ce ne aştepta. Ce lung a fost drumul de acolo, de unde stăteam odinioară pe aleea din curtea bisericii până la a ajunge ceva mai aproape de altar pentru a sărbători Învierea Domnului! Ce lungă şi ce ocolită calea de la curtea întunecată de unde nu se auzea şi nu se vedea aproape nimic din lumina Învierii până la momentul pogorârii Sfintei Lumini în micuţa biserică a Sfântului Mormânt!…

Lumini…

Şi linii trase de o mână nevăzută între puncte luminoase de pe întreg pământul. Puncte luminoase unite de paşii mei, văzute prin ochii mei, atinse cu mâinile mele, conturând o imagine din ce în ce mai clară pe măsură ce se mai uneau două puncte aparent fără nicio legătură.

Un mozaic de lumini.

Lumini ce au strălucit în întuneric sau puncte de întuneric ce mi-au ascuns lumina.

Dar „Lumina strălucește în întuneric, iar întunericul nu a cuprins-o“ (Ioan, 1).

Și poate că tot ce am trăit n-a fost decât un șir lung de lumini ce mi-au arătat calea, printre atâtea drumuri, într-o lungă, poate cea mai lungă, călătorie… de acasă către Acasă. Din lumină, prin lumini, spre Lumină. Înapoi. Spre lumina lumii.

Dar să începem cu începutul… cu noul început

Scrisoare Dianei

Octombrie 2009

Îți mulțumesc din suflet pentru că mi-ai împărtășit ce te apasă. Îți scriu așa târziu pentru că nu am vrut să îți bruiez în niciun fel pregătirile pentru marea zi. Nici măcar nu cred că îți doreai un răspuns… și nici măcar nu știu dacă îți scriu ce îți scriu ca răspuns sau pentru că oricum aș fi vrut să îți spun câteva lucruri… ia-o cum vrei.

Chiar voiam să îți cer ajutorul… voiam să îți cer înțelegere și să te rog să îmi ierți absențele, tăcerile, detașarea… și să nu le iei personal… pentru că, de ceva vreme, acum și nu știu pentru cât timp de-acum încolo, pur și simplu nu mai știu exact cine sunt, cum sunt, ce pot să îți ofer, nu mai știu nici măcar ce pot să primesc… Și nu îmi doresc acum decât să continui acest joc fascinant în care rup bucăți din mine, redescopăr laturi noi, privesc uimită cum se desprind straturi ale personalității mele fără ca eu să fac nimic, plâng când regăsesc o stare de a Fi uitată demult. E un proces dureros și plăcut de regenerare. Ard treptat și renasc la fel de încet. Tu mă judeci pentru cum am fost… mă judeci pentru cum sunt… îmi ceri să fiu acolo pentru tine… Toate astea, pe bună

dreptate… Dar cum aș putea să fiu acolo pentru tine când eu nu pot fi aici nici pentru mine? Iar dacă reușesc cu greu să smulg puțină atenție, concentrare, forță, timp, voință de la tot acest proces personal de regenerare… Încerc să le concentrez pe toate pentru proiectul României Noastre, care este peste mine, peste tine, peste noi și peste timpul nostru. Proiectul ce mi-e în același timp moarte și renaștere, lacrimă de fericire și lacrimă de durere, pierdere și victorie, chin și plăcere, întrebare și răspuns, laudă și blam… Mi-e crucea cu durerea și cu promisiunea mântuirii…

Proiectul ăsta vrea ce e mai bun în mine, în mine cea adevărată… Aceea care se sufocă bine ascunsă, învelită în straturi și în fațete inutile care protejează o flacără nestinsă încă (din fericire) de praful ăsta din București, de orgolii, de dezamăgiri, de trădări, de pierderi, de bucăți de suflet rupte, de drame neînțelese de cei dragi, de temeri ascunse, de vise uitate, de prieteni nepăsători și cu privirea goală și judecătoare, de cadouri neprimite, de scrisori nescrise, de iubiri neîmplinite, de întrebări fără răspuns… de tot ce punem peste ce-i mai sfânt în noi, ca nu cumva să se distrugă… iar acest proiect, ce mi-e binecuvântare, mă vrea pe mine, cea adevărată… fără fațete, fără straturi false și cosmetizate… și doare rău să la dau jos, vechea personalitate urlă… vechile obiceiuri zbiară să mă întorc… trupul mă doare, ego-ul țipă, eu plâng și râd… prăpastia mă cheamă, ar fi așa de simplu să mă las… dar mă ambiționez și sângerând mai urc un pas… mai dau jos un strat… în toată această luptă, în tot acest chin, în toată această zbatere între a mă regăsi pe mine și a regăsi ce e mai sfânt în România… între a mă reconstrui pe mine și a reconstrui România… îmi rămâne atât de puțin, încât te rog să mă ierți că nu pot să îți dau tot ce e mai bun în mine așa cum meriți și… nu am nici măcar putere să îți explic ce e cu mine, unde sunt, unde sunt gândurile mele și entuziasmul meu și căldura mea care înainte erau pentru tine… așa cum erau… mai mult, mai puțin… și-acum ți le-am luat… iartă-mă și așteaptă-mă puțin… mai iartă-mă puțin și mai ai puțină răbdare cu mine… nici măcar nu știu dacă o să îți placă cum am să fiu… nici măcar nu știu dacă o să te mai găsesc… dacă vei mai fi lângă mine când voi ieși din abis…

Tot ce știu e că trebuie să mă găsesc pe mine… pentru proiectul ăsta… nu e un scop egoist… și de-asta sper că mă vei înțelege… trebuie să merg mai departe orice-ar fi… orice fac între timp este fals, forțat și nu sunt eu. Tu nu meriți asta, iar eu merit puțină răbdare și înțelegere! Și știu că ai să mi le dai, pentru că ești înțeleaptă și pentru că mă iubești, și pentru că dacă proiectul ăsta m-a găsit pe mine, ți se datorează și ție… și pentru asta vei fi mândră de mine într-o zi!

Te iubesc,

A.

Connecting the Dots… Mă întorc de la poalele Bucegilor

13 septembrie 2010

Mă întorc mult mai bogată – oameni frumoşi m-au învăţat să fiu Om, stâncile mi-au arătat cum să fiu neclintită în verticalitatea mea, pârâul năvalnic mi-a şoptit secretul perseverenţei, icoanele mi-au predat lecţia smereniei, a cucerniciei şi a gândului drept, brazii m-au învăţat să tânjesc spre înalt, florile mi-au arătat forţa frumuseţii şi a purităţii, izvoarele, şapte în total, mi-au promis viaţa veşnică, crucile mi-au vorbit cu vocile sfinţilor ce şi-au binecuvântat torţionarii, iar peştera mi-a dezvăluit tainele profunzimii, revelându-mi comori ce au fost ascunse special pentru noi şi au fost apărate cu preţul vieţii de strămunii noştri… În timpul ăsta, stelele m-au învăţat Iubirea! Privind puzderia de stele împrăştiate pe cer, am avut revelaţia unor puncte de lumină care strălucesc în întuneric – enclave vibrând de viaţă, de iubire şi de bine – doar în aparenţă disparate, doar iluzoriu fără vreo legătură între ele… pentru că în spatele haosului am văzut un Tot frumos, unitar, format din puncte de lumină care erau cândva separate… dar le-a unit o linie, ce pornea din inimă… Era un Tot perfect, găsit încă dinainte de a fi căutat.

Exact ca şi în cărţile pentru copii, în care o imagine iniţial haotică ţi se revelează dintr-odată perfect conturată, dar doar după ce ai terminat de trasat răbdător linia ce uneşte punctele pierdute în izolare… La fel şi în cazul nostru – parafrazându-l pe Steve Jobs – „It is all about connecting the dots!“

O zi în Esenţial

Octombrie 2010

Invitaţia care mi-a făcut cunoştinţă cu istoria adevărată a neamului meu: Primul Simpozion Internaţional de Martirologie, Octombrie 2010. Organizat de compania Dan Puric şi de Fundaţia „Sfânta Irina“.

În sală, foşti deţinuţi politic – repere de demnitate, curaj şi credinţă. M-a marcat domnul Marcel Petrişor – cu statura sa impresionantă şi cu discursul său, aplaudat minute în şir. Deţinut politic între 1951 şi 1964, împărţise celula şi chinurile închisorii cu Petre Ţuţea, Petre Pandrea, Prinţul Ghika, cu părintele Calciu şi Constantin Oprişan. Inima îmi tresare dintr-odată şi începe să-mi bată nebuneşte, fără să ştiu de ce, la vederea Poetului Închisorilor, domnul Demostene Andronescu. La plecare, Ştefan, asistentul domnului Puric mă duce la standul de cărţi şi îmi recomandă să cumpăr ultima carte a domnului Demostene. Ştia el ce ştia. Nu îmi amintesc decât că m-am dus acasă, m-am aşezat în fotoliu, am început să îi citesc poeziile şi am început să plâng fără să mă mai pot opri… am plâns atunci cum nu am mai plâns vreodată în viaţa mea citind o carte. Şi cum nu mai plânsesem de ani buni… Citeam poezie după poezie şi nu mă puteam opri din plâns. Plângeam de parcă mi se rupseseră toate zăgazurile sufletului de bucuria reîntâlnirii cu ei… şi de durerea durerilor lor. Pe care le simţeam atât de ale mele.

A doua zi am fost să vizităm Jilava. Domnul Marcel Petrişor ne-a povestit, chiar în celula în care au fost închişi, cum a încercat Părintele Calciu să îi salveze viaţa lui Constantin Oprişan, tăindu-şi venele pentru a-i da sângele său. Domnul Iulian Constantin ne-a povestit despre iertare, chiar în celula în care fusese închis. Avea o lumină pe chip cum nu mai văzusem niciodată până atunci la nimeni… Sus, pe deal, domnul Demostene Andronescu stătea puţin retras. Privea în depărtare, absent. M-am dus lângă el şi l-am rugat să îmi recite şi mie o poezie. Cu zâmbetul său sfios, mi-a recitat poezia lui despre Nebuni. Inima mea, inundată de-o bucurie fără nume, striga ca o nebună „Prezent! Prezent! Prezent!“, ca un elev din prima bancă, acela care ridică mâna ca un apucat, mai mai să scoată ochii învăţătoarei, doar-doar l-o pune pe el să răspundă la întrebare… în timp ce eu zâmbeam ca un om beat, fără să îmi pot îndupleca buzele să redevină serioase. Apoi, cu lacrimi în ochi, poetul inimii mele şi-a amintit despre foamea grozavă ce îi chinuia în închisoare. Mi-a recitat cu lacrimi în ochi poezia „Foamea“ a lui Radu Gyr.

„În foamea noastra vâjâie păduri,

Se cască mări, se surpă munţi din coame.

În foamea noastra vâjâie păduri,

Şi parcă din străbuni sau din scripturi,

Dela'nceputul lumii ne e foame…".

Din clipa aceea nu m-am mai putut desprinde nicicum de domnul Demostene. În mod ciudat şi paradoxal, mă simţeam mai fericită aici, în locul acesta al suferinţei, decât mă simţisem vreodată în oricare alt loc.

Nu ştiam că trăiesc clipe binecuvântate, de întâlnire cu Istoria adevărată a demnităţii româneşti. Simţeam eu totuşi ceva… Parcă la plecarea de la Jilava păşeam mult mai dreaptă…

„Când ştii că înaintea ta a fost un Mircea Vulcănescu, un Costache Oprişan sau un Vasile Motrescu, pupila cu care îţi priveşti identitatea e mult mai tonică şi mai îndrăzneaţă. În fond, atâta onoare avem în noi câtă amintire a martirilor şi eroilor întreţinem.

Altfel calci pe stradă când ştii că te tragi din oameni ca Vasile Motrescu sau Costache Oprişan. Pur şi simplu îţi creşte buna părere despre tine ca subiect aparţinător al unei ţări. În schimb, părerea mea despre mine sărăceşte nespus câtă vreme nu ştiu că asemenea oameni au existat. Vorbind despre ei, simt că îmi creşte pofta de a fi român, simt că mă respect pe mine însumi ceva mai mult ca înainte. Şi asta deoarece ei mă legitimează. Mai mult, prezenţa lor în trecutul apropiat ne măreşte pragul de demnitate colectivă. Fără ei, demnitatea unei etnii se risipeşte. Ei sunt focarele de coagulare a conştiinţei naţionale, ei sunt sursa nobleţei noastre. Ei sunt valori totemice, adică valori sufleteşti care leagă organic o comunitate".

(Sorin Lavric)

Din acea zi am început sa îmi recapăt, încet, încet, demnitatea.

Eu, România. Astăzi, de ziua mea. Ce zi tristă, copilul meu…

Decembrie 2010

Sunt îngenuncheată, rănită, cu lacrimi şiroind pe obraji. Hainele-mi sunt zdrenţuite, rănile-mi sunt pline de puroi, faţa-mi cândva frumoasă e brăzdată de dureri, sufletul îmi plânge, carnea mi-e sfâşiată. Peste zdrenţe mi-au pus steaguri. Steaguri multe. Să înlocuiască hainele pe care s-au bătut să mi le vândă. Steaguri multe. Să îmi acopere goliciunea şi rănile. Steaguri multe. Fluturând pe corpul meu ciopârţit. Steaguri multe. Care mă dor. Altădată, copiii mei mureau pentru acest steag. Astăzi, îmi acoperă cu el ruşinea şi rănile, noroiul şi scârba. Muzica urlă. Cântece încearcă să îmi acopere plânsul. Altădată, ele îmi lăudau gloria şi îmi făceau sângele să fiarbă. Astăzi mă dor. E atât de mare discrepanţa! Tancuri trecând în zgomot de fanfară pe străzile goale. Altădată, oameni drepţi şi desculţi mureau pentru mine. Astăzi, se organizează defilări. Scumpe. Oricât ar fi de tare vacarmul lor, nu reuşesc să îmi acopere suspinele. Dar oricum, nu îi interesează. Se prefac că mă sărbătoresc, că mă iubesc şi că le pasă. Mâine mă vor scuipa din nou! Miros de mititei. Varză cu cârnaţi. Esenţa sufletului meu, rădăcinile-mi vechi de mii de ani, întreaga-mi fiinţă şi istorie sunt dezbătute în talk show-uri ieftine. O goană sălbatică după audienţe. Până şi ce e frumos şi sfânt sună gol, fals şi strident în gurile lor. Adevăr, valoare, minciună, istorie, taină, credinţă, şantaj, eroi, tricolor, poezie, martiri, iubire, trecut, prezent, viitor… un amestec gol de cuvinte, noţiuni, sintagme fără conţinut. Repere? Pur şi simplu nu mai există. Analizează ore în şir de ce mă iubesc, de ce nu mă iubesc, de ce ar pleca, de ce ar mai sta… Circ! Câte un străin rătăcit vine să le spună cât sunt de frumoasă şi cum ar trebui să mă iubească şi să mă îngrijească. Copiii mei sunt orbi. Nu mă mai văd, nu mă mai ştiu, nu mă mai recunosc, nici nu mai ştiu cine sunt. Nu exist decât ca să mă lovească, să mă acuze, să mă judece, să ia de la mine tot ce mi-a mai rămas, să mă împingă şi să îşi întoarcă privirea de la mine, scârbiţi. Mă văd căzută în genunchi, îmbrăcată în zdrenţe, cu lacrimi în ochi, umilită… Se uită la mine cu privirea goală şi rece. Mă lovesc scârbiţi. Îşi mută în silă privirea – vederea zdrenţelor mele îi indispune, costumul lor scrobit şi scump se va murdări dacă îmi ating rănile pline de puroi. Îmi mai

smulg ceva – tot mai găsesc ei ceva de luat – urlând totuși că nu le dau suficient. Nu mai vor să îmi înțeleagă trecutul, nu dau doi bani pe prezentul meu, iar viitorul se reduce la interesul lor imediat. Spălarea pe creier le-a stins orice emoție. Sunt îndobitociți. Pentru ei nu mai contează decât ultima bârfă, cel mai recent scandal, capra vecinului, iarba mai verde din curtea de lângă, câinii cu covrigi în coadă de pe alte meleaguri… Nu mai văd decât aşchia din ochiul vecinului. Sunt într-o permanentă aşteptare a omului providenţial. Sau a luminii de la capătul tunelului. În timp ce nu fac altceva decât să arunce cu pietre şi să împroaşte întuneric. Mi-au luat tot, m-au vândut, m-au călcat în picioare, m-au scuipat, m-au umilit, m-au renegat, iar acum… le e ruşine cu mine… sau nu mai însemn nimic pentru ei.

Dar astăzi îmi cântă mecanic „La Mulți Ani!“ Simt chiar bucurie în glasul lor – probabil, pentru că e o zi liberă și pot merge la mall. Și apoi, doar o singură zi pe an e ziua mea. Nu pot să mă lase așa, să mi se vadă zdrențele, de ziua mea… Ce-o să zică lumea? Mă învelesc în steaguri. Îşi spun unul altuia – „La Mulți Ani.“ Astăzi sunt mândri că sunt români. Mâine mă vor scuipa. Din nou.

De mâine, o vom lua de la capăt. Nimic nu va mai conta. Totul va merge prost. Nimeni nu va mai asculta. Nimeni nu va mai înțelege. Întotdeauna altcineva va fi vinovat. Nimeni nu va fi responsabil. Eu voi plânge. Din nou. Ei vor urla unul la altul, se vor încăiera, se vor certa, se vor împăca, apoi îşi vor înfige cuțitele în spate. Și toată lumea va dezbate. Îmi vor mai vinde din haine. Bijuterii nu mi-au mai rămas. Mai am doar crucea de la gât. Vor trage și de ea. Ar da-o și pe asta, poate mai valorează ceva, deși au umplut-o de noroi și de mizerie. Mă vor călca în picioare. Din nou. Și apoi se vor încăiera. Iarăși. Unul mai obraznic va râde. I-a păcălit din nou. Ceilalți se vor înfuria. Va apărea și o Ea. Ca întotdeauna. Din nou, scandal. Vor fura toți. Nu va mai munci nimeni. Și apoi, cu toții, mă vor lovi, mă vor înghionti, mă vor împinge, mă vor scuipa. Din nou. Vor mai pleca apoi în weekenduri sau în vacanțe. Pentru câteva zile se vor transforma în gentlemeni sofisticați, pe alte meleaguri. Deși nimeni nu îi bagă în seamă. Alții nu îi iartă pentru ce îmi fac. La intrarea în țară, grimasa de rigoare. Scârba obișnuită. Sictirul, blazarea și chinul de a fi nevoiți să mă revadă… Nimic nu se poate face aici. Totul e imposibil apriori. Îmi vor mai da un picior la întoarcere. Un pumn în gură. Încă puțin noroi pe trecutul meu. Așa… să nu se mai știe nimic din ce am fost cândva… Așa, acum e bine. Încă o înjurătură. „Mama ei de Românika“, „Ce ghinion să mă nasc aici!“, „Ce țară de căcat!“.

Dar astăzi îmi cântă mecanic „La Mulți Ani.“ Prefer scuipatul și fierea pe care

mi-o dădeau să o beau. Erau măcar sincere. Urările astea de La Mulţi Ani – când ei de fapt nici nu mai ştiu cine sunt – dor mai rău decât palmele pe care mi le-au dat ieri.

Astăzi e ziua mea. Ce zi tristă, copilul meu… Copiii dragi îmi sunt plecaţi şi plâng de dorul meu departe, printre străini. Mor pe-acolo şi nu are cine să îi îngroape. Bolnavii? Îmi zac uitaţi şi umiliţi în spitale. Bătrânii? Îmi mor amărâţi şi înghețați, fără bani de pastile… sau striviţi pe trecerea de pietoni. Dascălii? Doctorii? Îmi fug… Exod! Tinerii? Se refugiază în miraje etnobotanice… sau supravieţuiesc doar la gândul evadării în altă ţară. Copiii? Nici nu mă mai cunosc! Nici nu mai ştiu cine sunt! Sunt o străină pentru ei! Nu mă iubesc! Nu fac decât să îmi reproşeze că nu le ofer nimic! Bebeluşii? Îmi ard de vii… şi nimeni nu e vinovat.

Copiii mei… Sunt unii care parcă nu mai au niciun Dumnezeu… mă scuipă, mă îmbrâncesc, se plâng, se bat şi se ceartă între ei… Fură, mă fură, se fură. Au uitat, m-au uitat, s-au uitat.

Ceilalţi, cei mulţi, muncesc cuminţi, tăcuţi, chinuiţi de acei puţini care nu mai au nimic sfânt. Apatici, blazaţi, adormiţi, sunt mulţumiţi doar să fie lăsaţi în pace. Fericiţi doar să poată plăti rata şi să mai facă o vacanţă. Anesteziaţi. Paralizaţi. Roboţi. Trăiesc mecanic, pe pilot automat, fără conştiinţă, fără curaj, fără întrebări. De pe-o zi pe alta. Supravieţuiesc. Izolaţi. Fără nădejde. Fără credinţă. Fără trecut. Cu prezent sumbru. Fără viitor. Au uitat, m-au uitat, s-au uitat. Vor doar să fie lăsaţi în pace. Atât!

Mai sunt câţiva… nebuni frumoşi care mă iubesc cu atâta disperare! Mă îngrijesc. Îmi curăţă rănile. Îmi mângâie amarul cu sufletul lor curat. Îmi plâng morţii şi eroii şi dau deoparte noroiul de pe faţa mea… În hohotele celorlalţi, îşi strigă iubirea, credinţa şi nădejdea. Sub pietrele pe care le aruncă ceilalţi, întorc şi obrazul celălalt, continuând să îşi reverse iubirea. Continuă să vadă diamantul de sub cărbune, realitatea milenară din spatele aparenţei. Ei ştiu că, în spatele zdrenţelor, mai am atâtea bogăţii. Că smerenia mea nu e prostie. Că Miorița mea nu e resemnare tâmpă. Ei ştiu că nu stau în genunchi pentru că sunt învinsă, ci pentru că mă rog. Că nu tac pentru că nu mai am ce spune, ci pentru că încă vă iubesc. Că oricât de aplecat ar fi spatele meu, coloana vertebrală mi-e dreaptă şi infinită… cu fiecare sfânt, m-am mai înălţat puţin spre ceruri. Cu fiecare martir,

m-am mai ridicat puțin de la Masa Tăcerii. Îți par căzută? Ei știu că m-am ridicat. Copiii mei nu au murit degeaba. Nimic nu se întâmplă degeaba. Totul se plătește, mai devreme sau mai târziu. Și totul se recompensează, mai devreme sau mai târziu. Moartea lor m-a înălțat și a făcut totul mai ușor pentru tine. Tu nici măcar nu mai trebuie să faci nimic! Au făcut ei totul! Tu trebuie doar să te trezești! Și să mă vezi!

Astăzi e ziua mea. Ce zi tristă, copilul meu…

Tu nu ai obosit să asculți ca un tâmpit același cântec de atâta timp și să nu îl înțelegi? Deșteaptă-te odată! De atâtea secole dormi. De atâtea secole aștepți Eroul… Tu ești Eroul! Aștepți Lumina… Tu ești Lumina! Aștepți Omul Providențial… Tu ești Omul Providențial! Îți chemi conducătorul… Tu ești conducătorul. Da! Tu! Chiar Tu! Condu fără titlu. Condu prin exemplu. Fii un model. În casa ta, în familia ta, în lumea ta, în munca ta, în țara ta. Trezește-te odată, copilul meu! Amâni de prea mult timp… Deschide ochii și privește în jur… Uită-te în oglindă. Învață cine ești. Învață ce faci bine și fă-l cât mai mult. Învață ce faci rău. Nu-l mai fă. Fii Tu schimbarea pe care vrei să o vezi în țară. Uită-te la fratele tău. Susține-l. Ajută-l. Iubește-l. E fratele tău. Creșteți împreună. Nu-i mai da în cap. Iubiți-vă. Iubiți-mă. Faceți curat. Organizați-vă. Creați o viziune. Creați o structură. Gândiți pe termen lung. Adăugați valoare. Lăsați lumea mai bună. Credeți în idealuri. Munciți mai mult. Visați mai mult. Citiți mai mult. Cunoașteți-vă trecutul. Luați tot ce e mai bun din el. Nu mai faceți aceleași greșeli. Fiți uniți. Nu vă mai trădați unul pe altul. Nu mai căutați probleme. Căutați soluții. Nu mai vorbiți. Acționați. Nu dărâmați. Construiți. Nu mai bârfiți. Lăudați. Nu mai furați. Dăruiți. Nu mai urâți. Iubiți. Nu mai mințiți. Fiți integri. Nu mai fiți temători. Fiți curajoși. Nu renunțați ușor. Perseverați. Nu vă limitați. Autodepășiți-vă. Nu judecați. Iertați. Nu luptați Împotrivă. Luptați Pentru. Nu supraviețuiți. Faceți istorie. Nu vă vindeți sufletul pentru un mititel. Sau pentru un Hermes. Pentru nimic! Nu vă mai îndoiți. Nădăjduiți. Nu mai disperați. Credeți! Nu mai faceți lucrurile de mântuială. Fiți competenți. Nu mai spuneți „merge și așa“. Fiți profesioniști. Nu mai aruncați pisica de la unul la altul. Fiți responsabili. Nu mai cereți. Dați. Nu mai împiedicați. Ajutați. Nu vă plafonați. Învățați. Nu mai plecați capul. Stați drepți. Îndrăzniți!

Trezește-te, copilul meu… și fă toate astea! Vei fi alt om. Iar eu voi fi alta! Pentru că România ești Tu!

Și atunci voi fi mândră de tine, copilul meu… Iar tu vei fi atât de mândru de Mama ta… Atât! E atât de greu?

Nu!

E simplu!

Și nici măcar nu e nevoie de 20 de ani. Nici de 40 de ani! Nici de 100 de ani! E nevoie de o clipă! Atât îți ia să te trezești! Și să devii un om nou! Și să trăiești într-o Românie nouă!

Și atunci… de-abia atunci… să îmi cânți „La Mulți Ani!“.

La început a fost Cuvântul! Nu Emoticonul!

4 Mai

Am ajuns să visez emoticoane. Să mă lupt cu ele în vis. Le urăsc. Paranteze, liniuțe, cifre, două puncte, punct și virgulă, din nou paranteze de toate mărimile, care de care mai ciudate. Mă simt rătăcită într-o lume sărăcită de cuvinte pe care nu o înțeleg. Și nici nu vreau să fac efortul de a o înțelege. Sunt un Don Quijote care nu se luptă cu morile de vânt. Și-a înlocuit dușmanii. Mă arunc plină de înverșunare în lupta împotriva unor mingiuțe. Mingiuțe cu ochelari de soare. Mingiuțe care se rostogolesc. Mingiuțe cu aură. Inimioare. Inimioare rupte. Steluțe. Drăcușori. Halbe de bere. Din nou mingiuțe care se bucură. Altele, care plâng. Unele râd atât de tare că se înclină. Astea par mai grăsuțe. Se hăhăie… Cred. Mingiuțe galbene care se încruntă. Altele, care întind spre tine niște chestii care par a fi mâini care vor să te îmbrățișeze. M-au tâmpit! Nu le mai suport! Mă revoltă limbajul ăsta oligofrenic. Mă întreb dacă e chiar atât de dificil să scrii câteva cuvinte. Raţiunea și realismul, vocea conștiinței deghizată în Sancho Panza încearcă să îmi potolească revolta și indignarea în fața semnelor care mă scot din minți. Îmi spun că lumea nu mai are timp. Știu că nu mai ai timp, nu mai avem timp de nimic, toată lumea e grăbită. (Deși unde Dumnezeu se grăbește toată lumea asta nu știu! Să își umple stomacul, să își plătească chiria, să își achite ratele, să meargă la mall, să ajungă undeva doar pentru a se grăbi să plece cât mai repede în alt loc. Ne grăbim pentru că nu mai știm altfel. Am și uitat cum

e să nu te grăbești. Nici nu mai știm că se poate. Nici nu ne mai punem întrebări. Doar ne grăbim. „Noi muncim. Nu gândim.“) Știu că te grăbești, dar, crede-mă, aș prefera să nu îmi scrii nimic decât să îmi trimiți în grabă niște semne pentru imbecili. Niște semne aruncate în pripă ca pentru un copil de grădiniță care nu știe să citească. Niște animații ca pentru un copil autist care înțelege mai bine o mingiuță decât un cuvânt. Câtă sărăcie spirituală și câtă tristețe îmi inspiră conversațiile astea de semne ciudate care se rostogolesc… Chipuri rotunde și reci. Desene impersonale care pot însemna atât de multe, dar în același timp atât de Nimic. Iar tu nu îți asumi implicit nicio răspundere pentru ce înțelege interlocutorul din mingiuța care se cutremură de râs sau din inimioara pe care i-ai aruncat-o indiferent. În timp ce te sărutai cu altcineva. Și încerc să nu exagerez, poate că nu aș avea o problemă dacă s-ar arunca din când în când câte un emoticon, pentru a susține o afirmație, deși mi se pare că se coboară discuția la un nivel de desen animat. Dar nu mă pot abține. Pur și simplu înnebunesc când văd conversații întregi constând exclusiv din emoticoane, monosilabe și prescurtări – am senzația că sunt într-un teatru absurd cu personaje oligofrene. Parcă asist la un circ, în care participanții sunt surdo-muți care își aruncă unul altuia mingiuțe colorate, râd, dansează, aplaudă, se încruntă, se iubesc și apoi beau bere. Sinistru!

Uităm cu toții, încet-încet, că la început a fost Cuvântul. Și cuvintele pe care le rostești îți creează, chiar și atunci când nu îți dai seama, existența. Întâi ți-o creionează, apoi ți-o conturează apăsat, ți-o umplu de culoare, de bogăție, de trăiri, de senzații, de frumusețe sau de suferințe, de bucurie sau de tristeți, de sărăcie sau de abundență, de muzică sau de tăceri. Iar atunci când se reduc cuvintele, se reduce totul. S-a dovedit științific că cei care folosesc un vocabular mai bogat și mai diversificat se bucură de trăiri mult mai bogate decât cei care se rezumă la câteva cuvinte în jurul cărora își construiesc o existență monotonă și relativ săracă. Dar când dispar și cuvintele??? Când ajungi să te exprimi strict prin emoticoane, să nu te miri când în locul trăirilor intense de povești de iubire ca în filme primești doar aventuri goale de sens, lipsite de poveste și de magie, al căror climax este o partidă de sex pe model fast-food, poveste cu final prematur, probabil comunicat pe chat, printr-un emoticon. Mă întreb ce se alege pentru a comunica decizia de despărțire: o inimă ruptă sau mingiuța de carnaval? Mingiuța cu lacrimi sau halba de bere?

Privesc în jur și văd din ce în ce mai multe existențe serbede, triste, ochi goi, oameni cu spirite adormite care trăiesc pe pilot automat, fără nicio scânteie în ochi, lipsiți de trăiri, în depresie, nefericiți, blazați, plictisiți și monosilabici. Unii

se plâng de monotonia și de absurdul vieții lor. Păi dacă în loc să investești puțin timp, puțină emoție și un pic de suflet pentru a-i scrie iubitei tale cât îți este de dor de ea, cât de mult îți dorești să o îmbrățișezi, la ce visezi, ce iubești cel mai mult la ea, rezolvi totul cu câteva paranteze crăcănate și două puncte impersonale, nu te mira dacă primești o pițipoancă plictisită, tunată, monosilabică, blazată, născută obosită și plictisită. Și dacă la început ar fi avut mititica accese de romantism, sensibilitate și de imaginație, în scurt timp emoticoanele tale criminale vor fi omorât în ea orice dorință de a mai purta o conversație cât de cât inteligentă. Și uite așa ajung povești de iubire să se transforme în partide grăbite de sex la minut în pauza publicitară, fără prea multă emoție, fără întrebări și fără răspunsuri, fără mister, fără fiori, fără dor, fără durere, fără extaz, fără romantism și fără… cuvinte! Că doar nu vă trimiteți unul altuia poezii de iubire… Oh, nu, no way, this is so out. Vă trimiteți mingiuțe care „se râd“ sau se scarpină. Și maximum o inimioară roșie! – asta e declarația supremă, n-o faci decât în cazuri excepționale! (și te mai miri că ajungi în situația în care te poți considera norocos dacă se întâmplă și partidele de sex în pauza publicitară…)

Privește în jur. O să vezi oameni din ce în ce mai sărăciți de fiori, din ce în ce mai robotizați, mai mecanici, mai automatizați și mai spălați pe creier. Devenim autiști, ne transformăm în oligofreni monosilabici. Suntem sălbatici, abrutizați. Când cineva încearcă să se apropie de tine și îți scrie prea mult, prea detaliat, prea sensibil, cu prea multe cuvinte și cu prea multă emoție, bați în retragere. Te sperii, te copleșește, ceva nu e în regulă. Dacă primești o poezie de iubire sau prea multe citate, iar nu e în regulă. Dacă persoana care îți scrie depășește câteva cuvinte – cele strict uzuale, ideal e să fie prescurtate și cât mai la mișto, iarăși nu e bine. Tipa sau tipul nu sunt OK, nu sunt normali, sunt exaltați, mistici sau obsedați. Așa că fugi și te retragi în carapacea ta, acolo unde e totul sigur, nu sunt emoții prea multe și unde totul e sub control.

Și uite așa devenim ca niște animale care au fost doar bătute și nu mai știu ce înseamnă mângâierea. Se sperie și fug. La fel se întâmplă atunci când, înconjurat fiind de oameni cu care comunici doar prin emoticoane și maximum 50 de cuvinte – și alea prescurtate de nici tu nu mai înțelegi exact ce ai vrut să spui – și apare cineva care îți vorbește ca din cărți (și eventual strecoară și versuri din Esenin)… s-a terminat! Te-a pierdut! Pe veci! Deși, dă-mi voie să îți spun, nu persoana respectivă e cea care are o problemă, ci tu! Nu el/ea e nebun/ă că scrie atât de mult, ci tu, că ai uitat să te mai exprimi. Nici nu mai știi să vorbești. Nici nu mai știi să îți descrii o stare – asta dacă mai știi să o ai!

Așa că dacă te plângi că poveștile tale de viață sunt triste și seci, și sărace de conținut, uită-te la cum scrii și ce ți se scrie și îți vei da seama de ce!

Așa cum am uitat să scriem de mână, în curând, în ritmul ăsta, vom uita și să vorbim. Pentru că vom avea aceste emoticoane. În spatele lor te poți ascunde când vrei, comod și confortabil, fără să mai faci efortul să comunici cu adevărat. Nu contează că după inima ta roșie tipul s-a sinucis sau te cere de nevastă, fiecare înțelege ce vrea. Exagerez, oare? Poate. Dar nu e păcat să avem posibilitatea să ne colorăm existența atât de frumos, în atâtea culori, în atâtea senzații, în atâtea emoții… și să nu o facem? Să avem șansa să ne construim viața împreună, să ne-o facem minunată, ca în povești, prin cuvinte pe care să le căutăm atent, cu răbdare, să le selectăm cu grijă, să le încărcăm cu bucăți din sufletul nostru, să le colorăm cu emoțiile noastre și cu căldura inimii și apoi să le trimitem către celălalt, știind că se va opri cu bucurie la fiecare dintre ele, hrănindu-se cu ele, colorându-și la rându-i existența și emoțiile cu ceea ce îi inspirăm noi?… Și să nu o facem? Și cât de bogați am putea fi! Cu toții!

Mi-e dor de vremurile de demult, în care se trimiteau scrisori. Am nostalgia cuvintelor calde, bogate, rotunde, senzuale, rafinate. Tânjesc după jocurile de cuvinte pline de umor, încărcate de seducție. După descrierile lungi pe care astăzi nimeni nu ar avea răbdare să le citească. După declarațiile pasionale de iubire, care descriau în detaliu simptomele cele mai banale, care dezvăluiau cu grație gândurile cele mai ascunse și colorau în cuvinte magice manifestările cele mai comune… După frazele lungi și alambicate care descriau acele mișcări ale sufletului la o primă vedere insesizabile, dar pe care reușeau în cele din urmă să le surprindă cuvintele meșteșugite, vânătoare de emoții. Cuvinte vânătoare de emoții? Sau creatoare? Oare…?!

Îmi doresc scrisori încărcate de sentimente, pe hârtie parfumată, în plicuri care închid, pe lângă scrisoare, vibrația mâinilor tremurând de dor, speranțele unui răspuns cât mai lung, cât mai frumos, cât mai cald. Visez la dorul, nostalgiile, așteptarea și nerăbdarea înghesuite în plic alături de respectul și considerația celui care îmi scrie. Mi-e dor de timpurile în care nu exista teama de a spune că iubești, de a detalia cât mai elocvent și poetic bogăția de stări, de senzații prin care treceai. Nu exista teama de a-ți dezveli sufletul și de a analiza sub un microscop literar fiecare latură a sa. Îmi e atât de dor de vremurile în care scriai de mână și în tremurul literelor se putea ghici mai mult decât în o mie de cuvinte. Cuvinte… daruri pentru tine și pentru cel căruia îi scriai. Pentru că asta sunt cuvintele.Sunt daruri pe care alegi să le faci sau nu. Să ți le faci ție, poate

mai mult chiar decât i le faci celuilalt. Crede-mă… mai mult ție! Oare cine era mai bogat, cine trăia mai frumos? Cel care scria acele minunate scrisori de iubire de pe vremuri, desfășurându-și sufletul cu măiestrie și emoție pe zeci de pagini sau cel care trimite azi un emoticon? Un emoticon cu ochelari negri de soare care sare în sus în mod constant?

Camil Petrescu spune că „O iubire mare e mai curând un proces de autosugestie. Trebuie timp și trebuie complicitate pentru formarea ei“. Aș merge mai departe și aș spune chiar că o viață de vis este mai degrabă un proces de autosugestie. Un proces continuu, în care ești creator permanent și în care e nevoie de complicitatea celor din jurul tău, care intră în jocul tău… puteți crea împreună ceva minunat, ceva banal, ceva sec sau ceva trist. Și cum se poate derula tot acest proces de autosugestie, dacă nu prin cuvintele prin care îți dăruiești senzații, experiențe, emoții și… iubire?

Aruncă o privire pe corespondența ta din ultimele zile. Dacă vei găsi un șir întreg de emoticoane și de cuvinte monosilabice, ia o carte de poezii de Eminescu, fugi în parc, așază-te pe o bancă, privește tinerii îndrăgostiți care se sărută ca și cum nu au decât clipa de acum, privește ochii mirați ai copiilor care descoperă cu bucurie miracolul vieții, privește cuplurile de bătrâni cu părul alb care se țin încă de mână, după o viață întreagă, admiră florile, atinge copacii, ascultă păsările, lasă-te mângâiat de vânt, amintește-ți de emoția primului sărut, de prima noapte de iubire, de fluturii din stomac pe care i-ai simțit ultima oară, reînvață se te bucuri de toate senzațiile și emoțiile pe care ni le oferă viața, atât de generoasă, și, din clipa aceea, reînvață să îți construiești viața pe care ai visat-o mereu, de la început…

Și la început a fost Cuvântul.

SCHIMBĂ-TE ÎN CUVINTE, PRECUM ÎȚI ZIC. (NICHITA)

Nu în emoticoane.

P.S.: Ciprian Voicila îmi trimite o completare – Zilele trecute, am găsit în paginile de jurnal ale lui Nichita o notație în același sens, dar mult mai dură: „Schimbă-te în cuvânt ca să nu te roadă viermii“ (Nichita Stănescu, Fiziologia poeziei, Editura Eminescu, 1990, p. 350).

De la inima mea la inima ta. Scrisoare către Regina Maria (18 iulie 2011, 73 de ani de la moartea Reginei)

14 Iulie 2011

Regina Mea,

Regina Maria. Împărăteasa tuturor Românilor. Regina-Mamă. Mama Răniţilor. Mireasă de Dumnezeu Aleasă spre A Patriei Cinstire. Îngerul păzitor al Marelui Nostru Vis Naţional. Înfăptuitoarea Visului România Mare.

Pe 18 Iulie se împlinesc 73 de ani de la moartea Ta. De la ultima Ta binecuvântare . Parcă aud ultimele Tale cuvinte:

„Ţării mele şi Poporului meu… Eu am ajuns la capătul drumului meu. Dar înainte de a tăcea pentru veşnicie vreau să-mi ridic, pentru ultima dată, mâinile pentru o binecuvântare. Te binecuvântez, iubită România, ţara bucuriilor şi durerilor mele, frumoasă ţară, care ai trăit în Inima mea şi ale cărei cărări le-am cunoscut toate. Frumoasă ţară pe care am văzut-o întregită, a cărei soartă mi-a fost îngăduit să o văd împlinită. Fii tu veşnic îmbelşugată, fii tu mare şi plină de cinste, să stai veşnic falnică printre naţiuni, să fii cinstită, iubită şi pricepută. Am credinţa că v'am priceput: n'am judecat, am iubit…“.

Pe 18 iulie se împlinesc 73 de ani de când ne-ai făcut un ultim dar – Inima Ta. Ai vrut să ne-o laşi, să fie mereu aici pentru noi, aşa cum a fost şi în timpul vieţii Tale, în loc de pace şi de farmec, să ne amintească Ea cât ne-ai iubit.

Am venit să mă închin la Ea, Regina Mea, dar nu pot să O văd. Sunt aici, lângă Ea, dar nu pot ajunge să îi vorbesc. Îţi scriu de pe treptele Muzelui de Istorie al României şi aş vrea să îţi cer iertare că Inima Ta zace uitată într-o cutie de pantofi, în pivniţa clădirii.

O biată Inimă dezrădăcinată, sfâşiată, aruncată şi uitată de poporul căruia i Te-ai dăruit cu totul. De poporul care era motivul vieţii Tale – Bucuriile şi supărările lui erau ale Tale. Visul lui era visul Tău. Onoarea lui era onoarea Ta. Ambiţiile lui erau ambiţiile Tale.

Uitată de poporul în a cărui măreţie ai crezut şi pe care ai împlinit-o. De poporul de care ai fost străină la început, dar pe care l-ai iubit mai mult decât mulţi români. De poporul pentru care şi cu care ai suferit. De poporul cu care Te-ai contopit dăruindu-i inima, sufletul, lacrimile Tale. De poporul pe care l-ai înţeles. De poporul căruia i-ai fost Mamă. De poporul al cărui puls bătea în Tine, al cărui sânge era sângele Tău. De poporul căruia i-ai trăit nădejdile, i-ai împărtăşit temerile, i-ai suferit rănile, i-ai plâns lacrimile şi i-ai sângerat rănile.

Uitată de acelaşi popor a cărui flacără sfântă ai păstrat-o mereu vie.

Îmi sângerează inima la gândul Inimii Tale părăsite şi uitate, de poporul Tău, de România Ta.

Aş vrea să pot face ceva să îţi duc Inima înapoi Acasă. Dar ce înseamnă oare Acasă? Şi ce poate face o biată inimă, ce pot face o singură voinţă, un singur curaj?! Sunt doar un glas strigând în deşert.

Răsună în mintea mea ecoul cuvintelor Tale profetice:

„Dacă istoria unui popor e scrisă cu adevărat cu sângele copiilor săi, aşa a fost şi cu tine, o, România… Morminte ce acoperă lumea, morminte cărora le datorăm libertatea. Nu îi uita, o, Ţara Mea! Nu uita vieţile tinere ce s-au jertfit, locurile rămase goale în atâtea vetre. Nu uita sângele care ţi-a înroşit câmpiile, pădurile, munţii şi râurile, oh! Nu le uita! Şi acum, poporul meu, se cuvine să reconstruim. Fundaţia e aşezată, munca cea mare a început. Construieşte, construieşte!… Piatră cu piatră construieşte-ţi viitorul. Cu curaj şi încredere mergi înainte.

Dar pentru ca edificiul pe care îl ridici să fie indestructibil, NU UITA DE INIMI, de nenumăratele inimi pe care îi aşezi pietrele.“

Şi iată că AM UITAT tocmai de Inima Ta, Regina Mea!

De inima ta care nu şi-a dorit decât să ni Te amintim, Regină, cu un zâmbet pe buze, cu un dar în mână şi cu lumina credinţei în ochi, acea credinţă ce mută munţii din loc.

Câte ne-ar putea învăţa Inima Ta, dacă am asculta-o. Dar, iată, ea zace ascunsă, uitată, aruncată într-o pivniţă. Văd oameni care trec grăbiţi pe lângă Muzeul de Istorie, fără să ştie ce comoară se ascunde între ziduri. Mă întreb, cum s-ar purta

fiecare dintre noi dacă ar şti că Inima Mamei Sale stă aruncată într-o cutie de pantofi? Sau… dacă, vreodată, vreunul dintre noi am atinge apogeul jertfirii de sine şi al iubirii pentru ceilalţi şi am hotărî să le dăruim chiar inima noastră, după moarte, oare căruia dintre noi i-ar plăcea să ştie că inima sa va ajunge să zacă uitată, aruncată într-o cutie de pantofi, într-o pivniţă cenuşie şi întunecată… fie ea şi a Muzeului de Istorie?!

Spuneai cândva că Te asemeni cu „un pom care a străbătut printr-un zid de piatră“. Aşa cum în anii cei dintâi îţi simţeai bietele rădăcini strivindu-se de acel zid, dar ai reuşit să îl străbaţi înălţându-Te şi înălţându-ne la lumină, mi-aş dori să poţi şi acum să îţi întinzi braţele dincolo de zidurile nepăsării şi ale nedreptei uitări, să străpungi zidurile întunericului, pereţii cenuşii ai Muzeului de Istorie şi să ajungi din nou până la Inima Noastră. Acolo unde e locul Tău!

Ştii, Regina Mea, cel mai mult mă îngrozeşte gândul că Acolo nu e Inima Ta. Acolo, în acea cutie de pantofi prăfuită, zace de fapt în uitare Inima Ţării Noastre. Inima României. Inima României Mari, cu durerile, cu jertfele, cu luptele ei, cu clipele ei de glorie, cu nădejdile şi împlinirile ei, cu credinţele, frumuseţile, cu visele ei. Acolo, într-o cutie de pantofi, ascunsă într-o pivniţă, zace prigonită, uitată, strivită, distrusă, călcată în repetate rânduri în picioare, sfâşiată, ciopârţită, Inima tainică a României, cu tot ce a avut ea mai bun şi mai sfânt.

Regina Mea care iubea natura şi văzduhurile, Regina Mea, pe care n-o ţineau în casă nici gerul cel mai aprig, nici soarele cel mai dogoritor, Regina Mea, care trăia pentru flori şi pentru înălţimi, Te simţi acum probabil ca un întemniţat îndărătul gratiilor de fier. Un întemniţat care priveşte la lumea de afară, plină de o fericire de neatins, din care a fost izgonit şi de care a fost uitat. Între ziduri cenuşii, de culoarea cetii şi a înfrângerii, Regina Mea, spirit liber până la rebeliune, iată-Te în întuneric, în întunericul pe care l-ai învins mereu cât ai trăit. Aici, unde nu sunt flori, nu e cer şi unde nu mai vine nimeni să Te vadă…

Dar să ştii, Regina Mea, că dincolo de zidurile care îţi înăbuşă Inima, dincolo de clădirea care Te întemniţează, dincolo de strâmta zare care Te încătuşează, e ascunsă acea mare Inimă, Inima adevăratei fiinţe a ţării tale, pe care ai iubit-o atât de mult. Ea bate de departe şi încă Te aşteaptă. E aceeaşi Inimă pe care ai înţeles-o atât de bine şi care Te-a înţeles şi ea într-o zi. Şi care a bătut cândva pentru Tine. Chiar dacă nu o mai auzi, ea bate încă. Mi-aş dori să am glasul îngerilor să-i port ecourile până la tine, prin zidurile astea cenuşii. Aş vrea să

ostoiesc prin glasul meu ce strigă în deșert dorul Tău nebun de câmp, de zare deschisă, de codri verzi, de ogoare și pășuni, de cer, de râuri, de drumuri lungi care să Te ducă departe de întunericul zidurilor, poate chiar până la mare, până la adânca mare albastră. Aș vrea să îți aline cuvintele mele dorul trist de enigmaticul Tău castel de pe stânci, de la răscruce de vânturi. Dorul amar de creste și de casa visurilor de la Sinaia, dorul greu de prea dragul Tău Cotroceni. Aș vrea să îți dăruiesc poveștile pe care le spun și acum toate colțurile raiului pe care l-ai lăsat la Balcic. Să îți alin Inima cu parfumul tainic al sufletului acestei țări, cu poezia lăcașurilor sfinte. Să îți reîncălzească ele Inima cu frumusețea, liniștea și pacea lor, cu nespusul lor farmec străvechi, cu tainele lor ce vin din puternica legătură cu lanțul trecutului, taine pe care Inima Ta plină de iubire le-a înțeles. Aș vrea să îți poată aduce glasul meu în fața ochilor inimii imaginea crucilor vechi de piatră care Te fascinau. Și cât mi-aș dori să îți revărs din brațe câmpuri de flori… flori, multe flori… căci tare le mai iubeai, Regina Mea!

Cât mi-aș dori ca glasul acesta neputincios să Te ajute să simți din nou Inima acestui popor bătând în a Ta, și să o simți pe a Ta bătând în a lui. Așa cum a fost cândva, când Tu și El erați una!

Închid ochii și parcă TE VĂD…

Te văd călare pe piscuri, unde nimeni nu îndrăznea să calce. Prin negură, ploaie, vânt. Călărind și simțind în Tine bătăile inimii acestei țări. Lăsând România Ta să vină spre Tine.

Te văd cum intri îmbujorată în încăperi, cu câini ce se țineau după tine, cu noroi pe ghete, cu mâinile mereu pline de flori și de daruri.

Te văd fumând în fața unui bordei sărăcăcios cu acoperiș de porumb, între două bătrâne cărora le spuneai în glumă „vrăjitoare“.

Te văd împărțind daruri, mâncare, țigări, cruciulițe, înconjurată mereu de copii.

Te văd în căsuța Ta din copac. Pe prispa căsuței Tale de lemn de la Coțofănești, îmbrăcată în port popular.

Te văd dansând, îţi aud izbucnirile de veselie fără zăgazuri, niciodată posomorâtă sau neiertătoare, cu idealismul Tău de neînvins.

Te văd vorbind cu marea şi seducând vântul pe aleile Palatului de la Balcic.

Când mă gândesc la Tine, îmi vin mereu în minte Flori. Multe, multe flori. Crini, mulţi crini. Şi Mâna Maicii Domnului. Te văd înconjurată de flori, cu casa plină de mireasmă şi de culoare, călărind printre câmpuri pline de flori, Te văd în grădinile Tale de rai, cu braţele pline de flori mergând să îţi vizitezi bolnavii, văd copii alergând după tine cu flori de ciuboţica cucului, văd ţăranii aruncându-ţi flori în cale, Te văd aşezând flori pe mormintele miilor de tineri ce zăceau sub pământ. Flori, flori, multe flori. Şi portretul Tău acoperit de flori ca o icoană în spitale. Regina Mea! Regina Maria!

Te văd între Roşiorii tăi – şi parcă simt scânteia de adâncă înţelegere şi simpatie ce trecea de la Tine la dânşii, ca un fel de electricitate – era viaţă, era nădejde, era o lume întreagă de puternică încredere în viitor. Erai pe deplin acasă între soldaţii Tăi, îţi erau credincioşi, plini de închinare şi de devotament. Te admirau pentru îndrăzneala ta fără seamăn când erai călare, pentru neoboseala şi curajul Tău şi simţeau în Tine acea deplină şi neînfricoşată credincioşie care deosebea firea Ta.

Parcă îl văd pe comandantul regimentului Tău, spunându-ţi:

„Noi, cu toată iubirea şi jertfa noastră, noi, soldaţii Măriei Tale, nu putem să Te mântuim pentru binele ţării, nici să mântuim Ţara pentru binele Măriei Tale… dar pentru ultima oară am vrut să îi spun Reginei Mele… şi Măria Ta a fost un ostaş şi Te cinstim ca pe unul dintre cei mai viteji din rândurile noastre!“

Te văd bătând drum lung către Regimentul Tău drag, doar să le dai binecuvântarea înainte de luptă, deşi copilul ţi-era pe moarte.

Te văd între soldaţii Tăi viteji la care Te uitai cu duioşie şi ţi se frângea inima când îi vedeai atât de zdrenţuiţi, dar atât de viteji, în stare să ţină piept unui duşman covârşitor, deşi faţă în faţă cu greutăţi strivitoare şi lipsiţi de toate cele trebuincioase. Soldaţii Tăi, deşi rău hrăniţi, neînarmaţi şi aproape neodihniţi, rămaşi totuşi neclintiţi şi hotărâţi în mijlocul prăbuşirii foştilor aliaţi. Îi văd cum îşi aruncă în sus capela şi o prind cu baioneta, în urale frenetice pentru Regina Lor.

Te văd îmbărbătându-i, reînviindu-i, ajutându-i, încurajându-i peste tot. Privind în ochii Reginei lor… nu juraseră ei să stea dârji ca un zid?! Și să apere ultimul petic de pământ românesc care mai era al nostru? Câți soldați în clipa morții nu ți-au șoptit cu ultima suflare că luptaseră pentru Tine?! Nu erai Tu pentru ei căminul lor, mama lor, credința și nădejdea lor?

Te văd în mijlocul unei armate mici, dar pline de viață, de încredere, de curaj. Te văd împărțindu-le țigări și vorbe bune. Îi văd pe dragii Tăi soldați, cu căștile lor, cu fețele lor pârlite de soare, zâmbind fericiți să Te aibă în mijlocul lor. Ochii voștri se înțelegeau. Între voi era încredere. Simțeați cu toții laolaltă acea iubire aprigă, aproape evlavioasă, ce vă lega pe veci.

Te văd, în mijlocul lor, pe front, unde era lupta mai aprigă. Regina Lor, în tranșee! Pentru ei, o bucurie aproape cucernică. Stăteai și fumai lângă ei în chiliuțele lor de pământ. Îți spuneau în cuvinte pline de poezie ce însemnătate avea pentru ei numele tău și câtă putere le da vederea Ta, care le dădea tăria să se împotrivească dușmanului până la ultima lor picătură de sânge. Tu îi ajutai să țină aprins în inima lor focul entuziasmului. Haina Ta de infirmieră era pentru ei un simbol. Pe când treceai albă de tot de la unul la altul, reflectoarele Te luminau în noapte – înfățișai pentru ei Steaua Nădejdii. Erai raza ce le lumina Calea. Ceva viu, ceva aievea pentru care ei erau gata să trăiască, să lupte și să moară. Erai un ideal.

Te văd trecând, Înger păzitor, în haina Ta albă, Lumină a Speranței, în uralele asurzitoare ale trupelor, care aveau nețărmurită încredere în Regina Lor.

Te văd, apoi, REGINA-MAMĂ a Răniților.

„Căutând pe cei pierduți

Aducând înapoi pe cei goniți

Înzdrăvenind pe cei zdrobiți

Întremând pe cei bolnavi“

(Ezechiel)

Te văd în haina Ta albă de infirmieră trecând printre bolnavi, dăruindu-le flori, bomboane, ţigări, vorbe bune, sfaturi, zâmbete, alinare, mângâiere, ştergându-le lacrimile şi înviindu-le nădejdea. Se simţeau mai puţin părăsiţi, mai puţin în primejdie, mai puţin nenorociţi când Te iveai printre ei. Mama-Regină, pe care o priveau unii cu drag, alţii cu mirare, unii cu tristă nepăsare, alţii cu bucurie ce le lumina faţa, unii cu durere mută, alţii parcă strigau ajutor. Toţi resemnaţi, îngrozitor de resemnaţi. Nu se jeluiau. Când îi întrebai dacă au dureri… „Da, mă doare, dar nu-i nimic, numai să te faci Împărăteasa tuturor Romanilor“… Fiecare biată viaţă era gata, fără ezitare, să-şi dea tot sângele pentru acest vis. Fie jertfa lor binecuvântată!

„Am privit atâţia ochi, toţi mă urmăresc oriunde merg, oriunde mă întorc, îi simt pe toţi asupra mea, sute şi sute…“.

Răniţi pe moarte ce găseau totuşi putere să-şi întindă buzele să îţi sărute mâna. Chiar şi cei care erau în plin delir se părea că Te recunosc şi când Te aplecai asupra lor îţi şopteau numele. Toţi voiau să Te aibă lângă ei, Te strigau din toate colţurile deodată, întinzându-şi mâinile osoase de parcă ar fi vrut să Te apuce şi să Te ţină pe loc. Toţi fiind smulşi de lângă mamele lor, ajunseseşi Tu mama tuturor, simbolul Supremului Ajutor, căutat de orice om în clipe de durere. Văd bătrâni de 70 de ani, sărmani şi chinuiţi, strigându-te „Mamă“!

Te văd umblând printre ei, din zori până în amurg, pretutindeni, prin orice murdărie sau primejdie de infecţie. Nu ţi-ai astupat urechile în faţa unui strigăt de ajutor. Nu ţineai socoteală de persoana Ta. Toţi Te chemau din toate părţile, prezenţa Ta le aducea o rază de nădejde. Mergeai până la ei, prin noroaie şi drumuri desfundate, zăpadă, praf, prin gropi. Dar nu-ţi părea rău de osteneală, când ştiai că aduci atâta bucurie. Te văd, rază de lumină, prin barăcile cu răniţi „Dante n-a născocit niciodată un iad mai înfiorător“… Călcând printre bolnavi, muribunzi, cadavre şi… păduchi, Regina Mea!

Mii de răniţi pe care îi vizitai în fiecare zi. Şi mereu întrebarea: De ce? De ce? Fiinţe atât de tinere şi atât de ciopârţite, fără braţe şi fără picioare, cu plămâni şi măruntaie străpunse, cu şira spinării paralizată, cu ţeasta crăpată. Ce cruntă nebunie! Bieţii de ei, arătau atâta plăcere când Te vedeau. Ce bucurie înduioşătoare se citea în ochii lor! În acele clipe, erai mama unei imense familii şi parcă fiecare ar fi cerut ceva de la Inima Ta. Tu dădeai, dădeai necontenit şi pe

când dădeai se părea că mereu aveai mai mult de dat. Era un izvor ale cărui ape nu secau niciodată. Cu cât revărsai din belşugul acestui izvor, cu atât se umplea mai mult. Inima nu ți se atrofiase, toată energia și osteneala se îndreptau spre un singur țel – ajutorul lor. A nu fi printre ei, pe front ți se părea o lașitate.

Parcă îl văd pe acel biet țigan sub cloroform ce începuse să declame cântece patriotice, făcându-i să plângă pe toți cei din jur. Apoi îl văd strigându-Te pe Tine, pe Mama-Regină, care în chip nelămurit înfățișa toate mamele din România.

Te văd plimbându-te printre cei 700 de bolnavi înghesuiți într-un soi de hambare cu spațiu pentru cel mult 300 de bolnavi. Fără lumină, fără aer, fără podele. 700 de nenorociți. Pe Tine, simțindu-te ca și cum Te înfundai pas cu pas în iad, mirându-Te câtă mizerie poate îndura o ființă omenească fără a pieri. Și totuși, mergeai înainte, fără zăgaz, fără oprire, fără să deznădăjduiești. Înainte spre Marele Vis al neamului Tău!

Te văd printre flămânzii tăi, nenorociți și zdrențăroși, pe care îi hrăneai cu supă fierbinte în locuri pline de grozăvie și de mizerie.

Parcă văd stafiile străvezii ridicându-se pentru a-ți mulțumi, ultimele raze de lumină toate pe rochia Ta albă pe care o luminau și o făceau să strălucească asemenea unei flăcări. Și parcă văd cum trecea de la Inima Ta la Inima Lor și de la a lor la a Ta ceva temeinic și aproape sfânt, ceva puternic ca soarta.

Te văd, plină de iubire și de afecțiune, sfidând pericolele și molimele. Nici măcar nu purtai mănuși de cauciuc, deși erai printre bolnavi de tifos. Toți soldații îți sărutau mâna. Cum să le dai să sărute o mănușă de cauciuc?!

Oare câtor tineri nu le-ai dat un ultim sărut părintesc pe frunte, câtor tineri nu le-ai făcut semnul crucii pe frunte așa cum le-ar fi făcut mama lor? Câte gemete ai cules, dar și câte cuvinte de mulțumire… Câte oftaturi adânci, dar și câte binecuvântări înduioșătoare. Unii își rezemau pe umărul Tău capul chinuit de durere, alții Te apucau de mâini și ți le acopereau de sărutări, alții ca niște copii izbucneau în lacrimi și ochii lor îți cerșeau toată dragostea și toată mila pe care le-o puteai da. Era ceva grozav și de o duioșie înfiorătoare, căci simțeai cât de mult erai a lor, a tuturor, și de asta își dădeau și ei seama. Treceai prin sălile nesfârșite, lungi și întunecoase. Căi străbătute de suferință, groază și durere. Mă întreb câteodată: oare nu i-ai închis ochii cuiva dintre ai mei, poate vreunuia din

neamul meu i-ai alinat durerile, i-ai dat curaj și nădejde, i-ai dăruit poate o țigară, o cruciuliță, flori, un ultim sărut părintesc pe frunte? Sau poate că vreunuia i-ai pus cruce pe mormânt?! Căci câte suflete ai milostivit cu prezența Ta, Regina Mea!

Tu, care ziceai plină de furie: Ah, Doamne, de ce nu sunt eu bărbat? Aș aprinde în ei toți râvna disperată a unei glorioase împotriviri, orice s-ar întâmpla.

Tu, care ai crezut în ziua întoarcerii, în ziua izbânzii, ai crezut că sângele vitejilor noștri n-a fost vărsat în zadar.

Tu, care ai strigat sus și tare că dacă ne e scris să murim, să murim cu fruntea sus, fără să ne mânjim sufletul, iscălind cu numele nostru osândirea la moarte, să murim rămânând dârji.

Tu, care erai dintre cei care se luptă și mor pentru o cauză! Cu tine nu se putea umbla pe două căi – rămâneai neclintită, tare ca diamantul. La tine nu încăpea decât Totul ori nimic.

Tu, care erai gata să mori cu toți soldații noștri, decât să accepți înfrângerea.

Tu, care ai crezut cu toată ființa ta și i-ai făcut și pe alții să creadă că Acest neam va trăi, trebuie să trăiască!

Tu, care asemenea unui far strălucitor ne-ai călăuzit prin întuneric până la marele ceas al luminii. Tot atât de statornică și în ceasurile de nenorocire, ca și în cele de izbândă.

Și Te văd în ZIUA IZBÂNZII. 1 Decembrie 1918.

Zi de zguduire sufletească, de entuziasm, de delir. Pe Calea Victoriei, unde până și casele și pietrele drumului strigau urale împreună cu mulțimea. Însuflețire pe fiecare chip, zâmbete, înfrigurarea fiecărui copil, mii și mii de mâini care își luau în stăpânire suveranii. Te văd întorcându-Te biruitoare, în ciuda nenorocirii și a umilinței. Văd visul de veacuri al României, împlinit. Într-adevăr, parcă se aud pietrele aclamând și bucurându-se pentru întoarcerea voastră triumfătoare. Dar, parcă Te aud… „Mais, tout passe…“.

Sunt tot aici, pe Calea Victoriei. După aproape un veac. Și pietrele nu mai aclamă, ci plâng. Inima Ta plânge și ea, Regina Mea. Cu ea și Inima mea.

Pe 18 iulie se împlinesc 73 de ani. De când ne-ai lăsat Inima Ta și Te-ai dus. În ziua aceasta tristă voi veni din nou la Tine. Aici, la Muzeul de Istorie. Mă voi ruga, îți voi lăsa o floare și o lumânare aprinsă. Aici, pe trepte. Cât mi-aș fi dorit să pot face ceva să îți duc Inima înapoi Acasă. Mă gândesc că poate totuși Acasă, pentru ea, este în Inima fiecăruia dintre noi. Asta ar însemna că ești deja Acasă. Căci ești încă vie în atât de multe Inimi, Regina Mea. Și știu că dacă ar veni toți cei care Te iubesc, Calea Victoriei ar fi plină de crini și de lumânări arzând. Pentru că sunt atât de mulți, Regina Mea. Cei care nu Te-au uitat. Cei pentru care Inima Ta încă bate. Cei în care flacăra Ta încă arde. Cei ce poartă încă lumina credinței în ochi. Acea credință care mută munții din loc.

Sunt atât de mulți, Regina Mea! Vei vedea într-o zi. Poporul Tău nu Te-a uitat. Poporul Tău știe să își păstreze înflorite amintirile. Poporul Tău știe să își cinstească icoanele.

Și știu că, oricâte i-ar face Inimii Tale, oricât ar chinui-o și oriunde ar ascunde-o, Ea este totuși Acasă. În Inima Noastră! Fie Inima Ta în veci Binecuvântată! Îți mulțumim, Regină, că ne-ai dăruit-o! Și îți mulțumim că ne-ai fost și că ne ești Stea Călăuzitoare!

Cu iubire și recunoștință,

Alexandra,

ROMÂNCA³.

Din pilda fiului risipitor:

„Sculându-mă mă voi duce la tatal meu și-i voi spune: Tată, am greșit la cer și înaintea ta; nu mai sunt vrednic să mă numesc fiul tău. Fă-mă ca pe unul din argații tăi“.

Sunt eu, Fiica Risipitoare…

Mă zbat mereu…

Între păcat şi mântuire.

Între lumină lină şi întuneric care te îngheaţă.

Între Marta, Maria şi Maria Magdalena.

Între „cum ar fi?“, „ce-ar fi fost dacă?“ şi linia dreaptă.

Între Îngerul din dreapta şi Demonul ce şopteşte ispititor din stânga.

Între clipe de prostie crasă şi sclipiri de inspiraţie divină.

Între îndoieli meschine şi credinţa ce mută munţii.

Între ţigări şi aghiasmă.

Între cine sunt, cum mă văd ei, cum mă văd eu, cum mă vezi Tu şi cum ar trebui să fiu.

Între întrebări fără răspuns şi răspunsuri pe care nu ştiu de unde le am.

Între micuţisme şi esenţial.

Între plonjări necontrolate în stropul de iad din mine şi tânjiri după un colţ de rai.

Între „De ce tocmai mie?“ şi „Mulţumesc, Doamne!“

Între încăpăţânare nebună şi „Facă-se Voia Ta!“

Între răzbunare şi iertare „de 70 de ori câte 7.“

Între ego şi Tine!

Oscilez între Lumină şi Întuneric. Între iubire şi Iubire. Dar urc mereu spre Tine… E drumul greu, cu stânci abrupte, am mâini zdrelite şi pline de sânge şi suflet sfâşiat de fiecare cădere. Dar mă caţăr mereu… un pas mai sus… Încă unul…şi încă unul…Şi cad! Din nou în hăuri, în neguri, în abisul păcatului… Dar mă ridic…mereu… O iau din nou de la început, în sus, spre cer, spre Tine… Mai hotărât, mai greu, mai sfâşietor de omenesc. Pe măsură ce urc îmi pare că

ești tot mai departe… Bolovanul din spate mi-e tot mai greu… Sau sunt eu tot mai mică?!…

Voi merge oricum… nu mă opresc… Voi fi mereu cu fața spre Tine… Chiar când sunt jos… Mă voi cățăra… mă voi urca… voi stărui… Voi încerca… voi cere… voi bate… Voi nădăjdui… voi îndrăzni!

Între raiul luminat de flăcările iadului

Și focul infernului întețit de fiecare NU pe care nu l-am spus…

Sunt eu…Fiica Risipitoare.

Mă vei ierta?

Mă vei primi?

Am văzut undeva o mișcătoare icoană a marii milostiviri dumnezeiești. O casă în mijloc de câmpie și drumul care trece prin fața ei pierzându-se la nesfârșit. Sus pe terasa casei, un bătrân cu barbă albă, sprijinit în toiag, se apleacă înainte, cu mâna streașină la ochi, uitându-se în zare. „Oare nu cumva vine?“ „Nu se poate să nu vină! Am făcut atâta pentru dânsul, mi-am dat însăși viața pentru el, trebuie să se întoarcă!

Tăceri

29 Septembrie 2011

Poate că nu aș învia acum prin tăceri, dacă nu m-ar fi omorât, cândva, prea multe cuvinte.

Cu Tudor Gheorghe în catedrală. În Catedrala Neamului

27 Octombrie 2011

„România se poate schimba într-un singur fel: întoarcerea la valorile esențiale“ (Tudor Gheorghe)

Când eram mică, mama mă lua de mână și mă ducea la spectacole să îmi hrănească sufletul cu cânt și poezie. Românești. Micuță cum eram, îmi simțeam inima bătând în ritm de Dor și simțeam că am o țară. Astă-seară m-am simțit din nou ca fetița de odinioară. Ce dor mi-era de limba română! Un om drept ca un brad, cu voce ce străbate secole și pătrunde drept în inimi mi-a pus apă vie la rădăcini și mi-a sărutat umerii, să îmi crească aripile. Versurile lui Grigore Vieru, cântate de trei îngeri din Basarabia, mi-au readus în inimă o Românie rotundă ca o pâine și parcă l-am simțit lângă mine pe Bunicul – avea ochii strălucitori, fața luminoasă și plângea de dorul Basarabiei lui iubite. Mi-a fost teamă că am să cad când mă voi întoarce în cotidian. Mi-am amintit însă vocea gravă a Maestrului, apăsând fiecare cuvânt: „Să cazi? Cine doarme pe pământ nu cade“. Așa că mă înalț spre cer, dar în fiecare seară adorm pe pământul ăsta drag și sfânt… iar în suflet port ca o făclie cuvinte care m-au înălțat într-o seară de toamnă la o Sală a Palatului ce se transformase, pentru scurtă vreme, în Catedrală – o Catedrală a Neamului…

L-am întâlnit pe Părintele Arsenie Boca

3 Noiembrie 2011

Iată-mă în drum spre Prislop. Părintele Arsenie a intrat în viața mea în urmă cu patru ani, arătându-mi care este rostul suferinței în viața noastră – de la el am învățat să nu mai fug de ea; să nu mă mai tem, ci să o primesc cu brațele deschise, fără să cârtesc, știind că în spatele ei se află ascunsă, de cele mai multe ori, o mare binecuvântare. Iar, dacă nu, o lecție pe care trebuie să mi-o însușesc. Mai bine mai devreme, decât prea târziu. Și așa a fost! Cele mai mari binecuvântări pe care le-am primit au venit mereu în urma clipelor de prăbușire și de durere, dincolo de care răzbăteau însă mereu cuvintele Părintelui – „Toate darurile închise în destinul nostru sunt îngrădite cu suferințe și numai la atâtea

daruri ajungem prin câte suferințe putem răzbi cu bucurie“.

Tot el m-a învățat să fac bine și să aștept răul, fără să uit însă că întotdeauna binele mi-l va răsplăti Dumnezeu. Mi-a spus, în cuvinte vii, să mă rog pentru cei ce mă blesteamă, să fac bine celor ce îmi fac rău, să dau celui nedrept tot ce îmi cere, să nu zic rău nimănui, oricâtă nedreptate mi-ar face, să fiu cum trebuie chiar și atunci când răul mă asuprește pe nedrept. M-a sfătuit să spun simplu: „Eu nu mă răzbun, are cine“. O lecție greu de învățat. Și mai greu de pus în practică; însă, de fiecare dată când am făcut-o, i-am mulțumit în gând, cu o rugăciune.

Suntem în minunata depresiune a Hațegului – Țara Hațegului, care se întinde până la poalele munților Retezat – leagăn al poporului român, în care istoria pulsează în fiecare loc, încă din cele mai vechi timpuri. Aici s-au descoperit urme ale omului paleolitic, nu departe de Prislop, în peșterile de la Ohaba Ponor și Cioclovina. E o zi de toamnă însorită și toată natura parcă ne vorbește. Într-o explozie de culori, în freamăt de frunze și cu zbor însuflețit de păsări pe cerul de un albastru îngeresc, căile par să ni se deschidă către o altă lume. O lume de liniște, de har și pace, în care timpul parcă s-a oprit, în timp ce toți copacii s-au transformat în îngeri ce ne urează bun-venit.

Am emoții. Îmi simt inima grea și mă încearcă o ușoară teamă. Părintele era aspru. Deși avea înțelegere pentru neputința omenească, te dojenea aprig pentru fiecare păcat. „Să nu vă gândiți niciodată că după moarte veți moșteni împărăția pe care n-ați trăit-o încă de pe pământ“, îmi sună în minte cuvintele lui prin care ne cere mereu înnoirea vieții, căința din inimă și dorința de a ne îndrepta. Mă simt ca și cum m-aș duce la spovedit. Și, deși știu că oricine ieșea de la spovedania făcută în fața Părintelui se simțea liber ca pasărea cerului, ușor, curat și plin de liniște, îmi simt sufletul apăsat de fiecare clipă în care mi-a lipsit bunăvoința, voința, tăria de caracter sau, după cum spunea părintele, „simțirea de obraz“.

Obișnuia să spună: „De unde începe slăbănogirea? – De la socoteala trufașă a minții. I se pare ei că e mai bine să nu se conducă după poruncile lui Dumnezeu, ci după capul ei, mai bine zis după păcat. Iar păcatul dă cu omul drept în plata păcatului, cum ai da cu oiștea-n gard.

Tot minte slabă dovedesc și aceia ce nu vor să vie la ștergerea păcatelor; aceia n-au ce aștepta tămăduirea bolilor. Ajută doctorii, dar minții îi ajută Dumnezeu.

Dacă oamenii și-ar potrivi purtările după poruncile lui Dumnezeu, care sunt poruncile firii, și n-ar face din legi fărădelegi, ar ocoli, ar preveni toate pacostele necazurilor; dar așa, drept în ele-și sparg capul; – și apoi umblă plângând…“.

Pe măsură ce ne apropiem de locul drag la care mi-am dorit atât de mult să ajung, mă simt din ce în ce mai tulburată. Sunt ca un elev care se îndreaptă tremurând către un examen decisiv. Sufletul mi-e din ce în ce mai greu. Parcă m-aș duce la Judecata de Apoi. Îmi vin în minte lucruri făcute sau nefăcute, cărora parcă nici nu le-am dat importanță la vremea respectivă, dar care îmi apasă acum sufletul cu greutatea unui sac de ciment. Și câte s-au strâns… Glasul apăsat al Părintelui răsună parcă puternic din frumoasele văi ale Hațegului: „Toată tinerețea ta o dai dracului și vezi pe urmă că ai ales rău. Dar întrebarea e dacă-ți mai rămân zile să le dai lui Dumnezeu și întrebarea e dacă-ți mai primește o grămadă de hârburi, în loc de un vas frumos, cum puteai să fii“. Și mă dor. Mă dor mai mult decât oricând acum, când mă îndrept spre El. Când știu că îl voi vedea mai viu decât oriunde, acolo, la mormântul lui unde florile nu se ofilesc niciodată. Îmi vin în minte toate rugăciunile care mi-au rămas fără răspuns și apoi cuvintele mustrătoare ale părintelui: „Cât asculți de Dumnezeu, atât ascultă și Dumnezeu de tine. Omul se roagă de Dumnezeu să-l scape de necazuri și Dumnezeu se roagă de om să mai lase păcatul. Acum, judecați și voi, cine de cine să asculte mai întâi, Dumnezeu de om sau Omul de Dumnezeu?“. Îmi amintesc brusc toate strădaniile pe care nu le-am făcut, trândăvirea, lenea, scăpările, răutățile…Toate păcatele explodează acum în fața ochilor inimii. Și pentru fiecare dintre ele, reproșul Părintelui: „Creștinismul nu e numai o afacere de Duminicã, ci e o strãdanie de toate zilele“.

Ne apropiem. Încerc să mă liniștesc, tot cu vorbele lui, care-mi amintesc că, totuși… „Iubirea lui Dumnezeu față de cel mai mare păcătos este mai mare decât iubirea celui mai mare sfânt față de Dumnezeu“. Îmi repet întruna că „Dumnezeu nu uită de om cum uită omul de Dumnezeu“. Nici nu pot să mă bucur de peisajul ireal de frumos, parcă desprins dintr-un basm. Pe marginea șoselei, copacii dansează într-o simfonie de culori – le vezi pe toate, de la verde crud, galben nebun, arămiu tare, până la ruginiu aprins, îmbinându-se într-o țesătură divină, cu motive nedesluşite. Pe cerul albastru nori albi, pufoşi desenează cruci. În fața noastră apare o căruță cu un cal alb, alb ca spuma laptelui. Ca din povești. E semn bun, semn de noroc – Părintele ne așteaptă!

Sfânta Mănăstire Prislop. Mormântul Părintelui

Ajungem. Cu inima tremurând de emoţii, de bucurie, de o fericire bizară care mă inundă brusc – nu ştiu de unde vine, e altfel decât orice senzaţie pe care am trăit-o până acum – păşim cu un sentiment straniu de familiaritate către poarta de intrare în mănăstire. Iată biserica! E mică, de lemn, simplă şi atât de frumoasă. În stânga, pe un deluşor, o clopotniţă care îmi aminteşte de arhitectura bisericilor din lemn maramureşene. Lângă deal, un lac în care se oglindesc atât biserica, cât şi clopotniţa. Un parc micuţ cu brazi argintii, arţari, tui, pini şi magnolii. Jnepeni micuţi, pietre decorative şi multe flori. Atât de multe flori… de toate culorile, mărimile şi miresmele. Deasupra dealului, Părintele a amenajat un mic saivan dacic. Nu am răbdare să îl văd. Intrăm direct în biserică. O uşă mare de stejar se deschide şi o mână ne poartă parcă înăuntru. Mă îndrept direct spre icoanele pictate de Părinte. Sunt atât de deosebite, nu vei mai vedea icoane asemănătoare nicăieri în România. Mântuitorul ne priveşte plin de iubire şi de durere, ţinând în mână o carte. O maică aflată în strană ne întreabă zâmbind. „Vreţi să ştiţi ce scrie? Vă spun eu“.

Şi începe să recite textul, cu voce clară, apăsând fiecare cuvânt. Când termină, izbucnim în lacrimi.

Iată ce scrie în Evanghelia de pe icoana împărătească a Mântuitorului Hristos – mesaj şi testament al Părintelui Arsenie Boca:

„Nu te teme, turmă mică…

Unde sunt doi sau trei adunaţi în numele Meu, acolo sunt Eu în mijlocul lor.

Iată Eu sunt cu voi sunt – Trup şi Sânge – în toate zilele până la sfârşitul veacului. Dar fericiţi cei cu inima curată.

Deci căutaţi mai întâi Împărăţia lui Dumnezeu şi dreptatea lui şi toate celelalte vi se vor da vouă. Nu fiţi cu spinii grijilor în inimă. Ci Dă-Mi Mie inima ta.

Dacă vrea cineva să vină după Mine, să se lepede de sine, să-şi ia crucea sa în fiecare zi şi să-Mi urmeze Mie.

Aşadar, oricine dintre voi care nu se leapădă de tot ce are, ba încă şi de viaţa sa, nu poate să fie ucenicul Meu.

În lume necazuri veţi avea, din pricina Mea, căci vă vor ocărî şi vă vor prigoni pe voi şi, minţind, vor zice tot cuvântul rău împotriva voastră.

Iar când vor începe să fie toate acestea, prindeţi suflet şi ridicaţi capetele voastre, pentru că răscumpărarea voastră s-a apropiat.

Îndrăzniţi, deci, Eu am biruit lumea.

Iată stau la uşa ta şi bat…“

Se lasă o tăcere adâncă. Deja intrasem într-o altă lume. Părintele ne întâmpinase cum se cuvine. Măicuţa începe să ne vorbească despre El, ochii îi strălucesc, faţa i se luminează, cuvintele pătrund până în adâncuri nebănuite ale sufletului şi un sentiment de iubire ne învăluie inimile strânse de emoţie. Pentru câteva clipe avem senzaţia că Părintele este acolo, ca El este Cel ce ne vorbeşte prin glasul măicuţei. Prezenţa Lui este atât de puternică, îl simţi în fiecare colţ, în fiecare trăsătură a sfinţilor zugrăviţi pe pereţi, în frământarea lemnului de stejar, în flori, în icoane, în aerul mirosind puternic a mir, tămâie şi crini, în respiraţia noastră întretăiată, în bătăile inimii, în lacrimi… în tot!

Ieşim din biserică precum am fi ieşit din alt timp şi alt spaţiu. Suntem nerăbdătoare să ajungem la mormânt. E atâta toamnă în aer! Copacii foşnesc, vântul adie uşor, frunze galbene plutesc molatic în aer, totul parcă ne vorbeşte. Parcă ni se întind braţe pline de căldură şi de iubire şi se aude o şoaptă: „Bine aţi venit Acasă!“.

Mormântul Părintelui, plin de flori – ce, da!, rămân mereu aşa, pline de culoare şi de mireasmă, chiar şi iarna – ne cheamă să ne rugăm, să ne cerem iertare, să ne căim şi să ne regăsim nădejdea, iubirea şi credinţa. Acea credinţă care mişcă munţii, fără pic de îndoială „Nu ştiţi că dacă veţi crede 99% şi vă veţi îndoi doar 1%, acel procent valorează cât toate cele 99?“

Ne cheamă să ne lepădăm de noi înşine şi să ne dăruim Lui, Aceluia care ni s-a dăruit cu totul…

Ne reamintește să ne înnoim întru credință, fiindcă „Credinciosul depășește limitele Omului“…

Ne învață să credem în minuni, șoptindu-ne blând că „Dumnezeu nu ne cere minuni. Acelea le face El“.

Am murit puțin la mormântul Părintelui. Când mi s-a spus „Alexandra, să mergem!“, părea un glas venit de dincolo de timpuri care mă chema înapoi la realitate. O realitate în care am păşit alt om. Pentru că da, murisem, doar pentru a învia cu adevărat. Mă pierdusem, doar pentru a mă găsi pe mine cea Esențială, aceea care Trebuie şi Pot să Fiu.

„Nu poți deveni om mare până nu te socotești că ai murit, până nu te obișnuiești să socotești moartea ta ca ceva ce a fost, nu ca ceva ce urmează să fie…“

Îmi răsună încă în minte vorbele părintelui. Ah, dacă aş putea muri aşa în fiecare zi! De-abia atunci aş putea, cu adevărat, trăi!

Un Înger la Troița Căpitanului

8 Noiembrie 2011

DN1. Aproape de București. La marginea drumului, o troiță pe lângă care am trecut de milioane de ori, fără să îi dau importanță. Îmi sună telefonul, aşa că opresc maşina. E o zi de toamnă mohorâtă, copacii freamătă cu vârfurile pierdute în ceață, frunze pribege purtate de vânt plutesc în neştire către nicăieri, nori grei amenințători atârnă de cer ca un gând al morții, maşini grăbite trec în goană nebună pe lângă mine. Îmi aprind o țigară şi vorbesc la telefon. Îmi ascult răbdătoare interlocutorul şi Doina lui Zamfir din fundal, în timp ce privirile îmi rămân fixate pe steagul României agățat lângă troiță. Un steag bătut de vânt, de ploaie, pe care încă poți citi: „Chemați Sufletul neamului la o Viață Nouă!“

Deodată, din senin, mi se oprește motorul. Doina lui Zamfir continuă. Bizar! Încerc de câteva ori să repornesc maşina, însă e în zadar. Se termină şi Doina. Însă, şi mai ciudat, iată că reîncepe. Şi apoi din nou. Ca şi cum o mână nevăzută ar fi apăsat pe Replay. Mai fumez o țigară şi privesc frunzele ruginii plutind ca

nişte suflete rătăcite prin aerul greu şi rece al toamnei. E o durere surdă în aer, nu ştiu de unde vine. O fi toamna, această mică moarte…

Cobor. Mă duc totuşi să îndrept steagul ăsta – mai are puţin şi zboară şi el. Dar, deodată, vântul parcă încetineşte şi nu mai huruie nebun în urechile mele. Maşinile gonesc în continuare pe lângă mine, însă o linişte ciudată s-a aşternut în jur. Norii greoi sunt străpunşi de o rază de soare îndrăzneaţă ce desenează un înger în mijlocul lor. Un înger care îşi deschide aripile exact deasupra mea. Se aude un zgomot. Întorc speriată privirea. Din senin şi parcă de nicăieri, în fata troiţei a apărut un bărbat. Stă în faţa ei, mândru şi drept. Apoi, cuprins parcă de deznădejde, îşi sprijină încet fruntea de ea. Şi-mi pare că plânge?

Mi-e teamă. Şi, în acelaşi timp, mi-e şi altceva. Nu ştiu ce-mi e. Mi-e ca un dor. Da, un dor straniu de străinul apărut de nicăieri lângă mine. Străin pe care-mi pare că-l cunosc totuşi de undeva… Şi îmi mai e ceva… atât de ciudat… O fascinaţie şi o admiraţie nebune izvorăsc parcă brusc din adâncuri ale fiinţei mele, electrizate în totalitate de străinul acesta. Şi de tăcerea lui care îmi spune însă atâtea. Mă cuprinde un entuziasm de neînţeles şi am senzaţia că-mi cresc aripi. Se naşte în mine un sentiment ciudat că pot orice. Parcă un scut de nepătruns mi-a învăluit tot trupul. Zale aurii cad rând pe rând să îmi acopere tot corpul… zale mari, groase, de aur şi soare, pe care nimic n-ar putea să le străbată. O stare de invincibilitate şi o forţă de neînvins m-au cuprins în câteva clipe. Pare că aş putea păşi pe ape. Sau c-aş putea trece prin foc…

Sentimente atât de stranii mă cuprind. Sufletul îmi tresare, ca şi cum ar fi bucuros că, după prea multă aşteptare, cineva care trebuia demult să vină a apărut în sfârşit. Ca şi cum, rătăcit de prea mult timp între un trecut incert şi un prezent dezamăgitor, ar simţi în sfârşit ţâşnind acum din străfundurile lui speranţa unui viitor. Măreţ. Ca şi cum, obosit de dispreţ, neputinţe, negativism, justificări, tăcere şi de lipsă de sens şi de măreţie, ar întrezări acum nădejdea unei meniri pline de forţă. Ca şi cum, obosit de micuţisme şi de oameni mărunţi, ar zări acum, în sfârşit, un OM. Ca şi cum ar fi fost până atunci o frunză pribeagă aruncată de vânt către un coş de gunoi al istoriei şi a devenit acum, deodată, un brad înalt, mândru, cu rădăcinile adânc înfipte în pământ. Ca şi cum o pauză eternă în care dormise s-ar fi terminat brusc, iar de-acum poate, în sfârşit, să Fie.

Mă încearcă toate aceste senzaţii , atât de neobişnuite, venite de dincolo de mine, în doar câteva clipe cât privesc pe furiş la străinul de lângă. E ceva atât de tulburător în prezenţa lui, umană, dar, în acelaşi timp, învăluită într-o aură de

ireal. Are ceva eteric în toată ființa lui. E înalt și drept – așa de drept cum nu am mai văzut pe nimeni în viața mea. Deși capul îi e sprijinit de troiță, ceva din el îți inspiră o stare de verticalitate. Și te îndeamnă să te îndrepți, la rândul tău. Pare că toți munții străjeri ai țării mă privesc din el. Pare că poartă toți brazii și toate piscurile de neajuns în trupul lui de neîndoit.

Întoarce către mine doi ochi albaștri înlăcrimați și dintr-odată timpul se oprește. Liniștea din jur a început să urle, urechile îmi țiuie, firava rază de soare de mai devreme s-a transformat brusc într-un soare orbitor, picioarele mi se înmoaie, în timp ce o durere și o iubire infinite îmi năvălesc în suflet. Pe ritm de Doină. Și de dor nestins. De cer. Pare că tot cerul, adânc și albastru, mă privește din ochii lui. E om. Și parcă, totuși, nu e. O lume întreagă mă privește din el, o lume cu un preaplin de Bine, în luptă aprigă cu prea mult Rău. Sclipiri de argint îi tremură în ochi, ca niște săbii încinse în bătălie, iar lacrimile-i par mări, cu valuri neobosite de durere, spălând păcate ca să-nvie-n suferințe. Îmi întinde o mână. O mână uscată ca un pământ fără apă. O mână mare, bună și muncită. E brăzdată de dureri și lupte, de răni neoblojite și de urme de cuie. Și nu e doar o simplă mână – pare că poartă în ea tot pământul țării mele, toți moșii și strămoșii care mi se învârt neodihniți în morminte.

Un sentiment de inevitabilitate. De Iremediabil. De răscruce. De fatalitate. De profunzime. De Totul sau nimic. De Acum ori Niciodată. De Pe-aici nu se trece. De duh. De har. De Suferință. De Soartă. De departe. De viziune. De măreție. De nebunie. De excelență. De furie. De natură. De mândrie. De Dac. De început. De rost. De substanță. De vijelie. De amenințare. De înverșunare. De detașare. Și, în același timp, de pasiune. De veșnicie. De sfințenie. De credință și de mântuire. De durere. De tortură și de moarte. De nelimitare. De onoare și de orgoliu. De esențial. De spiritualitate. Împletită cu vrednicie. Chiar și un ușor sentiment de fanatism. Un fior de absolut. Mă face să simt toate acestea în doar câteva clipe. Fără să rostească nici măcar un cuvânt. E de-ajuns că este. Uit noțiunile de „turmă“, „căldicel“, „nevertebrat“, „resemnare“, „utopie“, „a te descurca“, „limită“, „micime“, „lașitate“, „imposibil“ sau „neistorie“. În prezența lui, nu poți gândi decât măreț. Și nu poți decât să vrei să crești. Să dai Totul. Să Fii. Un Om Nou. El dă veșniciei un sens, suferinței un rost, chemării o responsabilitate și credinței o întruchipare. Repet, fără să rostească un cuvânt. Este! Și e de-ajuns!

— „Tu ești Alexandra, nu-i așa?“ Rostește cu o voce adâncă, venind parcă de dincolo de veacuri.

Mută de uimire, înspăimântată, mă înroşesc şi încep să tremur.

— *„Da…, aaah…“, mă poticnesc, „de unde ştiţi?“*

— *„Eşti fata cu Manifestul, ştiu de tine. Ce Revoluţie voiai tu să faci, măi Alexandra?“, mă întreabă privind lung până în adâncurile sufletului meu, cu ochi întrebători şi mustrători, dar, totuşi, atât de calzi.*

Îngheţ. Îmi vine să intru în pământ. Sunt şocată de tot ce aud. Şi copleşită de forţa lui. Rosteşte fiecare cuvânt apăsat şi în inima mea se aud ecourile fiecărei silabe, de parcă ar fi strigăte aruncate deasupra unui abis, cărora hăurile le răspund de zeci de ori. Şi, în plus, învârte cuţitul în rana deschisă a sufletului meu cu atâta detaşare, cu atâta răceală, cu atâtea reproşuri ascunse în fiecare sunet, cu o privire atât de judecătoare…

„Păi…“, mă poticnesc din nou. E clar, sunt incapabilă să rostesc două cuvinte coerente. Într-o secundă am uitat tot ce am ştiut vreodată. Probabil, mă crede o idioată. Nu se înşală, acum chiar sunt, m-a paralizat total cu forţa prezenţei lui. Îmi dau lacrimile. De ciudă. Şi de neputinţă.

„Hai, nu te necăji, ştiu că ai suflet curat. Şi dragoste. Şi curaj. Şi că ai avut cele mai bune intenţii. Dar nu e suficient. Înainte de a vrea să schimbi lumea, trebuie să te înnoieşti tu. Din tine trebuie să iasă un alt om, un om nou, care va spune: „RĂSPUND“. În locul omului slab şi învins, care se apleacă mereu la toate bătăile de vânt, om care covârşeşte ca număr, în politică precum şi în celelalte ocupaţii, trebuie să creezi neamului acestuia un ÎNVINGĂTOR. Neaplecat şi neînduplecat. Un om care să fie propriul său judecător. Om judecător în propria sa cauză, drept şi sever cu sine însuşi. Un exemplu de disciplină, de bună purtare, de eleganţă şi de înfrăţire cu toţi fiii neamului. Un Om capabil să se jertfească. Ştii tu, oare, Alexandra ce înseamnă cu adevărat A Te Jertfi? Până nu vei învăţa sensul acestui cuvânt şi până nu îi vei învăţa, pe alţii, prin propriul tău exemplu, orice ai începe va fi sortit pieirii, va fi condamnat la o moarte înceată şi ruşinoasă… Ţara aceasta piere din lipsă de oameni, nu din lipsă de programe. Sufletul este punctul cardinal asupra căruia trebuie să se lucreze. Sufletul individului şi sufletul mulţimii. Cum îţi e ţie, sufletul, oare, Alexandra? Şi cum e sufletul mulţimii?…“

Şi tace. Ecoul cuvintelor sale răsună înfiorător de adânc în toată ruşinea inimii mele. Faţa îmi arde şi mi-aş dori ca pământul din faţa mea să se deschidă şi să

mă înghită brusc. Nu pot privi în ochii lui. Mă doboară. Se apleacă să ridice o frunză uscată. Chiar și când e aplecat, îmi dă senzația că mă uit la crestele Carpaților învelite în zăpadă. Cămașa lui albă, de un alb ireal de curat, mă duce cu gândul la imaginea unei mame din povești, care frânge pâinea albă în cerdac, așteptându-și copiii, îmbrăcați în port popular. Și pe cerdac sunt mușcate. În casă miroase a cozonac și a sarmale și se aude o Doină. În cămașa lui albă citesc ca într-o carte credința lui absolută într-un ideal, pentru care ar merge, cu inima deschisă, până la moarte. E cămașa albă a lui Mihai Viteazul, e cămașa albă a lui Horia, e cămașa albă a țăranului român… E cămașa albă de sărbătoare a moșului meu… Și pe ea văd urme de sânge… Nu. Mi se pare. Ce știu eu ce înseamnă jertfă? Cât de departe aș fi dispusă eu să merg pentru idealul meu? Aș fi oare în stare să mor pentru el? Aș fi oare în stare să rabd umilințe, nedreptăți, chinuri, torturi… cum au făcut ei? Sunt întrebări pe care nu le rostește. Dar le ghicesc în zâmbetul lui trist. Și în lacrima care i se prelinge de prea multă durere pe obrazul luminos. Cămașa lui albă e cămașa mirelui pregătit pentru „cea mai scumpă dintre nunți“. Pentru moarte. Aș fi eu în stare să o port? Cămașa lui albă e cămașa credinței, a nevoinței, a rugăciunii și a curăției. Aș fi eu oare demnă să o îmbrac? Și , purtând-o cu demnitate, să îi îndemn și pe alții să o facă? În același spirit al reînnoirii totale? Cămașa lui albă e cămașa mântuirii, a lui și a neamului – aș fi eu vrednică de ea? Aș putea fi eu un permanent exemplu de viață, de renunțare, de dragoste de neam și de iubire de aproape, de vrednicie și muncă, de vitejie, de bună cuviință?

Tac a neputință. Mă înecă plânsul. Și mai sunt și femeie…

Îmi ghicește gândul și îmi spune, din nou, cutremurător de apăsat:

„– În lupta aceasta de mai bine și pentru reînnoirea sufletului românesc, un puternic, un frumos și mare rol îl are femeia. Ea dă pecetea epocii. Epoca în care femeia își uită menirea ei și stă toată ziua în fața oglinzii, pentru caraghioase împopoțonări, sau își petrece timpul în dancinguri cu exhibiții pline de ademeniri este o epocă neagră, fără viață, lipsită de spiritualitate și ticăloasă. Pe de altă parte, știi doar, toate perioadele eroice au avut ca bază de pornire suflete mari de femei. Forțele misterioase ale cerului care intervin și diriguiesc viața noastră pământeană nu-și găsesc o punte de trecere mai plăcută decât sufletul sensibil, delicat și vibrant al femeii. Femeia este creatoare de viață. Ea transmite celor următori, prin sânul ei, prin ființa ei întreagă, toate dorurile, gândurile și năzuințele care i-au zbuciumat sufletul. Un popor al căror femei pricep apelul patriei și răspund chemării ei nu poate avea decât copii

viteji, gata oricând să-i înalțe faima și să-i ridice demnitatea. Aceasta este mama. Într-o perioadă de prefacere, de luptă, din această bătălie de onoare femeia nu poate lipsi. Ea trebuie să fie o luptătoare, o camaradă atunci când o cere timpul. Nu manechin fardat, nu zbătându-se steril pentru drepturi, nu cu costumul Evei, lăcuind unghii ceasuri întregi și mâncând lămâie pentru siluetă; și nu piatră de moară pe sufletul luptătorilor, ci ea însăși războinică, înfruntând piedici de tot felul, propovăduind credința cea nouă, suferind pentru ideal, contribuind la strălucirea lui“.

Simt cum inima îmi crește la auzul cuvintelor lui. Parcă se înalță și ar putea să zboare. Mă înflăcărez, dar mi-e din nou rușine. În fața lui, toate lipsurile, neajunsurile și neputințele mele sunt atât de evidente. Deși, lângă un Om ca el, simt că aș putea să merg până la capătul pământului. Pe jos. Aș putea trece prin foc și sabie. Nimic nu m-ar putea opri. Regăsesc în el, manifestat, tot ce e mai frumos în mine, dar zace latent, încuiat într-o cămară a potențialului, prăfuită de obiceiuri proaste, de slăbiciuni și de defecte care m-au învins. Eu, care nici măcar nu am fost în stare să renunț la fumat. În timp ce el… E ca o stâncă în mijlocul valurilor, ca un far ce indică neclintit direcția. Îmi inspiră respect, admirație, entuziasm, credință și mă îmbărbătează prin simpla lui prezență. Asemenea unui deschizător de drumuri, îmi arată calea spre lumina la care tânjesc de când mă știu și o face fără prea multe vorbe. Trăiește mai mult spre înăuntru, mai puțin spre înafară. Către lumina din el, nu pentru burtă, petreceri și isprăvi. El Este și Face. Nu există. Nu se descurcă. Nu are. E un Om Corect. Nu șmecher. Nu canalie. Nu șiret. Un erou. Nu un supraviețuitor. Nu un resemnat. Nu un adaptat. El rostește fără cuvinte „Fă Totul ca pentru Dumnezeu“. Nu „Las’ că merge și-așa!“. El primește suferința cu bucurie și demnitate. Trăiește simplu și auster. Nu caută petreceri, lux sau bogăție. Se ridică deasupra intereselor personale și luptă pentru idealurile unui neam în care nimeni nu mai crede. Și îi trage și pe alții după el. Pentru că el nu vede omul așa cum este. Ci așa cum poate și trebuie să fie. Și, privindu-l astfel, îl îndeamnă să fie. Prin simplul fapt că există, îmi dă nădejde, hotărâre, curaj și poftă de acțiune…

— „Da. Fapte, nu vorbe… Fă, nu vorbi!“, rostește rar, cu vocea lui ce îmi pare dangăt de clopot chemând la răscoală, ghicindu-mi din nou gândul nerostit. „Iar Faptele de care te-ai putea rușina să nu le săvârșești nici în prezența altora, nici când ești singur și nimeni nu te vede. Și, mai presus de orice, respectă-te pe tine însăți! Și când veți face toate astea – și tu, și toți cei din jurul tău – veți face poate și România așa cum v-o doriți… Veți face o Românie frumoasă și mândră ca…“

Și a tăcut. De ceva vreme, plecasem privirea în pământ neputând suporta tăișul de diamant al scânteilor din ochii lui. Din ochii lui aprinși, de gheață și de foc. Am ridicat privirea. Dar nu mai era nimeni…

„Veți Face o România frumoasă și mândră ca…“

Ecoul cuvintelor sale neterminate se răspândește în valuri în aerul acum atât de curat și de limpede. Îmi înalț privirea. Dar străinul nu mai e nicăieri. Doar Soarele Sfânt pe Cer învinsese norii greoi aducători de moarte. Să termine el propoziția rămasă neîncheiată… Să îmi arate el cum trebuie să fie România noastră!

Mașinile care goneau grăbite pe lângă mine au dispărut. De departe se aude parcă un cântec. Voci bărbătești se aud din zări. Mă duc la marginea drumului și văd în depărtări un șir lung, organizat impecabil, de bărbați. Sunt înalți, frumoși, ca niște brazi. Care „se frâng, dar nu se îndoiesc“. Sunt îmbrăcați în alb. Unul din față poartă o Cruce mare care sclipește orbitor în razele Soarelui. Un altul poartă cu smerenie Icoana Arhanghelului Mihail. În fața lor, e El. Toți îl urmează cântând, într-un grup omogen – par a fi Unul. Au fețe luminoase, zâmbete care cuprind o lume, inimi curate, pline de iubire, ochi sclipitori de credință și brațe viteze. Și cântă… Merg cântând la moarte. Sau la Viață?! Trec pe lângă mine lăsând în urmă parfum de veșnicie, de mir și de tămâie. În urma lor „bate o inimă stingheră și îi caută pe toți în închisori, aleargă după fiecare prin celule să îi găsească. Să îi mângâie, să le sărute amărâtele trupuri…“. În urma lor sunt cuie. Și lacrimi. Și sânge. Și lumânări ce nu le-au fost aprinse. Și cruci ce nu le-au fost puse. Și vorbe ce le-au fost răstălmăcite. În urma lor sunt multe minciuni. Și atâta nedreptate… prea multă nedreptate!

Femeia îmbrăcată în port sfânt tradițional, care mai devreme frângea pâinea albă în cerdac, cântă acum o doină de jale. Și strigă deznădăjduită:

„Căpitane, Căpitane, neamul plânge cu amar…

Căpitane, Căpitane, țara mi te cheamă iar…“

Dintr-odată, Soarele Sfânt dispare. Pe cer năvălește din nou smoala greoaie a norilor, copacii se lasă din nou învăluiți de ceața groasă a uitării și totul pare că începe-a plânge. Un corb se-așază pe troiță. Croncăne-a moarte. Vântul turbat smulge tricolorul pe care scrie cu litere mari de tipar „Chemați Sufletul neamului la o viață nouă“. Frunze pribege îmi șoptesc în zborul lor abulic suferințe

nerostite, de suflete rătăcite. Mă așez pe o piatră și plâng. În mod normal, aș aprinde acum o țigară. Dar, nu, acum nu mai pot. În mine începe să se nască acel Om Nou. Ca într-un vis, se aude iarăși Doina lui Zamfir. Și îmi răsună în minte, cu ecouri venite parcă din hăuri, versuri scrise cu sânge, la Jilava…

„Unde-s nebunii, unde ni-s nebunii?

E, Doamne, lumea plină de cumințI…“

SCRIS ÎN 8 NOIEMBRIE 2011 – ZIUA SFINȚILOR ARHANGHELI MIHAIL ȘI GAVRIL

+

Cu Dumnezeu Înainte!

Un Neam Trăieşte prin cei care ţâşnesc. Mulţumim, Lt. Alexandru Gheorghe!

28 Ianuarie 2012

— Lt. (r.) Alexandru Gheorghe a avut curajul să protesteze, în uniformă militară, alături de cei care demonstrau în Piața Universității împotriva Puterii, în ianuarie 2012. (Articol preluat de „Jurnalul Național“)

Voi, cei care îl acuzați, voi, hienelor din presă, voi, dătătorilor cu părerea din spatele anonimatului, voi, cei care îl faceți tâmpit… voi oare știți că acest copil frumos și pur nu a putut dormi nopți la rând de durerea neamului său? Și al vostru? Că nu și-a putut găsi liniștea zile în șir, că nu a putut mânca, că nu a putut zâmbi, că nu a putut glumi, că nu s-a putut concentra la muncă, că nu a putut face nimic, simțindu-se ca un leu în cușcă… și toate astea de grija neamului său? Și al vostru? Voi știți prin ce chinuri a trecut el simțindu-se ca un

soldat ținut prizonier care nu-și dorește altceva decât să fie liber să își apere țara? Voi știți cum s-a frământat el că în timp ce alții se băteau, în frig, în ploaie, în zăpadă sau în viscol, el trebuia să rămână legat de mâini și de picioare, înlănțuit chiar de regulamentul pe care și-l asumase tocmai pentru a putea lupta pentru țara lui, atunci când va fi nevoie? Pentru că asta era tot ce își dorise vreodată: să fie acolo să o apere, chiar și cu prețul vieții! Era tot ce visase, încă de când era copil și sorbea cu nesaț cuvintele marilor români care îi fuseseră eroi – Mihai Viteazul, Ștefan, Avram Iancu, Horea, Cloșca și Crișan… Doar pentru asta se pregătise toată viața! Ani grei de studiu, cu disciplină cazonă, cu eforturi, cu renunțări, emoții, examene și neînțelegeri în familia care nu putea pricepe dorința ce fierbea în el. Trăise, visase și se pregătise întreaga viață doar pentru aceste clipe, în care să poată sări în apărarea poporului și a țării pe care o iubea dincolo de el! Și tocmai acum, acum când simțea că era mai multă nevoie de el decât oricând, nu avea voie să facă nimic. Absolut nimic! Voi știți că grijile întregului neam erau toate adunate acolo, pe umerii lui, și nimeni nu știa ce e în inima lui? Că oamenii își vedeau nepăsători de viața lor, unii comentând indignați ce se întâmpla în țară, alții luptând în stradă pentru drepturile lor, în timp ce toți ai lui – părinți, prieteni, rude, vecini, colegi – ridicau din umeri neputincioși, revoltați, desigur, însă resemnați, oricum nu puteau face mare lucru – și nimeni nu bănuia măcar ce prăpăd era în sufletul lui? Voi știți că se întreba cum pot oamenii să își vadă în continuare de viața lor, să mănânce la restaurant, să râdă la comedii, să se joace în parc… că nu le putea înțelege indiferența, când el simțea cât de mare, cât de acută este nevoia de a face ceva? Când el avea dureroasa senzație că în clipele acelea destinul țării era în mâinile lui? Când el vedea cu atâta claritate că cineva trebuia neapărat să facă dreptate și că acel cineva nu mai apărea? Voi știți prin ce a trecut copilul ăsta înainte de a face ceea ce vă grăbiți să judecați? Și, mai ales, de ce?

Nu știți! Dacă ați ști, dacă ați putea simți tot ce a trăit el, nu l-ați mai judeca atât de aspru. Nu știți cum îl durea sufletul la gândul că țara depinde de el și nu putea suporta ideea de a sta deoparte tocmai acum. S-o abandoneze? Ar fi fost o lașitate. Să facă ceva? Dar ce? Nu avea voie să facă nimic! Nu știți cum clocotea, nemaiputând suporta ideea de a asista neputincios la atâta nedreptate. Nu știți cum atunci când l-a străfulgerat acea idee care părea a fi salvatoare, deodată, în toată bezna ce-l cuprinsese, peste toate negurile ce îi învăluiseră sufletul, peste tot întunericul grijilor țării, adunate toate acolo în inima lui mică, dar atât de mare! – s-a făcut lumină. Știu, e greu să înțelegi cum un biet copil ar putea simți că țara lui depinde tocmai de el. E greu să cuprinzi o asemenea dragoste de țară care, iată!, te face să te simți chiar tu responsabil de ce i se întâmplă. E greu de

acceptat că un tânăr se poate identifica în asemenea măsură cu poporul lui încât să simtă ca răspunderea de a schimba ceva stă exclusiv pe umerii lui. Pe-ai nimănui altcuiva. E dificil de înţeles pentru noi toţi ceilalţi, obişnuiţi să îl aşteptăm pe acel Făt Frumos călare pe un cal alb, care să ne dăruiască finaluri fericite cu parfum de basm, că Alexandru şi-a asumat el însuşi acest rol de salvator şi nu dintr-o bravură inconştientă, ci dintr-o flacără care ardea nebună în el – o flacără numită Dragoste de Ţară, pe care mulţi nu numai că n-o mai avem, dar, iată, mulţi nici nu mai sunt în stare s-o recunoască la altcineva. O flacără numită Sete de Dreptate, care pârjoleşte inima purtătorului atunci când sub ochii lui oameni bolnavi şi suferinzi sunt batjocoriţi cu nesimţire. O flacără numită Iubire de Adevăr, care mistuie inima omului obligat să slujească Minciunii. O flacără numită Răspundere, care arde sufletul omului care nu este lăsat să şi-o asume. O flacără a Binelui, care nu vrea decât să nu mai vadă Răul!

Nu ştiţi că lui Alexandru îi părea că poartă pe umerii lui toată durerea acestui neam înainte de a se hotărî să facă ce a făcut. Nu ştiţi că în inima lui mocnea durerea întregii ţări înainte să ia decizia de a acţiona cum a acţionat. Nu ştiţi că în sufletul lui plângeau toţi nedreptăţiţii din ţara asta. Că în mintea lui se luptau toate gândurile care treceau prin minţile tuturor celor care nu mai suportau ce se întâmplă. Că în mâinile lui erau rănile cuielor tuturor celor răstigniţi pe nedrept în ţara asta! Nu ştiţi că asta înseamnă să ai cu adevărat conştiinţă de român! O cruce atât de grea pentru un copil! Căci da, el a dus în spate zile şi nopţi la rând crucea întregului neam românesc…

Nu ştiţi că doar gândul acelui gest pe care a ales să-l facă l-a putut elibera de toată povara neîmplinirii acestui neam, pe care o simţea aşezată acolo, pe umerii lui de copil.

Nu vă gândiţi o clipă că poate nu gestul lui în sine – discutabil, controversat, poate într-adevăr greşit – ar trebui să ne servească drept exemplu, ci tot ceea ce l-a făcut pe acest copil – un copil mai mare decât tot guvernul nostru la un loc – să facă acest gest. Nu vă gândiţi deloc să încercăm cu toţii să învăţăm de la el Iubirea de Ţară care i-a dat forţa de a o aşeza mai presus de viitorul lui, mai presus de gândul că mama lui ar putea face infarct, mai presus de supărarea tatălui, mai presus de orice! Să învăţăm din Dragostea lui Pentru Neam care l-a încălzit în drumul spre Bucureşti (ce lung trebuie să i se fi părut acel drum, singur acolo, în tren, mândru şi drept, atât de demn în uniforma lui, cu oamenii de lângă el atât de adânciţi în propriile necazuri, încât habar n-aveau că lângă ei bătea în acele clipe Inima Întregii Ţări!). Să învăţăm Credinţa care i-a spulberat

temerile, îndoielile, emoţiile, fricile, nesiguranţele, grijile. Să învăţăm ce înseamnă Responsabilitatea. Curajul. Tăria. Puterea de a te jertfi. Dragostea de Adevărul care eliberează. Setea de dreptate. Asumarea. Conştiinţa de Român!

Gestul lui nu îşi căpăta adevăratul sens decât dacă îl privim nu dintr-o perspectivă pe orizontală, raţională, practică, logică, cu cauză, efect, consecinţe. Eroismul nu face calcule de profitabilitate. De-asta şi este eroism! Supus unei astfel de analize, gestul lui nu poate apărea decât ca fiind unul tâmpit, cum i-am auzit pe unii catalogându-l. Pe de altă parte, trăim într-o ţară în care totul sfidează regulile bunului simţ, iar gestul lui Alexandru sfidează şi el orice reguli care ar avea sens în alte ţări. Răspunsul conştiinţei româneşti este potrivit absurdului situaţiei! Un militar care îşi apără ţara de cei mai mari duşmani ai săi – de cei care o conduc! Nu ştiu, greşit sau nu, pe mine mă doare însă inima când mă gândesc că jertfa lui ar putea fi în zadar. Sau că poate lucrurile vor merge din ce în ce mai rău şi poate că alţi copii vor face gesturi şi mai nebuneşti, ca răspuns la ceea ce se întâmplă. De noi, de fiecare dintre noi depinde să ne asumăm fiecare o parte din crucea pe care a purtat-o singur în acele clipe. Doar de noi depinde să dăm un sens constructiv sentimentelor nobile care l-au însufleţit pe Alexandru – suflet din sufletul României Noastre. El ne-a arătat cum trebuie să ne iubim ţara – noi trebuie să găsim forme mai fericite de a o arăta.

Căci, da, privind din punct de vedere practic, se pot găsi atâtea moduri mai înţelepte de a lupta… Însă Alexandru este mai mult decât un militar care a făcut un gest controversat. Alexandru nici nu trebuie înţeles, analizat, discutat. El trebuie să fie privit cu inima, căci ea înţelege tainele care scapă minţii. Alexandru al nostru – tăind nodul gordian sub privirile uimite ale tuturor – trebuie privit cu sufletul, dincolo de linearitate, dincolo de timp, de spaţiu, de cauzalitate… Căci dacă tăcem pentru câteva clipe şi ne imaginăm România în sens vertical şi nu orizontal – în sensul ridicării, al demnităţii, al neaplecării, al neînfrângerii, o putem întrezări, cu toată istoria ei, ca pe o Coloană a Infinitului, înălţându-se tot mai mult spre cer cu fiecare jertfă. Coloana Infinitului acestui neam s-a ridicat cu inimi de români care au ţâşnit – în sens vertical. „Un neam trăieşte doar prin cei care ţâşnesc, prin cei care stau pe cruce fără să cedeze“, spunea Părintele Arsenie Papacioc. Priveşte cu atenţie: nu vezi ţâşnind în Alexandru toţi fiii demni ai neamului în cămăşile lor albe? Nu le auzi vocile în glasul lui sigur şi ferm? Nu le vezi flacăra din priviri în scânteia care îi luminează ochii cu care electrizează fiecare om care îl priveşte înmărmurit? Nu simţi în demnitatea lui foşnetul brazilor care „se frâng, dar nu se îndoiesc“? Clocotul munţilor care ne-au adăpostit vitejii? Murmurul pământului în care ni

se răsucesc morţii, aprinşi de indignare? Se spune despre Coloana Infinitului că fiecare segment ar fi de fapt un sicriu – e o Coloană a Nemuririi Neamului, înălţată cu fiecare jertfă făcută pentru ca verticalitatea acestui popor să fie păstrată. Da, uite-l! Alexandru e acolo, cu jertfa lui întru Onoare şi Adevăr. Însă priveşte cu atenţie ultimul segment: este deschis, aşteaptă şi jertfa noastră, a fiecăruia dintre noi. Oare va veni?

E o binecuvântare că am putut vedea în aceste timpuri prea golite de Sens, de Adevăr, de Frumos, de Dreptate, un Om care a ţâşnit întru Neam. Că am putut simţi ce forţă poate avea Iubirea de ţară, în forma ei cea mai pură. Că i-am putut asculta, prin vocea acestui copil, pentru câteva clipe pe dacii care râdeau de moarte, pe Horea, Cloşca şi Crişan, pe Avram Iancu, pe Sfinţii Închisorilor, pe Ioan Gavrilă Ogoranu, pe Petre Ţuţea, pe toţi cei care şi-au dat viaţa pentru ca noi să ne putem numi astăzi, cu mândrie, români. El le-a dat glas! Pentru câteva clipe, conştiinţa românească a rostit o afirmaţie de neînţeles pentru spiritul practic, dar atât de logică pentru iubirea de ţară. „Eu am jurat credinţă poporului român!“ Pentru câteva clipe, acest copil a ţâşnit pentru a trezi toţi românii adormiţi de prea mult timp, reamintindu-le că au o ţară. Un curent electric a trecut prin trupurile şi prin sufletele a zeci de mii de oameni pentru câteva secunde, într-o seară geroasă de ianuarie, încălzindu-le inimile amorţite de prea mult timp. Pentru câteva clipe, am asistat la reacţia tâmpă a unui sistem uimit de o astfel de Ţâşnire despre care ei nu au învăţat la şcoală. (Nu e trecută în manualele securităţii. O încadrează la excepţii şi în general o diagnostichează ulterior ca fiind „Nebunie“). Pentru câteva clipe, am uitat cu toţii de normalitate, de logică, de supravieţuire, de lupte, de micuţisme şi am cunoscut Veşnicia, prietena de mii de ani a acestui biet popor înconjurat de duşmani.

Alexandru şi-a îndeplinit misiunea. Să ne facem timp şi curat în inimă să ne rugăm pentru el, cel aflat de-acum în lupta cu hienele. Rugăciunile noastre sunt cea mai puternică armă împotriva răului care l-a încolţit acum din toate părţile. Rugăciunile noastre, ale tuturor. şi, mai ales, paza sfântă a tuturor celor care au vorbit prin el. Ştiu că nu îl vor lăsa! Şi să facem în aşa fel încât jertfa lui să nu fie în zadar! Să aducem fiecare dintre noi mica noastră jertfă de timp, de iubire, de energie, de susţinere a celor de lângă noi. Să nu mai fie nevoie de astfel de sacrificii ale unor copii nevinovaţi pentru a ne reaminti că avem o ţară! Şi că ţara are nevoie de noi. De fiecare dintre noi!

Doberos Dabeis! Cel curat s-a înălţat!

Lumini după care nimic nu a mai fost la fel. Ierusalim 2012

Instantanee. 13 Aprilie. Vinerea Mare. Pe strada As sayyida soarele strălucește parcă mai frumos decât a strălucit vreodată. Stau la Mănăstirea Sfântul Eftimie, într-o chilie de poveste. Ade și mama ei vor ajunge în jurul prânzului. Ies repede din chilie, și abia aștept să mă duc singură pe urmele pașilor Mântuitorului. În inima mea se face din ce în ce mai multă lumină.

Câmpul Păstorilor din Bethlehem. În peștera unde sunt îngropați. Piatra strălucește și izvorăște mir. Mă simt de parcă am ajuns acasă. Lavra Sfântului Sava. Lumina de pe chipul Părintelui Calinic. Lumina din cuvintele sale care mă urmăresc de atunci… „Să fie Bucurie!… Dacă m-ar pune într- un coș de gunoi aș fi fericit, îl am pe Dumnezeu în mine… Trebuie să fim ca niște ostași pe câmpul de luptă. Cazi. Te ridici… Nu lăsa nimic rău să ajungă la Inimă. Nu pune la Inimă nimic rău. Să fie mereu curată și luminoasă!“ Sfântul Teodosie. Peștera Magilor. Bethlehem. Biserica Sfântului Ioan Botezătorul. Biserica Bunicii Maicii Domnului. Procesiunea din Vinerea Mare pe străzile Ierusalimului. Mulțime de oameni, flori, lumânări aprinse, Crucea uriașă purtată de cei din față, Iisus răstignit pe ea… Parcă ÎNTREABĂ…

— Mă Vezi? Acum Mă Vezi???

„Cînd în parabola fiului risipitor rătăcitul vine acasă, e încă plin de murdăria cocinelor în care a trăit. Ce face tatăl? Îi iese întru întîmpinare alergînd și-l îmbrățișează: așa împuțit cum e acest învins; nu așteapta să-și ceară mai întîi iertare ori măcar să ajungă pînă în dreptul (de nu și la genunchii) tatălui; și nu-i cere să se spele, să facă baie, să se curețe cît de cît. Nu. De-a dreptul la ospăț, ilico, hai, ce mai stăm!“

Nicolae Steinhardt

La Sfânta Lumină

14 aprilie. Ierusalim. E 6, dimineaţă, ne îmbrăcăm frumos şi ieşim. Perfect conştiente că sunt foarte puţine şanse să ajungem la Sfânta Lumină, dar totuşi plănuim să ajungem măcar cât mai aproape de Biserica Sfântului Mormânt. Ieşind din chilie ne loveşte aerul rece, curat, proaspăt de dimineaţă. E o emoţie de nedesluşit în aer. Ieşim pe străduţă. În dreapta, o barieră cu o mulţime de militari încruntaţi care poartă mitraliere şi formează un zid uman de nepătruns. O luăm la stânga. În faţa noastră, o ceată de arabi creştini, urmaşii păstorilor din Bethlehem. Îmbrăcaţi în tricouri albe, cu chipul lui Iisus desenat pe ele, sunt gălăgioşi şi par puşi pe bătaie. Mi-e teamă. Am senzaţia că întreaga cetate e plină de praf de puşcă şi că cea mai mică scânteie ar aprinde un război cu urmări uriaşe. Mă cutremur, dar alung gândurile negre. Tremurul trupului însă nu se dă dus, nicicum.

Mai mergem puţin şi ajungem la prima poartă. Închisă şi ea. Din nou, barieră. Din nou, zid uman ce ne priveşte cu superioritate, aroganţă şi încrâncenare. Din nou, mitralierele astea ce-mi dau fiori.

Mergem pe străduţă la dreapta. A doua poartă, la fel. Din nou, barieră. Din nou, zid uman. Din nou, superioritate, aroganţă şi încrâncenare. Şi din nou mitraliere şi fiori de teamă.

Toate drumurile ne sunt închise, suntem blocaţi în perimetrul acesta al câtorva străduţe, e o senzaţie mai frustrantă decât orice am trăit vreodată. Nu ni se dă voie să ajungem la Domnul nostru Iisus Hristos, azi, în ziua celei mai mari sărbători. Ne lovim de militari înarmaţi care ne privesc cu înverşunare. Îmi pare uneori că văd chiar ură. Alung gândul. Un pelerin ridică glasul, e îmbrâncit, soţia sa sare să îl apere, sar de-o parte ceilalţi militari, de cealaltă parte pelerinii. Iese scandal. Fugim repede de-acolo. Mergem înapoi la prima barieră, pe străduţa noastră, la Mănăstirea Bunicii Maicii Domnului. Mă bate gândul să încerc să forţez bariera. Şi aici, scandal.

Un italian care s-a pregătit cu flori şi cu un mănunchi de 33 de lumânări se ceartă cu militarii neînduplecaţi. Ăsta-i rasism religios, strigă supărat… Ceva mai încolo o măicuţă de 80 de ani care şi-a dorit toată viaţa să ajungă la Sfânta Lumină şi a reuşit în sfârşit după atâţia ani şi atâtea rugăciuni să vină la Ierusalim de Paşte plânge în hohote văzându-se blocată la câţiva metri de Biserica Sfântului Mormânt, atât de aproape de visul ei, fără a putea străbate însă

bariera vie de uniforme, de mitraliere și de priviri încruntate. Se sprijină tremurând de zid și nimeni nu o poate liniști. Oameni care stăteau de la ora 3 dimineața la Poarta Nouă, bruscați, împinși, amenințați cu mitralierele, dar care au reușit totuși să se strecoare până aici, pe drumuri lăturalnice, stau acum lipiți de ziduri, fără nicio putere. Deznădăjduiți să vadă că de aici nu mai există posibilitatea niciunei străduțe, a niciunei scurtături neștiute, a niciunei șanse de a păcăli bariera. Totul e închis. Și nu, deși am încercat toate variantele posibile, de-aici încolo nu se poate trece. Nu se poate intra decât cu invitație specială. Pe care nu o au decât cele mai înalte oficialități. Anul ăsta s-au dat mult mai puține decât în oricare alt an.

Ne plimbăm ca niște fiare turbate de la o barieră la altă, tot nădăjduind într-o minune. Nimic. Militarii sunt din ce în ce mai nervoși. Agită din ce în ce mai tare mitralierele. Mi-e din ce în ce mai teamă. Și, în același timp. sunt din ce în ce mai furioasă. Mi s-a întâmplat minunea de a mă afla aici, în Ierusalim, la vârsta de 33 de ani, sunt la câțiva metri de Biserica Sfântului Mormânt, în ziua când Sfânta Lumină trebuie să coboare pe pământ, și nu sunt lăsată să intru să mă închin Dumnezeului meu. Mă opresc în fața unui afiș mare din care mă privește chipul plin de durere al Mântuitorului, cu ochii închiși, care par a fi totuși deschiși, cu picături de sânge ce îi curg pe față de la coroana de spini și cu o tristețe ce îmi rupe inima. Mă doare sufletul. „Cât de chinuit ai fost!… Câtă durere!!… Câtă durere, Doamne! Și eu nu pot să ajung la Tine! Nu mă lasă să ajung la Tine…“.

Mă bântuie o senzație stranie că ne-am întors în timp, acum 2.000 de ani…

Intrăm în Biserica din Mânăstire. Ne rugăm cu lacrimi la Icoana Făcătoare de Minuni a Maicii Domnului, venită, printr-o minune, de peste mări și țări, la casa Bunicii Sale.

Se slujește Sfânta Liturghie. Un preot cu părul alb, bătrân și bun, care pare desprins dintr-un basm. Împărtășește. Pe chipul lui se împletesc lumini de Iubire, de bunătate, de grijă pentru fiecare oiță din turma Domnului. Nu am dezlegare să mă împărtășesc. Dintr-un colț, privesc cu jind la fiecare din fericiții care s-au învrednicit să aibă parte de Trupul și de Sângele Mântuitorului. După ce împărtășește pe toată lumea, înainte de a intra în altar, se întoarce spre mine și mă privește cu iubire, văzând parcă până în adâncul sufletului meu, mă privește cald, iubitor, ca o mângâiere, ca un balsam pe rănile ce dureau.

„Te-am văzut şi pe tine, Păcătoasă mică. Te Văd. Chiar dacă nu mi Te dăruiesc şi ţie, nu înseamnă că nu te ştiu, că nu te văd, că nu sunt alături de tine, că nu te iubesc…“, parcă asta îmi spunea privirea lui care s-a oprit preţ de câteva clipe, pe care mi le-a dăruit doar mie, înainte de a intra înapoi în altar, umplându-mi toată inima de lumină. Mă ridic de acolo alt om.

Țin strâns la piept cartea Sfântului Nectarie. Parcă ar fi aici cu mine. Ne așezăm cu toții în curte și așteptăm. O maică româncă ne-a spus să stăm aproape de Părinte. După Sfânta Liturghie va merge spre Biserica Sfântului Mormânt… e un arhiereu cu un rang foarte important – poate ne va lua cu el…

Toată curtea mănăstirii e plină de creștini așezați care pe unde a apucat, fiecare cu o cărticică de rugăciuni, îndureraţi, dar plini de nădejde într-o minune, plini de iubire şi de un dor fierbinte de a fi aproape de Mântuitor şi de a fi martori ai celei mai mari minuni – Sfânta Lumină de la Ierusalim. Ne rugăm. Ne rugăm cu toţii neîncetat. Tineri, bătrâni, măicuţe, mireni, femei, bărbaţi… Iese Părintele, cu chipul său biblic, cu blândeţea zugrăvită pe chipul luminos cum nu am mai văzut parcă niciodată. Se urcă pe trepte, ne priveşte pe toţi cu milă şi cu iubire, îşi opreşte privirea îndelung pe chipul Sfântului Nectarie de pe cartea mea, scoate o agendă mică, veche, neagră, cu pagini îngălbenite, caută cu mişcări încete un număr de telefon, spune ceva într-o limbă din care nu pricep nimic. O maică îmi traduce… vrea să dea un telefon să vadă dacă ne poate lua pe toți cu el…

Dă două telefoane. În aceeaşi limbă. Nu înţeleg nimic. Închide şi ne spune ceva, cu zâmbet trist. Înţeleg doar atât. De la Ana la Caiafa. Toată lumea din curte plânge, se roagă şi îl priveşte cu nădejde pe bătrânul preot. Deşi mic de statură, ne pare uriaş. Parcă ar fi Moise… toate nădejdile noastre se îndreaptă spre el acum, în clipele astea de o tensiune ce ar putea fi tăiată cu cuţitul. Un bărbat de doi metri de lângă mine, Augustin, îmbrăcat cu un pulover roşu, venit special din România pentru Sfânta Lumină, a stat de azi-noapte de la 3 la bariere. Le-a trecut pe toate, numai el ştie cum. Nici nu vrea să îşi amintească. A fost împins, lovit, îmbrâncit, n-a contat. A ajuns aici. Îl priveşte ca un copil pe bătrânul preot, mişcându-şi doar buzele într-o rugăciune fierbinte. În dreapta mea, o măicuţă se roagă cu ochii închişi, din ei curg lacrimi care nu se mai opresc. Două femei se ţin strâns de mână, cu ochii închişi, şi murmură şi ele o rugăciune.

Bătrânul preot mai dă un telefon. Îl privim cu toţii muţi, cu ochi ce imploră o veste bună. Închide telefonul, zâmbeşte şi rosteşte o comandă scurtă în limba aia

din care nu înțeleg nimic. Toată lumea se îmbulzește să îl urmeze. Nu înțeleg nimic, dar mă duc spre el, să îi fiu cât mai aproape. Ne împingem cu toții spre ieșirea din curtea mănăstirii, plângând și nevenindu-ne să credem. Bătrânul preot merge hotărât, ca Moise în fața poporului său. Ajungem la prima barieră, militarii ne privesc cu ură. Bătrânul preot le spune ceva în aceeași limbă din care nu pricep nimic. Ei ripostează, noi deznădăjduim și începem din nou toți să plângem. Nu se poate așa ceva! Bătrânul preot scoate cu calm și cu blândețe telefonul, formează zâmbind un număr, vorbește scurt, dă apoi telefonul militarului ce părea a fi șef, acesta încuviințează acru, închide și îl mai întreabă ceva pe Părinte înainte de a le ordona militarilor să se dea la o parte și să ne lase să trecem. Minune! Ne îmbulzim spre barieră, nevenindu-ne să credem. Militarul e în stânga, bătrânul preot în dreapta. Trecem unul câte unul, bătrânul preot ne numără, militarul încuviințează nesuferit, ceilalți militari cu mitralierele lor fioroase s-au dat deoparte și parcă ne privesc cu ciudă. Trecem de barieră și o zbughim spre capătul străzii, parcă temându-ne să nu ne cheme cineva înapoi. Bătrânul preot rămâne să îi treacă pe toți, până la ultimul. Ca un păstor blând care are grijă de fiecare oiță. Când realizez că am trecut cu adevărat de barieră, când încep să conștientizez ce se întâmplă, când îmi dau seama ce se întâmplă, încep să plâng, ca un copil. E cea mai mare minune pe care am trăit-o vreodată. Bărbatul uriaș în pulover roșu clachează și el, în sfârșit, după o noapte întreagă de tensiune, de emoții, de furie, de nădejdi și de deznădejde, de nervi, de neputință… Începe să plângă, ca un copil. Plânge râzând și repetă întruna…

— Doamne, ce minune! Doamne, ce minune!

Mă privește ca un copil cu ochii mari, cu lacrimi mari, cu un zâmbet mare pe fața aia a lui mare, de om atât de mare, de aproape doi metri, cu puloverul lui roșu, mare și el, și mă întreabă ca un copil, mare…

— Ce minune, nu-i așa? Ce minune… E o minune! E o minune! E o minune…

Repetăm încontinuu și alergăm pe străduța goală care e acum numai a noastră… până la următoarea barieră. Inima ni se strânge din nou. Dacă de asta nu trecem?

Șapte bariere avem de trecut! La fiecare barieră se repetă aceeași poveste. Militarii care nu ne lasă. Frica pe care o trăim toți că de data asta nu o să mai trecem. Furia, nervii, îmbulzeala, Bucuria de după barieră… Habar n-avem până unde o să ne ia cu el bătrânul preot, dar, sincer, m-aș mulțumi și să fiu pe stradă afară sau în curtea Bisericii Sfântului Mormânt. Când am văzut cât de greu e,

deja totul mi se pare un dar nemeritat. După fiecare barieră trecută, râd și plâng. Prietena mea are atacuri de panică, nu suportă învălmășeala, de câteva ori îi vine să renunțe și spune că vrea să ieșim din rând și să renunțăm. Dar cum să ieșim? Nici nu voiam să mă gândesc la varianta asta. Ne ajută Sfinții Arhangheli, le citim și eu, și ea, și mama ei Acatistul… Ne ajută și bărbatul cu puloverul roșu, care se oferă să aibă grijă de ea, să stea în dreapta ei, să nu lase pe nimeni să se apropie. Eu stau în stânga, mama ei în spate… Curajoasă, își învinge teama și mergem mai departe… O barieră, încă o barieră, incredibil… Cu ajutorul lui Dumnezeu, înaintăm… De la fiecare barieră ne așteptăm din ce în ce mai tare să ni se spună „Gata, rămâneți aici!“.

Ne apropiem însă din ce în ce mai tare de Biserică, deja este mult mai mult decât ne-am fi așteptat. Bătrânul preot își numără cu răbdare, de fiecare dată fiecare oiță… Oare câți om fi? Mă întreb…o sută? Mai mulți?… Ne bucurăm ca niște copii care au primit un dar nemeritat după fiecare barieră și nu îndrăznim să mai sperăm că vom mai înainta. Dar Dumnezeu nu oferă cu țârâita! Când dăruiește, dăruiește ca un nobil, ca un boier, ca un gentleman…

Bătrânul preot ne duce cu el până la capăt!

Intrăm cu el, sub privirile neputincioase ale militarilor, până în Biserica Sfântului Mormânt!

Mă închin și rămân fără cuvinte. Îmi vine să mă ciupesc. E dimineața unei sâmbete de 14 aprilie, am 33 de ani și mă aflu în Biserica Sfântului Mormânt, în ziua când este așteptată Sfânta Lumină. Erau 0,000001 la un milion șanse să fiu aici și totuși, iată-mă… Este cel mai frumos dar. Este cea mai mare minune pe care am trăit-o vreodată în viața mea!

Dumnezeu îmi răspundea la întrebarea pe care i-o pusesem mai demult…

— Sunt fiica risipitoare, mă vei ierta, mă vei primi?

Și îmi răspundea așa cum numai El știa să răspundă.

Ca un Tată iubitor, către care faci un pas iar El va face 100 către tine.

Ca un Tată care a stat mereu în așteptarea ta, care te primește cu îmbrățișare și îți pune inelul pe mână, mângâindu-ți cu lumină toate rănile. Fără să îți pună întrebări, fără reproșuri, fără ifose, fără privire încruntată, fără să te țină la

distanţă o vreme până să se decidă dacă meriţi să fii primit înapoi, fără să îţi scoată ochii cu toate prostiile pe care le-ai făcut, fără să te facă să te simţi ca un imbecil, ca ultimul om, deşi ştii că eşti. Nu! El mă primea ca pe o fiică mult-iubită, în casa Sa, căreia îi deschisese cu drag porţile ca şi cum aş fi fost un oaspete de seamă. Eu, păcătoasă. Eu, fiica risipitoare. Eu, oiţa pierdută care rătăcise pe toate drumurile lumii…

Dumnezeu îmi răspundea, aşa cum numai El ştie să o facă. Depăşind orice aşteptare a imaginaţiei noastre. Îmi răspundea ca un Împărat!

„Şi, sculându-se, a venit la tatăl său. Şi, încă departe fiind el, l-a văzut tatăl său şi i s-a făcut milă şi, alergînd, a căzut pe grumazul lui şi l-a sărutat“. (Luca 15, 20)

Dar ce înţelegem prin acest cuvînt: „Încă departe fiind el, l-a văzut tatăl său“? Aceasta ne arată că Preabunul şi Atotştiutorul Dumnezeu, mai înainte de a striga omul păcătos „greşit-am“, cunoaşte hotărîrea lui cea din inimă de a se întoarce către El. De aceea l-a primit cu atîta bucurie şi nu i-a mai pomenit greutatea păcatelor lui cu care l-a supărat. I-a dat haina cea dintîi, adică nepătimirea cu care a fost îmbrăcat cînd era lîngă tatăl său. Şi inel i-a pus pe mîna lui, semnul legăturii celei dintîi cînd petrecea în viaţă curată şi neprihănită, mai înainte de a se despărţi de tatăl său. Iar după ce i-a dat lui haina cea dintîi şi inel şi încălţăminte în picioarele lui, adică voinţa tare de a merge pe calea poruncilor lui Dumnezeu, a zis slugilor sale: „Aduceţi viţelul cel îngrăşat şi-l junghiaţi să mîncăm şi să ne veselim; căci fiul meu acesta, pierdut a fost şi s-a aflat, mort a fost şi a înviat“

(Luca 15, 23-24) (Parintele Ilie Cleopa)

Începe nebunia. Biserica e plină de militari. De grupuri de pelerini care intră şi se înghesuie. Mulţi din cei care reuşesc să intre au aceeaşi expresie pe care am avut-o şi noi. Intră fugăriţi, cu expresia aceea de disperare pe chip şi cu o bucurie de nedescris…Se înghesuie, se luptă, îşi fac loc cu coatele, militarii urlă. Uneori, momente de panică. Certuri. Conflicte. Go away. Move, move. Piso, piso. Iala,

iala. Greacă, ebraică, rusă, română, arabă. Turnul Babel. Văzusem deunăzi o carte despre Sfânta Lumină, cu ilustraţii despre cum era cândva… Se pare că aşa a fost dintotdeauna… Nebunie, bătaie, panică, agitaţie, îmbulzeală…

Aşteptăm. Un amestec tensionat de ură şi de iubire. De zâmbete şi de priviri încruntate. Nervi întinşi la maximum. Totul e la maximum aici.

Trec delegaţii de preoţi, călugări, arhimandriţi. Îl văd la un moment dat pe Păstorul nostru. Mă reped să iau o binecuvântare, îmi vine să îngenunchez în faţa lui şi inima îmi este toată cuprinsă de o iubire care mă arde. Niciodată n-am mai simţit aşa ceva. Bătrânul cu părul alb şi chipul blând mă recunoaşte, doar ne leagă o taină scumpă, o aşteptare îndelungată şi şapte bariere… Îmi zâmbeşte mulţumit, cu o iubire nesfârşită luminându-i chipul atât de bun, de păstor ce şi-ar da viaţa pentru turma sa. Pentru fiecare dintre oiţele sale. De atunci, aşa arată pentru mine creştinismul!

Un militar îi întinde unei fete care se simte rău sticla lui de apă. E acelaşi care sărise să îl bată pe un călugăr cu o oră în urmă. E efectul Bisericii Sfântului Mormânt… După o oră aici, nu ai cum să nu devii mai bun.

Se simte o iubire mare ce pluteşte în aer. Militarii evrei ne privesc cu curiozitate chipurile pe care se aşterne o exaltare înfrigurată. Aşteptare. Tensiunea creşte. Încordare în trupuri, în inimi, pe chipuri. Mai e puţin.

Citim acatist după acatist. Arhanghelii Mihail şi Gavriil. Maica Domnului. Iisus Hristos.

Apare Patriarhul. În faţa lui, bărbaţi cu chipuri grave, serioase, triste… O durere sobră pe chipul lor. Mă trec fiorii. Am un sentiment răscolitor de esenţial… de Adevăr. E o durere sfâşietoare în aer… care, dincolo de euforia şi de emoţia momentului, vine să ne reamintească tuturor că răstignirea a fost pe bune. Cu sânge, cuie, lacrimi, ură, scuipat, furie, oţet, spini şi tot restul… dar, la fel de reală va fi şi Învierea!

Mă încearcă până la lacrimi teama că poate anul acesta nu ne mai dă Domnul lumina Lui, pentru prea multe păcate. Ne rugăm încontinuu. Cu voce tare, cu mâinile în sus, cu lumânările în mână, aşteptând…

Glasuri rostesc în cor, în limbi diferite… „Doamne, Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi, păcătoşii…“.

Mă uit în jur și, deși m-am obișnuit cu ideea, tot îmi vine uneori să mă ciupesc. Chipuri pline de înfrigurare. Preoți, episcopi, călugări, maici, mireni, jurnaliști, evrei, tineri, vârstnici, copii. Oameni serioși, sobri, credincioși, unii habotnici, unii obișnuiți, unii curioși, îmbrăcați în negru, femeile cu broboade pe cap, tăcuți, cu chipurile pline de evlavie, durere și o așteptare tensionată. Un murmur străbate ca un curent întreaga biserică, un șușotit general umple întregul edificiu, o căldură arzătoare crește de la o clipă la alta în inimi. Totul e sobru. Oarecum rigid. Plin de durere. Oamenii au fețele încordate, încrâncenate, aspre, transfigurate de dimensiunea momentului. Și, deși zgomotul de fond este cel al șușotelilor, al murmurului, al certurilor și al îmbrâncelilor ocazionale, așteptarea se desfășoară într-o tăcere adâncă. Ceva sparge totuși durerea și rigiditatea ritualului. Deodată se aude zgomot de tobe, se aud urlete, strigăte, care se apropie năvalnic. Ne speriem. Ade e din nou în pragul unui atac de panică. În liniștea, rigoarea și tristețea tensionată a Bisericii se năpustesc deodată zgomotoși, ca niște nebuni, oameni mulți care dau năvală furtunos în biserică, bătând cu putere în tobe, unii călare pe ceilalți. Țipă, urlă, strigă, dansează, sar, bat în tobe, iarăși urlă, iar dansează, ridică mâinile în aer, se uită spre cer și strigă din toată inima, cât îi țin puterile. Noroc că între timp o maică româncă ne povestește despre ce e vorba… Dacă nu ai ști, te-ai speria de nebunii ăștia zgomotoși, îmbrăcați în jeanși, cu tricouri albe, cu Iisus Hristos desenat pe ele, cu tobele lor asurzitoare, cu scandalul pe care îl fac spărgând liniștea de mormânt și durerea din biserică cu entuziasmul lor. Care pe de altă parte e totuși contagios, căci simți că inima începe să îți bată mai cu putere, sângele îți pulsează în fiecare venă, simți un tremur și fiori ciudați de fericire și o bucurie vie îți inundă treptat ființa pe măsură ce arabii zgomotoși se îndreaptă în grupul lor mare cu haine albe spre altar, dansând, cântând, bătând din tobe, sărind și strigând cât îi țin puterile. Mai că îți vine și ție să dansezi cu ei. Mai că îți vine și ție să îi urmezi… pare că nimic nu poate sta în calea bucuriei lor albe, zgomotoase, vii, atât de puternice… Toată lumea îmbrăcată în negru se dă la o parte din calea șuvoiului zgomotos, luminos, îndrăzneț, făcându-le loc să se îndrepte, gălăgioși, spre Hristos. Iisus îi așteaptă, nevăzut. Și zâmbește. De mii de ani, arabii creștini de la Ierusalim aduc bucuria la Sfântul Mormânt. Sunt urmașii păstorilor care au sărbătorit nașterea Domnului Iisus Hristos și vin în fiecare an să ceară și să sărbătorească Sfânta Înviere. Vin cu zgomot, fără nazuri, fără fasoane, fără fețe acre și fără formalisme. Se urcă unul în spatele celuilalt, urlă cât îi țin puterile, țipă după lumina lui Hristos, o cheamă, o imploră cu strigăte, cu lacrimi, cu urlete, cu dans, cu scandal, cu entuziasm. Se cațără ca niște maimuțe să ajungă cât mai sus, cât mai aproape de el, dansează euforici, umplu biserica de efervescență – pentru o clipă ai senzația că te afli pe un

stadion de fotbal, alături de o galerie încinsă. Dar ei nu fac decât să Îl cheme pe Hristos, să Îl implore să vină și anul acesta, să Îl roage să ne dea lumina, să ne ierte mulțimea păcatelor și anul acesta. Nu fac decât să se bucure cu toată ființa lor zgomotoasă, vibrândă, plină de viață, că au ajuns și anul acesta aici. Nu fac decât să se bucure de așteptare, de credință, de viață, de tot. Într-un singur an nu au fost lăsați să intre. Lumina Sfântă nu a vrut să coboare atunci. Până când nu vine Bucuria, cu valul ei zgomotos care umple totul de viață și de iubire, Hristos nu ne dăruiește lumina Sa.

Și deodată… se făcu Lumină. Sfânta Lumină… Explozie de țipete, de flashuri de aparate, de clopote ce încep să răsune… Lumea se avântă să își aprindă lumânările… oameni extaziați își pun lumânările pe față, lumina cea sfântă nu arde în primele minute… Clopotele răsună asurzitor în întreaga biserică. Lumină, atât de multă lumină… E nebunie, atât de multă nebunie… E bucurie, atât de multă bucurie… oamenii parcă sunt beți de fericire… Militarii s-au retras departe, osteniți, epuizați, cu zâmbete tâmpe pe față… Ade a luat lumină și s-a speriat de gălăgia nebună… A făcut atacul de panică pe care reușisem să îl ținem departe toată dimineața… iese la aer, o ajută un militar, îi dă mâna, apă, o face să zâmbească și nu pleacă de lângă ea înainte să se asigure că e bine. E evreu. Îl cheamă Mihail. Nu pleacă înainte de a merge să îi aprindă lumânarea. I-o întinde aprinsă și îi spune zâmbind – „Ia, să nu stai fără Lumină!“.

Nu, niciodată nu citești Acatistul Sfinților Arhangheli degeaba… Nici un acatist nu e vreodată citit degeaba…

Creștinii aleargă dintr-o parte în alta, bezmetici, amețiți de atâta bucurie. Au lumină în mâini, pe chipuri, în inimi. Eu nu mai pot face nicio mișcare. M-am așezat nemișcată sub raza de lumină care pătrunde prin cupola Bisericii Sfântului Mormânt. Zgomotele din jurul meu se estompează, oamenii dispar, văd numai lumina care îmi inundă inima și îmi încălzește sufletul.

Din clipa aceasta, când am fost mai aproape decât oricând de Veșnicie, nimic nu va mai fi la fel.

„E bine să știm, deducând din parabola fiului risipitor, că dacă noi facem un pas către El, El face o sută înspre noi. E oricând gata să ne ierte, să ne cadă pe grumaz, sa dea uitării rătăcirile, neroziile și înstrăinările noastre, să Se bucure

de întoarcerea păcătosului cu o bucurie nu mai puțin simplă, sinceră, naivă decât a păstorului care-și află oaia pierdută ori a femeii care-și găsește drahma răzlețită în casă.

Aceasta ne da curaj și nădejde! deoarece constatăm că Domnul nostru nu-i un socotitor nemilos, un contabil strașnic, lin spirit dur si mărunt, un aprig ținător de minte al răului. Întocmai ca tatăl din parabola risipitorului, e la orice oră din noapte si zi dispus să ne primească, să ierte, să uite și prin urmare să se bucure și să se veselească.(…)

Nu ni se cere altceva decât să ne întoarcem la El: fără teamă, fără îndoială, cu nădejde și încredere; cina e gata, ușile-s deschise, vițelul e mult și e gras, totu-i frumos orânduit. Să avem numai haina de nuntă, altfel spus: căința și credința. Atâta doar să avem! Cu o singură vorbă – aidoma buretelui care curăță tabla neagră ori gumei care șterge scrisul de pe hârtie – Hristos desființează întregul nostru trecut, oricât ar fi de întunecat și de murdar.

Din cel din urmă păcătos, El poate face un supraom, adică, de fapt, un om. (…)El ne înnobilează, ne caftanește, ne ridică la vechea noastră stare aristocratică, așa cum și eroul lui Cervantes – El nuestro Senor Don Quijote, El Cristo Espahol – îi concepe pe țăranii si târgoveții din cârciumă ca pe adevărați seniori adunați în sala cea mare a castelului lor. Aceasta-i «magia» lui Hristos – restauratorul: reașezarea omului în starea lui paradisiacă de altădată, de cea mai nobilă dintre ființe.“

Părintele Nicolae Steinhardt, „Dăruind, vei dobândi“

---

[3] Scrisoarea rezumă cartea „Povestea vieții mele“, scrisă de Regina Maria a României.

Capitolul VI

Fetiţa în verde

Iubește! Luptă! Bucură-te!

Am văzut cândva un spectacol. Se numea „Testament“. O fetiță îmbrăcată într-o rochiță verde întâlnește la un moment dat un bătrân frumos, cu o barbă lungă, albă, desprins parcă dintr-un basm. Bătrânul îmbrăcat în alb îi dăruiește o carte. Fetița în verde o citește pe nerăsuflate, cu din ce în ce mai multă uimire la fiecare pagină. Cu din ce în ce mai multe lacrimi la fiecare pagină. Și, în același timp, cu din ce în ce mai multă bucurie și mai multă demnitate, la fiecare pagină. Se ridică în cele din urmă, își șterge cu hotărâre lacrimile, privește trecătorii grăbiți care gonesc în jurul ei printre claxoane, legați la ochi și cu urechile astupate. Îl oprește pe unul dintre ei, dezvelindu-i ochii și dându-i cartea să o citească. Trecătorul o citește cu uimire și pleacă la rândul său, de data asta cu ochii dezveliți, cu spatele drept și cu versuri de lumină adânc săpate în inimă, să oprească un alt suflet care alerga orbit pe roata minciunii. Treptat-treptat, din ce în ce mai mulți oameni se opresc din goana lor nebună și își aruncă legăturile de la ochi, rostind, fără teamă, adevărul.

Chemare

„A venit acum vremea, tinere, să auzi un glas care te cheamă. Un glas pe care nu l-ai mai auzit; sau poate da, dar pe care nu l-ai înțeles și nu l-ai ascultat(…) El nu te strigă din istorie, ci din adâncul propriei tale ființe. Cuvintele acestea, rostite și scrise aici, sunt din străfundurile tale, pe care nu ți le cunoști. Ți-a fost poate rușine sau teamă să cobori în adâncul tău și să le descoperi. Ai crezut că în tine zace o fiară, un mormânt al instinctelor din care se ridică strigoii înspăimântători ai patimilor, și nu ți-ai văzut fața de înger, căci tu înger ești…

Te-am văzut speriat, sau cinic, sau bravând – și toate aceste atitudini ale tale îmi arătau cât de aproape de marginea prăpastiei te aflai; și m-am întrebat, încă o dată, cine este vinovat pentru căderea ta…

Ești rechemat, tinere, la demnitatea ta de om metafizic; ești ridicat de acolo de unde educaţia greșită te-a coborât din sacrul oficiu, de a fi temple în care să locuiască Dumnezeu. Noi te chemăm la puritate. Dacă nu ai uitat cuvântul „inocență“, dacă au mai rămas zone de copilărie neîntinată în tine, nu vei rezista acestei chemări. Vino în Biserica lui Hristos! Vino să înveți ce este inocența și puritatea, ce este blândețea și ce este iubirea. Vei afla care este rostul tău în lume, care este scopul existenței noastre. Spre stupoarea ta, vei afla că viața noastră nu sfârșește în moarte, ci în înviere; că existența noastră este spre Hristos și că lumea nu este doar un moment gol, în care să stăpânească neantul. Vei avea o nădejde și nădejdea te va face tare. Vei avea o credință și credință te va mântui. Vei avea o dragoste și dragostea te va face bun…“.

Șapte Cuvinte Către Tineri – Pr. Gheorghe Calciu Dumitreasa

O zi în România Profundă

3 iunie

Mergem la Așezământul Sfinții Arhangheli Mihail și Gavriil de la Giurgiu. Un grup de oameni inimoși și-au rupt timp și suflet pentru a ajuta niște copii amărâți.

Dimineaţă cu zâmbet de copii care îți deschid poarta (inimii lor) cu atâta fericire, încât îți vine să plângi că nu le-o poți dărui mai des… Oameni frumoși care nu se întreabă „Da’ mie ce-mi iese?“, ci „Eu ce pot dărui?“. Bucuria de a întâlni Omul din spatele Like-ului, al Share-ului, al Comment-ului sau al nickname-ului și de a te întreba ce ai făcut bun oare de a intrat în viaţa ta… Colțul de rai de la Mănăstirea Sf. Ioan Rusul, cu miros de trandafiri, crini, mir și Veșnicie… Prânz la malul Dunării, cu soare, miros de pește, poezii de Radu Gyr și amintiri din viitor… Zbor deasupra unui cuib de vulturi, la statuia lui Mihai Viteazul de la Călugăreni… Umbra lui Țepeș de la Comana… Călugărul care aleargă după noi cu o cană de lapte proaspăt muls, că a văzut ce poftă ne era… Apus de soare, câmpii de un verde crud, sănătos, viu, stropit pe alocuri cu maci și cu lavandă, sau cu văcuțe grase lipsite de orice frământare… Oameni dragi pe care îi duci cu tine peste tot, în inima ta, oriunde ai fi și oriunde ar fi… Iubire, prietenie, credință, nădejde, suflet, recunoștință, duh și Minuni. Mulțumeeeesc! O Zi

Perfectă în România! În România Profundă!

Sfinţi şi lacrimi la Piteşti

Ne întâlnim. Cris poartă costum naţional, cu brâu tricolor. E balsam pentru suflet să o vezi. Mi-am luat rochia verde, să-mi dea forţă. Paul poartă un tricou pe care scrie doar atât: Rising Shadow. Matei vine de la birou, e îmbrăcat normal, de data asta nu şi-a luat costumul popular, dar îşi poartă inima într-un zâmbet cald. E cea mai frumoasă podoabă românească. Îşi ţine soţia de mână. E însărcinată. Astăzi, fetiţa ei de câteva luni va vizita amintirea Iadului de la Piteşti, la adăpostul pântecelui iubitor al mamei şi al rugăciunilor celor şapte preoţi veniţi să facă slujba de pomenire celor care s-au stins acolo. Copilul Nenăscut încă al României Profunde îi va vizita astăzi pe eroii Nemuriţi care şi-au pus credinţa, neamul, iubirea, mai presus de viaţă. Mă cutremur. Gonim pe autostradă, ajungem exact când începe slujba. Doi foşti deţinuţi se îmbrăţişează. Mă gândesc cu groază la clipele când erau forţaţi să se lovească între ei. Tineri, mulţi tineri. Chiar şi copii. Preoţi. Fete frumoase, îmbrăcate în ii. Ionuţ şi Alin, cei care de atâta vreme ţin încă aprinsă flacăra memoriei noastre. Cât îi admir pe tinerii ăştia… câte ore, câte zile, câte luni şi-au jertfit ei, fără a fi plătiţi de nimeni, rupându-şi din timpul lor liber, pentru a dezgropa adevărul… Alin a scris deja opt cărţi. A făcut un film. Ionuţ şi-a tocit coatele prin birourile CNSAS-ului. Nopţi nedormite, sute de drumuri, mii de cărţi citite, zeci de mii de pagini de dosare… În timp ce noi, ceilalţi, ne trăiam viaţa pe plajă, în cluburi, la terase, în parcuri… Îmi plec inima în faţa lor şi le mulţumesc în gând. Nu-i târziu să o facem şi noi acum. Mai bine mai târziu, decât niciodată. Cât se bucură să ne vadă aici, ne sunt parcă recunoscători că am venit. Ne tot mulţumesc… Iar eu nu pot nicicum să înţeleg – noi trebuie să le fim atât de recunoscători lor…

Încă de când am intrat în Camera 4 Spital m-a luat ameţeala. Aerul are o consistenţă greoaie, uneori am senzaţia că îl poţi tăia cu cuţitul. Mă apasă fizic amintirea torturilor inimaginabile ce au avut loc aici. Mintea mea nu le poate concepe, însă sufletul pare să le întrezărească în zidurile ce-au păstrat grijulii fiecare strigăt de durere, fiecare rugăciune, fiecare înjurătură macabră, fiecare geamăt deznădăjduit, fiecare tortură care, de cele mai multe ori, depăşea limitele imaginaţiei umane. Fiecare moarte a rămas acolo. Fiecare tinereţe pierdută zace

în pereții acum albi, cândva plini de sânge. Fiecare nerenunțare la vis geme încă de pe podelele care altădată erau roșii, pline de dinți, de bâte, de bucăți de carne… Fiecare veșnicie câștigată cântă din ferestrele inundate de o lumină blândă, lină. Fiecare rugăciune strigă din icoanele așezate cuminți pe jos, de jur-împrejurul camerei. Sfinți și lacrimi în Camera 4 Spital. Cumva, amintirea răului nu izbutește să învingă lumina și căldura pe care le simți când intri. Viața a învins „cu moartea pre moarte călcând…".

Ce simt eu, deși încerc să nu uit că aici a fost Iadul, este că Binele a învins…

Cât de vie e Camera… Îmi pare că o parte din sufletul fiecărui român care a trecut pe acolo a rămas în ziduri. Domnul Iulian Constantin spunea că de fiecare dată când intră în Camera 4 spital, fără să vrea, cum intră pe ușă își îndreaptă privirea spre locul unde stătea atunci când era închis aici. Ne spunea că nu știe de ce, poate că o parte din sufletul lui a rămas acolo… E într-adevăr acolo. Îl simt. Așa cum îi simt pe toți ceilalți, pe care nu îi cunosc, dar care vin, rând pe rând, cu ochii lor umflați de bătăi, cu gurile lor fără dinți, cu mâinile lor umflate, cu rănile pline de sânge închegat, cu inimile lor mari, care nu le mai încap în piept, cu demnitatea lor care refuză să se lase strivită… vin, rând pe rând, să îmi strige rănile lor – pe care nu le-a oblojit nimeni – și crezul lor – pe care s-au străduit să și-l strige până la capătul puterilor și mult dincolo de acest prag. Unii au reușit să îl treacă, alții, nu… Se aud parcă strigătele celor care au reușit să se sinucidă aruncându-se în golul scărilor. Mă înfior. Simt gândurile de invidie ale celor care nu au reușit. Da, îi invidiau pe cei care izbutiseră. În Iadul Reeducării de la Pitești oameni cu credința în Dumnezeu, aflați aici tocmai pentru că voiau să o apere până la moarte, ajungeau să îl invidieze pe cel care a reușit să se sinucidă… Scene apocaliptice se desfășoară fără sunet, fără imagine, prin fibrele sufletului meu. Mă sprijin de ziduri, să nu cad. Îmi spun apoi tot eu că trebuie să stau dreaptă, așa cum au stat ei. Și eu… care mă plâng de căldură, de dureri de cap, de oboseală, de stres… cât de mici îmi par acum necazurile care mă apasă uneori! Cât de înguste îmi par acum limitele mele…

Începe slujba… Glasurile tunătoare ale preoților deschid parcă cerurile și un alai de îngeri inundă întreaga încăpere. Unii oameni plâng. Alții îngenunchează. Foștii deținuți stau demni în picioare, cu privirea pierdută undeva, departe… spre zări la care noi, ceilalți, nu putem ajunge. Sunt cu noi, dar sunt în același timp atât de departe… La sfârșitul slujbei, o prietenă dragă sufletului ne spune din senin: „Vă rog să mă iertați dacă v-am greșit cu ceva". Clipesc nedumerită și realizez apoi că asta este probabil lecția pe care trebuie să o învățăm aici, în locul

unde, pentru câțiva ani, Iadul a sălășluit pe pământ.

În fața mea, pe tricoul unui domn, chipul lui Decebal. În stânga, o icoană cu Sfinții Petru și Pavel, îmbrățișându-se, una dintre icoanele pe care le iubesc cel mai mult. Țin strâns iconița cu Sfântul Arhanghel Mihail. Pe perete, chipul lui Radu Gyr. „Ne vom întoarce într-o zi“. Lângă el, Arhanghelul Bunei Vestiri, pus acolo de un suflet drag. Maria-Cristiana stă îngenuncheată lângă domnul Petre Cojocaru. Se întoarce spre mine și zâmbește. Îmi zâmbește cu tot sufletul ei. Cu floarea albă din păr, cu ia ei românească, cu cei 19 ani ai ei plini de curaj, de bucurie, de iubire și de frumusețe, e parcă icoana României mele de mâine. Și mă bucur până în cele mai adânci abisuri ale sufletului meu că România mea de mâine este astăzi aici, îngenuncheată în Camera 4 Spital, închinându-se amintirii jertfei frumoșilor nebuni de ieri. Preoții cântă, oamenii cântă, sufletele morților cântă, inima mea cântă și ea, lăcrimând și bucurându-se. Miroase a tămâie, a mir, a veșnicie. Crucea din mijlocul încăperii, cu trupul însângerat al lui Iisus, e plină de lumină. Prin jertfă la Viață…

Domnul Petru Cojocaru, cu chip mut de durere, cu ochii plini de lumină și cu zâmbet de iertare, ne povestește cu glas stins bucăți de amintire și de suflet sfâșiat. Cusut apoi la loc cu nădejde, credință și iertare. Un alt deținut povestește, când râzând, când plângând, pe unde și-a lăsat bucăți de inimă în cameră. Domnul Demostene Andronescu, Don Quijote fără Sancho Panza, privește nemișcat o icoană… Întrebându-se, probabil, „Unde-s nebunii?“.

La subsol, rugăciuni, fotografii, articole, fotografii de la filaje, declarații… Părintele Arsenie Boca, Părintele Calciu, părintele Papacioc, Daniil Sandu Tudor… sunt toți vii acolo. Îi privesc cu dor și mă întreb, la rându-mi: „Unde-s nebunii? unde-s Don Quijotii?“

Un preot ne povestește despre cum au transfigurat foștii deținuți suferința trăită, explicându-ne că cei care au reușit să reziste au putut să o facă doar transformând ura în iubire, dorința de a reacționa la loviturile primite în asumarea crucii și în smerenie… Parcă îl aud pe Tudor Gheorghe cântând Metania lui Radu Gyr…

„Doamne, fă din suferință

Pod de aur, pod înalt,

Fă din lacrimă velință

Ca într-un pat adânc și cald.

Din lovirile nedrepte

Faguri facă-se și vin.

Din înfrângeri, scări și trepte,

Din căderi, urcuș alpin.

Din veninul pus în cană

Fă miresme ce nu pier.

Fă din fiecare rană

o cădelniță spre cer;

Și din fiece dezastru

și crepuscul stins în piept,

Doamne, fă lăstun albastru

și fă zâmbet înțelept.“

Un tânăr îmi povestește despre părintele Calciu, pe care a avut binecuvântarea sa îl cunoască în America (ajunsese din întâmplare acum la Pitești. Venit din America, într-o scurtă vacanță la București, a deschis într-o doară ghidul Șapte Seri și i-a sărit în ochi fotografia părintelui Calciu, de când era tânăr. Era afișul Școlii de Vară de la Pitești. Uite așa l-a chemat Părintele să viziteze Iadul ce i-a torturat tălpile…). Tânărul e bronzat, are o cămașă albastră deschisă la culoare, pare dintr-un cu totul alt film – locuiește în California și asta datorită părintelui Calciu. Deși aerul său americanizat, cool și relaxat nu are nicio legătură cu coridoarele întunecate ale fostei închisori, în ochii lui de-un albastru angelic sclipesc taine și doruri românești, în cuvintele lui mustește bunul-simț moldovenesc și, când și când, răzbate din ele spiritul mentorului sau. Zâmbesc.

Dumnezeu ne aduce încet, încet pe toți înapoi Acasă.

Nu mai știu încotro să mă duc – aș vrea să îl aud și pe domnul Cojocaru, aș vrea să stau și pe lângă domnul Demostene Andronescu, nu pot să mă desprind de el, aș vrea să văd fiecare încăpere și să mângâi fiecare zid, aș vrea să văd fiecare rând scris pe pereții subsolului, să stau să privesc pe îndelete fiecare fotografie, să le văd ochii, ținuta, atitudinea, să îmi hrănesc sufletul cu românism demn, adevărat, autentic… când să le fac pe toate? Trebuie să plecăm…

La ieșire, domnul Petre ne dă un ultim sfat. Să nu uităm să ne facem bucurii unii altora, doar cu astea rămânem. Și costă atât de puțin… să fim oameni de caracter, nimic nu este mai important decât asta. Habar nu avem câtă forță are exemplul unui om de caracter. Să încercăm să ne adunăm cât mai mulți oameni care respectă un set de principii și de porunci. Să învățăm să ne iubim țara, fiindu-ne milă de ea… Ne mai spune ceva. Revelator. Cu Răul nu avem voie să fim toleranți! Ne strânge mâinile. Nu-mi vine să-i dau drumul, nu-mi vine să plec de lângă el. Inima mea îl imploră să îi mai dea puțin din tăria sa, din demnitatea sa, din credința sa neabătută. Ochii îi lăcrimează nevăzut când ne spune că nu e împăcat cu situația în care e țara acum… va pleca neîmpăcat. Însă chipul i se luminează când rămâne singur cu prietena noastră însărcinată. Lumina de pe chipul său e orbitoare. Cu zâmbet cald care pare un ocean de străluciri atinge cu duioșie burtica din care România de Mâine privește cu uimire jertfa unui om care a crezut în ea și îi spune cu blândețe mamei:

„Nu uitați să îi cântați celei mici!“.

Să îi cântăm, așadar, celei mici… Să nu uităm!

Când să plecăm, domnul Demostene Andronescu mă întreabă dacă mai știu drumul de întoarcere. „Îl găsim“, îi spun, sigură pe mine. Domnul Andronescu îmi răspunde cu versurile lui Blaga:

„Unde ești, Elohim?

Lumea din mâinile tale-a zburat

ca porumbul lui Noe.

Tu poate și astăzi o mai aștepți.

Unde ești, Elohim?

Umblăm turburaţi şi fără de voie,

printre stihiile nopții te iscodim,

sărutăm în pulbere steaua de subt călcâie

și-ntrebăm de tine – Elohim!

Vântul fără de somn îl oprim

și te-ncercăm cu nările, Elohim!

Animale străine prin spaţii oprim și le-ntrebăm de tine, Elohim!

Până în cele din urmă margini privim,

noi sfinții, noi apele,

noi tâlharii, noi pietrele,

drumul întoarcerii nu-l mai știm,

Elohim, Elohim!“

Am găsit ușor drumul de întoarcere. Ni l-au arătat ei. Vom avea însă tăria să mergem pe el, înapoi, Acasă?

Gând fără dată

România de la televizor versus România profundă… Paul Valéry spunea cândva: „Domnule, pe mine mă interesează marea, nu spuma valurilor“.

Noi ce mai sădim?

4 septembrie

O fotografie cu Tudor Gheorghe. Caţi dintre noi stim însă că el este de fapt „nepotul“ Căpitanului? Că tatăl său, Ilie Tudor, cântăreţ la strană şi legionar – supranumit „copilul Căpitanului“ – a fost unul dintre copiii săraci luaţi în grijă de cel care îi adunase din toate colţurile ţării, îngrijindu-se de educaţia şi de buna lor creştere?

70 de copii aleşi din întreaga ţarã soseau astfel la Bucureşti, pregãtiţi sã-şi înceapã viaţa sub aripa protectoare a Legiunii: „Ne-a luat în primire o fată înaltă, zâmbitoare, care ne-a spus:

— De acum înainte, eu sunt mama voastră. Era atât de caldă şi de atrăgătoare încât am iubit-o din prima zi. Era Nicoleta Nicolescu“.

Din primele zile s’a început pregătirea noastră în vederea formării ca viitori oameni, comercianţi români, cu o morală legionară, creştină, cu un comportament corect…

(Ilie Tudor – „Un an lângă Căpitan“)

Sămânţa a dat rod. Întreaga Românie Profundă se hrăneşte astăzi din cântecele Maestrului. Din sămânţa sădită cândva cu iubire de un Om. De un Român adevărat. Dar noi, noi mai sădim ceva astăzi?

„Ne vom întoarce într-o zi“

27 Octombrie

Astăzi am fost la inchisoarea Jilava. Într-una dintre celulele prin care a trecut cândva Radu Gyr. Un fost deținut politic, domnul Marcel Petrișor, un om cât un munte – la propriu și la figurat – a bătut în zid, cu degetul meu, „Ridică-te, Gheorghe…“, în alfabetul Morse. Exact cum și-o trimiteau în acei ani când numai poezia și rugăciunea inimii îi mai țineau în picioare. A bătut însă tare, cu furie parcă, așa cum nu puteau să bată în zid atunci când li se luase tot, mai puțin singurul lucru care conta… A bătut literă cu literă, rar, apăsat, cu forță, cu degetul meu, până mi-a dat sangele… dar nu am zis nimic. Înghițeam în sec, aveam în ochi lacrimi de durere și un nod mare în gât, închisesem deja ochii strans strans forțandu-mă să nu scot un cuvânt… versurile păreau să nu se mai termine… dar am tăcut mâlc. Cum să mă vait? Cum să mă plang? Când degetul meu bătea acum în perete aceleași versuri pe care Radu Gyr le bătuse cu zeci de ani în urmă, poate plângând, poate în același loc. Aceleași versuri pentru care a fost condamnat la moarte. Aceleași versuri care au ținut în viață milioane de deținuți. Poate versurile cele mai demne din toată istoria noastră – versuri plătite cu preț greu, de lacrimi și de sânge…

„Pentru sângele neamului tău curs prin șanțuri,

pentru cântecul tău țintuit în piroane,

pentru lacrima soarelui tău pus în lanțuri,

ridică-te, Gheorghe, ridică-te, Ioane!“

A terminat într-un sfarșit… și, cu toata durerea, parcă nu aș fi vrut să termine niciodată…

Am ieșit cu toții pășind încet pe culoarele întunecate ale închisorii, îndreptandu-ne către Casimca, „corabia morții“… izolatorul – „mormânt“ de unde, teoretic, deținuții ieșeau doar fără viață…Dumnezeu a dispus altfel, pentru că, iată, el și Gheorghe Calciu ieșisera vii.

Ne-a povestit aici, din nou, despre Costache Oprisan, cu care a împărțit celula…

„Costache era ca un sfânt; nu vorbea mult. Dar fiecare cuvânt care ieşea din gura lui era un cuvânt sfânt – numai despre Hristos, numai despre dragoste, numai despre iertare. Îşi rostea rugăciunile şi, auzindu-l cum le spune, ştiind cât de mult suferea, eram profund impresionaţi… Vorbea despre credinţă, despre dragoste, despre rugăciune. Se ruga tot timpul. Ştiţi, nu e aşa de uşor să stai într-o celulă tot timpul cu aceiaşi oameni. Când izbucneau anumite conflicte între noi, el se ruga. Şi rugăciunea lui era lucrătoare. Ne era ruşine, pentru că el se ruga şi noi ştiam asta. Atunci nu se ruga cu voce tare, dar faţa lui era complet transformată. Noi înţelegeam că se roagă pentru noi şi ne opream din ceartă. Era într-o stare fizică atât de proastă pentru că fusese torturat în Piteşti vreme de trei ani. L-au bătut peste piept, peste spate până i-au distrus plămânii. Dar el se ruga toată ziua. El niciodată nu a spus ceva rău împotriva celor care l-au torturat, ci ne vorbea despre Iisus Hristos. Pe atunci nu mi-am dat seama cât de important a fost Constantin Oprişan pentru noi. Era justificarea vieţii noastre în acea celulă. Era o personalitate deosebită. Era o personalitate care nu s-a format numai în închisoare ci era format din afară. Era un fel de…, nu exagerez când spun că era un tip cu geniu în el, o scânteie de geniu. Şi cu o viaţă morală, şi cu o viaţă religioasă, şi cu o viaţă dedicată Frăţiilor de Cruce încât şi în închisoare a rămas pe linia lui, numai că s-a adâncit, bineînţeles, în timpul acesta din închisoare.“ (Pr. Gheorghe Calciu Dumitreasa în „The Ortodox Word“, Platina, SUA, 1997)

Am retrăit apoi alături de el în celula cea neagră ca iadul clipele cand Părintele Calciu, într-o încercare disperată de a-l salva pe Costache, bolnav de TBC, şi-a tăiat venele pentru a-i da sângele său…

„— Nu mai are mult! constată Calciu disperat. Trebuie să mai facem ceva… O ultimă încercare…

— Adică ce? întrebă Iosif.

— O să vedeţi voi! răspunse Calciu, repezindu-se să ia o gamelă.

— Ce vrei să faci cu ea? întrebă speriat Mircea care bănuia ceva îngrozitor. Şi nu se înşela, pentru că, retras în fundul celulei tronconice, Calciu îşi sufiecă mâneca zeghii şi, cu un blacheu de bocanc ascuţit pe ciment, işi deschise vinele de la cotul mâinii stângi, umplând gamela cu lichidul roşu ce se scurgea din el.

— Eşti nebun! exclamară ingroziţi Mircea şi Iosif.

— Vrei să te sinucizi şi tu ca cei de la Piteşti? continuă Iosif. Mircea, mut de mirare, rămăsese cu gura căscată.

— Nu vă panicaţi! le spuse Calciu întorcându-se spre ei, cu gamela plină de sânge. O s-o las aşa, să se sedimenteze hematiile în ea, iar limfa o să i-o dau s-o bea. Poate c-o să se mai întremeze. Nu-l vedeţi că de-abia mai suflă? Şi puse gamela pe ciment, la rece, sub patul pe care făcea paza zilnică, pentru a nu-i prinde paznicii aţipind. Costache, agonizând în patul lui, nici nu observase ce făcuse Calciu pentru el. Zăcea nemişcat şi doar pieptul îi mai tresărea din când în când.

— Bea asta! îl indemnă Calciu, într-un moment când i se păru că, dacă bolnavul nu bea limfa, îl scapă pe drumul spre Dincolo. Ceilalţi doi, îl priveau cu ochii căscaţi cât cepele. Zgâlţâit de Calciu şi îndemnat să bea din gamela ce i-o pusese la gură, Costache Oprişan deschise ochii mari, ca şi cum şi-ar fi văzut moartea cu ei şi, cu ultimele puteri pe care le mai avea, încercă să se ferească de ceea ce i se oferea.

— Bea! Bea-o! insistă Calciu. Dar Oprişan închise ochii şi lăsă capul să-i cadă, moale, într-o parte.

— Lasă-l, că s-a sfârşit! îi şopti Iosif, încercând să-l tragă la o parte…“.

Am revăzut apoi, purtaţi de vocea sa plină de lacrimi scena cutremurătoare de după moartea lui Costache……

„Am luat un prosop şi am spălat corpul său pentru a-l pregăti să fie îngropat în pământ. Apoi am ciocănit la uşă şi am spus gardienilor că a murit Constantin Oprisan. Au venit după trei ore. Noi niciodată nu am părăsit acea celulă mai-nainte. Acea celulă care nu avea nici lumină, nici ferestre. Apa se prelingea pe pereţi; salteaua de paie era putredă sub corpurile noastre. Astfel, după încă două ore, pentru prima dată, gardianul mi-a comandat mie şi prietenilor mei să iau corpul lui Constantin Oprisan şi să merg afară.

Era atât de frumos afară! Flori şi copaci şi cerul albastru… Uitasem despre frumuseţea lumii cât stătusem în celulă. Când am ieşit afară, am văzut că lumea nu se schimbase. Era verdeaţă pretutindeni, florile erau foarte frumoase, iar gardul acela care ne separa pe noi (căci era o curte a noastră, specială) era plin de zorele. Această vegetaţie, aceste flori ne răneau. Erau ca o insultă adresată nouă, fiindcă noi suferam, muream… dar universului nu-i păsa de noi. Soarele

apunea și era o lumină aurie. Costache era numai piele și os. Avea o culoare galbenă, absolut galbenă, cred că se vărsase toată bila în momentul morții, și strălucea ca și cum ar fi fost de aur.

L-am scos afară, l-am pus acolo cu targa în afara curții, gardianul s-a întors înapoi. Iar Iosif a rupt o floare și a pus-o pe pieptul lui Costache Oprișan. Gardianul a spus: „Am să vă învăț eu pe voi minte, pe toți!“. Însă Iosif a răspuns: „Pe noi puteți să ne învățați, dar el a scăpat. Nu-i mai puteți face nimic!“. Așa l-am lăsat pe Costache strălucind, ca de aur. Așa a rămas. Cu o floare mică, albastră, pe pieptul lui… Ca un sfânt. Dumnezeu l-a răsplătit cu această lumină de apus, Lumină de aur, și cu o mică floare albastră pe piept. Cred că este cel mai impresionant lucru pe care l-am văzut în viața mea…“.

(Părintele Gheorghe Calciu-Dumitreasa)

După ce a terminat de povestit s-a lăsat o tăcere adâncă. Am ieșit cu toții, într-o liniște apăsătoare, afară. Și astăzi, ca și atunci, era soare, era verdeață pretutindeni… flori și copaci și cerul albastru…pe gard nu mai erau zorele… însă și astăzi, ca și atunci, lumii părea să nu îi pese că aici s-a suferit, că s-a murit… Dar, de undeva din iarba unde poate fusese așezat chiar trupul lui Costache Oprisan cândva, creșteau astăzi timide niște flori micuțe, ce păreau de aur… Am cules cu mâini tremurânde o floare aurie și i-am dăruit-o domnului Marcel Petrișor. Fără nici un cuvânt. S-a uitat la ea cu uimire parcă, surprins ca de un lucru dintr-o altă lume, m-a privit apoi în ochi, adânc, adânc de tot, parcă întrebător, a întors din nou privirea la ea, a strâns-o tare tare în mâinile lui mari, care aproape le striviseră pe ale mele mai devreme… în mâinile acelea mari care au îndurat atâtea torturi… în mâinile acelea mari care au luptat pentru noi…în mâinile acelea mari care au purtat până la noi versuri și vise…în mâinile acelea mari care s-au jertfit pentru demnitatea noastră…în mâinile acelea mari care au luat-o de atâtea ori de la început, au numărat atâtea pierderi, atâtea răni și atâtea renunțări… în mâinile acelea mari care ne-au dăruit atâta preaplin de suflet și de iubire… Și am mers mai departe. Fără nici un cuvânt.

Soarele cobora încet și ne scălda pe toți într-o lumină de apus, ca de aur…

Lumea părea neschimbată.

Părea. Pentru că totuși, parcă, ceva se schimbase…

Încă mă doare degetul cu care domnul Petrișor a bătut în pereții celulei „Ridicate, Gheorghe!“. Și, pe de altă parte, aș vrea ca rana asta sfântă să nu mi se vindece, niciodată! Să mă doară și să sângereze veșnic! Să rămână mereu deschisă! Să o păstrez, icoană sfântă a ceea ce a dat neamul ăsta mai bun! Să nu mă lase să le uit îndemnul la luptă și la demnitate. Îmi vine să plâng la gândul că se va vindeca. Sunt unele răni care trezesc un om și un neam la viață. Și sunt vindecări care îl adorm. Azi, când părem a avea tot, dar ni se fură încet ceea ce contează, mă rog cu tot sufletul ca rana asta, atât de dragă și atât de sfântă, să îmi rămână la fel de vie cum o simt azi!

Și încă mai simt uimirea din ochii lui când a primit floricica de aur. Grija cu care o ținea în mână. Durerea din ochii lui. Lumina aceea care ne scălda pe toți în aur… lumina aceea cum a mai fost când au plecat… Și încă aud rostindu-se în sângele meu versuri ivite de nicăieri… și parcă de peste tot… un cântec straniu, cântat parcă de cer și de pământ, de soare, de verdeață, de flori și de vânt… de tot ce e în jur…și de totul din noi…

„Ne vom întoarce într-o zi,

Ne vom întoarce neapărat.

Vor fi apusuri aurii,

Cum au mai fost când am plecat.

Ne vom întoarce neapărat,

Cum apele se-ntorc din nori

Sau cum se-ntoarce, tremurat,

Pierdutul cântec, pe viori.

Ne vom întoarce într-o zi…

Și cei de azi cu pașii grei

Nu ne-or vedea, nu ne-or simți

Cum vom pătrunde-ncet în ei.

Ne vom întoarce ca un fum,

Ușori, ținându-ne de mâni,

Toți cei de ieri în cei de-acum,

Cum trec fântânile-n fântâni.

Cei vechi ne-om strecura, tiptil,

în toate dragostele noi

Și-n cântecul pe care și-l

Vor spune alții, după noi.

În zâmbetul ce va miji

Și-n orice geamăt viitor,

Tot noi vom sta, tot noi vom fi,

Ca o sămânță-n taina lor.

Noi, cei pierduți, re-ntorși din zări,

Cu vechiul nostru duh fecund,

Ne-napoiem și-n disperări,

Și-n răni ce-n piepturi se ascund.

Și-n lacrimi ori în mângâieri,

Tot noi vom curge, zi de zi,

în tot ce mâine, ca și ieri,

Va sângera sau va iubi.“

Încă se mai aud. Și aș vrea să nu înceteze niciodată…

Aș vrea să fiu clopotar…

28 Noiembrie

Caut job:)

Aș vrea să fiu clopotar! Viața s-o laud,

Moartea s-o plâng și Învierea s-o tot vestesc.

Din oră-n oră, din veac în veac, eu însămi s-aud,

Și să dau mai departe, lumii întregi, glasul ceresc.

De lume desprinsă, de tot ce sunt eu,

De tot ce-i pământ și de tot ce e vânt,

Acesta să-mi fie singurul rost. Singurul gând

Și singurul țel: clopotul Vieții să-l trag mereu.

De orgolii, dureri, iubiri, rătăciri

De-ntrebări, îndoieli sau deșarte vreri

Să nu mai am timp. Un singur lucru

Să am de făcut: Clopotul lumii cel sfânt

Zi după zi, să-l trag pe pământ.

Și nimic altceva să nu-mi intre-n gând.

Nu-mi trebuie faimă, nu-mi trebuie averi

Nimeni mă știe. Domnul, doar El!

Nimic să nu am. În fața lumii să nu fiu nimic.

Doar glasul tainei să-l pot eu purta, așa mic și smerit,

Zi după zi, s-ajungă la ei. Atâta aș vrea!

Cu forță, nădejde sau în deznădejdi

De credință mocnind sau luptând cu-ndoieli

În griji sau ispite, încercări, orice-ar fi,

Drumul spre turn eu să-l urc zi de zi

S-anunț lumii întregi că-i ceva mai presus

De noi, de dureri, de căderi, colo sus.

S-amintesc tuturor că acolo în Cer, că acolo-n Cuvânt,

E mai mult decât tot ce avem sau n-avem pe pământ.

În ropot de clopot credința-mi urlând. Iar de nu mai pot,

Necredinței mele s-ajute! Ruga-mă-voi tot

În dangăt de clopot.

În zile cu soare, în zile cu nor

Acesta să-mi fie singurul dor

În zile de boală, în zile de chin

Să las tot în urmă și Cerul s-ating.

Cu glasu-mi cel dulce de clopot să cânt.

Ce poate fi mai frumos? În noaptea-Învierii

Să dai tuturor Lumină și vestea Iubirii…

Când neaua învăluie Lumea întreagă

Foc sfânt să aprinzi în cei ce se roagă,

Vestind că Cerul se naște în ieslea cea dragă.

Ce poate fi mai frumos? Aș fi mesager

Al Domnului Slavei aici pe pământ!

Amintind de Vecie și de Cuvânt!

Nici preot, nici înger, nici sfânt,

N-aș putea fi. Nici pustnic măcar.

Însă aș vrea să fiu clopotar!

Smerit și umil, neștiut și banal

Aș trăi pe pământ nevăzut, neiubit

Ignorat mai de toți și neduşmănit

Nimeni măcar nu-mi va mulțumi.

Doar un biet clopotar, fericit voi muri

Căci în viață-am trăit pentru ce a contat!

Să-ncep de pe-acum, să bat clopotul dar,

În inima mea. An după an. Zi după zi.

Ce-i în sufletul meu, nimeni va ști

Dar poate în Cer, clopotul meu s-o auzi…

Astăzi

6 Decembrie

„Pâinea noastră cea spre ființă dă-ne-o nouă astăzi…“. Astăzi. Astăzi. Astăzi.

Nu mâine, nu peste o lună, nu peste cinci ani, nu la pensie, nu pentru copiii noștri, nu dacă e criză, nu dacă e apocalipsă, nu dacă e război, nu dacă… oricare alta din grijile care ne macină inima. Nu. Astăzi. E tot ce avem. Și nici de asta nu suntem siguri.

Și atunci, de ce ne întunecăm inimile? Bucuria? Miracolul simplului fapt de a respira? Iubirea? Fericirea de a dărui? Le ascundem sub milioane și milioane de griji, de planuri, de temeri, de întrebări chinuitoare. Pentru a ne asigura un viitor sigur facem din ce în ce mai multe compromisuri, dăruim din ce în ce mai puțin, ca să ne rămână, „în caz că…“, ne dăruim din ce în ce mai puțin, ca să ne protejăm de eventuale suferințe, îndrăznim din ce în ce mai puțin, iubim din ce în ce mai puțin și, ce e mai grav, trăim din ce în ce mai puțin. Nu mai dăruim lumină ca să nu rămânem în întuneric, neștiind că numai „dăruind putem dobândi“. Nu mai facem milostenie, ci judecăm, uitând că „cel care dă… lui își dă“. Uităm sau nu mai avem curaj să fim noi înșine. Nu mai avem curaj să ne rostim adevărurile, ca să nu ne pierdem joburile. Nu mai avem curaj să ne urmăm visele de teamă că vom muri de foame, de parcă stomacul e cel mai important lucru de pe pământ. Ne complăcem să trăim într-o lume condusă de stomac și de organele sexuale, uitând cu totul de suflet, când de fapt numai el contează cu adevărat. Rătăcim între griji și planuri, pierzând singurul lucru ce e sigur: acum-ul. Încercăm să ne construim un mâine mai bun sau măcar la fel de bun, năruindu-ne astazi-ul și, odată cu el, veșnicia. Ne încrâncenăm să preluăm controlul iluzoriu al vieții noastre, în timp ce cineva acolo sus zâmbește ironic și ne spulberă într-o fracțiune de secundă ani de griji, de planuri și de strădanii. Sau ne dăruiește într-o singură clipă ce nici n-am fi cutezat să visăm.

Ne ghidăm doar după voia noastră, căci am uitat demult cum să ne lăsăm în voia Lui. Nu Îl lăsăm să ne dăruiască Azi-ul pe care ni l-a pregătit cu generozitate și atâta iubire – pentru că noi avem treabă – suntem ocupați să ne construim mâine-le nostru meschin.

Tot ce am făcut bine și mare și cu adevărat frumos în viața asta a fost când, pentru câteva clipe, ceasuri, zile, luni, am ieșit din ego-ul meu gonflat, din preocupările mele mărunte, din grijile mele de doi bani, din orgoliile și ambițiile mele lipsite de imaginație. Atunci când m-am lăsat purtată de apele vieții, așa

cum o faci la mare, când plutești pur și simplu pe spate, și am șoptit docila –“Facă-se Voia Ta!“. Numai atunci mi s-au întâmplat cu adevărat minuni! În rest, până și realizările care puteau părea minuni… erau simple sforțări omenești de care, tocmai fiindcă fuseseră atât de „lucrate“, parcă nici nu mai aveam chef să mă bucur.

Pâinea. Atât. Nu banii, nu casele, nu conturile, nu vacanțele, nu călătoriile, nu kelly bag ul de la hermes, nu iphone-ul ăla de aur, nu iahtul, nu vila din Provence, nu să apari pe coperta Vogue, nu bentley-ul, nu premiul la Loto. Nu, domnule, pâinea. Atât! Și nu pâinea care îți umple stomacul până nu mai știi de tine. S-a umplut parcă lumea asta de buhăiți. De obezi. De nefericiți burtoși și lacomi. Nu. Pâinea spre ființă. Nu spre avuție. Nu spre bogăție. Nu spre celebritate. Nu. Spre ființă. Ființă, de la a Fi!

Cei mai fericiți oameni pe care i-am cunoscut au fost un pelerin rus de la Ierusalim, care mânca pâine cu ulei sfințit, dar radia de o fericire și de o iubire cum rar mi-a fost dat să văd… Mătușa mea de 65 de ani, care arată de 30, radiază, iubește, trăiește, râde, dăruiește, e iubită de toată lumea care o cunoaște, de la femei de serviciu până la primari de orașe (să nu uit de armata de câini pe care o hrănește), se trezește în fiecare dimineață cu o bucurie în piept de-mi spune că simte că i se sparge pieptul – și care mi-a mărturisit că nu s-a gândit niciodată la ziua de mâine, preferând să concentreze toată energia pentru a mulțumi pentru ziua de azi și pentru a o face să conteze… Și eu, în zilele când am uitat de griji, de planuri, de trecut, de viitorurile care mai de care mai sumbre pe care mi le imaginam, de temeri, de nesiguranțe, de dureri închipuite, de înfrângeri imaginate, de trădări așteptate, de dezamăgiri care începeau să se contureze… de atâtea și atâtea umbre negre care îmi învăluiau inima, zâmbetul și lumina din ochi… eu, când le-am aruncat și am ales să privesc spre soare, să-i fac cu ochiul și să-i spun… „Hai, facă-se voia Ta!“. Pentru că, chiar dacă părea să mă ducă spre prăpastie, de-abia atunci începeam cu adevărat să urc. Însă era nevoie de un leap of faith! De un salt peste întunericul minții mele temătoare. Și apoi de pași mici, mici, mici în care să Îl las să mă țină de mână. Pași mici, mici, mici și o rugă mică, mică, mică…

„Pâinea noastră

Cea spre ființă

Dă-ne-o nouă

Astăzi

Astăzi

Astăzi…“

Însă, pâinea asta, când ți-o dă El și e plină de iubire, liniște, pace, har, nădejde, credință, Bucurie… da, mai ales Bucurie… și de-ar fi o biată firimitură care ți-a fost dăruită, te umple și te fericește cum n-ar putea s-o facă 300 de stele Michelin, lipsite de ingredientele de mai sus… Doamne-ajută să învățăm să o cerem și să știm cum să o primim!

Sus să avem inimile! Sus, către Domnul… nu jos, către tot ce trece… lăsându-ne și mai înfometați!

„Fiecare cu ceata lui“

8 Decembrie

Trec pe lângă o reclamă interesantă: „Dacă ar fi să petreci tot restul vieții cu o singură persoană, pe cine ai alege?“

Dar eu mă întreb… cu cine ați alege să petreceți o Veșnicie? „Fiecare cu ceata lui“, a scris cândva Nichifor Crainic. Să ne alegem cu grijă ceata…

Poveste de Crăciun

13 Decembrie

„…Când surâzi unui întristat; când ajuți unui bătrân să pășească mai ușor; când dai pomană săracului și-l vizitezi pe bolnav; când rostești: „Doamne, ajută-mă!“ – ești în Biserica lui Hristos. Când ești bun și îngăduitor; când nu te superi pe fratele tău, chiar dacă acesta ți-a rănit sensibilitatea; când zici: „Doamne, iarta-l!“ – ești în Biserica lui Hristos. Când muncești cinstit acolo unde te afli și când seara te întorci ostenit, dar cu zâmbetul pe buze la ai tăi, aducând cu tine o lumină calda și plină de omenie; când răscumperi răul prin iubire – ești în Biserica lui Hristos. Vezi dar, tânărul meu prieten, cât de aproape ești de Biserica lui Hristos? Tu ești Petru și Dumnezeu își zidește Biserica Sa pe tine. Tu ești „piatra“ Bisericii Lui, pe care nimeni și nimic nu o va clinti, pentru că ești o „piatră“ liberă, un suflet care se realizează pe sine în această Biserică, nu un condamnat la încremenire. Să zidim biserici, prietene al meu! Să zidim biserici din inimile noastre fierbinți, în care străfulgera soarele cel luminos al dreptății, Hristos, Cel ce ne-a spus că prin credință suntem liberi de păcat. Să zidim bisericile credinței noastre, pe care nici o putere omenească nu le poate zdruncina, fiindcă temelia ultimă a Bisericii este însuși Hristos. Să-l simți pe semenul tău alături de tine, mereu prezent, și să nu te întrebi niciodată: „Cine este omul aceasta?“, ci să-ți spui: „Nu este un străin. Este fratele meu. Este Biserica lui Hristos, ca și mine“

Șapte Cuvinte Către Tineri – Pr. Gheorghe Calciu Dumitreasa

Azi, într-un magazin de pâine. În fața mea, o bătrânică îmbrăcată tare ponosit scoate cu mâini tremurânde, cu degete înghețate, un portmoneu învechit în care se zăresc câteva bancnote de 10 lei – puține! și câteva de 1 leu – ceva mai multe. Scoate dintr-un buzunăraș ascuns câteva monede. Le numără, cu grijă, de câteva ori. Cu aceleași degete tremurânde îmbătrânite de atâția ani de muncă, de jertfe, de chinuri, de suferință, de lacrimi, de boli… De prea puține bucurii. Cere două pâini. Dă să le plătească, însă vânzătoarea îi spune că a trecut Moș Nicolae pe acolo, lăsând în dar pâini pentru toți bătrânii, pentru o perioadă. Bătrânica face ochii mari, însă adăugă repede, îndreptându-și spatele și rostind răspicat: „Îți mulțumesc, mamă, dar am bani de o pâine!“. Vorbește cu demnitatea unui Brâncoveanu. Vânzătoarea insistă, spunându-i că un tânăr a trecut și a lăsat bani pentru toți bătrânii care vin să cumpere pâine, pentru pomenirea bunicii lui. „Bogdaproste atunci, Maică!“, „Să fie primit!“, zâmbește vânzătoarea. Bătrânica își șterge pe furiș o lacrimă, își face o cruce și iese în frig cu inima încălzită de „pâinea cea de toate zilele“ primită în dar întru pomenirea celor care s-au dus…

dar nu au plecat.

Chiar în timp ce îmi cumpăr pâinea, apare un tânăr grăbit, coborât parcă de pe catwalk. Înalt, frumos, îmbrăcat impecabil, cu un zâmbet ce ar putea topi toată Antarctica, se aruncă peste tejghea împrăştiind în jur un parfum irezistibil şi îi întinde vânzătoarei o bancnotă: „Pentru mâine. Vă pup, vă iubesc, Doamne-ajută!“. Vânzătoarea îl priveşte plecând în grabă, urcându-se în maşina lui de fitze… nici nu mă mai vede, nici nu mai aude, rămâne pierdută, topită, cu un zâmbet larg… se închină în grabă şi spune şoptit, cu ochii în lacrimi „Să-i dea Dumnezeu sănătate!“.

Magazinul cel mic de pâine s-a umplut deodată de lumină şi de căldură. În ciuda iernii de afară. Asta e România mea! Vă pup, vă iubesc, Doamne-ajută!

În vizită la pictorul Mihai Bandac, cel mai bun prieten al lui Nichita.

13 Decembrie

13 decembrie 1983. Ultimele cuvinte ale lui Nichita au fost: „Respir, doctore, respir“. Cu câteva luni înainte, la o petrecere cu prietenii apropiaţi, improviza nişte versuri, aşa cum obişnuia să facă mereu… Acestea însă prevesteau, parcă, ceea ce avea sa se întample…

Pictorul Mihai Bandac, prietenul lui de suflet, l-a înregistrat atunci cântând aceste versuri… L-am auzit, recent, pe o casetă veche, dupa zeci de ani. El cânta, în timp ce Dumitru Fărcaş îl acompania improvizand cu taragotul.

Stăteam în aceeaşi cameră în care cu câteva zeci de ani în urmă cântase chiar el… Poate stăteam chiar în acelaşi loc, cine ştie?…Eram aşezată alături de acelaşi om lângă care stătea şi el atunci… lângă Mihai. Acesta stinsese si acum, ca şi atunci, lumina si reasculta şi el cu mine, pentru prima oară după foarte mult timp caseta aceea care ni-l aducea atât de aproape pe Ingerul Blond… îşi făcea acum curaj pentru prima oară după multă vreme să asculte glasul celui pe care îl iubise ca pe ochii din cap… mulţi ani nu a putut, pur şi simplu, să o facă… Îl auzeam pe Nichita atat de clar, atat de limpede, de parcă ar fi fost acolo langa noi… îi ascultam plânsul în versuri, însoţit de plânsul ascuţit al taragotului lui

Fărcaș… Plângea și Mihai, ca un copil, deși e un munte de om… plângeam și eu… și parcă tot pământul plângea cu noi, cât ascultam pe întuneric cel mai trist și mai cutremurător cântec pe care l-am auzit vreodată. Ultimul cântec al lui Nichita.

„Oh, dorule de mine

Cât mi-ai fost de departe…

Oh, cerule de mine

Cât mi-ai fost înspre moarte…

Alean şi tu vedenie

De munţi numai cu stânci

Oh, dorule de mine…

Noi furăm în vămi

Iar tu treceai ca umbra

De căpriori săltând

Din stâncă pe cuvinte

Din dor pe al meu gând…

Oh, dorule de mine…“.

De-aia suntem nobili…

14 Decembrie

Aud tot felul de lucruri despre domnul Dan Puric. Avertismente, sfaturi, păreri, zvonuri că ar fi murit, teorii ale conspirației, judecăți de valoare, critici, rețineri, scepticisme. Cunosc o singură persoană în măsură să îl judece și e treaba lor cum se vor reîntâlni pe cale, cu ajutorul Domnului. Însă ei joacă în altă ligă. Eu ar trebui să adun măcar atâtea fapte câte are domnul Puric pentru a îndrăzni măcar să îmi pun un semn de întrebare. Însă știți care e paradoxul? Cu cât aduni mai multe fapte bune, cu atât îți rămâne mai puțin timp și vrere să judeci. Inima îți e plină de iubire – chiar și pentru cei ce te-ar chinui. Cred că ajungi încet–încet să îți ierți și să îți iubești vrăjmașii, spunând cum spuneau Sfinții Închisorilor, că le-ai da zile din zilele tale, dacă ar fi nevoie. Dacă tinzi să ajungi să îți iubești vrăjmașii, cum să nu îl iubești pe cel care te-a ridicat din uitare și din amorțire? Cum să muști mâna care ți-a deschis poarta spre rai? Chiar și de ar fi căzut!!! Poate a căzut chiar din cauza sufletului tău, pe care l-a scos din întuneric! Nu te oprești să-l mângâi, să îl ajuți, să te rogi să se ridice? Poate că a obosit și el, a tras atâtea mii de oameni după el… Ce faci, calci peste el în goana ta spre mântuire, tu, cel devenit mai bun… și datorită lui? Întorci privirea în silă tu, cel care înțelegi acum atât de bine ce înseamnă credința și neamul… și datorită lui?

Domnul Dan Puric mi-a făcut cel mai frumos dar. Mă simțeam mică, speriată, a nimănui, în pragul deznădejdii, simțindu-mă singură și nebună să cred și să simt românește într-o lume în care nu mă mai regăseam. Însă el, care vorbea aceeași limbă, m-a luat de mână și m-a prezentat prietenilor săi: Sfinții Închisorilor. „Îți vor arăta ei calea! Și vor avea ei grijă de tine!“. Un dar mai frumos nu se putea! Ce cinste! Ce bucurie! Ce binecuvântare! De atunci, n-am mai fost nicio clipă singură! O să păstrez taina darurilor pe care le-am primit de la ei, mărturisindu-vă însă doar atât: până la ei, eram aproape moartă!

Domnului Puric îi datorez, așadar, o viață nouă. O inimă nouă. Îi voi fi veșnic recunoscătoare pentru a-mi fi deschis o poartă binecuvântată. Ce voi reuși să fac, odată intrată pe poartă, e treaba mea, depinde de mine. Și, mai ales, de voia Domnului. Însă el a făcut cel mai frumos lucru pe care îl poate face cineva. Mi-a arătat-o și mi-a deschis-o, ca celui mai bun prieten.

Ce va rodi din sămânța pe care a sădit-o depinde, din nou, de munca mea și de ajutorul Domnului. El a făcut însă ce era poate mai important: mi-a dăruit o frântură din sufletul lui, cu iubire, cu credință și cu nădejde într-un viitor mai bun. A sădit acolo, cu grijă, în inima mea, o sămânță din sufletul curat al neamului, culeasă de el din noroi, cu multe jertfe, păstrată de el cu sfințenie, ocrotită de el cu atâta iubire, curățată de mâinile lui și sfințită cu lacrimi și

rugăciune. Și în inima mea bate doar o frântură din sufletul pe care l-a împrăștiat cu atâta iubire, în toate colțurile țării, pe atâtea drumuri, în atâtea și atâtea zile de trudă și nopți nedormite, cu atâtea cuvinte scrise cu lacrimi de sânge, în atâtea ceasuri în care nu și-a mai aparținut, ci ni s-a dăruit nouă! Atâtora dintre noi!

Părintele Savatie Baștovoi scria undeva:

„Liniștea este inima mea

și a ta

puse spre hrană păsărilor

și tuturor viețuitoarelor

care vor să mănânce.“

Aș spune că asta este iubirea! Și aș mai spune că domnul Dan Puric ne-a iubit ca nimeni altcineva în ultimii ani!!! Ne-a pus spre hrană atât inima sa, cât și inima neamului. Am mâncat din sufletul lui pe săturate! Și nu ne-a cerut nimic înapoi!

Așa încât, pentru tot binele pe care mi l-a făcut, orice păcate ar avea și orice greșeli ar face, nu mă interesează! „De-aia suntem nobili, să avem încredere“. De-aia suntem creștini, să iubim. Să nu lăsăm în inima noastră decât iubirea, iertarea, credința, nădejdea, lumina, bucuria, încrederea. În clipa când am deschis poarta inimii noastre pentru uneltirile lor josnice, pentru cursele lor înșelătoare, pentru mizeriile lor, pentru minciunile lor otrăvite, pentru Dezbinările lor… suntem pierduți. Când am pierdut ca neam, de-asta am pierdut! Că am lăsat trădarea, ura și minciuna să-și facă cuib în sufletul nostru. După ce că suntem puțini cei ce simțim românește până la lacrimi, ne mai lăsăm și dezbinați!!! Când am pierdut ca indivizi, de-asta am pierdut, că am lăsat bălăriile urii, îndoielii, temerilor, fricii, minciunii, invidiei, să ne întunece lumina.

Așa că… detractorilor, binevoitorilor, informatorilor, sfătuitorilor ascunși sub nickname-uri comode, dătătorilor cu părerea pe la colțuri, otrăvitorilor de pe forumuri, oamenilor cinstiți dezinformați, celor mai catolici decât Papa care uită

pur și simplu tot binele pe care l-a făcut vreodată, celor care nu aveți decât lucruri de reproșat și nici măcar nu o faceți constructiv: nu mă interesează! Nu ne in-te-re-sea-ză ce aveți de comentat exclusiv negativ și apocaliptic. Voi cine sunteți? Voi ce ați făcut?

Domnul Puric are credit nelimitat la mine. Și la mulți alții. Are la Domnul Iisus Hristos, dispus să îi ierte orice, într-o clipă. De ce n-ar avea de la noi, păcătoșii, care L-am regăsit și datorită lui? Sfinții Închisorilor și-au iubit torționarii! Și s-au rugat pentru ei! Așa au învins! Iar noi, toți cei care pe ei vrem să îi urmăm, alegem tot Iubirea și rugăciunea! Dacă domnul Puric mi-ar deveni peste noapte cel mai mare vrăjmaș, deși nu ne face decât bine – nădăjduiesc să îmi dea Dumnezeu puterea să îl iubesc în continuare. Poate chiar mai mult. Așa cum au făcut-o prietenii noștri comuni: Sfinții Închisorilor. Aceasta este marea taină, cea mai frumoasă și mai mare taină a biruinței. Și de la el o știu!

Doamne, ajută!

Unde ai auzit, prietene, cuvintele acestea: „Iubiți pe vrăjmașii voștri, binecuvântați pe cei ce vă bleastamă, faceți bine celor ce vă urăsc și rugați-vă pentru cei ce vă vatămă și vă prigonesc“? Dacă nu le-ai auzit niciodată, cine și cu ce drept ți le-a interzis? Cine ți-a interzis să știi că există o cale mai bună, mai dreaptă și mai simplă decât cea pe care rătăcești orbecăind acum? Cine ți-a pus vălul peste ochi, ca să nu poți vedea lumina cea minunată a dragostei…

Șapte Cuvinte Către Tineri – Pr. Gheorghe Calciu Dumitreasa

Îi știți, nu-i așa?

19 Decembrie

Îi știți, nu-i așa? Pe cei care vă scrutează necruțători în timp ce le vorbiți. Dumneavoastră le expuneți ideile sau, mă rog, după caz, le puneți sufletul pe tavă – cu vise, dureri și tot ce intră într-una bucată accesoriu unicat și de neînlocuit – în timp ce dânșii vă examinează nestingheriți – și fără un minim

efort de a o face mai cu discreţie – pantofii! Care, după grimasa lor de-abia perceptibilă, vă par dintr-odată demodaţi, prea mari, prea strâmţi şi prea murdari, deşi aţi petrecut o jumătate de oră să îi curăţaţi.

Roşiţi, vă simţiţi mic, le mai spuneţi un vis. Zâmbesc condescendent ca şi cum v-ar urmări. Însă analizează cu atenţie fiecare cută a pantalonului, fiecare scamă de pe sacou – of, parcă fiecare dintre ele vă apasă dintr-odată cu greutatea unui munte. Nu vă preocupaţi, v-au ghicit etichetele şi v-au estimat valoarea totală a investiţiei în garderobă şi în accesorii încă din primele 9 secunde. Fiţi mulţumiţi că mai stau de vorbă cu Dumneavoastră. Sau puneţi-vă întrebarea dacă nu o fac doar în virtutea respectului pe care îl poartă pantofului Dumneavoastră. Sau numelui care tronează la vedere pe geanta Dumneavoastră. Sau diamantului de pe inelul pe care l-aţi primit în dar…

Deja vă bâlbâiţi, vă simţiţi ca un şcolar de clasa întâi înconjurat de priviri ostile şi ameninţat de privirea critică a unei învăţătoare ce vă pare uriaşă şi parcă totuşi prea exigentă.

Încercaţi să mai expuneţi o idee. Mai devreme vă părea genială. Acum vi se pare stupidă. Interlocutorul vă studiază coafura. Simţiţi că vă ia foc şuviţa rebelă pe care n-aţi reuşit să o îmblânziţi dimineaţă.

Citaţi dintr-un om muuult mai deştept decât Dumneavoastră – garantat, nu aveţi cum să daţi greş. Nicio schimbare. Interlocutorul zâmbeşte plictisit, studiindu-vă îndeluuung manichiura. Gata, v-a eliminat din lista persoanelor cu care vrea să fie văzut. Vă studiază apoi cu un zâmbet trădând parcă milă… un coş! Care s-a mărit parcă brusc de când vi-l priveşte! Îl simţiţi cum stă să explodeze sub privirea ucigătoare a interlocutorului impecabil, scrobit, fără suflet, aflat în faţa Dumneavoastră.

Mai bâiguiţi o ultimă idee despre sensul vieţii şi plecaţi. Dorindu-vă doar să fiţi mort. Să nu mai simţiţi ruşinea de a fi atât de imperfecţi, de umani şi de idealişti, într-o lume care nu pune preţ decât pe aparenţe.

Exagerez, desigur. Însă îi mulţumesc Domnului că nu mi s-a dat atenţia asta excesivă la detalii. Cred că asta-i deja o boală. Ce bine că nu sufăr de ea! Ci, mai degrabă, de opusul ei:) căci risc chiar să vorbesc cu un om două sau trei ore fără să îmi dau seama că are un defect major, fără să ştiu apoi ce culoare avea la păr sau cum era îmbrăcat. (Pentru că îmi pasă mai mult de suflet. Şi de idei. Şi de

Omul din fața mea, nu de Numele după care se ascunde – că e trecut pe genţi, costum, maşină sau în certificatul de căsătorie.) Slavă Domnului că sunt aşa! Şi că mai sunt muulţi alţii ca mine, oameni cu care chiar poţi vorbi. Oameni care nu dau doi bani pe prima impresie, aceea formată înainte ca omul din fața ta să apuce să spună un cuvânt – ăsta-i un mit pe care vrea să ni-l vândă o societate axată strict pe aparențe și pe consum. Mă lași? Dacă am gândi așa, n-am fi stat de vorbă niciodată cu majoritatea geniilor lumii. Cei mai geniali oameni pe care îi cunosc sunt un D e z a s t r u. Vestimentar și în tot ce ține de Aparențe.

Vă dați seama, dacă aș fi fost altfel? Riscam să stau de vorbă cu Nichita și să nu pot urmări nimic din ce îmi spune, din cauza celebrului său pulover – singurul pe care îl avea și purta într-o bună bucată de vreme… Sau, cine știe, puteam să mă-ntâlnesc cu Eminescu, fără să pot reține vreo fărâmă din geniul lui, preocupată fiind de pardesiul lui ponosit și de degetele lui pătate cu cerneală… Și mai era si înfiorător de sărac! Țuțea avea o scufiță naşpa pe cap și trăia în condiții și mai naşpa… în timp ce toți ăia care au murit „ca fraierii“ în închisori nu erau chic deloc! Sau cei din rezistența anticomunistă din munți, care nu se spălau, sau mai știu eu ce… riscam să judec un medic care a salvat mii de vieți după pantofii săi scâlciați, un muzician genial după cine știe ce alt detaliu judecă ei, Inchizitorii aparențelor. Să-l judec pe Steve Jobs care umbla desculț… Riscam să judec o doamnă minunată, îmbrăcată prea simplu, fără să știu că alege să dăruiască mare parte din ce câştigă unor copii orfani. Riscam să judec un tip care a ajuns la întâlnire ceva mai târziu și cu hainele dezordonate de fugă căci s-a oprit să facă o faptă bună când toți ceilalţi, scrobiții, impecabilii fără suflet, au trecut pe lângă cel ce avea nevoie de ajutor, fără să-l vadă! Și atâtea alte cazuri în care aparențele ne pot înșela…

Ferească Dumnezeu s-ajung să gândesc așa! Căci, la urma urmei, puteam să mă întâlnesc cu Iisus și să îl evit: Auzi! Născut în iesle, intrat în Ierusalim pe un măgar, sărac, umblând desculț…

Nu mă înțelegeți greșit, tuturor ne place Frumosul și toți ar trebui să fim preocupați să dăruim lumii cea mai frumoasă versiune a noastră… atât în ceea ce privește forma, cât și fondul. Să nu uităm însă, pe drum, de fond! Hai să nu lăsăm ceea ce e în afară să ne oprească să ne întâlnim cu sufletul celui din fața noastră. Sau, uneori și mai grav, chiar cu sufletul nostru!

De vă mai întâlniți cu ei, oamenii regi și reci, mergeți mai departe fără să vă mai doriți să intrați în pământ!

Cred că, totuși, oamenii cu adevărat mari nu vă vor face niciodată să vă simțiți mic!

Noapte de iarnă

19 Decembrie

Și înăuntru miroase a gutui răsfățate pe dulap, a vin fiert cu scorțișoară și a plăcintă cu dovleac. Papuci pufoși târșâiți alene înspre fotoliul uriaș, bătrân, așezat semeț lângă foc. Pulover gros, alb, moale. Cățelul epuizat de alergătura prin zăpadă s-a întins pe burtă și sforăie ușor. Tresare din când în când – oare ce-o visa? Focul trosnește în sobă, un colind vechi de sute de ani încălzește ușor fiecare fibră a sufletului, aerul în jur e greoi, magic, mirosind a parfumul bunicii și a coji de portocale. Totul tresaltă parcă de-o bucurie fără motiv. Așa, ca în copilărie. O carte veche cu pagini îngălbenite ce miros a paradis. Nu citesc încă. Aș mai sta puțin. Cu ochii la fulgii de nea, cu gândul pierdut încercând să opresc clipa, de vorbă cu inima mea. Mă simt ca-n basmele copilăriei. Niciodată parcă n-am fost mai copil.

Rai. Din ce ai

O bătrânică înghețată așezată la colțul străzii. Zgribulită toată, pierdută într-un palton jerpelit, cu mâinile înghețate bocnă, roșii, aspre, cu pielea crăpată de chin și de trudă, strânge cu durere o iconiță cu Maica Domnului. O mare de trecători grăbiți aleargă de zor prin fața ei, zumzăind în toate direcțiiile… parcă nici nu o văd…

Un bărbat grizonat, elegant, mare cât un munte, pășind imperial, apăsat, sfidând parcă vreme și vremuri o vede și se cutremură. Începe să scotocească febril prin buzunare după portmoneu. L-a uitat. Inima i se strânge de durere văzând bătrânica ce privește undeva departe, în gol, dincolo de frig, de foame și de nepăsarea celorlalți, spre vreun colț de cer unde și-ar dori, astă seară parcă mai

mult decât oricând, să ajungă mai repede…

Bărbatul dă să treacă mai departe, însă ceva îl oprește. Se îndreaptă spre bătrânica fără nume, paralizată de frig și de suferință… se apleacă blând asupra ei și îi cuprinde cu mâna caldă, plină de dragoste, chipul. Îi mângâie cu palma mare, protectoare, fierbinte, fața rece ca un sloi de gheață, cu toată iubirea de care se simte în stare. Altceva n-are să-i dea. O mângâie lung, apăsat, cu drag și cu milă, ca un fiu.

Pe chipul de gheață al bătrânei își fac loc cu mirare lacrimi uimite de atâta iubire… căci, Doamne!, cât i-a lipsit…

Străinul îi încălzește chipul… și inima… îi mângâie sufletul ca un fiu răsărit de nicăieri, îndelung așteptat… și pleacă, fără un cuvânt.

Bătrâna înghețată bocnă rămâne așezată la colțul străzii…în inima ei însă arde, încă vie, o mângâiere ce îi ține de foame, de sete, de cald și de dor… și parcă nu-i mai e frig. Îi ține de cald iubirea… o iubire simplă, firească, banală, atât de ușor și de la îndemână de oferit, de oricine… care, însă, Doamne!, cât i-a lipsit…

Bătrânica rămâne în urmă, cu un zâmbet pierdut pe chip…și, dintr-o dată, parcă nu mai vrea să plece… Uneori cerul coboară, prin gesturi atât de mici, aici pe pământ.

21 decembrie. După 23 de ani

Ninge de ieri în sufletul meu. Cu fulgi albi, mari, curați, ca sufletele lor. Cu fulgi ce se topesc de inimă și îmi șoptesc „Nu uita, nu uita… de inimile noastre mari. Nu uita că te bucuri acum de sângele, de viața mea… nu uita, nu uita. Fă ceva cu ea!“.

M-aș face punte între suflete, preș între orgolii, drum între inimi și fir nevăzut între suflete, mână invizibilă care să unească mâna cu altă mână, cu altă mână, ca pentru o seară măcar, inimile noastre să mai bată o dată ca una singură, gata să moară din Iubire. Ca pentru o seară măcar, la kilometrul zero al Bucureștiului să fie plin de flori, de lumânări aprinse, de oameni frumoși care au lăsat orice

altceva deoparte – preocupări mărunte, griji, plăceri, egoisme, orgolii, ambiţii, dureri –, au ieşit pentru o clipă din casele lor şi din sine, pentru a fi mai mult. Ca pentru o seară măcar, Iubirea să ne mai scoată din casele noastre întunecate, înguste şi strâmte…

Se va întâmpla într-o zi, copii frumoşi ce plângeţi azi în cer. Se va întâmpla, vă promit!

Ninge de ieri în sufletul meu… Cu fulgi albi, mari şi curaţi care nu încetează a plânge… Şi nu încetez să plâng cu ei. Îmi pare că numai ei au mai rămas curaţi…

Acum 23 de ani, un copil cădea secerat aici, în locul unde mă aflu. Astăzi, trecători grăbiţi. O candelă aprinsă. Un copil de 5 anişori o priveşte şi îşi întreabă tatăl ce e cu ea. „E pentru sufletul unui copil ce şi-a dat viaţa pentru ca noi să fim astăzi liberi, Saşa! Pentru ca noi să nu uităm niciodată asta! Pentru ca şi noi să învăţăm să ne dăruim cu totul pentru o cauză sfântă. Dumnezeu să ne ajute!“

Poate că, totuşi, nu numai fulgii cei mari şi albi mai sunt curaţi în jur…

„Nu ne uitaţi, nu ne uitaţi…“.

Se aud milioane de fulgi albi plângând din cer.

Noapte bună, Românie Curată, oriunde te-ai afla…

21 decembrie. După 23 de ani.

România mea de mâine

6 Ianuarie

Astăzi, la Sfânta Liturghie, am întâlnit România mea de mâine.

Un puşti de-o şchioapă se apropie de icoană. Face trei metanii, cuminte, serios, pătruns de însemnătatea gestului pe care îl face. Mângâie uşor chipul Maicii

Domnului, zăbovind câteva clipe cu privirea pierdută în ochii Ei. Se întoarce spre mine, la fel de serios. Îi zâmbesc. Mă priveşte fără a schiţa vreun zâmbet. Îmi pare că poate vedea până în adâncul sufletului meu cu ochii lui negri, aprinşi, pătrunzători. Nu ştiu de ce, copilul ăsta mă intimidează.

— Cum te cheamă?

— Ioan.

Rosteşte răspicat, apăsând fiecare literă , privind preocupat undeva departe, spre altar…

— Ah, mâine e ziua ta…

— Da. Îmi răspunde preocupat… de taine şi rosturi la care tare aş vrea, măcar pentru o clipă, să am cumva acces. Nimic mai greu – se pare – după cum îmi lasă de înţeles sobrietatea copilandrului cu ochi de mucenic, cu privire tristă de martir, cu paloare de sfânt… cu ochii lui aprinşi de prooroc…

— Mă laşi să te pup?

— Nu! Se ruşinează şi bate în retragere. Dar nu cu cochetăria copiilor de vârsta lui, ci cu sfioşenia unui pustnic. Cu un zâmbet trist care îmi pare a spune că nu gustă astfel de dulceţi lumeşti, ci caută alt fel de mângâieri… Se trage mai spre icoană şi lasă privirea în jos, roşind…

— Câţi ani ai, Ioan?

— Mâine împlinesc 7.

— Şi ce sfinţi iubeşti tu cel mai mult?

E prima oară când zâmbeşte.

— Evident… Zâmbeşte şi repetă, privindu-mă pe sub sprâncene ca un bătrân pus pe şotii… Evideeeent, Sfântul Casian. Ioan Casian.

Roşesc şi nu ştiu cum să ascund, cu ruşine, că nu ştiu prea multe despre viaţa sfântului.

Mă priveşte din nou până în străfundul inimii şi continuă, scutindu-mă de jenă…

— Apoi, Sfântul Ioan Botezătorul… Şi Sfântul Nectarie…

Chipul îi e plin de atâta lumină şi de iubire, de parcă sfinţii ar fi acolo, lângă noi.

— Avem prieteni comuni, îi spun zâmbind. Ce vrei să te faci când vei fi mare, Ioan?

— Preot!

Răsuflu uşurată… parcă aud vocea Părintelui Arsenie Boca: „Vă plângeţi că n-aveţi preoţi buni? – Naşteţi-i!“.

Felicitări părinţilor care îşi cresc atât de frumos copilul!

Îi sărut mânuţa mică, albă, de-o paloare stranie… Mă lasă, cu o naturaleţe incredibilă… Plec din biserică plină de nădejde şi de credinţă… Şi cu convingerea că Părintele Justin avea dreptate când spunea că a forma mame creştine e poate mai important decât a forma o armată…

P.S.: Ştiţi ce scriam recent în caietul sufletului meu? Că mi-aş dori să aud cândva un copil care, atunci când este întrebat ce vrea să fie când va fi mare, să răspundă:

— Sfânt!

Probabil că trebuie să îl nasc…

Constatare

7 Ianuarie

Dincolo de marea dramă a Annei Karenina, plec zâmbind din sala de cinema, cu gândul la replica savuroasă a unui personaj secundar, singura femeie care nu judeca alegerile Annei: „Aş fi făcut acelaşi lucru ca şi tine, doar că nimeni nu m-a vrut suficient de mult“. Cât de uşor judecăm… Dar câţi am face oare mai puţin

decât cei pe care îi blamăm, dacă ne-am lupta cu aceleași ispite? Ce simplă e viața, când nu porți niciun război…

Căci sete mi-e de setea ta…

7 Ianuarie

Aseară, am primit o scrisoare. Cea mai frumoasă scrisoare primită vreodată. Mesagerul? O stea căzătoare…

„Căci sete mi-e de setea ta…

Și-mi arde pieptu-n flăcări mii

Ce nici nu scapără scântei,

Ci universuri vii

Dansează luna-n ochi ce mor

Și sori încinși în plete port,

Ce dor de-atâta dor…

Se sparge gându-n mii furtuni

Talazuri de minuni

Vulcani de vise-erup în fum

În sufletu-mi acum

Și-mi pare c-aș putea de-aș vrea

O lume-ntreagă să fac scrum

Cu pofta-acestui dor nebun

Cu boala mea, cu vrerea mea, cu setea mea

De setea ta

Mi-s ochii grei de plânsul tău

Ce n-a fost încă plâns.

Mi-e mâna grea de tot ce-atât de mult se vrea

Să fie odată scris, de mâna ta.

Mi-e ființa plină de-mpliniri

Ce nu le-ai împlinit

Și vise mii-mi tresaltă-n trup

Ce nici nu ți le știi…

La mine le-ai lăsat, pe toate, -atunci cândva

La început de timp, când setea mea

Și setea ta o apă vie au fost

Se zbate-n mine-n tremur viu

Tot ce nu ai trăit

Și se cerșește-a fi simțit.

Și urlă-n visul meu mereu

Tot ce nu ai murit.

Lumina ta și umbra ta și-al nopților mister

În mine s-au unit nuntind și cer să-ți fie cer.

Dar ce păcat că nu-nțelegi

Că nu m-auzi, că nu mă vezi

Cu Cătălin al tău petreci

Pe maluri reci, lumești…

Fără să știi că setea ta

Doar cu-acea apă va tăcea

Ce nu-i aici, în tot ce poți vedea…

Degeaba cauți să o atingi

S-o pipăi, s-o pătrunzi, s-o simți…

Vei bea ce vezi. Mai sete ți-i.

Vei vrea mai mult. Vei bea în van.

Căci setea ta nu trece așa…

Cu Cătălini. Micimi și vini

Dulceți, averi și îngustimi

Păcate dulci, doruri lumești

Nu te-mplinesc. Mai goală ești,

Pe cât încerci să te-mplinești.

Și numai când asculți plângând

Tainele ascunse în Cuvânt

Tăcându-se în rugăciuni

De-abia atunci parcă începi

Să Înţelegi că setea ta e altceva…

Să-ți amintești de setea mea

De setea mea și setea ta

Ce amândouă -o apă vie-au fost cândva…

De-ai știi, iubita mea, că-n toate aste nopți

Când luna-mi plânge-n ochii morți,

Când ceru-aprins îmi e vulcan de stele mii făclii

Bocind de al tău dor în tristele tării

De-ai ști, iubita mea, că doar din cauza ta

În lume-i jale, doliu, dor și cerul plânge-n gol

Numai din cauza ta…

Căci sete mi-e de setea ta…

De setea mea în setea ta …

Ce-o apă vie au fost cândva…

Măsura

10 Ianuarie

Cât de important e să ne ştim măsura. Aşa cum poate fi greşit să credem că putem mai mult, oare n-o fi însă cu mult mai de neiertat să dai mai puţin decât ţi s-a dat să dai?

Să te împotmoleşti în muşuroaie când poţi să mişti munţi, să te bălăceşti în băltoace meschine, pline de noroi, în faţa blocului, când ai putea să păşeşti pe oceane, să te scufunzi în mlaştini de temeri şi-ndoieli, când ai putea aşeza stele pe cer după bunul tău plac, să scormoneşti prin cotețe tremurând de frica zilei de mâine, când ţi s-a oferit nici mai mult, nici mai puţin decât veşnicia, să te laşi legat de lanţurile obişnuinţei, confortului, patimilor, iubirilor de-o noapte sau de-o viaţă în care ajungi să te urăşti, când Iubirea îţi bate la uşă în fiecare clipă fără să te găsească acasă, să te laşi ros de viermele propriilor tale griji şi de egoismul care muşcă neîncetat din inima ta, când din ea s-ar putea hrăni zeci, sute, poate mii de oameni…

Poate că nu eşti fericit nu pentru că viaţa te face să faci paşi mai mari decât poţi, ci pentru că tu ai fost făcut să zbori. Poate că sufletul îţi plânge nu pentru visele pentru care ai luptat şi nu ţi s-au împlinit, ci pentru tot ce nu ai îndrăznit să visezi… şi tu eşti singurul care putea da viaţă acelui vis pe pământ. Poate că plânge inima în tine nu pentru că ai cerut prea mult şi nu ţi s-a dat, ci pentru că ai cerut prea puţin. Când ai fi putut primi totul.

Oare n-o fi şi ăsta un păcat? Să ceri mai puţin decât ţi-a fost cerut să ceri când te-ai născut, să dai mai puţin decât ţi s-a dat să dai, să nu îndrăzneşti să fii cine ai putea fi? Oare nu vom da socoteală la judecată de clipele când am fi putut schimba o lume – mai mare sau mai mică – iar pentru noi nu era nimic mai important decât rata de la bancă? Sau o pereche de pantofi? De clipele când ni s-a oferit libertatea (de fapt, ni se oferă în fiecare clipă…), iar noi am ales să rămânem robi închinători la viţei… care nici măcar nu mai sunt de aur în zilele astea când „Stomacul rules“…

Nu ştiu de n-o fi un mai mic păcat să mori arzând de vise prea mari, decât să NU trăieşti, murind încet de vise prea mici… Chiar dacă poate vei muri şi îţi vor spune că ai fost un biet fluture care a alergat să prindă soarele… Mai bine un fluture care a murit frumos, întru lumină, decât un mic soare care a uitat că este soare, şi trăieşte, plânge, pâlpâie şi moare ca un licurici anemic… bolnav, luminând, când şi când, doar în clipe de visare, credinţă şi nădejdi… căzând apoi, din nou, rapid, pradă propriului său întuneric… fără să ştie, vrea… uitând că trebuia şi ar fi putut… lumina o lume. Lumea lui.

S-avem milă…

12 Ianuarie

S-avem milă, deci…

„Clasa muncitoare nu are milă: mila este o stare patologică a bandiților creștini“ – Țurcanu, la închisoarea Pitești.

Vreau să evadez! Din Realitate în Adevăr

În realitate, nu ai niciodată timp. În Adevăr, te raportezi numai la Veşnicie.

În realitate, uneori ura învinge. În Adevăr, inimile nu ştiu decât să iubească. Chiar şi pe vrăjmaşi. Iubirea învinge întotdeauna.

În realitate 1+1 fac 2. În Adevăr, 1+1= Veşnicia.

În realitate, în faţa ta se află doar un cerşetor. Doar un bolnav. Doar un orfan. Doar un flămând. Doar un însetat. În Adevăr, în fiecare din ei se ascunde chipul Domnului – dacă asculţi cu atenţie poţi auzi… „flămând am fost şi nu mi-aţi dat să mănânc…“.

În realitate, cerşetorul îţi cere bani. În Adevăr, el este cel care îţi dăruieşte.

În realitate, ai fost rănit. În Adevăr, ţi s-a deschis încă o uşă spre mântuire.

În realitate, răneşti pe altcineva. În Adevăr, rănind pe altcineva te răneşti pe tine.

În realitate, minţi. În Adevăr, minţind pe altcineva te minţi pe tine.

În realitate, predomină teama, deznădejdea, ura, bănuiala, neîncrederea, egoismul, competiţia, răzbunarea, bârfa, zgârcenia, micimea, trădarea, răutatea.

Adevărul te face curajos, încrezător, nobil, generos, altruist, iertător, bun.

În realitate, eşti rănit, prigonit, batjocorit, hulit. În Adevăr vin îngerii şi te mângâie pe frunte.

În realitate, eşti lovit, tăiat, ucis, înjunghiat, tăiat în bucăţi.În Adevăr, vine Maica Domnului şi te coase[4].

În realitate, dăruieşti. În Adevăr, dobândeşti.

În realitate, plângi.În Adevăr, „fericiţi sunt cei ce plâng…“.

În realitate, eşti sărac. În Adevăr, poţi fi sărac pe pământ şi să ai palate în cer.

În realitate, nimic nu e sigur. În Adevăr, totul e cu putinţă.

În realitate, după viaţă urmează moartea. În Adevăr, după fiecare răstignire urmează învierea.

În realitate, când pleci, nu ştii dacă te mai întorci vreodată şi nici de te va mai aştepta cineva când te întorci. În Adevăr, de pleci, sau cazi, trebuie doar să vrei să te întorci sau să te ridici – întotdeauna te aşteaptă cineva cu bucurie.

În realitate, cauţi lucruri pe care nu le găseşti niciodată. În Adevăr, nu ai căuta dacă nu ai fi găsit deja.

În realitate, poţi rosti, scrie, auzi mii de cuvinte fără să înţelegi nimic. În Adevăr, poţi înţelege totul fără niciun cuvânt.

În realitate unele lucruri nu au sens. În Adevăr, nimic nu este întâmplător.

În realitate, vor să avem senzaţia că suntem ai nimănui. Dar noi ştim că, în Adevăr, nu e deloc aşa!

Doamne, ajută-mă să nu uit niciodată că în Adevăr lucrurile stau de multe ori altfel decât în realitate!

Ajută-mă să cred în ceea ce nu văd şi dă-mi curajul să pot trăi întotdeauna acolo.

Acolo unde nu sunt niciodată singură. Unde pot fi liberă. Unde nu pot fi niciodată învinsă. Unde lucrurile se văd cu inima. Unde sufletele îşi vorbesc fără

cuvinte. Unde inimile nu vor decât să îmbrățișeze. Unde mâinile nu vor decât să ajute, să dăruiască, să mângâie și să aline. Unde buzele nu știu decât să cânte, să ierte și să binecuvânteze. Unde nu există moarte. Unde nu e decât bucurie și lumină. Unde nu se vorbește decât o singură limbă: a Iubirii. Acolo. Dincolo de realitate. Întru Adevăr!

Larger than Death

19 Ianuarie

Ce expresie frumoasă a născocit limba engleză: „larger than life“.

Să nu încapi în viață. De prea multă iubire, frumos, imaginație, originalitate, forță, curaj… Să reverși tuturor din preaplinul tău, să (te) dăruiești, să strălucești, să plesnească chingile care se dovedesc meschine ale vieții de câtă lumină ai tu de oferit! Să nu încapi în șabloane, tipare, paturi procustiene. Să nu încapi în caracterizări, cuvinte, descrieri, etichete. Să fii dincolo de toate astea…

Să inventăm și noi una, zic… Dea Domnul să tindem să ne învrednicim să fim mai mari și decât Moartea! „Larger than death“! Că neamul nostru are câțiva și nu sunt puțini!

Dimineața Mulțumirii

20 Ianuarie

Așa a fost dimineața mea. Dimineața Mulțumirii:)

Duminică dimineața. Unii oameni se întorc de pe o parte pe alta în pat. Alții se întorc euforici de la club. Unii savurează pur și simplu tihna unei dimineți liniștite, fără alarmă, stres în trafic sau obligații. Alții aleargă grăbiți spre aeroport. Nu cu multă vreme în urmă, făceam aceleași lucruri. Azi mă îndrept

spre locul unde am găsit cel mai tare „drog“. Cea mai mare liniște. Cea mai mare căldură. Spre locul unde am învățat să zbor. La Biserică – „Aeroport duhovnicesc“. E duminică, întâlnirea mea săptămânală cu Dumnezeu. Pe care n-aș mai rata-o pentru nimic în lume. Citesc ce scrie un prieten drag, Emilian: „Să nu mergi la biserică duminică pentru că oricum vorbești tot timpul cu Dumnezeu e ca și cum nu ți-ai vizita părinții pentru că oricum știu că îi iubești…“. Așa că mă duc, să îi și arăt că îl iubesc. Și, mai ales, mă duc, alături de al zecelea lepros, să îi mulţumesc că m-a vindecat… „…că neputincios sunt de nu mă vei întări; orb de nu mă vei lumina; legat de nu mă vei dezlega; fricos de nu mă vei face îndrăzneț; pierdut de nu mă vei cerca; sclav de nu mă vei răscumpăra…“. E Duminică dimineața. E timpul evadării. Din realitate în Adevăr.

„Creștinismul e o martirizare a tot ce-i lumesc, dar și dă ceva în schimb: liniștea aici și făgăduința mântuirii viitoare. Pe când diavolul e mai exigent: în schimbul simțământului demnității, el nu oferă decât deznădejdea. Îi dai conștiința, pacea, somnul, îți vinzi prietenii și rudele, cedezi absolut totul și mai mult ca totul – și toate pe degeaba. Ce-a obținut Iuda de la diavol? Nimic. A fost fraierit. S-a ales cu disprețul bătrânilor și a restituit banii; s-a ales cu ștreangul și cu hohotul de râs al Necuratului“.5

(Nicolae Steinhardt)

Oameni și păsări…

21 Ianuarie

Știți păsărelele acelea mici, singurele care cântă pline de veselie în toiul iernii, când totul e tăcut și mohorât? Piţigoii? Tocmai am aflat că dacă își pierd libertatea se sinucid… Puși în cușcă, în scurt timp își înfig gheruțele în gât sau își dau cu ciocul în inimă, până mor.

Până acum iubeam ciocârliile veșnic îndrăgostite de soare, care uneori se înalță cântând spre el și se întâmplă să moară, pentru că au urcat, fără să își dea seama, pierdute în cântul lor de iubire, în ceruri prea înalte pentru inima lor mică… Mi-

am dorit dintotdeauna ca inima mea să învețe de la ele cum să moară…

Astăzi știu de unde să învețe cum să trăiască: de la păsările acestea mici care ne umplu iarna cu cântul lor vesel și iubesc libertatea mai mult decât viața…

Ca o lumânare

22 Ianuarie

… nu-mi doresc decât să ard, așa cum arde o lumânare, luminând plecări și întoarceri, cuvinte și tăceri, mustrări și mângâieri, bucurii și dureri, cu binecuvântarea acelei multiubitoare flăcări care iartă totul, crede totul, speră totul, suferă orișice…

… nu-mi mai doresc nici să ating soarele, nici să fiu o stea, nici să trăiesc numai în focuri de artificii… nu-mi mai doresc decât să învăț să ard, mocnit, constant, pâlpâind iubire, căldură și lumină, cu sufletul îngenuncheat și cu trupul drept… ca o lumânare.

Maica Domnului şi nodurile

23 Ianuarie

„Maica Domnului e foarte supărată pe cei care nu-i cer nimic!“ – Părintele Arsenie Papacioc

Am găsit o icoană superbă. Maica Domnului, Împărăteasa Cerurilor, desfăcând cu răbdare nodurile unei panglici pe care i-o întinde un înger. Și odată cu ele, necazurile sufletului care i se roagă fierbinte să îi fie ascultată cererea și desfăcut nodul strivitor de suflet. Da, Maica Domnului are răbdarea, iubirea și bunătatea să facă asta pentru fiecare dintre cei care o roagă! Mulți însă nu îndrăznesc să îi ceară asta.

Hotărâsem să îmi tai singură, fără milă, nodurile imposibile. Că nu degeaba mă cheamă Alexandra. Însă, poate nu întâmplător, l-am „întâlnit“ astă-seară pe Părintele Papacioc. Și m-a certat că nu i le dau Ei…

Avem pe Maica Domnului, dacă este atât e destul! Maica Domnului este o nouă lume, Maicii Domnului îi place să stea la căpătâiul durerosilor, la căpătâiul suferinzilor, deși stăpânește întreg cerul și pământul. Este o enorm de mare greșeală, așa cum spuneam, să nu-i ceri nimic! E foarte supărată pe acei care nu-i cer nimic!“

„Noi batem clopotele, ne luptăm să fim prezenți, și nu vi se cere nimic decât atât, să fii prezent și să spui: Maica Domnului, nu mă lăsa!“. Credeți că e puțin? Nu e puțin unde e dragoste desăvârșită. Acolo unde e dragoste desăvârșită, totul este posibil. Încercați să vă iubiți! Vă spun, dragii mei, iubirea este criteriul judecății de apoi.

(Părintele Arsenie Papacioc)

Unde sunt cei care nu mai sunt?

23 Ianuarie

Astăzi se împlinesc 501 ani de când s-a urcat pe tron Domnul Neagoe Basarab. Răsfoind testamentul său, plin de învățături creștine, mi-a devenit și mai clar ce ne lipsește astăzi. Ce nu au cei care ne conduc. (Și pe care poate că îi merităm, pentru că nici noi poate că nu avem prea multă…): Frică de Dumnezeu. Unde e un Ștefan, Atletul lui Hristos, care nu făcea nimic fără binecuvântarea sfântului său duhovnic Daniil Sihastrul? Ridica biserică după biserică, el și ai lui nu plecau la luptă nespovediți, neîmpărtășiți, cu crucea în față și în inimă, lăsându-se conduși de sfinți? Unde e un Brâncoveanu? Un Neagoe Basarab cu viața sa smerită, cu milosteniile sale, cu salba de biserici și de mănăstiri construite, cu înțelepciunea sa și curăția sa, cu soția sa care și-a vândut bijuteriile de familie ca să poată fi terminată mănăstirea Curtea de Argeș? Unde e Căpitanul, cu ale sale ore întregi petrecute zilnic în fața icoanei, cu postul de la care nu se abătea

niciodată, cu Paraclisul Maicii Domnului citit în fiecare noapte… Unde este evlavia familiei regale care a înţeles că „Fără Mine nu puteţi face nimic…“ (Nihil Sine Deo)?… Unde sunt „cei care nu mai sunt“?! Mi-aş dori să ne învrednicim să mai avem ca ei…

Mi-e dor de toţi cei dinaintea noastră care au căzut ca şi oameni, dar Dumnezeu din ei, cu sfinţii şi arhanghelii Săi, a triumfat. Şi prin jertfa lor, şi neamul nostru.

Dacă mai suntem azi e pentru jertfa şi pentru rugăciunile lor. Să nu-i lăsăm singuri… Deja, după cum spunea domnul Răzvan Codrescu, „trăim pe datorie“.

Salt de credinţă

Să sar? Să nu sar?

A trebuit să intre tinerii în cuptorul de foc, neavând nicio garanţie că flăcările nu îi vor arde.

A trebuit să intre proorocul Daniel în cuşca leilor, neavând nicio garanţie că va scăpa teafăr.

Părintele Daniil (Sandu Tudor) a intrat în temniţă pentru apărarea dreptei credinţe. A fost băgat la izolare la o temperatură în care câteva zile şi nopţi ar fi fost suficiente pentru ca orice om obişnuit să moară îngheţat. S-a aşezat pe cimentul îngheţat, cu trupul aşezat în formă de cruce şi a rostit neîncetat: „Doamne, Iisuse…“ A ieşit după şapte zile de parcă ar fi trecut doar câteva ceasuri.

Dar noi? Noi avem nevoie de garanţii (De fericire. De siguranţă. De confort. De nivel minim de venituri. De acceptare socială. De iubire. De cură obişnuită de shopping. De vacanţe. De răsfăţul cu care ne-am obişnuit. Etc.) Noi? Ne-am pierdut în contracte. (Prenupţiale. Cumpărare. Vânzare. Antecontracte. Confidenţialitate. De asigurare. Etc.) Pentru noi cei care ne-am înrăit de la atâtea garanţii. Garanţii peste garanţii, peste garanţii. (Şi, în ciuda lor, oamenii se trădează din ce în ce mai mult unii pe alţii…)

Noi suntem fraţii lui Toma Necredinciosul. Noi vrem să pipăim…

Nu ştim că da, cineva va fi mereu acolo să te prindă. Însă pentru a te prinde, va trebui să sari. Fără să Îl vezi. Îl vei vedea doar după ce vei fi făcut saltul. Cu credinţă.

Îţi vei găsi plasa de siguranţă care te va propulsa şi mai sus, în măsura în care vei fi convins că vei găsi acea plasă de siguranţă. Vei găsi pământul pe care să îţi aşezi picioarele aruncate peste hăuri în măsura în care vei crede orbeşte că îl vei găsi. Nu te vei scufunda în valurile tulburi ale mării, în măsura în care vei crede cu tărie în forţa care îţi va da puterea să te ridici deasupra talazurilor. Pentru a fi mai mult.

Nu ştim că nu sari după ce vezi, ci vei vedea după ce vei sări.

Nu ştim că poţi avea totul. Şi ţi se cere atât de puţin… Să crezi. Să crezi cu adevărat că ţi se poate da totul.

Nu e simplu. Dacă ar fi simplu, toţi oamenii ar fi sfinţi. Sau mucenici. Sau, măcar, mai puţin nefericiţi. Dar nu e. „Mulţi chemaţi, puţini aleşi“.

„Cred, Doamne, ajută necredinţei mele!“

— *„Crezi tu că te pot ajuta?“*

— *„Să-ţi fie ţie după credinţa ta“*

„Îndrăzniţi, eu am biruit lumea!“

„Cerul nu îţi dă garanţii“. (Dostoievski)

Cerul Este.

Şi… „În cer s-ajunge dintr-un salt

Sau nu s-ajunge-n veci de veci…“ (A. Macedonski)

Vei sări?

„Doamne, să (ii) vedem!“

28 Ianuarie

…Atunci ți-a răsunat pentru prima dată chemarea pe care urechile tale însetate de adevăr au primit-o, iar sufletul tău dornic de absolut a urmat-o. Pe atunci eram singur, dar știam că glasul meu nu era vox clamantis in deserto, căci erau cuvintele lui Iisus; știam că vorbele prin care îți spuneam: „Pregătește calea Domnului, drepte fă cărările Lui spre inima ta!“, vor pătrunde în urechile tale. Și nu m-am înșelat, căci iată câți suntem astăzi aici ca să ne mărturisim, chiar și numai în inima noastră, credința în Hristos și dragostea unora față de alții. De ce te-am numit prietenul meu și de ce mi-am dat sufletul în inima ta, tinere? De ce am crezut în tine până la a te implica în actele mele de credință, până la a-mi pune viața pentru tine? Pentru că duhul meu a cunoscut sufletul tău, încă înainte de a-mi fi auzit tu cuvintele și încă înainte ca eu să te fi văzut. Îți știam neliniștea și frământarea, nefericirea și suferința. Înțelesesem încă de pe atunci că răutatea ta era un scut împotriva lumii, iar bravada ta – o apărare pentru rănile tale. Pentru că tu ești prietenul meu; ne leagă o prietenie pe care nimic și nimeni n-o poate desființa, deoarece libertatea noastră este garantată de Iisus, iar temelia iubirii noastre este El, Cel Înviat, Care ne-a spus: „De acum nu vă voi mai numi slugi, căci sluga nu știe ce face stăpânul ei; ci vă voi numi pe voi prieteni, pentru că toate câte am auzit de la Tatăl Meu vi le-am făcut cunoscute“ (Ioan 15, 15)“

Șapte Cuvinte către Tineri – Pr. Gheorghe Calciu Dumitreasa

O fotografie-rană. Vie! Mă dor sângele, inima, sufletul, carnea! Plânge inima în mine! Am văzut astăzi probabil ultima fotografie a Căpitanului. La ultimul său „proces“. De fapt, un simulacru de proces.

„Și totuși Tribunalul, fără a avea nicio dovadă, nici cea mai mică dovadă, a răspuns afirmativ la toate întrebările, condamnându-mă la 10 ani muncă silnică. O mare nedreptate! Primească Dumnezeu și suferința mea, spre binele, spre înflorirea Neamului nostru.

Durere lângă durere, chin lângă chin, suferință lângă suferință, rană lângă

rană, pe trupuri și în suflet, mormânt lângă mormânt, așa vom învinge…“.

Avea să fie ucis mișelește, curând.

Dumnezeule, ce cearcăne negre are! Cât e de slab! Înfrigurat, slăbit, înfometat și, mai ales, Umilit. Așa răsplătește România iubirea de neam! Își ține mâinile, cu palmele deschise pe piept. Cu inima deschisă, arzând de Iubire, pusă pe tavă, spre hrana tuturor… Din bezna celulei, din mlaștina deznădejdii s-a mai ridicat o dată, încă o dată, a câta oară… Nu pentru el, nu pentru familia sa, nu pentru interesul său, nu a avut niciodată așa ceva!, ci pentru neamul ăsta pentru care a trăit… să îl apere, să îl ridice, să îl ducă sus în cer. Din întunericul și mizeria celulei s-a ridicat, cu încă un efort supraomenesc. Dumnezeu știe cât l-a costat fiecare gest care l-a adus în camera aceasta. E din nou impecabil. Câte a îndurat!!! Oricine altcineva ar fi fost de mult mort. Înnebunit. Distrus. Vândut. Fugit. El stă în picioare. Numai el știe cum. Stă drept. Numai el știe cât îl doare. Nu renunță. Numai el știe de câte ori a vrut, dar dragostea de neam l-a împins mai departe, dincolo de el. Crede. În justiție, în bine, în dreptate, în ideal, în oameni, în Dumnezeu. Numai el știe câte motive i s-au dat să se îndoiască, să hulească chiar. Însă iată-l aici, după o viață de lupte, cu flacăra din suflet, care a aprins o țară întreagă, încă arzând. În ciuda oricăror probabilități. Și iată cum flacăra lui încă arde, peste decenii, în mine. Și în atâția alții. În ciuda oricăror probabilități.

Gardianul îl privește mut, cu uimire. De la câteva galaxii distanță. Nu înțelege nimic. Nu aveau cum să îl înțeleagă. Spiritul, mintea, viziunea lui erau cu câteva veacuri înaintea contemporanilor săi. Așa cum nici noi, cei de azi, n-am înțeles nimic. Măcar de nu am continua să îl / să îi umilim!

Făt-Frumos al neamului, tot ce a dat neamul acesta mai bun în ultimele secole, e aici în fața ochilor mei, strivit, călcat în picioare, scuipat, calomniat, bătut, înfometat, disprețuit, umilit. Și nu am cum să îl ajut. Nu am cum să urlu împotriva unei nedreptăți atât de mari. Familia plânge după el. Camarazii îi sunt toți în temniță. Toți cei care au crezut în visul lui și au fost dispuși să îl urmeze până la moarte și dincolo de ea, floarea acestui neam, tot ce am avut noi mai bun, sunt, la rândul lor, călcați în picioare… familiile, așijderea. Atâta suferință! Cearcănele pe care le are nici nu sunt pentru suferința lui, ci pentru a lor. Sunt convinsă. El știe și poate să poarte povara unui vis atât de mare… dar ceilalți?

Dar ce mă doare și mai tare este faptul că, iată, după atâția ani, în fiecare zi, în

fiecare clipă de uitare, indiferenţă, tăcere, îi mai răstignim o dată!!!

Oamenii ăştia şi-au iubit neamul mai mult decât viaţa. S-au jertfit pentru el. Au fost prigoniţi, bătuţi, torturaţi, schingiuiţi, omorâţi, aruncaţi la câini, fără cruce, pentru apărarea neamului şi a demnităţii sale, pentru apărarea credinţei. Marea majoritate a populaţiei habar nu are de ei! Nu o să avem o scuză la Judecata de Apoi. Nici în faţa copiilor noştri. Că n-am ştiut. — De ce n-aţi ştiut? Trebuia să citiţi! Sunt, slavă Domnului, sute de cărţi scrise despre lupta lor. Nu mai poţi fi la fel după ce citeşti „Însemnări de la Jilava“, „Sfântul Închisorilor“, „Jurnalul Fericirii“. Nu mai ai voie să spui despre legionari că sunt fascişti! Iertare, dar înseamnă că eşti ori incult, ori rău intenţionat! Nu spun că sunt perfecţi… Au gresit. Dar dacă au greşit, cu atât mai mult trebuie să ne rugăm să le fie iertate păcatele, să putem merge înainte, ca neam… sa învăţăm să nu mai greşim şi noi, la rândul nostru. Să plângem, să cerem iertare, să ne pocăim, să punem odată şi odată început bun! Dar dacă au făcut ceva bun, fraţilor, şi noi nu vedem, plânge cerul de lacrimile lor, urlă pământul de sângele lor vărsat şi uitat pe nedrept, mocnesc oasele lor neîmpăcate sub mall-urile noastre, se răsucesc în nemormintele lor, fără cruci… şi greu blestem se adună asupra noastră! Noi, cei care îi uităm astăzi, cei care îi umilim din nou, cei care îi călcăm din nou în picioare cu indiferenţă sau laşitatea noastră, avem mâinile mai pătate de sânge decât cei care i-au ucis prima oară. Nu avem nicio scuză! Nu putem construi nimic până nu ne „îngropăm“ morţii creştineşte, cu cruce, cu slujbă, cu rugăciuni de iertarea păcatelor, cu pomenire. Cu atât mai mult cu cât noi nici măcar nu avem morţi! Ci sfinţi! Nu oase plâng în pământuri uitate, ci sfinte moaşte. Nu fantome bântuie înfricoşătoare peste urmaşii care i-au uitat, ci lacrimi de sfinţi picură nevăzute din ceruri implorându-ne să îi vedem! Să îi auzim! Să îi pomenim! Să ne cuminecăm prin ei! Cât de proşti putem fi!… Noi, cei împărţiţi pe categorii…

— „Nu ştiu, nu mă interesează, io am rate de plătit, ce treabă am eu cu ce-a fost…“

— „Legionarii? Nişte fascişti!“ (Am întâlnit oameni cu două facultăţi, intelectuali, lideri de opinie, spunând asta! E inadmisibil să nu citeşti măcar două cărţi de referinţă în domeniul acesta! Şi atunci nu ai cum să îţi mai menţii poziţia! Ma îndoiesc că îl mai poate acuza cineva, argumentat şi fără rea intenţie, pe Căpitan, fără să îi găsească mult mai multe calităţi decât defecte, mult mai multe fapte bune decât greşeli, pe care oricum le-a plătit din plin! – după ce citeşte tot ce a scris şi ce au scris alţii despre el…).

— Paradoxal, cea mai tristă categorie este cea a celor care îi ştiu, îi citesc, îi iubesc, dar nu îi mărturisesc. Sau o fac doar pe jumătate, sau pe sfert. Mai bine am tăcea. „Adevărul spus pe jumătate e tot minciună“, spunea domnul Iulian Constantin. Nu face nimănui bine o astfel de mărturisire. Oare dacă ne-am întâlni faţă în faţă, ochi în ochi, cu cei care au îndurat suferinţe de neimaginat, murind ca martiri, doar pentru că nu au vrut să se lepede de Legiune, ce ne vor spune referitor la faptul că ne-am ferit să îi numim legionari? Ceea ce era cel mai important pentru ei – din moment ce au murit pentru asta! Ne vom întâlni cândva, să ştiţi! Şi, nu ştiu, dar eu, să fiu în locul lor, aş prefera să strâng mâna unui om care a tăcut cu totul… Măcar n-a fost căldicel… decât unuia care m-a „mărturisit“, ascunzând ce era mai important la mine. Ori îi mărturisim total, ori nu. De-aia sunt încă crezute toate prostiile despre legionari, pentru că toţi cei care ar fi în măsură să vorbească tac! Îl poartă pe Căpitan în inimă şi tac, lăsând nebunii şi dezinformaţii să calce zilnic în picioare memoria lor!

Ei au fost ceea ce au fost, în ciuda tuturor riscurilor! Au preferat să moară în chinuri decât să se dezică de ceea ce erau!

Nouă ne e frică şi să zicem, verde în faţă, ce au fost!

Iertaţi-mă, vă rog, dar asta este o postare altfel… Vin de la Aiud, fraţi şi surori, dintr-o Râpă a Robilor. Care robi sunt însă mai liberi decât noi. Dintr-un loc care teoretic ar trebui să fie al Morţii. Dar văd şi simt că suntem mai morţi decât ei. Dintr-un loc care ar trebui să fie al înfrângerii. Dar văd că noi suntem cei înfrânţi, fără ca măcar să fi luptat. Nu ştiu, parcă m-aş bucura să nici nu daţi like-uri. Nici nu îndrăznesc să scriu despre ei. Îmi pare că i-aş profana. Dar nu mai pot nici să tac. Ăsta nu e subiect de like. Ăsta e crez. E misiune. E mărturisire de sânge. Sunt oasele lor urlând de sub pământ. Sunt spiritele lor rătăcind fără pace peste dealuri, munţi şi văi unde nu mai au casă. Unde nu e voie să li se rostească numele. Numele lor au fost acoperite în locuri pe care ei le-au construit. Numele lor, mulţi dintre ei mai curaţi decât vom reuşi noi vreodată să fim, sunt tăvălite în noroi. Asta nu e o postare obişnuită. E declaraţie de război oricui îndrăzneşte să ni-i mai profaneze. Gata, pe aici nu se (mai) trece! Măcar atât să facem! Măcar atât…

Nu, nu da like. Cunoaşte-i. Citeşte-i. Pomeneşte-i. Iartă-i, dacă au greşit. Roagă-te pentru ei. Nu îi uita! Vorbeşte despre ei. Urmează-i în ceea ce au făcut bun. (Oare putem?) Mergi pe urmele lor. Mângâie zidurile de la Jilava, Sărută-le oasele care revarsă mir la Aiud, mergi la Piteşti, la Sighet, la Gherla, fă-le un

parastas, dăruiește unui copil o carte despre ei… Când vom vărsa măcar atâtea lacrimi câte au vărsat ei și ai lor, când îi vom ști și plânge pe toți, pe absolut toți, când îi vom mărturisi total, cu bune și cu rele, când le vom urma exemplul și le vom evita greșelile, când toți strigoii care bântuie țara îșI vor găsi liniște, când toate sfintele lor moaște vor fi la loc de cinste, de-abia atunci vom putea începe să clădim cu adevărat ceva.

Și cred că dacă nu vom face noi ce trebuie făcut vor urla pietrele, vor striga munții, se vor cutremura cerurile, Dumnezeu va trimite păgânii și străinii să ne arate ce sfinți avem… Ei și-au făcut din plin datoria. Noi trebuie doar să îi mărturisim pentru a putea pune următoarele cărămizi pe fundația jertfei lor…

Doamne, miluiește-ne și trezește-ne!… fiindcă îmi răsună în inimă cuvintele unei inimi arse care își urlă durerea și avertismentul, de dincolo de veacuri…

„S-ar părea astfel că eu și camarazii mei suntem un fel de ciudate făpturi cu două vieți, un fel de strigoi ridicați dintr-o lume apusă spre a purta duhul spaimei de azi. Chiar așa suntem. Suflete dezrădăcinate care, purtându-și neodihna peste o viață dărâmată, nu vor avea pace nici în mormânt până când nu vor ridica din nou ceea ce alții au pângărit, au risipit și au pus sub blestem.

Oamenii veacului de astăzi să-și oprească o clipă huzurul și nepăsarea și să asculte ciudatele zgomote care frământă adâncurile neînțelese și chiuie cu vânturile nopții. Și să știe: se apropie stăpânirea strigoilor, cumplită!“

„Ei au biruit însă instinctul de conservare și și-au afirmat public și curajos credința și libertatea de opțiune pentru ea. Ei au ales deschis pe Hristos și Biserica Lui. Erau toți tineri ca tine, prietenul meu, și tot ca tine de buni, de generoși, de bravi. Erau prietenii noștri. De aceea s-au și găsit unii dintre voi care să le scrie cuvinte de prețuire și de încurajare, prin care voiați să le spuneți că nu sunt singuri, că toți cei mai buni cred ca ei, iubesc ca ei, vor să se exprime liber ca ei. Prietene, ne leagă această infinită iubire a lui Hristos, ne leagă organic credința în El. Și ne leagă prietenia noastră comună, căci toți oamenii suntem prieteni de-ai lui Hristos. Nu te teme, tinere, să te afirmi ca prieten al Lui. Nu te teme să respingi o ideologie ateistă, care urmărește să-ți anuleze sufletul ca entitate metafizică, sau măcar să ți-l schilodească. Nu te teme să afirmi că neamul nostru este dintru începuturile lui creștin și ortodox, că

douăzeci de ani de ateism impus și de propagandă nu-i pot opri aspirația spre absolut. Crede și iubește! Credința te face liber, iubirea te unește. Vei fi liber în unirea cu Iisus Hristos și vei rămâne în dragostea Lui. Iată cât de sus ai ajuns, prietene, încât ești acum prietenul lui Hristos! Pentru aceasta te iubesc, tinere; și pentru aceasta cred în tine.“

Șapte Cuvinte către Tineri – Pr. Gheorghe Calciu Dumitreasa

Am primit o scrisoare. De la nepoata poetului Vasile Voiculescu[6] către bunicul ei, martie, 2015

„Îmi doresc atât de mult măcar să te visez! Te-am visat acum 30 de ani înainte să o aduc pe lume pe strănepoata ta… erai îmbrăcat așa cum mi te aminteam eu din plimbările noastre zilnice prin Cișmigiu, Dealul Mitropoliei, mănăstirea Antim! Erai în fața mea și aproape îți simțeam răsuflarea… privirea semeață, caldă și pătrunzătoare… acum sunt mult mai aproape ca atunci de vârsta pe care o aveai tu, când Iisus ți-a încercat Tăria Puterii și ai fost azvârlit pe nedrept în beciurile de la Aiud…

Trec anii și în loc să uit – înțeleg! Te-ai întors într-o bună dimineață și nu-mi amintesc decât ochii la fel de arzători, într -un trup firav și ostenit… mi-ai spus cu atâta căldură „păunița mea“…

Ai murit în dureri după un an, șoptind să nu dăm nimic din Opera ta acelor parșivi… nu te-am ascultat, dar ne-am gândit că erau încă mulți în acest Neam care te-ar fi înțeles și iubit, prin acestă Operă postumă… și se pare că nu am greșit…

Regretăm însă faptul că nici după atâta amar de ani nu au fost de acord să ni se înapoieze cărțile tale iubite – 9.000 de volume dintre care unele de mare valoare… știu că ai întrebat de ele cum ai ajuns acasă… și aflând că au fost aruncate cu lopata în camion, ai spus – „atunci pot să mor“…

Este mult mai greu decât mi-am închipuit să ți scriu căci asta înseamnă să-mi așternpe hârtie cele mai dragi și nebănuite amintiri… și mi-e teamă să nu le distorsionez…

Amintiri care din păcate s-au oprit când aveam doar 11 ani…

Au scris atâția despre tine și opera ta, cum mă pot compara sau întrece cu ei… doar iubirea care pe măsură cu trecera anilor s-a sublimat… cu ea îndrăznesc să mă măsor, căci ei nu s-au urcat dimineața în patul tău plin de cărți și poezii, nu s-au jucat cu barba ta de sfânt coborât din icoanele care acoperau pereții biroului-dormitor, nu au ascultat poveștile minunate care nici astăzi nu știu dacă erau pe loc imaginate de tine…

Mi e tare dor și știu că mă aștepți… mai stau puțin…

Michaela

Seară de iarnă la Mănăstirea Prislop

29 Ianuarie

Seară de iarnă la Mănăstirea Prislop. Clopotele umplu valea de bucurie tainică. Toaca alungă hotărâtă deznădejdile mute. Mestecenii își fac rugăciunea de seară. Cerul parcă râde, strălucind de stele mii. Luna uriașă, plină, îmi luminează calea. Haiduc, ciobănescul alb, care pare a fi aici de veacuri, ceartă duhurile cu lătratul său greu, rar, hotărât. Să se știe că mănăstirea are străjer! Și apoi tăcere. Câte o pală năzdrăvană de vânt mângâie în treacăt brazii și îi scutură în joacă de zăpadă – neaua cade în rafale scurte, cu zgomot ușor, de parcă s-ar mișca aripi nevăzute de îngeri. Dar atât. Niciun alt sunet. România Profundă e tăcută.

O măicuță aparent aspră, încruntată, mă privește cu ochi strălucind de aceeași bucurie tainică și îmi spune cu un zâmbet blând, de-abia ghicit:

„Mai veniți pe la noi. Părintele vă așteaptă. Mereu. În rest… Totul trece…“.

Cine din lumea aceasta îți este prieten adevărat, sau cine „și-ar pune sufletul“ pentru tine?

Șapte Cuvinte către Tineri – Pr. Gheorghe Calciu Dumitreasa

Cearcăne şi Suflet

2 Februarie

„Iubesc ridurile de pe chipurile femeilor. Îmi place să ghicesc povestea din spatele fiecăruia…“, îmi spunea cândva Marc Levy, un scriitor – dar înainte de toate, un Om – pe care îl prețuiesc enorm. Îmi vin în minte cuvintele sale şi mai ales privirea lui, vânătoare de taine, în timp ce privesc un portret de-al meu primit în dar de la un alt Om drag. Un tablou superb! Știți ce mă fascinează însă cel mai mult? Un Cearcăn! Nu îmi pot lua ochii de la el. E redat parcă nu în creion, ci în fâșii decupate din sufletul meu şi lipite apoi cu lacrimi pe hârtie. Din cearcănul acela îmi zâmbesc atâtea vise… îmi plâng atâtea doruri… atâtea cuvinte care n-au fost rostite îşi croiesc parcă acum drum afară din inimă. Atâtea frici ce-au fost învinse, atâtea punți ce-au fost trecute – şi atâtea altele care au fost arse… – atâtea scântei de nebunie, atâtea flăcări care-au aprins fiecare fibră a sufletului, atâtea lacrimi de căinţă, pentru ce a fost – sau nu, atâtea întrebări nepuse, atâtea răspunsuri nedate, atâtea daruri nedăruite, atâtea taine nerostite, atâtea inimi neiubite gemând pe lângă una, două preaiubite, atâtea drumuri, atâta fericire apusă, atâta bucurie trăită până la paroxism, atâtea temeri, atâtea îndoieli, atâtea nesiguranțe – unele biruite, altele nu, atâtea măşti ce-au rupt bucăți din mine, atâtea răni ascunse prea mult timp…

Atâta iad… şi tot atâta rai… ascunse-n umbra rece a unui… cearcăn!

Oameni dragi, cât de frumoase ne sunt imperfecţiunile! Vreun rid adâncit de vreun dor mistuitor, colţul buzelor lăsat de prea multe iubiri ce-au tot smuls părţi din noi sau ridicat şi încreţit de atâtea râsete nebune, obraji palizi şi traşi de suferințe, mântuitoare sau nu, pungi sub ochi, umflate de griji, de taine, de dureri pe care ni le-am purtat singuri, cearcăne, ochi umflați de lacrimi de pocăință… Ce mult se pierde astăzi, în veacul botox-ului şi al colagenului, când oamenii nu mai au curaj să fie, pur şi simplu, cine sunt. Când fug să îşi acopere tocmai ridul a cărui poveste e căutată cu ardoare de cineva prin lumea întreagă… Când doamnele merg să îşi umfle buzele cu colagen, sânii cu silicon, fesele cu whatever, fără să se gândească la faptul că mâine va apărea cineva care a avut un medic mai bun sau şi-a injectat mai multă substanță… Şi vor rămâne singure, cu

buza umflată la propriu, în timp ce iubirea viselor le caută prin întreaga lume umbra zâmbetului pe care îl aveau când erau copii. Oameni dragi, să ne iubim imperfecțiunile acestea pe care ni le-au așezat Dumnezeu, viața, pe chipuri… parcă nicăieri altundeva nu e mai mult din noi decât în ele. Poate mă înșel, dar cred că cei care ne iubesc cu adevărat ne iubesc nu în pofida lor… Ci tocmai pentru ele!

Smerenie

2 Februarie

Smerenie. Un cuvânt cât o Veșnicie. Pe care poți să o ai sau să o pierzi.

Străinul

În fiecare zi de duminică, Străinul venea să moară. Din iubire. Pentru oameni. În timp ce lumea își urma liniștită mersul firesc pentru o zi de odihnă, tihnită, moale, liniștită, câțiva oameni lăsau totul la o parte, puneau pe ei ce aveau ei mai bun, își îmbrăcau sufletul în smerenie și plecau tăcuți spre muntele pătimirii. Străinul urca muntele poticnindu-se, cu fața plină de praf și de sânge. Oamenii Îl urmau, plângând, în tăcere. Unora le curgeau lacrimile șiroaie pe față. Altora le plângeau numai inimile, pe ascuns. O femeie îi întindea când și când Străinului o maramă să își șteargă fața însângerată, un bărbat Îl ridica de jos, când și când, atunci când cădea, altul ținea și el cum putea de crucea care îi strivea umerii, o bătrână îi uda buzele cu puțină apă, altele Îl urmau bocind și rugându-se cu murmure de jale, câțiva copii Îl urmau cu ochii mari, triști, plini de lacrimi, uimiți că, deși chinuit și aproape doborât, Străinul le zâmbea totuși blând, cu o iubire pe care nu o puteau cuprinde.

Orașul își vedea nestingherit de treburile sale duminicale. Oamenii se plimbau pe străzi frumos îmbrăcați, cafenelele erau înțesate de cupluri gălăgioase, în malluri parcările erau pline-ochi, în magazine femeile se băteau pe genții scoase la

vânzare cu preț redus, în timp ce în parcuri oamenii mișunau ca niște furnici, printre râsetele de copii care umpleau aleile de viață. Pe un deal de la marginea orașului, un Străin murea. Din iubire pentru ei.

În fiecare zi de duminică, Străinul făcea minuni. Vindeca boli, făcea orbii să vadă, pâinile să se înmulțească, peștii asemenea, transforma apa în vin, învia morți. În timp ce lumea își urma liniștită mersul firesc pentru o zi de odihnă, tihnită, moale, liniștită, câțiva oameni lăsau totul la o parte, puneau pe ei ce aveau ei mai bun, își îmbrăcau sufletul în bucurie și plecau tăcuți spre muntele minunilor și al Învierii. O femeie care fusese cândva prostituată își ținea acum copilul de mână, strâns, să nu cumva să greșească și el calea. Soțul o mângâia cu iubire. Era acum asemeni unei sfinte. Un fost cap al lumii interlope își ștergea pe ascuns lacrimile de pocăință. Era acum ascet, model de viață, de smerenie și de bunătate pentru toți cei care îl urâseră până atunci. Mai încolo, un fost dependent de droguri îi plângea pe toți cei asemeni lui care nu avuseseră șansa să-l întâlnească pe Străin. Unii erau pe străzi, alții în spitale de nebuni, alții erau morți demult. Mai încolo, o fostă persoană publică. Furase tot ce era de furat – tot ce munciseră generații întregi în decenii distrusese el în câteva luni. Deși avea cele mai scumpe haine, palate, mașini, ceasuri, călătorii, nu putea dormi noaptea. Până în ziua când îl întâlnise pe Străin. Se urcase într-un copac să Îl vadă. Îl îndemnase inima. Căci pentru prima oară în zeci de ani, la vederea Străinului își simțise din nou bătând cu putere biata inimă, ce fusese prea mult timp anesteziată, împietrită, ofilită. Pentru prima oară în zeci de ani, o simțise bătând cu bucurie. Pentru prima oară după nu știu cât timp, se simțise viu. De atunci, din ziua aceea, s-a născut din nou. Puțin mai încolo, o familie fericită, cu patru copii. Într-o lume a divorțurilor, a avorturilor, a feminismului, a concubinajului, a aventurilor de o noapte, a căsătoriilor din interes, a carierelor… într-o lume nebună, nebună, nebună, ei își zâmbeau cu iubire, calmi, liniștiți, împăcați. Păreau o insulă de iubire, de pace și de curăție într-o lume năpădită de patimi. Se țineau de mână, cu aceleași emoții de la primele întâlniri, și erau, și acum, după atâția ani, la fel de bucuroși să se poată jertfi unul pentru celălalt. Ceva mai încolo, o bătrână frumoasă cu chipul plin de lumină, cu o lumânare aprinsă în mână, ținea de mână un îngeraș mic, blond, cu ochi albaștri, care privea cu uimire și cu emoție flacăra lumânării ce îi ardea între degete. Bătrâna se vindecase de cancer. Copila se născuse, deși medicii nu îi dăduseră nicio șansă. Cine era oare Străinul acesta la care totul era cu putință?!…

Toți oamenii din jurul lui aveau chipurile strălucitoare, pline de iubire, de bucurie și de recunoștință. Se înțelegeau din priviri, fără prea multe cuvinte.

Inimile lor vorbeau aceeaşi limbă. Limba iubirii. Sufletele lor împărtăşeau aceeaşi bucurie. Străinul îi salvase cândva pe toţi de la înec. Priveau acum de departe valurile turbate de care scăpaseră. Nu se mai temeau. Străinul venise la ei călcând peste mări. Și le spusese că pot face și ei la fel.

În fiecare duminică, pe un deal de la marginea oraşului, Străinul care murise pătimind cu puțină vreme în urmă Învia. În timp ce orașul își vedea nestingherit de treburile sale duminicale. Oameni pe străzi, în cafenele, în malluri, în magazine, în parcuri, pe alei… şi doar câțiva pe dealul de la marginea oraşului, unde Străinul „cu moartea pre moarte călca“, Înviind din iubire pentru ei. Cerul coborâse pe pământ. Viaţa învinsese moartea. Lumina învinsese întunericul. Și doar câțiva oameni erau acolo să o vadă. Fuseseră toți chemați. Puțini auziseră însă chemarea. Și mai puțini veniseră. Și încă și mai puțini urcaseră alături de El până sus, în vârful muntelui.

A mai trecut o zi de duminică. Orașul își vede liniștit de tihna sa. Adoarme obosit după o zi plină de nimicuri duminicale. Pe străzi, un Străin îmbrăcat în haine smerite bate ușor la fiecare ușă. Mulți Îl așteaptă de o viaţă. Însă El nu intră niciodată decât dacă i se deschide. Clanța este pe dinăuntru. Întotdeauna.

Întrebare

4 Februarie

Întrebare pentru fiecare seară: „Astăzi unde am trăit?“

„Să nu credeți că veți intra după moarte în împărăția în care n-ați trăit pe pământ“. (Părintele Arsenie Boca)

„Purtaţi-vă crucea!“

5 Februarie

Poate una dintre cele mai cutremurătoare drame din culisele comunismului. Ioan Ianolide se îndrăgostește de Valentina Gafencu, sora prietenului său cel mai bun, Sfântul Închisorilor Valeriu. Se logodesc. Aceasta îl așteaptă cu iubire și răbdare timp de 18 (optsprezece!) ani. Când părinții lui (nici măcar ai ei… ai lui!) cu tot dragul din lume și cu cele mai bune intenții o sfătuiesc să se căsătorească cu altcineva le urmează sfatul, cu inima sfâșiată de durere. La scurt timp, Ioan Ianolide este eliberat. Însă prea târziu. A ajuns un pic prea târziu la femeia care îl iubea și care îl așteptase timp de două decenii (!), jertfindu-și cei mai frumoși ani ai tinereții. Avea să scrie cândva despre clipa întoarcerii la femeia iubită – pe care o găsește acum a altuia. „M-am încovoiat și am izbucnit într-un plâns înfundat, care nu se va sfârși niciodată din sufletul meu. Totul era un dezastru, o ruină, o paragină, iar eu o nălucă, o arătare, o himeră“.

El a murit într-o zi de 5 februarie. Din ceruri se aude încă îndemnul său: „Purtați-vă crucea!“ Îmi ating crucea de la gât și mă închin, mă bucur în gând de povestea de iubire pe care sunt liberă să o trăiesc, respir cu nesaț libertatea de a vorbi, de a scrie, de a mă închina, îmi îndrept coloana vertebrală cu demnitatea pe care ne-au arătat-o ei și îmi ațintesc privirea înainte. Merg numai înainte, așa cum ne-au învățat ei. Însă ceva mă apasă greu în spate. Este crucea tinereților lor pierdute. Care așteaptă să le dăm un sens. Este crucea rănilor lor nedrepte. Care ne așteaptă să ne cuminecăm prin ele. Este crucea lacrimilor lor de sânge. Care așteaptă să fie știute de noi toți. Este crucea care acoperă toate gropile comune unde au fost aruncați, fără cruci. Așteaptă să le sădim acolo crini, udați cu lacrimile noastre. Este crucea iubirilor lor netrăite. Ne-așteaptă să le răscumpărăm. Iubindu-ne. Jertfindu-ne. Neuitând.

Ne-așteaptă un munte. Să îl urcăm.Purtându-ne crucea!

CINE SUNT?

Iată cine sunt.

Ia românească. Steinhardt, Jurnalul Fericirii. Metaniile de la mănăstiri. Crucea Sfântă de la Ierusalim. Crucea de la Sfânta Varvara (Sfânta cea mai iubită). Ray Ban. Geanta din Ecuador. O bucată de material neagră pe care o port deasupra pantalonului când merg la biserică. Mi-a dăruit-o un prieten, fost stripper, când

trebuia să intrăm într-o biserică, iar eu eram în pantaloni scurți. Era un accesoriu din costumele din show-ul lor. De fapt, o bucată de material de care trebuia să scape la un moment dat în timpul show-ului. Ei bine, a scăpat. De tot. De când mi-a dat-o mie, am îngenuncheat cu ea prin zeci de biserici și mănăstiri. (Iată cum lucrează Dumnezeu! Așa se întâmplă și cu sufletele oamenilor. De la striptease la metanii. Slavă Domnului!). O floare în păr, dăruită de prietena mea. Cel mai frumos accesoriu. Primăvara în inimă. Sufletul verde. Lumina pe chip – de la Sfânta Liturghie. Bucurie. Inima preaplină de câte port în ea: oameni dragi, locuri din toată lumea care au păstrat bucăți din sufletul meu – sau mi le-au dat înapoi? – străbuni, vii, morți, nenăscuți, sfinți, îngeri, eroi, modele, scriitori, poeți, vise, iubiri, prieteni fără de care n-aș fi eu. Aripi nevăzute. Care mă îndeamnă să zbor. Aripi puternice. Care mă adăpostesc. Ochi îndreptați spre o țintă pe care o văd doar eu. Doar uneori. O știe doar Dumnezeu. Versuri care îmi gâdilă degetele, așteptând să fie așternute pe hârtie. Vise neîmplinite care nu îmi dau pace. Da, ele sunt scânteile din ochi. Credință, nădejde, dor. Bătăi de inimă în ritm de doină. Codru, în sânge. Munte, brazi, coloana de infinit, uneori în trupul meu. Pe buze, cântece interzise. Pe obraji, curgând nevăzute, lacrimile prigoanei. La mâini, urmele de lanțuri purtate cândva de ai mei. Pe cer, soare, pe cerul inimii, soare, pe cerul țării mele, un soare încă înlănțuit. Sub ochi, cearcăne vii de dureri încă neștiute, de strigăte de strigoi încă neliniștiți, de plânsetul sufletelor curate încă prigonite, de lacrima „sângelui neamului meu curs prin șanțuri“. Blândețe în zâmbet… sunt tot ei, rostind ușor: „Să nu ne răzbunați!“. Și tot ei, în inima ce plânge neîncetat: „Dar nici să nu ne uitați…“. O Iubire care mă învăluie mereu. Că o văd sau că nu o văd. Că o simt sau că nu o simt. Uneori, în clipe ca acestea, se simte, se aude, se vede mai mult decât oricând. În astfel de clipe-veacuri timpul se oprește și privește uimit Veșnicia. Lumea tace, întunericul tace, îndoiala tace. Și răul tace. E liniște în inimi. Vorbește numai Iubirea. În aceeași Tăcere în care a-nviat. În astfel de clipe, poți vedea, simți, auzi biruința. Aici să te-ntorci când ți-e frig. Aici să revii, când ești risipită. Acasă. La sufletul tău de crin.

Spa pentru Suflet

Acordăm zeci de mii de ore îngrijirii trupului. Două, trei dușuri pe zi. Cremă de corp. Uleiuri. Băi lungi, cu sare parfumată, uleiuri esențiale, lumânări, muzică

ambientală. Masaje. Manichiură. Pedichiură. Bază de unghii, ojă, lac protector, unghii false, acrilic, aplicații. Depilare atentă, minuțioasă. Tratamente cosmetice. Măști cu caviar. Pensat. Produse de machiaj. Sute. Demachiant. Loțiune tonică. Cremă de zi. De noapte. Peeling. Seruri. Ne spălăm dinții. Aţă dentară. Apă de gură. Îi albim. Mergem la coafor. Șampon, balsam, fiole, tratament leave-in, spumă, bigudiuri, fixativ, ulei de păr. Mergem la sală. De cel puțin trei ori pe săptămână. Fesieri, abdomene, bandă. Piscină. Saună. Din nou duș.

Avem atâta grijă de hainele noastre. Le spălăm. Detergent, balsam. Le ducem la curățătorie. Le curățăm de scame.

Ne curățăm cu grijă pantofii. Îi dăm cu cremă, îi lustruim, îi ștergem cu cârpă moale.

Ne curățăm cu grijă casele. Spălăm pe jos, aspirăm, ștergem praful, frecăm faianța, gresia, oglinzile, geamurile, spălăm perdelele, covoarele, draperiile.

Cu toate astea, mulți dintre noi nu realizăm că în sufletele noastre s-au adunat pânze de păianjen. De la prea multe neiertări, răutăți, judecăți, greșeli. Mișună gândacii păcatelor zilnice, mai mici sau mai mari, cu voie sau fără de voie, cu știință sau fără de știință. Colcăie grupuri, grupuri, negri sau colorați, prin toate cotloanele sufletului nostru. Pe zâmbetul inimii, pete negre de minciuni, de trădări, de înșelări. Pe hainele cândva strălucitoare, noroi. De la prea multe patimi. Desfrânări, pofte nelalocul lor, furturi și atâtea alte zeci și sute de păcate au întunecat cu totul geamurile prin care vedem lumea. Și ne revoltăm apoi că e atât de urâtă. Și oamenii atât de răi. Ura ne-a murdărit cu totul aripile iubirii cu care zburam spre cer. Invidia, gelozia și prea multele pietre aruncate ne-au legat cu lanțuri grele și întunecate brațele inimii cu care altădată îmbrățișam oamenii, viața, lumea. Buzele sufletului nu mai știu să se roage, le-au astupat prea multe valuri de îndoieli, temeri și deznădejde. Au uitat să rostească vorbe de iubire, le-au îngropat prea multe prăvăliri de cuvinte grele. Au uitat să sărute alte inimi. Sunt pline de sângele atâtor săgeți pe care le-am aruncat și s-au întors tot la noi. E atâta praf, noroi și mâzgă în casa sufletelor noastre. De parcă n-am făcut curat de-o veșnicie. Și în inimi ni s-a adunat așa de mult balast… Prea multe lucruri am lăsat să intre în locul nostru cel mai sfânt. Dacă ne-am strădui să ne ținem inimile la fel de curate precum ne chinuim cu trupurile, veșmintele și casele, lumea asta ar fi mult mai frumoasă. Dacă ne-am îmbăia și sufletul în lumina rugăciunilor, în taina spovedaniei, a întâlnirilor de taină cu lumina lumii, în iertare, iubire, lacrimi și fapte bune, inimile noastre strălucind de curățenie ar

face din pământul ăsta bolnav un soare.

Poate că soarele asta şi e de fapt… Un pământ unde oamenii petrec zeci de mii de ore îngrijindu-şi sufletele…

Mama

6 Februarie

Fotografia cea mai dragă sufletului meu. Esența României Profunde – Valeriu Gafencu, Sfântul Închisorilor, mama sa și prietenul său cel mai bun, Ioan Ianolide in fata bisericuței de la Galda.

Într-o bucată de hârtie îngălbenită, am găsit tot ceea ce nu au reușit (încă) să scrie manualele de istorie.

Demnitate. Curaj. Ideal. Esențial. Dreptate. Armonie. Despătimire. Rugăciunea inimii. Curăție. Puritate. Biserica (În spate. Și, mai ales, în inimă). Prietenie adevărată. Două inimi care învață să bată în ritmul uneia singure. Aceea a neamului. Întru Hristos. Doi oameni care ar muri unul pentru celălalt (Cel care moare fiind cel care mulțumește că i s-a dat șansa asta). Privirea țintuită undeva departe. Dincolo de realitate. În Adevăr. Dincolo de timp. Spre Veșnicie. Idealul unei lumi mai bune. Al unui om nou. Oameni mari care se văd mici. Sfinți care se văd cei mai păcătoși oameni de pe pământ. Iubire. Bunătate. Jertfă. Suferință. Lipsită însă de amărăciune. Mântuitoare. Lipsa dorinței de răzbunare. Îndrăzneală mărturisitoare. Lipsa oricărui compromis. Dumnezeu.

Privirea tristă a mamei. Sabia care îi străpunge pieptul. Baticul. Mâinile muncite, împreunate, ca pentru o rugăciune mută.

În chipul acestei mame văd însuși chipul țării mele. Al tuturor mamelor care și-au pierdut fiul. Al tuturor soțiilor care și-au pierdut soțul. Al tuturor iubitelor care n-au mai apucat să se căsătorească. Al tuturor fetelor care nu și-au mai văzut tatăl. Ridurile care îi brăzdează fața sunt toate luptele date pentru a stăvili întunericul lumii. Ochii triști care parcă nu mai au lacrimi poartă în ei toată durerea de veacuri a morților fără de cruce, a jertfelor fără de număr, a plânsului

fără de capăt… Privirea însă îi este demnă, neclintită, fermă, aprigă şi dârză. Scânteie din ea lumina unui creştinism vechi de două mii de ani, pe care nu-l poate tulbura nicio furtună. Buzele strânse cu demnitate îşi trag puterea din rugăciunile rostite fără abatere. Spatele stă drept pentru că mâinile refuză să îşi uite închinăciunea milenară. Bătrâna ne priveşte smerită, aparent resemnată. E mama ciobanului din Mioriţa. Dar ea ştie că, odată aşezată în genunchi, desculţă, pentru a-şi rosti rugăciunea de seară, ordinea lumii se schimbă, realitatea îşi arată neputinţa în faţa Adevărului, moartea devine cea mai scumpă dintre nunţi, iar suferinţa, scară spre rai. Când ea sărută icoana, cu evlavia deprinsă de la străbunica ei, întunericul lumii se pierde. Lumina învinge tot ce este umbră, ceaţă, nor sau beznă. Acest chip de bătrână este România mea. Care nu poate fi învinsă, doborâtă, clintită sau smulsă din rădăcini. Acest chip de bătrână este România mea, care nu îngenunchează decât în faţa lui Dumnezeu. Ea nu se teme decât de El. Ea ştie că totul e „deşertăciune şi vânare de vânt“… Mântuirea, nu!

Îmi vine să plâng când văd cum Valeriu îşi cuprinde în fotografie Mama – Ţara – cu grijă, cu Iubire, cu dor şi cu dorinţa de a o apăra, cu orice preţ… Pentru că simt că Încă o face! Parcă îl aud…

> *„Spune-mi, mamă, că-mi simţi iubirea! Spune-mi, mamă, că mă simţi lângă matale tot timpul! Spune-mi, mamă, că eşti fericită! Vreau să-ţi spun atâtea, mamă! (…) Noaptea mă trezesc din somn şi mă rog. Îmi trimit gândurile la mama mea, în Ţara Făgăraşului, şi-i atâta linişte atunci în mine!…“*

Mai stai cu noi, Valeriu… Mai stai cu noi… Deşi nu suntem vrednici. Pentru Ea, te rugăm, mai stai puţin cu noi…

Şi mi-aş dori…

9 Februarie

Mă gândesc la povestea unei doamne care după 20 de ani de căsnicie continua să

iasă în fiecare zi în întâmpinarea soțului, când acesta venea de la muncă. Cu puțin timp înainte de ora obișnuită la care acesta trebuia să sosească, ieșea din casă și mergea pe ulița satului până se întâlneau. În fiecare zi, ardea de nerăbdare să îl vadă. În fiecare zi îi era la fel de dor de el ca și în primele zile ale iubirii lor.

Mă gândesc la femeile care și-au așteptat soții întemnițați timp de zeci de ani, fără să aibă o clipă gândul de a-și reface viața.

Mă gândesc la soția care îșI rugase soțul să îi cumpere un pieptăn, iar el i-a răspuns că nu mai are bani decât pentru a-și repara brățara de la ceas. Seara, ea își tăiase părul și îl vânduse pentru a-i cumpăra lui un ceas nou. El își vânduse ceasul și îi cumpărase pieptenul dorit. Și flori.

Mă gândesc la bucuria de a nu mai trăi pentru tine. Devenind, de-abia atunci, cu adevărat viu. La binecuvântarea de a (te) ști dărui, de-abia atunci putând cu adevărat să (te) primești. La darul de a ferici, în care stă de fapt ascunsă însăși fericirea ta. La harul de a te jertfi, găsindu-te înviat în zâmbetul celuilalt. La taina sfântă ce îți arată cum „să iubești cu Dumnezeu din tine pe Dumnezeu din celălalt“.

Și mi-aș dori să se predea și asta la școală…

Nu mai e timp…

12 februarie 2013

De ceva vreme am o senzaţie acută că nu mai e timp!

Nu, nu mai e timp!

Avem prea puțin timp să ne permitem să ne grăbim.

Avem prea puțin timp să ne permitem luxul de a mai vedea defectele celorlalți, în loc să ni le vedem pe ale noastre.

Avem prea puțin timp să ne permitem să ne plângem de milă.

Avem prea puţin timp să ne mai permitem pasivitatea sau nefacerea de bine.

Avem prea puţin timp să ne mai irosim în ură, judecăţi, invidii, certuri, bârfă, întuneric, în loc să ne umplem de lumină, iertare şi iubire.

Avem prea puţin timp pentru jumătăţi de măsură, scuze, explicaţii, compromisuri.

Avem prea puţin pentru a nu fi noi înşine.

Avem prea puţin timp pentru orice nu e marea iubire.

Avem prea puţin timp pentru a nu face ceea ce ne place şi ne împlineşte.

Avem prea puţin timp pentru a sluji la doi stăpâni.

Avem prea puţin timp pentru teamă.

Avem prea puţin timp pentru a ne îngropa talanţii. Pentru a ne sufoca visele. Pentru a mai ignora vocea inimii.

Avem prea puţin timp pentru a gândi „Eu“ în loc de „Noi“.

Avem prea puţin timp să ne mai permitem să cerem, în loc să dăruim. Să aşteptăm, în loc să acţionăm. Să rănim, în loc să ne jertfim. Să vrem schimbarea, în loc să fim schimbarea.

Să căutăm disperaţi exemplul pozitiv, în loc să fim exemplul pozitiv. Să tăcem când trebuie să vorbim şi să continuăm să urlăm haotic când trebuie să tăcem. Să sporovăim, în loc să cuvântăm. Să vorbim, în loc să facem. Să pierdem timpul, în loc să ajutăm. Să urâm, în loc să ne rugăm.

Avem prea puţin timp să mai confundăm creştinismul cu prostia. Smerenia cu imbecilitatea. Bunătatea cu tâmpenia.

Avem prea puţin timp să mai fugim.

Avem prea puţin timp să mai lăsăm lucrurile esenţiale pe „mâine“.

Avem prea puţin timp să nu ne rostim „te iubesc“-urile care ne par de la sine înţelese, dar nu sunt.

Avem prea puțin timp să nu ne rostim „iartă-mă“-urile care ne pot părea fără rost, dar nu sunt.

Avem prea puțin timp să ne permitem să nu rostim apăsat, cu demnitate și curaj: „Pe aici nu se trece!“, când ni se bagă pe gât vreun cal troian pe care scrie mare „politically correct“. Sau „Nu, domnule!“, atunci când Iuda ne invită la dans.

Avem prea puțin timp să trăim fără rost, fără a ne fi înțeles misiunea, chemarea, sensul. Fără să îndrăznim. Fără să nădăjduim, să batem la uși, să cerem.

Avem prea puțin timp pentru orice ne mănâncă timp, în loc să îl dilate. Pentru orice ne ține legați de pământ, în loc să ne dea aripi. Pentru orice ne îngroapă în lut sau noroi, în loc să ne înalțe spre stele. Pentru orice ne cufundă în noapte, în loc să ne apropie de soare.

Avem prea puțin timp să ne ocupăm de lucruri care nu ne vor folosi după ce murim.

Nu mai avem timp să ne raportăm la timp.

Sau la timpuri.

Să ne construim, așadar, veșnicia.

Căci nu, nu mai e timp…

Nu, nu mai avem timp!

În orice clipă poate suna ceasul deșteptător.

Cel fără buton de „Snooze“…

Numărătoarea inversă a început deja…

Nu mai e timp!

Gând fără dată

Să-ți faci inima pat. Să-l odihnești pe cel de lângă tine.

Cimitirul de Talanți

Când am venit, mi-a dat câțiva talanți. Trebuie să îi înmulțesc! Nu am timp să mă uit cu invidie la cei care sunt înzestrați poate cu mai mult. Nu am când să mă uit cu superioritate la cei care au primit mai puțin. Nici măcar nu am cum să fiu mândră de tot ce am, pentru că nu e nimic al meu. Totul e al Lui. Așa încât, pot doar să fiu recunoscătoare. Și trebuie, mai ales, să fiu responsabilă. În fața Lui. Am o datorie sacră de împlinit – doar a avut încredere în mine că pot înmulți ce mi-a dat. Așa încât, nu stau pe gânduri. Nu am voie să mă tem de consecințele folosirii talanților. Nu am voie să mă îndoiesc că voi reuși să îi folosesc bine. Nu am voie să îi ascund în pământ de teamă că i-aș putea pierde. Nădăjduiesc că nu voi fi judecată după rezultatul efectiv al folosirii lor, ci după spiritul în care am făcut-o. Sper că va conta mai mult felul plin de dragoste și dăruire în care m-am străduit să înapoiez mai mult. Dacă oi putea! Cred că El prefera să mă vadă în arenă, luptând, cu mâinile goale, poate nu în cel mai bun mod posibil, cu riscul de a pierde tot, dar totuși luptând. Cu tot sufletul. Simt că preferă să mă vadă așa, decât așezată confortabil în tribune, cu talanții îngropați în modul cel mai sigur și mai comod cu putință.

Așa că mă apuc de treabă, cu nădejde, curaj, răspundere și cu o dorință apăsătoare de a face tot ce pot mai bine cu bunurile ce mi s-au dat în folosință.

Nu, nu îmi voi îngropa talanții în cimitir! Nu, nu îi voi arunca în cavourile preapline de daruri nefolosite! Nici nu știu dacă mai e loc, sunt atât de mulți înmormântați înainte de vreme. E groaznic cimitirul ăsta de talanți. Cu fantome de cântece necântate ce se preumblă pe alei, printre umbre de tablouri nepictate și lacrimi de poezii nescrise. Cu regrete tardive care bântuie printre scheletele atâtor lucruri nefăcute. Cu mii de siluete de ceață, cu cearcăne vinețiii, cu buze mușcate de prea multe vorbe nerostite și cu priviri pierdute în zările îndepărtate ale lui „Ce-ar fi fost dacă…“. Cu suflete amputate, sacrificate pe altarul Siguranței, al Comodității, al Mândriei și al Lenei. Cu întuneric și vânt urlând necontenit a zădărnicie peste contururile palide de copaci nesădiți, cu frunze căzute și fructe nerodite, care bocesc tot ce s-ar fi putut face și nu s-a făcut. Cu

sute de ciori ce zboară bezmetice între virtuţi uitate, talente pierdute, daruri aruncate, priceperi disprețuite, calități îngropate de vii, proiecte avortate și vise strivite de prea multe temeri.

Nu, nu am ce să caut în cimitirul ăsta!

Cu orice preț, cu orice risc, și dacă voi sângera, și dacă vor râde de mine, și dacă mă vor disprețui, și dacă vor arunca tot ceea ce le ofer eu, și dacă mă vor murdări cu noroi sau vor da cu pietre în mine, și dacă mă vor răni, și dacă mă vor ciurui cu vorbe ce pot omorî, și dacă poate voi muri, și dacă îmi vor lua poate talanții… Nu contează! Voi risca orice! Nu vreau ca ziua socotelilor să mă găsească aici, în cimitirul ăsta terifiant. Cu orice preț, voi căuta să pun ceea ce am primit în slujba altora! Cu orice risc, voi căuta să înmulțesc tot ce poate fi muncit prin mine aici pe pământ!

Ei poate nu au nevoie de nimic din ce am de dat. Dar El mă va întreba într-o zi ce am făcut cu tot ce mi-a încredințat. Mă va face răspunzătoare într-o zi pentru tot ceea ce aș fi putut deveni. Și pentru tot ce ar fi putut deveni lumea prin buna folosire a ceea ce mi-a dat. Mă va judeca pentru tot ce aș fi putut face și mi-a fost frică. Lene. Sau mândrie. Mă va certa pentru tot ce puteam dobândi și n-am dobândit. Mă va face să plătesc pentru tot ceea ce puteam dărui și n-am dăruit. Mă va arunca în iad. În iadul pe care l-am construit și eu prin tot binele pe care nici măcar nu am încercat să îl fac.

Sau?

Dacă mă va vedea epuizată, zdrențuită, plină de răni, de lacrimi și de cicatrici, cu mâini tremurânde înaintându-i talanții? Mai mulți, toți atâția sau poate deloc… Dar cu inima liniștită că am dat Tot din mine ca să nu îi dau Lui mai puțin? Cu conștiința împăcată că am făcut tot ce e mai bun, cu ce am avut, acolo unde am fost, când a trebuit? Nu va fi meritat atunci Totul? De-aș auzi acele cuvinte… Ah, de le-aș auzi…

„Bine, rob bun și credincios! Intră în bucuria stăpânului tău!“

Azi-noapte am dormit în sufletul tău

14 februarie

Tu nu erai.

Și de-ai fi fost, poate că nu aș fi putut

Să-l văd, să-l simt, să îi vorbesc

Și capul să mi-l las ușor,

Pe mâna lui…

Evoluție

„Cineva spune că omul se trage din maimuță.

I se răspunde: „Dacă așa este, Dvs. nu v-ați tras îndeajuns!“ (Pr. Nicolae Tănase)

Rugăciunea, scară spre cer

Citesc o rugăciune. Și mă gândesc că poate la aceeași oră târzie din noapte o citea și Valeriu. Și Căpitanul. Și atâția Sfinți ai închisorilor, împânziți în toată țara. Îngenuncheați în celulele lor înghețate. Înfometați, chinuiți, însetați, umiliți. Dintr-odată, îi simt mult mai aproape…

Iată, ei, de la măsura lor, și eu, păcătoasă, împărțim același privilegiu – acela de a-i putea vorbi, direct, Maicii Preacurate.

Iată, ei, de-acum câteva decenii, și eu cea de astăzi suntem legați prin fire invizibile, de har și Cuvânt sfânt, în același punct, într-un ceas de taină, aflat undeva la marginea veșniciei. Ei au trecut-o…

Iată ei, din temnițele iadului, și eu, din temnița cea păcătoasă a confortului,

împărţim aceeaşi cale de eliberare.

Mă gândesc la cum se rugau ei. La lacrimile şi la durerile lor. La jertfele şi la prigoanele lor. La cuiele din mâinile lor…

Şi dintr-odată, slăbiciunile mele îmi par de-a dreptul ridicole, iubirea mea, atât de mică, neputinţele, atât de mari…

Dar, în acelaşi timp, îmi dă linişte gândul că pot să fiu ca ei, măcar prin rugăciune. Şi parcă simt mângâierea Maicii Domnului.

Ce bine e să nu fii singur. Şi să ştii că nu eşti…

Dintr-odată, mi se face teribil de milă. Şi mă cuprinde o tristeţe sfâşietoare. Pentru toţi cei care nu o ştiu. Pentru toţi cei ce plâng la ora asta târzie din noapte, simţindu-se singuri, neputincioşi, deznădăjduiţi, uitaţi de toată lumea, prigoniţi, chinuiţi, îndureraţi, înfometaţi, părăsiţi, neiubiţi…

Şi-aş vrea să le strig, să se audă în toate inimile, că nu suntem niciodată singuri…

Aş vrea să strig cât mă ţin puterile şi să le spun că am găsit o scară pe care au urcat atâţia alţii înaintea noastră. Scară pe care urcă milioane de oameni la ora asta. Scară pe care vor urca cei de după noi – amintindu-şi (sau nu!) de noi. Am găsit scara care duce spre cer. Şi spre Omul Nou pe care-l căutăm. Haideţi şi voi!

Nu, nu mai plângeţi, priviţi-vă cu atenţie inima şi tot ce are în jur. În timp şi dincolo de timp. În spaţiu şi dincoace de spaţiu. În realitate şi în Adevăr. Veţi găsi în ea o scară care le leagă pe toate… ne leagă om cu om, de ieri, de azi şi din veşnicii… o scară care ne duce, pentru o vreme, drept în rai.

Eu am avut un frate…

18 februarie

Lui Valeriu

Până într-o zi. Când a plecat.

Era cel mai frumos şi cel mai bun… avea sufletul cel mai curat.

Până-ntr-o zi. Când mi l-au luat.

Eu am avut un frate… Era înalt ca un brad, frumos ca cerul ţării mele, cu ochi în care sclipeau mii de stele, crestele înzăpezite ale munţilor noştri, valurile mării mele dragi, apele înviate care ne udă pământurile, luminişurile din codrii patriei… toate frumuseţile ţării mele vorbeau de-acolo, din ochii lui albaştri, din chipul lui blând, din vocea lui caldă. În sufletul lui creşteau toate florile gliei noastre, lanurile noastre de grâu, în el cântau ciocârliile şi doinele, din el se-auzeau tulnicele şi bocetele bunicilor, în inima lui mare băteau toate clopotele bisericilor care umplu de iubire pământul străbunilor noştri, în pieptul lui se rosteau toate rugăciunile care s-au auzit vreodată la noi, în mâinile lui purta sabia tuturor voievozilor pe care i-a avut neamul nostru, pe buzele lui Maica Domnului picurase cândva lacrimi de har să aline dureri, să mângâie doruri de nemângâiat, să ierte greşeli de neiertat, să iubească oameni de neiubit, iar în părul lui Dumnezeu îşi lăsase cu iubire cândva amintirea unei mângâieri… după ce îi apăsase creştetul cu responsabilitatea grea a unei binecuvântări neştiute decât de El. După ce şi-a şoptit cu glas de taină binecuvântarea, din ochii lui Dumnezeu a curs o lacrimă. Mai curge şi azi. Se aude uneori cum picură grea… Se aude uneori până în inima mea… Uneori, din pământul şi din cerul ţării mele se aude zgomot de lanţuri, de cuie, de lacrimi de sânge, de spadă înfiptă în inimă, de răstignire… Se aud uneori până în inima mea… Greu a lăcrimat Dumnezeu când i-a dat crucea cea mare, apăsătoare şi grea, băiatului frumos, cu ochii albaştri ca zâmbetul lumii. …Greu a plâns pământul ţării mele de cuiele, de sângele, de răstignirea lui. Mai plânge şi astăzi… Se aude uneori … până în inima mea…

Eu am avut un frate… Era cel mai curajos, cel mai vrednic, cel mai înţelept şi cel mai credincios. Era tot ce avea neamul meu mai bun. Până-ntr-o zi. Când şi-a luat în spate crucea şi a plecat. A plecat plin de vitejie, fără a se mai gândi la el. Şi-a strivit slăbiciuni, neputinţe şi frici. Şi iubiri, şi doruri, şi dorinţe, mai mari sau mai mici. Trebuia. Dumnezeu avea treabă cu el. Lucrurile uşoare, iubirile pământeşti, bucuriile lumeşti şi nesuferinţa fuseseră ursite altora. Ar fi putut să aleagă să nu îşi audă chemarea. Dar nu a făcut-o. A urmat-o. Fiindcă nu degeaba

lui i se dăduse crucea cea grea… Crucea ce nu era doar crucea lui. Era şi a mea. Şi a ta… Era crucea cea neagră şi apăsătoare a Neamului! A luat-o el, cu îndrăzneală, în spate… a luat-o el, fratele meu… Fiindcă am avut un frate…

Pentru mine. Pentru tine. Pentru mama. Pentru toţi cei morţi. Pentru toţi cei vii. Pentru toți cei nenăscuți. Pentru crucea, icoana şi graiul cele sfinte. Pentru dor. Pentru doină şi iubire. Pentru tot ce-a avut neamul nostru mai bun. Pentru Domnul. Pentru credința pentru care au murit atâția alții înainte. A plecat. Şi a luptat. Era cel mai frumos, cel mai bun şi cel mai curat. Era cel mai viteaz şi mai neînduplecat băiat. Era fratele meu. Şi al tău. Era fiul unei mame, băiatul iubit al unui tată, iubitul unei fete, ar fi putut fi tatăl unor copii… Era fratele meu. Şi al tău.

Şi nu a fost singur… Nouă ne-au fost luaţi, fără milă, MII, ZECI de mii, SUTE de mii de FRAȚI… nouă ne-a fost omorât ce am avut mai bun, mai frumos şi mai pur… Nouă ne-au plecat, curajoşi, fără a privi în urmă, fără a ezita o clipă să se jertfească din iubire, cei mai dragi şi cei mai buni fraţi…

Şi tu… Şi eu… Am avut un frate!

Bătut. Torturat. Umilit. Înfometat. Uitat. Înghețat. Batjocorit. Scuipat. Jignit. Bolnav. Neîngrijit. Chinuit. Închis în întuneric. Prigonit. Omorât. Aruncat ca un gunoi. Fără cruce. Fără mormânt… umilit şi după moarte. Ponegrit. Acuzat pe nedrept. Eu am avut un frate…

Şi nu voi avea linişte până nu îl voi găsi. Voi întreba orice trecător dacă nu l-a văzut. Voi spune tuturor cât de frumos şi de bun, cât de tare şi de neînfricat şi de plin de cea mai sfântă iubire a fost fratele meu. Voi povesti adevărul despre crucea fratelui meu. Voi plânge şi voi cânta jertfa neştiută a fratelui meu până când o vei auzi şi tu. Cel care trăieşti liniştit şi nici nu ştii că ai avut şi tu un frate. Care a murit cândva pentru tine… Tu, cel care nici nu ştii că fratele meu era şi fratele tău. Şi că el a purtat pentru noi crucea grea.

Şi poate când mă vei auzi şi când vei înțelege, te vei opri o clipă din ceea ce faci… Şi poate atunci îl vom striga, îl vom chema, îl vom căuta, ne vom ruga împreună. Şi poate, cine ştie, poate că împreună îl vom găsi… Şi poate, cine ştie, poate se va stinge şi lacrima cea grea a lui Dumnezeu… Şi poate, cine ştie, vom vedea în sfârşit lumina cea de după furtună… Şi, cine ştie, poate că după ce îl vom îngropa creştineşte, se vor opri şi bocetul ăsta înfiorător al pământului, şi

blestemele care par să se audă de la toți cei uitați. Deși ei sunt îngeri, nu pot blestema. Dar se supără glia și pietrele, și munții, și văile… Poate că, cine știe, după ce ne vom fi făcut metaniile și ne vom fi vărsat lacrimile de pocăință și de iertare, vom putea pune început bun unei vieți noi…

Eu am avut un frate…

Până-ntr-o zi. Când mi s-a dus…

Când ni s-a dus…

Pentru ca noi, eu și cu tine, să putem Fi…

„Nu plângeți că mă duc de lângă voi

Și c-o să fiu zvârlit ca un gunoi

Cu hoții în același cimitir,

Căci crezul pentru care m-am jertfit

Cerea o viață grea și-o moarte de martir.

Luându-L pe Iisus de Împarat,

Năvalnic am intrat pe poarta strâmtă

Luându-mă cu diavolul la trântă

Și ani de-a randu-ntr-una m-am luptat

Să devin altul,

Un erou,

Om nou.

Și-am vrut

Neamul să-l mut

De-aici, de jos,

La Domnul Iisus Hristos…“

Valeriu Gafencu

Noi am avut un frate…

Care a murit pentru noi.

Să nu îl uităm!

Am visat că eram la închisoare

Colegele mele de detenție vor fi eliberate. Mă privesc cu milă și compătimire, fără să se oprească totuși prea mult cu privirea asupra mea. Parcă evită. Sunt atât de nerăbdătoare să se întoarcă la viața lor, la familiile care le așteaptă, vor atât de mult să uite toată neviața de aici, încât nu suportă să mă privească prea mult. Și ce să-mi spună? Cum să mă consoleze? Jertfă, jertfă, dar lor le-a ajuns!!! Le privesc și, pe de-o parte, nu îmi doresc să ies. Sunt mândră să fiu închisă mai mult timp. Sunt chiar onorată că pedeapsa mea e mai gravă. Mă simt demnă să fiu una dintre puținele femei rămase alături de ceilalți bărbați, deținuți politici care mă privesc cu tăcută admirație și cu o dorință înăbușită de a mă proteja, de a mă consola cumva.

Mă plimb de colo-colo citind din cărticica mea mică verde. Partea proastă e că mi-o vor lua. Nu avem voie cu cărți. Mai ales cu de-astea! Mi se rupe inima. Oftez. Mă uit la cele care ies. Cât sunt de nerăbdătoare! Dar ce să caut eu afară?

Aici e locul meu. Aici trebuie să rămân: să mă jertfesc pentru credința mea. Cum să ies, să trăiesc ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic, să dorm, să mănânc, să merg la petreceri, să mă preocup de micuțismele cotidiene, să exist, pur și simplu? Să trăiesc cu un suflet mort. Mai bine mor aici! Dar de m-ar lăsa ăștia cu cărțile… Of, cum o să mă mai hrănesc din toate cărțile pe care le-am citit până acum, revăzându-le în memorie. Și cât de rău îmi pare de toate celelalte pe care n-am mai apucat să le citesc. Credeam că o să am toată viața la dispoziție… cum o să mă hrănesc din toate poeziile pe care le-am memorat. Asta va fi hrana mea… că mâncarea din închisoare oricum e cum e… numai mâncare n-o poți numi! Nici nu mă mai gândesc la asta… Ne luăm la revedere. Afară e un soare blând, cald, cu o lumină ireal de aurie… Nu are nicio legătură cu ce ne așteaptă. Bărbatul drag e și el închis. Stă mai încolo, cu bărbații. Ne privim fără să ne spunem nimic. Fără să schițăm vreun gest. Sufletele noastre sunt îmbrățișate în aceeași credință, ce nevoie mai avem de cuvinte?

Ce vis ciudat… Ni se spune că avem voie să ne îmbrățișăm și să plângem, dacă vrem, pentru ultima oară. Dar nu-mi vine să plâng. Nu-mi vine să îmbrățișez pe nimeni. Trebuie să fiu puternică. În jurul meu, oamenii se îmbrățișează. Bărbații plâng, ca niște copii. Stau singură, cu ochii uscați și inima împietrită. Bărbatul drag e singur și el. Măcar acum ne-am putea îmbrățișa. Poate pentru ultima oară. Dar nu. Cred că asta m-ar omorî. Mă ia în brațe o fostă colegă de detenție. Un șuvoi de lacrimi îmi inundă obrajii. S-a dus naibii forța mea. Sunt atât de fierbinți lacrimile astea ce-mi pârjolesc obrajii… Pentru ultima oară, am voie să fiu slabă… să plâng și să mă doară… și soarele ăsta blând, auriu cu căldura lui pe care n-o voi mai simți… în celula cu pereți mucegăiți. Și bărbatul drag, cum stă singur acolo, ca o stâncă, cu privirea pierdută în gol… Ne-am fi putut căsători, am fi putut avea copii, am fi putut merge duminica la Sfânta Liturghie îmbrăcați în costume populare, am fi putut îmbătrâni frumos, cu gutui pe dulap și nepoți hârjonindu-se în fân… Am fi putut…

Mă smulg din îmbrățișare, îmi șterg hotărâtă lacrimile de pe obraz și iau drumul temniței. Pe calea prigoanei nu are rost să te gândești la ce-ar fi putut să fie. Mergi doar înainte!

Mă trezesc înfiorată. Tremur din toate încheieturile. A fost doar un vis. Ce-aș fi făcut dacă aș fi trăit atunci? Când mii de oameni au jertfit totul pentru credința lor… Aș fi avut tăria lor? Aș fi avut oare forța din vis? Aș fi ales să mor în temniță sau să trăiesc în afara credinței mele, cuminte, adaptată, prevăzătoare, calculată, privind cu milă și neînțelegere la nebunii ce alegeau calea prigoanei…

Din cei pe care îi cunosc astăzi, cum s-ar comporta fiecare în fața unei astfel de alegeri? Câți ar alege jertfa? Câți s-ar adapta rapid la mediul înconjurător? Cum s-ar comporta în temniță? Cine și-ar jertfi medicamentele, ultima bucățică de pâine, haina, pentru un altul mai amărât? Asta este ce definește un om, când toate măștile cad – atitudinea în fața morții! Eu aș fi în stare să mor pentru credința mea? Pentru neamul meu? Pentru aproapele meu? În vis eram.

Doamne, dar cum mă doare încă visul ăsta!

Primăvara este-n noi

27 februarie

Cineva care mă iubește și când nu merit mi-a ascuns ieri primăvara, într-un plic alb strecurat pe sub ușă. Așa vine primăvara, strecurând lumina în case, tiptil. Cu un ghiocel, un mărțișor, un zâmbet, un vânt mai cald, o zi fără nori, un zâmbet pe chip, un fior de iubire… Dac-am putea aduce și noi, tot așa, primăvara în casa neamului nostru. Iubindu-l chiar și când nu merită. Strecurând pe sub ușă celor ce nu ne lasă o rază de lumină. O primăvară ca o cruce verde, pe fir alb de lumină și roșu de jertfă. Încet, treptat-treptat, să strecurăm iubirea în valul de întuneric. Binele, în mările de rău. Zâmbetul, în tristă încruntare. Cuvântul, în vorbele deșarte. Fapta, în prea-multele promisiuni. Credința, nădejdea, curajul, în tristă deznădejde. Ghiocel cu ghiocel, mărțișor cu mărțișor, cruce cu cruce, jertfă cu jertfă, iubirea mea și cu iubirea ta să răstoarne iarna asta din inimi. Hai, ia-ți adio, dragă iarnă… căci primăvara este-n noi!!!

Părintelui Ilie Lăcătușu

28 februarie

Ce înseamnă atunci preoția? Ea înseamnă să fii martorul îndurerat al suferinței umane și să o iei pe umerii tăi. Să fii cel ce încălzește pe lepros la sân și dă celui

mizerabil viaţă prin suflarea gurii lui. Să fii consolatorul tare al oricărui nefericit, chiar atunci când tu însuţi te simţi doborât de neputinţă. Să aduci o rază de lumină strălucitoare în inimile celor nenorociţi, chiar atunci când ochii tăi orbi au încetat demult să mai vadă lumina. Să porţi pe umerii tăi muntele suferinţei umane, chiar atunci când fiinţa ta striga zdrobită de propria-i suferinţă. Dar carnea ta se va revolta şi va zice: „Este inadmisibil eroismul acesta absurd! Unde este omul acela, unde este preotul pe care mi-l descrii, să-i pun şi suferinţa mea pe umeri?“. Şi totuşi el există. Din când în când se trezeşte în noi preotul lui Hristos, care, asemenea samarineanului milostiv, se apleacă peste cel căzut între tâlhari şi, suindu-l pe asinul său, îl aduce din nou în Biserica lui Hristos. Şi uită de sine şi te consolează, omule al suferinţei! Cine, astăzi, se mai poate înduioşa de suferinţa ta? Cine altul, astăzi, îţi mai poate spune, înduioşat de soarta ta, cuvinte de consolare? De la cine mai poţi auzi, astăzi, cuvintele lui Hristos: „Veniţi la Mine toţi cei osteniţi şi împovăraţi…“

Şapte Cuvinte către Tineri – Pr. Gheorghe Calciu Dumitreasa

Și totuși el a existat…

Astăzi nu ajung la tine, Părinte!

Îmi cer iertare. Mă opresc însă din goana asta nebună, să-ți scriu un gând de primăvară. Îl scriu pe hârtie parfumată, de inimă curată. Cu cerneală de lacrimă. De bucurie. Și uite, rog porumbelul ăsta alb din grădină să ți-o aducă. Îți trimit și o garoafă roșie, cum îți plac ție…

Îți scriu să-ți mulțumesc, Părinte, pentru serile când mi-ai fost și mamă, și tată, și prietenul cel mai bun. Îți mulțumesc că nu m-ai lăsat. Că m-ai ascultat. Și că ai ascultat și ce n-am spus. Și ai împlinit! Îți mulțumesc pentru cum m-ai ajutat când aveam mai mare nevoie, în moduri în care n-aș fi îndrăznit să sper. Mai repede decât aș fi îndrăznit să visez. Îți mulțumesc pentru dorurile cărora le-ai dat răspuns și pentru cele pe care mi le-ai ignorat, fiindcă nu erau bune pentru mine. Îți mulțumesc că mă ajuți să cred în minuni, în veșnicie, în Adevăr, nu în realitate. Îți mulțumesc că mă înveți că atunci când soarele credinței arde în noi, nici gerul cel mai aprig nu ne poate atinge – așa cum nu v-a atins nici pe voi la Periprava, când gardienii v-au pus să tăiați stuf, în apă, pe un ger năprasnic, iar voi, după o zi întreagă, n-ați avut nimic.

Îţi mulţumesc că mă înveţi ce înseamnă smerenia, iubirea, bunătatea, inima milostivă, în aceeaşi măsură în care mă înveţi să lupt, să mărturisesc, să stau dreaptă.

Îţi mulţumesc că eşti aici, atât de aproape, cu trupul tău neputrezit, cu ochii tăi care se deschid uneori spre inimile curate, cu mâinile tale calde care uneori se mişcă… Cu tot ce, teoretic, ar trebui să fie altfel. Pentru că eşti mort, de atâta timp. Însă, iată!, îţi mulţumesc că eşti aici să ne arăţi că sunt morţi mai vii decât mulţi dintre noi. Că e mai important Cum trăieşti şi Cum mori. Că ne arăţi şi ne luminezi calea dreaptă. Ţinându-ne de mână, ridicându-ne atunci când cădem, ştergându-ne cu blândeţe lacrimile, alinându-ne dorurile nebănuite şi bolile ascunse, alungându-ne fricile pe care nu avem voie să le arătăm, şoptindu-ne sfaturi înţelepte în glas de vânt şi de îngeri. Şi că, de fiecare dată când venim să te vedem, nu ne laşi să plecăm fără un dar… Sau mai multe… Pe care le găsim mai târziu, ascunse, frumos împachetate, învelite în surpriză, şi zâmbim, ca atunci când eram copii… „Părintele… Ce mult ne iubeşte…“. Ce binecuvântare să te avem aici, cu noi.

Închei scrisoarea şi mă întreb… Spune-mi…Oare când se lasă seara… Când toţi oamenii pleacă… Când se face linişte în cimitir şi se aude numai vântul şoptind doina neamului tău… Când tu, atât de viu, încă temut, încă negat, încă ţinut îngropat în uitare, eşti parcă şi mai viu… Oare plângi, ca atunci în prima zi când au venit oamenii să te vadă? Oare pe obrajii tăi curg lacrimi fierbinţi de bucurie că, iată!, sunt totuşi oameni care te văd? Care vă văd? Care vă aud? Care zâmbesc când vă aud cântând la apus?…

„Ne vom întoarce într-o zi, / Ne vom întoarce neapărat. / Vor fi apusuri aurii, / Cum au mai fost când am plecat…“.

Scrisoare de la Laurian L.

În vizită la Părintele Ilie Lăcătuşu

Iarnă… oare a câta iarnă?

Astăzi m-am hotărât, merg să-mi revăd Părintele. Să fii trecut şi veşnicia de când am uitat să-L vizitez. Mă apucă ruşinea, dar merg… Părintele mă-aşteaptă.

Ajung aproape. Simt deja fiorul întâlnirii și inima-mi dă să fugă nebunește. Săraca, se teme. Netrebnica, știe că va rămâne dezgolită. Simte că iar va ajunge în fața Adevărului, unde nici rațiunea și nici eu n-o pot salva. Deja o parte din mine se bucură. Lasă, destule păcate a tras, să răspundă… și merg mai departe.

De la intrare, lume grămadă așteaptă tăcută. Doar rugăciunile inimii se aud. Aceleași inimi păcătoase în căutarea Iertării. Le aud și ma liniștesc, nu sunt singur, sunt printre ai mei, sunt printre păcătoși.

În cimitirul înghețat, liniștea te surzește. Nimeni nu îndrăznește să vorbească. Știu cu toții cât de sărace sunt cuvintele aici, în curtea Părintelui.

Îndrăznesc. Sunt plin de încredere și simt că azi Îl voi vedea. Naivul de mine…

Deja s-a întunecat. Ce noapte pustie… doar luna mai rupe tăcerea plângând printre ramuri. Mă cutremur, dar nu renunț. Pornesc din nou pe cărări umblate…unde-l găsesc pe Părinte. Însă ceilalți toți, nu-l văd…

„Ne vom întoarce într-o zi…“.

Privesc în jur și capăt curaj. Brazi, văd brazi. Părintele s-a înconjurat de ei. Curios, mă apropii să-i văd mai de-aproape. Mă îngrozesc! Falnicii stâlpi ai Părintelui, vitejii străjeri sunt răpuși la pământ. Ce groază! Privesc neputincios cum aceștia se frâng sub lovituri dușmane. Dar de ce cad fără să se aplece? Tânăr naiv… abia apoi mi-am amintit: brazii se frâng, dar nu se îndoiesc. Aici, în lupte, l-am văzut din nou pe Părinte. Ceilalți însă, nu l-au văzut…

„Ne vom întoarce neapărat…“.

Merg mai departe urmându-mi gândul: să-L mai văd o dată pe Părinte. Pașii mă îndreaptă spre ceva luminos, o poiană de crini ce-mi umple inima de bucurie. Îi credeam dispăruți, dar Dumnezeu mi i-a scos din nou în cale. Mă așez tăcut și îi privesc. Crini, sunt crinii mei preferați. Tresalt de mândrie când le văd piepturile călite de fier, când îi văd cum își ridică brațele către soare, când îi văd cum zidesc catapetesmele din stânci. Ah, ce mândrie! Acolo, printre ei, l-am văzut din nou pe Părinte… ceilalți nu l-au văzut.

„Vor fi apusuri aurii…“.

Continui. Drumul a început să-mi placă, însă știu că se va îngusta și nu vom mai

avea loc toți. Dumnezeu ne va alege pe cei vrednici. Credeam că va fi ușor să ajung la Părinte… naivul!

Credeam că am ajuns în sfârșit, că am reușit, însă rămân înghețat. Îi văd în față pe toți, pe cei mai gingași dintre crini, rupți, tăvăliți, batjocoriți, aruncați în temnițe grele de străini. Ce străini! Străini ce nu au simțit glasul pădurii care i-a crescut, străini ce rup rădăcinile celor mai frumoși crini. Străini fără de Pădure, fără Dumnezeu! Îi văd pe crini batjocoriți, îi văd schigiuiți, dar ei stau neînspăimântați suportând chinul și viforul dușman. Nu le e teamă… au plantat deja semințe și știu că se vor întoarce… Aici, printre crini, l-am văzut pe Părinte… ceilalți nu l-au văzut…

„Cum au mai fost când am plecat…“.

Lung drum. Și când mă gândesc că am vrut să renunț… naivul!

Iată-mă în pragul Părintelui. Îl văd răbdător ca întotdeauna ascultând rugile netrebnicilor care-l caută. Mă așez spășit în genunchi. Încer să vorbesc, însă mă rușinesc de nimicnicia cuvintelor mele. Mai bine tac. Părintele se bucură acum: „Nu m-ai fi cautat, daca nu m-ai fi gasit“

Întins, răbdător, Sfânt, părintele ne așteaptă. Abia acum l-au văzut și ceilalți…

Primăvara e …

1 Martie

Primăvara e când nu regreți nimic. Primăvara e când treci pe stradă și zâmbești necunoscuților, fără motiv. Primăvara e când îți ești ție însuți de ajuns să fii fericit. Primăvara e când te oprești să dăruiești și îl întrebi pe cerșetor cum îl cheamă. Se uită mirat la tine. L-ai văzut! Ai văzut că e om. E primăvară! Primăvara e când te oprești să vorbești cu un cățel care doarme întins la soare. Cu o gărgăriță ce s-a aventurat pe o frunză. Cu un prieten cu care n-ai mai vorbit de un milion de ani. Cu bătrâna din colț care vinde usturoi și e supărată că pe ea n-o iubește nimeni de 1 Martie. Primăvara e când iubești și nu aștepți să fii iubit. Primăvara e când abia aștepți nu să primești flori, ci să dăruiești. Primăvara e

când cineva te-a rănit, dar, pur și simplu, îi mulțumești. Că, uite așa, poți să înveți cum să ierți. Primăvara e când ai putea fi gelos, dar, pur și simplu, nu ești, fiindcă realizezi că nu poți trăi o viață temându-te de toți oamenii mai frumoși, mai deștepți, mai buni ce-ar putea apărea să-ți ia locul în viața celui iubit. Așa că ridici din umeri, continuând să fii tu. Primăvara e atunci când cineva te-a dezamăgit crunt, dar alegi să taci, să nu spui nimic și să vezi în continuare tot ce are bun. Primăvara e când un vis ți s-a făcut țăndări și te apleci să culegi, cântând, cioburi de nădejde și de credință, să faci unul mai bun. Primăvara e când ai putea să vezi ce nu ai, dar alegi să mulțumești pentru tot ce ai primit. Primăvara e atunci când crezi în minuni. Cea mai mare părându-ți a fi… chiar tu. Primăvara e când a ieșit soarele, când s-a topit zăpada, când au apărut ghioceii și când toată lumea începe, în sfârșit, să reflecte, după o iarnă lungă și grea, ce ai tu în suflet. Mereu.

Primăvara ești tu. Uneori însă uiți.

Pentru cei care rămân

Pentru cei care rămân să plătească nota când distracția s-a terminat.

Pentru cei care rămân să facă curat când petrecerea s-a încheiat.

Pentru cei care rămân și ascultă când toți ceilalți doar au vorbit. Și apoi au plecat.

Pentru cei care rămân lângă tine și când începe furtuna, nu doar la plajă.

Pentru cei care rămân și dăruiesc când toți ceilalți au luat tot și apoi au dispărut.

Pentru toți cei care rămân și mor cu tine de gât atunci când toată lumea s-a întors împotriva ta plină de furie. Ei totuși rămân. Fără niciun alt motiv decât: „E prietenul meu!“.

Pentru cei care rămân pe cale, alături de tine, atunci când trandafirii încep să dispară – și apar spinii. Când mierea se transformă în fiere. Când florile se transformă în cuie și laudele în bice.

Pentru cei care rămân să te ajute chiar și când nu ar trebui să o facă.

Pentru cei care rămân chiar și după ce ai făcut-o lată.

Pentru cei care rămân și zâmbesc chiar după ce le-ai dat motive să plângă.

Pentru cei care rămân și iubesc chiar și când le-ai dat motive să urască.

Pentru cei care rămân și iartă, chiar și atunci când până și ție ți-e greu să te ierți.

Pentru cei care rămân și uită, chiar și atunci când pare imposibil.

Pentru cei care rămân și aleg să privească doar binele, chiar dacă răul ar fi trebuit să îi gonească demult.

Pentru cei care rămân, întru unire, pace și iubire, când toți ceilalți au plecat urmându-și orgoliul.

Pentru cei care rămân și îți întind mâna, atunci când toți ceilalți te-au înjunghiat pe la spate.

Pentru cei care rămân și rostesc cuvinte de iubire, chiar dacă nu le meriți.

Pentru cei care rămân și încearcă să ajute, când toți ceilalți au plecat criticând.

Pentru cei care rămân și dăruiesc în continuare, chiar dacă tu nu le-ai dat nimic.

Pentru cei care rămân chiar și când nu mai ai nimic să le dai.

Pentru cei care rămân și cred atunci când ceilalți disprețuiesc sau ignoră.

Pentru cei care rămân să aline răni. Atât pe ale tale, cât și pe cele pe care li le-ai făcut chiar tu.

Pentru cei care rămân să îți lipească aripile, după ce ți s-au frânt.

Pentru cei care rămân și luptă chiar și când lupta pare pierdută.

Pentru cei care rămân cu tine în corabie, chiar dacă aceasta dă semne că se scufundă.

Pentru cei care rămân pe baricade, chiar dacă victoria nu e sigură.

Pentru cei care rămân și îți amintesc de visele tale atunci când tu ai obosit.

Pentru cei care rămân chiar și atunci când toată lumea le spune să plece. Chiar și tu.

Gândul meu de Prețuire. Azi și întotdeauna. Pentru cei care rămân!

Vreau să învăț și eu. Să rămân. Orice-ar fi. Căci am înțeles, în sfârșit… Să pleci e ușor. Să rămâi nu!

Marama

7 martie

Icoana cea mai dragă inimii mele: Chipul Mântuitorului, întipărit pe marama Veronicăi. Poate că, de fapt, e atât de simplu. Să sari din locul în care te afli și să întinzi marama celui în nevoie. Poate că nu putem împiedica lacrimile, cuiele, fierea, bicele, sângele. Poate că lupta asta între binele cel mare și răul cel mare ne depășește. Poate că nu înțelegem exact jertfa Mântuitorului, dimensiunea Dumnezeirii devenite om, poate că nu înțelegem de ce oamenii ăia plini de ură îl lovesc pe străinul blând și bun care nu le spune nimic. Poate că, în cămăruța noastră mică unde ne vedem liniștiți de treabă, habar nu avem că afară se întâmplă cel mai important lucru din istoria omenirii. Poate că suntem prea mici, prea neputincioși, prea păcătoși să facem ceva care să conteze și poate că gândul ăsta ne face să nici nu încercăm. Și totuși, cu toții putem face acest mic lucru. Să întindem marama necăjitului care trece prin fața noastră. Să sărim să îi alinăm, cum putem, durerea. Cu o maramă, cu mâna, cu un cuvânt bun, cu simpla prezență, cu puțină apă, cu ce avem… Atât așteaptă de la noi. Și îndată se va întipări chipul cel drag pe inima noastră. Căci nu contează cu ce am sărit în ajutorul Lui, important e că inima noastră L-a recunoscut și I-a sărit în întâmpinare. Și, iată-L. Iată-I chipul, apărut pe marama inimii noastre îndată ce i-a fost întinsă. Sau poate era dintotdeauna acolo? Și numai fapta L-a făcut vizibil? Iată-L. Îi sunt ochii închiși. Sau nu? Privește cu atenție. Și vei vedea că ochii Domnului sunt, de fapt, deschiși. Chiar și când par închiși. Au fost

dintotdeauna. Chiar dacă uneori credem că ne ignoră, Domnul ne privește mereu. Chiar și când noi nu-L vedem.

Mă tem că nu s-a întâmplat numai acum 2.000 de ani. Mă tem că Domnul trece în fiecare zi prin fața inimii noastre, urcând Golgota. E gol, obosit, biciuit, flămând, însetat, însângerat și plânge. Nu știu dacă ieri sau azi L-am văzut… Dar poate măcar mâine… Îi voi întinde oare marama?

Zile…

Sunt zile care-ți învăluie inima în lacrimi. Ți-o învelesc în culori șterse, fără strălucirea bucuriei. Sau, mai grav, triste rău. Reci. Întunecate. Alteori sepia. Alteori în neculori care te-apasă. În umbre, în răni, în lovituri. Plângi, te revolți, nu-nțelegi, vrei ca tine. Fără să știi că atunci, de-abia atunci ai șansa, marea șansă, să crești. Să te ridici și să te apuci, zâmbind, să le pictezi pe următoarele. Să speli cu lacrimi ferestre murdare de suflet, să învii cu nădejde verdele-n iarbă, să torni albastru de credință din plin pe cer. Din sângele rănilor care-ți sfâșie inima să țeși maci fremătând în vânt pe câmpia inimii tale. Din doruri și urlete, și neîmpliniri să faci alb de mai multă iubire pentru cei din jur. Din plânset să-ți faci doina curcubeu, din neiubire să-ți faci mâna dragă ce îmbrățișează tot ce atinge, privire caldă ce mângâie totul, zâmbet ce alină orice rană. Din tot ce vine spre tine, călcându-ți sufletul în picioare, să faci prilej de mulțumire. Să mulțumești pentru rană, pentru nerăspuns, pentru plecări, pentru dureri, pentru lacrimă, pentru inima ce ți se sfâșie. Să umpli golurile și bucățile smulse din inimă cu iubire și cu rugăciune. Să binecuvântezi orice-ar fi. Să-ți iei ziua așa cum a fost, tristă și grea, în culorile-n care-a venit, să zâmbești și să spui: „Mulțumesc, Doamne! Ajută-mă să încerc din nou!“.

„Românica“?

10 martie

O parte din preţul pe care l-au plătit ai noştri pentru Ţara pe care noi o numim cu dispreţ „Românica“! Dumnezeu să ne ierte! – 1.000 de oameni. Pe zi. Timp de o lună.

„Uneori, victoria înseamnă, pur și simplu, să nu te retragi, să reziști, pe loc, încăpățânat, când toată lumea cedează, fuge, renunță.

La Mărășești, în Vrancea, o rezistenţă de acest gen a costat 1.000 de morţi pe zi, o lună întreagă, în ultima mare bătălie a românilor din Primul Război Mondial, înainte să se transforme într-una dintre cele mai mari victorii ale românilor din istorie. Știm, încă de la primele ore de istorie de la școală: pisaţi de nemţi, zi și noapte, tocaţi cu mitralierele, terciuiţi cu tunurile, românii s-au îngropat în dealurile din jurul oraşului și au rezistat, însângeraţi, înjumătăţiți, până când, într-o zi, nemții și-au recunoscut neputința și au plecat.“

(Vlad Petreanu, sursa Istorie Românească în Imagini)

La fosta închisoare pentru femei Mislea

11 martie

Pe urmele celor care au primit „în timpul celor mai frumoși ani ai tinereții o cruce cutremurătoare și de neînlăturat, pe care au purtat-o cu o cucernicie demnă, cu toată asumarea, fără nici cea mai mică urmă de cârtire, fără niciun murmur de răzvrătire, cu seninătatea bunei conștiințe“. (Aspazia Oțel Petrescu)

„Dacă această durere trebuia să vină, bine este că a venit la mine și nu la altcineva!“, spunea una dintre ele…

Un duh tainic, care parcă sfințește fostele celule de izolare. Mi se strânge inima. Ce-o fi fost în sufletul femeii care a stat închisă aici zile și nopți la rând? De unde forța și tăria de a jertfi totul pentru o credință? Îmi vin din nou în minte cuvintele doamnei Aspazia Oțel Petrescu:

„Să ne rugăm cu cuvinte vechi, din rugăciunile mereu murmurate, să ne rugăm cu cuvinte albite de îndelungate rostiri și să ne dăruiască Bunul Dumnezeu o inimă curată, simplă și transparentă, magnifică în dăruire, tandră în compasiune, o inimă mare și nesubjugată pe care nicio trădare să n-o închidă și nicio indiferență să n-o obosească, o inimă lipsită de ranchiună și dușmănie, o inimă bună și nobilă, suferindă pentru gloria lui Dumnezeu, capabilă să se topească de iubire în orice altă inimă de român, o inimă jertfelnică pentru biruința și învierea neamului românesc“.

Ce cale lungă până acolo… Plec îngândurată. Gardianul mă conduce uimit de vizita pe care n-o înțelege. Îi spun că am venit crezând că, dacă aș fi trăit atunci, probabil că acolo ar fi fost locul meu, având în vedere felul în care gândesc, simt, cred. Plec însă convinsă că sunt departe, tare departe… Ce multă rugăciune mai trebuie până să ne învrednicim măcar să călcăm pământul pe care au păşit. Pământul care le-a înghiţit lacrimile. Sângele. Visele. Tinereţile. Inimile. Inimile lor curate, mari, bune…

Scrisoare către doamna Geta Gheorghiu[7], fostă deţinută politic, de la nepoata ei Raluca, Martie, 2015

„Ai grijă, Doamne, de toţi copiii lumii și de copiii mei“.

Întotdeauna se ruga la marginea patului, în picioare, murmurând cu ochii închiși și cu mâinile împreunate la piept. Nu putea sta în genunchi și nici mie nu-mi cerea să fac asta. „Tu roagă-te cu inima în fiecare zi și Dumnezeu te ascultă oricum ai sta“.

Cearceafurile ei miroseau mereu a levănțică strânsă în saci mici de pânză și a fier de călcat. (Mult timp după ce a plecat am deschis debaraua în care le ținea ca să le caut mirosul…) Erau fără excepţie perfect întinse, brodate și puțin aspre. Albe. Cămașa lungă albă și ea. Alb și părul, ca o vată de zahăr pieptănat înainte de culcare.

Cu mâinile care se rugau împreunate mă mângâia apoi pe frunte și mă închina. Mijea ochii privindu-mă zâmbind, să se asigure că m-am rugat cu inima. N-am auzit nicăieri niciodată o rugăciune mai frumoasă. O bunică se ruga alb, în

fiecare seară, pentru copii. Toți. Și apoi și pentru ai ei.

Bunica mea. Albă de cumințenie, albă de bunătate, albă de dragoste și albă de credință. Albul ei de care îmi amintesc în fiecare primăvară, pentru că îmi iese din suflet dorul de bunici ca ghioceii te miri pe unde.

Mi-e dor de ea tot anul. Mi-e dor cu ghiocei și cu miros de zambile, mi-e dor cu pomi înfloriți „ca miresele, fata bunichii", mi-e dor cu rochița rândunicii din care îmi cerea să îi împletesc coronițe. „Adam și Eva s-au dus la pădure să culeagă mure, mure murișoare, pentru domnișoare…". „Saltă sus, hai, mai sus, și cântă, cântă, și saltă până la soare…".

Mi-e dor cu miros de Vinerea Mare și gust de anafură dimineața, mi-e dor cu drumul spre biserică, candela cu ulei și rochia nouă cusută din stofe în carouri, cu roșu, neapărat cu roșu. Mi-e dor cu gust de pateuri calde și cozonaci și prăjitura cu glazură de gălbenuș și ciocolată rasă.

Mi-e dor diminețile de ceașca largă cu ceai și pâinea prăjită cu unt și brânză, așezate lângă mașina de cusut din bucătărie. Mi-e dor serile de mirosul de cărămidă încinsă pe ochiul din spate al aragazului, pe care o trecea peste cearceafurile patului, să le încălzească.

Mi-e dor cu miros de brad și bomboane de pom și colinde și iar cozonaci. Cu mult mac. Mi-e dor să îi scârțâie ghetele pe zăpadă și să îi miroasă obrazul a frig și părul a cald. Mi-e dor cu toți bunicii fără nepoți pe care îi întâlnesc pe stradă, mai ales iarna, și pe care i-aș lua, de dorul ei, acasă, să le mângâi obrajii și să le alung frigul.

Când a plecat, nu mi-a fost teamă că nu o mai am. Mă îngrozea prea tare gândul că am să o uit, pentru că abia atunci urma să o pierd. Au trecut cincisprezece ani și e acolo, neclintită, de fiecare dată. O simt când îmi strâng copila în brațe și o gătesc cu rochii noi, așa cum îmi gătea ea păpușile, cu peticele stofelor în carouri. O simt când îmi împodobesc bradul și mă aștept să îl cântărească din priviri, cu ochii umeziți și zâmbet cald. O simt când aș vrea să le las pe toate baltă, așa cum îmi lăsam să cadă piesele încăpățânate din castel și să o aud zâmbind „cu răbdărică, fata bunichii… cu răbdărică". O simt când mă dor rănile mele de om mare și aș vrea să-mi pună palma pe ele cum îmi punea pe juliturile din genunchi și să le sărute până trec.

Nu am pierdut-o. Dar mă întreb ce sunt eu din ea, bunică albă. Ce am adunat în

mine din soția care și-a așteptat soțul 17 ani de detenție, din mama care și-a lăsat pruncul acasă pentru 5 ani de gratii, din femeia care a făcut din rugăciune un mod de a trăi și din durere o bucurie de a trăi. Ce sunt eu din omul care a ridicat cu două mâini și o inimă imensă o biserică.

Tu nu știi…

A fost odată

O căsuță fermecată

Și-n căsuță o fată mică

Cu-n pisoi și c-o bunică…

Atlas

Azi-dimineață, am trecut pe lângă o fetiță care stătea pe o bancă în parc. Și, pentru o clipă, mi s-a părut că, așa micuță cum era, fetița ținea pe brațele ei cerul întreg. Să nu cadă peste noi. Mi s-a părut? Sau nu? La ora aceea, atât de devreme, când oamenii alergau grăbiți dintr-o parte în alta a orașului, claxonând, înjurând, călcând pe cadavre în goana lor nebună spre următorul țel, fetița era singura care își amintise să îi mulțumească lui Dumnezeu pentru răsăritul de vis, pentru cântecul păsărilor, pentru parfumul crinilor. Poate că Atlas nu era totuși un uriaș, ci, pur și simplu, un om care știa, cu adevărat să se roage…

Azi-dimineață, l-am văzut cred, de la depărtare, pe Atlas. Și nu, nu era un uriaș. Era un înger mic, blond, cu ochi albaștri și cu codițe, ținând cu mânuțe firave cerul întreg să nu se prăvălească asupra noastră, rostind cu glas șoptit, cu ochișorii în lacrimi: „Îți mulțumim, Doamne!“.

Jurnal de călătorie. Călătoare spre țara mea

Iaşi. E noapte. Strada cu biserica albă, pe care sufletul meu se simte ca acasă. Se simt duhurile tuturor celor care şi-au lăsat, cu atâta iubire, bucăţi din suflet aici. Bucăţi de inimă, românească, plutind prin aerul greu de dor şi taine, să ne hrănim cu toţii din ele. Parcă plutesc. Am aripi de dor românesc, curat, dumnezeiesc. Şi totul în jur îmi pare magic, ca de basm, aşa cum îmi părea când eram copil.

Sunt după o seară petrecută cu Sfinţii Închisorilor. Zeci de copii au sărutat, în faţa ochilor mei, istoria. Cerându-şi parcă iertare, primind cu mâini curate jertfa, preaplinul de suflet. Aprinzând flacăra noilor candele, ca să ardă cândva, fiecare după puteri, într-o singură flacără. În candela neamului. În alţi ani moaştele au izvorât mai mult mir. Sincer, mă bucur că anul acesta au izvorât puţin. Aş vrea ca sfinţii închisorilor să fie iubiţi cu sau fără aceste minuni. Aşa cum iubeşti o femeie şi atunci când are cearcăne, când e obosită, nemachiată, când părul nu îi este aranjat, când ochii îi sunt umflaţi… poate de lacrimi de pocăinţă. Când o iubeşti parcă mai mult aşa. Îi iubesc parcă şi mai mult pe Sfinţii care sunt sfinţi chiar dacă nu i-a canonizat încă nimeni, chiar dacă în ei se aruncă încă cu pietre sau cu noroi, chiar dacă anul acesta moaştele nu au izvorât la fel de mult mir ca în alţi ani. Ei sunt sfinţi dincolo de toate astea. Nu au nimic de demonstrat. Sunt, pur şi simplu. Şi vor fi, de-a pururi. Şi ne invită să credem fără a avea neapărat nevoie de minuni. Aşa cum ne învaţă doar să iubim. Fără condiţii şi fără aşteptări.

Dimineaţă cu soare în Iaşi. Bisericuţa albă, liniştită. Cât s-o fi rugat în ea cel ce mi-a luminat noaptea, de dincolo de timp. Şi-mi poartă acum paşii pe urmele sufletului său, dăruit, fâşie cu fâşie, Iaşiului mult-iubit, neamului întreg…

Intrăm la Sfânta Parascheva. Sfânta cu mâinile calde şi bune, şi dragi… Când am intrat la ea, cerul era negru. Ieşim. Ne întâmpină un soare biruitor. De-abia acum, după ce ai trecut pe la Sfânta, eşti cu adevărat în Iaşi. De-abia acum oraşul începe să ţi se dezvăluie, pas cu pas. Tainã cu tainã. Păşim uşor pe piatra cubică. Dinspre Mitropolie se aude „Cu Noi este Dumnezeu“. Parcă visez. Ce mari români au păşit înaintea mea pe piatra asta cubică, purtând în spate crucea neamului şi ţinându-i cu iubire la piept dorurile, rănile, năzuinţele? Biserica Sfinţii Trei Ierarhi. Alhambra? Nu. Poezie românească. Dantelărie în piatră, ca sufletul românesc Înfrumuseţat în necazuri. Golia. Lumină ireală. Vie. Pictură veche. Păşim într-o altă lume, fără de timp, departe de grija cea lumească. Inimile se înalţă spre cer, sus, spre unde le-au avut înaintaşii noştri. Bieţi pui care au uitat să zboare, simţim vibrând în inimi chemări de zbor de vulturi… Poate că

totuși știm să ne înălțăm peste cotețe și să dansăm cu infinitul peste creste? Poate că totuși suntem mai mult decât ce ni s-a spus că suntem?…

Ieșim înapoi în azi, în realităţi, în lume. Aripile ni se zbat însă în tăcere. Ascunse sub hainele cool, ne trimit chemări tăcute să ne înveşnicim. Zâmbim complice şi tăcem. Mergem cu troleul. Mă simt ca în liceu. Copiii ăştia din Iaşi sunt atât de frumoşi, atât de deştepţi, atât de profunzi, atât de cu minţi. Luminate. Dacă aş fi ştiut câte ştiu ei la douăzeci şi ceva de ani… România de mâine are o şansă. Geniali. Cu bun-simţ. Cu frică de Dumnezeu. Cu dreaptă socoteală. Cu preţuire pentru trecut. Şi cu îndrăzneală pentru viitor. Cu Credinţă, nădejde şi inima curată. Seminţe de har şi de lumină au căzut cine ştie cum, făcând să răsară mlădiţe viguroase de unde te aştepţi mai puţin. Lumina nu poate fi ţinută sub obroc. Ţâşneşte când, unde şi cum vrea ea. Primăvara vine când are ea chef. Mugurii verzi se deschid când vrea Domnul, să-nflorească pământul uitat în deznădejde, să-nmiresmeze cerul obosit de neputinţi… Zâmbesc. În inima mea e primăvară. Cu noi este Dumnezeu!

Galata. Fosta închisoare. Murmurăm un cântec pentru sufletele care au fost închise aici. Din prea multă iubire de neam. Ne învăluie Lumina. Viaţa. Nădejdea. Şi în acelaşi timp simţim o grea răspundere pe umerii noştri. Pentru toţi care au fost. Pentru toţi care vor fi. Pentru omul înnoit care ne aşteaptă să îi dăm viaţă, despătimindu-ne, înălţându-ne spre cer. Pentru cântecul care ne aşteaptă să îl cântăm cu glas tare şi hotărât, pentru soarele care aşteaptă să îl scoatem din lanţuri, pentru văzduhul care aşteaptă să fie în sfârşit liber, pentru sângele curs prin şanţuri care aşteaptă să ne fie cuminecare, pentru icoanele care ne aşteaptă sărutarea fierbinte, pentru sfintele oase care atâta aşteaptă! Să ne ridicăm! Spre lumina din urmă a furtunii. Spre lumina care se vede parcă acum, strecurându-se lină printre nori…

Ne ridicăm. Şi ieşim. Ne oprim în faţa zidurilor care parcă zâmbesc pe furiş. Împărţim florile pe care le-am primit ceva mai devreme de la o bătrânică săracă ce vindea flori. Avea mâinile muncite, haine ponosite, faţa brăzdată de dureri şi ochii în lacrimi. Din ochii ei mă priveau parcă toate rugăciunile pe care le-a rostit pentru mine bunica. Ţinea în mâini flori mici, albastre, din cele care răsar din piatră, culese de ea. Ne-a dăruit şi nouă. Aveau parfum de mâini îmbătrânite de muncă, de dureri, de chinuri, care nu au uitat însă, în nicio seară de-a lungul vieţii, să se închine… Ni le-a dat să ne amintească ele că numai „la Dumnezeu toate sunt cu putinţă“.

Bătrânica aceea era țara noastră! Așa că vom păstra cu sfințenie florile mici, albastre, în cartea de rugăciuni. Să ne amintească de ziua asta în care ne-am cuminecat împreună. Toți cei de ieri. Toți cei de azi. Toți cei de mâine.

Teiul lui Eminescu. Mi-e soare, mi-e bine, mi-e cald și mi-e liniște. Mi-e atât de drag și dor de viață. Iubesc. Cu toată ființa mea. Ne-am întins în iarbă. Închidem ochii și îmi pare că deasupra mea cad flori de tei. Rânduri, rânduri. Mă simt acasă. Dar e un acasă altfel decât tot ce știam până acum. Departe de timp, de spațiu, de realități trecătoare. E un duh nou, aparte, romantic, sfânt aici. Da, totul are un „farmec sfânt“ aici. M-aș muta în Iași.

• ***Iubeşte!***

Ca o primadonă care vrea să mai culeagă câteva aplauze, iarna se încăpățânează să rămână în scenă. Să o aplaudăm, așadar…

Gheorgheni. Seara. Astă-seară parcă sunt în altă ţară. În jurul meu se vorbeşte altă limbă. Ca să ajung aici am trecut prin multe localităţi care aveau şi un alt nume, nu doar numele românesc. Pe lângă instituţii care aveau şi alte steaguri, nu doar pe cel românesc. Pe lângă case care aveau la poartă alt steag. Nu pe cel românesc. Am trecut prin magazine unde vânzătoarele mi s-au adresat în altă limbă, nu în limba română. Stau într-un hotel mic, cochet, boutique, unde însă nu se vorbeşte limba română. Şi, totuşi, mă aflu în România.

De mai multe ori, astăzi am simțit că îmi clocotește sângele. Că steagul țării mele plânge în inima mea, cu glasul tuturor celor care au murit pentru el. Că îmi vine să urlu și să strig în gura mare că oricine își dorește alt steag și altă limbă ar trebui să se simtă liber să plece acolo unde își dorește. Că nu e normal să mă simt străină în țara mea…

Însă în tot valul ăsta de indignare, înverșunare, revoltă, furie, îmi vine în minte chipul unei femei cu o fotă colorată care a venit către mine în benzinărie. Cerșea. Îmi cerea de zor ceva într-o limbă din care nu înțelegeam nimic. Era bomboana

de pe colivă. Cerşetoarea asta, vorbindu-mi în altă limbă, îm ţara mea, îmi punea capac. Îmi venea să mă întorc şi să urlu la ea, să îi spun că ar putea avea măcar bunul-simţ să cerşească în limba mea, dacă tot face asta în ţara pentru care au murit ai mei! În clipa aceea însă, când furia ajunsese la paroxism, m-a cuprins o linişte de dincolo de mine. În inima mea se auzea o voce care îmi şoptea cu blândeţe că dragostea nu are rasă, nici naţionalitate. Şi vorbeşte o singură limbă. Şi parcă nu mâna mea i-a întins brunetei oacheşe, cu codiţe şi cu fotă, bănuţii de pâine. Nu, nu eram eu. Şi parcă nu vocea mea i-a şoptit cu aceeaşi blândeţe „Doamne, ajută!“. Şi, Doamne!, cum a răsunat întreaga mea fiinţă şi cum mi-a tremurat inima când Omul din faţa mea, dincolo de culoarea pielii, dincolo de fustele colorate, dincolo de orice, mi-a răspuns, în cea mai pură limbă română „Bogdaproste! Îţi mulţumesc, în numele lui Iisus Hristos!“.

Plec, cu inima plină de o iubire dincolo de cuvinte, de steaguri şi de înverşunări. Scriu aceste cuvinte după ce i-am zâmbit unui om care mi-a vorbit în altă limbă, deşi sunt în ţara mea… Mi-a zâmbit şi el. Şi între sufletele noastre s-a ţesut un pod, între inimile noastre a trecut un fior de simpatie, fără naţionalitate, limbă sau steag.

Scriu, mai hotărâtă ca oricând ca, dacă va fi să apăr ceva – de-ar fi cu preţul vieţii, să fie din iubire. Dacă fac ceva, să fie fără înverşunare.

Dacă lupt, să fie fără ură. Să fie pentru, nu împotriva. Şi în războiul meu. Real. Să nu fiu victima provocărilor, instigărilor, manipulărilor de tot felul. Să fiu unde şi cum mă vrea Domnul, nu unde şi cum vor alţii să mă vadă.

Mai mult decât oricând, simt că dacă ieşim din iubire şi din lumină, suntem pierduţi.

Poate că de fapt despre asta este vorba. Doar despre asta. Despre iubire.

Poate că ăsta este, la urma urmei, cel mai important îndemn pe care ni-l face Domnul… IUBEŞTE!

• ***Luptă!***

Dimineaţa cu gust de pâine de cartofi. Ca în copilărie, la bunicul.

Cheile Bicazului. Cel mai frumos loc de pe pământ. Poartă spre o altă lume. Să intrăm!

Văratec.

Uite de-asta iubesc eu poporul român. Pentru că aici, după cum spune Părintele Staniloae, dacă îi spui unui om că îl iubeşti, înseamnă că acel om nu va muri niciodată. Şi uite de-asta mă duc eu acum „Spre Veronica Micle“, nu spre mormântul ei. Pentru că cineva a iubit-o cândva mult, mult de tot. Şi acel cineva era sufletul şi conştiinţa neamului meu. Aşa că mă duc să-i duc din florile de tei ce au căzut asupră-mi, rânduri-rânduri, alaltăieri, la Teiul lui… I-o fi dor… Dor nebun, ca de obicei…

Agapia. Nicolae Grigorescu. Sfinţii Arhangheli.

Sihla. Încercăm să urcăm, dar nu putem din cauza zăpezii. Nu ne-am învrednicit astăzi să ajungem la Sfânta Teodora. Inima îmi ia foc.

Târgu Neamţ. Sihăstria. Drumuri blocate în sus, spre nord. Sfânta Liturghie la Mănăstirea Neamţ. Parcă visez. Ne oprim la Sf. Ioan Iacob Hozevitul. Vremea e frumoasă, soarele străluceşte blând şi zăpada pare să se înmoaie încet. Hai să încercăm să urcăm la Sfânta Teodora. De data asta ne primeşte. Parcă plutesc.

Ion Creangă. Humuleşti.

Şi poate că nu avem nevoie de IPhone, de IPad, de IPod, de gadgeturi, de laptopuri, de tot felul de device-uri, CD-uri, DVD-uri, stick-uri, mp3-uri, playstation-uri şi de atâtea alte lucruri sofisticate pentru o copilărie fericită. Poate nici măcar pentru o viaţă fericită.

Despre lucrurile simple. Cu Ion Creangă… Despre motoceii legaţi de stâlpul hornului, cu care se jucau mâţele până crăpau, despre tot felul de jocuri şi de năzdrăvănii, despre tot felul de jucării improvizate care nu costau nimic. Despre bucurie, iubire, simplitate, curăţie şi sănătate a inimii, din vremuri când mamele îşi scoteau copiii afară să alunge norii şi să cheme soarele cu zâmbetul lor. Iar soarele le asculta.

Hanul Ancuţei. Piatra Neamţ. Sfânta Liturghie de Bunavestire la Mănăstirea

Diaconești. Părintele la plecare: „Fii luptătoare!“.

Locuri pline de lumină. Dacă le-am vedea cu sufletul, în toată slava și strălucirea, am orbi.

• ***Bucură-te!***

„Fiindcă ființa omenească nu e făcută numai pentru a vieţui, a exista (animalic) și a trudi, ci și pentru a se bucura de viaţă în chip conștient, a o gusta și proslăvi în ceasuri de odihnă și înălțare sufletească.“

(Nicolae Steinhardt)

Piatra Neamţ. Revelaţie. Gânduri despre bucurie. Un text care sintetizează ani lungi de căutări:) Doamne, ajută! Bucurie!

…Mă tot gândesc. Poate că asta e. Poate că trebuie doar să ne bucurăm. Și atât. Poate că de asta ne-a lăsat Domnul aici pe pământ. Poate că ăsta este cel mai important îndemn pe care trebuie să îl urmăm. Poate că de-asta „Bucură-te!“ este cuvântul care apare cel mai des în acatiste…

Mă bucur. Iarăși mă bucur. Mai mereu mă bucur. Oamenii râd de asta. Acum mă bucur că sunt într-un restaurant din Piatra Neamț. Mănânc cel mai bun pește cod din lume. Cu ceapă caramelizată și cu piure. Peștele are o crustă de cartofi dați pe răzătoare, rumenită, cu un gust incredibil. Iar ceapa asta caramelizată este cel mai bun lucru pe care l-am mâncat vreodată în viața mea (știu, așa zic mereu). Pe masă e o vază cu flori albăstrui mici de munte, care miros a codru, o lumânare pâlpâie romantic, se aude în fundal melodia mea – Abba, aia cu I believe în angels – zâmbesc, mi-e cald, mi-e bine, sunt aici, acum și mă bucur de tot ce e în jur. De restaurantul ăsta frumos, nu mă așteptam să găsesc așa ceva aici. De orașul ăsta care geme de istorie. De patul mare, moale cu perne pufoase care mă așteaptă la hotel, de ziua de azi, de faptul că respir, mă mișc, văd, aud, gust, nu mi-am pierdut (încă, de tot) mințile, sclipirea din ochi, credința în bine, lumină, miracole și frumos, de faptul că îmi pun întrebări și caut răspunsuri, de

faptul că văd în spatele fiecărui lucru, oricât de banal, mult mai mult decât ce se vede. Mă bucur de… tot! Și fiecare clipă îmi devine o veșnicie…

Deodată, bucurându-mă de toate nimicurile și de toate lucrurile mari, în același timp, am o revelație. E ca și cum Cineva ar fi în mine, ar privi lumea prin ochii mei, ar gusta, ar atinge cu mâinile mele, ar iubi cu inima mea… Ca și cum Cineva ar sta ascuns în mine cu mâinile întinse cu nerăbdare spre a cunoaște lumea – pe care tot El a creat-o – și pentru a se bucura de ea. E ca și cum același Cineva ar fi ascuns în cel din fața mea, în cel de lângă mine, în cel care vine zâmbind spre mine, în cel din colț care mă privește încruntat, în fata din capătul camerei care privește absentă pe geam. În toți și în fiecare dintre ei e ascuns același Cineva, plin de iubire, care nu vrea decât să iubească și să se bucure. Unii Îl lasă. Alții Îl acoperă în griji, Îl ucid cu gânduri, Îl îngroapă în deznădejdi, îndoieli, dureri și vini. Sau cu planuri mărețe și gânduri care vor să schimbe lumea, când Cineva-ul vrea doar să se bucure de florile alea mici albastre cu mirosul lor curat, de gustul mâncării, de scaunele astea moi, de muzică, de faptul că înăuntru e cald în timp ce afară sunt -15 grade, de mirosurile îmbietoare din jur, de gândul că suntem iubiți, de faptul că iubim, de faptul că ne bate inima, că ne simțim sângele cald curgând încă prin vene, că din fericire nicio părticică din trupul nostru nu s-a defectat – e suficient să o ia razna o bucată de mărimea unui vârf de ac și viața noastră s-ar putea schimba total. Ce miracol că funcționează. Fără ca noi să facem nimic!

În toți și în fiecare dintre noi e ascuns același Cineva care nu vrea decât să descopere lumea prin ochii noștri, lumea cu fiecare mic detaliu al său, atât de plin de farmec. Și să se bucure de ea. Nu vrea decât să iubească. Să ajute. Să îi facă pe ceilalți fericiți. Să mângâie. Să ierte. Și să se bucure de toate astea. Să râdă. Să plângă. Și da, să se bucure și de asta. Lacrimile sunt un dar, când știm să le dăm un sens. Să fie fericit. Sau să sufere. Și să se bucure chiar și de asta. Căci, da, suferința poate fi mântuitoare. Să se bucure de aerul curat al dimineții, de cântecul păsărilor, de mirosul cafelei, de primul sărut, de primul copil, de o suferință din iubire, de gustul pâinii, de îmbrățișarea unui prieten, de cicăleala mamei, de nori, de soare, de copaci care înfloresc, de zăpadă, de poezie, de cântece, de ploaie, de focul din sobă, de toate nimicurile din care ne e țesută viața și pe lângă care majoritatea trecem nepăsători, fără a le vedea măcar, darămite să ne bucurăm. Când El nu vrea decât să privim în fiecare zi, în fiecare clipă, lumea ca niște copii, bucurându-ne de ea. A creat-o și ne-a dat-o să ne bucurăm de ea, și El prin noi, în timp ce noi, având pomul vieții, tânjim după vreo frunză veștedă, căzută. Având în noi și în fața noastră fântâna cu apă vie,

murim de sete bând câte o gură de apă mâloasă din câte o băltoacă. Avem cerul întreg, plin de stele și ne mulțumim cu tavanul vreunui club. Și nici de ăla nu ne bucurăm, fiindcă și mintea și inima ne sunt în altă parte!

Poate că atât trebuie să învățăm! Să ne bucurăm! Și să Îl lăsăm să se bucure de cer, de apă, de flori, de soare, de munți, de oameni… Căci tot El e ascuns, în toate. Să iubim, cu El, cel din noi – căci El e Iubire – tot ce vedem. Căci în toate tot El e. Să primim tot ce vine către noi, cu Iubire, căci de la El sunt. Cu voia Lui. Să mulțumim pentru toate.

Poate că asta e. Poate că doar asta trebuie să facem. Să ne bucurăm! Orice am face, orice cale am lua. Să ne ținem pe calea care ne aduce cea mai mare bucurie – fără să ne gândim cum ar fi pe alta – mereu înainte, cu inima curată, deschisă, plină de iubire spre tot ce întâlnim pe drum.

În tot ce facem să punem ingredientul ăsta sfânt, de neînlocuit, care face diferența. Bucuria. Căci cred că dacă ea lipsește, ceva nu facem bine. Să o căutăm, căci de-abia atunci vom ști că suntem pe drumul bun, când ea ne va bate furtunos în inimă, când ne va scânteia în ochi, când ne va lumina chipurile și îi va încălzi pe toți cei din jur. Să găsim în tot Bucuria. În ochi, în mirări, în îmbrățișări, în mâini întinse, în jertfă, în iertare, în ascultare, în trudă, în rugăciune, în iubire, în dar, chiar și în suferințe, în chinuri și prigoane – bucuria că poți fi asemeni Mântuitorului, fiindu-i astfel mai aproape…

Poate că ăsta este cel mai important îndemn… Poate că nu suntem făcuți numai pentru a munci, pentru a supraviețui zilei, pentru a ne căpătui pentru mâine, pentru a ne pune la adăpost de tot ce poate merge rău, poate că nici măcar pentru planuri mărețe care să ne țină încruntați și acri nu suntem făcuți – căci în toate e lucrarea Domnului, meritele noastre fiind irelevante… Totu-i de la El… Poate că nu ni se cere nimic din toate astea, ci ni se cere ceva mult mai simplu. Să ne bucurăm! Conștient. Liniștiți. În tihnă. Veseli. Fără griji. Cu recunoștință. Aducând slavă și mulțumiri. Cu îndrăzneală. Așa cum se duc copiii înspre Moș Crăciun să își primească darurile, trăgându-l de barbă…

Da! Poate că îndemnul cel mai important al creștinismului acesta e. „Bucură-te!“ Îmi vine în minte chipul unei maici de la Petru Vodă, căreia îi scânteiau ochii de o bucurie care dădea pe afară. Se revărsa din inima ei și umplea întreaga încăpere. Ne privea cu un zâmbet plin de viață, din ochi îi țâșneau fulgere de fericire, chipul îi era luminos și verbul scânteietor. Era plină de bucurie. Bucurie

că toată ziua servise la masă pelerini înfometaţi, bucurie că toată ziua strânsese masa şi spălase vase după ei, bucurie că dădea cu mătura, bucurie că era măicuţă, bucurie că trăia aproape de un sfânt, bucurie că avusese o viaţă grea, bucurie că vorbea cu noi, că se ruga şi ne binecuvânta în acelaşi timp. Se mişca de colo-colo ca argintul viu, respirând bucurie şi iubire prin toţi porii. Se întorsese brusc spre noi, cum dădea ea cu mătura, şi, privindu-ne drept în ochi, cu ochii ei vii din care ţâşneau scântei de bucurie, ne întreba, cu un zâmbet pe care de-abia îl putea opri să inunde lumea: „Vă rugaţi, vă rugaţi… Dar când vă rugaţi, mintea unde vă e? Trăiţi, trăiţi… Dar când trăiţi, Bucuria unde vă e???“. Se întoarse la fel de brusc, continuă să mătură cu aceeaşi viteză şi încântare ca şi până atunci, de parcă ar fi pictat Capela Sixtină, şi ne lăsă să digerăm poate cea mai importantă lecţie de creştinism. Viu.

Cred că în sfârşit am înţeles. Şi înţeleg acum de ce mi-au rămas în minte şi mi s-au lipit de suflet arabii de la Ierusalim, care, de bucurie, ţipă, urlă, strigă, dansează, sar, bat în tobe, iarăşi urlă, iar dansează, ridică mâinile în aer, se uită spre cer şi strigă din toată inima, cât îi ţin puterile. Îţi aminteşti de ei? Nebunii aceia zgomotoşi, îmbrăcaţi în jeanşi, cu tricouri albe, cu Iisus Hristos desenat pe ele, cu tobele lor asurzitoare, cu scandalul pe care îl fac spărgând liniştea de mormânt şi durerea din biserică cu entuziasmul lor. Cei care îţi fac inima să îţi bată mai cu putere, sângele să îţi pulseze în fiecare venă, cei care te fac să începi şi tu să te mişti în ritmul tobelor lor în aşteptarea bucuroasă a harului, cei care te fac să simţi tremurul acela unic, în fiecare fibră a trupului tău, fiorii aceia ciudaţi de fericire şi o bucurie vie care îţi inundă treptat fiinţa, pe măsură ce arabii zgomotoşi se îndreaptă spre altar şi toată lumea le face loc spre Hristos. Nimic nu poate sta în calea lor. Ei, cei care aduc bucuria la Sfântul Mormânt. Ei, cei care sărbătoresc cu zgomot Sfânta Înviere. Ei, fără de care Lumina Sfântă nu vrea să coboare.

Da! Ştiu acum de ce i-am iubit din prima clipă. Poate că oi fi şi eu vreun urmaş îndepărtat al păstorilor. Poate că aşa cum sunt, cu jeanşii mei rupţi, cu felul meu zgomotos de a fi, de a-L chema, de a-L lăuda, de a-L implora, de a-L mărturisi modern, atipic şi neconvenţional, sunt ca arabii aceia creştini care se înalţă din lume înspre ceruri strigându-L din toată fiinţa lor, chemându-L cu toată iubirea de care sunt în stare, aşa nonconformişti, rebeli, păcătoşi şi gălăgioşi cum sunt. La fel ca şi ei, sunt plină de viaţă, de păcate, de entuziasm, de zâmbet, de hotărâre, de dinamism şi de bucurie. La fel ca şi ei sunt vie, zgomotoasă şi mă caţăr pe ziduri să mă înalţ înspre El, rugându-L să nu ne uite. Mulţumind pentru tot ce am, chemându-L să vină, iarăşi şi iarăşi, chiar dacă nu suntem vrednici. La

fel ca și ei, fac tot ce pot, cum știu eu mai bine, de aici de unde m-a pus, așa cum sunt. La fel ca și ei, nu fac decât să ascult acea voce care se aude uneori în inima mea. Căci poate că, la urma urmei, cel mai important îndemn pe care ni-l șoptește inima noastră acesta este, cel pe care îl aud cel mai des… BUCURĂ-TE!

Dăruind vom dobândi

28 martie

O cheamă Cătălina și are cei mai frumoși ochi albaștri din lume. În timp ce mama ei îmi cerea bani de pâine, ea îmi întindea bucata ei de covrig. Bogat nu e cel care are, ci cel care dăruiește.

Cei Care au Stat Lângă Cei Nebuni…

Iubesc reclama Apple – „Here's to the crazy ones". Cu toate astea, de fiecare dată când o aud nu pot să mă abțin să nu mă gândesc și la Cei Care au Stat Lângă Cei Nebuni…

La cei care i-au ajutat și au crezut în ei.

La adaptații, de multe ori cu prețul sufletului lor, care s-au jertfit pentru cei neadaptați.

La cei care au respectat regulile pentru ca rebelii să aibă cu ce să își plătească datoriile.

La cei care au reparat boacănele făcătorilor de boacăne.

La „capetele pătrate" care au făcut totul mai ușor pentru cei cu „capetele rotunde".

La cei care au crezut în cei care vedeau lucrurile diferit, chiar dacă ei nu le puteau vedea așa. (Cu atât mai mult)

La cei care respectau regulile, dar care le-au dat aripi celor care nu credeau în reguli, să se ridice deasupra lor.

La cei pe care nu îi citățm, nu îi glorificăm, nici nu-i blamăm, ci doar îi ignorăm. Deși ei sunt cei care i-au ajutat pe nebuni să facă schimbarea. Ei sunt cei care i-au ajutat pe nebuni să împingă rasa umană înainte.

Unora le par plicticoși. Serbezi. Seci.

Dar cât de puternici sunt ei, de fapt…

Să poți crede în geniu atunci când tu nu ești și când nimeni altcineva nu îl recunoaște.

Să îl ajuți pe cel nebun atunci când tu nu ești. Când tu vezi riscuri pe care el nu le vede. Să simți răni pe care el nu le simte. Să vezi mori de vânt drept mori de vânt, nu monștri, și totuși să îi ții nebunului spada. Să îl ridici de jos când e rănit și să îl ajuți să meargă mai departe. Să te doară râsul lumii, care lui îi pare muzică. Să simți sărăcia care pe el nu-l sperie. Să te roadă foamea care pe el nu-l atinge. Să simți fiori de groază ce-s pentru el plăcere. Să te îmbolnăvești de temeri, griji, panici, suferințe, regrete și-ndoieli când el calcă prin stele. Să te împiedici de bolovani când el îți spune că poți mișca munți.

Să continui să îl sprijini pe neadaptat chiar dacă nu crezi că el va reuși vreodată. Și poate chiar când el însuși nu mai e sigur.

Să îți dăruiești mâinile, pentru ca altcineva să picteze tablourile pe care tu nu le poți face, să scrie versurile care îți stăteau pe inimă și nu ai fi fost vreodată în stare să le scrii, să sculpteze lumea pe care tu nici măcar nu poți să o imaginezi… Să îi dai picioarele tale să gonească el nebunește spre visul lui. Să îți smulgi aripile și să i le dai lui să zboare, să îți scoți inima din piept și să i-o dai lui, pentru a-și duce la îndeplinire visul, să nu mănânci, să nu dormi, să nu bei, să nu respiri, dându-i lui, nebunului, toată viața ta, să își atingă el visul acela straniu care ție îți rămâne ascuns. Să rămâi apoi gol, trist, secat de vlagă, de putere, singur și trist, neștiut de nimeni, când nebunul își va fi atins visul. Sau nu. Dar tu vei fi rămas în aceeași lume fără culorile de care povestea nebunul, fără muzica pe care o auzea, fără Dulcinee, idealuri, frumusețe și eroi.

Să îi dedici cuiva întreaga ta viață. Să îl sprijini să și-o trăiască din plin pe a sa. Să îți fie aceasta singura chemare – să îl ajuți pe celălalt să își trăiască din plin chemarea… Asta da putere!

Pentru că cei care au crezut că pot schimba lumea au fost cei ce au schimbat-o, e adevărat. Însă n-ar fi reușit fără soția, fratele, tatăl sau prietenul neștiuți de nimeni…

Așa că, da… Pentru nebuni… Dar, să nu îi uităm pe cei tăcuți, rămași în umbră, anonimi. Pe cei care au stat lângă cei nebuni. În aparență atât de comuni, de banali, de obișnuiți… Însă de fapt atât de strălucitori – pentru că și datorită lor, cei atât de lipsiți de egoism și atât de plini de iubire – Lumina și-a făcut loc în lume…

„Întâlnirile“ mele cu Nicolae Steinhardt

29 martie

Aveam 11 ani când l-am „văzut“ prima oară. A intrat tiptil în sala de clasă – l-am văzut doar eu. L-am îndrăgit imediat. Mi-a făcut șăgalnic cu ochiul, mi-a zâmbit strengărește și și-a dus degetul la gură, îndemnându-mă să nu-l trădez. Era puțin repezit, extrem de vioi, mărunțel și părea atât de vesel și de pus pe șotii. Avea o figură blândă, bună, cu barba albă ca din povești, cu o lumină caldă care îi inunda întreaga față, un zâmbet năstrușnic și ochi care îi scânteiau în cel mai fascinant mod cu putință – cum să nu-l îndrăgești? Îi urmăream șocată fiecare mișcare, cu un zâmbet tâmp pe față și cu ochișorii măriți de mirare. Eram surprinsă că ceilalți nu îl văd – își vedeau liniștiți de treabă. Mă cerceta pătrunzător și părea că mă vede chiar și când îmi întorcea spatele brusc. Da, făcea niște mișcări bruște, atât de amuzante. Se mișca încontinuu, nu putea sta locului o clipă. Nu vorbea. Deși, din gesturile lui înțelegeam atât de multe cuvinte nerostite…

Uneori, devenea invizibil. Profesorul de limba română vorbea parcă în acele clipe cu un alt glas. Era ca și cum misteriosul oaspete ar fi împrumutat pentru câteva clipe trupul dragului meu profesor și îmi vorbea de-acolo. Și ce cuvinte frumoase își făceau atunci drum spre inima mea… Ce lume frumoasă se

dezvăluia atunci ochilor mei… O lume a curajului, a demnității, a verticalității și a iubirii. Îmi vorbea despre dragoste de neam, despre credință, jertfă și inadaptare binecuvântată. Nimeni nu îmi mai vorbise așa, se gândeau probabil că eram prea mică să înțeleg. El însă îmi vorbea exact așa cum îi vorbești unui om mare. Simțeam cum crește inima în mine, cum sângele îmi clocotește de un patriotism altfel decât cel din România Mare, ziarul pe care îl citeau ai mei acasă. Era altceva… Mai adânc, mai profund, care izvora parcă din cele mai adânci cotloane ale sufletului meu. Era ca un șuvoi de neoprit. Se înălțau atunci în mine munți adormiți, brazii falnici de care nu știusem până atunci, izvoare de munte îmi susurau doine tulburătoare în piept, pământul îmi murmura pătimaș cântece de cătănie, în palme, în timp ce în sufletul meu năucit eroii copilăriei prindeau încet viață. Toți voinicii neamului care fuseseră dintotdeauna acolo, în inima mea, se trezeau acum ca după un somn lung… Avram Iancu, Păunașul Codrilor, vorbindu-le moților săi. Ștefan, ca o furtună în fața ostașilor, care îl urmau hipnotizați. Mihai, în hainele lui albe, cu coroana sclipitoare pe cap, cu cei doi cerbi care îl însoțeau mereu și cu crucea-i uriașă de pe piept. Brâncovenii, cu spatele lor drept și fețele inundate de lumina credinței. Toți prindeau viață în glasul străinului și în ființa mea. Așa micuță cum eram, simțeam că pot și eu să îmi dau viața ca ei: pentru țară, pentru neam, pentru graiul nostru sfânt și pentru Domnul. Simțeam că pot face orice. Aveam aripi! Cuvintele se rostogoleau năvalnic, aprinzând flăcări în inimioara mea care bătea nebunește. Și-apoi, deodată, liniște. Profesorul tăcea și cădea absorbit de gânduri, privind în depărtare la codrii din zare…

Străinul venea din nou lângă mine, cu ochișorii lui strălucitori, veseli, trădându-i bucuria interioară care nu mai avea loc parcă în ființa lui. Se revărsă împrejuru-i ca o baie de lumină. Zâmbea din nou șăgalnic și uneori își lăsa mâna dreaptă pe umărul meu, ca și cum mi-ar fi mângâiat aripile care de-abia se născuseră. Surâdea mulțumit și trecea mai departe, ca un copil fericit, care tocmai a mai făcut o șotie. Ce omuleț bizar! Dar cât de cumsecade și de simpatic îmi era… Zâmbeam și eu, primind din toată inima iubirea care se revărsa din ființa lui. Îmi venea să le strig tuturor celor din jur că lângă noi mai este cineva. Cineva din care iese atâta Lumină. Și atâta Iubire. Îmi venea să mă laud tuturor cu noua mea cunoștință, care făcuse să îmi crească aripi și le mângâiase apoi cu mâna de înger, să se asigure că și-a îndeplinit misiunea. Îmi venea să zbor și să cânt, să audă toată țara cât de frumos știu să cânt versurile imnului nostru, „Deșteaptă-te, Române!“. Cât de bine și cât de altfel îl înțelegeam acum… Cântam în gând, privind la codrii de departe…

Omuleţul dispăru fără urme în acea zi. Lăsând după el doar un parfum straniu – de mir şi de tămâie, care avea parcă şi un gust…– „Un gust de Veşnicie?“. Se auzi în mintea mea un gând, ce nu era al meu. Un gând însoţit de un zâmbet ştrengar. Străinul vorbea acum din mine! Ce ciudat!

Deja mi-era dor de el!

Avea să mai vină. Des. La fiecare oră de limba română îşi făcea apariţia. Nu venea niciodată la ore fixe. Dădea mereu buzna, de parcă ar fi alergat tocmai de la capătul pământului. Şi pleca mereu brusc. Se ridica de parcă şi-ar fi amintit că trebuie să salveze lumea, ţâşnea brusc – aproape mă speria, de fiecare dată – şi fugea fără să mai apuc să îi spun la revedere. Mi-era pe zi ce trece tot mai drag.

Aripile îmi crescuseră atât de mult… şi uneori aveam senzaţia că zbor, fără niciun fel de teamă, peste secole, peste bătălii, peste dureri şi bucurii, plimbându-mă neînfricată prin toată istoria neamului.

Alteori, simţeam că sunt un copac. Rădăcini de care până atunci nu ştiusem începeau să vibreze adânc în pământul care îmi vorbea acum ca un bunic. Pulsa în mine o sevă binefăcătoare, seva vieţii, urcând năvalnic din străfundurile istoriei, înălţându-se neobosită spre cer şi îndemnându-mă să îmi ridic, la rândul meu, braţele spre Domnul, care îmi părea acum atât de aproape. Ca un tată!

În alte zile, eram tot copac, însă aveam rădăcinile parcă adânc înfipte în cer. În timp ce braţele inimii se întindeau pline de iubire spre pământul drag, să îl îmbrăţişeze cu toată fiinţa. Iar omuleţul râdea mereu, frecându-şi mâinile cu bucurie, făcându-şi mereu cruce cu un gest solemn, cu spatele drept, cu privirea pierdută spre cer şi cu câte o lacrimă strecurându-se grăbită pe obraz. Era de altfel singurul gest solemn pe care îl făcea. Singurele clipe când era liniştit. Căci apoi devenea din nou un titirez fără stare, mişcându-se cu o agilitate ameţitoare, făcând gesturi febrile şi ieşind parcă din el însuşi, cu panica omului căruia timpul nu îi ajunge să facă tot ceea ce are de făcut. Mă zăpăcea! Dar ce zăpăceală binecuvântată…

Patru ani a durat prietenia noastră! Ne vedeam săptămână de săptămână. Uneori, mai veneau cu el prieteni de-ai lui. Niciunul însă nu era ca el. Erau trişti, solemni, cu chipurile pline de o durere fără nume… Însă toţi aveau aceeaşi lumină sfântă pe chipuri… Şi acelaşi spate drept, drept, drept, ce îmi părea ca o coloană infinită ridicându-se demnă spre cer…

Când ne-am văzut ultima oară, m-a privit în ochi, cu privirea aceea pătrunzătoare care îmi ghicea parcă toate tainele sufletului. Pentru prima oară, l-am văzut serios. Atât de serios, că parcă mă durea tot corpul. Tot sufletul. Aripile care deja îşi învăţaseră zborul mă dureau şi ele, trăgându-mă parcă în jos. Rădăcinile urlau din adâncuri, zbătându-se în chinuri de nedescris. Din ochii lui adânci mă privea acum o lume plină de o durere înfiorătoare, care îmi smulgea nemiloasă bucăţi din suflet şi din trup. Lacrimi care ar fi putut umple o lume îmi inundară fiinţa, mâinile se zbăteau parcă sub cuie ce o străpungeau fără milă, mii de bice îmi şfichiuiau parcă pielea, un gust amar de fiere îmi umpluse gura şi-un sentiment covârşitor de jale şi de însingurare pusese stăpânire pe mine. Voiam să mă arunc în genunchi, însă trupul îmi era ţintuit pe verticală. Şi-apoi, când o lacrimă grea, plină, tremurândă se ivi în ochii săi, simţii în spate o greutate covârşitoare. Părea o cruce care mă copleşea, strivindu-mă sub povara ei. Gata să mă prăvălesc, i-am întins mâna, privindu-l cu ochi plini de lacrimi. La fel de grele, la fel de pline, la fel de tremurânde ca şi lacrima lui. Parcă nu erau lacrimile mele. Deşi mă dureau îngrozitor. Mi-a dat mâna lui. Însă întrebările din ochii mei nu şi-au găsit răspuns.

Am simţit atunci că va pleca. Că nu-l voi mai vedea curând. Poate niciodată. Am urlat cu disperarea unui copil care îşi vede tatăl plecând pentru totdeauna, cu frământarea unui Icar lăsat singur să zboare, cu durerea ucenicului aruncat în vâltoarea vieţii, ştiind că nu îl va mai avea alături pe maestru. L-am rugat cu glas pierit să mai rămână puţin, încă puţin… Să îmi mai spună ceva, orice… Să mai vină totuşi… Să mă ajute să înţeleg de unde era durerea aceea care-mi fusese până atunci necunoscută… Să mă ajute să fac ceva cu crucea care mă apăsa nemiloasă… Să nu mă lase… Dar nu mi-a spus nimic. Cu ochii trişti, cu zâmbet amar, mi-a mângâiat încă o dată umerii, sărutând parcă urmele aripilor cu degetele lungi, s-a mai închinat o dată, în felul lui solemn, ridicând ochii spre cer şi, murmurând o rugăciune de binecuvântare, şi-a pus mâna dreaptă pe capul meu, cu o atingere binefăcătoare care m-a făcut să uit pentru o clipă de povara crucii, de zgomotul cuielor, de durerea ce mușca parcă din tot trupul meu… Şi a plecat… Păşea încet, cum nu-i stătea în fire, de parcă n-ar fi vrut nici el să plece… Tăcerea lui mă omora. Plângeam cu sughiţuri tăcute, icnind şi tremurând din toate mădularele. Nu mai aveam nici măcar puterea să îl privesc. Cum să îl văd plecând? Crucea mă apăsa, întreg trupul mă durea, sângele părea să îmi ţâşnească afară din corp, din inimă, şi parcă şi din lacrimi…

Se auzi deodată însă un glas puternic, tunător. Nu îmi mai vorbise aşa niciodată. Parcă nu mai era el. Parcă îmi vorbeau munţi şi ape, şi păduri, şi văi, şi tulnice, şi

clopote de biserică… şi fiecare cuvânt de-ale lui avea ecoul unei rostiri deznădăjduite deasupra prăpastiei, ecou ce se multiplică de mii şi milioane de ori în toată fiinţa-mi speriată de taina ce avea să mi se dezvăluie, ca dar sfânt de despărţire.

— *„Să nu uiţi niciodată ce înseamnă România!“*

L-am privit uimită, printre lacrimi. Durerea încetase. Trupul îmi îngheţase. Ochii îl priveau uimiţi. Buzele întredeschise încercau să schiţeze o întrebare, însă nu reuşeau să scoată un sunet. Aşteptam cu sufletul la gură să îmi mai spună ceva. Măcar un cuvânt! Tună din nou…

— *„Aşază literele cuvântului România în altă ordine. Ce îţi iese?“*

Mă privi şăgalnic, era aceeaşi privire care mă însoţise în toţi acei patru ani. Durerea începea parcă să dispară, lumina revenea în lumea mea şi Iubirea se revărsa parcă din nou din ochii lui, ce redeveniseră veseli. Mintea însă îmi era blocată. Nu puteam nicicum să înţeleg ce vrea să îmi spună. Gândurile nu izbuteau să aşeze în vreo ordine literele care îmi fugeau obraznice şi nesupuse prin faţa ochilor, refuzând să se aşeze în răspunsul dorit.

— *„Om În Rai! Asta înseamnă România! Să nu uiţi asta niciodată!“*

O explozie glorioasă de lumină, de credinţă, de nădejde îşi făcu loc atunci în ochii lui plini de o Bucurie tainică, croindu-şi drum direct spre sufletul meu. Mă ridicai de jos. Crucea parcă îmi dispăruse, aripile îmi erau acum mai puternice decât oricând, îmi simţeam rădăcinile mai viguroase decât le simţisem vreodată, iar în trupul meu se aşezau încet fiecare din segmentele Coloanei Infinitului, înălţându-se cumineţi spre cer, unul câte unul… L-am privit fără să mai simt durerea aceea copleşitoare a despărţirii. Parcă mi-o luase cu mâna. Se pregătea să iasă. Se mai întoarse însă o dată. O ultimă dată. Îmi zâmbi cu tot sufletul lui cald şi bun şi îmi spuse cu voce blândă:

— *„Să fii un Om, copilul meu!“*

Nu ne-am mai întâlnit de atunci.

Au trecut ani mulţi. Lungi. Grei. Plini. Care m-au purtat până la capătul lumii şi

înapoi. Până la sfârșitul inimii mele – credeam eu! – și înapoi. Părea că l-am uitat. Că am uitat de aripi, de munți, de voinicii neamului, de cântecele de cătănie, de glasul pământului, de Coloana Infinitului și, uneori, părea că am uitat chiar de Dumnezeu. Deși Îl căutam, cu toată inima mea. Îmi doream să Îl găsesc din tot sufletul meu. Făceam tot ce îmi stătea în putință să dau de El, să Îl întâlnesc față în față. Însă nu Îl căutam unde trebuia. Și nici cum trebuia.

Într-o zi, obosită de cărări sinuoase care mă duseseră de prea multe ori mult prea aproape de abis, plină de răni de la toate salturile sinucigașe în hăuri pline de întuneric, cu genunchii zdreliți, ființa ciuruită, sufletul rupt în bucăți, singură în casa plină de fantome, pierdută într-o inimă prea plină de balast, covârșită de prea multe întrebări fără răspuns, uimită de un curaj, de o forță și de o demnitate care țâșniseră din mine, fără să știu măcar de unde veneau, epuizată de o luptă care era mult peste puterile mele, neavând alături niciun suflet care să-mi îmbrățișeze toate temerile și visele, nicio ființă care să mă ajute cu răspunsurile mult-așteptate, niciun glas care să îmi spună că acea voce timidă ce se auzea uneori din adâncurile mele avea dreptate, nicio mână care să mi se întindă, să mă ridice de jos și să mă ajute să îmi îndrept spinarea covârșită de crucea prea grea pe care o luasem inconștientă în spate – copil nebun, de-abia o duceam pe-a mea… Voiam să o iau în spate și pe-a Neamului! Într-o seară, când am simțit mai acut decât oricând că nu aveam pe nimeni lângă mine, cea adevărată (aceea pe care nimeni nu o cunoștea; nici măcar eu nu mi-o mai aminteam…), am pus mâna pe o carte. Pe acea carte a cărei amintire mă bântuise mult timp, însă cărările pline de amăgiri și de promisiuni deșarte mă smulseseră mereu de lângă ea. Am pus mâna pe ea, cu mișcări lente și cu o emoție nedeslușită. Pe de-o parte, împietrită de durerea revelației că îmi eram mai străină, mai rătăcită și mai însingurată decât oricând… Pe de alta, intrigată de un fior prevestitor care părea să îmi trezească ușor inima din amorțeală.

Pagină după pagină, sufletul îmi tresărea, mâinile îmi tremurau, amintiri răscolitoare îmi inundau inima, lacrimi pe care nici nu știam că le mai am își făceau loc, timid, în ochii uscați de prea mult timp, un zâmbet vag își făcea ușor loc pe colțurile buzelor… Și, încet, încet, revelația. Da! Asta sunt eu! Așa sunt eu! Așa gândesc și eu! Acestea sunt valorile mele! Da! Uite, aveam dreptate să gândesc așa… Da! Da! Da! În sfârșit, gândurile mele se regăsesc aici. Cineva le dă glas. Formă. Personificare. Da! Așa sunt eu! Așa am fost mereu… Doar că am uitat! Strigam cu voce tare… Știam eu… Am știut mereu că așa e… Lumea asta s-a tâmpit! Toată! Deci de-asta am făcut ce am făcut… Deci aveam dreptate… am făcut bine, am făcut bine, am făcut bine… aveam dreptate…

În seara aceea, am adormit cu cartea pe piept, pentru prima oară liniştită, fără să mai am nevoie de paharul obişnuit de vin.

Pentru prima oară după mult timp, am retrăit sentimentul acela al copilăriei, că sunt sub aripa Domnului.

Pentru prima oară, m-am întâlnit din nou cu mine. După mult, după prea mult timp.

Pentru prima oară, nu mai eram singură.

În acea seară, cineva m-a privit neîncetat. Nu-l vedeam. Însă era acolo, cu mine în cameră. Aşezat chiar lângă mine, mă privea fix, cu ochii lui ageri, iscoditori, sclipitori, atât de vii. Deşi de obicei nu avea stare, acum nu se mişcase de lângă mine. Nici el nu înţelegea cum de reuşeşte să stea pe loc. Însă stătea acolo, ţintuit, căci îşi dorea mai mult decât orice să îl zăresc. Să îi zâmbesc aşa cum făceam când eram copil. Să îl mai privesc o dată cu ochii măriţi de surpriză, cu gura întredeschisă de uimire mută şi să îi zâmbesc apoi cu iubirea aceea totală, care îl asigura că mă încredinţez lui, cu toată nădejdea şi cu tot dragul de care eram în stare. Însă eu nu îl mai vedeam, ca odinioară.

Îmi mângâia ca şi atunci urmele aripilor, străduindu-se să vindece el urmele tuturor zborurilor nesăbuite în care mă avântasem. Simţeam. Tresăream şi rămâneam pentru o clipă cu privirea pierdută în gol. Însă nu îl vedeam.

Reveneam imediat, dând cu febrilitate pagină după pagină, pentru că tocmai începeam să îmi întrezăresc în ele sufletul. Îmi ştergea lacrimile cu mâna lui caldă şi bună. Simţeam. Însă tot nu îl vedeam.

Făcea şi glume. Râdeam cu poftă. Însă nu. Tot nu îl vedeam.

Prea mulţi ani pe drumuri pline de praf, de noroi, de întuneric, de uitare, de nor, de ceaţă, de rătăcire… Nu, nu îl mai vedeam.

Prietenul copilăriei mele, tatăl meu, profesorul meu, duhovnicul meu, tovarăşul meu de şotii, maestrul meu, omul cel mai drag sufletului meu, cel pe care îl iubisem, căutasem, plânsesem atâta, omuleţul meu cumsecade, simpatic, vioi, vesel, drag, fascinant, bun, atât de iubit, era, în sfârşit, lângă mine… Iar eu? Eu nu îl mai puteam vedea!

A fost atât de trist în seara aceea. Zâmbetul îi pierise, ochii nu îi mai străluceau de bucurie ca altădată, veselia contagioasă care se revărsa din întreaga lui ființă fusese înlocuită acum de umbre de îngrijorare, melancolie și nostalgie. O durere mută i se ghicea în felul în care își ținea buzele strânse. Îndârjite și neînduplecate, războinice și încăpățânate. Grave. Chipul său nu mai avea în această seară nicio legătură cu cel de odinioară.

Nu s-a mai grăbit ca de obicei. A ignorat tacticos faptul că mai avea un milion de vizite de făcut. Nu a mai țâșnit cum îi stătea în fire, ba chiar s-a străduit să nu facă mișcări bruște, să nu cumva să mă trezească. S-a întors din drum și m-a învelit cu grijă. Țineam cartea strâns la piept, zâmbetul nu mi se șterse încă de pe față, lacrimile mi se uscaseră pe obraji, somnul îmi era atât de liniștit… Dar urmele luptelor erau încă acolo… Îl durea și pe el crucea din spatele meu… Însă ridica neputincios din umeri – „Fără ea nu se poate!“, se închină solemn, cu lacrimi în ochi și dădu Slavă Domnului. Își așeză mâna dreaptă, binefăcătoare, pe cap, îmi luă durerile și frământările cu mâna și dădu să plece. Făcu gânditor câțiva pași, bolborosind preocupat, vorbind parcă unui interlocutor invizibil, gesticulând agitat. Deodată se întoarse. Brusc. Se răzgândise.

Se așeză lângă mine, își așeză pălăria frumos în partea dreaptă, mă prinse de mână, privindu-mă cu iubire, și începu să se roage. Se ruga pentru copila dragă care nu uitase nicicând ceea ce îi spusese el la despărțire. Și făcuse tot ce îi stătea în putință să știe și alții. Și stătea acum, mică și slabă în fața lui, cu zâmbetul ei palid, cu sufletul sfâșiat de hiene…

Nu s-a mișcat de lângă mine toată noaptea.

Prietenul misterios al copilăriei mele se întorsese în viața mea. Să rămână!

Da, preabunul meu „duhovnic“ și prieten, Nicolae Steinhardt, nu avea să mai plece niciodată de lângă mine!

„Dintre numeroșii martori ai lui Cristos, înfloriți pe pământul României, doresc să-l amintesc pe monahul de la Rohia, Nicolae Steinhardt, excepțională figură de credincios și de om de cultură care a perceput în chip special bogăția imensă a comorii comune Bisericilor creștine.“

Papa Ioan Paul al II- lea, 1999

„Până când ne vom revedea!“

Duminică seara.

O clădire de birouri goală, cu luminile stinse. Un singur birou cu lumina aprinsă. O fată singură. Păcat că mă grăbeam. M-aș fi oprit să îi cumpăr un buchet de lalele. De toate culorile. Și i l-aș fi lăsat la recepție. Cu un bilet pe care să scrie atât: „Până când ne vom revedea“. Poate că i-ar fi luminat nu numai seara de duminică, ci și dimineața de mâine. Și pe cea de poimâine. Și serile. Toate. Poate.

E duminică seara. Dacă treceți pe lângă o clădire de birouri cu luminile stinse, dacă vedeți lumina aprinsă la un singur birou și dacă fata mea singură mai e acolo, vă rog să îi luați un buchet de flori. Uneori, avem nevoie de atât de puțin pentru a visa, pentru a fi bucuroși, pentru a ne face frumoși, pentru a zâmbi, pentru a fi Vii. Poate, dacă fata care a murit acum câțiva ani de epuizare ar fi primit un simplu buchet de flori cu speranța unui mâine mai plin de iubire, astă-seară ar fi fost cu noi.

E duminică seara. E primăvară. Să trăim!

„Până când ne vom revedea!“

Spectacolul ratat…

Am întâlnit cândva un violonist celebru în întreaga lume, care făcuse un experiment inedit. Timp de o oră, a cântat într-o stație de metrou câteva dintre cele mai frumoase bucăți muzicale scrise vreodată, pe una dintre cele mai scumpe viori din lume. Deși era unul dintre cei mai buni muzicieni din lume și cu câteva zile înainte umpluse o sală de concerte din Boston – unde oamenii plătiseră în jur de 100 de dolari să audă cam aceleași piese, aplaudaseră frenetic și ceruseră extaziați mai multe bisuri – în dimineața aceea, la gura de metrou, nu

l-a aplaudat nimeni. S-au oprit în treacăt doar câteva persoane. Au plecat repede, grăbite. S-au adunat doar vreo 30 de dolari…

Este un episod despre care nu îi plăcea să vorbească. E adevărat, s-a discutat mult pe tema asta. Nu știu însă cât am înțeles…Tristeţea din ochii lui când îşi amintea goana oamenilor grăbiți, încruntați, înrăiți, absenți pe lângă el mă urmărește însă și azi. Era acolo, în durerea din sufletul lui, ceva ce m-a făcut să mă întreb:

Dacă el s-a simțit așa, el, care s-a străduit doar o oră dăruind tot ce avea mai bun, iar oamenii nu s-au oprit să se bucure, să mulțumească, să prețuiască… Oare ce tristețe o fi în ochii lui Dumnezeu când vede cât de puțin prețuim tot ce ne dăruiește zilnic, clipă de clipă, ceas de ceas… Cât de rar ne oprim să ascultăm și să fim recunoscători…

De câte ori om fi trecut grăbiţi prin gurile de metrou ale sufletului nostru, nebăgând în seamă cel mai bun muzician al lumii care tocmai ne încânta cu acorduri divine, iar noi am mers mai departe, cu capul aplecat de griji, cu inima apăsată de probleme, întunecată de nerecunoștință, cu fruntea încruntată, cu sufletul sărăcit de frumos? Doamne, iartă-ne!

Domnul Demostene

E fost deținut politic. Poet. M-am îndrăgostit de el de când i-am citit prima poezie. De când am citit despre demnitatea cu care a ales să lupte pentru credință. Este bărbatul viselor mele. Amestecul ideal de candoare și curaj, de visare și demnitate, de timiditate și îndrăzneală. El e Don Quijote-le meu. Ne-am întâlnit „întâmplător“, cu câteva zile în urmă, undeva la capătul țării, unde, evident, nu ne așteptam să dăm unul de altul. Apoi din nou, la trei zile distanță, în București.

— Nu vă urmăresc, să știți… I-am spus roșind.

— Dar te-ai gândit că poate te urmăresc eu? – m-a întrebat zâmbind șăgalnic…

Nu ne-am întâlnit întâmplător. A apărut să îmi reamintească de ce e bărbatul

visurilor mele. S-a îndepărtat, „călcând interbelic“ (cum frumos s-a exprimat dl. Răzvan Codrescu) cu ținuta aceea inconfundabilă a celor care sunt gata în orice clipă să moară pentru visul lor. A celor care întâmplă ei lucrurile, nu se lasă întâmplați. A celor cu rădăcini adânc înfipte în cer, care ne învață, fără prea multe cuvinte, curajul, libertatea, senioria, boieria întru Hristos.

A venit să îmi reamintească că sunt Dulcineea. A venit să îmi reamintească să nu încetez să mă întreb: „Unde-s nebunii? Unde-s Don Quijotii? E plină, Doamne, lumea de cuminți…“. A venit să îmi facă ștrengărește cu ochiul și să îmi arate că, dacă nu-i găsesc, pot începe să îi creez. Căci totul îi este cu putință celui care crede. Nelimitat.

A plecat de lângă mine. Dar, de fapt, nu va pleca niciodată. Oamenii ca el nu pleacă. Te urmăresc. Mereu.

Fata care vinde flori

Zâmbește întotdeauna. Nu am plecat vreodată de la ea fără să îmi dăruiască ceva. Și nu e strategie, m-a câștigat demult de clientă. O face pentru că așa îi place ei. Ieri i-a spus unei doamne în vârstă căreia i-a dăruit o floare și aceasta protesta – „De ce?“, „Pentru că așa vreau eu. Pentru că sunteți bună!“. Cum poate ști cineva care nu te cunoaște dacă ești bun sau nu? Vă spun eu – pentru că acea persoană este bună! Și atunci vede în ceilalți doar binele și iubirea.

Dacă vreodată uitați că puteți fi mai buni, Adriana din piața 1 Mai vă va reaminti. Florile luate de la ea țin mai mult. Iar cele pe care vi le dăruiește se caută una pe alta, se îmbrățișează și se sărută. Pentru că au fost hrănite și dăruite cu iubire. Și învelite în bunătate.

Fata care vinde flori… Într-adevăr, bogat nu este cine are, ci cel care dăruiește. Și bun este cel ce vede bunătatea în ceilalți.

Să fii iubită…

Nu pentru ochii tăi. Pentru că într-o zi îți vor fi, poate, triști și plânși, încercănați, ridați, acoperiți de ochelari…

Nu pentru frumusețea trupului tău… Pentru că în orice zi poate apărea o femeie mai frumoasă, iar tu vei fi aruncată la coșul cu obiecte uzate.

Nu pentru felul în care te îngrijești, te îmbraci și știi să te pui în valoare, pentru că într-o zi te poți trezi pe un pat de spital, după o anestezie generală… Și nu va fi nimeni să te țină de mână…

Nu pentru frumusețea părului tău, pentru că într-o zi vei fi poate nevoită să faci chimioterapie…

Nu pentru statutul tău, nu pentru poziția ta, pentru familia ta sau pentru câți bani ai… Pentru că poți pierde totul peste noapte. Pentru că, într-o clipă, poți să nu mai fii nimeni. Și te vei trezi, dintr-odată, a nimănui.

Și nu, nici măcar pentru mintea ta… Căci într-o zi vei suferi, poate, de Alzheimer.

O bătrână de 90 de ani, internată într-un spital de bolnavi de Alzheimer, era vizitată în fiecare zi de soțul său. Acesta venea în fiecare dimineață la ora 9:00 să ia micul dejun cu ea. Întrebat fiind:

— *„De ce mai veniți? Dacă oricum nu vă cunoaște?“*

— *„Vin. Pentru că eu o mai cunosc pe ea…“*.

Ți s-a spus că nu se poate. Că o astfel de iubire nu există. Așa că alegi Acum-ul… Ba există. Dar dacă vrei să fii iubită așa, e posibil ca acum să te doară, să urli, să suferi, să mori de dor, să te chinui și să plângi, să mai aștepți, pentru că nu accepți să fii iubită pentru nimic altceva decât pentru… Sufletul tău.

Căci doar el este neprețuit, de neînlocuit, imposibil de imitat și de „operat“ estetic. Doar el este cu adevărat unic și dă forma, viața și farmecul de neînlocuit buzelor tale, ochilor tăi, ființei tale. Cuvintelor, gesturilor, felului tău de a fi. Și doar pentru el va veni să ia micul dejun cu tine și la 90 de ani, când nu ți-a mai rămas nimic din tot ce ai avut…

Vei fi lăudată pentru felul în care arăți, pentru felul în care te îmbraci, pentru frumusețea buzelor tale, pentru scânteile din ochii tăi, pentru picioarele tale lungi, pentru mierea cuvintelor tale, pentru zâmbetul tău cald, pentru gropițele din obraji și pentru toate nimicurile. Bucură-te, dar lasă-le să treacă fără să îți lipești inima de ele. Zâmbește cu tristețea că toate trec și ascultă-l cu adevărat doar pe cel care îți va spune că s-a îndrăgostit de sufletul tău.

Și să iubești și tu, la rândul tău, doar ceea ce nu moare.

Căci în rest… toate trec…

Iată-mă, Doamne!

Când Îi e sete și Îi e foame și te cheamă, te duci. Așa cum ești. Cu inima ruptă în bucăți care atârnă după ce au călcat alții fără milă pe ele, cu sânge picurându-ți din răni care tot mai pâlpâie nădejdi tâmpe, cu zgârieturi pe plăci de vise care îți cântă întruna în cap iluzii naive, cu mâini tremurânde și goale, și rănite de prea mult bătut pe la porți închise, cu genunchii zdreliți de la atâtea căzături prin abisuri, cu aripile alea cusute și recusute și peticite și vai de ele, cu tălpile sângerânde și-alea de cât ai umblat prin lume să te găsești, cu trupul tot făcut praf de cât te-ai împrăștiat și risipit prin colțurile lumii, prin sufletele oamenilor, cu tolba aia a ta plină-ochi de păcate, aia pe care o cari în spate – mai golești, iar vin, iar se-adună, iar golești, iar vin, iar se adună, ca un Sisif idiot și neputincios ce ești… cu buze strivite de atâtea prostii câte ai putut să spui, mușcate de câte răutăți ți-au ieșit din gură, sângerânde și-astea de prea puține cuvinte și tăceri cu rost, de prea multe sărutări de Iuda, de prea multe pofte, de prea multe tânjiri aiurea, de prea mult venin… Te duci. Cu mintea aia amețită de planuri, iluzii, filme, mii de gânduri după care se rotește ca după avioane, ca o pisică la un meci de ping pong… cu aia te duci! Așa cum ești, făcut praf, jerpelit, zdrențuit, murdar, cu inima aia a ta peticită și răspeticită în care ai găsit loc mereu pentru Ionel și pentru Florica, pentru Gheorghiță, pentru Maricica, pentru Vasilică și pentru atâtea alte diminutive și atâția oameni pe care i-ai idolatrizat, numai pentru El n-ai găsit loc… cu aia te duci! Nu stai pe gânduri! Că stai să mă spăl să mă aranjez să îl scot pe Ionel să îți pregătesc ceva de mâncare că știi, nici nu știu să gătesc… Stai, să chem deratizarea în suflet, că nu te pot primi așa în casă

chiar dacă afară plouă şi Tu îmi baţi în geam că Ţi-e foame… Cum să intri? Că-i deranj! Da’ câte veşnicii ar mai dura să faci curat oare? Acum te-a chemat. Acum Îi e sete! Acum Îi e foame! Acum Ţi-a bătut în geam să îi rodeşti, smochin păcătos şi leneş. De ce o fi venit tocmai la tine? Aşa zdrenţuit şi sărman cerşetor de iubire cum eşti? Soldat ciuruit în războaiele altora? Nu ştiu. Dar a venit. Îi e foame. Îi e sete. Du-te. Du-te şi spune-I, cu vocea care ţi-a mai rămas de cât ţi-ai strigat durerile prin lume, cu vocea aia înecată de lacrimi şi tremurând de emoţie, du-te şi spune-i: „Îţi pot da doar lacrimi, Doamne, să-Ţi astâmperi setea. Sau spune-mi Tu ce Îţi pot da. Şi-oi face. Fac cumva. Ţi-e foame, Doamne, ştiu. Ţi-oi da ceva. Ce voi putea. M-ai luat repede acum… şi n-am pe masă ce să-Ţi pun. Dar stai puţin, hai ia un loc în colţişorul ăsta de inimă care-a mai rămas curat. Vei fi înghesuit, da, ştiu. Ştiu, e murdar, n-ai loc de Ionel, e praf şi e urât în inima mea, da, ştiu, iertare, Doamne, cum de Te-ai nimerit tocmai aici? No, hai, te rog, hai, ia un loc. Şi Ţi-oi spăla picioarele ostenite. Cu lacrimi le-oi spăla. Găsim noi şi mâncare, nu Te îngrijora. Hai, stai puţin. Tot nu înţeleg, da’ nu-i nimic. Hai, intră, hai. Deşi, cum de tocmai pe mine m-ai chemat? Cum de-ai bătut tocmai în geamul ăsta murdar de praf? Da’ nu contează… Deşi…?!? Tocmai la mine?!? Zdrenţuitul, păgubosul, amărâtul, sărăntocul, eu, cel fără de roade, cu sufletul meu plin de dureri, cu inima mea care plânge, plină de răni, cu trupul meu necurăţat de patimi, cu mâinile mele zgârcite şi păcătoase… Nu ştiu cum de Te-ai oprit tocmai la mine, cel nevrednic, tocmai acum, când n-am ce-Ţi da, tocmai acum, când inima mi-e frântă, plină de nimicuri şi prea goală de Tine, nu ştiu cum, nu ştiu de ce, nu ştiu ce Ţi-oi da, nu ştiu ce să mă fac cu mine, păcătosul, nu ştiu cum oi scoate-o la capăt să nu rămâi neomenit, habar nu am ce mai pot scoate din mine acum, că lumea mi-a luat tot, nu ştiu, nu pot să îmi dau seama, habar nu am. Dar nu contează, ceva Ţi-oi da!

Aici sunt, Doamne!

Iată-mă!“

La poarta domnului Purcărea

Inima mea a rămas aici. În faţa unei porţi sculptate din Şcheii Braşovului. O poartă spre o lume de basm, o poartă vie, sculptată cu iubire de mâini care nu au

încetat niciodată să iubească, deşi au fost strivite. Să mângâie, deşi au fost lovite. Să ierte… Deşi au fost torturate. De mâini care nu au încetat să mângâie, să aline, să dăruiască şi să dea naştere frumosului în lume, deşi au văzut iadul. Inima mea a rămas la el. La domnul Nicolae Purcărea, fost deţinut politic.

Am cunoscut un român absolut. Și inima mea a rămas la el…

Rezistenţa din munţi. „Nu se poate!“

Totul a început cu un „Nu se poate!“ rostit de o femeie aprigă din Țara Făgărașului. O femeie curajoasă, dârză, cu un suflet mare și cu o iubire de neam și de Dumnezeu care nu are limite. O nebună, spun unii, o nebună dintre cele mai frumoase! „Cum adică să ne ia pământul? Cum adică să ne lase pe drumuri? Nu se poate!“. Jocul „băieților deștepți“ avea să se complice. Nimic nu putea să o mai oprească. Tupeul, hoția, lăcomia, bătaia de joc mergeau mult prea departe.

„Nu se poate!“, a spus un fiu al satului, vârstnic, influent, iubitor de neam, de țară, de dreptate și de adevăr, demn urmaș al luptătorilor din munţi. „Nu vă lăsaţi, luptăm până la capăt!“

„Nu se poate!“, a spus un alt fiu al neamului, avocat la oraș. „Cum să ne taie cireșii? Cireșii în care ne suiam când eram copii? Cum să ne ia pământurile? Ăștia nu mai au niciun Dumnezeu? Nu vom permite așa ceva!“

„Nu se poate!“, au spus cele 60 de văduve ale satului. Și-au luat bastoanele, toiegele, broboadele și mai ales spiritul de luptătoare din munţi și au urcat pe dealurile copilăriei, fără să obosească, deși urcușul de două ore nu e tocmai ușor, să lupte pentru pământul lor.

„Nu se poate!“, au spus bărbații satului. Vârstnici, însă cu spirit viu de luptător. „Ne zbatem, luptăm, murim, dar nu cedăm. Dacă se întâmpla așa ceva acum 20 de ani, era prăpăd. Dar nu cedăm. E păcat să nu lupți. Luptăm până la capăt. Ajunge cu hoția!“ Discursul bărbatului umple biserica, ceilalți oameni încuviințează hotărâți, iar o femeie îmi spune privindu-l cu mândrie: „E bărbatul meu!“. Mă cutremur să simt pe viu fiorul luptelor din munţi. Spiritul acela despre care citisem, care îi făcea pe bărbați să își dea viața, fără ezitare,

pe femei să își urmeze bărbații sfidând moartea, pe prieteni să riște totul pentru a-i ajuta pe luptători, pe săteni să se unească în pofida oricărui risc și să lupte împotriva nedreptății, spiritul acela de al cărui dor am tânjit de când mă știu… Iată-l: îl văd, îl simt, îl aud, pe viu, în timp ce le privesc pe băbuțele neobosite, hotărâte, încrâncenate, vociferând zgomotos. „Nu suntem uniți!“, mormăie supărată o băbuță în colț. Privesc întrebător către Alina. Nu înțeleg. Nu am văzut în viața mea români mai uniți ca aici. „Ei, pentru ei uniți înseamnă să fi fost tot satul în stradă, de la mic la mare, cu furcile în mână, cum au luptat dintotdeauna pentru pământurile lor, încă din timpul generalului Bukov“.

„Nu se poate!“, a răspuns luptătorul contemporan pe care îl am acum în fața ochilor, în clipa când au încercat să îl cumpere. Asta după ce, înainte, l-au (i-au) amenințat. „Două lucruri nu am avut, niciodată: bani și frică!“, îmi spune privind prin mine, dincolo, spre copacii supraviețuitori, care au scăpat, ca prin minune, în urma ripostei sătenilor, fără să fie tăiați. „100 de camioane într-o lună…“, spune șoptit, aproape plângând, și rostește din nou, apăsat: „Așa ceva nu se poate!“.

„Nu se poate!“, a spus apăsat prietena mea, luptătoarea din munți, varianta upgradată, fusion, chic, echilibrată, însă cu aceleași principii sănătoase și cu aceeași dragoste de neam ca și străbunii ei care și-au vărsat sângele pe dealurile astea pe care „șmecherii“ vor azi să le valorifice. „Nu se poate!“, a zis, a scris, a investigat, s-a urcat pe dealuri, i-a susținut pe săteni, a pus umărul în luptă.

„Nu se poate!“, au spus prietenii mei, cei care plâng de fiecare dată când văd trecând un camion cu lemne tăiate abuziv – și văd atât de multe, prea des, din păcate! – când văd atâtea defrișări ilegale, atâtea hoții care nu se mai termină. „Nu se poate! Oamenii ăștia trebuie încurajați, felicitați, susținuți! Mergem la ei!“

„Nu se poate!“, a spus un prieten drag care tocmai a revenit Acasă, în România Profundă, după ani de zile petrecuți prin lume. A luat cu el steagul României, pe care probabil nu de puține ori a plâns de dor, steagul tricolor care îi era sfânt, și a hotărât să îl dăruiască acestor oameni, vajnici locuitori ai României Profunde, de dorul căreia a murit. Dar tot de dorul ei a și înviat. „Uneori, trebuie să dăruim ceea ce avem noi mai de preț oamenilor, lucrurilor care merită“. Așa că asta a și făcut! Tinerii de astăzi, frumoși, deștepți, realizați, care ar fi putut să fie oriunde în lume într-o zi de duminică, au ales să vină să le dăruiască ceea ce

aveau ei mai de preţ luptătorilor care ne învaţă pe viu lecţia demnităţii umane, lecţia iubirii de neam, lecţia jertfei şi a îndrăznelii. Celor care au rostit un „Nu!“ răspicat Hoţiei. Şmecheriei. Băieţilor Deştepţi. Combinaţiilor. Ameninţărilor. Încercărilor de cumpărare. Parveniţilor. Au venit să îi felicite pe cei care nu luptă pentru altceva decât pentru ceea ce au luptat şi cei dinaintea lor. Pentru o credinţă, pentru principii, pentru demnitate, pentru copacii copilăriei. Da, domnule! Pentru cireşii ăia în care se jucau când erau copii. În România Profundă astfel de lucruri sunt sfinte. În România Profundă oamenii ştiu să rostească, uneori cu preţul vieţii, cu determinare, un „Nu se poate!“ hotărât! În România Profundă oamenii nu au frică, au alte valori decât banii, nu şi-au pierdut credinţa, curajul şi forţa de a striga, odată cu munţii, cu apele, cu dealurile, cu cireşii, cu brazii şi cu toţi cei care au murit pentru ele înainte: „Nu, domnilor, aşa ceva nu se poate!“. Şi sunt gata să moară pentru asta. Uniţi.

Carte – poştală cu poveste

Primesc de la Alina Zară, urmaşa eroilor luptători din munţi, o carte poştală. Un bătrân cu păr alb şi pieptar pe care este zugrăvit raiul îi spune ceva nepotului ce îl priveşte cu ochi mari, care au venit pe pământ să caute cu îndrăzneală Tinereţea fără bătrâneţe şi viaţă fără de moarte… Bunicul e bătrân, însă ceva din felul în care îşi ţine spatele şi din felul în care zâmbeşte îmi spune că el a găsit secretul tinereţii veşnice. Are mâna mare, bătătorită de muncă şi îi arată nepotului calea, cu degetul arătător îndreptat ferm spre nepot, de parcă l-ar certa. Nu-l ceartă… Însă taina pe care i-o spune nu poate fi rostită altfel…

Pe spatele cărţii poştale citesc mărturisirea Alinei. Şi mă trec fiori reci, de gheaţă:

Bunicul îmi zicea mereu: „Să le spui prietenilor tăi povestea celor care nu au omorât în viaţa lor nici măcar o muscă, dar care au degerat prin închisorile comuniste, vinovaţi doar de credinţă în Dumnezeu, în demnitate şi în bine, numai când o să fie frig afară de să crape pietrele. La poartă, în ger! Şi să te uiţi în ochii lor! Pune-i să îşi închipuie cum şuieră viforul prin fereastra fără geam din celulă, cât de mică e bucăţica de pâine şi cât de dure torturile. Nimeni dintre ai noştri, ăia pe care îi trecem duminica pe pomelnic, nu şi-a urât sau blestemat duşmanul, nu şi-a trădat neamul şi pe ai lui, iar duhul bun nu i-a părăsit niciodată. Şi apoi întreabă-i pe prietenii tăi dacă nu le vine să se plece în

genunchi când trece pe lângă ei un «moș» dintre cei care au supraviețuit urgiei ăsteia! Nu te năcăji dacă nu se pleacă și, mai mult, deseori scuipă în urma moșilor ăstora! Poate nu le-a fost, încă, suficient de frig ca să înțeleagă…“.

„Zi… cu cuvintele tale…“

10 aprilie

Tradu lumea în cuvintele tale. Nu toci. Nu învăța pe de rost ideile altora. Vorbește pe limba inimii tale. Chiar dacă n-o înțelege nimeni. O pricepe Domnul. Și într-o zi vor apărea și ei… cei de o taină cu tine. Cei care au îndrăznit să traducă și ei, cu cuvintele lor, limbajul de lemn al lumii.

„Hai, zi… cu cuvintele tale…“. Probabil, cel mai frumos îndemn pe care l-am primit la școală…

Fraier versus „Fraier“ (Freiherr – Lord Liber)

Postez fotografii cu mine pentru că uneori primesc mesaje de la oameni care mă întreabă dacă trăiesc la mănăstire, dacă am peste 50 de ani sau tot felul de alte întrebări simpatice, toate derivând din aceeași credință, adânc înrădăcinată până și în mințile oamenilor educați și cu frică de Dumnezeu – aceea că trebuie să fii sau călugăr, sau să ai o mare problemă ca să crezi cu tărie în Dumnezeu și să Îl mărturisești, după puteri. „Nu, nu se poate!“, spun mulți. „A avut o dezamăgire. O neîmplinire. Vreo frustrare. Și boala, neiubirea, lipsurile sau de-a dreptul sărăcia justifică fuga asta la biserică.“

Dar de ce oare e atât de greu de crezut că există oameni care L-au găsit (sau, mai bine zis, au avut norocul de a fi găsiți) înainte de a se prăbuși avionul, înainte de a se afla pe masa de operație sau înainte de a pierde totul?

Încerc să înțeleg de ce oare e atât de greu de crezut că oameni cărora nu le

lipsește nimic, sunt iubiți, sănătoși, frumoși – și nu mă refer aici la mine, da?:) ci la mulțimea de oameni frumoși, care au sau ar putea avea totul, oameni vii, reali, minunați, pe care îi cunosc personal și care cred cu tărie în El și aleg să îngenuncheze în fața Lui, Cel care le-a dăruit tot, pentru a-I mulțumi?

De ce e atât de greu de crezut că oameni care au văzut lumea întreagă pentru a-L găsi au găsit fericirea și sensul cuvântului Acasă, la biserica de peste drum? Că oameni care au avut totul au înțeles că de fapt nu au avut nimic? De ce nu ar fi posibil să cobori dintr-un 4x4 pentru a îngenunchea în fața unei icoane, să porți în geanta Prada Psaltirea, să te străduiești să îți îmbraci nu numai trupul în haine de firmă, dar și sufletul în fapte bune, să te preocupe să îți aduni comori în ceruri la fel de mult sau poate chiar mai mult decât contul în bancă?

De ce e oare atât de comună credința că un creștin adevărat este un fatalist de-o bunătate tâmpă, resemnată, vecină cu prostia, când de fapt toți sfinții au fost mari luptători? Când e mai greu să fii bun decât să faci răul, e mai greu să te înfrânezi decât să faci tot ce te taie capul și poate fi uneori atât de greu, dacă nu imposibil, să ierți, să uiți și să iubești când ai avea toate motivele să urăști? Să nu mai spun cât de mult mai greu e să înveți să te jertfești, să îți sacrifici Acum-ul crezând în ceva nevăzut? Sau cât de mult mai greu e să înveți să mori pentru alții decât să te zbați să trăiești pentru tine?

De ce e atât de greu de crezut că oameni care au gustat toate plăcerile vieții, s-au bucurat de călătorii, hoteluri, restaurante, iahturi de nu știu câte stele, aleg să se plece în fața miliardelor de stele pe care le oferă lor El, în fața călătoriilor pline de bucurii duhovnicești pe care El le poartă pașii inimii?

De ce e atât de greu de crezut că oameni care au gustat euforia drogurilor au descoperit acum singura dependență bună, de cel mai tare drog? Și în timp ce prieteni de-ai lor au murit de overdose sau și-au pierdut mințile, ei îngenunchează cuminți, lăsându-și inima bucurată de har? De ce e atât de greu de înțeles că oameni care au gustat plăceri, senzații, trăiri care de care mai exotice și mai intense, au aflat bucuria care nu se termină niciodată și nu te lasă mai sărac, mai bolnav, mai trist și mai murdar atunci când pleacă? Că oameni care au fost preamult iubiți au găsit acum Iubirea? Că oameni care au avut totul au înțeles că fără El nu au nimic? Că există oameni care fug să mulțumească încă de pe acum pentru viața pe care prieteni de-ai lor nu o mai au, pentru sănătatea pe care alții au pierdut-o, pentru darurile pe care atâția alții nu le au sau pentru păcatele pe care atâția alții și le văd prea târziu?

Sunt mică, nevrednică, păcătoasă și la începutul unui drum pe care de-abia îl întrezăresc. Cu ajutorul lui Dumnezeu, probabil dacă voi merge pe el voi arunca, încet-încet, tot ce am – pentru că voi fi găsit cu siguranță comori mult mai mari. Până atunci însă, îngăduiți-mi să spun și eu ceva, în toată nevrednicia mea – și o fac nu referindu-mă la mine, ci pentru că privesc și eu atât la cei care au păşit pe drumul ăsta înainte, cât și la toți oamenii frumoși pe care îi am în jur și merg înainte pe el. Să spun, așadar, cât pot eu de tare, că nu, creștinismul nu înseamnă să fii sărac pentru că nu poți avea mai mult. Ci pentru că nu îți (mai) dorești. Nu înseamnă că nu faci lucruri pentru că nu poți. Ci pentru că ai înțeles că nu îți aduc nimic bun. Nu înseamnă nici slăbiciune, nici cretinism, nici tâmpenie. Ci luptă înțeleaptă, clipă de clipă, în trezie, cu patimile și cu o lume care tot încearcă să îți ia totul, dându-ți în schimb, la suprapreț, nimic. Cu o lume ce te păcălește cu deșertăciuni, fără să îți dea, de fapt, nimic, împiedicându-te, în schimb, să ai totul. Creștinismul nu înseamnă fuga de ceva ce nu poți avea. Ci fuga către ceva mult mai bun. Nu înseamnă vulpea care strigă că strugurii sunt acri pentru că nu ajunge la ei, ci vulpea care a descoperit că poate să aibă toată via. Și nu mai dă doi bani pe strugurii ăia stafidiți.

Să nu uităm asta atunci când judecăm pripit oamenii care merg la biserică. Părintele Daniil (Sandu Tudor) avea avion privat când mulți nici nu știau că s-a inventat avionul. Avea proprietăți imobiliare pe Calea Victoriei, bani, poziție socială, era frumos și șarmant, inteligent, putea avea orice femeie și văzuse toată lumea. Nimic n-a mai contat când L-a găsit pe Dumnezeu. Sau când, în sfârșit, s-a lăsat găsit. Părintele Arsenie Papacioc era în lume primar, fusese un fotbalist cunoscut și curtat, avea propriul său automobil, la 24 de ani, cu numărul de înmatricuare 144 pe țară.

Nu, creștinismul nu e pentru fraieri. Sau poate doar pentru cei care aleg să trăiască conform sensului inițial al cuvântului, pe care l-am aflat (tot) de la Părintele Nicolae Steinhardt. Freiherr – Lord Liber. Așa da! Căci cred că doar un creștin adevărat e un om cu adevărat liber. Și nu orice fel de om. Ci un nobil. Se pare că lumea a făcut din creștinism cam ce a făcut din cuvântul „fraier“. Ce-a fost și ce-a ajuns!

Doamne-ajută, să ne putem numi și noi, cât mai mulți dintre noi, cândva așa. Creștini adevărați. Freiherrs. Să ne întâlnim cu bine, în vie! Că de struguri ne-am cam săturat:)

Cărbuni arzând

19 aprilie

„Să se îndrepteze rugăciunea mea ca tămâia înaintea Ta…“. Deci inima trebuie să ardă precum cărbunele, nu?

Să mănânce şi îngerii…

Bunica nu strângea niciodată masa imediat după ce terminam de mâncat.
„Lasă, mamaie, să mănânce şi îngerii…“.

Și uite așa, de la bunica mea Maria, am învățat de mic copil diferența dintre Marta și Maria…

Și uite așa am aflat eu nu numai că există îngeri, dar că uneori și noi le putem face lor o bucurie. Cu cele mai neînsemnate lucruri…

Și uite așa am învățat să mă opresc, în mijlocul unei lumi uneori prea grăbite, să stau de vorbă cu ceea ce nu se vede.

Și uite așa m-am deprins să mă întreb: oare îngerilor nu le-o fi foame, nu le-o fi sete, nu le-o fi dor de-o vorbă bună?

Chiar dacă lumea și viața vă grăbesc, opriți-vă puțin. Nu lăsați îngerii să moară de foame!

Fetiţa cu pantofii roşii

Trece pe lângă mine. Are o hăinuță roșie – hăinuța cea bună, de duminică – peste rochița cea mai frumoasă, are ciorăpei albi și pantofiorii roșii – cei mai buni. Are

părul împletit în codițe, e somnoroasă și se ține strâns de mâna bunicii care o poartă pe la toate icoanele.

Îmi amintesc dimineţile de primăvară când nu prea înţelegeam de ce nu aveam voie să mănânc nimic, de ce mă trezeau foarte devreme, de ce mă îmbrăcau cu hăinuţele cele mai bune şi apoi plecam, în aerul rece al dimineţii, cu atât de mari emoţii şi cu inima zbătându-se de-o teamă nedesluşită, spre marea întâlnire cu Cel care nu-mi dădea voie să mai îmbrăţişez sau să mai pup pe cineva în ziua aceea. Nu prea înţelegeam, însă mă supuneam cuminte tainei. După împărtăşanie veneam acasă şi eu, şi rochiţa cea bună, şi pantofiorii cei roşii, şi inima cea plină de-o fericire fără nume – şi ne culcam din nou. Fără să ştiu că inima mea primise cel mai de seamă oaspete, iar sufletul, cea mai preţioasă hrană.

A trecut atâta timp de-atunci. O văd trecând pe lângă mine, mi se strânge inima de-un dor care doare… şi nu-mi doresc nimic mai mult decât să fiu din nou fetiţa cu pantofii roşii.

Preotul ne vorbeşte despre Maria Egipteanca. Un gând mă face să zâmbesc. Încerc să îmi imaginez oamenii de pe vaporul care a dus-o la Ierusalim. Pelerini, călugări, pustnici, femei respectabile, nebuni întru Hristos, familii de credincioşi, neguţători cu frică de Dumnezeu – îmi imaginez cum o priveau dispreţuitor şi cum o judecau toţi. Ştiau ei oare – ei, căldiceii de care nu-şi mai aminteşte nimeni astăzi – că desfrânata cu păcatele ei revoltătoare avea să-şi dea foc inimii şi să ajungă într-o zi marea sfânta Maria Egipteanca? Zâmbesc. Nebănuite sunt căile Domnului. Şi cât de bine este să te apropii de ele cu inima deschisă, nu cu mintea. Ca fetiţa cu pantofii roşii de lângă mine, care priveşte în sus zâmbind… O fi văzând vreun înger… Ea sigur i-ar fi zâmbit desfrânatei, dacă ar fi întâlnit-o pe vapor…

Preotul vorbeşte apoi despre Împărăteasa Alexandra, care a renunţat fără să ezite la împărăţia cea vremelnică pentru cea veşnică. Neînfricată mărturisitoare, roagă-te şi pentru mine. Pentru noi toţi, cei care riscăm să ne pierdem într-o lume cu repere din ce în ce mai neclare, în care ni se prezintă din ce în ce mai mult răul ca fiind bine, în care se pare că a-ţi mărturisi credinţa va deveni în curând din ce în ce mai mult un gest de aşa-zis „extremism“.

Învaţă-ne tu să fim fermi întru Adevăr, oricare ar fi preţul pe care trebuie să îl plătim.

Învaţă-ne să mărturisim fără de teamă, cu înţelepciune, cu blândeţe, cu inocenţă, curaj şi dreaptă-socotinţă, ţinându-ne departe de fanatisme.

Învaţă-ne să avem curaj să trăim curat într-o lume în care ni se spune că nu se mai poate.

Şi pentru că azi e ziua mea – ziua pomenirii tale – uite, te mai rog ceva. Căci ştiu că mă auzi şi că o să mă ajuţi.

Să pot fi, din nou, fetiţa cu pantofii roşii…

Florile

Lacrimi de îngeri căzute pe pământ. Care ne învaţă cum să iubim.

Ferestre deschise spre rai. Care ne învaţă cum să dăruim.

Amintiri din veşnicie. Înflorind ca să ne arate cum să trăim. Înălţându-se parfumate spre cer. Ca să ne arate cum să murim.

Status de seară

22 aprilie

Sincer, nu ştiu cum de mă suportaţi. Câteodată mă obosesc chiar şi pe mine însămi:) Şi mi se face dor de câte o postare glamoroasa cum aveam odinioară, de vreo poză din călătorii exotice, de amintirea vreunei aventuri prin junglă, de instantanee lipsite de griji de pe la vreo petrecere , de poze sexy cu priviri mai puţin triste, cu gânduri ceva mai digerabile, cu preocupări mai puţin dureroase şi cu întrebări ceva mai simple. „Ce simplu ar fi dacă n-aş fi cum sunt“. Însă acum nu mai pot. Nu după ce am aflat cât de mult a costat fiecare drept pe care îl avem azi. Nu după ce am aflat cu ce preţ scump am fost răscumpăraţi. Şi câte nădejdi

au fost puse în noi. Așa că, iertați vă rog postările grele ca niște bolovani, triste, dureroase sau excesiv de mărturisitoare – chiar dacă nu am nici un drept – care vă dau uneori dureri de cap. Altfel nu știu, altfel nu mai pot. Vă mulțumesc cu sufletul tuturor celor ce împărtășiți aceleași lacrimi și vise și dureri. Și celor ce poate nu le înțelegeți, însă nu vă grăbiți să le judecați. Și celor care le judecați, pentru că mă conving și mai tare că merită să luptăm. Iar celor care găsiți timp pentru un cuvânt de încurajare, găsiți inima pentru a lupta chiar când pare în zadar, celor care găsiți suflet pentru a ieși din durerile voastre pentru a alina durerile altora, celor care uitați de voi pentru a vi-i aminti pe cei pe care i-a uitat toată lumea, celor care ieșiți din îndoieli pentru a crede, din deznădejdi pentru a lupta, din ură pentru a vă ruga, celor care găsiți putere și voință în voi pentru a vă dedica și unor lucruri care nu vă aduc vreo satisfacție imediată, celor care credeți și în ceea ce nu se vede, celor care vă opriți o clipă din mersul vostru grăbit pentru a vă gândi la cei care au fost și la cei care vor veni, celor atât de iubitori care îmi șoptiți că nu sunt singură, celor care duceți lupta asta de zeci de ani de zile și, deși sunteți plini de răni, încă nu ați renunțat. Celor care astăzi luptați. Și celor care astăzi ardeți mocnit și sunteți preocupați de alte lucruri, așa cum am fost și eu până mai ieri, însă știu că după ce veți afla totul, veți plânge mai cu foc decât am plâns eu și veți intra în luptă, lăsându-ne pe mulți în urmă… Vouă tuturor, Oameni frumoși, de ieri, de azi, de mâine, mai vocali sau mai tăcuți, vă sunt recunoscătoare dincolo de cuvinte că sunteți și că nu lăsați scânteia să se stingă. Flacără cu flacără, „răzbim noi la lumină“. Vă îmbrățișez, prieteni dragi ai sufletului meu. Din realitate sau din Adevăr.

23 aprilie

Azi e Sfântul Gheorghe. Aprinsă de focul credinței lui, Împărăteasa Alexandra, soția Împăratului Dioclețian, a renunțat fără ezitare la tot – imperiu, titlu, bijuterii, rochii, onoruri… viață, alegând să moară mărturisindu-l pe Hristos!

Din vremuri când credința învia morți, dădea glas muților și văz orbilor, dădea foc temerilor, micuțismelor, nazurilor și orgoliilor. Din vremuri de lupte pe viață și pe moarte, de chinuri, dar și de biruință, nu din vremuri de crize artificiale și de lupte virtuale, cu like-uri pe Facebook… uneori cred că m-am născut în epoca greșită:)

Uite de asta iubesc zilele de sărbătoare – îmi reamintesc mereu să mă străduiesc să aprind acel spirit în inima mea, indiferent de epoca în care trăim. Să uit, măcar o vreme, de nazuri, de fleacuri, de fuste, de flirturi, de creme, de doruri mărunte, de frici caraghioase, de răsfățuri și farafaslâcuri și să văd în oamenii din jur acea flacără care a făcut-o pe Împărăteasa Alexandra să ardă în focul credinței urmându-l pe marele mucenic Sfântul Gheorghe.

La mulți ani, purtători de nume aducător de biruință! Să Biruiți! Și să aprindeți în voi și în inimile oamenilor flacăra care îi va face să vă urmeze în Veșnicie. Doamne, ajută!

Flori de liliac. Pe o mașină veche de scris

Mai fericiți cei care iubesc, decât cei care sunt iubiți. Dar mai fericiți sunt cei care se lasă cumințiți în voia Lui, primind cu iubire locul în care i-a pus.

Azi învăț din parfumul florilor de liliac cum să uit. De ce am iubit prea mult și de ce nu am putut iubi așa cum aș fi vrut. Cum să uit de motive. De prea multe motive ca să iubesc, care nu au niciun efect. De prea multe motive ca să nu iubesc – care nu au niciun efect. De parcă iubirea s-ar hrăni cu motive…

Azi învăț în parfum de liliac să mai uit puțin de mine… Că parcă am obosit de atâta suflet…

Azi mă las cuminte în mâna Lui, fără să știu că a fost vreun ieri, fără să știu c-ar fi vreun mâine, dincolo de Iubirea fără motiv. Ca o floare de liliac care a plâns și a sângerat când a fost ruptă, dar câte inimi a parfumat cu cântul ei de iubire când mâna cea dragă a așezat-o unde îi era, de fapt, locul… Ca o floare de liliac care acoperă cu parfumul ei lacrimi căzute pe o mașină veche de scris…

Azi lacrimile mele au parfum de liliac și udă cumințiți zâmbetele – flori de mâine…

Azi sufletul meu e floare de liliac așezată cuminte pe o mașină veche de scris, în timp ce literele curg, una după alta, ca o ploaie de lacrimi, urmate de zâmbet… „facă-se voia Ta“.

Azi sufletul meu e floare de liliac… aşezată cuminte pe o maşină veche de scris… parfumând fiecare literă şi apoi inimă după inimă, după inimă cu iubire.

Azi sufletul meu e floare de liliac, care pentru prima oară nu mai suferă de prea mult… suflet. Ci parfumează cu el o veche maşină de scris…

Astăzi în toată lumea mea e parfum de liliac… îl simţi şi Tu, de dincolo de timp, nu-i aşa?

Doamnei doctor, cu dragoste. Neîntâmplată

Anul 1959. Închisoarea din Cluj. Cabinetul medical. În încăpere intră un tânăr înfiorător de slab, îmbrăcat în zeghe, târât de braţ de un caraliu. Pare un schelet umblător, nu are mai mult de 40 de kg… însă deşi e atât de slab încât ar trebui să îi inspire milă, o trece un fior. Un curent de curaj, de tărie, o forţă de neînţeles străbat din fiinţa lui, din spatele lui drept, din felul în care îşi ţine capul, din felul în care, deşi prizonier, pare mai liber decât cel care îl păzeşte. Tânăra domnişoară doctor se cutremură, fără să ştie de ce. Aşezată în colţul din dreapta al încăperii, ea îl vede perfect. El nu. Priveşte demn în faţă, drept ca o statuie. Ar trebui să meargă spre el, dar nu înţelege de ce nu poate. I s-au înmuiat picioarele şi parcă îi bate inima altfel. Mai repede, mult mai repede decât de obicei. Se îndreaptă totuşi zâmbind spre ei. Strigoiul întoarce brusc capul spre ea încremenind-o cu o privire ce arde, cu ochii săi vii, atât de neaşteptat de aprinşi pentru trupul slab pe care văzându-l te-ai aştepta să îl găseşti cu privirea golită de viaţă.

Însă, din contră, pare că o lume întreagă o priveşte uriaşă din ochii lui mari, negri, aprinşi. O lume frumoasă, adâncă, bogată, o lume de vers şi de vis, de dor şi curaj, de doină, culori, de taine şi zbor… O lume atât de altfel decât tot cenuşiul din jur… O lume în care pare că toate întrebările ei şi-ar găsi răspuns, toate căutările un sfârşit… Şi parcă toate visele frumoase în care încetase demult să mai creadă îi urlă din ochii lui dragi că totuşi s-ar putea întâmpla.

…Strigoiul îngheaţă şi el. Roşeşte fâstâcit, îşi pleacă privirea sfios şi îşi aşează cu un gest timid pantalonul, ca un şcolar temător.

Cât era de frumos bărbatul acesta slab! Cât îi era de cunoscut, deşi era prima oară când îl vedea. De parcă s-ar fi ştiut de când lumea. De dinainte de spaţiu, de timp, de cuvânt sau de gând. Cât îi era de drag, cu chipul lui blând, cu zâmbetul lui de-abia ghicit, cu obrajii lui ce luau foc ca ai unui licean. Cu sufletul lui curat ce se ghicea în lumina ce îi învăluia chipul. Cu inima lui mare ce se ghicea în rănile de pe mâini, în semnele torturilor de pe trup, toate primite pentru singura vină pe care o avea – aceea de a-şi iubi ţara prea mult.

Deţinutul politic – pentru că asta era strigoiul ce îi intrase în cameră aducând cu el tot ceea ce visase ea dintotdeauna, fără raspuns – se aşează cuminte pe pat, lăsându-se examinat fără a mai putea schiţa vreun gest. Mâinile îi tremurau uşor, inima îi bătea să îi iasă din piept, se albea brusc şi apoi iar roşea ca un copil, ochii lui care nu mai văzuseră o femeie de nouă ani încercand în zadar să ascundă ruşinoşi flacăra din ei. Şi toată fiinţa lui ardea. Cu un foc nebun ce cuprinsese şi întreagă fiinţa ei. Şi orice efort de a o ascunde părea pentru amândoi a fi în zadar…

Caraliul îi privea tâmp pe cei doi ce se fâstâceau şi roşeau ca nişte copii, fără să înţeleagă ce se întâmplă în faţa lui. Sufletul lui abrutizat nu putea înţelege frumuseţea tainei ce se desfăşura cuminte sub ochii lui reci. Inima lui nu putea înţelege iubirea imposibilă ce cuprindea o viaţă în câteva clipe. Mintea lui spălată până la robotizare nu putea pricepe tremurul fin al mâinilor frumoasei doctoriţe. Mâinile lui grosolane nu puteau mângâia inima sângerândă a deţinutului din faţa sa, inima aceea strivită ce plângea nevăzut de atâta iubire imposibilă năvălita dintr-o dată în viaţa pe care şi-o credea demult pierdută. Dacă ar fi ştiut caraliul ce-i în sufletul tânărului ce se pierduse acum de tot în ochii ei mari, de culoarea liliacului… Găsind acolo toate visele ce-i fuseseră furate, toţi fiorii ce îi fuseseră refuzaţi, tot dorul ce îi fusese smuls din piept pe nedrept… Dacă ar fi ştiut caraliul cum tremura acum întreaga fiinţă a strigoiului, cutremurată de toată viaţa asta din el, pe care o crezuse demult îngheţată, ucisă, strivită de tot… dar care îi bătea acum cu atâta putere din piept sub mâinile calde ale doamnei doctor. Sub atingerea ei blândă de care părea că se îndrăgostise cu mult înainte de a o întâlni…

Ea îl ajută să îmbrace haina cu mâini tremurânde, evitând să îl mai privească în ochi. Scrise grăbită câteva rânduri pe care le întinse autoritar caraliului. Era tot ce putea să facă pentru iubirea ce avea să iasă pentru totdeauna din încăpere, nelăsându-se împlinită. Deţinutul ieşi tras de braţ fără a-şi mai putea controla paşii şovăielnici. Câteva clipe aproape de ea… o simplă întâlnire cu ochii ei

frumoși de culoarea liliacului… reușiseră ce nu reușiseră ani întregi de chinuri, de frig, de foame și de torturi. Era dărâmat.

De a doua zi porția de mâncare i se triplă. Ce minune se întâmplase? Primea unt, ciorbă… chiar și carne… el, care nu mai văzuse carne de ani… O lună întreagă îl ținură acolo, cu regim special de întremare. Plecă alt om… Plecă viu. Dar nu știa dacă asta îl bucura sau nu…

Ea nu a mai văzut niciodată strigoiul ce îi intrase în încăpere într-o zi de toamnă pe care nici unul dintre ei nu avea să o uite vreodată…

El nu a mai văzut niciodată îngerul cu ochi de culoarea liliacului care făcuse posibilă această minune cu doar câteva rânduri scrise tremurat pe o hârtie întinsă caraliului… Îngerul de care i-au trebuit doar câteva secunde pentru a se îndrăgosti… sau poate că o iubise dintotdeauna…?!

Astăzi, după 56 de ani, doamnă doctor, primiți vă rog, oriunde ați fi, un buchet de liliac și mulțumiri de la strigoiul de odinioară. Citiți vă rog și rândurile scrise atunci cu lacrimi și cu suflet sângerând de cel de lângă care nu ați mai plecat niciodată din ziua aceea de toamnă. Din ziua aceea în care pentru câteva clipe veșnicia, primăvara și iubirea s-au îmbrățișat aici pe pământ. În ochii Dvs. de culoarea liliacului.

Strigoiul

Desprinsă din visare, albă toată,

O pământeană, o fată-adevărată,

Prin nu știu ce spărtură a pătruns

Că pân' la mine-aicea a ajuns.

Privirea ei piezișă și vicleană

Mi-a mai făcut în suflet încă-o rană,

Iar când a şi zâmbit, la râsul ei

Se sparse mugurul durerii-n trei.

Şi-au înflorit ca liliacu-n mine

Flori vinete, de amăruă pline;

Iar sufletu-mi care trăgea să moară

S-a-ntors din drum, a nu ştiu câta oară.

Şi uitandu-se-napoi în amintire,

Cu lacrimi mari şi-amare în privire,

A fremătat nespus de dureros

Şi-apoi s-a-ntors din nou cu faţa-n jos.

De ce-ai venit să-mi tulburi somnul greu?

De ce, măi fată? Tu nu ştii că eu

Nu sunt decât un biet strigoi pe care

Privirea celor vii îl frige,-l doare?

Eu suflet nu mai am, l-am risipit

De-a lungul căii ce-am bătătorit

Și-acum sunt mort, sunt rece; de nu crezi,

Îmi pipăie obrazul și-ai să vezi!

Hai, fata, du-te, du-te și mă lasă!

Noi nu putem face-mpreună casă.

Nu vezi, nu simți cum vântul îmi destramă

Conturul meu de fum, neprins în ramă?

Nu vezi, nu simți că sunt de suflet gol

Și lumii voastre-i dau plângând ocol?

Și-apoi, eu-s blestemat; tu nu știi oare

Că cine mă privește prea mult moare.

Și cel cu care fac vreun legământ

Îl iau cu mine-aicea, în mormânt?

De ce mai întârzii?! Hai, du-te, pleacă,

Și de ai dor, în lacrimi ți-l înecă.

Că eu sunt doar o umbră, o nălucă!

Îi spune și Tu, Doamne, să se ducă.

(versuri – dl. Demostene Andronescu)

Flori de „Nu-mă-uita“

„Nu-mă-uita“. Strigă sufletele morților noștri.

„Nu-mă-uita“. Strigă sufletele celor vii. Iubește-mă. Sau nu. Dar nu mă uita.

„Nu-mă-uita“. Ne strigă bătrânii. Ne strigă copiii. Ne strigă săracii, bolnavii, osteniții.

„Nu-mă-uita“. Ne strigă țara, neamul, pământul și Coloana Infinitului.

„Nu-mă-uita.“ Ne strigă în furtună cerul.

„Nu-mă-uita.“ Ne strigă sfânt soarele de pe cer.

„Nu-mă-uita.“ Ne strigă din cântec, din vers, din pictură, frumosul.

„Nu-mă-uita“ ne strigă din spatele oricărui eșec biruința.

„Nu-mă-uita“ ne strigă, îngropat sub neputințe, amânări și temeri, Visul.

„Nu-mă-uita“ ne strigă, dindărătul minciunilor, Adevărul.

„Nu-mă-uita.“ Ne strigă din spatele urii, indiferenței și ne-milei, Iubirea.

„Nu-mă-uita“ ne strigă mereu, din spatele automatismelor, grijilor și fricilor, Viața.

„Nu-mă-uita“ strigă sufletul nostru ascuns sub prea multe măști, țeluri și drumuri care nu ne sunt cale.

„Nu-mă-uita“ se aude glasul Domnului din spatele tuturor lucrurilor care se străduiesc să ni-L ascundă.

„Nu-mă-uita“ ne cheamă glasul cel învietor. Ne poruncește cu glas plin de lacrimi și cuie, și fiere, și sânge să ieșim, noi Lazări, din mormântul nepăsării și al păcatului, spre lumina neuitării.

Poate că de fapt asta este cea mai importantă luptă a vieții noastre. Să ne străduim să nu uităm. Fiindcă nu poți să nu uiți și să nu iubești. Nu poți să nu uiți și să mai fii indiferent. Nu poți să nu uiți și să mai fii la fel. Nu poți să nu uiți și să rănești pentru că ar trebui să trăiești mereu cu gândul fiecărei răni. Și nu poți să mai mori vreodată atunci când nu ești uitat, atunci când, orice ar fi, rămâi viu în mintea, sufletul și inima cuiva…

Dacă aș fi o floare, aș vrea să fiu o floare de „nu-mă-uita“!!! Până atunci sădesc în inimi semințe de cer și soare, nădăjduind că vor înflori cândva. Și ud cu religiozitate toate florile de „nu-mă-uita“ care-au înflorit de-a lungul timpului și sufletului în inima mea… Căci în inima mea sunt câmpuri întregi de flori de „nu-mă-uita…“

De Florii

Zi de bucurie. Însă e o bucurie tristă. Apăsată. Prevestind durerea care urmează. Florile și ramurile de finic se vor transforma în cuie. Uralele se vor transforma în huiduieli, scuipat, batjocuri. Aplauzele, în palme. Zâmbetele de fericire, în bice. Hainele aruncate pe jos în întâmpinare vor deveni mantie de sânge. Bucuria de azi va fi mâine trădare. Cuvintele de laudă și de mulțumire vor fi lovituri crunte care rup bucăți din piele. Adorarea de azi va fi mâine cununa de spini. Fuga către El va deveni temniță în care Îl închidem, fericirea de a-L vedea va deveni pahar de fiere și oțet în setea cea mai aprigă, iubirea pentru El se va transforma în cruce pe care i-o vom pune în spatele care îi va fi rana deschisă, să îl doboare.

De fiecare dată îmi pun aceeași întrebare – unde era toată mulțimea asta cu o săptămână mai târziu? Unde erau toți ologii vindecați, muții pe care i-a ajutat să vorbească, orbii care acum vedeau, slăbănogii iertați, posedații eliberați, mâncătorii de pește și de pâini înmulțite? Unde a dispărut toată mulțimea asta de aplaudaci când Fiul Omului a avut apoi nevoie? Și s-a trezit singur… Ici-colo, un Simon să îl ajute cu crucea, o Veronică să îi întindă marama, un tâlhar care să îi recunoască dumnezeirea în ultimele clipe, o desfrânată să îl plângă și câțiva prieteni, și aceștia speriați de moarte… În rest, mulțimea s-a transformat într-o haită de lupi cerându-i cu înverșunare răstignirea. Ca să dispară ușor apoi, lăsându-L singur în lumea pe care a venit să o mântuiască, într-o lume rece,

înfiorător de tristă, lipsită de milă – aceeași lume care ieri Îl aplauda…

Parcă Îi văd zâmbetul trist și mă dor ramurile de finic care mâine vor deveni palme. Și îmi revin în inimă, care începe să se strângă de teamă și de durere, cuvintele rugăciunii – Să nu ne punem nădejdea în oameni… Căci astăzi adoră, mâine urăsc. Astăzi iubesc, mâine părăsesc. Astăzi mângâie, mâine lovesc…

Să fie, totuși, bucurie. Să învingă, totuși, la sfârșitul zilei, bucuria. Pentru că de-asta a intrat în Ierusalim. Pentru a ne da această șansă, de a deveni, din omul slab și păcătos – omul care astăzi Îl întâmpină cu bucurie pentru ca mâine Să Îl lovească, să Îl scuipe sau, pur și simplu, să Îl uite – un om nou, care moare și învie alături de El, cu El, întru El.

Doamne, ajută! Vorba domnului Puric, aseară: „Vă urez Să Fim Împreună!“. Cu El. Și atât!

Sub surâs de Radu Gyr

Steinhardt se întreabă: „Cu ce drept îl iubesc pe Eminescu? Pentru că, după cum spun englezii, o pisică poate privi un rege…“. Mă opresc în fața fotografiei lui Radu Gyr și de-abia acum înțeleg cu adevărat ce a vrut să spună Părintele Steinhardt. Exact așa mă simt.

Chiar dacă zâmbetul lui desființează orice barieră între inima ta și inima sa, parcă îl înalță și mai mult în ochii și sufletul tău. Căci n-ai mai pomenit parcă de când ești așa bunătate.

Azi e ziua lui. Ce să scrii? Cum să poți scrie despre ce înseamnă asta pentru inima ta? Când pentru tine Radu Gyr nu e doar un Om… nu e doar un poet… nu e doar un luptător… Ci atât de mult mai mult decât atât. E-o stare de spirit. Un fel de a fi. Este un leac dăruit de Dumnezeu acestui neam pentru toate bolile pe care le-ar putea avea vreodată.

E pastilă concentrată de conștiință românească, esență tare de dor și de doină, este România Profundă – cu munți și văi, și codri, și feți frumoși, și miorițe, și ie albă pe care o poți lua cu tine oriunde, oricând, fără să îți ocupe prea mult loc în

valiză.

E strigăt de tulnic care cheamă la luptă, e doină ce spintecă dorul și-mprăștie bucăți de iubire în tot văzduhul inimii tale, e pâine sfântă care se frânge să ne cuminecăm prin ea, e sângele morților noștri clocotind din senin în adâncuri de suflet pe care nu ți le-ai fi bănuit.

E forță, e spadă, e cruce pe care ți-o simți grea în spate, dar doar prin ea simți că poți să învii, e mână ce-alină, ce te despică, ce te înjunghie cu dorul de-acasă – gata, de el nu mai scapi. Și vine, te smulge și te ridică din mâluri, din valuri, noroaie, cotețe, mizerii și temeri și neîmpliniri, îți scapără cerul în mii de stele, te ia și te zboară într-o clipă până la el, îți pune în față și visul, și taina, și soarele sfânt și îți strigă-n adâncuri cu hotărâre să vii să le iei.

Trezire, amintire și reamintire. Injecție de demnitate. Doză de normalitate într-o lume care o ia razna. Dar făcut de Dumnezeu neamului acestuia. „O liturghie de om“.

E picătura mea de frumos care poate cuprinde orice urât transfigurându-l. Scara mea către cer. Valul meu de iubire care poate să mâture orice ură, lăsând în urmă doar crini. Frântura mea de soare sfânt care poate lumina orice întuneric.

Mă uit la el și realizez că nu-nțeleg nimic din tot ce e în fața mea, căci Radu Gyr nu va putea fi vreodată cuprins cu mintea. Mă simt ca un purice ajuns dintr-odată în Rai, plin de păcate, de limitări, de prostii și de micimi, conștient că nu are ce căuta acolo, însă atât de bucuros că își iese parcă din inimă. Și s-ar lăsa bucuros strivit de măreția duhului drag izvorâtor de lumină, orbit de prea multă strălucire de suflet, smerit de preamulta bunătate născătoare de vers, omorât în elanul donquijotesc care îl face pentru o clipă să uite că-i doar un biet purice.

Odată aterizat în raiul lui Radu Gyr, nu mai vrea să plece. Nu se mai dă dus, orice ar fi. Se încăpățânează să nu se lase scos afară de nimic, se-agață cu disperare puricească de orice firimitură care îi este aruncată de la marele ospăț. Acolo rămâne, să moară strivit de frumos! Știind cu tot sufletul lui că e de mii de ori mai bine să fii un purice în lumea lui Radu Gyr, decât împărat în orice altă lume. Pentru că în lumea lui Radu Gyr moartea a fost învinsă „cu moartea pre moarte călcând“ și „Lumina luminează în întuneric, și întunericul nu a cuprins-o“.

Uite-așa mă simt în fața „surâsului cuminte“ al lui Radu Gyr. Mi-e inima un biet

purice aruncat de versul său drept în Rai. Și n-am cuvinte să-i mulțumesc. Țopăi și eu de bucurie și de recunoștință, îmbătat de iubire, de noblețe și de frumos, așa nevrednic cum sunt de ele. Astăzi e ziua lui, iar eu n-am ce dar să îi duc. Așa că îmi țopăi și eu cum pot iubirea pentru sufletul său vers – vers scris cu sânge care străbate veacurile sfințindu-le.

Îmi țopăi puricește iubirea copilărească pentru inima cea plină de lumină care mi-a devenit casă și lume. Iar el zâmbește blând, cu surâsul său cuminte. De parcă asta ar fi tot ce și-a dorit…

„Dă-i fetiței mele, Dimineața,

Tălpi cu care lipăi prin verdeața,

tril de ciocârlie-ascuns în gușă,

zburda veveriței jucușă,

lângă ușă.

Cireșar, dă-i zmeura cunună,

zâmbet de caisă și căpșună,

fă-i calești din fluturi și rădvane,

și din crini pantofi și lampioane

diafane.

Pune-i Basm, pe zodie lăstunii,

scutură-i în vis găteala lunii,

adu-i Sânzienele să-i coasă

scrânciob de mătase-n chiparoase

somnoroase.

Si tu, Cântec, suie-mi-o lumină

pe-o lăcustă lină, cristalină,

du-mi-o bob de rouă prin glicină

și din floare-n floare mi-o așază,

ca o rază!“

(Radu Gyr)

Prizonieri

Prizonieri.

Ai unor case prea mari.

Ai unor mașini în care petrecem prea mult timp.

Ai unor birouri care ne țin departe de un cer pe care nu îl mai vedem. De un pământ pe care nu-l mai atingem cu tălpile goale, ca atunci când eram copii.

Ai unor benzi pe care alergăm în neștire ca niște cobai dresați. Ai unor piscine în care înotăm înghesuiți. Ai unor saune în care ne uităm urât unul la altul, nu ne vorbim, nu ne zâmbim.

Ai unor vacanțe prea scurte și ai unor ședințe prea lungi.

Ai unor cadouri pe care ni le luăm în grabă sau le oferim, când și dacă ne mai amintim, așteptând mereu ceva în schimb.

Ai unei imagini pe care și-a făcut-o lumea despre noi.

Ai unei imagini pe care ne-am făcut-o noi despre noi.

Ai unor prieteni care ne văd cum vor ei.

Ai unor cărți. De vizită. De credit. Prea puțin – din ce în ce mai puțin de citit.

Ai unor iubiri cărora nu le dăm aproape niciodată totul, dar de la care așteptăm în general mult mai mult decât primim.

Ai unor cluburi pline de fum, de decibeli și de femei îmbrăcate strident. Generația „Shake that booty“. Generația „one night stand“. Generația bărbaților îmbrăcați în fuste roz, cu tocuri și cercei.

Prizonieri.

Ai unor malluri uriașe în care familii întregi ies cu bebelușii la plimbare.

Ai unor restaurante în care mâncarea nu are niciodată gustul mâncării pregătite cu iubire acasă. Ai unor fast-food-uri pline de copii obezi. Generația McMici.

Ai unor cutii care ne prezintă o Realitate mizerabilă, politicieni lipsiți de scrupule, primari paparude, vedete de carton, bășcălie de prost gust și muuuult silicon – să compenseze lipsa de creier, clasă și cultură. Ură, venin, otravă, crime, împușcături, bârfă, senzațional, furturi, boală, cancer – sau operații ca să nu faci cancer. Show-uri ieftine. Umor prost. Aruncat cu piatră sau cu mișt oul, sau cu părerea neavizată în tot ce mai e sfânt. Distrus repere. Călcat în picioare valori. Scuipat pe steag, istorie, neam, biserică, tot. Vulgaritate, vulgaritate, vulgaritate. Sminteală, sminteală, sminteală.

Prizonieri.

Ai unor ziare, reviste, tabloide, bloguri care ridică păcate la rang de virtute, băgând adevăruri sub preș, înfierând bunul-simț și verticalitatea. Generația „politically correct“

Prizonieri.

Ai unui google fără de care nu o să știm, în curând, nici tabla înmulțirii.

Ai unor haine. Bijuterii. Pantofi. De firmă sau – din ce în ce mai des – imitaţii ieftine.

Noi le avem pe ele? Sau ele ne au pe noi?

Cine pe cine stăpâneşte?

Prizonieri. Prizonieri. Prizonieri.

Generaţia Reeducării Soft.

P.S. Dar…

Sufletul nu poate fi făcut prizonier. Este o lege pe care materialiştii o ignora, spre pierzania lor. În plan spiritual, nu există prizonierat fără speranţă. Învăţătorii tăi îţi vorbesc despre ateism şi merg în taină la biserică! Iată o fisură prin care lumina de aur a spaţiului spiritual ajunge până la tine. Conducătorii tăi ideologici tunau şi fulgerau împotriva religiei, proferând imprecaţiile cele mai teribile, dar la vreme de nenorocire îşi fac şi ei cruci repezi, cerând ajutor de la Dumnezeu! Ca în vremea cutremurului din 4 martie. …Minciuna, în care ei înotau atât de lamentabil, sparge încă o dată zidul carcerei tale, lăsând să pătrundă pe acolo o dulce lumină, iar tu să te întrebi: „De unde vine această lumină nefirească? Este o lumină străină de lumea noastră!“. Despre aceste lucruri ţi-am vorbit în cele patru cuvinte anterioare şi tot despre ele îţi voi vorbi şi mai departe. Fiindcă sunt preot al lui Hristos. Pentru că Dumnezeu ne-a descoperit, prin iubire, această taină a lucrărilor Sale. Şi fiindcă Iisus mi-a poruncit să ţi-o fac cunoscută şi ţie, ca tu să nu poţi spune: „Nu am ştiut!“. Ca să ştii că poţi să zbori şi că numai zborul spiritual este cu adevărat înalt; cel al materiei este ca un zbor cu aripi frânte. Ţi-am vorbit despre toate acestea, fiindcă Biserica lui Hristos a ieşit din catacombe. Ea străluceşte orbitor pe pământul acestei ţări, înalt zidită în inimile noastre.“

Şapte Cuvinte către Tineri – Pr. Gheorghe Calciu Dumitreasa

De la Iuda la Nu Da! Veşnicia pe nimic

Contabilitate. Tabeluri Excel. Rentabilitate. Calcul. Profit. Și… dintr-odată… vine o băbuță care își dă ultimii doi bănuți. Câștigă veșnicia.

Plus. Să fii mereu pe plus. Reduceri cheltuieli. Bugete. Economie. Rentabilizare costuri. Moderație. Echilibru. Împrumuturi. Cheltuieli cu țârâita. Zgârcenie… Și, deodată, vine o desfrânată care Îl unge pe Domnul cu cel mai scump mir. Făcea cât 300 de zile de lucru. Câștigă veșnicia.

Și de asta Îl iubesc atât de mult pe Domnul. Cifrele lumii își pierd sensul obișnuit și valoarea lumească la El.

Altele sunt valorile Lui…

Numai noi, oamenii, înotăm năclăiți în contabilități. Scoțându-ne ochii pentru un bănuț. Șantajând. Trădând. Certându-ne pentru sume de nimic. Dând capul lui Ioan Botezătorul pe un dans din buric. Vânzându-ne conștiința pe un mititel. Raiul, pe un măr. Sufletul, pe un apartament. Inima, pentru un certificat de căsătorie și o mașină. Viața, pentru o poziție. Timpul, pentru un titlu. Vânzându-L pe Cel fără de preț pentru 30 de arginți, în condițiile în care fariseii ar fi plătit Oricât! Pentru că ei știu mai bine decât noi, Iude oarbe, că veșnicia n-are preț. Că cine Îl are pe Domnul are totul. Că, oricât de mult, e prea puțin…

Lungă e calea de la iadul contabilității lui Iuda, unde se înțelege prea târziu prețul corect al veșniciei – până la raiul risipei întru Domnul. Până la înțelepciunea inimii desfrânatei care a învățat-o pe aceasta că risipa din iubire pentru Domnul duce drept în rai. Sau până la bănuțul văduvei purtător al singurului lucru care ne-a fost cerut: inima.

Cea mai bună investiție pe care poate ar trebui să o deprindem: Investiția în veșnicie. Să căutăm „piața“ care nu „cade“ niciodată. Să stăm aproape de Asociatul care nu ne va vinde, trăda, înjunghia pe la spate niciodată. Piața unde „celui care are i se va da; dar de la cel ce nu are și ce are i se va lua“. Să învățăm să nu ne mai vindem sufletele pe nimic, când putem avea Totul, copiii Lui fiind. Mâncăm roșcove cu porcii, când ne-ar putea primi înapoi cu ospăț împărătesc. Stăm fără ulei în candele, alergând bezmetici după realizări lumești, iar când vom vrea să intrăm în camera de nuntă ne va spune că nu ne cunoaște. Investim mii de euro în garderobă, dar oare haina sufletului ne este demnă de Cămara Sa? Ne-am făcut din stomac rege, din trup conducător pe care îl urmăm orbește, din

patimi și temeri sfetnici de seamă, când ne-a arătat de atâtea ori cum prin credință se pot înmulți peștii și pâinile, cum au loc pescuiri minunate, vindecări, învieri și cum imposibilul devine posibil… pentru că atunci când cauți mai întâi Împărăția lui Dumnezeu toate celelalte ți se vor adăuga…

Lungă e calea… De la Iuda la Nu Da! Veșnicia pe nimic. Să stăm totuși pe ea! Să îndrăznim să cerem tot ce poate fi al nostru. Zic și eu… Ca un păcătos care de-abia acum începe să priceapă că poate totuși lucrurile stau puțin altfel decât se văd într-o societate în care Iuda apare multiplicat, vânzând tot pentru cei 30 de arginți care îl pot sătura pe moment, fără să vadă hăul din spate, în care se pierde tot. Zic și eu… Văzând că sunt alții, cei care nu Îl vând, ci aleg să îi stea alături și care sunt sătui pentru o veșnicie căci și-au câștigat o eternitate fără de foame, fără de lipsuri, de întuneric, de durere. Tinerețe fără de bătrânețe și viață fără de moarte. Trebuie doar să îndrăznim. Ca fiul de împărat din basmul românesc. La urma urmei, poate că nu e doar un basm. Că doar ne-a zis, cu atâta Iubire…

„Cereți și vi se va da; căutați și veți afla; bateți și vi se va deschide. Că oricine cere ia, cel care caută află și celui ce bate i se va deschide“ (Matei 7, 7-8).

Hristos a-nviat!

4 mai

…De acum, prietene, nu te mai teme de moarte, căci Hristos a înviat, fiind pârgă învierii noastre! Din clipa în care ai aflat acest adevăr, viața ta a căpătat un nou sens: ea nu se va sfârși între scândurile unui sicriu (fapt care ne-ar face viața derizorie și inutilă), ci, trecând prin moarte, va sui spre gloria învierii. Mergi, tinere, și spune tuturor vestea aceasta! Să strălucească fața ta de înger întru lumina învierii, căci astăzi îngerul din tine, pe care ți l-am descoperit la primul meu „Cuvânt“, a biruit pământul din tine. Spune-le celor ce ți-au oprimat până acum sufletul tău divin: „Cred în înviere!“ și-i vei vedea înspăimântați, căci îi va birui credința ta. Se vor zvârcoli și-ți vor striga cu disperare: „Țărână este paradisul tău și instinctele tale îți sunt cerul!“. Dar tu să nu te oprești din calea ta, ci să treci mai departe, strălucitor și pur, strălucind tuturor învierea cea din întâia a sâmbetelor! Tu, prietenul meu, ești unicul purtător al îndumnezeirii tale în Iisus Hristos și ridici cu tine întreg neamul acesta românesc spre culmile

propriei sale învieri. Din moarte la viață și de pe pământ la cer.

Șapte Cuvinte către Tineri – Pr. Gheorghe Calciu Dumitreasa

Într-una din duminicile trecute am avut surpriza să îl găsesc la strana unei biserici din Capitală, cântând, pe Ambasadorul Marii Britanii! Înțeleg că face destul de des asta!

Am asistat în urmă cu două săptămâni la botezul ortodox al unui bărbat catolic. Ce bucurie să îl văd acum nemișcat, atent, liniștit, luminos, în timpul slujbelor de la biserică!

Ieri-seară, la Prohod, o poloneză convertită la ortodoxie cânta din cântările Prohodului mai bine decât mine.

În dreapta mea, o fată din Germania, deși nu a trecut încă la ortodoxie, nu s-a plâns nicio clipă că nu mai poate, deși stătea de cinci ore în biserică și nu înțelegea probabil nici mare lucru din slujbă.

Azi ne-am întâlnit din nou la biserică – era îmbrăcată în ie și am pregătit împreună Paștile pe care le vor lua oamenii acasă după slujba de Sfânta Înviere. Nebănuite sunt căile Domnului! Oamenii vor lua cu ei azi acasă Pești așezate cu iubire în punguțe de o nemțoaică blondă, frumoasă, îndrăgostită de ortodoxie și de România!

Astăzi, prietenii mei au asistat la slujba de botez a unui olandez. Venit de unul singur, apărut de nicăieri, după mii de kilometri de căutări spirituale:), fericit că a găsit Calea, Adevărul și Viața.

Mi-am amintit cuvintele lui Mircea Vulcănescu, cel care credea că românii sunt un neam care, de oricine ar fi cotropiți, i-ar face în scurt timp pe invadatori să devină români.

Câteodată mă tem că uităm să fim romani. Iată că vin însă străini care ne reamintesc. Bravo tuturor celor care le-au arătat România noastră Profundă!

Câteodată mă tem că nu mai știm să fim ortodocși. Iată că vin uneori străini care ne reamintesc că cel mai important lucru este să ne iubim. Că „Dumnezeu este

Iubire“. Și atât!

Câteodată mă tem că poate anul acesta Sfânta Lumină nu va mai coborî la noi. Iată că, Slavă Domnului, Dumnezeu este mai bun decât mi-L imaginez eu…

Câteodată mă tem că nu mai știm ce înseamnă cu adevărat sărbătoarea de Paște. Recitesc atunci amintirile Părintelui Gheorghe Calciu și îmi vin în minte cuvintele lui – „În perioada instalării comunismului în Rusia începuse activitatea brigăzilor științifice. Au ajuns într-un sat, au adunat sătenii și le-au vorbit despre imposibilitatea învierii lui Hristos. Și la sfârșit au întrebat: «Are cineva de spus ceva?». Și s-a ridicat un preot de acolo, un rus. Era ca un țăran. Și a spus: «Domnilor, eu aș avea ceva de spus». «Poftim la masa aceasta roșie». «Eu sunt un om prost, ca și un țăran. Nu știu prea multe lucruri. Dumneavoastră sunteți oameni deștepți (la masă era chiar și un filozof). Dar un lucru tot am să spun oamenilor acestora care sunt în sală». S-a sprijinit în masa roșie și a strigat «Hristos a înviat!». Și toată sala a răspuns «Adevărat a înviat!». Aceasta este cea mai mare demonstrație privind învierea lui Hristos“.

Și într-adevăr, mulți dintre noi am uitat multe. Însă răspunsul acesta nu îl vom uita, cu ajutorul lui Dumnezeu, niciodată!

Când am început aceste „Cuvinte“, tinere prieten, la primul din cele șapte nici nu te cunoșteam. Știam despre tine că exiști, că aspiri spre ceva ce lumea nu-ți poate da, și te-am chemat, ca pe fratele meu necunoscut, să-ți arăt o cale nouă pe care să pășești. Ți-am vorbit despre Hristos și despre Biserica Lui, despre un cer și un pământ nou, despre moarte și înviere și, mai presus de toate, despre iubirea lui Iisus pentru tine. Dar acum îți spun frate, nu doar semen al meu; te iubesc, nu cu o iubire abstractă care își caută obiectul, ci cu iubirea care a găsit, fiindcă te cunosc și ești în inima mea, așa cum și eu sunt în inima ta. Căci dacă ai venit aici ca să mă asculți de mai multe ori, ai făcut-o pentru că ai auzit glasul lui Iisus, acel glas irezistibil care te-a trezit din amorțeala ta materialistă și din letargia ateistă în care zăceai. Ai auzit când Iisus ți-a spus: „Vino la Mine!“. Și când te-ai întors la El, ți-a pus inel în degetul tău și încălțăminte nouă în picioarele tale, și pe umeri haina cea mai bună (Luca 15, 20-24). Fiindcă veneai rănit și sângerând. Erai oprimat de tot ceea ce învățaseși despre zeificarea materiei și de toate interdicțiile ridicate în fața căutărilor tale de către ateismul fetișizat. Înaintea ochilor tăi, orbi până atunci, s-a aprins o lumină mai

ademenitoare decât orice cântec de sirenă al lumii. Și ai lăsat departe în urma ta țara de secetă a necredinței și roșcovele (Luca 15, 14-17) pe care le mâncaseși până atunci. Ai uitat de dascălii tăi, care îți spuneau că aceasta este singura hrană și că fără de ea vei muri. Și ai auzit atunci cuvântul lui Iisus, care îți spunea: „Nu numai cu pâine va trăi omul, ci și cu tot cuvântul care iese din gura lui Dumnezeu“ (Matei 4, 4). Prietene, când oare ai ajuns să te hrănești cu cuvântul lui Dumnezeu? Și totuși asta faci! Pentru acest cuvânt ai renunțat la odihna ta, la pacea ta comodă, ai înfruntat obstacole și interdicții și ai venit aici, să te hrănești cu cuvântul lui Hristos. Cinste ție, prietene! Dumnezeu îți va dărui cuvântul și harul Său, și ți-l va dărui din belșug, pentru că este scris: „Că oricine cere, ia; cel care caută, află; celui care bate, i se va deschide“ (Matei 7, 8). Să ne rugăm pentru toți frații noștri care ne iubesc și care ne urăsc pe noi, care ne-au făcut bine și rău, care ne-au iertat sau nu ne-au iertat. Noi toate să iertăm tuturor! (…) „Înviat-a Hristos și îngerii se bucură. Înviat-a Hristos și viața stăpânește. Înviat-a Hristos și nici un mort nu mai este în groapă“. (…) V-am citit aceste adevăruri, ca să vă amintiți că neamul acesta românesc urcă de veacuri Golgota istoriei, refăcând neîncetat, în spirit, drumul lui Iisus și anticipând, prin credință, această înviere pe care tu, prietenul meu, fratele nostru, al tuturor, o aduci ca pe o făclie arzând în inima ta.

Șapte Cuvinte catre Tineri – Pr. Gheorghe Calciu-Dumitreasa

Fotografii pe care nu le-am mai făcut

Zâmbetul unui copil care nu și-a mai petrecut seara de Înviere singur și trist, ci înconjurat de prieteni.

Doi tineri frumoși, îmbrăcați în costum național, cu lumânări aprinse în mâini, ținându-se de mână în fața mea la slujba de Înviere.

Emoția de pe chipul prietenului drag care tocmai s-a împărtășit, floarea albă de castan pe care mi-a dăruit-o apoi, tremurând parcă și ea de emoția învierii.

Lumânări aprinse și chipuri de tineri înlăcrimați, rostind rugăciuni de mulțumire la troița celor care au murit la revoluție.

Două garoafe roșii așezate în cruce și două lumânări aprinse dimineața într-un loc de taină din București. Două păsări albe brăzdând împreună cerul de un albastru ireal de frumos, care pare a cânta și el imnul de biruință al Învierii, deasupra unui oraș pustiu, dimineața.

Chipul trist al unei fetițe singure, îmbrăcată în roșu, așezată la poarta unui cimitir închis, la aceeași oră când toți oamenii dorm.

Trei copii sărmani și murdari care tocmai au primit un zâmbet și o ciocolată într-o benzinărie…

Tata deschizându-mi ușa. Cățelul alb înnebunit de bucurie. Bucuria de pe chipul mamei, florile pe care le ține bucuroasă în brațe, asortate cu rochia ei violet, ouăle roșii cu fire de iarbă strecurate cu atâta dragoste printre ele în coșulețul de lemn, față de masă roșie, de sărbătoare, lumânarea aprinsă, pasca mirosind îmbietor a iubire…

Lacrimile din ochii Bunicului. Amestec de bucurie că mă vede. Și de tristețe că mă vede prea rar. Cei trei brazi de la poartă. Fântâna cea veche. Bunicul întinzându-se să-mi rupă flori din liliacul de la poartă și întinzându-mi buchetul de iubire.

Căsuța de vis, micuță, albă, văruita, cu perdeluțe albe, curate și flori la fereastră, din capul satului. Cea de lângă pârâu. Cireada de văcuțe coborând încet de pe deal. Vițelul mic și alb ca spuma laptelui, cu ochii mari, umezi și inocenți.

Cerul arzând portocaliu la apus. Cu nori incandescenți. Cer cum poți vedea numai în zilele de sărbătoare.

Chipul meu reflectând iubirea din cer, așa cum numai în zilele de sărbătoare pot să îl am.

Florile de merișor din livada bunicului, așezate cuminți în părul meu. Roșii, superbe, vii. Cel mai frumos accesoriu de pe pământ.

Fotografii pe care nu le-am mai făcut. Fotografii pe care nu am să le uit însă niciodată.

6 mai

Oamenii smeriţi nu cad. Îi ţine în braţe Dumnezeu.

6 mai

Tocmai am primit cea mai romantică invitaţie din ultimele luni. De la Daniel. Daniel este un băiat de 11 ani, fără tată, cu mamă șomeră și încă un frate. Daniel vinde uneori șervețele la intersecţii, pentru a putea cumpăra câte ceva de mâncare pentru familia sa. E cuminte, zâmbitor, puțin ruşinos, dacă îi dai 50 de lei și îl rogi să îți cumpere ceva îți aduce bucuros, cuminte, și îți întinde mândru tot restul, are extraordinar de mult bun-simț și un umor cinic uneori. I-am scris să îl întreb ce și-ar dori de Paște. Mi-a răspuns că ar vrea ca atunci când mă întorc să ne plimbăm împreună cu barca prin Herăstrău. Și atât! Și că mă îmbrățișează cu drag.

Despre lucrurile care contează cu adevărat cu Daniel, băieţelul cuminte și trist de la semafor…

Tablou cu irişi în grădina mea

„Când nu știi pe unde să o iei, alege drumul cel mai greu. Cele mai frumoase flori cresc acolo unde păşesc cei mai puțini oameni…“. Îmi şoptesc în bătaia vântului irişii frumoşi din grădina inimii mele…

Știu ei ce știu…

Cât costă?

Sunt oameni care ar putea mânca pe nerăsuflate șapte porții de mâncare, dar se opresc, cu greu, la una. În timp ce alții reușesc cu greutate să termine una. Aceeași porție de mâncare – ce preț de voință pentru un om, ce preț – mult mai mic – pentru altul. Cât costă să nu fumezi atunci când simți că înnebunești de poftă și cât costă atunci când nu suporți fumul? Cât costă să te abții după ce te lupți vitejește cu patimile și cât costă să fii cuminte atunci când nu ai cunoscut niciuna? Cât costă o secundă atunci când nu ai timp și cât costă atunci când ai tot timpul din lume? Cât costă un dar când ai jertfit totul, rămânând fără nimic și cât costă atunci când nici n-ai simțit că ai oferit? Cât costă rămânerea când ai un milion de alte opțiuni, poate mai plăcute, și cât costă atunci când oricum nu aveai altceva mai bun de făcut? Cât costă tăcerea atunci când te smerești sau te jertfești și cât costă atunci când oricum nu ai nimic de spus? Cât costă renunțarea atunci când lași cu adevărat ceva în urma ta și cât costă când nu ai avut oricum mare lucru? Cât costă o alegere atunci când te cheamă o mie de alte opțiuni care mai de care mai îmbietoare și cât costă atunci când ceilalți te-au alungat? Cât costă să ridici pe altcineva atunci când ești sus și cât costă atunci când ești jos? Cât costă abținerea atunci când plânge inima în tine și îți tremură carnea de durere și cât costă atunci când oricum ești ca o plantă?

Cât costă o îmbrățișare după ce ai fost strivit? Cât costă cămașa pe care o dăruiești după ce ți s-a luat totul? Cât costă aruncarea în apă pentru a-l salva pe celălalt când nu știi să înoți și ți-e teamă de apă? Cât costă iertarea după ce ai fost torturat? Cât costă zâmbetul născut din șuvoaie de lacrimi? Cât costă mângâierea celui pe care tocmai l-ai rănit? Cât costă poezia care a fost scrisă cu sânge?

Am învățat să apreciez tot ceea ce primesc. Însă de multe ori privesc în spatele a ceea ce se vede, la prețul ascuns ochilor și inimilor grăbite, să văd cât a costat cu adevărat. Fiindcă tindem să trecem de multe ori cu vederea prețul adevărat, fără să prețuim la justa valoare ceea ce primim. Și să nu ne dăm seama că într-o simplă îmbrățișare putem primi uneori, nevăzută, chiar inima unui om.

Am învățat ca, înainte să judec, să privesc dincolo de ce se vede. La prețul corect al gestului care-mi stă în față, ispitindu-mă să îl judec, fără să știu cât a costat, de fapt, cu adevărat. Cine știe câte îmbrățișări simple aruncăm disprețuitori la gunoi, fără să știm că în vreuna dintre ele stătea poate așezată, cu multe jertfe, după multe chinuri, lacrimi și dureri, inima unui om.

Și inima unui om nu are preț…

Rugăciune pentru Părintele Justin

14 Mai

Pentru că nu știu și nu pot să mă rog…

Inima mea este astăzi undeva departe de lume. Undeva unde nu ai semnal la telefon. Unde stelele se adună toate deasupra capului tău și parcă îți vorbesc. Iar cerul limpede parcă te lasă să îl atingi cu mâna. Dacă nu cu mâna, sigur cu inima. Cu inima care, în colțul acesta tainic de rai, parcă ți-a luat foc. E vie, arde, vorbește, te mustră, te mângâie, plânge, tresaltă bucuroasă, se lasă cuprinsă de o iubire cum n-a mai simţit niciodată pentru prieteni, pentru necunoscuți, pentru vrăjmași, pentru pământ, pentru cer, pentru tot ce până ieri îți era străin, iar azi face parte din tine.

Inima mea este îngenuncheată azi în fața unui bătrân cu părul alb și barbă albă, cu ochii albaștri, cu privirea blândă, cu chip coborât parcă dintr-o poveste. Am uitat și cum mă cheamă, și ce voiam să întreb, și ce mă frământă, și ce mă durea și tot ce nu mai are acum nici o importanță. Lângă mine, în mine, cu mine, peste tot în jurul meu e numai Iubire. O Iubire cum n-am mai simţit niciodată, care arde fără să mistuie și topește în același timp tot: răutăți, micimi, foame sau sete sau somn. Mă cuprinde rușinea pentru tot ce nu sunt și aș putea fi. Pentru tot ce vreau și nu ar trebui. O rușine care plânge cu lacrimi de sânge pentru că sunt atât de mică, deși Cineva mi-a dat tot să pot fi atât de mare. Că mă cred atât de mare, când sunt de fapt atât de mică. Îmi vine să intru în pământ, cu tot cu defectele, păcatele și vrerile mele meschine, îmi iau foc obrajii de rușine, iar inima… Ce să mai zic… e-n flăcări ce ar putea aprinde o lume. Deodată însă o liniște adâncă învăluie fiecare fibră a sufletului, a trupului, a inimii mele. Simt o atingere binefăcătoare pe cap. Iubirea m-a binecuvântat. Și în lumea mea s-a făcut lumină. Acum sunt iertare, sunt pace, sunt liniște adâncă, sunt tot. Sunt numai iubire. Și mă simt atât de aproape de Dumnezeu, cum nu am mai fost, niciodată.

Inima mea este astăzi îngenuncheată pe urmele pașilor săi. La Petru-Vodă.

Nu știu și nu pot și nu sunt eu vrednică să mă rog pentru tine, Părinte! Nu știu, efectiv, ce să spun. Cum să mă apropii cu inima mea mică de Domnul să îndrăznesc să cer eu ceva pentru tine? Când mereu a fost invers? Pot numai atât: să Îl rog să îți dea, de s-ar putea înmulțit, când vei avea nevoie mai mult, tot ce mi-ai dăruit mie. Așez la picioarele Sale, nădăjduind să îți folosească de îți va fi cândva frig, sau foame, sau întuneric, sau durere, sau singurătate, sau dor, ceea ce mi-ai dăruit cândva și pentru mine a fost tot. Căci îmi pare că dacă ar lua de acolo, din ce ne-ai dăruit, nu s-ar termina niciodată. Și cred că dacă toți oamenii pe care i-ai binecuvântat ar face ceea ce fac eu s-ar strânge atâta lumină, încât să nu îți fie niciodată întuneric. Atâta căldură, încât să nu îți fie niciodată frig. Atâta iubire, încât să nu te simți niciodată singur. Te iubim, Părinte, și îngenunchem cu inimile în fața mâinilor tale blânde, să le sărutăm drept mulțumire că ne-ai fost și că ne ești, nădăjduind că nu ne vei lăsa, în ciuda nevredniciei noastre. Și Îl rugăm pe Domnul să primească de la noi singurul lucru pe care îl putem dărui – toată iubirea noastră și recunoștința noastră, atât de mici față de tot ce ne-ai dăruit! Suntem mici și nevrednici, dar suntem mulți. Atât de mulți cei pe care i-ai ajutat și i-ai iubit. Nu e mult ce putem noi da, însă poate va lua Domnul din ce îi punem la picioare mângâieri să îți aline durerile, stropi de apă să îți aline setea, iubire să te învelească de îți va fi frig, mâini calde care să te mângâie pe frunte. De te vei simți singur, să te țină de mână. De-ți va fi dor, să îți aducă în inimă cerul de acasă. Să îți șoptească la ureche că nu a fost în zadar. Să îți spună, de te vei întreba vreodată, dacă a meritat, că în inimi plâng azi multe semințe curate, pe care tu le-ai sădit cu atâta iubire. Semințe curate care vor să înflorească într-o zi. Spre a-ți mulțumi. Că le-ai învățat și le-ai arătat ce înseamnă A Iubi. Îți mulțumim!

Mai bogată cu o taină…

Între lucrurile pe care cred că le știu numai eu, dar sunt clare pentru toți ceilalți,

Lucrurile pe care le știu toți, în afară de mine,

Între lucrurile pe care le aflu prea târziu

Și lucrurile pe care le aflu prea devreme,

Între lucruri pe care nu trebuie să le știu, dar le aflu

Și lucruri pe care ar trebui să le știu, dar nu le aflu,

Între toate aceste lucruri

Stau așezate cuminți tainele…

Taine de care, în sfârșit, am învățat să nu mă apropii

Pentru că ele vor veni singure

Doar la mine

La timpul lor

Doar când vor vrea ele

Și doar atunci când va trebui să le întâlnesc.

Cu unele nu ne întâlnim niciodată.

Cu toate astea, fără să știm, ne îmbogățim cu ele.

Poate chiar astăzi sunt mai bogată cu o taină…

Și nimeni nu știe. Doar ea.

Gând către marea din inima mea

16 Mai 2013

Pot fi doar scoică. Sau pot fi doar marea din ea. Pot fi și marea, pot fi și scoica. Cât din mine poți vedea? Cât din mine vei îndrăzni să iubești? Dar oare cât din mine voi îndrăzni să te las să vezi?

Cât te-aș putea iubi… la fel de mult cât iubește marea! Dar oare voi îndrăzni?

Dar oare vei îndrăzni să mă laşi? Mările pot uneori ucide… Cu talazurile lor însetate de sens… dar ce moarte mai plină de sens ai putea să-ţi doreşti?

Mi-e dor de tine. Aşa cum uneori îi este dor de mare scoicii ce a uitat că poartă marea în ea… Ba nu. Poate că îmi lipseşti în alt fel. Poate că uneori până şi scoicile au mai mult curaj decât noi să iubească… Să se iubească, în definitiv. Pentru că uneori până şi scoicile îşi amintesc că poartă marea în inimă. Doar noi uităm.

Noapte bună, mare frumoasă care cânţi uneori în inima mea. Cât mi-ar plăcea să te aud mereu…

Mai

Mai încerc o dată. Chiar dacă nu mi-a ieşit. De o mie de ori.

Mai nădăjduiesc. Chiar dacă am pierdut. De o mie de ori.

Mai cred. Chiar dacă m-am îndoit. De o mie de ori.

Mai rămân puţin. Chiar dacă îmi vine să fug.

Mai zâmbesc, totuşi. Chiar dacă îmi vine să plâng.

Mai mângâi. Chiar dacă îmi vine să lovesc.

Mai cânt. Chiar dacă îmi vine să urlu.

Mai insist. Chiar dacă îmi vine să renunţ.

Mai visez. Chiar dacă mi se spune că e în zadar.

Mai cred în frumos. Chiar şi când mă înconjoară urâtul.

Mai vreau să zbor. Chiar dacă mi s-au topit prea multe perechi de aripi.

Mai lupt să mă înalţ. Chiar dacă lanţuri grele mă ţin pe pământ.

Mai merg puțin. Chiar dacă am obosit.

Mai lupt să devin un om bun. Chiar dacă m-am săturat și eu de câte cusururi am.

Mai cred în mine un pic. Chiar și când îmi pare imposibil să o fac.

Mai iubesc. Chiar și când nu primesc răspuns.

Mă mai las iubită. Chiar dacă mi se pare că nu merit.

Mai iert. Chiar dacă cred că nu mai pot.

Mai cred, nădăjduiesc și stărui. Chiar dacă spui că n-am în ce.

Mă ridic. Mă mai ridic. Chiar dacă cred că nu mai pot. Cum să renunț? Acum, în mai? Nu. Nu mai fug. Știu c-am fugit de mii de ori. Dar nu mai fug, domnule. Stai. Afară e mai…

E mai și în inima mea.

Din ce în ce mai mai…

Locul meu de basm…

26 mai, Balcic

Mi-aș dori să pot rămâne aici o vară întreagă, departe de lume, doar eu și cu mine într-o căsuță mică pe malul mării. Noaptea să mă adoarmă zgomotul valurilor, dimineața să mă trezească pescărușii… Uneori poate m-ar primi chiar și Regina la castel la un ceai. Să mă plimb de-a lungul plajelor pustii, sălbatice, până la capătul inimii mele și înapoi, cu pălăriile mele albe, cu rochii înflorate, lungi, cu flori în păr, în miros de grădini de basm, de iasomie și de tuberoze și cu irișii și crini înflorindu-mi în suflet… Să scriu poezii, să mi le citesc în stele, să inventez basme, culese din adânc de mare, să ascult cu răbdare visele scoicilor, să înot noaptea cu luna, să tac alături de pescari bătrâni, să învăț să zbor de la pescărușii. Să pictez… Bine, dar eu nu știu să pictez… Să pictez în cuvinte O

Vară La Balcic. Iată-mi visul…Visul unei zile de vară. La Balcic. Locul meu de basm.

Aproape Rai

26 mai, Balcic

Luna oglindindu-se în mare. O cărare de lumină ce mă îmbie să păşesc pe ea. Până la capătul mării. Mereu am vrut să văd ce e acolo, oricum. Nu azi.

Cântec de broaşte. O cascadă în stânga. Vin de curmale. De la Regină. De la Regina Maria. Petala trandafirului roz cu roşu şi cu alb care mi-a mângâiat astăzi obrazul, ca şi cum m-ar fi atins Regina însăşi. Grădina aia de vis – aşa trebuie să fie şi în rai, sunt sigură. Castelul. Puntea dorinţelor, pe care trebuie să te încumeţi să o străbaţi cu ochii închişi. Aşa cum ar trebui să fie credinţa. Oameni care închid ochii şi păşesc curajos. Eu trec mai departe. Nu azi.

Lumina de la apus, culorile care aici se lasă parcă atinse – când le vezi, mai că îţi vine şi ţie să pictezi. Scoica. Sunetul mării din ea. Furtuna, vânt nebun, fulgere. Şi apoi din nou linişte. Mi-o imaginez trecând pe aleile din castel, îmbrăcată în alb, visând sub lumina lunii. Vorbind cu fiecare roză, lăsând în urmă bucăţi din inima ei mare, care-a împânzit pământul cu iubire, daruri, jertfe… şi cu farmec. Regina mea, îmbrăcată în alb, păşeşte plutind printre flori. Se opreşte privind luna care se oglindeşte în mare. O cheamă. Cărarea care o îmbie să păşească până la capătul ei. Şi pleacă… Rămân numai roze şi trupuri de flori care poartă acum bucăţi din inima ei. Din visele ei. Din iubirile ei. Din lacrimi şi zâmbet. La ce-o fi visat? Pe cine-a iubit? De cine i-a fost dor când a oftat? Ce taine a purtat? Ce nu a spus nimănui, niciodată? Mă întreb neîncetat şi tare aş vrea să ştiu… Nu azi. Nu azi…

E noapte, e taină, e lună, e dor. E Balcic. E aproape rai. Şi tare aş vrea să fie curând rai de tot. Nu azi, nu azi…

Ce mai faci?

Întotdeauna mi-a fost greu să răspund la întrebările „Ce mai faci?“ , „Cum mai ești?“…

Îmi vin repede în minte răspunsuri-întrebare… „Întrebări mai ușoare n-ai?“ sau „Cât timp ai să mă asculți?“ – …Mă panichez la gândul că aș putea umple pagini întregi numai despre trăirile din ultimele zile… ce să aleg, așa, repede? Dar oare chiar interesează pe cineva? Prin minte îmi vâjâie gânduri ce încearcă să rezume răspunsul la esență – la o esență de care să îi pese totuși și interlocutorului… – dar nu reușesc să prind niciunul. Oftez, roșesc, privesc în jur și în sus căutând ajutor și, în cele din urmă, încurcată de tăcerea lungă, fâstâcită de privirile întrebătoare ale celui din fața mea, curios să afle ce trăsnăi am mai făcut, renunț la complicații și aleg banalul „Bine, mulțumesc“, adaug „Slavă Domnului“ și pășesc nevăzută mai departe printre cuvinte goale care ne țin departe unii de alții. Da. Trec prin tot acest chin de la întrebarea asta care pare atât de simplă… Dar nu e.

Protest Valeriu

29 mai

Valeriu Gafencu, Sfântul Închisorilor, a primit cândva titlul de Cetățean de Onoare al orașului Târgu Ocna. Parcă mi-l și imaginez pe o scenă, primindu-și diploma stânjenit și incomodat de aplauze. Pe Sfinți nu i-au interesat niciodată astfel de titluri onorifice. Noi ar trebui să fim mândri că un Cetățean de Onoare al Raiului este cetățean de onoare al unui oraș în care nu există decât o mică troiță în amintirea sa…

Aflu însă că se dorește retragerea acestui titlu. Pe mine, personal, nu mă interesează nici cine cere asta, nici de ce. Au dreptate. Dar nu pentru motivele invocate de ei, ci pentru că noi nu îl merităm pe Valeriu Gafencu!!!

Nu vor să îi dea titluri. Nu vor să îl canonizeze. Știți ceva? Habar n-aveam că are titlul ăsta și nici nu m-a interesat vreodată. Asta nu l-a împiedicat să fie viu, prezent, grabnic ajutător. Sfânt. Inima noastră nu are nevoie de titluri ca să îl

recunoască, iar evlavia noastră nu ar trebui să aştepte vreo confirmare oficială că putem să ne rugăm la el. Cine ne poate opri?

Nu, el nu are nevoie de astfel de titluri – împărăţia pentru care a murit el e din altă lume. Dacă are nevoie de ceva, are nevoie de Mărturisirea noastră. În Cuvânt, dar mai ales în faptă!

Nu cred că şi-ar dori onoruri, formalităţi, fast şi pompă. Mai degrabă cred că ar fugi de ele. Ce ştiu sigur însă că şi-ar dori ar fi să ne vadă că am înţeles mesajul lui. Crezul pentru care a murit. Iubirea care l-a făcut să îşi dea viaţa pentru aproapele său. Şi pentru Hristos. Nimeni nu îi va putea vreodată lua asta. Şi, odată ce vom fi înţeles şi noi – şi mai ales odată ce vom fi trăit în acest duh – nimeni nu va putea lua asta de la noi.

Aşa că îi susţin şi mă alătur cu bucurie tuturor Mărturisitorilor cu conştiinţă naţională şi cu demnitate care aleg să protesteze mâine faţă de retragerea acestui titlu – pentru că nu avem voie să permitem să ne fie terfeliţi sfinţii!

Vor protesta mulţi mâine la ora când i se va retrage titlul într-un mod abuziv, nedrept, într-un mod de-a dreptul halucinant de „incorect politic“. Fiecare va protesta după puteri. E întâlnire în faţa Guvernului, la ora 15,00. E întâlnire la Târgu Ocna, la aceeaşi oră. Sunt oameni care vor citi acatistul în biserici, în faţa icoanelor. Sunt oameni care nu vor putea ajunge şi se vor retrage în rugăciune, la birou sau unde vor fi, fiind însă prezenţi în duh alături de sfântul lor drag. Domnul fie cu noi!

Cred însă că trebuie să facem mai mult decât atât. Trebuie să încetăm să tot parăm lovituri nedrepte care vin asupra sfinţilor şi, prin ei, asupra noastră. Trebuie să încetăm să mai reacţionăm, ci să începem să acţionăm cu Iubire, credinţă şi nădejde. Protestul nostru-mărturisire trebuie să devină un mod constant de viaţă, iar prin asta nu mă refer la a sta în faţa guvernului două ore, deşi e o iniţiativă minunată şi îi mulţumesc lui Dumnezeu pentru oamenii inimoşi care vor fi acolo. Dar nu putem rămâne aici. Şi cred că există o formă şi mai frumoasă de protest, o formă şi mai bineplăcută Sfântului, pentru toţi cei care nu pot fi prezenţi fizic mâine şi pentru toţi cei care vor să facă mai mult, atât după ce vor fi plecat de acolo, cât şi în viitor: sa protestăm făcând măcar o faptă bună în numele său. Arătând astfel că am înţeles pentru ce a trăit, pentru ce a murit şi de ce e încă viu.

Să îl facem cunoscut tuturor celor care nu au fost încă binecuvântaţi să îl întâlnească. Să le dăruim cartea Sfântul Închisorilor, cartea care multora dintre noi ne-a schimbat viaţa. Să dăruim Acatistul. O iconiţă. O floare. Să facem o milostenie, cât de măruntă. Unui copil sărac, unui bătrân, unui cerşetor, unui bolnav de cancer. Să ajutăm pe cineva, în numele său. Sunt atâtea ocazii în jurul nostru să facem binele. Să arătăm că am înţeles. Mâine – şi nu numai – avem şansa de a protesta şi de a arăta că „Pe sfinţi îi face Dumnezeu şi poporul!“

Nu poţi fi mâine acolo pentru că lucrezi? Când ieşi de la muncă fă o faptă bună şi vorbeşte-i celui pe care îl ajuţi despre el. Asta poate oricine. Va fi forma noastră de a-l susţine pe Valeriu, de a-l mărturisi, de a lupta pentru el.

Pentru fiecare piatră aruncată de alţii, noi să sădim mai multe flori şi fapte bune. Să arunce pietre (şi cred că asta e numai începutul)… Noi să sădim flori, mai multe flori, cât mai multe flori. Şi fapte bune. Să îşi ţină titlurile şi tot ce e al lumii. Noi să păstrăm credinţa şi Iubirea. Pe astea nu au cum să ni le ia!

Pe mine asta m-a învăţat Valeriu!

Cu ajutorul lui Dumnezeu, dacă fiecare inimă care l-a întâlnit va face mâine – şi nu numai – în numele său o faptă bună – cât de măruntă – şi va dărui o floare, am convingerea că ţara se va umple în curând de flori şi de lumină. Iar Valeriu va zâmbi, de acolo de unde e. Văzându-ne că luptăm cu singura armă pe care a folosit-o el vreodată: Iubirea.

Cu noi este Dumnezeu! Doamne, ajută!

P.S.: A doua zi, de îndată ce am terminat de făcut infima faptă bună în numele său, la câteva secunde, mi-a sunat telefonul. Alexandru, care tocmai pledase în numele lui Valeriu, mă suna de la Târgu Ocna să îmi spună că s-a decis, pentru moment, păstrarea titlului. Nu ştiu de ce m-a sunat pe mine prima, nu ştiu ce l-a făcut să îmi împărtăşească tocmai mie mai întâi bucuria, nu ştiu de ce a trebuit sa fiu eu prima care dă vestea cea bună pe Facebook tuturor. Sau poate că ştiu prea bine… A fost confirmarea venită de sus, din ceruri, sau poate de undeva mai de aproape de noi decât credem, că Valeriu era de acord cu ceea ce scrisesem cu o zi înainte… Poate că a fost felul lui tainic de a-mi zâmbi cu căldură, a fost încurajarea lui tăcută să mergem mai departe pe calea cea plină de lumină, să luptăm în continuare cu singura armă pe care a folosit-o… Iubirea!

Penitenciarul Aiud, 22 noiembrie 1943

„Sunt sănătos şi mă gândesc întruna la voi, dragii mei, la toate încercările prin care a trebuit să treceţi, spre a vă da seama de deşertăciunea acestei lumi, de ajutorul şi dragostea lui Dumnezeu, de Viaţa Veşnică, pe care noi o putem câştiga cu mila Domnului, dacă ne vom trăi viaţa în iubire curată, fapte bune şi rugăciune.Viaţa e un dar de la Dumnezeu şi noi trebuie să ştim a o trăi în chipul cel mai vrednic. Să ne curăţăm de păcate, care ne urmăresc la tot pasul, să fim cu iubire faţă de semenii noştri, să ajutăm, să răspundem la rău prin bine şi la ură prin dragoste, să ne mărturisim păcatele şi să luăm temeinic hotărârea de a nu le mai săvârşi. Iată, a venit şi postul Crăciunului. Pregătiţi-vă sufleteşte pentru această mare sărbătoare creştină, prin post şi rugăciune şi nu uitaţi milostenia pentru cei săraci şi lipsiţi, căci milostenia acoperă o mulţime de păcate. Aşa că, faceţi această faptă măreaţă, ca la Sfintele Sărbători să daţi la câte un sărac, lipsit de ajutor, ba o pâine, ba o prăjitură, ba un bănuţ, că mult vă va răsplăti Dumnezeu şi în viaţa aceasta şi în viaţa viitoare. Mie îmi pare tare bine că voi înţelegeţi această lume. Mi-aduc aminte că, încă în sat, îi mai ajutaţi din când în când şi pe ţiganii şi pe nevoiaşii de pe la noi! Ştiţi voi ce înseamnă lucrul acesta!? Fericirea este sensul întregii noastre vieţi. Şi eu vă mărturisesc azi, după ani de suferinţă, meditaţie şi frământări, cu viaţă aspră, că Viaţa nu are nici un sens fără Hristos! Că toate alergările noastre, fără Iisus sunt deşertăciune şi goană după vânt! De aceea, să căutăm ca prin modul nostru de trăire să-l câştigăm pe Mântuitorul în inimile noastre. Numaidecât să vă spovediţi şi împărtăşiţi. Să faceţi o spovedanie cât mai serioasă şi mai adâncă. Să luaţi hotărârea de a vă lepăda de păcate, să duceţi lupta cu răul inimii voastre, înclinate a-i judeca şi condamna pe alţii pentru faptele lor, când noi înşine săvârşim aceleaşi păcate. Vă rog foarte mult, grijiţi-vă de suflet. Pe Emil, creşteţi-l în iubire de Dumnezeu. Învăţaţi-l să se roage, să cânte cântece creştine, să se poarte cu dragoste şi nevinovăţie. El e un copil curat şi nevinovat la suflet. Şi eu mă străduiesc să devin prunc la suflet, ca şi el. Voi, ca părinţi, aveţi o mare răspundere. Anume, aceea de a-i da o educaţie creştină, a-l creşte în cea mai mare curăţenie, a-1 îngriji şi a-i face Viaţa cu adevărat fericită, printr-o trăire curată a Domnului nostru Iisus Hristos. Iubiţi-vă voi şi iubiţi pe toata lumea. Purtaţi-vă cu toţi aşa cum vă purtaţi cu proprii voştri fraţi şi surori. Şi Dumnezeu, care vede toate, vă va răsplăti însutit“.

Valeriu Gafencu

29 mai

„Fără bravură, ci cu înțelepciune și smerenie plecăm cerul asupra noastră“. Dedicație de la Părintele Amfilohie.

1 Iunie

De Ziua Copilului. Avea lângă el un buchet de flori galbene. Ochi albaștri, mari, plini de bucurie. Un zâmbet larg. Unul dintre cele mai frumoase zâmbete pe care le văzuse vreodată, deși nu mai avea niciun dinte în gură. Hrănea din bucata sa de pâine porumbeii. Chicotea bucuros când îi vedea cum se reped cu poftă asupra firimiturilor.

Tânărul îi întinse o bancnotă de 1 leu. „Ia, tataie…“, îi spuse blând.

Bătrânul ridică ochii săi de-un albastru cutremurător de curat – de parcă îl privea un cer întreg din ei – și îi spuse înduioșat:

— *„Îmi dai bani? Lasă! Ține-i… ai și matale nevoie…“*.

Îi spuse exact cu tonul cu care îi vorbea pe vremuri bunicul, care nu mai știa ce să îi dea când îl vedea…

Plecă. Avea lacrimi în ochi. Lăsa în urmă un bătrân cu ochii albaștri care hrănea porumbeii. Și o copilărie plină de amintiri frumoase. Parcă îi era mai dor de ea decât oricând. Mai dor decât oricând să se trezească într-o zi de vară mirosind a cireșe și să spună râzând…

— *„Bună dimineața, tataie!“*

— *„La mulți ani, copilul meu blând…“*.

La mulți ani copilului din voi! Nu uitați să îl hrăniți… Măcar când și când…

3 iunie

Cred că știu de ce sunt cum sunt.

Pentru că atunci când eram copil priveam nopți la rând pe fereastră. Cu mâinile rezemate de geam, visam ore-n șir cu ochii deschiși, neputând să-mi dezlipesc ochii de pe o anumită stea.

Acum știu de ce sunt cum sunt… Pentru că am fost îndrăgostită cândva de o stea. Și-n fiecare zi mi-e dor de ea.

Acum știu de ce sunt cum sunt…

Nu, nu mai poți fi niciodată a ta dacă într-o noapte, cândva, în odaia ta a coborât un luceafăr.

Nu, nu mai poți fi niciodată a altuia, când un luceafăr ți-a șoptit să vii.

Nu, nu mai poți fi niciodată pe pământ, când un luceafăr te-a chemat cu el.

Nu, nu mai uiți niciodată de cer, chiar dacă atunci nu ai avut curajul să te duci după el.

Acum știu de ce sunt cum sunt… Pentru că am iubit cândva un luceafăr. Și în fiecare zi mi-e dor de el.

5 iunie

Sunt oameni-blocuri, sunt oameni-palat, sunt oameni-casă, sunt oameni-garsonieră, sunt oameni-mansardă, sunt oameni-chilie, sunt oameni-cabană-de-lemn-în-vârf-de-munte, sunt oameni-cort-pe-malul-marii, sunt oameni-casă-cu-turnulețe, sunt oameni casă-brâncovenească-cu-grădină-de-vis și… sunt oameni cu o singură cameră. Cel mai tare mă dor oamenii cu o singură cameră… care nu știu că se poate mai mult…

Sunt oameni în care intri și te așteaptă cu flori la recepție. Au un portar îmbrăcat impecabil și un lift strălucitor care te poartă amețitor până la ultimul etaj. Cu un pahar de șampanie în mână, îți arată viața privită de ei până hăt-departe, la marginile lumii. E noapte, luminile din oraș pâlpâie feeric, jazzul și briza de seară îți dau fiori, miroase a flori de lămâi, a tuberoze și a zeci de plante exotice care le împodobesc terasa, piscina luminată clipocește ușor, iar ei, îmbrăcați în costumul lor alb, zâmbesc. Sunt oamenii-blocuri, cu multe etaje, care nu se mai satură… tot construiesc… tot sărbătoresc… tot cuceresc…

Sunt oamenii care privesc viața din camera lor din turnul unui palat de vis, în care odată intrat, te simți ca într-un basm. Descoperi uimit comoară după comoară, cameră după cameră, univers după univers. Sunt oamenii-palat în care, odată intrat, nu mai poți fi niciodată la fel…

Sunt oamenii-casă… Cu prispă, mușcate la geam, gutui pe dulap și miros de cozonaci… Cu pivnița plină de bunătăți și cu odăi cochete la etaj. Sunt oamenii-garsonieră, cu ghitări aruncate într-un colț și fum de țigară și haos studențesc, mirosind a petreceri și-a iubiri care pleacă înainte de-a veni…

Sunt oameni-mansardă, mirosind a cărți vechi, a ploaie și vers, a Chopin și-a mobilier vechi… Sunt oameni-chilie mirosind a lacrimi și mir, a rugăciune și a sfântă simplitate… Sunt oameni-cabană mirosind a aer curat de munte, a brad, a brândușe și a flori de colț, a miliarde de stele și a lemne trosnind în șemineu… Sunt oameni-cort care miros a libertate, a valuri, a scoici, a lună oglindindu-se în mare… Sunt oameni kitsch ca o casă cu multe turnulețe, în care nici măcar nu locuiesc… Sunt oameni casă brâncovenească albă, cu mobilă simplă, neagră, sfeșnice argintate, pian, tablouri și crini…

Și sunt oameni care sunt toate acestea, pe rând… Uneori, într-un singur ceas…

Cel mai mult mă dor însă oamenii care ar putea fi toate acestea, pe rând, uneori într-un singur ceas, dar totuși aleg să locuiască într-o singură cameră. Sunt oamenii în care intri și cauți, și cauți, și bați la ușile pe care și le-au închis. În zadar. Nu vor să te lase nici jos și nici sus. Trăiesc fericiți sau nefericiți în închisoarea ale cărei chei le-au aruncat poate singuri.

Sunt oamenii cu o singură cameră, care nu stau acolo pentru că au ales în mod asumat simplitatea, ci pentru că nu știu că se poate și altfel.

Sunt oamenii cu o singură cameră din care, odată intrat, nu vrei decât să

evadezi…

Și sunt oamenii-lume, oameni-lumină, din sufletul cărora, odată intrat, nu ai mai vrea nicicând să ieși…

Iubire

5 iunie

Ține de foame. De sete. De somn. De make-up. Te urcă, te-nalță, te-nvață să zbori. Ierți orice, crezi orice, dai orice, speri orice. Visezi întruna. Ți-e dor întruna. Și-ai asculta întruna un singur om. Lupți oricât. Mergi oricum. Plângi, râzi sau dansezi oriunde. Nu-ți mai pasă de nimic altceva. Poate să se dărâme lumea. Dacă ești cu ea. Sau te întrebi de ce nu se dărâmă toată lumea atunci când ea nu e. Ești gelos pe oricine sau te simți de neînvins. La diferență de un minut. Te simți cel mai idiot din lume sau genial. La aceeași diferență de un minut. Sau de un zâmbet. N-ai sens, n-ai rost, n-ai lumină, n-ai căldură, n-ai stare, n-ai țel, deși în jur totu-i perfect. Sau poți să te simți în rai, chiar dacă ești într-o ghenă. Totul depinde de un zâmbet. Te enervează că ai numai piedici până să o ai. Dar asta îți și place. Că doar îi plac luptătorii, nu-i pentru fricoși. Rogi timpul să stea. Când ești doar tu cu ea. Rogi timpul să treacă. L-ai tâmpit. Nu mai înțelege nimic. Într-un final se prinde, surâde și trece… Zâmbești iar. A venit. Ți-e frig, ți-e rău, ți-e întuneric, n-ai chef de nimic. Deodată ești altul. Da, a venit. Ai idei de surprize, deodată ești bun și tandru și plin de umor. Ești frumos, înțelept și parcă ai mai și crescut un pic. Da, ești parcă mai înalt. Te simți mai bogat… și mult mai frumos și tare deștept. Ești îndrăzneț. Ești un erou. Ești și fascinant și fascinat. Da, a venit. Nu poți să respiri, te doare în stânga și ai obosit. Deodată renaști. Da, a venit. Nu te-nțelege nimeni. Deodată, un surâs. Fără-un cuvânt, s-a lămurit. Știa deja tot ce-ai gândit. Nu mai ești singur, nu mai ești trist, nu mai ești gol. Nici pesimist. Da, a venit. Ai aripi în suflet, inima-ți arde. Nu ți-e nici foame, nu ți-e nici sete, poți totul, ai totul și ești tot un zâmbet.

E ea. E Iubirea. Singura pastilă în care cred.

6 iunie

Cât de liber devii când te gândești că poate astăzi e ultima ta zi pe aici…

8 iunie

M-am legat de catarg… Și merg numai înainte. Catargul meu e România Demnă – Domnul Marcel Petrișor, domnul Demostene Andronescu, domnul Nicolae Purcărea, domnul Petru Cojocaru. „Nebunii“, „Don Quojoții“, „Bandiții“… România mea!

Vânt de seară

Cântecul care m-a făcut să plâng de la prima ascultare. Și apoi din nou și din nou și din nou… În prima seară când l-am auzit am lăsat baltă tot ce făceam și am ieșit plângând din casă, cu căștile în urechi, apăsând încontinuu pe repeat. M-am așezat pe banca stingheră de sub stejar, plângând întruna. Nu știam de ce plângeam, nu știam de ce nu mă pot opri, nu știam de unde năvalise toată durerea asta ce-mi rupea toate baierele inimii… Nu înțelegeam, însă o lăsam să iasă… Ceva mai târziu aveam sa înțeleg taina acestui cântec, cu versuri scrise chiar de Radu Gyr. Fusese cântecul preferat al Căpitanului. Redau mai jos mărturia integrală a domnului Ilie Tudor – tatăl lui Tudor Gheorghe – cel care a fost unul dintre copiii crescuți de Căpitan. O redau în întregime… cândva, se va vedea de ce…

„Recoltarea a durat cam o oră. După ce am așezat coșulețele la rând lângă masă, ne-am spălat și așteptam să vină Ilarie cu camioneta.

Soarele începuse să se mărească în diametru și să se roșească. Alecu a desfăcut cu grijă cutia și a scos vioara, pe care a început întâi ușoare acorduri, după care, cu siguranță și căldură, a pornit romanța «Vânt de seară»:

În zbor trec peste mine anii,

Departe-ntre străini mă frâng,

Îmi plâng de milă măghiranii

Și romanițele mă plâng,

Tu, vântule cu șoapte line,

Ce aromești a busuioc,

Du-mi către alte zări cu tine

Și vis, și dor, și nenoroc!

Vânt de seară, vânt de seară,

Vânt hoinar de cireșar,

Du-mi tristețea mea amară,

Vânt de seară, vânt hoinar!…

Glasul de bariton al doctorului Banea – lângă cel al Nicoletei, delicat și ușor, domina împrejurimea. Vioara suspina cuminte sub degetele fine ale prințului Cantacuzino. Vocea de tenor a Căpitanului seconda cu multă sensibilitate și echilibru formația încropită în fugă. Se cântă încet, reținut. Ce frumos cânta Căpitanul! Înlemnisem cu ochii pe el, care bătea ușor tactul pe marginea mesei. Arcușul în mâna străvezie a executantului lunecă ușor, cunoscător, și melodia plouă din belșug peste noi, duioasă, purtată parcă de un vânt de seară înțelegător, care-și făcea de lucru prin amarul frunzelor de nuc.

Era un scurt moment de pace, atât de rar la oamenii aceştia care porniseră cu trup şi suflet într-o luptă cu fărădelegea din ţară, luptă ce avea să-i strivească pe toţi.

Frumos cânta Căpitanul! Oare din acel sfârşit de vară din 1937, din acea înserare plină de frumuseţe, o mai fi avut vreodată ocazia să cânte? Nu cred. Era sortit să fie copleşit de tristeţe, de obidă. Bănuia, poate, că cei pe care se hotărâse să-i arate ca pe nişte gheare ale hidrei îi pregăteau ştreangul. Eşecurile şi ura contemporană îl presau, mereu mai crude, mereu mai viclene…

Vântul de seară se alinase. Vraja încă plutea, învăluindu-ne. Eu cel puţin parcă nu mai puteam respira. Vioara s-a pornit din nou, parcă nesigură la început, după care un fior de jale strecurat în inimi, un tânguit de doină…

Geme Jilava, neagra-nchisoare…

C-a fost sortită pentru român…

Nicoleta şi-a şters ochii, iar Căpitanul privea în sus, căutând parcă ceva printre frunzele neliniştite, oftând. Bărbia i se mişca abia zărită, iar comandantul Bănea sfărâmase între dinţi o mlădiţă de viţă şi-şi frângea degetele.

Alecu Cantacuzino nu era numai un luptător de teama căruia ştiau multe vârfuri ale Siguranţei, ba chiar şi Carol al II-lea începuse să se teamă. Nu era numai un prinţ de viţă, pentru care onoarea era suprema virtute, dar era, cum vedeam acum, şi un sensibil artist. Avea o frunte lată, deasupra căreia părul începuse să se răărească, iar pe obrazul lui palid fiorul viorii pare că punea peceţi de emoţie.

Vioara sensibilului interpret din seara aceea o mai fi tremurat vreo doină, vreun cântec de jale? Nu mai ştiu…

Doctor avocat Ion Banea, umăr la umăr cu camaradul său de vis şi de luptă, Alecu Cantacuzino, avea să cadă sub rafala nemiloasă de mitralieră, printre cei treisprezece de la Râmnicu Sărat; inima, sufletul şi mintea lor îi puseseră hotărât, până la jertfă, în slujba crezului legionar.

Dinspre drum s-a auzit un claxon scurt: era «Căprioara», de la volanul căreia ne chema la treabă Ilarie, şoferul Căpitanului. Am adus coşuleţele pline pe platforma maşinii şi ne-am urcat şi noi.

Căpitanul și cei doi au rămas acolo, sub mângâierea «vântului de seară», să pună la punct cine știe ce probleme, și sigur nu așa de senine precum cele pe care le-am descris până aici.“

8 iunie

Să rămâi acelaşi…

Când toată lumea în jurul tău e altfel.

Când îţi aminteşti lucruri de care toţi uită.

Când îţi pasă de lucruri de care nimănui nu-i mai pasă.Când te încăpăţânezi să crezi în ceea ce nu mai vede nimeni.

Când plângi, în timp ce alţii râd.

Când tu zâmbeşti tainic, pentru că vezi ceea ce nu văd toţi cei care plâng.

Când nu spui nimănui ceea ce vrea să audă, ci numai ce îţi dictează sufletul.

Când trăieşti pe calea ta, oricât de greu ţi-ar fi… Căci pari a merge invers faţă de toţi ceilalţi, care trec şi calcă totul în picioare…

Când vorbeşti totuşi în versuri, deşi toată lumea gândeşte în cifre.

Când iubeşti totuşi în cântec, deşi toţi în jur se pierd în calcul.

Când poţi să mori fără ezitare, pentru o idee, când toţi din jur îşi vând vieţile pentru o ciorbă.

Când lupţi pentru, deşi toată lumea luptă împotrivă.

Când începi să savurezi lupta, de-abia când toţi din jur au renunţat.

Când renunţi cu uşurinţă, la ceea ce toţi ceilalţi ar ucide ca să aibă.

Când nu renunți, deși toți cei din jur au renunțat. Și te-au descurajat.

Când trăiești pentru Frumos, deși toți ceilalți văd Urâtul.

Când crezi în iertare, deși cei din jur trăiesc pentru răzbunare.

Când te conjugi cu verbul „a fi“, când toți în jur aleg pe „a avea“.

Când poți avea totul, dar decizi să dăruiești totul.

Când crezi încă în rugăciune, când cei din jur nu mai au niciun scrupul.

Când crezi încă în Iubire, când ceilalți cred în compromis…

Când ești nebun, deși toată lumea e cuminte.

Și ești bun, deși toată lumea e rea.

Când crezi încă în stil, în clasă și în noblețe, deși toată lumea crede în modă.

Când te uiți doar la esențe, deși toți se opresc la suprafețe.

Când crezi în calea grea, deși ceilalți caută scurtături.

Când te jertfești, deși toată lumea în jur „se descurcă“.

Când cauți în cei din jur binele, chiar dacă ceilalți văd doar răul.

Când întinzi mâna să mângâi, să alini și să ridici, atunci când ceilalți dau cu pietre.

Când te legi de catarg, deși toți cei din jur aleargă după sirene mincinoase.

Când crezi încă în schimbare, deși toată lumea s-a resemnat.

Și începi chiar cu tine…

…

Să rămâi același.

În condițiile astea.

Poate fi numit uneori Nebunie…

Cel mai des.

E numit nebunie.

Însă, trebuie să recunoaștem.

Că merită toată aprecierea din lume, măcar pentru tărie, măcar pentru consecvență, măcar pentru curaj.

Omul care rămâne același,

Deși toată lumea din jur e altfel…

Omul care e altfel,

Când toți ceilalți sunt la fel…

Dacă vedeți vreunul, spuneți-mi și mie.

Aș vrea să stau mai mult pe lângă el…

Oamenii aceștia, care au curajul de a rămâne aceiași, deși toți din jur sunt altfel,

Pot schimba o lume.

17 iunie

Părintele Justin a trecut ieri la cele veșnice. Iar din mâinile sale a izvorât mir…

Din mâinile sale sfinte după care plâng astăzi sute de maici, sute de călugări, zeci de bătrâni cărora le-a oferit un cămin, zeci de copii cărora le-a salvat

copilăria, mii de oameni cărora le-a schimbat viaţa, mii de morţi cărora le-a dăruit lumina, sute de eroi a căror jertfă nu a fost uitată… Un Neam întreg… Iată ce pot face două mâini, lucrând întru Domnul…

„În decursul a numai 11 ani, începând cu 1992 şi până la acea oră, iată realizările acestui sfânt în viaţă cu care împărţisem cândva celulele Aiudului: mânăstirile Petru Vodă, Urecheni, Rădeni, Blaj, Mânăstirea de maici Petru Vodă şi Capela Aiud, de la Râpa Robilor. Urmează apoi şcoala de copii, azilul de bătrâne şi un laborator de plante medicinale.

Am părăsit chilia părintelui care reuşeşte zi de zi, timp de 18 şi chiar 20 de ore din cele 24 ale zilei, să primească enoriaşi din toată ţara şi să le asculte nevoile, durerile şi dezastrele vieţii. Fiecăruia, în parte, în afară de o vorbă bună, un sfat, îi găseşte o soluţie, o cale de ieşire înspre lumină.“

(Grigore Caraza)

17 iunie

Mărturisire la zi de sărbătoare în ceruri.

Cea mai preţioasă fotografie din arhiva inimii mele: Mănăstirea Petru-Vodă. Duminică după-masă, 16 Iunie, 2013. Sunt alături de Domnul Demostene Andronescu, poetul închisorilor. Şi undeva la etajul clădirii din spate, Părintele JUSTIN. Încă trăia. Cu câteva minute înainte, ne aflam cu toţii într-o încăpere aflată în apropierea chiliei Părintelui. Domnul Demostene ne recită câteva din poeziile sale. Unul dintre noi l-a întrebat:

— Ce poezie i-aţi citi acum Părintelui Justin, domnule Andronescu?

— Părtăşie…

„Simt cum ceva îmi rupe din durere

Și-mi risipește grijile și teama

Ca pe-o perdea de nori o adiere:

Se roagă-n taină pentru mine mama.

Un val de duioșie mă-mpresoară

Și simt pentru o clipă iar fiorul

Atât de dulce de odinioară:

Iubita mea mă caută cu dorul.

Și câteodată-mi pare mai ușoară

Povara grea ce mă-ngenunche-n baltă:

Un gând trimis de undeva din țară,

De-un prieten, pune umărul și saltă“.

În ceruri azi e bucurie. Cei părtaşi întru Veşnicie s-au reîntâlnit.

Pe pământ? Ne simţim fără de viaţă, ne dorim să fi fost mai buni, să fi făcut mai mult, ne simţim singuri şi îl căutăm deznădăjduiţi cu dorul. Ne întrebăm cum de viaţa îşi mai poate urma cursul firesc acum, că el nu mai e. Dar ne înghiţim lacrimile fiindcă ne dăm seama că el încă trăieşte. Ne reamintim că dragostea e mai puternică decât moartea. Ne reamintim că el ne-ar vrea tari, viteji, luptători. Că ne aşteaptă să punem fiecare din noi umărul şi să săltăm. Aşteaptă crini răsăriţi din rugăciunile inimilor noastre. Şi fapte bune crescute din seminţele pe care le-a sădit în noi cu atâta iubire. Aşteaptă să mergem cu curaj şi credinţă numai înainte.

Aşteaptă să nu uităm nicio clipă că ei toţi păşesc nevăzuţi alături de noi.

Dumnezeu să îl odihnească acum, în sfârşit, fiindcă a luptat destul pentru noi. A suferit destul pentru Neam. Îţi Mulţumim, Părinte! Și mai trimite-ne, te rugăm, gândul tău bun din ţara tinereţii fără de bătrâneţe şi a vieţii fără de moarte. Nu ne lăsa, Părinte. Te rugăm, nu ne lăsa!

21 iunie

Ar trebui să modificăm dicţionarele. Să adăugăm un nou sens verbelor „a fi“, „a iubi“, „a (se) dărui“. Un nou sens. Și o singură imagine. Mâinile Părintelui Justin.

21 iunie

Joi. Noapte. La Petru-Vodă. Oare chiar te odihneşti, în sfârşit, Părinte?

22 iunie

Între „De ce uităm“? Și „De de nu uităm“?

O dimineaţă cu rugăciuni cântate de îngeri undeva departe de lumea dezlănţuită, într-o cetate neclintită a ortodoxiei româneşti. O dimineaţă în care, la Mănăstirea Diaconeşti, Curajul, Credinţa, Adevărul şi Iubirea m-au privit în ochi, din ochii unui om care se străduieşte zi de zi să devină mai mult de atât. M-au privit în ochi şi m-au învăţat să cer mult. Căci dacă voi cere puţin, voi primi puţin. Am plecat de la el cu inima aprinsă aşa cum mi-o pot aprinde numai ei, puţinii oameni care trăiesc total, fără jumătăţi de măsură, fără sferturi de vise, fără mii de măşti şi sute de roluri jucate într-o zi. Puţinii oameni care trăiesc ce zic – al căror cuvânt „e precum tunetul, pentru că viaţa le este precum fulgerul…“. Am

plecat zâmbind de bucuria întâlnirii „fulgerătoare“ care mă scoate mereu din „căldiceală“.

O masă copioasă de prânz, luată într-o poiană cu margarete și flori viorii, lângă un cal alb care se alintă lipindu-și gâtul de scoarța unui copac și frecându-se ușor de ea, fericit de parcă toată lumea ar fi a lui… Cu un cățel alb care se rostogolește și el în iarbă, frecându-și gâtul de covorul verde, crud, moale care îl răcorește. Cu fluturi albi dansând amețiți de parfum de flori… O masă de prânz servită în cânt de păsări, în pădure, alături de mama și de tata, cu un zâmbet larg la constatarea că poate Nicolae Steinhardt avea dreptate când își imagina Raiul ca fiind un loc luminat, cu verdeață, unde aleargă nestingherite pisicuțe albe cu funde și căței mici și dolofani, „Acolo unde răsună acordurile divertismentelor lui Mozart și se ostenesc îngerii cu aripi ai lui Liliom să ofere necontenit dulcețuri și șerbet, acolo unde se află Dumnezeul adevărat, al pruncilor lăsați – în sfârșit – să vină, oricât de bătrâni de ani sau împovărați de grele amintiri, să vadă: pe tatăl cu barbă albă, la mijloc pe Hristos purtător de stigmate și cruce în dreapta, pe Duhul curățitor și alinător în stânga“ (N. Steinhardt). Acolo unde, neapărat, suntem lângă toți cei dragi.

O noapte cu lună aproape plină. În trecere pe lângă un mormânt al unui mort încă atât de „prezent printre cei vii“. Să îi dăruiesc o floare trimisă de un altul. În pași de poezie. Când plec, la radio se aude o poezie de-a lui Andrei Ciurunga. „De ce uităm“.

Cu inima mai plină și în același timp mai goală decât oricând de toți cei pe care am învățat să îi uit pentru a putea ajunge la cei care merită să nu fie uitați. La Cel care merită să nu fie uitat. Pentru a putea ajunge cândva, cu ajutorul Lui și al lor, în locul luminat, cu verdeață, unde ajungi atunci când înveți să ceri și să dai totul. Atunci când înveți ce să uiți și ce să nu uiți. De cine să te lași uitat și de cine să nu te lași niciodată, sub nici o formă, cu nici un preț, uitat. Fiindcă cred că nu ești uitat în măsura în care ai reușit să îți amintești mereu, constant, în fiecare clipă de Cel care nu trebuie uitat. Până a ajuns să își facă sălaș în tine. Făcând din tine loc luminat, cu verdeață, cu izvoare de apă rece din care toți cei dragi vin să se adape… Și cei uitați. Și neuitații. Și cei pe care i-ai uitat – pentru că i-ai iubit prea puțin, și cei uitați pentru că i-ai iubit prea mult pentru a risca să-i pierzi o veșnicie. Și tu, cea de care ai uitat, pentru a-I face loc în tine. Și mai ales tu, aceea de care nu ai uitat niciodată, oricât de greu ți-ar fi fost și oricât de mult ți-ar fi cerut lumea să o faci – bucata aceea nicicând uitată din tine, în care a aprins cândva scânteie de Iubire cu o binecuvântare Neuitatul pe care îl cauți de

atunci neîncetat…

Încă o zi pe lungul drum de la uitare la neuitare. Între „De ce uităm“? Și „De ce nu uităm“? Între ceea ce trebuie să uit din mine și ceea ce nu trebuie să uit niciodată. Pe lunga cale. Pe cea mai lungă cale. De Acasă înapoi către Acasă.

Instantanee

25 iunie

Zâmbete. Strângeri de mână. Îmbrățișări de inimi. Rostiri din priviri. Tăceri cu rost. Taine. Jertfe. Bucurii. Păcate, neputințe sau mândrii. Apropieri. Depărtări. Plecări. Reveniri. Oameni fără de care nu putem trăi. Clipe devenite veșnicii. Vise. Luptă. Amintiri. Patimi și despătimiri. Doruri, doriri, dăruiri. Iar plecări. Iar reveniri. Îmbrățișări cu dor. Iar vise, iar luptă, iar fericiri. Jertfă iar și iarăși munciri.

Toate astea vor fi într-o zi instantanee alb-negru în albumele unor copii. Poate că ei din asta chiar se vor hrăni. Din tot ce-a fost cândva atât de viu, de pur și de frumos. Sau poate că nu. Poate că toate astea se vor pierde în nimicnicii, instantanee fără niciun rost. Dar poate că totuși nu. Poate că totuși nimic de pe pământ nu este fără niciun rost. În cer.

30 iunie

Sunt iubiri pe care oricât le-ai cultiva, rămân să doară în inima ta, ca niște buruieni.

În timp ce altele, deși le-ai călcat în picioare de mii de ori, răsar din nou și din nou, ca florile rebele care străpung curajoase asfaltul.

Sunt altele însă cărora nu le-ai făcut niciodată nimic, nici bun, nici rău, care vin

de dincolo de veacuri, te caută așa, din senin și îți luminează inima cu parfumul lor de crin. Și nu știu cum se face că atunci când le lași să intre în inima ta, nu mai faci dintr-odată nicio diferență între buruienile de care nu poți scăpa, orice-ai face, și florile ce străpung asfaltul, refuzând să se lase strivite. Iubești atunci totul la fel… sau poate de-abia atunci iubești cu adevărat… Iar sufletul tău se înalță spre cer ca un crin parfumat care împrăștie în jur, dincolo de timp și de loc, Iubire…

Drumul sau Destinația?

1 iulie

Santiago de Compostella. Sunt în fața Catedralei. Aici înțeleg parcă mai bine decât oricând că e mult mai important drumul decât destinația. Că te bucuri de destinație în măsura în care te-ai bucurat sau te-a durut drumul. Că o înțelegi în măsura în care trăiești cu intensitate fiecare bucată de cale, străduindu-te să îți înveți lecțiile de la fiecare colț… Peste tot în jurul meu sunt pelerini care au mers câte 20 sau 30 km pe zi, pe jos, timp de aproape o lună de zile, pe urmele Apostolului Iacob, pentru a ajunge aici. Sunt rupți de oboseală, au picioarele umflate, își aruncă bocancii și se trântesc epuizați pe jos. Unii plâng, alții zâmbesc parcă beți de fericire, alții își îmbrățișează noii prieteni pe care și i-au făcut pe drum, alții se așază tăcuți și stau nemișcați, ca niște statui, revăzând tot drumul pe care l-au parcurs cu imaginea Catedralei în fața ochilor, ținta nevăzută care le-a dat tăria să mai facă un pas… Și încă un pas, când nu mai puteau… iar acum, iată!, sunt în fața ei, răpuși de oboseală… Dar au reușit! Mulți fac drumul acesta pentru a se purifica – se spune că le sunt șterse toate păcatele în urma acestui pelerinaj, odată ce au intrat în catedrală și s-au și spovedit… Alții îl fac pur și simplu de dragul provocării și pentru a-și depăși limitele. Nu știu dacă este faptul că urmează să le fie iertate păcatele, nu știu dacă faptul că au terminat cu bine maratonul acesta îi face să se simtă altfel… Ce știu însă este că pentru fiecare din ei intrarea în Catedrală – fiecare pas către ea – înseamnă mult mai mult decât pentru mine, care am ajuns aici cu mașina, am dormit pe drum și tocmai am savurat liniștită o masă copioasă… Mă bucur și eu, normal, însă bucuria lor este cu mult mai mare. Este atât de… Altfel. Și am un sentiment ciudat că… am trișat. Că m-am trișat. Intrăm cu toții.

Și eu, și ei… Însă păşind spre Sfântul Apostol Iacob îmi pun o singură dorinţă… ca la marele sfârşit să nu ajung la fel…

2 iulie

Finisterre. În traducere, Capătul Lumii. Pentru că aici credeau romanii că se termină lumea. Că dincolo de acest punct nu mai e nimic…

Mi-a amintit că uneori lumea începe de-abia acolo de unde credeam că se termină. De unde ni s-a spus că se termină.

„Casa de vis pe care trebuie să o ai. Abdomenul plat. Bărbatul ideal. Vacanţă exotică. Jobul perfect. Sutele de perechi de pantofi pe care trebuie să le ai ca să fii împlinit. Zece tipuri de orgasme…“.

Aşa… Şi după? Alergăm în neştire spre ceea ce pare a fi „capătul lumii“ doar ca să ajungem acolo şi să vrem inevitabil mai mult. Să descoperim că lumea este de fapt mult mai mare. Unii aleargă o viaţă întreagă fără să îşi atingă vreodată „Finisterre-ul“… Alţii rămân acolo, fericiţi că au văzut „totul“, fără să se mai întrebe dacă lumea nu e de fapt mai mult decât atât. Fără să mai afle că dincolo de lume e Viaţa, care nu are sfârşit… Că poate chiar şi moartea, care pare a fi capătul drumului, nu e decât un început…

Finisterre. Unde cineva, cândva, a murit convins că acolo e sfârşitul lumii. Alţii, cum a fost Columb, au simţit mereu că lumea era mult mai mare… Astăzi ştim prea bine, cu toţii, că nu acolo e capătul lumii. Dar oare câte alte lucruri nu ştim?

3 iulie

Singura pereche de încălţări care m-a impresionat vreodată a fost o pereche de adidaşi. Eram în Egipt. Era a doua zi după ce un avion care plecase tot din Egipt se prăbuşise. Mă uitam la televizor şi plângeam văzând scenele filmate în locul

unde se prăbușise avionul. O pereche de adidași plutea pe apă, purtată de valuri către nicăieri. Ieri, o fată ca mine îi purta zâmbind cu nădejde viitorului. Azi nu mai era. Aș fi putut fi eu în locul ei. Am fost atat de aproape.

Ieri, după ani și ani, m-a mișcat din nou o pereche de încălțări. Din nou o pereche de adidași. Pelerinii care au străbătut pe jos cei 750 km până la Santiago de Compostella vin apoi până la Finesterre, la „capătul lumii“. De-abia aici este sfârșitul călătoriei inițiatice la capătul căreia fiecare din ei își dorește să plece un om nou. Unii dintre ei ard un obiect pe care l-au purtat de-a lungul drumului. Șosete, bocanci, pulovere. Peste tot urme de foc, tot atâtea rămășițe din oamenii vechi care rămân în urmă. Alții își lasă pur și simplu câte un obiect aici, simbol al vieții de care vor să uite. Ieri am văzut perechea de adidași pe care îi lăsase recent, poate alaltăieri, poate chiar puțin mai devreme, o fată. Dacă ar fi putut vorbi, oare ce mi-ar fi spus? Ce dureri lăsa în urmă? Ce iubiri? Ce doruri neînțelese, ce neputințe, ce patimi, ce lacrimi? Către ce vise se îndrepta acum curajoasă? Către ce Iubire pășea acum cu pași siguri de om nou, gata să dea totul, acum că s-a găsit? Ce lăsa în urmă și către ce mergea fata mea cea curajoasă? Cât mi-ar fi plăcut să o văd, să îi strâng mâna și să îi urez să aibă drum cu binecuvântări în noua ei viață! Deși ceva în mine îmi spunea că o să aibă…

Poate că m-a mișcat din nou o simplă pereche de adidași pentru că și de data asta a murit cineva… O fată ca mine… De data asta însă pentru a da o șansă unui om nou… șansa de a lăsa o urmă…

Văzând perechea aceea de adidași plutind în neștire pe apă acum câțiva ani am plâns pentru că mi-am dat seama cât suntem de neînsemnați și de neputincioși… Văzând ieri perechea cealaltă de adidași, atât de „hotărâtă“, am plâns din nou. Însă de data aceasta pentru că am realizat că poate totuși ni se dă uneori șansa să putem face o diferență. Să putem lăsa o urmă…

Și poate că urmele cele mai frumoase le-au lăsat cei care au mers pentru alții. Întru Domnul. Sau?… Ziceți și voi…

3 iulie

Sunt în cel mai frumos loc de pe pământ. Torre Do Rio, Caldas de Reis, Spania. Parcă sunt în rai. Cât de greu îmi va fi să plec de aici… Când te gândeşti că sfinţii şi îngerii au întreg raiul doar pentru ei şi totuşi stau mai mult pe pământ, să ne ajute pe noi… Numai eu cât le dau de lucru…

„Sin Ti No Soy Nada“ (Fără Tine Nu Sunt Nimic)

5 iulie

Un orăşel pe malul oceanului. Străduţe înguste, cu piatra cubică ce urcă şerpuind spre vârful dealului, de unde poţi vedea oraşul întinzându-se alb la picioarele tale, cu case care întind parcă braţe însetate spre apa sărată, răcoritoare. E ora trei după-masă. Pământul a luat foc.

Pe una dintre străduţele abrupte urcă o femeie într-un cărucior cu rotile. Electric. Urcă repede, repede… accelerează mai tare şi mai tare, la maximum, grăbită să ajungă odată la răcoarea căsuţei sale. Deodată însă, accelerând prea tare, într-un avânt necontrolat, căruciorul se răstoarnă pe spate, brusc. Femeia cade, se loveşte cu capul de pământ, din fericire nu prea tare, căci începe să ţipe, imobilizată pe spate, cu picioarele în sus, zvârcolindu-se spasmodic, ţintuită în căruciorul blocat pe marginea străzii. Alerg spre ea, însă trecătorii îi sar repede în ajutor, până să ajung e înconjurată de oameni care o ridică… Mă închin tremurând… cam atât putem noi, oamenii, singuri… le-aş arăta asta tuturor celor care uită să îi mulţumească Domnului pentru tot ce ne-am obişnuit să luăm de-a gata. Tuturor celor care îmi povestesc despre Darwin, despre maimuţe şi despre cât de şmecheri suntem în general noi, oamenii. Tuturor acelora care, ca şi oamenii din avionul groazei, ieri-alaltăieri, ar uita brusc de Darwin şi şi-ar aminti probabil dintr-odată „Tatăl Nostru“ învăţat de la bunica… Aceeaşi bunică pe care până mai ieri o priveau cu condescendenţă şi superioritate elegantă pentru lipsa ei de educaţie şoptind în sinea lor „Săraca…“, ba săracii de ei, căci ce s-ar face dacă n-ar fi fost rugăciunile ei…

Trec mai departe, pe străduţa îngustă care urcă şi tot urcă spre vârful dealului de unde ai uneori senzaţia că tot oraşul e al tău, că poţi orice, că ai totul şi că totul ţi se cuvine. Trec însă pe lângă locul unde a căzut mai devreme femeia din cărucior şi îmi amintesc că, fără de El, nu sunt, nu pot, nu am nimic. La radio se aude un

cântec sfâșietor „Sin ti no soy nada“ (Fără tine nu sunt nimic). Amaral. Nu, fără Tine, nu sunt nimic. Știu și Îți mulțumesc din nou, pentru tot ce uit uneori să prețuiesc în fiecare clipă…

Ieri. Apus de soare la Oceanul Atlantic. Mă pierd cu privirea în frânturile strălucinde de apă, de la capăt de val, care se pierd în nisip. Strălucesc reflectând apusul și apoi devin ușor-ușor din apă, nisip. Așa mă simt uneori… Ca o frântură de val care s-a avântat prea departe înspre țărm și a devenit acum nisip. Cum faci să redevii, din nisip, ocean?

Privesc spre cer și îmi găsesc răspunsul. Cerul ne dă întotdeauna răspunsul. Suntem noi, însă mereu pregătiți să îl primim?

În Căutarea Mirelui Pierdut

6 iulie

Am dormit într-una din nopțile trecute in Bayona la un castel, fostă reședință a unui conte. Există o legendă care spune că o femeie care l-a iubit enorm în timpul vieții vine și acum, noaptea – în fiecare noapte – se așază pe o bancă – aceeași bancă – și îl așteaptă. Inutil să mai spun că ea este doar o fantomă. Inutil să mai spun că, și dacă nu ar fi, el nu vine niciodată, așa cum probabil nu a venit nici când trăiau.

Cu toate că știam că nu era decât o legendă, cu toate că știam că ea nu era decât o fantomă, oriunde îmi întorceam privirea îmi părea că o văd. Tristă, încercănată, despletită, tremurând de emoție și încordată de atâta așteptare. Privind însă mereu febril în zare, aranjându-și mereu cu mâini albe, osoase, tremurânde, părul și rochia ei albă, frumoasă, dar plină de lacrimi, pentru marea întâlnire. Care nu o să aibă niciodată loc… Însă, iată că, după sute de ani, ea încă refuză să creadă asta… Mă înfricoșează umbra acestei femei. Sau poate mă sperie gândul acestei triste nerodiri a unei alegeri greșite.

Acum ceva vreme mi s-ar fi părut cea mai romantică poveste din lume. Azi însă mă întreb dacă n-o fi și iubirea un talant… Menit să facă roade, nu să fie îngropat la cine nu îl vrea sau nu îl merită… Dacă n-o fi risipirea ei pe un om

care o aruncă, nu o prețuiește, nu e vrednic de ea sau are pur și simplu altă cale – un păcat… Dacă n-o fi mândrie, ambiție, încăpățânare prostească insistența de a iubi persoana greșită? Și cu atât mai mult cu cât persoana greșită nu are nevoie de iubirea ta… N-o fi vinovată obsesia asta de a-ți face cu orice preț voia ta, când voia Domnului este în mod evident alta? N-o fi păcat, când pe lume e-un om care-ar muri să te vadă zâmbind? Mai mult decât atât, n-o fi păcat când Cineva – și nu oricine – a murit deja – a venit chiar El să moară și a și înviat, doar ca să te vadă – pe tine, da, pe tine – zâmbind? Și nu oriunde, ci în Rai! Nu ca să te vadă aruncându-te singură în iad, bântuind despletită în căutarea mirelui pierdut, când Mirele însuși te-a căutat în fiecare noapte. Poate chiar El, sau poate bătând la ușa inimii tale ascuns în alte mâini blânde care nu te-au găsit niciodată acasă? N-o fi oare păcat? Nu știu… N-o însemna oare adevărata iubire din „Iubește și fă ce vrei“ și „Iubește și fă ce trebuie“, căci dacă Îl iubești cu adevărat nu mai vrei ce nu trebuie. Și vine natural. Îți pare cel mai firesc lucru din lume, când înțelegi, căci nu te mai înduri să îți arunci iubirea pentru care El a făcut atâtea, în valuri care nu ajung nicăieri… Nu știu, mă-ntreb… Sau poate că știu. Știu prea bine. Am știut-o mereu… Și poate că o știe prea bine și femeia în alb din fața castelului de la mal de ocean. Și poate că o știu prea bine și atât de multele femei în alb din jurul meu, fantome sau nu. Dacă ne-am mântui doar cu ceea ce știm…

De azi, mă rog și pentru femeia în alb. Pentru fiecare femeie în alb care așteaptă azi în zadar. Mă voi ruga să asculte cu atenție. Și să îi deschidă poarta inimii ei mâinilor care bat de atâta timp. Mâinii celui care și-ar da viața pentru ea, pentru a învia împreună. Și să nu accepte nimic mai puțin. Mă rog ca fiecare femeie să nu uite nicicând că Cineva, cândva, a făcut deja asta pentru ea. Da, pentru ea!

Apus de soare în Andaluzia

Dormilon fornăie enervat. O dată, de două ori, apoi își continuă resemnat drumul. Îl mângâi ușor pe coama albă și mă las în grija lui. Am toată încrederea în calul acesta bătrân, alb, puțin trist. Înaintăm ușor prin nisip. Se aude doar trapul cadențat al cailor, zgomotul sacadat al fiecărui val care se prăbușește eroic în nisip, mândru că nimeni n-a mai fost ca el… Urmat de altul, și altul și altul, toate atât de trist de la fel… Soarele apune incandescent în mare și calea de

lumină scânteind din ape mă cheamă și azi, ca și ieri, să uit tot și să o urmez. Dormilon fornaie iar și îmi amintește că sunt aici, azi, acum, la apus, pe nisipul ud. Fuge de un val ceva mai îndrăzneț, îl mângâi din nou pe coama albă resemnată și merg înainte pe drumul meu de pe nisip visând la cum va fi când vom merge amândoi noaptea, pe nisipul ud, vegheați doar de lumina lunii. Iar Dormilon va fi mai puțin trist, mai puțin obosit, mai puțin resemnat. Va goni ca un nebun pe nisipul ud strălucind sub lumina lunii, va vibra din nou plin de viață, va dansa frenetic, rotindu-se de trei ori pe loc, își va întoarce apoi ochii mari, blânzi spre mine, făcându-mi parcă ștrengărește cu ochiul, invitându-mă să mă duc în sfârșit să-mi urmez calea mea de lumină scânteind în valuri. „Nadadora de noche, nadadora…".

Dormilon fornăie din nou, ușor enervat de o muscă. Apus de soare în Andaluzia, nisip ud, liniște, zgomot de valuri și trap cadențat. Înaintam încet, eu și calul alb ce pare bătrân, trist, resemnat. În același timp însă, undeva dincolo de trupuri, minte și de ceea ce se vede, o fată gonește pe un cal alb pe o plajă pustie în noapte. Gonesc nebunește, de parcă ar zbura, se opresc apoi să danseze puțin sub stelelele ce le zâmbesc îndrăgostite, se învârt de trei ori pe loc ștrengărește și se aruncă în apă, înotând pe calea de lumină țesută de lună, cu brațele tânjind mereu spre ea, s-o atingă, s-o prindă, s-o apuce cu poftă.

Dormilon pare că îmi simte gândul. Își dă capul pe spate, cu coama albă fluturând rebelă în vântul cald de seară. Și dintr-o dată vibrează, calcă, mă ține altfel. Poate că în fiecare cal ce pare bătrân, resemnat, trist – chiar și într-unul pe care îl cheamă Dormilon – Somnorosul:) – stă ascuns un cal alb, cu aripi de basm, ce poate mânca jăratic și ne poate purta către stele… și poate că în fiecare din noi, în fiecare clipă, dincolo de timp, minte, trup și ceea ce se vede, cineva înoată în noapte, înaintând cu îndrăzneală spre lumină, străpungând vitejește valurile a tot ceea ce ne întunecă. Și stelele îi zâmbesc îndrăgostite…

Gânduri de pe puntea unui vis frumos

15 iulie, Valencia

Cea mai scurtă definiție e fericirii: BeLove(d)

Paranteza e opțională. Și de obicei vine de la sine. Când Ești iubire, primești iubire. Mai devreme sau mai târziu. De la cine o aștepți… sau nu ;). Uneori, destul de des, de unde nici nu te gândeai. Iubirea își găsește uneori cele mai neașteptate și mai ciudate moduri de a intra în viața ta și de a răsturna tot ce credeai, tot ce erai, tot ce simțeai. Ca să îți arate că „Dacă nu ai iubire, nu ai nimic“ (Sfântul Apostol Pavel). Suflă când vrea, cum vrea, unde vrea, uneori te mângâie ușor pe față, alteori te poartă în zbor peste mare. Nu suflă decât rar când și cum ți-ai dori tu. Ci numai când vrea ea. De obicei, când crezi că nimic nu te mai poate surprinde. (Da, da…) Vine din senin, stă doar cât vrea ea… și-apoi pleacă ușor de la tine – în urma ei uneori corabia ta prinde aripi și zboară, alteori se scufundă, ca visul frumos al Titanicului. Oricum ar fi, oriunde ai fi, oricum te-ar lăsa, tu trebuie doar să te întorci mereu la clipele când vântul puternic te mângâia acolo sus, pe punte, când simțeai că zbori, că poți totul, că ai totul și că poți dărui orice… Poate că asta e tot ce trebuie să faci… să încerci să îți păstrezi iubirea mereu, orice ar fi, la fel de aprinsă în tine… Să nu lași niciodată visul frumos și măreț al Titanicului să se scufunde în adâncul inimii tale, orice furtuni și oricâtă gheață i s-ar ivi în cale…

Dar gata, mă lungesc… Să fiți… Iubire!

În avion, orice părinte este sfătuit ca în cazul depresurizării cabinei să își pună el întâi masca de oxigen și abia apoi să își ajute copilul. „Dobândește pacea și mii se vor mântui în jurul tău“. Cum poți fi apa vie pentru altul, când izvorul tău e tulbure? Cum poți hrăni pe altul când pâinea inimii tale e otrăvită de patimi? Cum îl duci tu de mână pe cel ce nu vede, când tu însuți ești orb? Decât așa lucrare, mai bine nelucrare în afara ta. Întind mâna după masca de oxigen. Și fac curat. În casă, inimă și suflet. Lumea se vede mai frumoasă când ai ferestrele curate. Poate că nu e mare lucru și poate că nu schimbă cu nimic lumea, însă măcar nu o face mai rea. Și poate că totuși ăsta e, la urma urmei, mare lucru. Doamne, ajută!

18 iulie

Părintele Justin mi-a spus doar atât:

— Bagă plugul și ară!

Târziu am înțeles. Cu plugul nu poți da înapoi. Mergi numai înainte. Drept. Înainte

19 iulie

Nu știu dacă au fost vreodată rostite cuvinte mai frumoase decât „Iertate sunt păcatele ei cele multe, căci mult a iubit.“

„Nu ne va întreba nimeni cât am făcut, dar ne vor întreba cândva, chiar și diavolii, de ce nu am iubit, iubit mult și frumos pe toată lumea, chiar pe cei care ne-au rănit… Nu vă întristați că nu puteți mai mult. Dacă nu urâți, înseamnă că deja este un început de dragoste“.

Azi sunt doi ani de la moartea Părintelui Arsenie Papacioc. Mi-a reamintit, încă de când am deschis ochii, lecția iubirii.

Și, cu toată iubirea din mine, mă simt de-abia la început de dragoste. Cu toate rănile încă sângerânde, de-abia la început de luptă. Cu mine însămi… și poate că asta e lupta cea mai grea. „Nu e o luptă simplă să te bați cu tine, cu inima ta când ești adânc și munte mare“. Mă simt, cu toată oboseala, de-abia la început de drum. La începutul celui mai fascinant drum. Căci „cel mai împodobit și delicat este lungul drum spre tine însăți…“.

Mergem înainte! Numai înainte. Cu mâini care nu tremură, pași ce nu șovăie și cu nădejde… princiară! „Mergi înainte pe marele drum al crucii. Nimic nu se va cuceri cu mâinile tremurând. Acolo, sus, vei fi împărat, nu te vei mai teme de nimeni. Mergi cu nădejde ca un prinț… Astăzi ai biruit un gând rău. Foarte frumos! Urmează altă ispită, nu te teme…“.

Din ziua cea lungă, din iubirea cea mare, mi-a vorbit astăzi Părintele Arsenie Papacioc. Opriți-vă și voi o clipă azi din fugă, gânduri, griji, să-l ascultați… Și drumul vă va părea mai ușor!

21 iulie

Vorbesc cu marea. De parcă ai putea vorbi cu marea. Poți mai degrabă să te lași vorbit. Și să asculți cu uimire rostindu-se în valuri tot ce știai sau nu știai despre tine. Să îți reamintești vreun vis care te ceartă că l-ai uitat, să întâlnești vreun dor neterminat sau să te lași spălat de tot ce-atârnă greu în suflet…Treptat, treptat…

22 iulie

Cuvinte pe care le iubesc atât de mult…

„Ea, crezând că este grădinarul, I-a zis: «Doamne, dacă Tu L-ai luat, spune-mi unde L-ai pus și eu îl voi ridica»“.

Dar cum ar fi putut?

Ar fi putut! L-ar fi dus singură pe brațe, fără să simtă vreo greutate. Fără să simtă bolovanii grei sau spinii de sub tălpi, fără să îi pese de sângele care i-ar fi curs din picioare, fără să simtă oboseală, sete, foame, teamă, somn sau altă durere decât cea de a-L fi pierdut. N-ar fi simțit nimic. L-ar fi purtat pe brațe, anesteziată de prea multă durere până în locul unde mirul inimii ei I-ar fi putut îmbăia tot trupul în lacrimi și iubire.

Ar fi putut! Căci iubirea „nu calculează și nu măsoară“. Iubirea caută, nădăjduiește, plânge, îndrăznește, cere, bate, întreabă. Iubirea nu uită. Nu, iubirea nu uită. Iubirea își amintește chiar și atunci când toți ceilalți au uitat. Iubirea nu se teme, chiar dacă toți ceilalți s-au ascuns. Iubirea îndrăznește, chiar și când toți ceilalți au renunțat. Iubirea nădăjduiește, chiar și când toți ceilalți cred că totul e pierdut. Iubirea merge singură înainte, chiar dacă toți ceilalți s-au oprit.

Iubirea crede că poate totul. Și, poate tocmai de aceea, poate.

Azi a fost ziua ei! Maria Magdalena. Femeia care a iubit. A îndrăznit. Și a primit

atât de mult.

Maria Magdalena. Nu întâmplător, prima care L-a văzut…

26 iulie

„Să nu te-ntorci din cale când Duhul Rău te minte,

Căci vei rămâne pururi în a Sodomei carceri;

Prin fier, prin foc, prin apă, dar numai înainte,

Căci drumurile-n spirit nu suferă întoarceri!“

Constantin Oprisan

Astăzi, la Fortul 13 Jilava, în celula în care a murit Costache Oprişan ard trei lumânări. Pe podea sunt aşezate două buchete de flori albastre. Imortele. I le-au adus doi dintre camarazii care s-au jertfit pentru aceeaşi cauză ca şi el. Din fericire pentru noi, ei încă trăiesc. Lângă cele două flori mari, o floricică mică, vai de ea, aşezată cu evlavie de o copilă căreia nu-i venea să creadă că se află tocmai aici, tocmai într-o zi atât de mare. Sunt 55 de ani de la moartea sa astăzi. Se rostesc rugăciuni, se cântă „Hristos a înviat“, tinerii şi bătrânii se închină şi pleacă mai departe.

Rămân pereţii goi, reci, sfinţiţi de rănile, de lacrimile, de idealurile şi de rugăciunile celor care au stat aici atâţia ani. De sufletul celui care a murit aici. I-aş întreba, dacă ar putea vorbi, cum de a putut un om atât de chinuit să nu urască? Un om atât de torturat – căci nu îi rămăsese nici o bucăţică de piele neînvineţită – un om lovit încontinuu, timp de trei ani, în iadul coborât pe pământ la Piteşti, şi nu numai acolo, un om pe care torţionarii îl urau mai mult decât pe oricare altul, pentru că era ca o icoană pentru toţi luptătorii, un om pentru ale cărui suferinţe nu se pot găsi cuvinte -mulţi draci sunt poate invidioşi pe ce i-au putut face oamenii… Cum a putut aşa un om să îşi păstreze inima

curată, arzând de iubire până la sfârșit? Sufletul neîntinat. Sclipirea din ochi nestinsă. Credința nestrivită. Nădejdea necălcată în picioare. De unde își lua tărie să se mai ridice o dată? Și-ncă-o dată. Și încă o dată. De unde mai găsea cuvinte de alin și de îmbărbătare pentru ceilalți, când el era fizic terminat? De unde venea, domnule, iubirea asta nebună, fierbinte, căreia nimic nu-i putea sta în cale, pe care nimic n-a putut-o stinge, iubirea asta ca o flacără care străbate zidurile de dincolo de timp și mă îmbrățișează? De unde aveau oamenii ăștia tăria de a ierta, de a iubi, de a nu renunța la luptă, capacitatea asta supraomenească de a îndura durerea, încăpățânarea asta nemaivăzută de a-și rosti rugăciunile și de a nu se lăsa smulși de la picioarele lui Hristos? Fiindcă își doreau să moară apărându-L…

La vârsta noastră, ei luptau deja de zeci de ani. Noi nici nu știm că suntem în război.

Lor le smulgeau unghiile, dinții, părul din cap, îi omorau în bătăi și torturi pe care nu mi-ar ajunge zeci de pagini să le descriu. Noi avem vacanțe, petreceri, genți din ultima colecție, IPad-uri și o grămadă de distracții pe care nu mi-ar ajunge zeci de pagini să le descriu.

Ei știau cine le sunt dușmanii. Noi nu știm.

Ei se luptau cu propriile lor patimi. Noi nici nu mai știm ce sunt alea. Fiindcă anormalul a devenit normal.

Ei se jertfeau cu bucurie unul pentru altul, fără să ezite. Cum e posibil? În celula asta, acum 55 de ani, un deținut și-a tăiat venele pentru un altul, nădăjduind să îl salveze cu sângele său. Noi nici nu mai știm ce înseamnă cuvântul jertfă. Suntem copii ai concurenței, ai bârfei, ai dezbinării și ai uciderii cât mai violente – pe față, cu pietre, sau ascunși sub nickname pe forumuri – a caprei vecinului. Sau chiar a vecinului. Ne întrecem în ironii, cinism, bălăcăreală ieftină, dacă se trezește vreun deștept care-și iubește țara sau merge la biserică: „habotnicul“, „fanaticul“, „fascistul“. Dacă mai e și femeie, s-a terminat. Nu mai e vrednică nici să fie trimisă la cratiță…

Ei s-au împotrivit până la jertfa supremă spălării pe creier. Au fost torturați, schingiuiți, bătuți. Noi ne luăm singuri, cuminți, în mod regulat doza. Dăm drumul la telecomandă sau punem mâna pe mouse și navigăm tâmp, mâncând cuminți – iertați expresia – rahatul pe care ei s-au chinuit ani întregi, sub chinuri

inimaginabile, să-l țină departe de ei.

Pe ei i-a scos din mlaștina deznădejdii binele din ei. Noi nici nu mai știm ce e binele.

Ei spuneau că e important să lupți, chiar dacă nu ai șanse să învingi. Noi nu mai știm nici pentru cine și nici pentru ce să luptăm.

Ei trăiau ceea ce spuneau. Noi spunem. Din ce în ce mai „politically correct“. Și atât.

Ei visau. Noi „ne descurcăm“

Ei aveau rădăcini. Nouă ni se spune că sunt putrede. Și așa e „fiță“ să crezi.

Ei își iubeau neamul mai presus de orice. Noi nu.

Ei iertau, iubeau, nădăjduiau, credeau. Noi nu iertăm, nu mai știm să iubim, ne-am pierdut nădejdea, iar Dumnezeu „nu mai e cool“.

Dar noi avem ceva ce ei nu aveau. Noi îi avem pe ei. Și jertfa lor. Nu, nu suntem ai nimănui. Dacă am închide televizoarele, dacă i-am citi, i-am cunoaște și i-am ruga să mijlocească pentru noi, poate că floricica aia sfrijită de azi nu va mai fi atât de mică față de buchetul lor. Poate că ar crește, cu rugăciunile lor și cu ajutorul lui Dumnezeu, cât altele în zece ani. Dacă nu ne-am mai uita atât la televizor. Dacă am fi mai atenți la ceea ce citim. Dacă am face măcar un pas spre a ne cunoaște adevărata istorie și nu ne-am grăbi să luăm de bune adevărurile pe care ni le bagă pe gât alții.

Dar, știți ceva? Era într-adevăr sfrijită tare floricica aia… Însă, după atâția ani de comunism și atâția ani de reeducare soft, bine că totuși era… așa sfrijită cum era. Nu ne rămâne decât să o creștem…

Doamne, ajută!

Scrisoare de la Maria-Cristiana Mărcuș, 22 de ani, către Costache Oprișan

„Din 2014, New Delhi, în 1958, Jilava:

Dragul meu, într-o altă viață am fi fost logodnici. Și te-aș fi iubit așa cum te iubesc și acum. Ai fi fost al meu Făt Frumos, și ne-am fi cununat în bisericuța din munte. Dar tu te-ai dus la Domnul scuipând sânge din plămâni acum mai bine de jumătate de veac. Ai murit în celula umedă de sub pământ, în Jilava, fără lumină și fără ferestre, chircit în paiele putrezite. Bătut, nemâncat, bolnav, schilod și înfrigurat. Tot ce rămăsese din trupul ăsta atât de frumos al tău era pielea, oasele și niște organe vlăguite de atâtea bătăi. Mușchii tăi au murit înaintea ta. Dar știu că ți-au rămas ochii. Îți știu ochii atât de bine. De atâtea ori i-am visat. Ochii tăi fixați în orbita craniului de care era lipită o piele veștejită. Văd și simt durerea din ochii tăi și aș fi vrut să fiu lângă tine să îți sărut peopele, să îți șterg lacrimile și să îți îmbrățișez oasele și sufletul.

Tu ai murit torturat de regimul criminal. Bătut crunt, scuipat, jupuit de viu. Dar niciodată nu ți-ai urât torționarii. Doar te rugai. Spuneai mereu că la ură se răspunde cu rugăciune. Nu cu voce tare. Dar eu puteam să văd pe chipul tău o transfigurare, și atunci eu știu că te rugai. Eu nu am putut să te înțeleg, Costache. Pentru că eu nu am fost cu tine în celulă. Eu nu am fost torturată trei ani în iadul de la Pitești. Cum aș putea eu, dragul meu, să învăț de la tine tainele vieții? Părintele Gheorghe Calciu ți-a strâns oasele și sufletul în brațe atunci când ai plecat dintre noi. El mi-a povestit mie în cărți despre tine și eu atunci am știut că te iubesc, pentru că tu ai știut cum să mă înveți să îl iubesc pe Hristos, dincolo de moarte. Știi tu, dragul meu, câte am învățat eu de la tine la jumătate de veac după ce ei ți-au rupt trupul și ți-au băgat oasele în pământ?

Tu trebuie să știi că eu te cunosc. Ți-am aflat sufletul pentru că tu mi-ai scris poezii. Tu ți-ai scris sufletul înainte să pleci în multe versuri, dragul meu. Comuniștii și tuberculoza nu au reușit să te omoare pentru că nu ți-au distrus versurile. Mi-a spus părintele Calciu că ai fost un sfânt și chipul tău revărsa dragoste. El mi-a spus «Când aveam grijă de Constantin Oprișan în celulă, eram foarte fericit. Eram foarte fericit deoarece simțeam spiritualitatea sa penetrând sufletul meu. Am învățat de la el să fiu bun, să iert, să nu blestem pe cei care mă torturau, să nu consider nimic din această lume o bogăție. De fapt el trăia într-o altă lume. Numai corpul său era cu noi – și dragostea sa».

Deci acum înțelegi de ce la jumătate de veac de la trecerea ta la Domnul eu încă te iubesc. Pentru că tu, dragul meu, tu m-ai învățat pe mine ce este dragostea. Roagă-te pentru noi pentru că Maicuța Domnului mult te iubește. Și noi toți. Nu te-am uitat!“

Maria-Cristiana

Notă către mine însămi. Atenţie la lucrurile mici! Putem pierde totul sau putem câştiga veşnicia cu atât de puţin.

Au câştigat Totul. Văduva cu un bănuţ, Veronica întinzând marama, orbul întinzând cu credinţă mâna, femeia atingându-se de haina Mântuitorului, desfrânata cu un „Iartă-mă“ luând foc de lacrimi, Zaheu urcându-se-ntr-un pom – şi de aici a început totul, sutaşul cu o rugăminte, tâlharul cu o propoziţie.

Și în același timp, uneori cu o simplă privire înapoi – ca femeia lui Lot, poți rata Veșnicia. Pentru atât de puțin poți pierde totul. Ne-am dat Paradisul pe un măr și capul lui Ioan Botezătorul pe un dans din buric! Noi, cei ce L-am vândut pe Fiul lui Dumnezeu pe 30 de arginți (și încă Îl vindem, în fiecare zi). Ce mic e omul!

Doamne, dă trezvie! Și mai ales acolo. La lucrurile mici. La cuvântul, gestul sau bănuțul care ne pot pierde. Sau ne pot mântui.

O plajă pustie la apus. Întinsă la soare pe piatra inimii mele, în zgomot de val care loveşte sacadat ţărmul. Marea tace. Şi Este. Un vânt cald de seară îmi şopteşte în treacăt:

— „Ce e val ca valul trece“. Fii mare în inima celuilalt. Sau nu fi nimic…

Prea Târziu

— „Mă simt uneori ca o mare din care nu ai înțeles decât un val. Ca un poem pe care îl traduci cu google translate. Ca un pământ fără munți, văi sau prăpăstii, căci gândul tău mi-a citit doar câmpia. Și-mi cutreieră-n gol doar deșertul. Mă simt uneori ca un cer din care ai ratat ploaia cu soare, miile de curcubeie, norii ce aruncă-nfuriați gheață și fulger, galaxiile întregi sau furtuna cochetă ce

dărâma în joacă plopi – te-ai oprit doar la norul alb care-ți părea vată de zahăr îmbiindu-te parcă să îl guști. Te-ai oprit la cele câteva stele exhibiționiste care ți-au sărit în ochi. Mă simt uneori ca un cutremur din care nu ai înțeles decât 1 grad, căci celelalte 7 nu te-au găsit din fericire acasă. Mă întreb dacă nu sunt cum mă simt sau chiar nu m-ai simțit cum sunt. Și dacă nu, vei ști vreodată oare cine am fost?“

Îi spuse ea plecând. În urma ei creștea treptat o lume-ntreagă, pe care de-abia acum o înțelegea, privind uimit cum se desfășura, ca o maramă fermecată, cu munți și văi cu flori de crin, cu stele mii, cu străluciri de curcubeu, cu scoici și-adâncuri de comori pierdute-n apele de necuprins… Întinse mâna să atingă minunea ce-i scapă din mâini, ducând cu ea o lume de poveste într-un poem. Rămase-n loc, pierdut și trist, nelămurit, cu ochi cătând în gol lumina ce creștea plecând. Rămase așa stingher, tăcut, ținând în pumnul stâng, strâns, strans, doar un cuvânt. În pumnul drept un altul. Deschise încet o palmă. Apoi a doua… Mai încet.

Două cuvinte. Un ultim vers. Ușor de tradus. Chiar Și cu google translate:

… *„Prea târziu“*.

Şi după ce a terminat de făcut totul, lui Dumnezeu i-a mai rămas iubire. Care n-a mai avut loc pe pământ. Nici în cer. Şi atunci a făcut poetul.

De atunci, poetul caută încontinuu iubirea. Și o scrie. Dacă nu o găsește, și-o inventează. Caută încontinuu iubirea, fără să știe că, de fapt, caută mâna care l-a scris. Fără să știe că el este, de fapt, o poezie. Că noi toți, fiecare din noi, suntem o poezie. Scrisă de Cel căruia, după ce dăruiește totul, îi mai rămâne, întotdeauna, un surplus de iubire. Pe care nu mai are unde să o verse. Și atunci, mai scrie o poezie.

Și poate că de-asta este pe aici poetul. Să ne reamintească asta. Că suntem vers revărsat din prea multă iubire care n-a mai avut loc pe pământ. Nici în cer.

Că suntem, toți, și fiecare din noi, o poezie.

29 iulie

Nicolae Steinhardt nu a avut copii. Și totuși, eu am avut încă un tată. Pe el! Iar astăzi ar fi fost ziua lui. Sărbătoare în cer. Și în inima mea.

Nicolae Steinhardt – despre milostenie:

„Văratec, 1971.

În postul Sântei Mării mă spovedesc părintelui Calinic.

Printre altele: un fost coleg de pușcărie mereu vine să mă tapeze; duhnește a băutură și uneori îmi aruncă-n obraz povești sfruntate: că i-a murit copilul și îi lipsesc banii de înmormântare – mie care știu că nu e tată. I-am dat ce i-am dat, apoi l-am respins. Simt totuși o neliniște. Dar ce să fi făcut cu un bețiv?

Să-i fi dat, mă întrerupe duhovnicul. Când mai vine, dă-i, nu-l judeca! Și eu – zice – am un prieten bețiv, un nenorocit, și când vine pe aici îl omenesc. Dă-i!

Cât de bine îmi pare că m-am făcut ortodox“.

Sufletul meu e azi ca o pădure de mesteceni la apus. La margine de lac. Ape liniştite, cu valuri aproape curajoase, un vânt bătrân, boem şi blând, care cântă duios vreun cântec vechi, parcă rusesc, cu versuri de Esenin, care plâng iubiri din vremuri de demult, când se murea pentru un cuvânt. O barcă la mal. Tăcută. Mă aşteaptă să urc. Să plutim uşor spre nicăieri. Aşa cum mi-a plăcut mereu, să plec fără să ştiu unde o să ajung. Departe de mine, de tot ce am avut, de tot ce credeam că sunt, pentru a afla cine sunt cu adevărat. Aţi observat că unii oameni par nelocuiţi? Uneori poate tot ce trebuie să facem e să ieşim din tot ce eram, pentru a putea să locuim în noi înşine, cu adevărat. Uneori poate că trebuie, oricât de nebunesc ar părea, să ne urcăm pur şi simplu într-o barcă ce ne cheamă tăcut, poate spre nicăieri sau poate spre iubiri cum n-au mai fost pe pământ. Înapoi ne putem întoarce oricând.

„Ajută!“

15 august

Seara la Balcic. Dealuri întregi cu o iarbă atât de verde… ca sufletul meu. Marea, văzută de sus. Tulbure. Ca sufletul meu. Apus auriu. Ca-n sufletul meu. O lună sfioasă. Întârziind să răsară. Ca sufletul meu.

E liniște. Mă întreb de ce am descoperit atât de târziu liniștea.

Aproape de Regina Maria. Mă întreb de ce am „întâlnit-o“ atât de târziu.

În seara de Adormirea Maicii Domnului. Mă întreb de ce mi-a luat mai mult de 30 de ani să descopăr Mănăstirea Sfânta Maria, de la Techirghiol, pe lângă care am trecut de mii de ori.

Și, mai ales, mă întreb de ce mi-a luat atât de mult să aflu cât de binecuvântați suntem să O avem. Pe Ea, pe însăşi Maica Domnului.

Târziu, cât de târziu le-am aflat. De fapt, cât de târziu m-am lăsat aflată. Târziu, târziu înțeleg cât de puțin bine facem noi singuri, de capul nostru. Târziu, târziu încep să învăț că tot ce e bun vine doar în clipe când inima strigă – mută sau cu voce tare – din adâncuri… „ajută!“, acel „ajută“ care face diferența…

„Cred, Doamne, ajută necredinței mele!“

Și tac (Târziu, cât de târziu am aflat tăcerea…). Dar inima rostește mai departe rugăciunea…

Iubesc, Doamne, ajută neiubirii mele.

Iert, Doamne, ajută neiertării mele.

Nădăjduiesc, Doamne, ajută deznădejdii mele.

Uit, Doamne, ajută neuitării mele.

Dăruiesc, Doamne, ajută zgârceniei mele.

Cer, Doamne, ajută micimii mele.

Plâng, Doamne, ajută împietririi mele.

Mă bucur, Doamne, ajută tristeții mele.

Mă ridic, Doamne, ajută căderii mele.

Îndrăznesc, Doamne, ajută fricii mele.

Lupt, Doamne, ajută renunțării mele.

Merg înainte, Doamne, ajută îndoielii mele.

Spun „nu“, Doamne, ajută neînfrânării mele.

Tac, Doamne, tac. Ajută netăcerii mele…

P. S.: Nu, nu îți spun La Mulți Ani, Marie, oriunde ai fi. Te rog doar atât… Să nu uiți niciodată ce nume mare porți…

16 august

Apus de soare. Capul Kaliakra. O cetate străveche mocnind de taine și de legende. Comoara îngropată aici de urmașul lui Alexandru cel Mare te cheamă parcă în glas de vânt să o cauți. Închizi apoi ochii și îți imaginezi zilele când sfinții se plimbau pe pământ vorbind cu Dumnezeu – și parcă îl vezi pe sfântul Nicolae fugind de turci și cerând ajutorul Domnului. Primindu-l îndată. Căci Dumnezeu a făcut să răsară o limbă de pământ din mare, numai pentru a-l scăpa. Dintre toate legendele însă, cel mai mult mă bântuie imaginea celor 40 de fecioare din Dobrogea care s-au aruncat în mare, pentru a nu cădea în mâinile

turcilor, preferând să moară pentru credința lor.

Mă bântuie poate pentru că astăzi este ziua Sfinților martiri Brâncoveni și de azi-dimineață mă urmărește glasul micului Matei, care înfruntând moartea a rostit curajos: „Lovește. Vreau să mor creștin!“.

Mă bântuie poate pentru că de ceva vreme îmi pare că s-au întețit parcă mai mult decât oricând atacurile împotriva bisericii, împotriva credinței. Fie că sunt emisiuni comandate sau banale titluri de ziar, gen „Ateii sunt mai inteligenți“.

N-or fi oamenii credincioși inteligenți (?) dar, Doamne, cât sunt de frumoși! Brâncovenii puteau trăi în huzur, fără bătăi de cap, până la adânci bătrânețe. Sfinții Închisorilor, cea mai mare comoară pe care o are poporul român, la fel. Țuțea chiar a subliniat paradoxul – „Am făcut 13 ani de temniță pentru un popor de idioți“. Fecioarele astea puteau foarte bine să petreacă liniștite în vreun harem, în mătăsuri, parfumuri, uleiuri aromate, băi de abur, masaje și dansuri din buric. N-au făcut-o! N-o fi inteligență, n-o fi șmecherie, nu s-au „descurcat“ poate prea bine lumește vorbind și multora le pot părea de-a dreptul „fraieri“ și „fraiere“! Dar, Doamne, cât de frumoși sunt toți cei care aleg să creadă și să moară pentru credința lor! La urma urmei, îl urmează pe Cel care, deși era chiar Fiul lui Dumnezeu, s-a născut într-o iesle și a ales să moară în pătimiri de neimaginat pentru a mântui o lume de păcătoși.

Apus de soare în capul Kaliakra. Sus pe culme vântul vâjâie nebun. Jos, valurile spumegă furioase, căutând parcă să înghită lumea. Mi-e teamă și în același timp mi-e… liniște. Parcă văd cele 40 de fecioare, îmbrăcate în alb, cu cosițele lor împletite, lungi, cu trupurile lor curate, cu buzele lor care nu au sărutat decât icoane și nu au fost sărutate decât de vânt… Parcă văd spatele drept al Brâncovenilor înălțându-se spre Veșnicie. Zâmbesc și hotărăsc ca de acum să nu mă mai enervez când văd toate titlurile astea dubioase de ziar, oricât s-ar înteți. De fapt, nici nu o să le mai citesc. Oricâte argumente ar avea, le lipsește argumentul cel mai important: nici cei care le semnează, nici cei care le comandă nu ar muri pentru (ne)credința lor!

Pentru că moartea te obligă să te gândești la Dumnezeu, la viața pe care o duci, la responsabilitatea ta morala. Or, ei se tem de capacitatea ta de a intui adevărul metafizic, de libertatea ta spirituală, tot atât de mult ca și de moarte.

Eu însă îţi vorbesc despre ea ca despre singura ta posibilitate de a învinge. Căci fără înviere, atât moartea cât şi viaţa devin un nonsens, o absurditate. Iubirea lui Dumnezeu este însă garanţia învierii noastre, iar învierea este fundamentul credinţei noastre în Dumnezeu şi în Iisus Hristos, Fiul Lui. Ea este ocazia sublimă şi glorioasă a unei afirmări vitale; o invitaţie la amnistierea trecutului, cum spunea un ziarist francez; o invitaţie la încredere în viitor. „Să iertăm totul pentru înviere!“. Orice altă atitudine înseamnă moarte. Cel ce a murit, Acela a şi înviat, iar cei ce L-au văzut au mărturisit şi mărturia lor este adevărată, fiincă au pecetluit-o cu suferinţa şi cu moartea lor. Nu ne putem îndoi de adevărul spuselor lor.“

Pr. Gheorghe Calciu-Dumitreasa

17 august

Mare, luna, cerul ca o maramă colorată în zeci de nuanţe, o stea pâlpâind timidă într-un colţ de cer. O mireasă pe dig îmbrăţişându-şi soţul. Privesc împreună în zare. Ce va fi va fi! Azi sunt fericiţi. Miroase a creveţi la grătar, apa în piscina clipoceşte liniştitor, la masa de lângă un el şi un el care par certaţi, la cea din stânga o fetiţă care îşi întreabă întruna părinţii, de cinci minute, ca un disc stricat: „Da’ de ce? Da’ de ce? Da’ de ce?“. Parcă-i inima mea…În fundal se aude Ofra Haza, cântecul acela sfâşietor… „Elo Hi“. „Dumnezeul meu, tot sufletul pe care mi l-ai dat… Dumnezeul meu, tot sufletul… Ce, ce e?“.

Balcic. Oameni, destine, întrebări. Fără răspuns. Şi Dumnezeu care zâmbeşte, ascuns. Sau nu. Viaţă. „Suntem timpul ce ne-a rămas“ (Jose Manuel Caballero Bonald). Oare?

Jurnal din linia a doua. Roşia Montană suntem noi

Toamna, 2013. 4 septembrie

Noroc că am deschis, după foaaarte mult timp, Facebook-ul și am aflat ce se întâmplă cu adevărat în România. Bine că ni s-au dat toate detaliile despre camera bebelușului prezidențial și despre cum decurge alăptarea, însă ni s-a spus despre cei 10.000 de români frumoși, demni, uniți care au ieșit să apere Roșia Montana că ar fi „câteva sute“… Noroc că găsesc pe pagina Mariei o Românie frumoasă și curajoasă de care mi-era foarte dor. Păcat că nu apare mai des în presă și la televizor. Dar lumina și adevărul se fac până la urmă văzute și auzite, întotdeauna. Mai devreme sau mai târziu. Cu sau fără ei. Doamne, ajută, România mea frumoasă, cu Dumnezeu înainte!

„Ajung acasă. Obosită. Fără voce. Dar cu un sentiment de fericire incredibil. Și de mândrie. Sunt mândră că mii de tineri au protestat, sunt mândră că mii de tineri sunt uniți în a-și apăra munții, pământul și în definitiv țara. Poate nu cu arma în mână cum au făcut moșii noștri dar cu pancarte, steaguri și suflet. Și toată această fericire se transformă în revoltă și scârbă când vorbesc cu cei care au fost «informați» de către media vândută și după ce citesc eu însumi pe site-uri de ziare online cum că am fost câteva sute, numărul cel mai mare fiind de 2.000. Da, am început la ora 5 prin a fi 2.000, dar la ora 9-10 seara eram probabil… 10.000. S-a mărșăluit din Piața Universității până în fața Guvernului, s-a cântat și s-a strigat. Români civilizați, nici vorbă de petarde și gaze lacrimogene. Minciunile din media nu mă miră, faptul că antenele nici măcar nu s-au obosit să își trimită un reporter nu mă miră de fel. Se va minți că am fost câteva sute, dar eu am fost acolo. Eram în fruntea coloanei când ne-am întors de la Guvern și am traversat strada la Romană. O coloană de mii de români. Frumoși. Demni. Care vor să spună ceva. Care își doresc să fie auziți. Uniți. Dar cărora televiziunile și media coruptă și vândută își doresc să le închidă gurile. Să îi discrediteze prin minciuni sau incidente minore. Prin poze care nu arată grandoarea protestului. Prin povești care nu au legătură cu ce a fost astăzi în București. Și în toată țara. Și la ambasade în celelalte țări ale lumii. Noi vrem ca și copiii noștri să aibă o țară, un pământ și munți curați și frumoși. Nu vrem să vadă doar pe Google cum a arătat România. Vă rog să preluați acest status și să îl share-uiți și pe paginile voastre, ca să nu se vadă protestul de astăzi doar prin prisma mediei mincinoase. Români, nu fiți lași! Doamne ajută!“

Maria Cristina Mărcuș

UNIȚI SALVĂM

UNIȚI înseamnă că nu e despre mine și despre tine. Este despre ceva mai înalt, mult mai înalt decât noi.

7 septembrie

Noaptea. Azi nu am ajuns la protest (Ce sentiment profund de sărăcie – să trăiești doar pentru tine!).

Prezentă!

8 Septembrie. Statusurile zilei, de la marșul pentru Roșia Montană

Ora 6:08 pm

Piața Universității.

Începem.

Am un banner pe care scrie doar atât: „Ridică-te, Gheorghe! Ridică-te, Ioane!“

08.09. ora 9:29 pm

Are 5 ani, îl cheamă și Gheorghe, și Ioan și vrea o Românie curată!

România, Ridică-Te!

8 sept, ora 10:00 pm

Două femei au ieşit din casă în capot, exact aşa cum erau îmbrăcate când treceam pe lângă blocul lor, şi-au scris pe un carton mesajul de protest şi s-au alăturat coloanei de protestatari.

Asta-i România mea!

Dacă vă pasă, IEŞIŢI din casă!

08 sept ora 10:23 pm

Cea mai frumoasă chemare pe care am auzit-o vreodată.

Peste 15.000 de oameni.

O coloană de peste 1 km.

Care strigă într-un singur glas.

„Haideţi cu noi!“

România, Trezeşte-te!

8 sept ora 11:19 pm

Km 0.

Şi 20.000 de români frumoşi!

Asta-i România mea!

4:00 dimineaţa

Adorm cu zâmbet de copil care l-a întâlnit pe Moș Crăciun și a primit cel mai frumos dar de pe pământ. Am trăit cea mai frumoasă, cea mai înălțătoare și mai îndelung-așteptată și visată zi…

„Asta-i pohta ce-am pohtit!“ – Să văd și eu într-o zi un neamunit!

Mulțumim cu inima, Măicuța Domnului, azi, de ziua Ta, a fost și ziua noastră. Așteptată de peste zece ani. „Astăzi au suflat vânturi înainte vestitoare de mântuire…“.

Și mă întreb dacă nu cumva, atunci când a scris „Ridică-te, Gheorghe, ridică-te, Ioane!“ poetul avea în minte și în inimă nădejdea unei zile precum cea de astăzi. Cu oameni frumoși și demni precum cei de astăzi… Cu mame atât de frumoase și de curajoase care îndrăznesc și luptă să își crească pruncii în demnitate… Cu tineri liberi și năvalnici și cu bătrâni înlăcrimați… Cu un apus auriu precum cel de astăzi și cu un cer cu mii de stele – și ele înlăcrimate – care ne zâmbește înapoi ocrotitor. De când ne aștepta să ne trezim…

„Nu pentru-o lopată de rumenă pâine,

nu pentru pătule, nu pentru pogoane,

ci pentru văzduhul tău liber de mâine,

ridică-te, Gheorghe, ridică-te, Ioane!

Pentru sângele neamului tău curs prin șanțuri,

pentru cântecul tău țintuit în piroane,

pentru lacrima soarelui tău pus în lanțuri,

ridică-te, Gheorghe, ridică-te, Ioane!

Nu pentru mânia scrâșnită-n măsele,

ci ca să aduni chiuind pe tăpşane

o claie de zări şi-o căciulă de stele,

ridică-te, Gheorghe, ridică-te, Ioane!

Aşa, ca să bei libertatea din ciuturi

şi-n ea să te-afunzi ca un cer în bulboane

şi zarzării ei peste tine să-i scuturi,

ridică-te, Gheorghe, ridică-te, Ioane!

Şi ca să pui tot sărutul fierbinte

pe praguri, pe prispe, pe uşi, pe icoane,

pe toate ce slobode-ţi ies înainte,

ridică-te, Gheorghe, ridică-te, Ioane!

Ridică-te, Gheorghe, pe lanţuri, pe funii!

Ridică-te, Ioane, pe sfinte ciolane!

Şi sus, spre lumina din urmă-a furtunii,

ridică-te, Gheorghe, ridică-te, Ioane!

Radu Gyr

Până Aici!!!

10 septembrie

Despre Roșia Montană

Un vis la „a sfințit“. Un asfințit ÎnRoșit de sângele Muntelui.

Un vis care vine din adâncuri de suflet românesc, adus de vântul cel de seară. Care parcă plânge cu vaiet răscolitor. De tulnic. Mă bântuie o teamă stranie. Că nu e vorba nici de aur. Nici măcar de metalele mult mai prețioase decât aurul. Mă cutremură un sentiment straniu că miza e mult mai mare decât atât!

Mă trec fiori reci la gândul că brațe viclene, batjocoritoare și mândre, care cred că pot totul, doar pentru că au primit – sau au furat – mai mult decât le-ar trebui în încă zece vieți – întind mâini lacome spre comorile ascunse acolo, în muntele meu vrăjit. Mă trec fiori reci la gândul că rânjete perfide de trădători se grăbesc să le deschidă căi despre care cred – cu naivitatea omului orbit de mândrie și bolnav de pofte – că le stăpânesc. Văd brațe viclene și guri salivând repezindu-se ca fiare de pradă, încet și perfid, cu ochi reci de oțel ce-ar călca pe cadavre spre țelul lor otrăvit. Cu pași înceți, care induc atât de ușor în eroare. Cu zâmbet grotesc, arogant și atât de batjocoritor, către cei care vând mult prea mult, pe nimic. Către cei ce-au trădat, vânzând ce nici nu era al lor, pe un pumn amărât de arginți. Și văd aceiași ochi reci, sclipind de dispreț când plătesc cu mai mulți arginți – dar tot infinit prea puțin – celorlalți, care sunt ceva mai vicleni, prețul pentru a nu spune nimic. Văd ochi de fiară înghețați privind sfidător și plini de dispreț către cei care nu înțeleg nimic. Către cei care nu bănuiesc, orbiți de patimile lor, că acolo, în pământ, că acolo în locul râvnit, e mai mult decât aur și mit.

Că acolo, în inima muntelui vrăjit, ascuns în altare și în crăpăturile zidurilor fiecăreia din cele șapte biserici, acolo, în respirația tainică a galeriilor subterane, e mai mult decât tot ce au avut vreodată brațele lor viclene și reci…

Visul îmi pare din ce în ce mai real. Încep să strig. Văd brațe întinse hulpav, răsfirate în mii de umbre sinistre ce ascund o singură fiară – o caracatiță pe care cu greu o distingi. N-o vezi, stă ascunsă în nisip, lipită, părând a dormi. Și oricum, eşti deja ameţit. De atâta timp, sunt atâtea umbre cu care te lupți… Dar o văd, ca prin vis, și încep să țip. Imaginea brațelor cu gheare înroșite de sânge-otrăvit, întinse spre muntele meu vrăjit, mă trezește deodată din somn.

Mă ridic, sunt deodată alt om. Și mă trezesc rostind răspicat, cu un glas ce nu pare a fi al meu… – glas adânc, străvechi și viteaz, care rostește încet… „Până aici!“

Oare ei chiar nu știu? Că râvnesc la ceva ce nu poate fi atins?

„Sub cumplit blestem cade acela ce atinge comori ce nu sunt pentru el…“, îmi spunea cândva un bătrân cioban ardelean, păstrător de taine din vremuri de dincolo de timp. Din cufere de nemurire dacică. Îmi amintesc ochii lui. Chipul lui cel smerit. Un toiag. Și aud, ca prin vis, cum din muntele meu vrăjit se aud glasuri vii. Care se-nalță la cer și vin cu tunet și ploi înapoi, udând semințe ce-ncolțesc și cresc ca-ntr-un basm. Cât altele-n cincizeci de ani! Deodată nu mai sunt numai eu, mică, speriată, țipând. Sunt mulți, tot mai mulți, mai mulți și mai mulți. Rostind răspicat într-un glas: „Până aici!“ Sunt cei ce se văd. Dar mai mulți par a fi cei uitați! Care pășesc nevăzuți în rând cu cei ce au rămas.

„Până aici!“, se aud voci rostind într-un glas. Și-un tulnic răsună din cer. Și aud. Și văd. Parcă pot, dac-aș vrea, chiar să ating. Cum se apropie încet, de brațele reci, viclene, hoțești, spre ochiul închis, greoi de abis și îngrășat de păcat, un bătrân. Mic. Smerit. Îl aud și încep să plâng. Nu noi vom lupta. Căci noi nu mai suntem demult, nimic… Mă-ntorc spre inimă, să-mi plâng păcatul ce m-a înfrânt, însă nu, nu mă mișc. Căci aud din spatele meu, un glas de bătrân blând, smerit, rostind răspicat către fiara pe care-o privește în ochi, cu ochii arzând, aceleași cuvinte… Rostite întruna, de mii de ani… Așa că nu, nu mă mișc. De-aici nu mă mișc. E sufletul neamului meu în joc. Pe viață și pe moarte e lupta de-acum! E acum și aici. Dar cum pot să plec? Când din spate se-aude un tunet rostit: „Până aici!“ Din spate se aud munți strigând răspicat, în ecouri de fulger și de tulnic plângând… aceleași cuvinte de sute de ani… Sau poate de mii de ani… Nu, nu, de aici nu mă mișc!

Ce vis am avut… Am nevoie de aer proaspăt, simt că mă sufoc și că am brațele reci. Trebuie să îmi revin. Mă reped spre fereastră. În drum, din grabă mă-mpiedic și dărâm tot ce zăcea aruncat pe masa cea mică din colț. Ridic cartea uitată acolo demult, care zace acum deschisă, aruncată pe jos. O întorc. Simt că iau foc. Încep să citesc tremurând. Un glas de bătrân se face auzit… Exact ca în vis… Ecoul de tulnic mă ține pe loc. Nu, de aici nu mă mișc! Stau să ascult și să dau mai departe cuvânt cu cuvânt, ce s-a spus, MII de ani, din Muntele meu Vrăjit!

„Eu nu ți-aș dori vreodată să ajungi să ne cunoști,

Nici ca Dunărea să-nece spumegând a tale oști.

După vremuri mulți veniră, începând cu acel oaspe,

Ce din vechi se pomenește, cu Dariu a lui Istaspe;

Mulți durară, după vremuri, peste Dunăre vrun pod,

De-au trecut cu spaima lumii și mulțime de norod;

Împărați pe care lumea nu putea să-i mai încapă

Au venit și-n țara noastră de-au cerut pământ și apă –

Și nu voi ca să mă laud, nici că voi să te-nspaimânt,

Cum veniră, se făcură toți o apă ș-un pământ.

Te fălești că înainte-ți răsturnat-ai valvârtej

Oștile leite-n zale de-mpărați și de viteji?

Tu te lauzi că Apusul înainte ți s-a pus?…

Ce-i mâna pe ei în luptă, ce-au voit acel Apus?

Laurii voiau să-i smulgă de pe fruntea ta de fier,

A credinței biruință căta orice cavaler.

Eu? Îmi apăr sărăcia și nevoile, și neamul…

Și de-aceea tot ce mișcă-n țara asta, râul, ramul,

Mi-e prieten numai mie, iară ție dușman este,

Dușmănit vei fi de toate, făr-a prinde chiar de veste;

N-avem oşti, dară iubirea de moşie e un zid

Care nu se-nfiorează de-a ta faimă…“.

Selfies

Mă uit în newsfeed şi mă frapează faptul că ne facem atât de multe fotografii singuri, cu telefonul, majoritatea în trafic:) Asta spune foarte multe despre lumea în care trăim astăzi.

Din ce în ce mai însinguraţi, din ce în ce mai îndrăgostiţi de noi înşine, din ce în ce mai plini de întrebări pe care, pentru că nu le găsim răspuns, le îngropăm sub încă o linie conturată tremurat unei imagini publice pe care ne-am creionat-o şi pe care ne străduim să ne-o însuşim. Din ce în ce mai plini de aşteptări pe care, pentru că nu le găsim împlinire, le justificăm cu încă un motiv pentru care ar trebui să nu renunţăm la ele. Încă o fotografie, pe care ne-o facem, tot singuri, să ne reamintim şi să reamintim lumii cât suntem de frumoşi. Din ce în ce mai pe drumuri, pe care, pentru că nu ne umplu şi nu ne împlinesc şi uneori chiar ne golesc, ne oprim să mai punem un indicator. Fără să realizăm că trimite tot către noi, din ce în ce mai puţin şi mai rar către alţii…

Ce diferenţă între portretele de familie de pe vremuri – cu părinţi radioşi înconjuraţi întotdeauna de peste trei, patru copii, între tablourile alb negru ale părinţilor noştri, care trăiau sau nu povestea de iubire îndelung visată, dar erau împreună şi fotografiile de azi, „selfies“ cu priviri triste, cu buze care au uitat să îşi mai rostească cuvintele propriului suflet şi le-a rămas doar vocea stridentă a unei lumi prea grăbite şi prea zgomotoase, cu prea mult machiaj, cu prea mult silicon, cu prea mulţi muşchi, de cele mai multe ori cu prea puţine haine şi… cu parcă din ce în ce mai puţină bucurie. Cu din ce în ce mai puţină iubire. Cu tot mai multă tristeţe în ochii care par să strige din ce în ce mai mult „ajutor!“ Cu tot mai multă disperare mută în atâtea suflete care strigă pe la fiecare semafor „Uită-te la mine!“, „Uită-te la mine!“.

De ce atâta tristeţe în ochi, chiar dacă buzele surâd? De ce atâta gol şi atâta durere ce străbate uneori din spatele machiajului? De ce mă deprimă oare atât de tare să văd aşa de multe poze făcute în oglindă? Poate pentru că omul nu a fost

făcut să trăiască singur şi să îşi facă singur poze în oglindă? Poate pentru că mă încăpăţânez să mai cred în iubire – şi încă într-o iubire mare, care străbate timpul şi moartea – într-o lume în care suntem împinşi din ce în ce mai agresiv, din toate părţile, pe toate canalele, pe căi mai largi, mai pline de plăceri şi mai uşoare… Dintre care, nu-i aşa, autosatisfacerea e mai rapidă şi mai uşoară…

Mă încăpăţânez să cred în iubire, în frumos, în puritate, în poezie, în tablouri de familie, în idealuri şi în jertfă, dar în tot timpul ăsta newsfeedul meu mă contrazice. Îmi arată o lume în care parcă şi noi, şi fotografiile noastre suntem din ce în ce mai „selfies“. Din ce în ce mai singuri. Din ce în ce mai însinguraţi. Mergem din ce în ce mai mult către noi înşine, dar, paradoxal, din ce în ce mai departe de noi. Poate pentru că drumurile duc spre noi, în timp ce Calea duce mereu către alţii?

Din ce în ce mai pe drumuri, din ce în ce mai puţin pe cale, ne îndepărtăm uneori prea tare de inima noastră şi ne oprim să ne mai facem o fotografie.

Poate aşa ne vom reaminti cine suntem?

Poate aşa ne va vedea cineva, în sfârşit, cu adevărat, în lumea asta din ce în ce mai grăbită, cu oameni care privesc din ce în ce mai puţin în jur, căci sunt mereu cu ochii în oglindă… sau… cu ochii tot mai mult în ecranul unui telefon?

Oamenii care trăiesc pentru alţii…

13 septembrie

Multă vreme am trăit cu impresia că nimeni nu e de neînlocuit. Multă vreme am purtat în suflet tristeţea că viaţa îşi urmează cursul firesc la scurt timp după ce un om moare. Toţi îl uită şi îşi văd de viaţa lor parcă prea repede. Mult timp am purtat în ochi resemnarea şi detaşarea gândului că toţi cei ce astăzi îmi spun cu atâta convingere că mă iubesc şi că nu ar putea trăi fără mine m-ar uita după câteva zile sau săptămâni şi vor trăi ca şi cum nu aş fi fost vreodată, cu mici scăpări de dor şi cu scântei de amintiri, pe alocuri, normal. Dar parcă mai puţine, mult mai puţine decât ne-am dori, noi, toţi cei ce ne amăgim cu gândul că suntem de neînlocuit.

Astăzi însă realizez că m-am înşelat.

Mâine se împlineşte un an de când l-am cunoscut. Şi tot mâine se împlinesc 46 de zile de când a murit. L-am văzut doar de câteva ori cât trăia. Cu toate astea, de când a murit, nu a trecut nicio zi în care să nu mă gândesc la el. La zâmbetul lui bun, la bucuria constantă şi luminoasă de pe chipul lui, la detaşarea lui de toată „grija cea lumească“, la îndrăzneala cu care îşi învăţa copilul să zboare, la felul în care sufletul i se contopea cu cel al soţiei, la blândeţea ce-i devenea dintr-odată sabie de foc când îi apăra pe cei uitaţi şi nedreptăţiţi, la credinţa ce îi scăpăra în ochi, la fermitatea cu care îşi rostea rugăciunea, în cuvânt şi în faptă, la noblețea cu care lupta împotriva morilor de vânt şi la neoboseala lui în a ţine flacăra aprinsă – acea flacără incomodă care a deranjat şi încă deranjează. Nu a trecut zi să nu mă gândesc la felul în care a ales să ardă ca o lumânare în cauze pe lângă care treceam cu toţii grăbiţi, fără să ştim că omul acesta bun, smerit şi atât de altfel decât toţi ceilalţi era păstrător de mari şi nebănuite taine. Printre care şi al acelei taine, atât de râvnită şi de căutată, care îi îngăduie oricărui simplu şi banal muritor să nu moară niciodată. Şi cred că prietenul nostru drag ne-a dăruit cel mai preţios secret al său. Ne-a învăţat, prin propriul său exemplu, cum să nu murim… Căci, iată, se poate. Iată, el, care este încă atât de viu, ne arată, cred eu, secretul pentru a nu muri niciodată: să trăieşti pentru alţii!

Refuz să îţi spun la revedere, prieten drag. Eşti mai „Prezent!“ decât noi toţi!

Artenie Costel Condurache.

Prezent!

Când Dumnezeu are alte planuri…

18 septembrie, Grecia

Şi nu ştiu cum se face că sunt mereu mai bune decât ale mele! Din nou, în dar neaşteptat, clipe de basm în ţara unde sfinţii păşesc nestingheriţi pe ape, transformă şerpii în aur, tămăduiesc boli de nevindecat şi te fac să vrei să nu mai pleci vreodată de lângă ei… Din nou păşind cu emoţie în ţara cu cruce pe steag şi în suflet, cu Maica Domnului prezentă atât în baruri unde chelnerii se închină

în fața icoanei Ei între comenzi, cât și în Muntele unde, dacă te întinzi, poți atinge îngerii… Din nou aici, mulțumind Domnului că are întotdeauna alte planuri cu noi. Planuri mereu mai bune.

19 septembrie

În insula Corfu. La Sfântul Spiridon. Dau să intru să sărut sfintele moaște. Dau nas în nas cu un bărbat care ieșea de acolo. Pe tricoul lui negru scria cu litere mari, albe… „Let your faith be bigger than your fear…".

Grecia

20 septembrie, Nea Makri

Miros de mare, flori mari roșii cu miros din altă lume, lămâi aproape coapte atârnând timide în copacul din fața balconului, un măslin încărcat din belșug în dreapta. Doi iepurași albi se fugăresc în joacă pe marginea piscinei. Se aude și un cocoș dând victorios trezirea. Un munte se conturează dârz, uriaș, gânditor, pe cerul care are parcă o altă culoare aici. Copaci care de care mai frumoși și mai bogați, o iarbă ce plesnește de viață și o Bucurie care plutește în aer de ai putea să o tai cu cuțitul.

Nea Makri. În scurt timp ne întâlnim cu Sfântul. Lângă mine oameni care au venit de la mii de kilometri ca să îi mulțumească. Și nu pentru puțin. Pentru viața copilului lor, născut din nou, deși nimic nu părea mai imposibil, doar pentru că ai lui au cerut ajutorul Sfântului. Ajutor pe care preabunul sfânt nu îl refuză niciodată.

Fericiți cei ce îi au prieteni pe sfinți…

Sfinţi printre noi

21 septembrie

Eghina. În port. Ora 7:00 dimineaţa. Pe o bancă, un bătrân. Stă singur. Părul şi barba îi sunt albe ca o poveste din copilărie. Iar ochii îi sunt parcă flăcări – par uneori tăciuni aprinşi din care scapără fulgere care se izbesc de cer, dar se întorc repede înapoi pentru a se topi candid într-o vâlvătaie de iubire. Trădată doar de zâmbetul abia ghicit şi de blândeţea luminoasă care îi inundă dintr-odată chipul. Doar uneori. Şi atunci îşi pleacă smerit capul ca pentru o rugă tainică, părând a fi aici, dar totuşi undeva departe, în alt colţ de lume – unde lumina mai învinge o dată. Revine totuşi repede înapoi. Nu scapă nicio clipă din priviri fetiţa cu chipul trist care priveşte tăcută în zare. Chiar şi când pare a privi în altă parte, inima lui îi mângâie chipul, îi şterge lacrimile de dor şi îi binecuvântează zâmbetul de bucurie. Îi e deja dor şi greu şi nu se poate dezlipi de aici, însă, Doamne!, cât de bucuroasă şi de recunoscătoare este că a ajuns aici, la Sfântul ei drag, de lângă care nu ar mai vrea să plece niciodată. Bătrânul o învăluie cu atâta drag de se topeşte lumea, cu toată inima lui luminoasă. Zâmbetul lui dumnezeiesc, curat şi blând mai scapără o rază în cer, ce luminează lumea.

Apare şi vaporul. Se urcă încet în el. Întâi bătrânul, îmbrăcat în negru, cu crucea mare de la gât, cu pantofii mari şi prăfuiţi care parcă au străbătut întreaga lume într-un ceas, cu părul alb ce flutură în vânt lumină, cu ochii lui arzând ce scăpărau scântei. În urma lui, privind în urma ei cu inima plângând, fetiţa care voia să fi rămas aici, cu Sfântul ei cel drag, în lumea sfântă, plină de minuni.

Ea nu ştia că-n faţa ei păşea mereu o inimă arzând de dragoste pentru ea, care s-ar fi făcut covor de iubire sub tălpile ei, să ardă spini, să stingă cuie şi să alunge tot ce-i rău din calea ei.

Ea nu ştia că în faţa ei păşea mereu o inimă plângând, gata să-i poarte toate durerile, să meargă la Domnul cu chip schimonosit de chinuri şi de greutatea poverilor ei, pentru a-L îndupleca s-o ierte, s-o vindece, să o mai primească o dată înapoi.

Ea nu ştia că în faţa ei păşea o inimă gata să bea fără ezitare întreg paharul ei de fiere, să se lase răstignită doar pentru a îi fi ei bine, să plângă toate lacrimile

lumii doar ca să o vadă zâmbind, să adune în căușul palmei toată bucuria lumii și să i-o dăruiască, să o poată vedea numai râzând, să spulbere cu o atingere toate grijile lumii, să o poată vedea adormindu-i în brațe, liniștită, surâzând.

Ea nu știa că în fața ei pășea o inimă gata să facă toate astea, fără a le face însă mereu, căci trebuia să îi lase în cale spinii și lacrimile și suferințele cele aducătoare de mântuire. Stătea însă și atunci lângă ea, ținând-o de mână la greu, purtându-i crucea cu brațe de fier și luptând pentru ea cu tot răul cel aducător de piedici.

Ea nu știa că în fața ei pășea cel ce îi ascultase și ultima rugă, așa cum i le ascultase pe toate cele de folos de până acuma.

Puțin mai devreme, neputându-se dezlipi de casa lui, lăsându-se cu greu smulsă din inima lui, îl rugase cu lacrimi fierbinți la despărțire: „Hai cu mine! Eu trebuie să plec… Dar vino, te rog, tu cu mine…“.

Ce nu știa ea era că odată plecată, Sfântul a ascultat-o, din nou. S-a dat jos din icoană. Și-a încălțat pantofii prăfuiți de atâtea drumuri și a răspuns, îndată, chemării. Așa cum făcea, de fiecare dată. Așa cum făcuse, dintotdeauna.

Văzut.

Sau nevăzut…

Despre Sfânta Teodora din Peloponez

25 septembrie

Cât cer ai în inima ta?

I-aș lua de mână pe toți cei care nu cred și i-aș duce aici. În Peloponez, în locul unde a fost martirizată o Mireasă a lui Hristos, Sfânta Teodora. Înainte de a muri pentru El, I-a cerut Mirelui său doar atât: ca părul ei să fie Copac, iar sângele, Râu. Inima sa fusese dintotdeauna Biserică…

Nimeni nu își poate explica astăzi rațional cum de o bisericuță atât de mică poate susține greutatea atâtor copaci. Vorbim de zeci de tone, care în mod normal ar fi trebuit să dărâme demult micul edificiu – acesta nu are însă nici o crăpătură… Nimeni nu înțelege cum de rădăcinile nu se văd nicăieri. Cum de nici vântul cel mai puternic nu poate smulge, de atâta timp, cei 17 copaci ce se înalță să îmbrățișeze cerul. Știința nu poate explica nicicum, deși se străduiește de ani buni, acest fenomen minunat care sfidează legile firii. Rațiunea nu poate explica nici astăzi ceea ce inima a înțeles demult. Că la Dumnezeu, numai la Dumnezeu, toate sunt cu putință…

Peloponez. La Sfânta Teodora. Locul unde poți vedea, cu ochii tăi, cât poate iubi Dumnezeu o inimă care a ars întru iubire și credință. Și cât de mult ar putea purta inima noastră de-ar vrea, oricât de imposibil ar părea… flori, copaci, poate cerul întreg. Care abia așteaptă să poată încăpea în ea.

Efrem

27 septembrie

Efrem este un copil care, după logica omenească, nu ar fi trebuit să se nască.

Efrem este un copil care, odată totuși născut, în pofida părerii medicilor – după logica și putința omenească ar fi trebuit să moară. De cel puțin două ori după aceea.

Pentru că, după putința omenească, boala sa ar fi putut fi trecută cu vederea în prima fază. Suficient cât copilul-care-nu-trebuia-să-se-nască să mai moară o dată.

Pentru că, și dacă nu a fost totuși trecută cu vederea, ci a fost descoperită în timp util, soluția era o operație atât de costisitoare încât părinților și bunicilor le-ar mai fi trebuit încă zece vieți să și-o poată permite. După putința omenească.

Pentru că, după putința omenească, operația a fost atât de grea, încât copilul putea să nu reziste. Sau operația putea să nu fie un succes.

Dar Efrem Ciprian este un copil binecuvântat. Binecuvântat să aibă părinți și bunici care nu și-au pus nădejdea în ei înșiși sau în alți oameni, ci în Dumnezeu. Părinți și bunici care l-au luat, au îngenuncheat și i-au spus preabunului Sfânt, cu inima frântă și cu ochii plini de lacrimi neputincioase: „Sfinte Efrem, e al tău. Fă cu el ce știi…“. Iar Preabunul Sfânt a făcut cea mai mare minune! Efrem trăiește, în ciuda logicii și neputințelor omenești. Preabunul Sfânt a făcut toate minunile care numai la Dumnezeu pot fi cu putință. Zâmbetul lui Efrem de astăzi. Felul în care îmbrățișează icoana. Felul în care îi rostește numele Sfântului, de parcă i-ar lega o prietenie de mii de ani. Felul în care nu se dă dus de pe racla Sfântului. Felul în care micuțul slujește în biserică, de parcă ar fi un om mare. Felul în care te îmbrățișează acest copil sănătos, frumos și bun – despre care medicii spuneau cândva că nu are nici o șansă la viață – este dovada vie a faptului că Dumnezeu există și că face minuni, prin sfinții săi atât de buni. Și prin oamenii care aleg să îi cheme în ajutor.

Am auzit și am citit despre multe minuni. Mi s-au întâmplat chiar mie multe. Poate că și în cazul meu faptul că pot scrie aceste rânduri astăzi se datorează tot unei minuni – sau mai multora – dar despre asta voi scrie altădată. Efrem însă este cea mai mare minune pe care am văzut-o și îmbrățișat-o vreodată.

Și cred că nu în zadar a rânduit Dumnezeu ca eu să îl cunosc, să mă topesc de dragul lui când îl aud, să mă cutremur când îi pipăi urmele operației de pe căpșor și să mă smerească evlavia cu care sărută icoanele Sfinților care îi sunt toți parcă prieteni vechi. Nu în zadar am fost alături de bunicii și de unchiul lui când au mers, cu lacrimi în ochi, să îi mulțumească Sfântului. Nu degeaba am fost acolo, lângă ei, în clipe de bucurie, știindu-le totuși și clipele de durere care ajunseseră la paroxism, când plângeau cu toții îngenuncheați în fața icoanei… Clipe de coșmar când singurul sprijin, unica nădejde și cel mai bun prieten le era doar Dumnezeu. Prin sfinții săi. Și mai ales prin Sfântul Efrem, al cărui acatist are paginile pline de lacrimi. Nu degeaba am fost lângă ei când egumena Mănăstirii din Nea Makri, cu zâmbetul pe buze – acel zâmbet năstrușnic și blând, de om care a auzit multe astfel de minuni până acum – le-a făcut (încă) un dar minunat din partea Sfântului. Nu, nu degeaba am fost acolo. Am fost acolo ca să mă întorc și să pot să spun lumii întregi, tuturor celor ce nu cred, nu mai cred, deznădăjduiesc, cârtesc sau, pur și simplu, cârcotesc… Să le spun tuturor celor care nu mai știu încotro să se îndrepte, striviți de neputința omenească, că Dumnezeu poate face minuni. Orice ar spune mii de cărți, oricâte argumente contrare mi s-ar aduce, la Dumnezeu toate sunt cu putință. Inima și mintea mea nu mai au nevoie de niciun argument ca să creadă. L-am văzut pe Efrem. Și îmi

e de ajuns!

Doamne, mai ajută!

Când toate măştile cad…

30 septembrie

Gene false. Pentru ochi care nu mai ştiu privi dincolo de aparenţe.

Lentile de contact. Pentru a ne ascunde lacrimi de dor. Dor de copilul pierdut din noi care nu-şi mai găseşte locul într-o lume care l-a pus de prea multe ori la colţ. Pe nedrept.

Silicon. Pentru buze care nu mai ştiu să se lase iubite pentru ce rostesc. Sau pentru ce tac. Sau, pur şi simplu, pentru că sunt.

Silicon. Pentru sâni care, din iubire, nu doresc decât să satisfacă în sfârşit poftele celor ce au trecut de prea multe ori grăbiţi cu picioarele peste inima noastră, în goana lor nebună după o clipă fugară de satisfacţie. Silicon. Mult silicon. Poate că în sfârşit oamenii ăştia grăbiţi şi indiferenţi ne vor vedea. Ne vor iubi. Vor asculta în sfârşit povestea sufletului nostru. Povestea aia pe care tot încercăm să o spunem de atâta timp, dar cine are răbdare să asculte povestea unui trup care nu e desprins din revistă?

Silicon! Acum poate vor asculta…

Unghii false. Lungi. Impecabile. Pictate. Care vând iluzii de mângâieri nemaivăzute.

Machiaj. Mult machiaj. Să ascundă bine, bine de tot, sub masca zilei sau a momentului, fragilităţi pe care nu ne permitem să le arătăm lumii. Defecte pe care nu îndrăznim să ni le asumăm. Timidităţi care ne-ar strivi dacă ne-ar fi descoperite.

Bronz. Şuviţe lungi de păr strecurate abil printre şuviţele noastre, ca în poveştile

cu zâne din copilărie.

Ce bine că putem fi în sfârşit varianta noastră cea mai frumoasă… Ce bine că putem crea din noi o altă fiinţă… Ce bine că putem vedea în sfârşit în oglindă pe altcineva, frumos, mult mai frumos, decât cine suntem…

Dar oare cine suntem? Şi ce mai înseamnă oare frumos? Şi oare ce era frumos ieri va fi frumos şi mâine? Şi oare ce e frumos într-un club, noaptea, va fi frumos şi peste ani, când mâinile noastre vor legăna prunci şi le vor ţese viitorul din cuvinte, rugi şi exemplu?

Şi oare de ce plângem atunci când, după ce ne-au căzut toate măştile, auzim paşi îndepărtându-se grăbiţi de noi… Dezamăgiţi. De iluzia pe care am vândut-o. Sau pe care am oferit-o gratuit. Sperând la iubirea şi preţuirea, şi fericirea care durează o veşnicie. Fără să ne gândim că nicio iluzie nu durează o veşnicie… şi că niciodată veşnicia nu a fost clădită pe vreo iluzie. Fără să ne gândim că avem o şansă la veşnicie de-abia atunci când, deşi ne-am dat toate măştile jos, auzim încă paşi care se apropie de noi… cu şi mai multă iubire parcă… Fără să ne gândim că de-abia de atunci, de-abia de acolo poţi începe să construieşti cu adevărat…

Într-o lume în care uneori pare că Audrey Hepburn ar trece neobservată într-un club de noapte, în timp ce Barbara Streisand nu ar avea nicio şansă fără o operaţie estetică, pare a fi din ce în ce mai mult un act de curaj să nu te laşi dusă de valul înfrumuseţărilor artificiale, ci să rămâi tu. Aceeaşi când luminile se sting. Aceeaşi când toate măştile din jur cad. Sau poate mai frumoasă. Fiindcă sufletul tău a învăţat între timp să umple cu lumină şi cu iubire tot ce părea imperfect. Poate că tocmai de-asta a lăsat Dumnezeu acea imperfecţiune acolo unde a lăsat-o… Dându-ne în schimb mai mult din ceea ce era menit să o acopere, să ne înfrumuseţeze… Dar ce păcat că într-o lume aşa grăbită nu ne oprim să ne uităm cu atenţie în noi, după darurile care sunt întotdeauna ascunse în spatele micilor noastre imperfecţiuni… Ce păcat că atât de mulţi dintre noi aleg în grabă o mască oarecare, când fiecare şi-ar putea picta originalul în culori de zâmbet, farmec, cântec, vers, daruri şi suflet cum nu mai există un altul pe pământ… Nici în cer… Nu, nici în cer… Acolo unde chiar că toate măştile cad…

Toamna de acasă

Am primit o invitaţie minunată într-un loc de vis din nordul Italiei. Un gând bun şi un om frumos care mi-au topit sufletul… Dar cel mai mult m-a impresionat o frază strecurată după descrierea locului de basm:

„Cred că te-ar inspira mult în ceea ce scrii acest peisaj mirific pe care îl văd eu în fiecare zi şi pe care totuşi l-aş înlocui oricând cu mocirla din faţa casei mele părinteşti din România mea iubită…“.

Şi acum înţeleg de ce uneori îmi vine să îmbrăţişez pomii, să mângâi florile şi să sărut pământul ăsta al nostru din care îmi trag puterile precum Anteu. Poate că îmi vine să îl sărut şi pentru voi, toţi cei plecaţi de-atâta timp. Pentru voi toţi cei ce v-aţi visat de atâtea ori în faţa casei părinteşti, dar v-aţi trezit într-un alt loc… Şi ce dacă era minunat?… Pentru voi, toţi cei plecaţi de ani şi ani de acasă, care v-aţi jurat că, oricât de ridicol ar părea, când veţi ajunge, veţi îngenunchea şi veţi săruta pământul ăsta de care v-a fost atât de dor… Ce dacă e plin de gropi sau de noroi?…

Pentru voi, toţi cei plecaţi, îmbrăţişez astăzi toţi copacii care încep să se dezgolească şi toate frunzele gălbui de pe jos şi toţi trandafirii care încep să se ofilească şi privesc cu drag toate bălţile şi toate crengile căzute de pe jos şi tot noroiul… Pentru voi sărut astăzi tot ce mai înseamnă Acasă, cu bune şi cu rele… şi vă trimit scrisoare cu file de dor şi doină de la noi… Şi un pachet de toamnă cu mere mici, verzi, cu roşii mici şi tari şi cu prune zemoase, cu câteva gutui şi struguri negri parfumaţi şi două nuci, şi câteva frunze roşietice în formă de inimă şi îmbrăţişări proaspete mirosind a ploaie… să vă mai stingă Dorul!!!

Vă îmbrăţişăm cu toamna de Acasă!

Fii tu! Cum eşti tu!

Cât de frumoasă erai azi! Îţi strălucea soarele în ochi. Purtai în păr libertatea de a fi tu însăţi. Cu fiţele tale. Cu orgoliile tale nesuferite. Cu răbufnirile tale de nervi.

Cu imperfecțiunile tale cu tot – cu alea de care ești de-a dreptul îndrăgostită (N-am pomenit așa ceva! Cum să-ți iubești așa imperfecțiunile?). Cu alea cu care te lupți neîncetat… cu lacrimile tale neînțelese. Cu parfumul tău ciudat, greoi, apăsător. Cu încruntările tale. Cu ciudățeniile tale. Cu geloziile tale pe care nici măcar nu încerci să le ascunzi. Cu vulcanul ăla din tine, de nestăvilit, care erupe când mă aștept mai puțin (și se retrage imediat – „ah, asta n-a fost nimic…“). Cu egoismul tau (da'mi place că te lupți măcar, cât de cât, cu el). Cu patimile tale pe care le porți vitează așa (zici tu:) în cârcă și le plesnești când încearcă să te pună jos. Uneori reușesc. Te ridici repede, pufnind, mormăind, oftând, suduind printre dinți, elegant, evident (zici tu ;). Da' te ridici. Le mai dai una peste cap și mergi mai departe.

Cu libertatea de a fi tu însăți atârnată în păr, ca o floare.

Cu soarele în ochi.

Cu bucurie de a fi, cu vrere de a fi mai mult, cu tristețe pentru tot ce nu ai fost și nu ești, transformată în zâmbetul drag, trist și absent, care-mi rămâne în gând când îmi pleci.

Cât de frumoasă erai azi! Lângă mine, cu tot ce ești tu. Unde-ai fost când n-ai fost? Și… să nu-mi pleci cândva. Stai aici, cu soare, cu fițe, cu nervi, gelozii, cu reproș, cu surâs, trist sau nu, cum vrei tu. Doar să-mi fii. Așa cum ești tu. Numai tu.

Cât de frumoasă ești! Când ești tu. Cum ești tu!

Îmi plac…

Ploile de vară.

Scrisorile de mână.

Mirosul de cărți vechi.

Oamenii care rămân ultimii în sala de spectacol, fără să se năpustească să iasă.

Bărbaţii îmbrăcaţi impecabil care se opresc în miezul zilei într-o biserică goală să se închine, să se roage, să mulţumească.

Oamenii care întârzie… la fiecare întârziere îmi pare că am câştigat puţin timp să fiu singură, cu gândurile mele.

Lemnele trosnind în sobă.

Mâncarea la ceaun de la Copac. Mai ales când e gătită de tineri frumoşi pentru bunicuţele sărace de pe stradă.

Oamenii care nu se iau prea tare în serios.

Florile de nu-mă-uita, piţigoii – care se sinucid atunci când sunt puşi în cuşcă, ciocârliile – care uneori mor cântând pentru că s-au înălţat prea sus spre soare. Şi lebedele, care sunt gata de sacrificiul total pentru a-şi apăra perechea. Iar dacă aceasta moare, rămân singure până la sfârşitul vieţii.

Dulceaţa de fragi servită într-o farfurioară de cristal, cu un pahar de apă rece lângă.

Păcătoşii, în general. Nu au intransigenţa oamenilor corecţi. Unii dintre ei dăruiesc totul şi (se) dăruiesc total, fără să clipească. Alţii au o sclipire de durere în ochi care îmi dă fiori. Îmi imaginez cum se deschid cerurile, când se roagă cu tot sufletul lor.

Oamenii dezorganizaţi… sunt simpatici.

Cicăleala mamei… îmi vede zâmbetul şi totuşi continuă.

Cicăleala iubitului… şi zâmbetul când înţelege că a vorbit degeaba.

Oamenii care au făcut multe eforturi într-o direcţie, fără a deveni acri, pesimişti, prăpăstioşi sau excesiv de critici.

Privirea cerşetorului, după ce i-ai dat bani, fără să-l judeci că cerşeşte în loc să muncească.

Îndrăgostiţii din metrou.

Fetele care citesc la coafor. Paznicii care citesc. Șoferii care citesc. Oamenii care citesc, în general. Cărți.

Bătrâneii care se îmbracă frumos și se duc seara la un concert la Ateneu. Ea îl ține de braț. Au părul alb, curat, haine îngrijite și lasă în urma lor un parfum de interbelic.

Oamenii care nu-ți răsplătesc o binefacere… ți-L îndatorează pe Hristos.

Oamenii care nu au nevoie de hărți.

Cei pe care nu îi interesează prognoza meteo, ci își fac singuri vremea.

Oamenii care folosesc „Ca și cum“, „cum ar fi…“ În loc de „Da, dar…“.

Oamenii care aplaudă la aterizarea avionului sau la apusul soarelui.

Ospătarii bătrâni care își fac meseria cu o pasiune nebună, cu șarm și cu gesturi teatrale, de parcă ar fi actori!

Oamenii care te ajută atunci când le-o ceri fără să îți pună întrebări, fără să îți dea sfaturi sau să te critice.

Nebunii care joacă totul pe o carte.

Bărbații care se roagă. (Am mai zis, știu, o mai zic o dată) Bărbații care plâng. Bărbații care nu vorbesc despre femei.

Nobilii scăpătați.

Ideea Duelurilor. Mi-e dor de vremurile când oamenii nu se temeau atât de mult de moarte.

Oamenii care refuză să te lase să bârfești în prezența lor.

Oamenii care cred în eroism.

Fiii Risipitori.

Măicuțele vesele, pline de iubire și de bunăvoință. Călugării cu chipul plin de blândețe și de bucurie.

Copiii care se pot juca cu aceeași jucărie timp de două ore, fiind perfect fericiți în lumea lor.

Florile care cresc din crăpăturile asfaltului. Normal.

Oamenii care privesc și în sus când merg pe stradă. La cer, la păsări, la casele vechi. La Viață…

Va urma. Lista asta nu se oprește niciodată.

…

Și oamenii care nu au nevoie de umbrelă!!!

Oamenii care zâmbesc, își mușcă buzele și limba dar, totuși, nu îți spun: „Ți-am zis eu…“.

Oamenii care vorbesc frumos despre cei care le-au făcut rău.

Vânzătoarele de flori care îți dăruiesc o floare. Sau un buchet. Pentru că așa au ele chef.

Căpițele de fân.

Prietenii care, după ce le-ai greșit, te „umilesc“… Cu un dar sau cu un buchet de flori.

Oamenii care nu îți cer explicații, nu te ceartă că nu ai răspuns, nu te întreabă „de ce nu m-ai sunat?“.

Oamenii lângă care poți să taci.

Femeile care nu sunt geloase.

Bărbații fideli din principiu sau din iubire sau din amândouă, fără a fi „sub papuc“.

Violoniștii care cântă cu foc pe stradă, fără să le pese că le dai bani sau nu.

Oamenii care fac baie în mare la răsăritul soarelui…

Și oamenii care se duc în parc să citească însă se uită la trecători și nu mai apucă să mai citească nimic. Și nu le pare rău…

Da, da, da… aceiași oameni care pot sta așezați la o terasă ore în șir, fără să se plictisească, pentru că, privind trecătorii, își imaginează poveștile din spatele fiecărui chip și fiecărui gest… da, da, da… știm…

România mea frumoasă…

7 octombrie 2013

România mea frumoasă și-a îmbrăcat ieri ia, sau jeanșii, sau ia cu jeanșii și a ieșit, cu tot cu copil și cu tot cu zâmbet, la întâlnirea din fiecare duminică. Întâlnirea cu Calea, cu Adevărul și Viața. Și cu Neamul.

România mea frumoasă a fost ieri zâmbetul sfios al domnului Demostene Andronescu, cele câteva versuri pe care mi le-a recitat fugar, cu ochii scânteind, ca… de fiecare dată… Și pentru că se întreba și ieri „Unde-s nebunii, unde sunt nebunii, e plină, Doamne, lumea de cuminți…“, i i-am arătat.

România mea frumoasă a fost ieri un singur glas de zeci de oameni care rosteau împreună Tatăl Nostru. A fost un singur glas de inimi care se îmbrățișau în iubire, credință și iertare ținându-se tainic de mâini cu toți cei nevăzuți. Cu toți cei care și-au rostit și și-au trăit cândva rugăciunile pe aceleași lespezi, vechi de sute de ani… Pentru că în România mea frumoasă, „cei care-au căzut răpuși de gloanțele dușmane pășesc în rând cu cei care au rămas…“.

România mea frumoasă l-a sărbătorit ieri pe Petre Țuțea. Pentru că România mea frumoasă nu uită. Pentru că România mea frumoasă e „contemporană cu Veșnicia“.

România mea frumoasă a făcut ieri după-masă afișe pentru apărarea Roșia Montană.

România mea frumoasă a ieșit ieri în stradă la apus. Alături de prieteni vechi și dragi. Sau alături de necunoscuți deveniți prieteni parcă la fel de dragi – pentru

simplul fapt că au ales să lupte pentru aceeași cauză. Să apere aceleași valori. Mai simplu. Pentru că au ales să lupte.

România mea frumoasă a fost ieri Măriuca. Are aproape un an, ochii negri, mari și privirea hotărâtă și era și ea acolo, la protest, bătând fericită din palme. România mea frumoasă de mâine va fi luptătoare, îndrăzneață și puternică și cu rădăcini bine înfipte în pământ. Dar și în cer. Pentru că are părinți responsabili.

România mea frumoasă era Cristina, venită singură la protest, cu bannerul pregătit de acasă, cu grijă. Era Cristian, un fost coleg, pe care am rămas surprinsă să îl găsesc acolo. Era Tudor Chirilă, prezent și ieri, ca și în alte duminici. Era o doamnă elegantă, de peste 50 de ani, agitând cu hotărâre petul. Era un cuplu de pensionari din spate. România mea frumoasă erau toți cei pe care îi știți deja, s-a tot vorbit despre ei. Plus alții noi care au hotărât să nu mai creadă tot ce aud la televizor despre proteste și au ieșit să vadă cu ochii lor. Îi recunoșteai după privirile uimite și după surpriza încremenită într-un zâmbet aproape tâmp, atât de frumos: la așa ceva nu se așteptau! Zâmbeau tâmp pentru că nu ar fi crezut vreodată că vor vedea pe străzile Bucureștiului așa ceva – o mare de oameni frumoși, de neoprit, înaintând cu bucurie în aceeași direcție. Zâmbeau tâmp pentru că nu se așteptau ca diferența între realitatea prezentată la TV și realitatea străzii să fie atât de mare. Zâmbeau tâmp pentru că nu se așteptau să găsească aici o altă lume. O altă Românie. Nu, nu se așteptau să găsească un astfel de neam. Atât de Unit!

România mea frumoasă a fost ieri Imnul Golanilor ce răsuna în piață, ca pe vremuri. România mea frumoasă au fost ieri tinerii care au îngenuncheat și au aprins lumânări la troița de la km 0. Au fost tinerii cu banderole tricolore la mâini care nu au lăsat pe nimeni să se așeze pe troiță sau să se cațere pe ea ca pe orice gard – pentru că în România mea frumoasă locurile sfinte sunt sfinte. Și pentru că acel loc e sfințit de sângele cald al celor care au murit cândva, parcă ieri, dar parcă totuși acum sute de ani… De sângele cald al unor tineri frumoși care au avut un vis. Și care au îndrăznit să jertfească totul pentru el. De sângele cald al unor tineri frumoși care au crezut că „nimic pe lume nu-i mai sfânt, și mai frumos pe-acest pământ decât să mori ca luptător, înfășurat în tricolor…“. România mea frumoasă au fost ieri alți tineri cu banderole tricolore pe brațe, care cântau acest cântec în miez de noapte, purtând cu mândrie și cu hotărâre tricolorul în mersul lor sigur către visul care le zvâcnea în inimă. România mea frumoasă erau ieri bătrânii care îi priveau de pe margine, cu lacrimi în ochi. Bătrânii frumoși cărora le zvâcnea inima, dându-le ghes să se alăture tinerilor

frumoşi care cărau cu îndrăzneală şi cu responsabilitate primăvara în ochi. Duminica viitoare, cu siguranţă…

România mea frumoasă a fost ieri şeful unui jandarm zelos. Cand zelosul s-a repezit să stingă lumânările de la troiţă România mea Profundă a fost cea care a vorbit prin glasul şefului care i-a ordonat ferm:

„Lasă-le să ardă! Doamne-ajută, copii, vă mulţumim!“

Şi pentru că tot era ziua lui Ţuţea. Şi pentru că tot a zis el că dacă ar fi să o ia de la capăt nu numai că ar alege din nou să moară pentru poporul român, dar tot el ar fi cel care s-ar simţi onorat pentru asta… Pentru că tot spunea el că şi în faţa plutonului de execuţie ar striga „Excelsior!“… Nişte nebuni frumoşi (că tot se întreabă domnul Demostene unde sunt nebunii) s-au urcat ieri mai aproape de cer şi au revărsat de acolo mânia adunată în atâtea zile de protest. Şi în atâţia ani – prea mulţi! – de nedreptăţi. S-au urcat undeva sus, sus de tot, sfidând moartea şi călcându-şi în picioare temerile, pentru o cauză în care cred. Ce diferenţă între ei şi cei care strivesc totul în picioare, pentru propriul lor interes meschin. România mea frumoasă s-a înălţat ieri, de ziua lui Ţuţea, şi a strigat cu îndrăzneală „Excelsior!“… – aşa cum a învăţat de la România frumoasă de ieri – de la înălţimea unui neam unit, care înţelege că numai un om nou, gata oricând să se jertfească pentru ceva mai înalt decât el, poate aduce schimbarea pe care ne-o dorim cu toţii.

Asta e România mea, România de care mi-a fost dor, România pe care o credeam vie doar în manualele de istorie (care şi astea tind mai nou să ne transforme istoria într-o simplă înşiruire de porecle…), România pe care o credeam uitată, adormită, rătăcită undeva prin lume! Nu e, domnule, moartă, e cât se poate de vie! E cât se poate de autentică, de frumoasă, de imposibil de încadrat sub o singură etichetă, fie ea de hipsteri, de vipsteri, de eco anarhişti, de naţionalişti sau de orice alt fel de etichetă aşezată de cei care cred că dacă ei au una, toată lumea trebuie să aibă. De ei, cei care au toţi o singură etichetă. Imposibil de dat jos. Roşie.

Deşi ar fi putut fi oriunde în lume ieri, savurând tot ce e mai bun de la viaţă, România mea frumoasă a ales să şi-o rişte, cu noblețe şi curaj, pentru a arăta ca toţi cei care au subestimat neamul românesc şi continuă să o facă, fac o mare greşeală…

Nu, ieri România mea frumoasă a ieșit în stradă. Și pentru că „un neam trăiește prin cei care țâșnesc“, niște nebuni frumoși au țâșnit și au strigat: „Să nu dea Dumnezeu cel Sfânt…“. Iar faptul că România mea frumoasă a făcut ieri toate astea arată lumii întregi că românii n-o mai înghit pe aia cu pasivitatea. Pe aia cu uneltirile. Cu dezbinarea. Cu bănuiala. Cu frică. Pe aia cu ura. Cu bârfa. Cu spumele înveninate la gură. Sau pe aia cu lașitatea. Nu mai crede nimic din tot ce i s-a aplicat în reeducarea mai mult sau mai puțin soft din ultimii ani.

România mea frumoasă s-a deșteptat. Și-a amintit că e mai mult decât o țară. Și-a amintit că e un Neam. Și a conștientizat că pentru a rămâne așa trebuie, mai mult decât oricând, să fie un neam unit!

Noapte bună, România mea frumoasă, oriunde te-ai afla! Sau bună dimineața! La tine e mereu lumină. Oriunde ai fi, tu rămâi mereu în credință, Iubire, curaj și nădejde. Mai ai răbdare cu mine, încet, încet învăț și eu, vin și eu din urmă. Venim și noi. Mai mulți. Încet, încet învățăm să fim. Și apoi să ne unim.

Nu, nu mai e mult, România mea frumoasă, nu mai e mult până când vom avea ce ne-am dorit… Până când vom avea un neam unit!

Doamne, ajută!

DOR de Părintele iubit…

Cu gândul la ce ne-a spus ultima oară.

Intrasem în chilia sa, toți, mulți, frumoși, purtându-ne cu mândrie straiele tradiționale, stând drepți, drepți și tare încântați de noi înșine că ne-am trezit, că ne-am întors, că suntem mari străjeri ai neamului, demni și verticali nevoie mare, unul mai drept și mai falnic și mai responsabil decât celălalt… Părintele ne-a privit cu drag și cu tristețe și ne-a șoptit cu durere…

„Măi, nu sunteți deloc smeriți…“.

În câteva secunde eram cu toții îngenuncheați în fața lui…

Iubirea. Aia!

Iubirea. Aia când simți că o să cadă cerul pe tine. Aia când el și cu ea au murit, la puțină vreme unul după altul, ținându-se de mâini. După 72 de ani de căsnicie. Aia când nerăbdătoare ea ieșea în fiecare zi la poartă să îl aștepte, după zeci de ani de căsnicie. Îi era parcă și mai dor, în fiecare zi. Aia când ea abia aștepta să îi pregătească prânzul și să i-l ducă în câmp. La fel ca în fiecare zi din ultimii zeci de ani. Iar el se lumina când o vedea apărând în drum. Și îi dădea florile pe care i le culesese. La fel ca în fiecare zi. Din ultimii zeci de ani. Aia când el a stat în închisoare și ea l-a așteptat zeci de ani fără să i se pară că face ceva deosebit. Fericită să îl știe viu. Aia când el a murit, dar ea refuzat să creadă că e adevărat. Pentru că, în ochii ei, el nu putea muri sau dacă ar fi murit sigur putea să învie. El nu era un om obișnuit… Iubirea aia care e dincolo de lume. Și dincolo de moarte. Iubirea aia când simți că cerul se prăvălește în tine. Și începe tot. Aia!

Poezie încă neinterzisă. Pentru Crin

Crin Antonescu. Inițiatorul unui proiect de lege antilegionară – care de fapt nu este altceva decât „o lege împotriva celei mai mari părți din elita intelectuală interbelică, împotriva eroilor, martirilor și sfinților nostri din perioada comunistă, a istoriei și culturii noastre. Prin noua lege, nu vom mai putea vorbi decât în termeni denigratori de Nae Ionescu, Paulescu, Simion Mehedinți, Eliade, Noica, Cioran, Radu Gyr, George Manu, Nichifor Crainic etc. etc. Operele acestora vor fi puse la index. Nici unul dintre strălucitii nostri cărturari interbelici, dintre foștii deținuți poltici sau luptători în rezistența armată anticomunistă, care au fost membri în Mișcarea Legionară sau Frățiile de Cruce, nu vor mai putea fi omagiați (prin statui, nume de străzi și de instituții, articole, cărți, simpozioane și conferințe, filme etc. Nici unul dintre sfinții închisorilor, începând cu Valeriu Gafencu, care au aparținut ML sau FDC nu vor mai fi recunoscuți ca atare în mod public, cinstiți și canonizați“.

(Claudiu Târziu)

O dedicație pentru Crin. Și pentru toți cei care nu ne lasă morții în pace, ci continuă să arunce cu noroi în toți. Și în cei ce nu merită. De la toți fiii care nu au mai apucat să își sărute tații. De la toți tații care nu au mai apucat să își vadă vreodată fiii. Morți pentru credință.

Tatălui meu,

Stai rezemat, pe gânduri,

Privești în zarea-ndepărtată.

Și-ți treci prin față rânduri-rânduri

Tot ce-ai trăit odată.

Ești, azi, cu pașii clătinați

De trudă și povară,

Din zi în zi mai afundați

În viața mai amară.

Ești nins pe tâmple și pe păr

Și hainele-ți atârnă.

Din cel ce-ai fost într-adevăr,

Ai mai rămas o urmă.

Privești cu ochii înlăcrimați,

Și nopți, și zilele senine.

Înlături anii sfărâmați

Și te gândești la mine.

Mai rabdă și cu ochii-n prag

Fă rugă neîncetată!

Mă rog și eu, ca fiu pribeag,

Din viața mea legată.

Și voi veni curând, cu drag,

La tine, tată.

(Corneliu Deneşan)

Gând fără dată

„Ești ceea ce iubești…“. Și cum iubești.

Zi mare mâine

19 Octombrie

Marș pentru Basarabia. Mi-am pregătit cămașa lungă, albă, cu flori brodate discret. Cămașa de la ea. Am pregătit frumos marama – tot de la ea – cea neagră cu flori roșii mari care m-a însoțit peste tot, din Țara Sfântă până la Jilava, de la

Petru Vodă până la țărmul mării la Părintele Arsenie. Bunica a fost peste tot cu mine. A fost și bunicul. În strângerea aia grea de mână. Și-n privirea aia pe care o am uneori. Și-n încăpățânarea aia, de care unii zic că nu e bună. Dar dacă nu ar fi avut-o el… mai mergeam eu mâine la marș? Mai eram eu azi aici să îmi rostesc Tatăl Nostru așa cum au visat? Vor fi și mâine cu mine. Eu voi fi ei.

Să ne ostoim puțin dorul de Basarabia…

Și când nu pot să mă rog, iubesc mai mult

Iubesc și sărut mâini care cândva m-au rănit. Poate pe nedrept.

Ochi care m-au judecat. Poate pe nedrept.

Inimi care m-au alungat. Poate pe nedrept.

Iubesc și îmbrățișez, tare tare de tot, orice suflet care m-a făcut cândva să plâng. Poate pe nedrept.

Iubesc și sărut ușor orice rană făcută cândva de cei care m-au iubit prea puțin. Sau prea mult. De cei care m-au înțeles prea puțin. Sau deloc. Și mulțumesc, cu iubire, în gând. Pentru rana care m-a învățat să zbor. Pentru suferința care m-a făcut să caut bucuria pe care nu ți-o poate lua nimeni.

Și după ce iubesc în gând tot ce ar fi în mod normal mai greu de iubit, iubesc așa, pur și simplu, un necunoscut.

Iubesc un copil care plânge astă-seară, cu lacrimi grele, neștiute și nesterse de nimeni aici pe pământ. Adunate sus în ceruri, în coșulețele acelea cu lacrimi curate de jertfă purtate de îngeri spre rai.

Iubesc și mângâi în gând omul bolnav care privește pe geamul spitalului trecătorii, dorindu-și să mai fie ca ei.

Iubesc și învelesc în gând bătrânul sărac care a adormit în sfârșit întins lângă chioșcul de ziare, bucuros că iarna mai întârzie puțin. Bucuros pentru pâinea

caldă pe care a căpătat-o astă-seară. Bucuros că luna i-a zâmbit, mare ca un dovleac, așa cum era în copilărie. Bucuros că parcă astă-seară nu se mai simte atât de singur și de al nimănui.

Iubesc și mângâi în gând bătrânica de la țară, care adoarme singură în căsuța ei, cu grija zilei de mâine, cu teamă pentru pământul ei de care nu știe ce se va alege de mâine încolo, cu dor de copii și de nepoții ei pe care nu i-a mai văzut de atâția ani. O învelesc ușor și o sărut pe frunte în gând, așa cum ar săruta-o nepoata ei, de-ar fi aici, dându-i ușor la o parte șuvița albă de pe fruntea brăzdată de riduri. Rostim împreună Tatăl Nostru în șoaptă și o țin de mână până adoarme, în sfârșit liniștită.

Iubesc inima femeii care astă-seară plânge de prea multă iubire care nu-și găsește locul într-o lume prea săracă de suflet. Șterg în gând lacrima de sânge a altei femei care iubește un bărbat pe care l-a întâlnit prea târziu. Și o șterg și pe a lui, cel care adoarme cu ea în gând. Iubesc lacrima iubirii lor imposibile, care se duce și ea în rai, în coșulețul cu lacrimi purtat de îngeri. De data asta, de îngeri mai mari. Iubesc sufletul trist al altei femei care se simte atât de singură încât dacă nu ar fi credincioasă s-ar sinucide… Și iubesc mâinile muncite ale unei mame, epuizate după o zi dăruită toată altora… zi în care nu a avut timp nici să se așeze câteva clipe. Iubesc inima bărbatului dezamăgit care a realizat astăzi că femeia adorată nu era Dulcineea. Șterg în gând lacrima altuia care a fost trădat de cea de la care se aștepta cel mai puțin. Când se aștepta mai puțin. Iubesc inima puștoaicei de liceu care adoarme în sughițuri de plâns că băiatul de care e îndrăgostită n-a văzut-o nici azi… Iubesc atâtea inimi care sângerează acum, parcă mai mult la ceas târziu din noapte…

Chiar dacă ei nu știu, îi iubesc. Așa, de nicăieri, din necunoscut.

Fiindcă uneori nu pot să mă rog. Și atunci, iubesc mai mult.

E atâta nevoie de iubire în lume… Chiar dacă pare să vină de nicăieri, din necunoscut.

Iubirea e iubire, își face ea drum… Către atâtea inimi care adorm astă-seară plângând. Și poate totuși vreuna din inimi va zâmbi. Ca de-o mângâiere venită de nicăieri, din necunoscut. Și poate va adormi, totuși, astăzi, zâmbind. Fără să știe de ce. Fără să știe că o inimă care astăzi nu s-a putut ruga, s-a hotărât, pur și simplu, să iubească mai mult. Așa… un necunoscut.

Basm de seară. Fata Căpitanului

Îi citesc inimii mele. Un basm de seară: Fata Căpitanului. Partea întâi.

„Sunt fata Căpitanului… Și mumă mi-este zarea, cu stele mii căzute, ce așteaptă să renască în soare sfânt pe cer…“.

Rosti apăsat fecioara, fără să mai coboare de pe-al său aprig murg, înaripat și alb…

„…Mi l-au ascuns pe tata când eram mică, mică. Ucis pe-ascuns sărmanul… au pus pe el otrăvuri. Minciuni. Ascuns-au adevărul. Veninul și-l vărsară pe flacăra credinței ce-i strălucea-n priviri.

N-am aur, n-am mătăsuri sau unghii lăcuite… n-am timp pentru răsfățuri, nici stare pentru fleacuri și n-ai să mă mai vezi că trăncănesc nimicuri. Am trăncănit prea multe și am rătăcit prea mult cătând în lumea toată tot ce era aici. Ascuns sub ochii mei.

Le-am aruncat pe toate ce îmi păreau odată atât de importante. Când am primit odată scrisoare de la tata. De când nu mă născusem. Mi-a dăruit-o în taină un bătrânel aparte, cu ochii de lumină și păr atât de alb, cu zâmbet de iertare și mâini ce au binecuvântat dușmani. Mi-a dat-o în tăcere. Și apoi, chiar când să plece, s-a mai oprit o clipă. Și mi-a cântat un cântec. Un cântec de la tata. De-atunci… sunt un alt om.

Am aruncat mătăsuri, să mă-nvelesc în taine, în vis și-nțelepciune. Am aruncat inele, căci numai fapta bună, făcută în tăcere, podoabă îți poate fi. Să poți s-o iei cu tine. Și dincolo de vremi. Le-am aruncat pe toate ce îmi păreau odată atât de importante. Căci am aflat de tata. Cum să mai fiu la fel? Și cum să mai conteze răsfățul, îmbuibarea sau clipa de acuma când lecția de la tata, semnată cu-a sa moarte, vorbea doar despre jertfă… Da, numai despre ea…

De atunci mi-l caut pe tata. Și morții cei din temniți mi-i port pe toți pe mine. Și cântecul li-l port. În ochi, în dor, în suflet. Podoabă mi-e doar el… În păr, fire-aurii. De versuri. Țesute chiar din soare. Din soare sfânt pe cer. Și, purpuriu de

sânge, sfinţitul giuvaier, ce-mi străluceşte tainic, la ceas de rugăciune. Să-l vadă numai El.

Credeam că sunt săracă, copilă-a nimănui. Când colo, ce mai zestre… de jertfe. De credinţă. De vis. De biruinţă. Dar şi o mare cruce. Atât de greu de dus. Aşa că… Du-te. Du-te. Du-te cât mai departe. Căci nunta pentru-ai mei nu e ce te gândeai… Ci altceva, mai tainic. Cu cerul te cunună şi tina toat-o ia. Dar poarta ce deschide tânjita veşnicie e sculptată-n durere, în lacrimi şi-n amar… Aşa că du-te, du-te, du-te cât mai departe… Acum ştii cine sunt… Şi nu-s a nimănui…

Sunt fata Căpitanului. Şi mumă mi-este zarea, cu stele mii căzute, ce aşteaptă să renască în soare sfânt pe cer…

Sunt fata Căpitanului. Aici dintotdeauna, cu rădăcini udate de sângele-alor mei. Ce se-oglindesc şi-n cer…

Sunt fata Căpitanului, cu sufletul de stâncă, ţâşnind iar din adâncuri, spre cer, cu tot cu ţara mea. Cum m-a învăţat chiar el… cândva…

Sunt fata Căpitanului, cu suflet liber-liber ce bântuie prin codri şi mişcă munţi c-un vis… Purtată sunt aievea pe albul cal ce zboară, cu-aripi de rugăciune prin bezne peste-abis. Din răni mi-au dat armura. Prin cânt mi-au dat un vis…

Credeai că-s doar o fată, simplă, de nicăierea, mergând ca orişicine, spre doruri de pripas? Aşa credeam şi eu. Gândeam că-s doar o fată, banală, de nimica… Pân-am citit odată scrisoarea de la tata. Şi-un cânt mi s-a cântat. De-atunci… toată minciuna în hău s-a spulberat… Nu, nu sunt orice fată. Ba da, eu una… sunt. Dar e ceva la mine, ceva ce mă ridică. De oriunde aş cădea. Ceva ce-mi dă putere… şi tot asta mă-obligă. Ceva ce mi-au ascuns. Ştiind cu toţi prea bine că-aici e forţa mea… Da, asta îmi este taina. Şi aici îmi stă puterea…

Sunt fata Căpitanului… Şi mumă îmi e zarea. Cu stele mii căzute, ce aşteaptă să renască în soare sfânt pe cer…

Nu, n-a plecat călare spre cine ştie unde… Făt-Frumos n-a murit… Din muntele-i iubit, din codri va-nvia… în alte şi-alte inimi visând acelaşi vis. Făt-Frumos nu mai este, însă nu a murit. Şi nici nu o să moară, căci cei ca el nu mor. În alţii se reîntorc… Mereu. Dintotdeauna. E aici, e chiar aici… Îmi este mie tată… Şi-altuia cu-acest dor… Ne leagă-aceeaşi taină, ne doare acelaşi vis… Tânjim spre

biruința ce a gândit-o el…

Sunt Fata Căpitanului… Și mumă îmi e zarea. Cu stele mii căzute, ce așteaptă să renască în soare sfânt pe cer…“.

Plecă-n ecou de lacrimi, venind de nicăierea… Vântu-ncepu să cânte, un cântec greu de jale, cu geamăt ca din temniți.

Fata. deja departe, călare pe-armăsarul cel alb de-atâta vis… Și n-atingeau pământul în goana lor nebună. Spre casa lor din cer…

Fata cea fără zestre, dar așa de bogată, lăsă în urmă-i lumea… Și se-avântă spre cer.

Lăsă în urmă lumea cu tot al ei deșert… și-un tânăr palid, stingher, ce-și ridică privirea spre-al stelelor mister…

„Și mumă mi-este zărea, cu stele mii căzute, ce așteaptă să renască în soare sfânt pe cer…“.

Ciudat… Așa simțea și el…

O lume nouă. Cu copii atât de săraci

26 Octombrie

„Frate, a fost epic, gen, pân-a venit spartul ăla. Faza e că era cam penal băiatu’, și-o ardea nasol“.

Ce-a zis? Ce limbă-i asta? Oare cum îi va spune băiatul ăsta unei femei ca o iubește?

Sau…

„Tânăra 1: Fată, mă doare capul de-azi-dimineață, fată, înțelegi?

Tănăra 1: Aș lua o pastilă, merge dac-am băut aseară?

Tânăra 2: Da' ce-are? C-a fost aseară. Da' ai şi fumat?

Tânăra 1: Am tras un pic, gen, da' oricum era prea haos, n-am stat mult.

Tânăra 3: A venit şi Grasu', fată?

*Tânăra 1: Da, eşti nebună?! Chiar a fost miez până să vină. Adevărat, adevărat. A ***ut toată seara.*

Tânăra 3: Ce dracu-a mai făcut acuma?

Tânăra 1: Ştii cum e, a-nceput iar cu ale lui. Bălan. S-a luat şi de Coxi.

Tânăra 2: Nu cred!

Tânăra 1: Serios!

Tânăra 3: Să mori tu?

Tânăra 1: Da, mă!

Tânăra 2: Păi, şi ea?

Tânăra 1: L-a chemat pe Bulgaru', da' a plecat pân-a venit.

Tânăra 2: A avut noroc ţăranu'. (…)

Tânăra 1: Auzi, fată, tu ţi-ai pus meditaţii pentru Bac?

Tânăra 3: Mi-a aranjat mama cu o profă de mate de la „Vianu", da' e cam babă, e de-aia de-ţi cere caietu', mă, eşti nebună? Scrii de-nnebuneşti. Să mă ia dracu', pân-acu' n-am fost".

Şi cum o să-şi educe copiii fetele astea?

O lume nouă. Cu tineri care au maximum 300 de cuvinte în vocabular. Din care mai mult de jumătate sunt urâte. O lume cu din ce în ce mai puţine cuvinte, cu din ce în ce mai puţine emoţii, trăiri şi vise… şi parcă din ce în ce mai puţină iubire. O lume în care totul se va reduce în curând doar la nevoile de bază. (Gen!)

O lume nouă, cu din ce în ce mai multe lucruri, din ce în ce mai mult confort, din ce în ce mai multe mijloace de comunicare – unul mai rapid decât altul – prin care ne spunem din ce în ce mai puțin, din ce în ce mai superficial și din ce în ce mai urât.

O lume nouă, fără mirosul acela minunat de cărți. Fără mirosul de ziar dimineața la cafea. Fără mirosul plicului pe care îl deschizi cu emoție, nerăbdătoare să citești pagini întregi, parfumate, scrise de mână de iubitul tău. Fără vederi trimise cu dor de o bucată din sufletul tău de undeva de prin lume. Fără poezii recitate seara, sub un tei cu parfum care îmbată. Deși nu știi ce îmbată mai tare… Teiul, versurile sau emoția primului sărut, așteptat de ani… Fără povești lungi, pline de suspans, spuse noaptea, în vârf de munte lângă un foc de tabără…

O lume nouă… Cu copii atât de săraci!

Omenia din România mea

27 Octombrie

Nu știu cum arată România despre care se vorbește la televizor, dar pot să vă spun cum arată România pe care o Văd și o iubesc eu…

Un fost jurnalist de război, pe care nu ai vrea să îl superi, într-atât de dur, de caustic și de lipsit de milă poate fi, iese noaptea de la redacție și, deși apăsat de griji și de revolta care arde mocnit în el de atâția ani, o Vede totuși pe bătrânica zgribulită din colț, aproape oarbă, cu pardesiul ei rupt, cu mâinile ei tremurânde și cu iconițele cu Arsenie Boca pe care încearcă să le vândă, dar nu le cumpără nimeni. Trecătorii grăbiți o ignoră, cufundați în ale lor. El, nu. O Vede. Și o ajută. Se oprește, îi dă ceva de mâncare și pleacă mai departe, hotărât să demareze o acțiune prin care să monteze mai mulți oameni și să dea de mâncare tuturor băbuțelor moarte de foame de prin București. Și o va face!

Un bun prieten de-ai lui are o cârciumă la care sunt abonate câteva bătrânele care vin regulat, uneori la cele mai nepotrivite ore, să mănânce o ciorbiță caldă. Ridică din umeri și le primește pe toate. Zâmbește resemnat, dar cu atâta lumină în ochii lui buni. Cine-i ca el? E mai bogat cu câteva băbuțe și cu câțiva câini. Pe

care nimeni altcineva nu i-a văzut. El a Văzut. Și a ajutat.

O vedetă iese de la biserică și vede într-un colț al porții o femeie cu patru copii pe lângă care toți ceilalți trec grăbiți, ignorând-o. El, nu. O Vede. Se oprește, o ajută și merge chiar mai departe decât atât. Mobilizează multe alte persoane, publice sau nu, îndemnându-le să ajute la rândul lor acești oameni pe care nimeni nu pare să îi Vadă. Ei bine, îi face el să fie văzuți. Și nu doar văzuți. Și ajutați.

Am văzut multe astfel de scene, mărunte. Am văzut oameni tineri, frumoși, realizați, care în loc să plece un weekend la munte sau la mare s-au adunat și au renovat băile unei case de copii sărmani. Pe care îi ajută de altfel în mod constant. Am văzut oameni care umplu portbagajele cu bunătăți și le duc la sfârșit de săptămână unor copii care nu au mamă și tată. În România mea un singur preot are în grija sa 600 de suflete. Am văzut un preot care a ieșit din casa sa, cu tot cu cei patru copii ai săi, dormind prin vecini, ca să lase să doarmă în casa sa niște creștini care treceau prin orașul său. Am văzut un fost deținut politic care miluia orice sărman care îi ieșea în cale povestindu-mi cu lacrimi în ochi un episod din istoriile luptei anticomuniste, un gest pe care nu avea să îl uite niciodată. Mai mulți deținuți politici erau transferați dintr-o închisoare într-alta. Știm cu toții cât de prost hrăniți erau în închisoare – zeamă chioară, arpacaș, câteva boabe de fasole erau un lux! – câte o lingură de mălai, resturi de animale, uneori copite… Foamea era obsesivă în temnițele unde, totuși, deținuții au învățat să aleagă bucata cea mai mică de mâncare. Gestul pe care nu avea să îl uite niciodată bătrânul luptător a fost cel făcut de un deținut proaspăt ieșit de la izolare, căruia colegii îi păstraseră câteva bucățele de pâine. Fiind transferați, trenul oprindu-se într-o gară, un copil sărman s-a apropiat de geamul scheletelor umblătoare îmbrăcate în zeghe. Bătrânul deținut a scos din buzunar batista în care ținea bucățile de pâine – o adevărată comoară! – și i le-a dat pe toate, fără să ezite, copilașului care îl privea cu uimire, dar și cu un soi de milă… De-atunci nu a trecut vreodată pe lângă vreun sărman fără să îl miluiască, dacă nu cu ceva de mâncare, măcar cu o vorbă bună.

În România mea oamenii, bogați sau săraci, tineri sau bătrâni, îngrijorați, grăbiți, preocupați ca noi toți, nu au uitat însă să fie oameni. Se opresc uneori din goana lor pentru a-i vedea pe ei, pe cei nevăzuți. Unii salvează zeci de vieți – cunosc o femeie, extrem de controversată – care a salvat multe vieți, în cea mai mare taină, în timp ce lumea arunca în ea cu pietre de ani și ani fără să obosească. Ea ridică din umeri și continuă să facă binele neștiut de nimeni. Alții iau copii care

cerșesc la semafor, îi urcă în mașină, îi îmbracă, îi încalță, le iau o înghețată și îi duc la un film. În România mea oamenii fac încă gesturi frumoase. Gesturi mari. Sau gesturi mici – m-a impresionat de pildă grija prietenei mele care i-a cumpărat unui cerșetor dintr-un supermarket pâinea deja feliată, gândindu-se că „nu are la el cuțit și cine știe cât de foame i-o fi…“. Sau prietenul meu drag care și-a scos cu nonșalanță toți banii din buzunar și i-a dăruit unei prietene la ananghie. „Dar tu nu mai ai niciun ban…“. „Ah, mie nu-mi trebuie…!“. În România mea, unii oameni nu au uitat să fie oameni… Și, culmea, aceștia sunt cei care se plâng cel mai puțin. Sau niciodată. În România sunt oameni frumoși, atât de frumoși, cărora le strălucește uneori în priviri unul dintre cele mai frumoase sentimente umane… Poate cel mai frumos: mila.

În drum spre Sfânta Liturghie azi, la radio, era intervievată o doamnă care îmi e tare dragă. Ileana Badiu. Întrebată la un moment dat dacă mai crede în România, a dat un răspuns care mi-a reamintit de ce am iubit-o din prima clipă. A spus că nu a plecat și că nu va pleca niciodată din România, printre altele și pentru că aici oamenii încă se ajută unii pe alții. Pentru că în România încă există Omenie… O omenie pe care nu o mai găsești nicăieri. Și a umblat mult…

M-au trecut fiori și mi-a venit să plâng când am auzit-o. Imediat după răspunsul ăsta atât de pe sufletul meu, a început la radio melodia „What if God was one of us…“. Ei bine, dacă Dumnezeu ar fi unul dintre noi, cred că ar iubi România asta a mea… Care Vede și încă ajută și mângâie cu milă necazul aproapelui… Și poate că asta este cea mai mare comoară a noastră: Omenia. Să nu ne-o pierdem. Niciodată nu știi pe cine ajuți. Poate totuși uneori Dumnezeu e unul dintre noi…

Nu știi din ce Iad…

Te uiți la el și îți spui în sinea ta că ar putea fi mai așa și mai pe dincolo sau că e prea așa și poate prea pe dincolo sau că momentul pe care și l-a ales să fie tocmai așa e cum nu se poate mai prost… Și tot așa… bâzâi întruna…

Dar tu știi oare din ce iad vine poate omul ăla? Sau dacă tu ai fi putut ieși de-acolo? Sau cum ai fi fost tu acum dacă ai fi trecut prin iadul lui?

Sau, mai rău, de unde știi că omul ăla nu e poate chiar acum în iad? Că nu îți

întinde, din spatele zâmbetului forţat şi al gesturilor pe care ţi se năzare că ar fi nu ştiu cum, mâini disperate să se agaţe şi să iasă de-acolo… căutând poate încurajarea de care are nevoie în privirea ta care n-are idee ce se ascunde sub ceea ce judecă? Cine ştie ce dramă trăieşte chiar acum, când zâmbeşte absent şi maschează cu o privire tristă sau cu un gest ce-ţi pare arogant, faptul că tocmai a pierdut totul? Sau… tot ceea ce conta…

N-ai cum să ştii ce e în sufletul celui din faţa ta. Aşa că spune-i minţii tale să tacă şi inimii tale să se deschidă. Şi către ce nu se vede…

Nu ştii din ce Iad vine acum spre tine un suflet care nu vrea decât să îl îmbrăţişezi!

Poveste tristă de toamnă

Părea că nimeni nu-l vede. Stătea mereu aşezat în partea dreaptă a clădirii, cu braţele pe genunchi, şi cu capul sprijinit pe mâini, tăcut, încruntat, cu privirea îndreptată către un punct îndepărtat, nevăzut de nimeni altcineva.

Părea că nimeni nu-l vede. Oamenii treceau grăbiţi pe lângă el. Fără să se întrebe ce era cu tânărul ăsta frumos. Da, era chiar frumos. Brunet, cu ochii mari, negri, cu barbă, cu pomeţi care păreau sculptaţi, cu aerul ăla trist, cu melancolia aia de poet romantic, cu detaşarea aia de tot ce era pământesc… în ciuda zdrenţelor de pe el… era chiar frumos.

Părea că nimeni nu-l vede. Părea că nici nu voia să fie văzut. El nu cerşea niciodată. Nu cerea de la nimeni nimic. Mai venea din când în când mama lui, care dormea tot pe stradă, să-i dea câte ceva de mâncare. Părea că n-are nevoie nici de mâncare. El trăia acolo, în punctul acela îndepărtat, de care nu-şi dezlipea decât cu mare durere privirea.

Părea că nimeni nu-l vede. Părea că nu vede pe nimeni. O singură dată l-am văzut zâmbind. Şi a fost unul dintre cele mai frumoase zâmbete pe care le-am văzut vreodată. Poate că Florian Mihail ar fi putut fi un actor renumit, ar fi putut fi vedetă rock, ar fi putut fi vreun model plin de charismă, ar fi putut fi un seducător, cu aerul lui misterios de rebel fără cauză, ar fi putut fi un soţ tandru şi

un tată minunat… Ar fi putut. Dacă cineva, vreodată, l-ar fi văzut cu adevărat. Sau dacă el însuşi ar fi avut tăria să se vadă, chiar şi când părea că nimeni nu îl vede…

Dar nu a fost aşa. Săptămâna trecută, Florian Mihail a murit. A fugit într-o noapte de la spital. I-au găsit trupul pe un câmp, mâncat de câini. Acum este în sfârşit în punctul acela îndepărtat, nevăzut, de care nu se putea dezlipi când era printre noi. Şi când părea că nimeni nu îl vede…

Pentru sufletul lui Florian Mihail nu are cine să dea un covrig. Dacă puteţi, daţi o pâine unui alt copil sărac pe care nimeni nu pare să îl vadă. Uneori, diferenţa dintre rai şi iad poate fi un simplu gest. Al unui om care ne vede. Măcar după ce murim.

„După Dumneavoastră, Doamnă!…“

În faţa mea un domn şi o doamnă. Amândoi de vârsta a treia. El, elegant, distins, serios, înalt, cu pălărie. Ea, micuţă, cochetă, veselă, îi zâmbeşte fermecătoare. Îşi vorbesc cu Dumneavoastră şi, după cum se comportă, par a fi un cuplu de tineri care flirtează inocenţi, iubindu-se fără să şi-o spună.

Doar că ei au părul alb… Şi 50 de ani de căsnicie!

Când el îi spune şi astăzi „După Dumneavoastră, doamnă!“, iar ea îi răspunde cochetă, cu un zâmbet la fel de plăcut, la fel de fermecător şi la fel de misterios ca în prima zi…

Când toamna are parfum de iubire care nu se veştejeşte odată cu trecerea timpului… El pare să o certe drăgăstos. Ea roşeşte, se fâstâceşte ca o şcolăriţă şi încearcă să îl îmbuneze. Păstrează însă amândoi distanţa cuvenită, o distanţă magică, care pare a nu avea decât efectul de a-i face să vrea să se apropie şi mai mult. Chiar şi după 50 de ani.

Când toamna are un zâmbet îndrăgostit, luminând pe chipurile a doi bătrâni care se plimbă de mână… La fel de indiferenţi faţă de lumea din jur şi la fel de fascinaţi de propria lor lume ca în prima zi…

Când toamna zâmbește cu acea iubire care a trecut prin încercările timpului, a piedicilor, a durerilor, a limitelor trupurilor, a trecut prin foc și furtuni și este astăzi parcă și mai puternică…

Când toamna iubește parcă mai frumos decât primăvara…

Și încă îmi răsună în inimă glasul lui respectuos și curtenitor …

„După Dumneavoastră, Doamnă“…

„Dacă vreodată mă vei înșela, să merite!“, mi-a spus odată o mare iubire. O iubire de poveste. Prin vocea unui bărbat cu adevărat puternic.

Lecția mi-a rămas adânc întipărită în suflet. Să fie aplicată pentru orice situație în viață. Dacă e să pierzi ceva pentru altceva, să merite!

Cât de puține tentații trec acest test…

Geografia Inimii

Nu știu în ce măsură protestele pentru Roșia Montană au reușit să schimbe ceva în istoria și geografia României. Însă cu siguranță au schimbat ceva în geografia inimii mele.

Harta Bucureștiului nu mai este aceeași pentru mine.

Bulevardul Magheru nu mai este un simplu bulevard, enervant de aglomerat și de zgomotos. Este bulevardul pe care am mers pe jos în noaptea aia când ploua torențial, strigând cu toții parcă mai tare, mai cu foc, parcă în ciuda ploii. Și cât de frumos a fost! E bulevardul pe marginea căruia ne îndreptam către piață la începutul marșurilor, cu grijă să nu ne agățăm bannerele de ramurile copacilor, cu tricolorul în vânt și cu inimile pline de-un entuziasm hotărât, bucuros, atât de viu. Și ne simțeam puternici. Împreună.

E bulevardul pe marginea căruia ne întorceam de la proteste. Ar fi trebuit să ne simțim obosiți după ce străbătusem tot orașul pe jos, țipând, agitând peturi, steaguri, bannere… dar nu eram. Simțeam că am fi putut merge până la capătul pământului. Împreună.

E bulevardul pe marginea căruia ne-am întors cântând în noaptea aia „Nimic în lume nu-i mai sfânt…“, cu steagurile fluturând îndrăznețe și cu lacrima pe care mi s-a părut că am văzut-o în ochii unui bătrân care trecea pe lângă noi.

Acum fiecare intersecție are o poveste, o amintire, un mesaj, un slogan, un banner uriaș fluturând parcă din cer, niște chipuri de oameni frumoși care îmi răsar în inimă când trec pe-acolo într-o zi banală, cu trafic, claxoane și nervi. Acum nu mă mai enervez în trafic. Acum aștept cuminte să se facă verde. Și Zâmbesc.

Inima mea nu e într-o simplă intersecție. Este într-o intersecție în care într-o noapte tineri frumoși îmbrăcați în alb au strigat tare, cât au putut de tare, să se audă până în veșnicie, versuri cândva interzise.

Inima mea nu este lângă un simplu monument, este lângă un Arc de Triumf pe sub care într-o noapte niște tineri frumoși au trecut năvalnic, dupa zeci de ani, rostind Tatăl Nostru și cântând imnul.

Inima mea nu se află într-una dintre cele mai aglomerate și mai populare intersecții, ci bate lângă troița sfântă unde cândva tineri frumoși au murit pentru un vis.

Așa că nu mai claxonez, nu mă mai enervez, nu mă mai stresez. Închid ochii. Și Aștept să se facă verde. Acum nu mai lovesc nervoasă volanul. Aprind o lumânare în gând pentru cei care au murit aici și mă repoziționez din realitate înapoi în Adevăr.

Acum am alte repere.

Căci în geografia Adevărului, o stradă nu este niciodată frumoasă doar pentru că este frumoasă, ci pentru că pe ea, cândva, oameni frumoși au luptat, cu inima curată, pentru un vis.

Acum privesc parcă totul cu alți ochi. Pe zi ce trece și pe măsură ce adaug urmele propriilor mei pași prin locurile sfinte ale României noastre frumoase, pe

măsură ce îmi las în urmă bucăți din inimă prin locurile unde mă poartă luptele mele, înțeleg din ce în ce mai bine de ce este țara asta atât de frumoasă – mai frumoasă poate decât orice altă țară! – și de ce aș muri încet dacă aș pleca din ea… Pentru că nu știu unde altundeva pe pământ ca aici au murit atâția oameni frumoși, cu inima curată, luptând pentru un vis.

Și în geografia Adevărului asta este ceea ce contează. Și mântuiește.

— pleci?

— plec.

— din nou?

— din nou.

— până când?

— până când o să ajung.

— păi poate pentru asta trebuie să rămâi.

— pai poate că uneori nu poți să rămâi decât dacă pleci…

Ca și cum…

27 noiembrie

Uneori mă simt ca un melc care poartă în spate toate emoțiile lumii. Și obosesc. Ca acum. Îmi vine să le dau pe toate jos. Să las ușor capul pe pernă și să mă uit, pur și simplu, la sufletul meu, cum topește aprins fulgii de zăpadă. Până dimineață, poate, fără sacul cel greu și încins de atâtea emoții, doar, doar s-o așeza în sfârșit zăpadă pe inima mea. Să o facă albă albă, curată, ca un fulg uriaș

de nea.

Astă-seară vreau să adorm fără de gând, de vis, de ieri sau de cândva. Ca un prunc care adoarme ca fermecat la sânul mamei, cel cald, fără să vrea altceva.

Ca un copil care întinde fericit mâna să prindă fulgii de nea, fără să-i pese de nimic altceva.

Ca un bătrân care a trăit frumos, cu părul alb și suflet curat, căruia nici nu-i pasă că poate fi ultima zăpadă din viața sa. Fiindcă unde se duce el e totul mai frumos…

Astă-seară vreau să adorm fără de vis, de ieri sau de cândva. Și fără alt gând, decât cel la fulgii care cad ușor pe inima mea. Ca și cum ar fi prima zăpadă din viața mea…

Știu doar atât…

Că a fost închis, dar și-a părăsit celula ca să poată fi prezent la înmormântarea mamei sale. S-a întors totuși înapoi. Înapoi în celulă. Înapoi pe cruce.

Știu că gardienii care îl păzeau îi găseau mereu celula descuiată – fiindcă el săvârșea Sfânta Liturghie în alt colț al țării. Știu că spuneau că nu ei ar trebui să îl păzească, ci invers. Cu toate că putea pleca oricând, s-a întors întotdeauna înapoi. Înapoi în celulă, înapoi pe cruce.

Știu că îți știa gândul încă dinainte de a ți-l ști chiar tu. Știu că ochii îi erau când albaștri, când negri, vorba uneori aspră, pe atât de aspră pe cât îi erau de fierbinți lacrimile cu care se ruga pentru păcatele celor pe care îi certa. Știu că L-a pictat pe Mântuitor în haine de zeghe chiar sub nasul celor de la securitate, care îl păzeau. Și care, pur și simplu, nu au văzut. Căci nu îi e dat Realității să vadă mereu Adevărul… Știu că L-a întâlnit, sub chipul unui sărac îndurerat, pe El. Pe Cel care, deși ar fi putut să plece oricând, a ales să rămână. Pentru noi, pe cruce.

Știu câte minuni a săvârșit, câte flori au răsărit din semințele pe care le-a sădit și mai știu că nu știm decât o mică parte din ele…

Și mai știu ceva. Că azi e ziua lui.

A celui care, deși ar putea orice, alege să se întoarcă mereu la noi. Îl găsim mereu acolo, la mormântul unde florile nu se ofilesc niciodată. Unde nicio întrebare nu rămâne fără răspuns. Unde nicio boală nu rămâne fără leac, dacă vindecarea este spre mântuire. La mormântul unde te duci ateu și de unde te întorci preot. La mormântul Părintelui Arsenie Boca.

Acolo unde am înțeles că dacă Dumnezeu mai ține neamul ăsta, este pentru oameni ca el. Care, deși ar fi putut fi oriunde și ar fi putut face orice, au ales să rămână. Pentru noi, pe cruce.

Kiselefful blocat. Soldați, camioane, poliție, pregătiri pentru defilare. Iar 1 Decembrie, iar elicoptere, avioane, mititei, steaguri, poze, cântece patriotice, mititei, din nou, zâmbete și piepturi umflate de mândrie. Bani aruncați pe tot felul de manifestări inutile în țara mea care-i aproape-n metastază.

Visez la ziua când un șef de stat va spune: „Anul ăsta vom sărbători altfel 1 Decembrie. Nu vreau defilări, spectacole, mititei și cântece. Toți banii vor merge la copiii orfani și la bătrânii bolnavi. Soldații nu vor defila, ci vor lua în brațe un copil fără tată și îl vor învăța cum să își iubească țara. Sau îi vor strânge mâna unui fost deținut politic, să-nvețe de la el cum să își iubească țara… Iar noi vom merge prin spitale, să mângâiem bolnavii deznădăjduiți…“. Și în România mea asta nu s-ar întâmpla doar într-o zi din an…

1 Decembrie-le meu ar fi mult mai tăcut. Ar vorbi doar prin fapte frumoase, dăruite țării. Trecutului ei. Viitorului ei. Visez la un 1 Decembrie altfel. Pe un Kiseleff blocat, plin de steaguri care flutură triste, zadarnic, în vânt. Visând parcă și ele la zile mai pline de glorie, de rost, de sens, de milă și de iubire adevărată… Dar va veni și ziua lor, din nou, cândva…

Așteptând ziua de 1 Decembrie

29 Noiembrie

Cu un pieptar din Țara Lăpușului, vechi de aproape o sută de ani. În noaptea asta

de Sfântul Andrei îl voi purta însă cu rochia neagră, de doliu.

Și totuși… salut soarele. Chiar dacă nu se vede. Și totuși…zâmbesc. Zâmbesc. Căci am primit moștenire taine vechi, de dincolo de moarte. Zâmbesc, căci pe pieptarul vechi din țara mea de basm e desenat Raiul. Și inima apărată de pieptarul cel vechi, cusut de toți cei ce nu mai sunt, îmi șoptește că lumina învinge întotdeauna întunericul.

În noaptea de Sfântul Andrei port rochia cea neagră de doliu. Și totuși, zâmbesc. Căci pe pieptarul care îmi apără inima e desenat, cu jertfele celor ce sunt, deși nu mai sunt, Raiul.

„Camarade, lasă-mă să le vorbesc camarazilor mei…“

30 Noiembrie

Acestea au fost ultimele cuvinte pe care le-a rostit înainte de a fi sugrumat mișelește pe la spate, acum 75 de ani, în noaptea de Sfântul Andrei.

M-am întrebat de nenumărate ori ce voia să le spună…

Astăzi, în noaptea de Sfântul Andrei, după 75 de ani, nu mă mai întreb. În noaptea asta mă aplec asupra unui singur cuvânt, care mă cheamă obsesiv, întrebându-mă de ce nu l-am văzut până acum. De ce nu am înțeles până acum. Când era acolo, chiar în fața mea, purtând cu el toată taina și măreția unui om prea puțin înțeles, care, iată, nu poate fi cuprins nici după atâta timp.

Acel „Camarade…“ rostit omului despre care știa că avea să îl ucidă are în el ceva din iubirea cu care Iisus i-a spus „prietene“ lui Iuda, întâmpinându-l în grădina Ghetsimani. „Prietene…“, deși îi știa prea bine gândurile și intenția.

Acest „Camarade…“ rostit cu blândețe omului care stă cu șnurul pregătit în spatele lui are ceva din iubirea din cuvintele Mântuitorului „Iartă-i că nu știu ce fac…“.

Acest „Camarade…“ rostit fără de teamă și de ură poartă în el toată iubirea din

inima unui om care ştie că va fi ucis, ştie că va fi ucis chiar acum şi alege conştient să se jertfească, iubind chiar şi mâinile care aveau să îl strângă de gât. Pentru că nu ştiau ce fac.

Acest „Camarade…“ poartă în el toată taina care a ţinut o elită întreagă – tot ce a avut neamul ăsta mai bun şi mai curat – ţintuită de bunăvoie pe cruce, pentru mântuirea neamului. Iar marea lor taină este Iubirea. Iubirea de neam. Iubirea aproapelui. O iubire trăită până la măsuri ameţitoare de iubire a vrăjmaşilor. O Iubire care a iertat, a răbdat, a nădăjduit totul şi care străbate veacurile până la noi, prin trupurile lor neputrezite care izvorăsc mir.

Marea lor taină este o dragoste jertfelnică, arzătoare, pentru neam, care a pornit din inima acestui om atât de controversat, şi ajunge, chiar şi după 75 de ani de la noaptea aceea neagră, cu aceeaşi blândeţe şi căldură din şoapta acelui „Camarade…“ până la noi. Se aude. Se aude perfect. În ciuda tuturor zidurilor care au fost puse între el şi noi. Iubirea lor era atât de puternică încât răzbate prin ziduri, prin cer, prin pământ, prin asfalt, prin copaci, prin cântec, prin poezie, prin sângele nostru, vorbind într-un cod special pe care îl înţelegi din ce în ce mai bine pe măsură ce îţi cureţi inima şi pe măsură ce ţi-o deschizi spre a te jertfi, a dărui şi a iubi…

I-am citit şi pe cei ce îl judecă. L-am citit şi pe el. La fel ca mulţi alţii, citindu-l, cu lacrimi în ochi, mi-am spus: „Omul acesta nu este aşa cum spun ei…“.

Bine, voi mai citi. Sunt atâtea lucruri pe care poate nu le ştiu, sunt poate atâtea greşeli pe care le-a făcut… Voi mai citi, voi mai vedea şi mă voi ruga la Dumnezeu să ierte acestei părţi a istoriei noastre orice greşeală. De voie şi fără de voie, ştiută sau neştiută. Însă vă spun cu mâna pe inimă că dacă ar fi să aleg acum, după tot ce am citit, cu cine să îmi petrec o veşnicie, nu i-aş putea alege pe cei care îl judecă. Chiar dacă să presupunem că nu sunt minciuni mare parte din ceea ce spun ei. Nici nu ştiu în ce măsură ei ar muri pentru credinţele lor. Pentru iubirea lor. Nici nu ştiu în ce măsură ei au această iubire. Căci şi dacă ar avea, să presupunem, dreptate, lor le lipseşte iubirea. De neam, de aproapele, ce să mai vorbim de vrăjmaş. În timp ce omul acesta serios, cu ochii mari, albaştri şi trişti, îşi întinde parcă de dincolo de moarte spre mine mâna cea mare şi MUNCITĂ, care a clădit biserici, şcoli, case, Oameni… şi nu ştiu de ce, fără a rosti prea multe cuvinte, căci el nu a scris decât trei cărţi şi câteva scrisori, în rest a făptuit… Nu ştiu de ce, simt că şi astăzi, dacă ar trăi, Omul acesta şi-ar da, fără să ezite, viaţa pentru mine. Aşa că, dacă m-ar întreba cineva acum cu cine aş

vrea să petrec o veşnicie, cu omul acesta bun aş vrea, de care mi-e dor fără să îl fi cunoscut vreodată. Cu omul acesta bun pe care îl simt mai viu decât pe mulţi oameni. Cu omul acesta bun şi frumos, cu inima mare cât un neam, cu omul acesta bun care a scris cu lacrimi şi cu sânge rândurile pline de iubire de mai jos, cu doar o lună înainte de noaptea neagră în care s-a auzit acea şoaptă blândă care a îngheţat pentru o clipă lumea si mâinile care se pregăteau să îl ucidă – „Camarade…“.

În mâinile omului acestuia bun aş avea încredere o veşnicie, nu în cele care aruncă pietre, otravă, venin. În mâinile omului acestuia bun, care au scris şi au trăit plângând rândurile de mai jos, rânduri a căror măreţie mi-e greu să cred că va putea fi uşor egalată de vreun român. Cu atât mai puţin de cei care azi aruncă cu pietre. Dacă mă înşel, Dumnezeu să mă ierte! Şi Dumnezeu să îl ierte şi pe el pentru tot ce a greşit!

Cât despre toate rănile lui cele nedrepte, el a iertat demult… le-a iertat încă dinainte de a le trăi.

Le-a iertat cu mult înainte de a şopti blând „Camarade…“ mâinilor care se pregăteau să îl sugrume…

MĂRTURISIRE CREŞTINĂ. SCRISOAREA TRIMISĂ DIN TEMNIŢĂ (CU O LUNĂ ÎNAINTE DE A FI ASASINAT) CĂTRE CAMARAZII SĂI AFLAŢI ÎN LIBERTATE. „Din adâncul inimei mele vă dau tuturora sfat: acceptaţi jertfă şi vă veţi bucura de biruinţa Învierii“

Dragii mei,

Incontestabil că de peste 6 luni, am suferit dureri şi umiliri pe care nu le-am întâlnit nici odată până acum. Din prima zi când am intrat pe acest făgaş, altfel în continuarea atitudinei mele anterioare, am căutat să-mi impun ca linie: acceptarea totală a jertfei care mi se cere, fără nici un fel de reacţiune am încercat un singur răspuns: dragostea. „Dragostea este îndelung răbdătoare, dragostea nu se mânie, nu pune în socoteală răul, dragostea suferă toate, crede toate, nădăjduieşte toate, rabdă toate“. În aceste zile cuvintele de mai sus pot părea stranii. E greu. Şi totuşi acesta este adevărul suprem! Este foarte greu ca de sub ploaia de lovituri, de sub umerii cari se apleacă tot mai mult, de sub carnea care te doare, sufletul tău să mai arunce, măcar din când în când, câte o

rază de dragoste celor ce te lovesc. E greu. Pare că sfarmă orice logică pământească. Și totuși e ceva uriaș de mare. Nu simțiți că o atare atitudine, vă`nalță pe culmi pe care nici o răzbunare din lume nu v-ar putea ridica? Nu mi-e teamă de nimeni (cel ce pentru un vârf de viață se mai teme, este un laș de ultimă speță). Nu am cerut dela nimeni nimic. Orice bună voință care mi s`ar arăta astăzi mă jignește, o consider ca pe o ironie care mi se aruncă și de aceea o refuz. Dar, din adâncul inimei mele vă dau tuturora sfat: urmați linia de mai sus, acceptați jertfa și vă veți bucura de biruința învierii. Nu tulburați cu nimic jertfa care se face și nu cereți încetarea ei. Am auzit că vă agitați. Greșit. Ca români, vă îndemn la liniște desăvârșită așa cum întotdeauna v`am spus. În politica internă și externă, eu am cu totul alte păreri, decât cei ce guvernează azi. Dar ei au asumat răspunderea și incontestabil vor răspunde. Noi însă trebuie să fim cavaleri, și atâta vreme cât poartă pe umerii lor soarta țării, să nu-i tulburăm cu nimic, ci să le spunem: „Dumnezeu să vă ajute". Încă o dată răbdare. Și dacă totuși nu putem să urcăm pe cea mai înaltă culme creștină, eu cred că sunt destul de înțelept, dacă vă dau sfatul să amânați pe mai târziu orice certuri dintre noi Românii, căci timpul va lămuri mult în decursul său.

Trimit aceste rânduri după 200 de zile…

„Patriotismul nu-i brățară sau papion, sau pălărie. Să-l porți sau nu. Să ți se pară că-ți vine sau nu-ți vine, ție. Te naști cu el…"

2 Decembrie

Am fost ieri, de ziua României, la Alba Iulia, în cetatea celui mai frumos vis românesc de veacuri. Am purtat un pieptar vechi de o sută de ani. Și o bentiță în trei culori care mi-a fost așezată pe cap de două mâini tremurânde, născute din suflete ce-au scăpat, ca prin minune, din Siberii de iad. Am purtat cu mândrie o ie înțesată de povești. Haine vii de trăiri și încărcate de simbol. Tricolorul cel sfânt pentru care ei au murit. Și totuși… călcând ieri pe urmele lor, mi-am dat seama, acolo, în locul împlinirii visului pentru care ei s-au jertfit, ca toate acestea și orice altceva aș îmbrăca, nu înseamnă nimic fără deprinderea zilnică de a-mi ține sufletul românesc frumos împodobit cu virtuțile despre care îmi vorbesc toate jertfele lor.

Am trăit ieri, la 95 de ani de la măreața clipă de împlinire, un sentiment dureros de rușine față de toți cei care au murit. Rușine că eu nu am făcut nimic. Că degeaba port ie, dacă sufletul nu îmi e îmbrăcat în credință, nădejde, smerenie, iubire și curaj. Că degeaba port cu mândrie tricolorul, dacă mâinile nu îmi sunt împodobite cu fapte bune. Că sunt toate tare frumoase și e mare nevoie în zilele noastre de o astfel de mărturisire, însă zadarnic și inutil e tot, dacă nu așez, ca și ei, iubirea de neam pe al doilea loc. După Dumnezeu. Dar mai sus, mult mai sus, de iubirea de „eu“.

În toată mulțimea aceea de steaguri, de fulare și de căciuli tricolore asortate cu muuultă fasole cu cârnați – gratis, bineînțeles (de parcă ar exista ceva gratis pe lume…) – am înțeles ieri, parcă mai clar decât oricând, că patriotismul este un dar, plătit atât de scump, care trebuie purtat nu doar când și când, pe afară. E bine și-așa. Dar trebuie mai ales purtat înăuntru. Clipă de clipă, ceas de ceas, zi de zi. Oricât de greu ne-ar fi.

Că nu e un dar pe care l-am primit și-aia e… Ci trebuie îngrijit, udat, cultivat, crescut, dat mai departe neîncetat. Clipă de clipă. Ceas de ceas. Zi de zi.

Altfel… vom pieri.

Îmi pare că la fiecare 1 Decembrie sărbătorit cu fast și pompă, și fasole cu cârnați înțeleg din ce în ce mai bine cuvintele Maestrului Tudor Gheorghe: „Patriotismul nu-i brățară sau papion, sau pălărie. Să-l porți sau nu. Să ți se pară că-ți vine sau nu-ți vine, ție. Te naști cu el. Ți-e-n datul sorții. N-ai cum să-l lepezi de pe tine. Îl porți ca pe-o cămaș-a morții, nu-l cumperi de la curți străine. Și de vândut n-ai cum să-l vinzi. E un fel de suferință crestată dureros pe grinzi de suflet vechi și de credință“.

Patriotismul nu e un accesoriu pe care îl scoți din dulap o dată pe an. De ziua națională sau la vreun meci mai important de fotbal. Nu e un fular sau o căciulă în trei culori, nu e o bentiță tricoloră, o brățară sau un tricou cu mesaj personalizat, pe care alegi să le porți și pentru că dă bine, și pentru că e cool, o dată, de două, sau de trei ori pe an. Sunt bune și astea, nu zic nu, dar unde e iubirea aia care doare? Mila aia care îți rupe inima atunci când te simți neputincios? Dorul ăla care rupe hălci din sufletul tău când ești departe și nu-ți mai trebuie nimic… de ți s-ar pune lumea la picioare ai spune doar „du-mă acasă“? Unde sunt lacrimile pe care le plângi atunci când nu te vede nimeni? Și curajul de a spune „România, te iubesc!“ când toată lumea dă în ea cu pietre.

Unde e tăria de a o apăra și atunci când nu e cool să o iubești? Unde e puterea de a merge împotriva curentului gloatei care calcă mișelește în picioare tot ce-are neamul tău mai sfânt? Unde e îndrăzneala de-a te ridica în picioare când ți se spune să stai cuminte, de a vorbi când ți se pune călușul în gură, de a spune „Nu, domnule“ când ți se vâră pe gât toate porcăriile, de a-ți rosti cu voce tare adevărurile, scufundate în valuri de minciună, chiar dacă asta poate fi uneori considerată sinucidere curată? Unde e forța de a alege să rămâi, când ai putea să pleci? Sau să rămâi în rostul tău cel românesc, în orice colț de lume-ai fi, când ai putea să lepezi tot? Unde e încăpățânarea de a îngenunchea în fața lui Dumnezeu chiar și când toți râd de tine? Sau te lovesc? Unde e mărimea de suflet care să te facă să renunți la vreun bine de-al tău, fie el mic sau mare, ca să mai pui o cărămidă la binele neamului? Unde e înțelepciunea de a te uita la istoria neamului tău, să iei ce e bun și să plătești și tu pentru ce-a fost mai rău, cerând iertare și să nu se mai întâmple veci? Unde sunt lacrimile și florile pentru morții știuți și neștiuți, unde sunt lumânările aprinse și cântecele pentru eroi, unde sunt laudele și mulțumirile pentru jertfele lor? Unde sunt mâinile întinse către cei ce vin și jertfele noastre cu care să udăm la rândul nostru semințele? Pe care tot noi ar fi trebuit să le sădim? Unde sunt mâinile care îngrijesc cu sfințenie moștenirea primită, străduindu-se să o dea neatinsă mai departe? Unde sunt ochii înlăcrimați care caută neobosiți taine și comori ascunse bine de străbuni, să nu poată fi găsite decât de cei cu inima curată? Unde e nebunia de a lupta, chiar și singuri, pentru Dumnezeu și neamul nostru? Unde e bucuria de neînțeles pe care o simți când ți se dă șansa să suferi pentru mântuirea neamului tău? Unde sunt fiorii ăia care te trec când asculți un cântec de luptă, unde e clocotul acela care îți fierbe în sânge când auzi versurile cândva interzise, unde e emoția pe care o simți când atingi un costum popular vechi de câteva sute de ani, țesut și păstrat cu sfințenie de vreo mamă sfântă a zece copii… Unde e respectul față de mâinile muncite ale unui țăran, unde e dorința de a îngenunchea în fața unui bătrân veteran cu zâmbet trist căruia să-ți vină să îi săruți mâinile? Unde e furia care să te îndemne să îți dai fără ezitare chiar și viața pentru a apăra Dreptatea și Adevărul? Unde e demnitatea de a spune „Nu!“ oricărei forme de compromis, oricât de mare ar fi prețul pe care l-ai plăti pentru asta?

Patriotismul e când plângi și nu te vede nimeni. Când suferi și nu te mângâie nimeni. Când rănile te ard și te dor și nu ți le leagă nimeni. Când durerile te copleșesc și nu ți le alină nimeni. Când iubești chiar dacă nu înțelege nimeni și nu primești decât durere înapoi. Când prețul pe care îl plătești pentru el e uriaș. Dar, cu toate astea, continui să îl porți. Cusut pe inimă, ca o cămașă a morții. De toți cei dinaintea ta, ce l-au țesut cu lacrimă, sânge și vers. Ți l-au țesut răbdători,

cu dragoste, credință și nădejde. Ei, toți cei care au știut, de două mii de ani, că patriotismul nu e doar un accesoriu. Să îl porți doar când îți convine. Ci este chiar inima neamului, bătând românește în inima ta. Inima neamului, care se vrea ascultată, iubita și urmată…

Clipă de clipă. Ceas de ceas. Zi de zi. Altfel… vom pieri.

Cum se schimbă tot când te gândești că poate nu ești aici doar ca să fii fericit…

Credit nelimitat

4 decembrie

— „Pentru ceea ce ai făcut, ai credit nelimitat la mine!“, mi-a spus cândva un prieten, topit de un gest frumos pe care îl făcusem. Întâmplător.

Mi-a plăcut expresia asta.

— „Pentru ceea ce ai făcut, ai credit nelimitat la mine…“. M-am trezit șoptindu-i unui prieten, în timp ce îl îmbrățișam, topită de un gest frumos pe care îl făcuse.

Mi-a plăcut mult starea.

M-am îndepărtat gândindu-mă ce sentiment superb: să îi dai unui om credit nelimitat în inima ta. Ce senzație eliberatoare: să nu mai stai să-ți bați capul cu nimic negativ. Să îi dai fără să stai pe gânduri omului din fața ta linie de credit veșnic deschisă în inima ta.

Am plecat atunci hotărâtă să lucrez la asta. Să ajung într-o zi să pot sfida o lume a calculelor, a dobânzilor, a ratelor, a contabilității, a penalităților, a contractelor scrise cu multe litere mici, trădătoare. O lume bolnavă de bănuieli, reproșuri, de măsuri de siguranță, de trădări, de interese, de furt… Să merg împotriva unei lumi din ce în ce mai zgârcite, calculate, critice, răutăcioase, bănuitoare, mefiente și să fac gestul – sinucigaș ar spune unii, de-a dreptul eliberator aș

spune eu – de a oferi tuturor oamenilor credit nelimitat. Pentru ceva ce au făcut. Sau pentru ceva ce vor face cândva. Că eu voi şti sau nu.

Căci fiecare om a făcut sau va face măcar o dată în viaţă ceva pentru care merită să aibă credit nelimitat în inima ta. De ce să nu i-l dai înainte? Aici e adevărata noblețe… Sau, cum ar spune Tolstoi, „D-aia suntem nobili, s-avem încredere…“. Doamne, ajută!

Nu-mi place şahul. Pentru că nu a inventat şi o nebună de alb. Poate că dacă ar fi făcut-o, jocul s-ar fi simplificat cu mult. Ce ar fi stat în calea a doi nebuni de alb…?!

Cei pe care după ce îi cunoşti, nu mai ai cum să fii la fel…

Astă-seară am avut întâlnire cu Istoria. O istorie vie, verticală, vitează şi surprinzător de… veselă, în ciuda suferinţelor îndurate. Inimaginabile. Ce şansă mare avem şi ce binecuvântare să îi putem încă vedea şi asculta pe cei care au scris istoria demnităţii româneşti.

I-am strâns mâna Domnului Ilie Tudor, tatăl Maestrului Tudor Gheorghe şi, la rândul său, copil de suflet al Căpitanului. Şi a fost ca şi cum aş fi avut şansa să le strâng mâna lor, tuturor.

Am privit în ochii luminoşi ai Domnului Demostene Andronescu. Poet al închisorilor. Şi din ei mi-au zâmbit înapoi sute de sfinţi, eroi şi martiri. Ştiuţi sau neştiuţi.

Suntem norocoşi. Atât de norocoşi. Poate cândva vom împărtăşi la rândul nostru amintiri despre clipele petrecute lângă ei. Lângă cei pe care după ce îi cunoşti, nu mai ai cum să fii la fel…

Scrisoare de la Matei, arhitect, 38 de ani

Deţinutul necunoscut – Doctorul fără de arginţi

„Doborât la pat de o răceală zdravănă, mă gândesc totuşi să chem un doctor.

Îl chem pe domnul doctor Adrian Ionescu, vechi prieten al familiei, el m-a facut bine de fiecare dată numai cu ceaiuri şi o medicamentaţie minimă.

E nouă seara când îi deschid uşa. O siluetă ca o umbră se strecoară înauntru. Domnul Adrian Ionescu este fost deţinut politic şi are peste 80 de ani. A fost arestat în '58, după evenimentele din Ungaria… Tocmai avusese o întâlnire cu un avocat. Se luptă de 20 de ani în justiţie pentru a recâştiga câteva din proprietăţile furate de bolşevici… fără succes.

Deşi mă cunoaşte de când eram un puşti, mi se adresează la persoana a doua. Fără excepţie. Începe consultaţia: «Spuneţi-mi vă rog, ce temperatură aţi avut dimineaţa şi seara»… «Vă rog, trebuie să vă ascult la piept»… «Nu vă ridicaţi, vin eu lângă dumneavoastră» … Mă simt ca teleportat în România interbelică a bunicilor mei… Pe loc îmi zboară gândul la portretul pe care-l face Dan Puric tatălui lui, medic… «Staţi aşa, să vă iau pulsul»… Braţul subţire al domnului doctor îmi ţine încheietura. Trec secundele şi parcă doar simpla lui prezenţă îmi dă sentimentul că-mi revin… Ce binecuvântare să simţi că-ţi revii fără medicamente şi reţete complicate, doar prin simpla prezenţă.

Stau şi mă gândesc… Suntem în 2014 şi sunt îngrijit de un om care a făcut 6 ani de închisoare politică pentru vina de a iubi Ţara şi tradiţia sfântă a neamului. La 65 de ani de la pătimirea lor, aceşt eroi anonimi, foşti deţinuţi politici, sfinţi deghizaţi în pensionari, încă ne fac bine, nouă, nepoţilor… FIZIC bine!

Stau şi mă gândesc… nu cumva singura şansă de «revenire în fire» a generaţiei noastre – crescută cu cravata roşie la gât iar apoi azvârlită într-o hologramă «beverly hills» – este tocmai puntea vie pe care o vom face cu rezistenţa lor, cu jertfa lor, cu demnitatea lor?.

O singură poezie a deţinutului Radu Gyr – trimisă morse prin calorifer – salvează mii de oameni în închisoare… O singură privire aruncată în ochii luptătorului Ion Gavrilă Ogoranu şi primeşti tărie pentru o viaţă întreagă… O singură filă răsfoită din memoriile prizonierul de război Radu Mărculescu şi nu mai faci dileme din iubirea de neam… Adevărata elită naţională românească. Schingiuită, înfometată, ucisă, dar niciodată învinsă.

Oare câte poezii, câte priviri, câte memorii ne mai trebuie să ne revenim?!…

Și oare… câți oameni ca doctorul Adrian Ionescu a avut România în trecut?!

Și oare… câți mai are?!“

Cine scrie, lui îşi scrie…

Seara mea. Începută cu oameni desprinşi din filme. Cu eroi, cu îngeri şi, normal, cu demoni. Din plin. Cu o femeie care a stat închisă ani într-o temniță, pentru o cauză nobilă, şi a reuşit să iasă din ea zâmbind, fără strop de ură în inima ei.

Apoi colinde, cântate de un cor de îngeri.

Și apoi o privire aruncată la Gara de Nord, într-o gură de canal. Populată. Un loc sub pământ, unde e cald şi unde se adună 6-7 homelessi să treacă şi de noaptea asta cu bine.

De la rai la iad. Într-o singură seară.

E noapte. E frig de crapă pietrele, văd abur ieşind din canale, mi-e gândul la oamenii care dorm pe vreo pătură în frig acum neiubiți şi singuri, mi-e gândul la oameni frumoşi care îmi populează inima, oameni pe care îi iubesc de nu mai pot, mi-e gândul la toți cei care mă iubesc mai mult decât merit…

Gânduri, atât de multe gânduri…

Mi-e gândul la oameni cu care nu schimb mai mult de câteva cuvinte, şi alea de suprafață… Și totuşi parcă ştiu tot despre ei, parcă îi cunosc de când lumea, parcă sufletul lor e sufletul meu…Dar dacă mă înşel? Dacă nu sunt aşa cum îi cred eu…?!

Dar apoi mă gândesc la cum îmi aştern eu sufletul aici, de atâția ani… l-am împrăştiat în eter în zeci de mii de cuvinte, care-au fost preluate în mii de share-uri şi like-uri şi ignore-uri… (Și noroc că nu s-a inventat dislike-ul… Asta mi place mie la FB:) Și, cu toate astea, nimeni, dar absolut nimeni nu ştie ce e cu adevărat în sufletul meu.

Aşa că, ce importanţă au cuvintele…

Cine te cunoaşte te cunoaşte dincolo de cuvinte. Îi ajung două-trei… În rest te ştie. Te-a ştiut de la prima îmbrăţişare. Sau nu te va şti niciodată. Şi… nici măcar nu ştiu dacă este despre a cunoaşte… şi dacă poţi cunoaşte pe cineva cu adevărat vreodată… Renunţ şi la gândul ăsta… rămâne din nou numai Iubirea. Singura care contează…

E noapte, e frig şi văd aburul cum iese din canal… Mă gândesc la sufletele chinuiţilor care se ascund acum acolo sub pământ… drogaţi, aurolaci sau pur şi simplu rataţi care au ajuns într-o gură de canal din prea multă neiubire…

„N-o să vă plângă nimeni prea mult!“, îmi răsună în inimă cuvintele cu care Părintele meu drag şi-a început predica la începutul anului. Răsună cu atât mai dureros cu cât sunt verificate. Şi-aşa e. Dar e şi asta o certitudine cu două direcţii…

Poţi să te lămureşti că aşa e – şi doare… rău! – aşa că-ţi „bagi picioarele“. Nu mai dai nimic şi decizi să fii oricum ai fi, că oricum te vor uita cu toţii mai curând decât îţi imaginezi. Saaaau… poţi să cauţi să te mişti numai în sensul înalt al vieţii, să te scufunzi în esenţial şi în dăruire, nu în suprafeţe şi dorinţă, să alegi să iubeşti tu ca un nebun şi să te dăruieşti tu cu totul, să rabzi, să crezi, să nădăjduieşti tu totul, ca un idiot de care să râdă toţi pragmaticii şi realiştii, să dai şi să fii tu totul pentru toţi, în ciuda acestei certitudini că totul e poate în zadar şi că toţi te vor uita. Mult mai curând decât îţi imaginezi. Şi ce dacă? Poate că nici măcar n-o făceai pentru ei. Poate că ai făcut şi ai dăruit totul… totul, totul, totul… tot timpul… în primul şi în primul rând pentru tine!

(fiindcă ţi-a şoptit ţie cineva cândva că cel ce dă lui îşi dă…)

E între felurile astea de a trăi o diferenţă ca între gura de canal pe care am văzut-o astă-seară şi temniţa în care a stat închisă autoarea cărţii care s-a lansat la începutul serii. Unul te duce în jos, altul acolo sus, deasupra tuturor, acolo unde se aude colindul acela tainic, cântat de un cor de îngeri…

E noapte, e frig şi aburul ăsta ieşind din canal îmi dă fiori. Parcă şopteşte lugubru… „Nu vă va plânge nimeni prea mult…“ şi ce dacă? Din inimă îmi zâmbesc toţi cei care l-au contrazis şi după care plâng şi acum, chiar fără să îi fi cunoscut. „S-o crezi tu!“. Îi răspund excepţiile din sufletul meu. Cei care au iubit şi au dăruit atât de mult încât bucăţi din inima lor au rămas împrăştiate în

pământ, în nori, în flori, în copaci şi în turle de biserici, în munţi şi în pagini de cărţi şi în inimi de copii care toate, dar absolut toate, plâng şi azi după ei. Cei care si-au pus inimile temelie pentru un mâine mai bun, în ciuda celor care le spuneau că inimile trebuie păstrate safe la interior nu împrăştiate prin lume, aiurea, unor oameni şi unei ţări care nu le merită…

Nu se gândeau că cei care îşi scoteau inima din piept nu o făceau neapărat cu gândul că viitorul „proprietar“ o va preţui sau le va fi recunoscător?! Ci o făceau în primul şi în primul rând pentru ei?!! (poate că le şoptise lor cineva cândva ca cine dă lui îşi dă…)

Iar am scris mult… Poate pentru că scriu, în primul şi în primul rând, pentru mine… (Cine stie… poate că cine scrie lui îşi scrie…)

„I want the fairytale“

Pretty Woman pe Antena 1. Nu pot să rezist. Mă aşez, fac ochii mari, mă uit ca o pisică la ecranul televizorului şi sunt toată un zâmbet.

Fiindcă poate nu e doar un basm… Nu, nu e deloc un basm… Îmi amintesc cu drag şi pe alocuri îmi vine – acum-sa intru-n pământ de ruşine când mă gândesc la momentele când am fost iubită în ciuda – sau poate tocmai – datorită imperfecţiunilor. Alea multe. Când am intrat cu capul în geam într-un hotel de lux, când am vărsat paharul de vin roşu la cine ştie ce recepţie simandicoasă, şi nu numai – puţine-s femeile care să mă-ntreacă la a vărsa, sparge, pierde, distruge, dărâma lucruri, mai mult sau mai puţin preţioase, când am spus cine ştie ce prostie la masă cu oameni a căror părere conta, când n-am făcut nimic din ce se aştepta de la mine, ci tocmai pe dos, uneori intenţionat, când nu ştiam ce tacâmuri să folosesc, când am primit totul şi am vrut mai mult, fără să dau nimic, când am plecat exact când era nevoie mai mult să rămân, când am vorbit exact când era mai multă nevoie să tac, şi am mai spus şi prostii, când mi-am prins părul cu pixul la cine ştie ce dinner important, când am bătut cu pumnul în masă cine ştie pe unde, exact acolo unde trebuia să fiu mai docilă şi mai cuminte, sau am fost blândă şi senină când trebuia să fiu fiară, când nu aveam răbdare în cabina de probă a cine ştie cărui magazin de fiţe şi nu reuşeam nicicum să îmi pun rochia aşa cum trebuie şi ba râdeam cu lacrimi, ba plângeam că nu vreau

haine și vânzătoarea se uita urât la mine, dar nouă nu ne păsa, când am vorbit prea mult, când mi-am umflat părul prea tare, când m-am machiat prea strident sau am apărut fără pic de machiaj, când mi-am ros unghiile sau am umblat îmbrăcată în jeanși și tenișii în timp ce toate femeile din jurul meu erau la patru ace, când m-am împiedicat și am căzut când ne era lumea mai dragă, când mi s-a făcut rău exact când aveam planuri mai interesante, când am petrecut prea mult, când am ars mâncarea, cămașa sau motorul de la mașină, când am uitat că e ziua lui sau cine știe ce alt eveniment important. Când m-a cunoscut poate în locul cel mai nepotrivit, în modul cel mai nepotrivit, iar eu am făcut lucrurile cele mai nepotrivite. Exact ce nu trebuia făcut. De parcă le făceam în ciudă. Când am spus prostie după prostie, am făcut gafă după gafă, am făcut greșeli de neiertat. Una după alta. Dar, cu toate astea am ridicat din umeri nepăsătoare și am mers mai departe, radiind de fericire, pentru că ochii ce mă priveau o făceau cu atâta iubire încât mă simțeam cea mai frumoasă femeie de pe pământ, indiferent ce purtam. Zâmbetul de pe chipul celui care mă privea îmi șoptea că sunt cea mai deșteaptă și cea mai minunată, iar mâinile de lângă mine nu mă judecau, ci mi-ar fi dăruit fără să ezite tot ce era mai bun pe pământ. M-ar fi îmbrăcat în tot ce era mai de preț, fără să uite să îmi spună că m-ar fi iubit indiferent ce aș fi avut pe mine. Inima de lângă inima mea surâdea mereu de bucurie că sunt. Pur și simplu. Indiferent ce aș fi făcut. Pentru că inima de lângă mine vedea dincolo de toate astea ceva mai de preț decât orice. Ceva ce părea să fi căutat dintotdeauna. Ceva fără de care nu mai putea trăi. Ceva ce nu putea găsi decât la mine. Așa, cu tot scandalul, controversa, nebunia și cu toată bătaia de cap ce veneau la pachet…

În același timp un zâmbet trist îmi urcă din inimă. Când mă gândesc la toate clipele când am fost perfectă. Când am fost îmbrăcată impecabil, am spus cele mai deștepte lucruri de care eram în stare, am fost în locul cel mai potrivit, făcând lucrurile cele mai potrivite. Degeaba. Nimic nu era OK. Nimic nu era suficient. Deși oglinda mă contrazicea și teoretic totul era ca la carte, continuam să mă simt stupidă și neatrăgătoare. De-a dreptul tâmpă, stângace, netoată, de la țară. Fugeam din nou la oglindă pentru încă o confirmare că sunt frumoasă. Fugeam din nou la CV pentru încă o confirmare că sunt deșteaptă. Fugeam din nou la cine știe ce prietenă să mă asigur că am făcut, spus, purtat ce trebuie, fugeam din nou cine știe unde pentru încă o confirmare că merit să fiu iubită.

Sunt atâtea femei, aproape perfecte, care par că au și dau totul, neiubite. Și sunt femei luate de pe stradă, care par că nu au și nu dau nimic… tratate ca niște regine… Sunt femei care se străduiesc de ani buni să îi facă pe plac unui bărbat, făcând eforturi supraomenești, în timp ce altele nu fac decât să apară în viața lui,

să stea o oră, făcând greşeală după greşeală… Şi cu toate astea, viaţa lui nu mai poate fi niciodată la fel după aceea. Este înainte şi după. Ea.

Scriu rândurile astea ca un om care a făcut în doar câţiva ani mai multe greşeli decât apucă alţii să facă într-o viaţă de om. De multe ori le-am făcut intenţionat, tocmai ca să verific teoria asta. Că cine te iubeşte te va iubi şi dacă stai în cap, încercând să faci lumânarea, în rochie de seară. Pentru că aşa ai tu chef. Pentru că pe el numai tu îl poţi face fericit şi complet. Orice ai alege să faci. Iar cine nu te iubeşte ca un nebun acum nu te va iubi nici dacă vei sta în cap pentru el (Pentru că aşa are el chef). Orice ai face va fi mereu insuficient, nepotrivit, imperfect, discutabil.

Poate sunt eu idealistă, dar am convingerea că basmele pot deveni realitate. Întrebarea este câţi dintre noi îndrăznim însă să le cerem? Câţi dintre noi aleg să nu se mulţumească cu mai puţin? Şi câţi dintre noi găsesc scuze acolo unde de fapt nu este suficientă iubire? (Şi dacă nu e acum, şansele să fie mai multă, mai încolo, sunt mici de tot…) Între basm şi compromis sunt doar multe scuze. Sunt doar ochi care, deşi văd prea bine adevărul, se închid şi se prefac că nu l-au văzut. Sunt buze care se mint singure că sunt iubite, deşi ştiu prea bine că nu sunt. Sunt multe, multe frici. De cele mai multe ori derivate ale unei singure temeri – aceea de a spune „I want the fairytale“. Şi de a pleca dacă nu primeşti tot basmul. Pentru că nu, nu trebuie să fii într-un fel pentru a fi iubit. Eşti sau nu eşti. Şi când e iubire, nimic nu e prea greu de făcut. Sau imposibil. Că încerci să fii, să devii, să faci mai mult e opţional. Dar când iubirea e condiţionată, eşti departe de basm… Eşti Într-un tabel excel … unde calculele urlă cu glas de neputinţă că basmele sunt basme şi că trebuie să munceşti mult ca să fii iubit… Trebuie să slăbeşti, să ai pachetele, pantofi nu ştiu cum, contul nu ştiu cum, statutul social nu ştiu cum… Cine e iubit pentru asta nu va fi iubit când nu le va mai avea. Punct. Şi spor la treabă. Le ai? Cu atât mai bine. Dar make sure că nu e doar atât…

Fata asta din „Pretty Woman“ era iubită chiar dacă scuipa guma pe stradă, se bălăngănea constant şi era prostituată. Pentru că ochii care o priveau au văzut dincolo de asta lacrimile din ochii ei când asculta operă, au văzut un suflet demn şi curajos care strălucea şi fără haine de firmă într-o lume plină de haine de firmă strălucitoare care îmbracă suflete şterse şi fricoase. El ştia că de îmbrăcat te poţi îmbrăca uşor. Că exteriorul ţi-l poţi transforma în câteva ore şi un card ars, cu sau fără muuult pupat în fund de către vânzători. În schimb, mâini care să îţi mângâie rănile nevăzute, inimă care să îţi liniştească inima şi suflet care să îţi

completeze sufletul, iubindu-te pentru ceea ce eşti, nu pentru ceea ce ai, nu poţi găsi uşor. Dacă găseşti vreodată…

Pretty Woman asta a plecat când el i-a spus să mai rămână… Spunându-i că vrea tot basmul. Când alte femei ar fi stat să spele pe jos şi s-ar fi lipit de el ca nişte liane bucurându-se pentru simplul fapt că sunt băgate în seamă.

Pretty Woman asta nu numai că a cerut tot basmul, dar a lăsat de înţeles că dacă vrea să i-l ofere trebuie să urce nu ştiu câte etaje cu florile-n dinţi, deşi îi e teamă de înălţime…

Păi se poate basm fără curaj?

Şi poate cel mai important este curajul să ţi-l ceri… Să ceri tot basmul. Nimic mai puţin.

„Ea pleacă, eu mă fac că plec…“

Se îmbrăţişară îndelung. Apoi ea se întoarse pe tocurile înalte şi plecă în grabă lăsând în urmă o dâră de parfum. Tare. Aproape bărbătesc. El rămase pe loc, privind-o. Zâmbea. O urmărea cu drag cum se îndepărta grăbită, cu mişcări legănate, hotărâtă, probabil bifând în minte sarcini presante de pe agenda zilei. El părea că nu are nici sarcini de bifat, nici treburi presante, nici griji, nici probleme, nici stres, nici grabă. Părea desprins de timp stând acolo cu zâmbetul pe buze, privind-o cum se îndepărta în grabă, vrând parcă să aşeze cât mai bine totul în sufletul său. Pe ea, clipa, parfumul ei tare, soarele, colţul ăsta de stradă, zâmbetul ei, atingerea mâinii reci, eşarfa aia colorată, felul în care s-a înroşit, toate aceste detalii mărunte, dar atât de preţioase… căci mâine nu vor mai fi. Doar astăzi, doar acum, doar aici în faţa acestui restaurant s-au putut întâmpla. Din milioane de alte posibilităţi, au ales să i se întâmple lui azi. Şi ei, celei ce se îndepărta în grabă, cu tot cu parfum, eşarfă, zâmbet şi degete reci, fără să ştie că nu mai e singură. O iubire tăcută şi zâmbitoare o urma cuminte oriunde-ar fi mers. În timp ce un om îi mulţumea tăcut, în gând… că a fost.

Nici măcar nu cred că erau îndrăgostiţi. Şi nici nu-mi pasă. Iubesc oamenii care nu se despart de ceilalţi în grabă, plecând fără să privească înapoi, ci mai rămân

o clipă pe loc, să îl petreacă pe celălalt cu ochii, cu inima, cu sufletul. Oamenii care nu se grăbesc la clienți care urlă, la colegi care sună exasperați, la soacră, la iubită, la vecin, la sală, la magazin, la salon, la veterinar, la teatru, la birou, la coafor, la masaj, la piață sau la mai știu eu ce. Nu se grăbesc, domnule, nicăieri. Măcar pentru câteva clipe mai stau să se bucure de ceva mult mai important. De un Om. De un om care ar fi putut fi oriunde altundeva atunci, dar a ales să fie acolo, în viața lui. De un om care a adus cu el o lecție, un dar, o binecuvântare, o mângâiere, un vis care nu ar putea fi îndeplinit fără el. De un om pe care poate nu îl va mai vedea niciodată. Și sigur nu îl va mai vedea așa cum este acum. În timp ce toți ceilalți iau „for granted“ mult prea des oamenii din viața lor, oamenii care rămân să privească pe cel care se îndepărtează încet sau grăbit din viața lor, par a fi învățat că niciodată nu știi dacă îl vei mai revedea. Că în mod sigur niciodată nu va mai fi la fel. Că cel mai frumos dar pe care ni-l pot face oamenii este uneori prezența lor. Că cel mai frumos dar pe care li-l putem face este să îi petrecem cu ochii, cu inima, cu sufletul, chiar și când se îndepărtează, încet sau în grabă, din viața noastră. Să îi petrecem cu gândul, cu grijă, cu iubire. Cu o iubire care îi învăluie chiar și când ei pleacă grăbiți la ale lor, fără să știe că noi am rămas măcar câteva clipe pe loc să îi așezăm cuminți în suflet și să mulțumim, lor și Domnului, pentru tot ce au avut să ne dea. Dup-aia putem să ne vedem liniștiți de ale noastre. Însă pentru câteva clipe, să evadăm din timp, din cotidian, din griji și din tot ce trage de noi de parcă lumea s-ar sfârși. Nu! Să spunem lumii întregi să ne mai aștepte și să stăm pe loc câteva clipe, ce niciodată nu se vor mai repeta. Să stăm pe loc și să mulțumim, căci tocmai am primit un dar. Un dar pe care nu-l vom putea înlocui niciodată, dar absolut niciodată în viața noastră, oricât am vrea: un Om.

21 decembrie. După 24 de ani

Anul ăsta nu am mai putut. Îmi amintesc că în 2013 am rugat un preot să vină să facă un parastas eroilor căzuți la Revoluție… știam că făcuse aproape în fiecare an de atunci… N-a mai vrut. Ne-a spus că s-a săturat să vadă oamenii care trec grăbiți, nepăsători pe lângă o mână de oameni cu lumânări aprinse, pe lângă cruci despre care nu știu nimic, pe lângă o masă cu covrigi și colivă pe care mai-mai s-o răstoarne în goana lor nebună după cadouri. Ne-a spus că îl doare inima să vadă ceva sfânt căzând în derizoriu, să vadă cum o jertfă ca a copiilor de la

Revoluţie – care ar trebui să adune acolo sute de oameni, tăcuţi, cu lumânări aprinse şi cu lacrimi în ochi – nu numai că trece aproape nebăgată în seamă, dar e şi aproape călcată în picioare. Nu l-am înţeles atunci. Am făcut până la urmă parastasul. Şi a fost probabil cea mai tristă seară a lui 2013. Una dintre cele mai triste zile din viaţa mea. Am plâns în noaptea aia cum n-am mai plâns parcă niciodată. De durerea lor şi de durerea părinţilor lor şi de atâtea dureri neştiute care urlă în fiecare zi de pe pământul ăla sfânt şi nu le aude nimeni… Şi am plâns de neputinţă şi de ciudă, şi de o ură pe care o simţeam mocnind în mine… Şi de o iubire nebună pentru ţara asta şi de recunoştinţă, şi de admiraţie pentru copiii ăştia care s-au aruncat fără teamă în faţa tancurilor… Dar am plâns mai ales de teamă că totul a fost în zadar… Ştiu că nicio jertfă nu e în zadar, ştiu şi nu degeaba spune Părintele Papacioc că „un neam trăieşte prin cei care ţâşnesc“, da’ eu nu vedeam decât o cruce călcată în picioare, trecători grăbiţi parcă spălaţi pe creier de consumism, băbuţe moarte de foame pe stradă şi politicieni cu iahturi şi rânjete, şi tupeu… Şi bannerul ăla uriaş al manelistului cu lanţ de aur care trona deasupra crucilor unde preotul îşi rostea înfrigurat rugăciunile. Şi trecătorii cu capetele ascunse în fulare, care mergeau grăbiţi, încruntaţi, cu capul în jos şi cu mâinile pline de pungi de cadouri, mai-mai să dea peste noi… Nu mai aveam decât sentimentul ăla copleşitor de durere şi de teamă că toată jertfa aia a fost în zadar, nu mai puteam opri nicicum lacrimile alea fierbinţi care mi se rostogoleau pe obraz când mă gândeam la Mihai… La copilul ăla frumos cu jeanşi care a murit acolo cu o iconiţă pe piept şoptind „libertate“… Şi nu puteam să înţeleg cum de oamenii ăia pot trece atât de grăbiţi, atât de nepăsători, atât de indiferenţi pe acolo, de ce soarele mai răsare şi unde e dreptatea din lume, căci îmi imaginam cum ar fi fost el azi, cum poate ar fi avut un copil frumos pe care să-l ducă de mână să aleagă un brăduţ şi daruri pentru mama frumoasă care îi aştepta într-o casă caldă, în care să miroasă a cozonac şi a gutui. Căci lui Mihai tare îi plăceau gutuile… Dar nu s-a întâmplat nimic din toate astea pentru că el a ales să moară… şi pe mine mă doare cuvântul ăsta, „degeaba“, pe care-l urlă urmele paşilor tuturor trecătorilor ăstora grăbiţi, încruntaţi, nepăsători… Pe mine mă doare carnea de atâta indiferenţă… Mă doare sufletul până la prăsele că astăzi oameni grăbiţi trec nepăsători peste sângele dăruit de Mihai, peste copilul său nenăscut, peste visele sale neîmplinite, peste iubita lui pe care n-a mai apucat să o iubească, peste viaţa lui pe care n-a mai apucat să o trăiască, ci ne-a dăruit-o nouă… Nouă, celor care trecem atât de grăbiţi şi de nepăsători şi atât de indiferenţi de parcă am fi morţi pe dinăuntru… Şi mă omoară, efectiv mă omoară, bannerul ăsta uriaş de deasupra cu rânjetul manelistului, cu lanţul lui uriaş de aur, cu tot sclipiciul de pe tricoul lui şi cu toată zădărnicia şi urâtul pe care le aduce cu el în locul ăsta unde a murit un copil, pentru ţară, neam şi pentru

noi. Și cel mai tare mă doare inima de gândul că noi nu-l merităm. Cu tot urâtul și cu toată mizeria asta din inimile și din viețile noastre, de-mi pare că doar fulgii de nea care cad din cer au mai rămas curați pe pământ.

Anul ăsta nu mai merg acolo. Nu e bine, știu, o recunosc. Ar trebui să fim mulți, cât mai mulți. Dar am și eu limitele și slăbiciunile mele și uneori dureri pe care nu le pot înfrunta. Așa că anul ăsta îi pomenesc în felul meu și în taina mea și, da, voi dărui poate niște gutui. Multe gutui. Fiindcă tare îi plăceau lui Mihai…

Și mai fac ceva. Îi mulțumesc aici, să vadă toată lumea, lui George – n-o să-i placă, da' asta e! – trebuie să-i mulțumesc că a fost acolo în zilele alea, pentru noi. Ni l-a scăpat Dumnezeu și suntem mai norocoși decât ne putem da seama să îl avem aproape. Nu știu ce a urmat după 89, dacă ce a făcut a fost bine sau a fost rău, și sincer nici nu mă interesează, fiindcă pentru ce a făcut atunci, pentru zilele alea când și-a dezgolit pieptul în fata gloanțelor, ar trebui să aibă credit nelimitat. Și ar trebui să îl rugăm să ne învețe să ducem noi visul lor mai departe. Așa că, Bătrâne, data viitoare când ne vedem, după prostia asta de An Nou, nici nu mai bem și nici nu mai mâncăm covrigi. O să îți aduc gutuile alea care nu au mai ajuns niciodată la Mihai. Să mănânci și pentru el câteva, că el nu mai poate. Și din ce rămâne – că tu oricum nu poți să mănânci mult, ești muuult prea plin de amar și de dureri…– poate le dăruim mai departe. Împreună.

Pentru morți și vii și morți mai vii decât viii…

Azi, 21 decembrie. După 24 de ani.

La Brașov e ceață. Mama se plânge de vreme. Pe FB câteva statusuri care se plâng și ele tot de vreme. Azi mai puține decât în alte zile. Ați observat cât de mulți oameni se plâng de vreme? Nu știu, mi se pare că a te plânge de vreme e ca și cum ai iubi o femeie numai când e veselă, zâmbitoare și luminoasă. O iubești și când e capricioasă, și când surâde misterios, puțin tristă, și când tace, suferă și se topește de dor, și când se lasă moale și fragilă în brațele tale și începe să plângă ca un copil… O iubești și când tună și fulgeră și se învârte prin cameră ca o fiară dezlănțuită, și când ia foc de gelozie, și când te sufocă pătimașă cu îmbrățișări și cu sărutul ei fierbinte, și când ți-e frică să te apropii de ea, într-atât e de aprinsă… Și când tace, absentă, melancolică și e ceața aia aparte pe chipul ei, care ascunde tainele pentru care o iubești, fiindcă din

întreaga lume pare că numai ea le ştie… O iubeşti şi când e distantă, rece şi puternică, doar e regina ta… Şi când e îngheţată de dureri, împietrită de dezamăgiri şi nu îţi doreşti decât să o iei în braţe şi să fie din nou la fel cum a fost, să îi vezi din nou zâmbetul ăla dulce încălzindu-ţi inima. O iubeşti şi când e rece şi tăioasă şi hotărâtă în luptele ei, atunci când crede că poate ea să schimbe lumea, şi când ochii îi sclipesc de o nebunie care până şi pe tine te sperie, deşi până acum ar fi trebuit să te fi obişnuit… Şi când e dulce şi tandră şi pisicoasă, şi când te priveşte visătoare cu ochii ăia plini de lumină, şi când lacrimi fierbinţi îi curg pe obrajii care ard de emoţie, că a auzit cine ştie ce poezie sau cântec ce-i cutremură sufletul, şi când te lasă să îi vezi, rar, inima după ce şi-a făcut curat în ea… Şi-ţi pare că e ca o iesle simplă, dar atât de caldă, în care aşteaptă cu emoţie de copil să se nască în sfârşit lumina. Şi cât de mult iubeşti câte o zi din-asta blândă, cu fulgi albi mari ce cad feeric din cerul inimii ei, picurând atâta linişte în sufletul tău… Dar ai iubi-o oare atât de mult dacă nu ar fi fost tot drumul ăsta fascinant, plin de lacrimi şi de zâmbet, de căderi şi ridicări, de dor şi de durere, de plecări şi de reveniri, de trăiri şi de culoare, până la ea? Până la ziua asta blândă, cu fulgi albi mari care cad feeric din cerul inimii ei, care aşteaptă cu dor, cuminte, în taină, Crăciunul… căci ar fi nins oare aşa frumos acum de n-ar fi fost cândva atâta vânt, şi ploi şi ger şi-atâta ceaţă…!? Atâta dor şi-atâtea mii şi mii de lacrimi?

Câmpuri de crini

23 decembrie

Lăsăm bucăţi din noi în urma noastră. Fâşii de suflet împrăştiate pe urmele paşilor noştri. Bucăţi însângerate de inimă, frânturi tremurânde, vibrânde, clocotinde de fiinţă. Alteori ne pare că ne-am lăsat inima întreagă pe undeva. Noi mergem, ea nu e. Ne cheamă încăpăţânată de pe cine ştie unde. Noi suntem, ea nu. E locul gol în noi şi doare… Dar ea, nu şi nu. Se-agaţă de cine ştie ce umbră în locuri unde nici măcar nu e văzută. Alteori e strivită, călcată fără de milă-n picioare. Uneori vine repede acasă, spăşită, tăcută, slabă, jigărită, ca un copil fugit de acasă şi întors cu coada între picioare, cu urme de lacrimi pe obrajii murdari. Se strecoară iute în camera lui şi ar face orice să nu te audă că îi spui: „Ţi-am zis eu…“. Dar tu oricum nu i-ai spune nimic. Păşeşti pe vârfurile

degetelor şi ţi-e teamă să şi respiri, ai face orice să nu mai plece din tine, tare ţi-a fost greu. Îţi ştergi pe furiş o lacrimă, te închini şi doar mai târziu, când auzi că a adormit în sfârşit suspinând, intri să o înveleşti. Oftează în somn şi strânge plapuma cu mânuţele mici. Tare a fost chinuită, mititica… rătăcind, aşa plină de iubire, pe drumuri întunecate unde s-a dus după cine ştie cine. Care avea altă treabă.

Alteori ţi se întoarce acasă după muuult timp… Încât te întrebi cum ai putut trăi atâta fără ea… Intră brusc, pe geam, e mare deja, s-a schimbat. Dar tot mai oftează noaptea în somn şi strânge plapuma cu dor şi cu ciudă de tot-ce-ar-fi-putut-fi-şi-n-a-fost şi de necaz pentru cum s-a făcut de râs din nou. Dar e mult mai matură acum.

Iar azi vă bucuraţi, tu şi inima ta, când vi se întâlnesc privirile, de pace parcă mai mult decât de orice. De linişte, de tihnă, de serile liniştite când afară e tunet şi fulgeră şi oamenii urlă rătăcind şi plângând pe străzi căutându-şi inimile pierdute şi călcate în picioare de străini… Iar inima ta bate liniştită în locul său din piept, ce-a fost atâta timp gol. Te bucuri şi taci. Cine ştie cât va dura de data asta?

Uneori, în zile d-astea de bilanţ – de sărbători, de ziua ta, de anul nou – te uiţi înapoi… Şi ce surprize poţi să ai… În spatele tău sunt câmpuri întregi pe urmele paşilor tăi… Sunt oameni cărora le-ai lăsat doar o frântură de gând… Au răsărit din el sute de crini… Sunt oameni pe care poate că doar i-ai atins… le-ai dat doar un zâmbet din inima ta… Îmbrăţişându-i, le-ai lăsat o fâşie de suflet subţire ca o petală de stea… Din ea şi-au făcut icoană şi te poartă în casa sufletului lor parfumat de mii de flori care-au răsărit pe urma paşilor tăi… Şi le udă în gând zi de zi iubindu-te pe tine, cel care te simţi atât de ruşinat şi de nevrednic de dragostea lor, fiindcă tu ştii prea bine că nu ai făcut nimic… Fiindcă tu ştii prea bine cât de mult mai mult puteai să faci… Dar priveşti uimit la ce a putut răsări din nimicul pe care l-ai sădit… Priveşti în schimb ceva mai încolo întristat şi îţi vine să plângi… În locuri unde ţi-ai smuls inima din piept şi ai lăsat tot ce aveai, ba te-ai mai şi împrumutat… N-a răsărit nimic. Vreo buruiană sau loc viran, fum ieşind dintr-un foc de paie, asfalt, drum pietruit din care n-au ieşit nici măcar fire de iarbă, sau vreun copac care era deja înfipt în pământ, sub care n-a mai crescut nimic… of, de ce n-ai văzut? Atâtea nopţi, atâta suflet, atâtea lacrimi şi răni săpate în inima ta… Şi n-a răsărit nimic…

Nu-i vina ta. Nu-i vina lor. A fost timpul prost ales… sau pământul inimii lor nu te putea, pur şi simplu, primi… Nu e despre tine, nu e despre ei, e despre un timp

pentru toate și despre un rost de dincolo de noi, care plimbă semințele sufletului nostru suflându-le doar unde vrea, cum vrea și când vrea, făcându-le el să răsară doar unde vrea, cum vrea și când vrea. Tu nu poți decât să dai, să te dai, iar să dai, mai mult și mai mult și mai mult, indiferent ce răsare pe urma pașilor tăi. Pentru că o fi dureros până la ceruri să vezi că ai dăruit mai mult decât puteai și n-a răsărit nimic… Dar e de o mie de ori mai dureros să vezi câmpuri de crini care-ar fi putut răsări acolo unde tu n-ai făcut nimic. Sau poate că ai vrut… Dar ai ales să păstrezi până la urmă pentru tine, de frică, tot ce-ai fi putut dărui. Fiindcă e nevoie de mult mai mult curaj să te dăruiești decât să te păstrezi. Și acum, rana aceea uriașă, adâncă, abisală din inima ta e doar acel paradis de crini care de teamă și din orgoliu sau cine știe de ce… n-a fost niciodată sădit…

Astea sunt cele mai dureroase răni… Și n-au nici vindecare… Brr… Așa că te uiți la inima ta parcă bucuros… O fi ea plină de cicatrici de la atâtea drumuri bătute desculță prin spini, cu răni cusute de la atâtea dăți când a fost dată afară pe ușă și a intrat pe geam, de la atâtea palme pe care le-a primit, de la atâtea cuvinte pe care le-a rostit ca să fie sigură că a făcut tot ce se putea face, de la atâtea clipe penibile în care s-a umilit și nici măcar nu o interesa, fiindcă ea avea cea mai frumoasă scuză: iubea… O fi ea plină de cicatrici ca un soldat bătrân, nebun și obosit, dar n-are răni din-alea adânci și vii de ce-aș-fi-putut-să-fac-și-n-am-făcut-sau-de-ce-ar-fi-fost-dacă… Ea s-a dus până la capătul iubirilor ei, oricât de lung și de greu și de plin de dureri ar fi fost drumul. Adoarme acum împăcată, obosită, ciuruită de gloanțe… un fleac:), dar cu zâmbetul celui care știe că a făcut tot ce a putut. Ce a răsărit în urmă-i nu e treaba lui… Adoarme acum zâmbind poate trist, dar zâmbind. Zâmbește, fiindcă pentru ea cel mai mare regret nu e cel de a fi dăruit și de a vedea că a fost degeaba. Ci de a vedea cândva un câmp de crini care ar fi putut răsări dintr-un cuvânt. Pe care niciodată nu l-a mai rostit…

E iarnă, e dimineață, e zi de bilanț. Mă uit la inima mea. Doar ce s-a întors, de curând, acasă, intrând golănește pe geam. E plină de praf și de răni și de sânge, dar miroase a crin. Doarme zâmbind, mai oftează uneori adânc în somn și strânge plapuma din când în când, ca atunci când era copil. Ce bine e Acasă… Acasă … unde miroase parcă din ce în ce mai mult a crin.

Ah, am uitat să vă spun… Nu știu ce răsărea în urma ei pe unde mergea – dar la fiecare drum pe care l-a făcut inima mea, în locul gol pe care îl lăsa în mine mai răsărea câte un crin…

Cum să n-o ierți că a fugit de atâtea ori de acasă? Când în tine miroase azi atât de frumos a crini…

E dimineață, e iarnă, e zi de bilanț, dar de astăzi privesc doar înainte. La atâtea câmpuri de crini care așteaptă să fie sădite… în și cu inima mea.

Gând de revelion

Valencia, Spania

Facebook-ul e plin de gânduri de bine, de urări care mai de care mai pline de iubire, de oameni cu fotografii perfecte care par să trăiască viața perfectă, iubirea perfectă, în locul perfect. Nu mă miră că de sărbători au loc cele mai multe sinucideri… Durerea, de orice fel, nu pare a-și avea locul în lumea asta perfectă, la fel de plină de fericire și de iubire ca o prăjitură dulce. Pe alocuri grețos de dulce, mai ales pentru cel care plânge uitat de toți, nefericit și singur prin cine știe ce colț de lume deloc glam. Gândul mi se îndreaptă fără să vreau acum la pragul dintre ani către cei care sunt departe de a fi perfecți, către cei care n-au învățat încă rețeta vieții perfecte sau sunt azi într-un moment de cumpănă al vieții lor, către cei care nu au avut binecuvântarea unei iubiri perfecte, din vina lor sau nu, către cei care caută încă pentru că au refuzat de fiecare dată, cu încăpățânare, compromisul sau au refuzat de fiecare dată, cu încăpățânare, să își învețe lecția:), către cei care sunt singuri, departe de casă și de prietenii lor, că a fost alegerea lor sau nu, către cei uitați, trădați, înșelați, nemulțumiți, deznădăjduiți, neiubiți sau suferinzi de cine știe ce altă boala a sufletului. Plângând de cine știe ce altă durere. Dragii mei neștiuți, din toată marea asta de urări de fericire mă trezesc și eu să strig că poate o durere adevărată, asumată, conștientizată, autentică, necosmetizata, e OK. Că poate fericirea asta la comandă care ni se vinde pe toate drumurile și care ține o zi-două este muuult over rated. Că poate e OK să suferi, e OK să îți asumi suferința, că e poate mai important să îți trăiești durerea și să îți înveți lecțiile, decât să îți pui o mască veselă și să îți înghiți lacrimile, ca poate e OK să cazi – asta e, te-a prins revelionul pe jos, mai bine e să conștientizezi asta și să te lupți să te ridici, decât să te preocupe cum să ascunzi asta. Da, numai morții nu suferă. Și nu, nu tot timpul iese cum vrem noi – iar de cele mai multe ori este spre binele nostru. Da,

în spatele celor mai mari suferinţe se ascund de obicei cele mai mari binecuvântări. Da, cei mai importanţi paşi înainte pe care i-ai făcut sunt de obicei rezultatul unor şuturi în fund care au durut la maximum la vremea lor. Şi nu, nicio uşă nu ţi se trânteşte degeaba în nas – chiar nu trebuie s-o iei pe acolo şi vei mulţumi cândva pentru asta. Nu, nu se poate construi nimic cu adevărat valoros fără jertfă şi da, cele mai frumoase lucruri pe care le-am văzut şi cei mai frumoşi oameni pe care i-am întâlnit s-au născut din durere. Din multă, multă durere.

Se întâmplă că astăzi a fost soare pe strada mea. Mâine poate că nu va mai fi. Dar am învăţat că nu asta contează. Căci, după ani de „Trăieşte clipa!“ îmi răsună de ceva vreme în inimă noul meu proverb preferat… cred că mi-l şopteşte îngerul: „Cine râde la urmă râde mai bine“. După ani de zâmbete forţate şi fericiri mimate la măreaţa zi de trecere în noul an, am învăţat că de o mie de ori mai bună e o durere asumată la timpul ei decât o fericire de carton aşezată peste vreun munte de gunoi. Sau vreun paravan colorat care să mascheze elegant cine ştie ce „schelet de prin dulap“.

Aşa că, dragii mei ştiuţi şi neştiuţi, într-o lume care ar face orice să fugă de durere sau să şi-o ascundă cât mai bine, eu vă urez ceea ce îmi urez şi mie: ca în 2014 să învăţaţi să o acceptaţi, să o asumaţi, să o trăiţi cât se poate de autentic, să vă învăţaţi lecţia pe care vrea să vi-o predea şi să vă luaţi în cele din urmă darul pe care are să vi-l dea, să urmaţi calea pe care trebuie să o urmaţi, chiar dacă nu e voia voastră pentru moment … Şi în toate clipele inimii voastre, la fiecare pas, că e pe culmi de extaz sau prin mlaştina deznădejdii, că veţi fi singuri sau înconjuraţi de iubire, să vă ţină mereu de mână El. Cel care ne-a învăţat cel mai mult despre cum trebuie trăită durerea şi care sunt singurele fericiri care contează. El, fără de care nimic nu se poate. El, fără de care orice fericire este o iluzie. El, fără de care nu există cale, adevăr sau viaţă, ci doar o fericire după părerea mea muuult over rated. O să fie un an greu, vă urez şi îmi urez să ne ajute Dumnezeu! Că va fi fericire sau durere – nu ce e aici contează. Aşa că, să ne arate El calea şi tot El să ne ţină de mână pe ea, orice vom găsi acolo – că vor fi spini sau petale de trandafiri.

Un 2014 care să ne ducă cât mai aproape de o Veşnicie fără de întristare şi suspin, asta vă – şi îmi – doresc! Doamne, ajută!

Era o fată plicticoasă

Nu mergea la film. Spunea că ce trăiește ea ar bate orice film.

Nu se uita la televizor. Mărturisea fără teama de a fi considerată nebună că emisiunile din capul ei sunt mult mai interesante.

Nu mergea în parcuri de distracții. Se plângea că sufletul ei făcea deja față cu greu roller coaster-ului din viața ei.

Nu lua droguri. Ca și Dali, credea că este ea însăși un drog deja prea greu de digerat.

Nu bea, nu fuma, nu făcea schimburi de rețete de salate cu alte femei și nu rezista niciunei conversații mai lungi de jumătate de oră, fiindcă i se făcea dor de lumea ei.

Lucruri pentru care alții și-ar fi dat viața sau pentru care își vindeau sufletul pas cu pas nu o mișcau deloc, în timp ce și-ar fi dat fără ezitare viața pentru cine știe ce chestiune de principiu pe care ceilalți nu dădeau doi bani.

Ridica din umeri nepăsătoare la subiecte care revoltau o lume întreagă, dar ochii îi scăpărau dintr-o dată scântei când auzea cuvinte rostite în șoaptă de vreun bătrân, pe care ceilalți nu dădeau doi bani, în timp ce pentru ea erau comoara neprețuită de taine și învățături.

Își dădea cu nonșalanță haina de pe ea simțind mai multă bucurie când o dăruia, decât când o primea. Se ducea forțată la cumpărături, aproape plângând, dar o luai cu forța din fața rafturilor de cărți.

Plângea când te-ai fi așteptat mai puțin, pentru vreun vers, vreun cântec, vreun apus, în timp ce în situații de criză devenea impasibilă și rece ca un general pe front.

Nu îi plăceau mulțimile și nu se putea concentra dacă în jurul ei erau mai mult de doi oameni. Trei erau deja prea mult. Privirea îi pleca din nou, în lumea ei. În schimb ar fi putut sta o jumătate de zi nemișcată, privind în aceeași direcție, pierdută într-o lume unde nimeni altcineva nu avea acces.

Iubea tăcerea.

Iubea tăcerea.

Iubea tăcerea.

Era o fată plicticoasă. Și nici nu se străduia măcar puțin să fie și ea mai interesantă. O plictisea fantastic tot ce era interesant pentru alții. Dar părea să găsească ea ceva interesant acolo unde alții nu găseau nimic.

Era o fată plicticoasă.

N-am înțeles nici până azi de ce, odată intrat măcar pentru o clipă în lumea ei, priveai apoi totul cu alți ochi. Și de ce, dintr-odată lumea întreagă cu toate distracțiile ei, care până atunci îți părea totul, devenea privită prin ochii ei, teribil de plictisitoare…

Era o fată plicticoasă.

N-am înțeles nici până azi ce anume din ea m-a oprit.

Știu doar că de atunci, niciodată, dar absolut niciodată, nu m-am mai plictisit.

Fiica risipitoare?

20 februarie

Iulia Ionescu, în vârstă de 15 ani, elevă la Colegiul „Sfântul Sava“ din București, a fost dată dispărută în 12 februarie, fiind găsită în 15 februarie, într-un tren în care a urcat la Suceava și care mergea spre București. Ea a fost adusă la București de polițiști și predată familiei, după ce a fost audiată. Eleva a fugit de acasă pentru a merge la mănăstire, fiind găzduită două nopți la mănăstirea Sihăstria Rarău. Presa a vuit, s-au scris sute de articole pe această temă, foarte multă lume acuzând-o pe Iulia, acuzându-i părinții sau acuzându-i Părintele duhovnic pentru această dorință a fetei de a fugi la mănăstire.

Dacă Iulia Ionescu ar fi fugit de acasă cu un băiat, însărcinată și gata să facă un avort fără să ezite, ar fi fost absolut normal. Dacă simte însă o chemare să vieţuiască precum îngerii într-o lume care aduce din ce în ce mai mult cu iadul şi dacă alege să își aducă propria viață ca jertfă curată pe care să o așeze la picioarele Domnului, iată că gestul ei dă naștere unui scandal național.

Dacă s-ar fi prostituat pentru un IPhone sau pentru un lănțișor de aur, toată lumea ar fi ridicat din umeri ca și cum asta ar fi absolut normal, n-ar fi nici prima, nici ultima. Dar nu îi poate fi iertat faptul că alege să și le vândă, desprinzându-se total de tot ceea ce este lumesc, deși nu i-o fi fost poate nici ei ușor să se despartă de darul primit după atâtea eforturi, când a intrat la liceu. Le-a vândut însă fără să ezite, sfidând o lume în care parcă doar banii mai au voce. Le-a dat fără să îi pară rău, pentru că ea îndrăznește să prețuiască alte lucruri. Ceea ce nu îi este iertat într-o lume în care totul pare să se învârtă în jurul materialului și în care orice suflet pare a avea prețul sau. Ei bine, al Iuliei n-are! Dar nu, asta nu îi poate fi iertat. Nici de media, nici de atacatorii furibunzi care fac din nou spume la gură, nici de toți cei fără chip cărora nu le vine să creadă că un astfel de suflet curat mai poate țâșni, așa din senin, aducându-ne aminte, deși toți se chinuie să ne facă să uităm, că îi avem ca înaintași pe Brâncoveanu – care și-a jertfit TOȚI fiii pentru credință (păi ăștia l-ar fi internat azi la Spitalul 9), pe Ștefan cel Mare și Sfânt, pe Neagoe Basarab, pe toți domnitorii ale căror mame, soții, fiice au murit ca monahii. Iuliei nu i se poate ierta că ne reamintește cu ochii ei mari și curați și cu inima ei gata de jertfă că pe ei îi avem ca înaintași și că nu ne tragem din maimuțe botoxate, dansatoare din buric. Nu i se poate ierta că prin gestul ei ne mustră poate conștiințele adormite care ne întreabă dacă nu ar trebui să ne învrednicim și noi să îi urmăm pe toți bărbații vajnici care ne-au lăsat moștenire o țară și care numai cu ajutorul credinței și al lui Dumnezeu au reușit să facă minuni pentru ca noi să ne putem numi astăzi români. Chiar dacă în fața puhoaielor de năvălitori, teoretic nu aveam nici o șansă. Dar la Dumnezeu – la Dumnezeul Iuliei – toate sunt cu putință.

Însă nu, Iuliei nu îi poate fi iertat gestul acesta nebunesc de a-L iubi, mai presus de orice, pe Domnul.

Așa cum nu îi este iertat că a ales să se raporteze la Sfânta Parascheva care și-a dat toate hainele săracilor și a fugit de acasă când era doar un copil sau la Sfânta Alexandra care a renunțat la un Imperiu pentru credință… Nu, Iuliei nu îi poate

fi iertat că şi-a căutat inspiraţie în vieţile sfinţilor în loc să urmeze literal sfaturile din revistele pentru adolescenţi care abundă în sfaturi pentru sex, sex în grup, metode contraceptive şi tot felul de alte păcate frumos ambalate.

Cum să te inspiri din Pateric într-o lume în care normalul înseamnă tabloidele? În cazul fericit în care nu sunt chiar revistele porno… Deşi adolescenţii de azi ar da multor adulţi lecţii. Dar asta este, desigur, absolut normal. Se numeşte evoluţie, civilizaţie, open minded ness. Cine are nevoie de Dumnezeu când există Madonna?! Sau MasterCard?!

Nu, nu e normal ca Iulia să aibă duhovnic, normal e să se sfătuiască doar cu colegele de liceu mult mai experimentate. Care şi-au început viaţa sexuală la cât? La 10 ani?

Nu, nu e normal să se gândească la mântuire, ar trebui să fie preocupată doar de meşe, fesieri, gene false, unghii false, cum să îşi cucerească vreun coleg… Eventual mai deprinzând vreo nouă mişcare lascivă de la vreo altă fată care are deja un arsenal întreg de trucuri picante care fac momentele petrecute în doi – sau mai mulţi, că aşa e cool – mult mai plăcute.

Nu, nu e normal ca Iulia să îşi dorească să trăiască în curăţie într-o lume în care imagini obscene ne invadează furibunde de peste tot.

Nu, nu e normal ca Iulia să se gândească la post într-o societate consumista şi nu, nu, nu, sub nicio formă nu se poate ca un om educat să se călugărească. De parcă Părintele Steinhardt ar fi fost văcar, Părintele Rafail Noica ar fi fost analfabet, Părintele Daniil Sandu Tudor n-ar fi fost unul dintre cei mai bogaţi, educaţi, şarmanţi bărbaţi ai României înainte de a realiza că totul în lume este deşertăciune, de parcă Părintele Arsenie Papacioc nu ar fi fost primar, de parcă Maica Siluana nu ar fi fost profesoară de filosofie, de parcă Maica Benedicta de la Văratec nu ar fi fost Acad. Zoe Dumitrescu-Buşulenga… De parcă degeaba a regretat Împăratul Constantin cel Mare că nu s-a făcut monah… Şi atâtea alte cazuri, pe care n-are sens să le enumăr… Căci nu, nu, nu!!! Monahismul este pentru tâmpiţi sau pentru rataţi. Şi atât! Căci de nimic nu-i este mai frică vrăjmaşului decât de rugăciunile de noapte ale maicilor şi călugărilor şi pustnicilor neştiuţi – doar ele mai ţin România să nu se prăbuşească.

Dar iată că din mlaştina unei societăţi în care se depun atât de multe eforturi pentru spălarea creierelor, pentru distrugerea oricăror repere, pentru anihilarea a

tot ceea ce este mai sfânt în om – rădăcini, credință, identitate – pentru nimicirea sistematică a tot ceea ce ne dă forță… Și ne-a dat de când suntem pe aceste pământuri… Iată că mai țâșnește câte un suflet pur, cu aspirații de a trăi îngerește! Și să nădăjduim că nu e singurul…

Și nu întâmplător ne-a trimis-o Dumnezeu acum pe Iulia să ne avertizeze să ne rugăm. Nu întâmplător s-a făcut atâta vâlvă! Și nu ar trebui să lăsăm chipul de înger al Iuliei să se șteargă prea ușor din inimile noastre. Să îl ținem acolo, ca reper de credință, curaj, iubire pentru Domnul, singurul de la care ne poate veni salvarea. Căci nu o chemi nici pe Madonna și nici MasterCardul nu îți este de niciun folos când avionul începe să se zguduie, când pământul începe să se cutremure, când te chinuie boala sau când frica morții începe să îți dea târcoale.

Am citit undeva ca „fiica risipitoare s-a întors acasă.“ Fiica risipitoare fiind, chipurile, Iulia. Dar mi-e teamă că Iulia a fost mereu acasă. Mi-e teamă că noi, toți ceilalți, poftim, mai mult sau mai puțin, la roșcovele pe care ni le flutură alții pe la nas în timp ce se străduiesc din greu să ne facă să credem că locul nostru este aici, nu aproape de Tatăl Nostru. Nu, ni se tot spune că aici trebuie de fapt să rămânem, aici am fost dintotdeauna, așa e normal… Să stăm să îngrijim cumințI, docili, total spălați pe creier, cu inimi înnoroite de păcate și cu suflete înrăite de patimi și de ură, porcii! Așa să fie oare?

Dar parcă se aud din ce în ce mai multe glasuri de suflete care s-au cam săturat de roșcove… Care își amintesc, încet, încet, că sunt copii de Împărat!

Mulțumim, Iulia. Să ne rugăm!

P.S.: Și o încurajare venind parcă de dincolo de timp…

„Spune, dragă prietenă, celor ce ne îmbie să râvnim la mai multe libertăți, că ne mulțumim, pentru o clipă, cu partea care ne e dată și de nu ne-o fi trasă îndărăt și aceasta de la noi, ne vom ruga pentru cei din dreapta și cei din stânga, ne vom ruga cu fapta, ne vom ruga cu intrarea noastră mai blândă în aprigul veac, ne vom ruga cu văzduhul nostru încă nepoluat și cu măicuțele de la Sucevița.“

Constantin Noica

Şi tot Neamul lor cel Adormit!

22 februarie

E Miami. E seară. E terasa casei lui Versace, un pahar de şampanie, o briză care îi mângâie atât de senzual părul, o pălărie albă uriaşă care nu-şi mai are rostul acum că s-a înserat, dar tot n-o dă jos, picioare lungi, bronzate, cu tocuri înalte întinse cu nepăsare pe scaunul din faţă, o rochie de plajă largă, transparentă, de-un portocaliu aprins exact ca pofta ei de viaţă, jeanşi scurţi, uşor rupţi, în ton cu je m'en fiche-ismul ei, acorduri de Buddha Bar însoţindu-se cu clipocitul apei din piscină şi îmbiind la visare. Trage cu poftă din ţigară de parcă ar fi ultimul fum înainte de a muri şi priveşte cartea aşezată pe masă. Cartea care a marcat-o mai puternic decât oricare alta. „Puterea Prezentului". Şi cum nu-i plac jumătăţile de măsură, de luni bune de zile, de când a descoperit-o, o pune neobosită în practică. Trăind în Acum, alungând gânduri, întrebări, răspunsuri neplăcute, analize, griji, idealuri, trecut, viitor, părinţi, bunici şi luptând cu tot ce înseamnă Minte, pentru a putea savura clipa de faţă, singura pe care o avem. Pentru a se bucura la maxim de ea. Cu orice preţ, cu orice risc. Chiar dacă asta presupunea – precum clipa de faţă – să calce pe nişte inimi, pe nişte principii, pe noţiunile de responsabilitate, raţiune, dreaptă socotinţă. Nu conta. Pentru toate avea o scuză excelentă, o explicaţie mai mult decât convingătoare, un motiv. Totul era permis, orice era posibil, nimic nu mai conta. Singurul lucru important era clipa de-Acum.

Din adâncuri de conştiinţă, de undeva dindărătul unei minţi de nepoată de ardelean chibzuit, se auzi însă deodată o voce… Se trezi întrebându-l pe cel din faţa ei… „Dar stai puţin… Dacă numai prezentul contează înseamnă că poţi face orice, oricum, oricând, vii de nicăieri şi nu contează unde ajungi?" Mda… Se lăsă o tăcere apăsătoare ca un mare semn de întrebare care poartă deja răspunsul în ea. Răspuns pe care însă nu vrei încă să-l auzi… Deodată toată povestea asta cu Versace, şampanie, Buddha Bar îi păru pentru o clipă o mare păcăleală, neputând să mai ascundă la nesfârşit glasul inimilor care plângeau, responsabilităţile care o aşteptau acasă, rădăcinile care se zbăteau în ea amintindu-i că le are totuşi, orice i-ar fi spus Eckhart Tolle, Osho şi alţii… Alungă repede vocea asta nesuferită de conştiinţă pisăloagă. Şi continuă să facă prostie după prostie, iresponsabilitate după iresponsabilitate, aventură după aventură, călătorie după călătorie, nebunie după nebunie, ca o frunză bătută de

vânt, purtată fără vreun sens de la un continent la altul. Ca un fir de nisip rătăcit într-o tornadă de trăiri fără vreun alt sens decât bucuria momentului. Se lăsă târâtă de un vârtej ameţitor de plăceri, căutări, trăiri, fără să se gândească la nimic. Pentru că singurul lucru care conta era prezentul.

După caţiva ani… Moşii de iarnă. O sâmbătă din an în care, de mii de ani, românul îşi aminteşte că nu e doar o frunză bătută de vânt sau un fir de nisip care se lasă purtat de orice tornadă căreia i se căşunează pe el. Nu, el este strănepotul lui Ioan şi al Mariei. Şi nepotul lui Nicolae şi al Siminei. Şi are datoria sfântă să îşi amintească de ei. Aşa cum are datoria de a duce o viaţă care să-l facă vrednic de a fi pomenit. De nepoţi, de strănepoţi şi de toţi cei care vor veni după el.

Aşeză cuminte plăcintele în coşuleţul cu bunătăţi, stinse lumânarea, îşi făcu cruce şi ieşi. Nu era singură. În spatele şi în jurul ei erau toţi cei adormiţi veghind-o şi călăuzindu-i fiecare pas.

Şi parcă altfel călca acum pe pământul udat de sângele alor săi, pe lângă Arcul de Triumf în care era aşezat la loc de cinste tabloul străbunicului său, altfel păşea purtând eşarfa cusută cu lacrimi şi cântec din Basarabia de bunica, având îndreptar reproşul bunicului: „Băiata, cu d-ăştia ca voi nu mai câştigăm noi Ardealul…“, având salbă din visele mamei şi zestre din toate iertările tatei… simţindu-şi sufletul bogat şi dator faţă de toţi cei care s-au jertfit şi pentru ea. Eroi, mucenici, sfinţi, mame îndurerate, văduve de război, morţi anonimi, logodnice de deţinuţi politici care niciodată nu s-au mai căsătorit, copii crescuţi fără de tată, fecioare aruncate în foc de vii, băieţi morţi de tineri pe front în străinătăţi, ca Nicodim, fratele bunicului, mort fără cruce şi fără de mormânt…

Şi nu, nu mai era o frunză bătută de vânt acum. Avea rădăcini adânc înfipte în pământ. Şi în cer. Şi nu, nu mai plutea în neştire ca un fir de nisip luat de vânt… Fiindcă sufletul îi era sudat într-un lanţ nevăzut format din toţi cei care-au fost şi toţi cei ce-or fi, ca un munte uriaş ce se înalţă spre cer.

Acum nu mai putea face orice, oricum şi oricând. Dar păşea altfel, pe drumurile care se restrângeau treptat şi îi deveneau Cale. Păşea altfel… pentru că în sfârşit ştia de unde vine şi unde trebuia să ajungă. Pentru că în sfârşit îşi amintise cine era. Şi îşi amintise de toţi cei care erau mereu cu ea, păşind nevăzuţi în jurul ei şi cântând. „Cu noi este Dumnezeu…“.

Corneliu. Nicoleta. Arh. Justin. Valeriu. Arsenie Preot. Arsenie Preot. Ilie Preot. Nicolae Preot. Gheorghe Preot. Ioan. Radu. Ion. Vasile. Mihaela Monahia. Iulian. Gheorghe. Nichifor. Aron. Mihai. Nichita. Lucian. Mihai. Vlad. Ștefan. Maria. Gavriil. Ioan. Nicodim…

Păşea altfel acum. Era cu ei. Cu toţi. Şi cu tot Neamul lor cel Adormit!

— Unde eşti?

— Pe drumul pe care dacă nu te doare înseamnă că faci ceva greşit.

Scrisoare Ancăi. Istoria unui zâmbet

Mesaj pe Whatsapp. Anca – „Vai ce frumoasă e poza… parcă din altă lume… Un basm“.

Să-i răspund. Să-i răspund scurt? Ceva obişnuit, plat şi cuminte? Parcă nu-mi vine. Hai să-ndrăznesc să îi răspund pe larg. Va citi probabil dimineaţă înainte de muncă. O să se întrebe ce m-a apucat, demult nu i-am mai scris aşa… Dar o să zâmbească, ştiu. Cât îi e de dor de un pic de nebunie…:) Şi ştiu că toată ziua va avea un alt fel de zâmbet. Şi că sufletul ei, luptându-se cu targeturi, deadline-uri, zâmbete false şi lovituri pe la spate, se va simţi mai uşor mâine, se va desprinde parcă de toate nimicurile cotidiene, simţindu-se, de ce nu?, „contemporan cu Veşnicia…“.

Aşa că încep să scriu…

„Chiar că eram într-un basm. Şi în altă lume… Eram cu tot grupul la Mănăstirea Petru Vodă, în ultima zi de viaţă a Părintelui Justin.

Ştii… Părintele a fost un sfânt. Şi mai ştii şi că eu am trăit multe, mare parte din ele, printre cele mai nebuneşti şi mai frumoase, alături de tine:), dar nu ştii că cea mai frumoasă trăire din toată viaţa mea a fost când m-a binecuvântat el odată, într-o noapte, ieşind de la Sfânta Liturghie… Cred că atunci am fost cel mai aproape de Dumnezeu… Atunci am văzut cu adevărat cum Iubirea păşea în faţa mea, învăluită toată în lumină şi într-un zâmbet pe care nu îl voi uita niciodată.

De-o bunătate, blândeţe şi smerenie cum nu credeam să fie pe pământ. Un zâmbet de om care s-ar urca pe cruce pentru tine, fără să ezite, chiar dacă ştie, mai bine decât ştii tu, că eşti ultimul păcătos. Chiar dacă te-ai lepădat de el, deşi ţi-a salvat viaţa, chiar dacă l-ai înjurat, lovit, strivit, pălmuit, trădat, vândut, chinuit. Ar face-o, cu toate astea. Şi ar face-o cu atâta iubire cum nici chiar tu n-ai învăţat încă să te iubeşti…

Îmi amintesc cum a trecut şi m-a atins uşor pe cap… Şi am simţit că parcă Iubirea însăşi m-a binecuvântat… Am început să plâng în hohote, ca un copil, de parcă atingerea cea plină de duioşie şi de un drag de noi care nu se mai sfârşea, mi-ar fi rupt toate zăgazurile sufletului. De parcă ar fi dărâmat într-o secundă toate zidurile pe care mi le construisem cu asiduitate, cu febrilitate, cu atâta teamă, în jurul inimii de atâţia ani. De parcă ar fi cutremurat tot pământul inimii mele împietrite, vărsând Iubire în fiecare crăpătură însetată, care-o tot cerşea şi căuta cu atâta ardoare, încă de când m-am născut… Şi nimeni nu părea să aibă suficientă cât să-mi dea şi mie, cât să ajungă să îmi astup fiecare gol ce urlă, din ce în ce mai surd… În sfârşit cineva uitase de propria sa persoană, de propriile răni, de propriile crăpături care îi cerşeau iubire… Şi mă vedea şi pe mine. Cu adevărat. Şi mă iubea. Aşa cum eram.

Plângeam şi eu, începuse să plângă şi Denisa, şi ne strângeam amândouă în braţe hohotind ca doi copii cărora nu le venea să creadă că cineva îi putea iubi aşa… Pentru că nu, nimeni, niciodată nu ne mai iubise aşa!

Îmi amintesc cum am ieşit apoi afară şi parcă zburam şi iubeam tot pământul şi sufletele ne erau atât de uşoare şi cerurile erau parcă deschise şi ne încăpeau toate în inimi… Acolo slujbele se ţin noaptea, sub un cer limpede limpede cu un miliard de stele, cum n-am mai văzut nicăieri… Trebuie să te duc odată să îl vezi… La cum te cunosc o să îmi spui că mai vrei să rămâi puţin:)… Şi greu o să te mai iau acasă:) de-acolo nici nu ştiu dacă o să te iau:)

Poza asta e făcută ziua, în timpul Sfintei Liturghii, ultima Liturghie în care Părintele, la câţiva metri distanţă, era încă în viaţă. Atât de aproape de moarte, dar încă în viaţă… Cu câteva minute înainte ca Anca Larisa, unul dintre copiii de suflet ai Părintelui, să îmi facă poza asta – cu o iubire de care parcă numai voi, Ancile, sunteţi în stare… – eram cu toţii pe treptele bisericii, ascultând slujba, cu un soare sfânt luminându-ne inimile, cu o adiere blândă de vânt care ne mângâia uşor feţele şi sufletele care ni se ţineau de mâini… Mă întrebam atunci: „Oare aşa o fi şi în Rai?“ Ştiu că Horea mi-a răspuns: „Mai frumos“. Nu ştiu, nu cred

că poate fi ceva mai frumos decât atunci… Cred că atunci am fost cel mai aproape de Rai…

Nu știam că vântul cel blând era ultima mângâiere a Părintelui, sădind în sufletele noastre toată nădejdea, iubirea și credința cu care el a trăit, a luptat, s-a jertfit… Nu știam că seara urma să primim vestea că s-a dus în sfârșit în cer și că zâmbetul din poza asta avea să fie poate cel mai frumos și cel mai prețios zâmbet din viața mea… Un zâmbet unic… Dintr-o clipă unică a vieții mele. Clipa în care am trăit binecuvântarea de a fi atât de aproape de un Sfânt. Și mai contemporană decât oricând… cu Veșnicia!

Câte se ascund în spatele unui zâmbet… pot să îți spun însă și povestea lui pe scurt, în versuri. Și te aștept Acasă. Să îți arăt cerul, noaptea, la Petru Vodă. Într-o altă lume. De basm, da. Un basm pe care ni-l scriem și noi. Îți amintesti când îmi citeai astă vară râzând fragmentul din basm despre tânărul care a cutreierat lumea în lung și-n lat, tot căutând… și spuneai că parcă suntem noi? Noi eram:) și cred că ăsta a fost ultimul îndemn al Părintelui. Să scriem, fiecare din noi, în felul nostru unic -si totuși împreună – propria noastră versiune a „Tinereții fără bătrânețe și a vieții fără de moarte“.

Și-acum istoria zâmbetului pe scurt… Te aștept Acasă.

„Nu mă-nspăimântă cerul, nici pământul;

Pe unul calc, pe celălalt îl străpung;

Sunt slab, sămânța care-o suflă vântul

Pe stepele vieții îndelung,

Dar el mă suflă unde vreau s-ajung!

Chiar dacă ești la infinit de mine,

Dar știu că ești și-Ți cat Împărăția,

Nu-mi mai trăiesc în van nimicnicia.

O, Doamne, sunt contemporan cu Tine

Și sunt contemporan cu Veșnicia.“

(Vasile Voiculescu)

Ciudăţenie:)

Nu mă impresionează uşor mai nimic din ceea ce poate obține sau deveni un om în timp, oricât ar evolua de spectaculos, pe orice scară. Mă interesează doar dacă a devenit mai bun. Și atât.

Sărbătoresc femeia…

8 Martie

Sărbătoresc femeia în fiecare zi. Cinstind chipul luminos al bunicii, viu în amintire ca şi cum aş vedea-o chiar acum îngenuncheată în faţa icoanei, în cămaşa ei albă, despletită, cu ochii închiși și buze murmurându-și mulțumirea pentru ziua care a trecut și ruga ei fierbinte pentru cine știe ce. Mereu pentru alții.

Sărbătoresc femeia în fiecare zi, ținând în inimă viu și prezent mirosul din încăperile ei pline de icoane, cu candela mereu arzând, ținând aprinse-n suflet luminile din ochii ei albaştri, plini de bucuria pe care numai Domnul ți-o poate da, mai ales după ce viața ți-a luat peste noapte tot, așa cum i-a luat ei… mai ales când ai trecut prin câte a trecut ea.

Sărbătoresc femeia în fiecare zi, închizând ochii și văzând-o cum se repezea spre poartă când o striga câte un cârd de țigănuși – și-n fiecare zi avea astfel de

vizitatori – neştiind cu ce să-i mai miluiască, întorcându-se apoi cu zâmbet mulţumit, ca de om care a primit, nu a dăruit. Fiindcă ea ştia prea bine că cel ce dăruieşte, lui îşi dăruieşte.

Sărbătoresc femeia în fiecare zi, când mă surprind repetând gesturile ei mărunte, când zâmbesc amintindu-mi cum nu ne lăsa să plecăm la drum până nu ne stropea maşina cu aghiasmă, închinându-se apoi cu lacrimi în ochii închişi şi cu mâinile strânse într-o rugă fierbinte prin care ne lăsa în grija Maicii Domnului. O sărbătoresc neuitând crucea mare pe care şi-o făcea cu hotărâre când ne luam rămas bun. Şi o sărbătoresc făcând-o şi eu, la rându-mi, cu aceeaşi hotărâre.

Sărbătoresc femeia în fiecare zi, purtând în inimă o candelă mereu aprinsă chipului bunicii. Şi o floare neveştejita în faţa icoanei sale, săpată adânc în inima mea.

Sărbătoresc femeia în fiecare zi, cinstind gestul care-mi defineşte mama – acela de a alege mereu bucata cea mai mică de la masă, lasandu-ni-le nouă pe cele mai bune. O sărbătoresc cinstind mereu micile şi marile ei jertfe, toate nopţile ei nedormite, toate drumurile lungi pe care le-a bătut, ziua şi noaptea, pe ploaie, pe ger, pe zăpezi cât casa, ca să am eu tot ce îmi trebuie… O sărbătoresc cinstindu-i toate renunţările, atâtea renunţări… unele pe care le ştiu, dar atât de multe pe care nici măcar nu le bănuiesc şi nici nu i le ştiu citi în ochii uneori atât de trişti. O sărbătoresc cinstind toate visele ei neîntâmplate, toate nădejdile pe care şi le-a aşezat cuminte în ghiozdanul meu, sperând să am eu candva tot ce n-a avut ea… Cinstind toate amintirile ei urâte pe care atâta s-a luptat să nu le am şi eu, cinstind tot ce n-a trăit ea ca să pot trăi eu, tot ce nu şi-a oferit ei însăşi ca să pot avea eu mai mult, toate lacrimile, tot tremurul şi toate strângerile de inimă pe care le-a trăit din cauza mea, toate dezamăgirile pe care le-a încuiat cu un zâmbet, toate grijile pe care le-a îngropat cu încă un oftat, toate neîmplinirile pe care le-a mascat cu încă un fir alb, toate întrebările pe care le-a tăcut cu încă un rid, toate florile pe care nu le-a primit, toate darurile pe care am uitat să i le fac, toate rănile pe care n-am ştiut să i le mângâi, toate durerile pe care n-am ştiut nici măcar să i le văd, darămite să i le alin. Sărbătoresc femeia, în fiecare zi, cinstind toate astea şi mult mai mult decât acestea, în fiecare zi, cu o lumânare ce stă aprinsă în inima mea, clipă de clipă, la icoana mamei.

Sărbătoresc femeia, în fiecare zi, cinstind chipul femeii dascăl care mi-a purtat blând paşii pe calea spre lumină. Cinstind chipurile femeilor care îmi luminează drumul de dincolo de timp, din istorie. Chipurile pline de un dor sfânt, de

demnitate și de lumină, ale tuturor celor care, deși ar fi putut avea orice și ar fi putut fi oriunde, fiindu-le bine, au ales să lupte și să se jertfească, pentru binele altora.

Sărbătoresc femeia în fiecare zi , cinstindu-le pe toate cele care au iubit, au luptat, și-au șters lacrimile și au mers zâmbind mai departe, pe toate cele care au clădit cu lacrimi și sânge sau s-au lăsat zidite de vii în visele bărbaților pe care îi iubeau…

Sărbătoresc femeia în fiecare zi, cinstindu-le pe toate cele care au ars de vii pe altarul neamului și al credinței sau și-au lăsat inima străpunsă de sabie văzându-și soți, fii, logodnici, tati răstigniți pe crucea învierii neamului, dar au plecat cu smerenie capul și au mers mai departe cu iubire și credință, lăsându-mi moștenire cuvântul viu care zidește, „Fie mie după cuvântul Tău“.

Sărbătoresc femeia în fiecare zi învățând să fiu ca ele, ca toate cele care și-au înțeles și și-au urmat menirea, deși mărturisesc că-i uneori tare greu. Dar poate că cel mai frumos mod de a sărbători pe cineva în fiecare zi este să nu îl uiți și să încerci să fii ca el, în tot ce are bun.

Sărbătoresc femeia în fiecare zi, păstrând vii icoanele din inima mea și străduindu-mă să le urmez pașii… Și mărturisesc că uneori pare tare grea calea asta strâmtă pe care au pășit ele uneori pe cuie – dar tot ele mi-au arătat ce crini frumoși răsar în urmă din lacrimile unei femei care iubește uitând de ea. Așa că încerc să le sărbătoresc în fiecare zi, așa. Căci poate cel mai frumos mod de a sărbători pe cineva este să mergi cu el, pe aceeași cale. Dacă e lângă tine, să îl ții de mână, dacă e înainte să îl urmezi. Iar dacă vine în urmă-ți, să îi luminezi cu inima ta calea și să îți așterni sufletul în drumul lui, să îi mângâie tălpile, să-i facă drumul mai ușor.

Sărbătoresc femeia în fiecare zi.

Nu am nevoie de o zi de 8 martie inventată de cei care le-au făcut atât de mult rău femeilor pe care le cinstesc. Sărbătoresc femeia în fiecare zi, fără să fie nevoie de o zi specială, cu petreceri zgomotoase, cu showuri striptease, cu balonașe, inimioare, cadouri… Și nici măcar de camioane de flori. O floare de câmp nevestejită așezată zi de zi în inimă, un gând bun plecat din suflet la ceas de seară, o tăcere plină de iubire îmbrățișând suflete vii în rugăciune în fiecare dimineață, o lumânare aprinsă cuminte cu dor, un strop de ulei în candelă, un

cuvânt bun întru amintire, ca o mângâiere, sunt sărbătoarea mea de fiecare zi.

Datorită femeilor minunate care mi-au luminat viaţa şi inima, eu cred în femeia-icoană. Aşa că… nu, nu sărbătoresc niciodată ziua de 8 Martie. Sărbătoresc femeia în fiecare zi.

DOR

„Lumea fără dor“ Aşa îi spuneau bătrânii noştri lumii de dincolo de moarte

Mi-e dor. Deci exist.

Şi acum, prietene, vreau să-ţi recit cel mai frumos poem care s-a scris vreodată despre cer şi despre pământ. Este începutul Evangheliei lui Ioan: „La început era Cuvântul şi Cuvântul era la Dumnezeu şi Dumnezeu era Cuvântul. Acesta era întru început la Dumnezeu. Toate prin El s-au făcut; şi fără El nimic nu s-a făcut din ce s-a făcut. Întru El era viaţa şi viaţa era lumina oamenilor. Şi lumina luminează în întuneric şi întunericul nu a cuprins-o“. Cum ar putea oare întunericul să încarcereze lumina, materia să înăbuşe spiritul, ateismul să anuleze credinţa în Dumnezeu, sau constrângerea să ne facă să pierdem dorul de libertate? Cerul te numără pe tine singur şi numai pe tine, pe fiecare în parte, tu, unică şi nerepetabilă fiinţă, prietene al meu, omule!

Pr Gheorghe Calciu-Dumitreasa

Despre puterea milosteniei

11 martie

La sfârşitul slujbei se apropie de mine o bătrânică îmbrăcată în negru, cu

broboadă neagră, groasă, cu haine cernite, cu paşi mici şi hotărâţi. E micuţă şi are chip blând şi curat ca al Sfintei Vineri din basme. Scoate o hârtie în care îşi ţine înveliţi cu grijă nişte bani, alege o bancnotă de 1 leu şi mi-o întinde: „Ia, mamă, să-ţi iei un covrig… Să mănânce şi copiii mei“. O privesc mută, întind mâna, iau mecanic banii şi nu-mi vine să cred… Mai zice o dată, încet, ca pentru ea: „să mănânce şi copiii mei…“ şi se îndepărtează încet în timp ce eu mă uit nedumerită la bănuţul văduvei scos cu grijă din hârtia de pensie, care probabil nu depăşea câteva milioane şi bâigui un „Bogdaproste“ copleşită de gestul ăsta atât de neaşteptat şi atât de frumos.

— *„Să mănânce şi copiii mei…“*.

Mă duc să îmi iau covrigul. Îngerul îmi şopteşte să îi iau şi eu atunci bunicii mele ceva.

— Fructe?

— Fructe.

— Ce i-ar plăcea oare? Banane sau mandarine?

— Banane.

— Câte? Două-trei? Mai multe?

— Trei!

Le cumpăr şi pe drumul înapoi spre biserică mi se face brusc o poftă nebună de banană.

— O să iau eu una, sigur nu se supără mamaie dacă îi dau numai două. O mănânc când ies.

Intru, întind cele două banane băbuţei care stă aşezată cuminte pe scaun şi se luminează ca un copil când îi întind fructele. Zice cu bucurie: „Maica Domnului să primească“, dar îşi îndreaptă privirea spre uşa bisericii, la o altă băbuţă care tocmai intrase, închinându-se cuminte. „Ia, dă-i şi ei una…“, îmi şopteşte blândă Sfânta Vineri şi îmi întinde una dintre cele două banane ale ei. Zâmbesc şi scot din plasă banana mea pusă copilăreşte, pofticioasă cum sunt, deoparte, pentru mine.

Mamaie voia trei banane! Nici mai mult, nici mai puțin! Cine știe pe cine avea de omenit…

Ies, mănânc cu poftă covrigul și îmi pare cel mai bun covrig din lume. Poate pentru că nu îl mănânc singură…

Ce neam frumos, acesta în care trăiesc simultan toți cei ce au fost. Toți cei ce sunt. Toți cei ce vor fi… Și mult mai mult decât ei…

Acest neam frumos în care atunci când primești, nu primești doar tu. Când dăruiești nu îi dăruiești numai celui din fața ta și, implicit, ție… Mai dăruiești întotdeauna și altcuiva…

— *„Maica Domnului să primească!“*

Răsună încă în inimă glasul Sfintei Vineri. Și ziua mea începe cu soare… Doamne, ajută!

Dor

Și parcă niciodată nu mi-a spus-o nimeni atât de frumos: „Mi-e dor de tine ca de copilăria mea!“

Povestea unui Inel

„Nu m-am îndrăgostit de ea. Am iubit-o din prima clipă. Este eul meu feminin. Jumătatea mea. Mai bună“.

Mi-a spus cu ochii în lacrimi un om drag, care a tocmai a cerut-o în căsătorie pe femeia pentru care s-a rugat ani.

A cunoscut-o cam acum trei săptămâni. Ea a zis „Da“, fără să ezite. Simțise și ea același lucru, dar a zâmbit și a tăcut, păstrând taina acelui „altceva, e altceva“ pe

care l-a simțit inima ei când el a intrat în cameră.

Da, se poate!

Da, există astfel de povești de iubire la prima vedere, la prima auzire, la prima îmbrățișare. Și de obicei sunt cele care durează cel mai mult și sunt cele mai frumoase.

Unul dintre cuplurile mele preferate se mândrește cu mai mult de zece ani împreună, petrecuți fără să stea departe unul de altul mai mult de trei zile. Deși sunt aproape douăzeci de ani diferență între ei, după atâta timp, ea e îndrăgostită de el la fel ca în prima zi. Deși până să o cunoască a fost un cuceritor renumit, și astăzi, când ea intră într-o încăpere și el o privește de la distanță, simte la fel ca atunci în prima zi când a văzut-o și inima i-a șoptit „E ea!“. Și nimic nu a mai contat. Au fost împreună de-abia după câțiva ani, dar viața lui s-a împărțit în „înainte“ și „după“ ea.

Săptămâna trecută vorbeam cu un bărbat care își sorbea din priviri iubita mărturisindu-mi că n-a știut ce înseamnă iubirea până la 45 de ani, când a cunoscut-o. A costat mult povestea lor de iubire, însă au plătit fără să ezite prețul, pentru că de atunci, de la prima lor întâlnire, pur și simplu nu mai pot concepe viața unul fără altul.

La astfel de cupluri nu vezi gelozii, nesiguranțe, bănuieli sau măști. Fiecare din ei strălucește, fiind varianta cea mai bună a lui însuși – pentru că celălalt scoate doar ce-i mai bun în el/ea. Se simt bine în pielea lor și se simt bine împreună. Fără a face vreun efort. Sunt cât se poate de autentici, cu tot cu defecte și cu tot cu calități, se acceptă unul pe altul și fiecare pe el însuși, cu tot cu defectele alea pe care înainte nu mai știau cum să le ascundă de ochii omenirii. Când stau separați îi vezi după ceva vreme că parcă nu au aer, nu mai au stare și încep să se ofilească. Nu mai strălucesc, nu mai au vlagă, pălesc. Celălalt e prea departe.

Vedem astfel de povești de iubire și ne spunem că sunt excepții. Însă eu am o bănuială… că de fapt așa e normal, celelalte povești, banale, urâte, pline de minciuni, trădări, schelete bine dosite prin dulap, certuri, înșelări sau pur și simplu o plictiseală cruntă, sunt abateri de la firesc.

Și nu sunt eu în măsură să dau sfaturi, ci doar constat. Și nu scriu ce scriu pentru că am vreun răspuns, ci pentru că am multe întrebări. Și nu mă recomandă să îmi dau părerea decât faptul că, probabil, am făcut cam toate greșelile posibile în

iubire. Și dacă în toată diligența mea în a bifa toate nefăcutele mi-a scăpat vreuna, în mod sigur în miile de povești care s-au derulat în viețile celor din jurul meu cineva a făcut-o și pe aia, aia la care nimeni nu s-ar fi gândit. Și dacă mai știu ceva, mai știu, Slavă Domnului, ce înseamnă să fii iubită, în toate modurile posibile – de la iubirea aceea de taină, de la taina cea mai tâmpă până la taina cea mai frumoasă – până la iubirea manifestată zgomotos, în văzul tuturor, chiar exhibiționist. De la iubirea nebună lipsită însă de vreo responsabilitate până la o statornicie în iubirea aia responsabilă, așezată, cuminte, sănătoasă, care depășește orice limită a răbdării la care m-aș fi așteptat… Așa că despre greșeli și despre cum și cât de mult poți fi iubit știu. În rest, nu știu nimic.

Însă asta e suficient ca să nu tac când aud că poveşti din astea există doar în filme. Replici rostite de obicei cu cea mai mare convingere de cei care se complac în poveşti căldicele, confortabile, pline de libertăți și de măști. E suficient să nu tac când văd femei care tot așteaptă să fie iubite și se complac în tot felul de poveşti care nu fac decât să le înjosească, să le murdărească, să le întineze, una după alta, din ce în ce mai tare. În timp ce sufletul lor pereche plânge pe undeva după ele…

Sau atâtea femei care așteaptă și se lasă testate și folosite și încercate și răs-încercate de parcă unui bărbat i-ar trebui un milion de ani să-și dea seama că ea este mama copiilor lui. Că doar pe ea poate să o vadă legănându-i pruncii și cântându-le vreun cântec vechi de leagăn sau recitându-le cine știe ce poezie veche sau ducându-i la altar să îi împărtășească sau făcând lecțiile cu ei.

Nu știu multe, dar am văzut suficient cât să nu tac când văd atâtea poveşti care mor din lipsă de curaj sau din mii de scuze sau din prea multe păcate și patimi, și obișnuințe confortabile ce ne-au legat…

Ne plac tuturor poveștile astea frumoase. Dar știm că vin cu un preț? Cu un preț de curăție, pe care te străduiești să ți-o păstrezi până când întâlnești omul viselor tale. Altfel… Dacă tot cazi dintr-o poveste în alta, ajungi să îl întâlnești cândva, într-o bună zi, dar să ai privirea goală și obosită, flacăra din piept să îți fie stinsă, trupul lipsit de vlagă, sufletul întinat și privirea atât de murdară încât poate că nici măcar nu ai să îl recunoști. Și dacă îl vei recunoaște, vei avea brațele golite de cât te-ai risipit prin lume. Nu vei avea ce să-i oferi. Sau îți vor fi legate în cine știe ce lanțuri grele cu care te-ai lăsat legat, pentru că îți era mai comod, mai confortabil, mai plăcut să stai cu cineva chiar dacă simțeai că nu e cine trebuie, decât să te chinui singur și să te păstrezi curat pentru visul tău. Curăția doare

când alții se plimbă de mână în fața ta, iar tu ești singur mereu. Curăția doare când plângi noaptea și de sărbători și nu e nimeni lângă tine să îți mângâie rănile. Curăția asta doare când toți se mulțumesc cu relații, chiar dacă și tu, și ei știu că nu e ce trebuie, dar tu te încăpățânezi să o aștepți, curat, pe ea… Dar și când vine… Și te găsește curat…

Pe când altfel, când în sfârșit apare răspunsul atâtor rugăciuni ale inimii tale, că le-ai rostit conștient sau nu… și inima ta simte din prima clipă, dar ce păcat că viața ta, și trupul tău, și mintea ta, și toată structura asta socială care ai devenit nu îl pot urma… Căci, tot aruncându-te în iubiri, ai ajuns o mască umblătoare, care se caută pe sine în mii de oglinzi, fără să se găsească nicăieri, care își caută confirmări în sute de locuri fără că vreuna să o împlinească, își caută bucuria pe zeci de căi, fără ca vreuna să o ducă acasă. Răspunsul rugăciunilor tale a venit, dar a găsit o mască fără de viață, fără de vlagă, fără de strălucire și parcă fără de suflet.

Pentru că poate un singur suflet te poate face să strălucești, cu un singur suflet te poți simți acasă, un singur suflet a venit pe lumea asta să te ajute să fii cea mai bună variantă a ta, cu un singur suflet ai putea face istorie în loc să te cauți golit de viață arzând la foc mic, aprinzând vâlvătăi ieftine de frunze și paie și, în loc să dormi mai mereu cu mai multe persoane în pat fiindcă mintea îți e, mai mereu, la altcineva…

Poate că un singur suflet, jumătatea sufletului tău, te așteaptă și plânge chiar acum în lume de dorul tău undeva, iar tu stai să încălzești la nesfârșit aceeași ciorbă, mai gustând câte o chiftea pe unde apuci, fără să te saturi vreodată. Sau stai să aștepți pe cine știe cine, care nu merită, și nu te merită, dar tu, orbit fiind de patimi și de păcat, nu realizezi…

Poate că un singur suflet a venit pe lume să fiți împreună un întreg, și asta numai împreună cu Dumnezeu în ecuație.

Întrebarea este: când a venit te-a mai găsit acasă? Privirea nu îți era prea murdară de atâtea căutări? Prea golită de suflet ca să îl mai vezi? Prea întinată ca să îi vezi lumina? L-ai mai recunoscut? Dacă l-ai recunoscut, nu erai deja prea temător să îl mai cuprinzi, prea slăbit de păcate să te duci înspre el, prea legat să mai poți face pasul către el, prea murdar să îl mai poți îmbrățișa, prea golit de tine însuți ca îmbrățișarea să îi mai poată transmite ceva, prea murdar și întinat să îl mai poți convinge că ești tu, prea sleit de putere să îi spui cât de dor ți-a fost de el,

prea obosit să îi spui cât l-ai căutat pe toate drumurile lumii, prea pierdut și prea rătăcit, și prea spart în mii de bucăți să mai știi, chiar tu însuți, cine ești…?

Poveștile frumoase, ca povestea acestui inel – și nu sunt nici puține, nici imposibile cum spun căldiceii și jumătățile de măsură – ne arată totuși că prețul curăției merită să fie plătit, oricât de greu ar părea uneori. Că tot curajul de a nu accepta compromisul sub orice formă, oricât de atrăgătoare, ar veni el, va fi recompensat cândva. Că nimic nu e mai trist decât să dormi cu cineva și în mai mult de jumătate din timp să te gândești la altcineva, decât să apară cândva omul visat și tu să nu mai ai putința și curajul de a-l urma… Sau, mai grav, să nu te mai ai pe tine însuți.

Poveștile precum cea a acestui inel ne reamintesc că odată ce am ales un drum avem datoria, față de noi și față de celălalt pe care l-am ales responsabil și asumat, nu doar din comoditate – să rămânem doar pe el și să nu ne mai căutăm în alți ochi, în alte inimi, smintind tot ce e în jurul nostru, risipindu-ne pe noi și sufletul de lângă pe căi care distrug întotdeauna mai multe vieți… Sau să rămânem singuri și curați până când Dumnezeu va găsi de cuviință să ne răsplătească într-un fel sau altul jertfa…

Poveștile precum cea a acestui inel ne reamintesc, mai ales, să Îl luăm pe Dumnezeu în ecuație…

Dacă mai mulți oameni ar avea curajul de a-și asuma o mare iubire, poate că lumea asta nu ar fi atât de plină de măști umblătoare, cu mâini reci, fără de viață, cu îmbrățișări lipsite de vreo căldură, cu ochi lipsiți de scântei, cu suflete întinate de păcate, cu oameni superficiali, ușori și complexați care nu caută decât confirmări fără să îl mai vadă pe cel din fața lor, cu oameni care nu strălucesc, nu sunt autentici, nu sunt bucuroși, nu sunt nici un sfert din cine ar putea fi, se târăsc în loc să zboare, cerșesc în loc să dăruiască, se milogesc în loc să ofere, împrăștie întuneric și sminteală în loc să lumineze, mint, fură și înșală în loc să își trăiască Adevărul, vorbesc, dar nu cuvântă, trăiesc, dar nu sunt vii și, cel mai grav, parcă nu e nimeni acasă în privirile lor…

Poate că lumea ar fi altfel dacă toți am înțelege că marile iubiri nu sunt excepții… dar că vin cu un preț.

Poate că lumea ar fi altfel dacă L-am lua mereu pe Dumnezeu cu noi la drum…

Maica Domnului să fie mereu în inimile voastre, făcând din ele una, ca în

dimineața aceea sfântă de Bunavestire. Vă mulţumim, copii curaţi şi frumoşi, pentru povestea acestui inel!

Gânduri după ploaie

Ce curat și ce limpede e aerul după o ploaie scurtă de primăvară… Ca un suflet care tocmai s-a spovedit.

Dacă am ști că și sufletele au miros, poate ne-am spovedi mai des… Dacă nu am uita că după ploaie aerul e mai curat, poate ne-am plânge mai mult greșelile… Dacă ne-am da seama că ceea ce spunem despre alţii spune mai multe despre noi decât despre ei, poate că am auzi în jur mai multe cuvinte frumoase… Sau ar fi măcar tăcere…

Dacă…

Gânduri… Gânduri dintr-o zi de primăvară, cu un aer limpede cum n-a mai fost demult.

Ce frumos miroase afară după o ploaie scurtă de primăvară… Ca un suflet ce tocmai s-a spovedit.

Dar cu ruşinea cum rămâne?

OK, ne bucurăm că a scăpat statuia lui Mircea Vulcănescu de dărâmare… De parcă mai poate vindeca cineva jignirea și lacrimile, și durerea fiicei dânsului, trecută deja prin mult mai multă durere decât poate suporta o biată inimă de om obișnuit… Vreau să știu și eu pe astea cine le plătește? Cine mai plătește durerea unei doamne de peste 80 de ani care a suferit pentru neamul ăsta, într-o singură viață de om, mai mult decât își poate cineva imagina? Cine îi mai poate lua ei înapoi acum lacrimile, dezamăgirea, durerea din clipele când vestea asta cu dărâmarea statuii i-a otrăvit și bătrânețea… De parcă o întreagă viață înecată în

durere nu i-ar fi fost de ajuns! Ca și cum un potop de lacrimi și o întreagă viață jertfită pe altarul neamului nu ar fi fost de ajuns. Vreau să știu și eu cine mai poate lua acum înapoi otrava revărsată din nou într-o inimă așa de mare și de bună și cine mai poate scoate cuiele în care i-a fost din nou bătută demnitatea? Acum, când are peste 80 de ani și aripile demult strivite de prea multă durere? Cine îi mai aduce acum zâmbetul înapoi pe buze doamnei Măriuca Vulcănescu?

OK, statuia rămâne… Dar cu rușinea cum rămâne, domnilor?

Chiar n-a fost suficient că au fost răstigniți o dată? N-a fost suficient că au fost acuzați pe nedrept, torturați pe nedrept, schingiuiți pe nedrept, că li s-a Furat peste noapte tot ce aveau – casă, familie, poziție socială câștigată cu trudă de ani și ani, nu cu copy/paste și șpagă, cum se face acum??? N-a fost suficient că au plătit scump – cu sângele lor și cu lacrimile lor, ale mamelor, soțiilor, fiicelor lor – preamulta lor iubire de țară? Credința lor în Dumnezeu – nenegociabilă? Sufletul neamului – pe care au refuzat să îl vândă și să îl lase vândut? N-a fost suficientă rușinea de a se vedea, peste noapte, din personalități de marcă niște strigoi îmbrăcați în zeghe, rași în cap, plini de răni, loviți, bătuți, înjurați, scuipați, aruncați în temnițe de unde dacă au mai ieșit vii (asta dacă nu și-au jertfit viața pentru vreunul mai tânăr, așa cum a făcut-o eroul a cărui statuie vor să ne-o dărâme!) au fost aruncați la marginea societății? N-a fost suficientă rușinea lor și a familiilor lor? Mai trebuie să îi lovim și acum?

OK, ne bucurăm acum că a scăpat statuia. Dar întreb și eu, ca Moș Ion Roată cândva… „Dar cu rușinea cum rămâne, domnilor?“

Ne bucurăm că Părintele Justin mai are titlul de Cetățean de Onoare, apărat cu îndrăzneală de un român adevărat. Dar… cu rușinea de a fi fost calomniat și de a i se fi contestat titlul cum rămâne? Ne întristăm că la Valeriu nu am avut destui români curajoși care să îl apere până la capăt. Că degeaba s-a ieșit în stradă, că degeaba s-au dus acolo români frumoși care să-l apere, că degeaba s-au strâns mii de semnături… În zadar au fost toate, o mână de oameni au făcut pe ei de frică și l-au vândut. Pe furiș, ca niște iude adevărate. Și uite așa ne lăsăm Sfântul Închisorilor răstignit din nou.

Și… cu rușinea asta cum rămâne?

Aș vrea să știu și eu de unde bani când țara asta e în criză, când nu sunt spitale, școli și toate chestiile alea de care spuneți că nu există din cauză că sunt prea

multe biserici… Ei bine, când nu sunt toate astea, de unde sunt domnule bani să fie plătiţi oameni care să se ocupe cu vânarea eroilor noştri? Cu demolarea valorilor noastre? Când noi avem respect pentru morţii altora. Respect pentru eroii altora. Toleranţă pentru toată lumea. De ce nu suntem, domnilor, lăsaţi să ne plângem şi să ne cinstim eroii? Şi sunt curioasă cine plăteşte astfel de vânători şi ucigători de valori… Tare mi-e să nu fie chiar din banii poporului român… Şi iată cum, dintr-odată, e perfect în ordine ca, în loc să construim biserici, spitale, şcoli… Să dărâmăm statui!!! Acum nu se mai sesizează nimeni!

Şi chiar dacă nu vor reuşi să le dărâme pe toate şi se vor construi altele la loc, şi chiar dacă nu ne-or lua toate titlurile şi nu vor reuşi să ne şteargă toată icoanele din inimi… Şi totuşi… cu ruşinea cum rămâne?

Pentru rugăciunile sfinţilor părinţilor noştri, scris azi, fără să mai recitesc, cu foc şi cu durere neconsolată pentru suferinţa doamnei Măriuca Vulcănescu, pentru aripile sale strivite de prea multă durere şi pentru pomenirea tuturor celor care s-au lăsat răstigniţi pentru noi şi pentru neamul acesta. Măcar atât. Că nu ştiu cu ruşinea cum rămâne…

Doamne-ajută!

„O să se bată cu noi şi morţi, iar noi să fim alături de voi ca să ne apăraţi. Şi morţi vom izbândi!“

(Pr. Gheorghe Calciu)

Scrisoare de la Otilia Hrimiuc:

Am cunoscut un om bun. Şi omul acela bun a crescut în umbra Părintelui Calciu Dumitreasa vreo 6 ani, în Statele Unite. Şi omul acela bun a venit la înmormântarea preotesei Calciu, care odinioară îi făcea prăjituri şi îl aştepta la o vorbă cu o cafea tare, ca pe propriul său fiu. Şi omul acela bun îi poartă profundă recunoştinţă Părintelui. Datorită acestuia, omul bun nu a fost deportat în ţară, deşi pătrunsese ilegal în America. Omul bun a fost singurul student sponsorizat din banii parohiei respective; bugetul comunităţii creştine permitea susţinea financiară a unei singure persoane. Iar Părintele l-a ales pe el, la doar

o zi după ce se cunoscuseră, în detrimentul altor 6 persoane care visau la acea sponsorizare, unele dintre ele rude ale preotesei.

Aș vrea să împărtășesc cu voi bucuria aflării unor episoade care ilustrează o altă perspectivă a vieții Părintelui Gheorghe (ce nume profetic) Calciu-Dumitreasa. Una mai lumească, dacă vreți.

De pildă, câți dintre voi știu că părintele era vitezoman? Își punea ochelarii RayBan de soare pe care îi primise în dar, se urca la volan, cobora geamul și gonea pe autostradă cu furgoneta lui veche și prăfuită:). Polițistul care l-a oprit pentru depășirea vitezei legale l-a întrebat: „Părinte, pai se poate, dar nu ați văzut semnul care indică limitarea de viteză? „

Părintele, încrezator: „Fiule, la viteza pe care o aveam, chiar crezi că am putut să mai văd ceva?:)“.

Iată, vi l-ați fi închipuit vreodată în ipostaza aceasta?

Câți dintre voi mai știu că Părintele vorbea țigănește? Se pare că în închisoare a cunoscut câțiva țigani. Părintele i-a învățat franceză, iar ei au întors favorul, învățându-l să vorbească țigănește. A păstrat legătura cu aceștia. Pe fiii unora dintre ei i-a ajutat să-și construiască o viață decentă în State.

Acolo a fost nevoit să o ia de la zero. Știți că a spus odată despre sine că se simte un analfabet înstrăinat? Mai știți oare câtă perseverență a manifestat în învățarea limbii engleze și cum încerca în permanență să își depășească limitele?

Sau stiați că obișnuia să bea foarte multă cafea? Se ducea mai apoi în bisericuța din America, își scotea încălțările, întindea picioarele și citea linistit ore în șir. Da, își scotea pantofii, pentru că din pricina bătăilor crunte la tălpi, nu mai suporta încălțările.

Haha, sau că după un picnic i-a învățat pe băieți cum se stinge un foc când în preajmă nu se găsește apă. „Noi mergem în vale să aducem apă pentru stins focul, Părinte“.

„Cum? Măăă băieți, off, dar nu știți deloc să vă descurcați:)“.

Că l-a primit pe Geoană, l-a spovedit cum se cuvine, apoi pe ușa cealaltă a fugit

la ambasadă să protesteze împotriva conducerii din țară.

Că venea des seara acasă cu flori pentru soție…

Că l-au convins băieții să meargă la cinema. Și a stat Părințelul înfipt și îmbufnat în scaun pe toata durata filmului. Dar i-a câștigat pe băieți pentru nu-știu-câte prezențe la vecernie și la Sfânta Liturghie. Acesta fusese trocul.:)

Că a pus o condiție fiecărui enoriaș din comunitatea ortodoxă din America? Aceea de a aduce alte 2 persoane în Biserică. Unul dintre apropiații Părintelui a venit într-o zi la spovedit cu încă 5 prieteni. 3 dintre aceștia nu se spovediseră niciodată. După câteva ore de spovedanie cu primul dintre ei, Părintele îi face semn lui A. și îi spune: „E greu, A., e greu. Vezi că în rucsacul din piele este un toc pentru ochelari. Găsești niște pastile acolo. Adu-mi discret un pahar cu apă și 2 pastile de distonocalm, că e greu cu ei, e taaare greu!“

Din nou, închipuiți-vă cât durează o primă spovedanie generală a unui bărbat ajuns la vârsta maturității. Și a stat dragul de Părinte până târziu în noapte, i-a ascultat și i-a povățuit pe toți.

Sau că Părintele i-a cumpărat studentului pe care îl susținea financiar prima mașină? Ba chiar cu fundiță! Drept răsplată pentru absolvirea cu mare succes a unei școli dificile.

Ori că Părintele era invitat deseori la micile petreceri ale comunității de acolo? Și chiar venea, vorbea cu tinerii, îi asculta, socializa.

Dar de rușine, fetele veneau la petrecere acoperite, îmbrăcate cu fuste lungi, pantaloni, bluze serioase. Treaba asta îi păru ușor suspectă Părintelui, care i-a întrebat pe băieți ce se întâmplă cu fetele de sunt așa de serioase. Răspunsul l-a amuzat: „Nuuu, nimic Părinte. Așteaptă să plecați și își scot din geantă tocurile și rochiile scurte“:))

Dar Părintele nu judeca. Nu cârtea. În discuțiile private cu tinerii, nu dădea niciodată citate din Biblie, exemple din viețile Sfinților, deși le cunoștea pe dinafară.

Avea altă abordare. Prietenească, chiar frățească.

Dar era deopotrivă aspru cu aceștia, având așteptări pe măsura capacităților

lor intelectuale și sufletești.

În ochii studentului de altădată, Părintele Gheorghe Calciu Dumitreasa rămâne „un rebel veșnic tânăr și romantic“.(…)

Întreaga viață a Părintelui ne transpare drept un exemplu extraordinar de dreapta mărturisire. Că e Sfânt-nu încape îndoială. O confirmă și moaștele, dar mai ales viața în permanentă luptă pentru Hristos și Biserica strămoșească. Am convingerea, acum mai mult ca niciodată, că dacă ar mai exista câțiva bărbați curajoși ca el în România de azi, s-ar produce cu adevărat o schimbare la față a țării. Doar câțiva.

Excelsior, dragii mei!

Bucură-te, Sfinte Părinte Gheorghe, apărător al Bisericii și al demnității neamului românesc!“

Am învățat că…

Cea mai bună pâine este cea pentru care ai muncit cel mai mult…

De cele mai multe ori Vezi în jur ceea ce Ești tu, nu ceea ce sunt alții…

Uneori singurul mod în care poți să scapi de la înec e nu să te zbați singur în apă, ci să uiți de tine și să întinzi mâna să îl scapi pe altul care e gata să se înece…

Dacă ți-a greșit cineva e poate pentru că nu te-ai rugat suficient pentru el…

Luminândă

Joia Mare, 2014

Ți-am luat liliac. L-am așezat în fața icoanei pe care mi-a dăruit-o proprietarul.

Icoana în care, pe sticla puțin crăpată jos, ești zugrăvit căzut, copleșit de greutatea crucii. Pe un fond verde – e atât de mult verde! – se disting mantia cea roșie a suferinței, chipul deznădăjduit al Maicii Sfinte, lacrimile a trei femei miloase, Simon ajutându-Te cu crucea, soldații biciuindu-te fără de milă, vreo doi, trei trecători curioși. Candela pâlpâie în fața icoanei, luminându-ți pătimirea. Miroase a tămâie, a liliac și a ploaia de afară. Când am ieșit în noapte, părea că toți copacii se mișcă în jurul meu, vii, tânguindu-se ca acum două mii de ani… Părea că aceeași tensiune ca atunci cuprinde întreaga fire și că luna plânge cu aceleași lacrimi de sânge ca în noaptea aceea, când Te privea neputincioasă, de acolo de sus, și parcă ar fi vrut să moară ea în locul Tău, dar nu putea…

Țin în mână comoara mea cea mai de preț. Bucata din măslinul lângă care ai plâns. Cea pe care mi-a dăruit-o paznicul grădinii Tale. Când am intrat prima oară în mica grădină de măslini, am izbucnit în plâns… Parcă Te vedeam, desculț și îmbrăcat în alb, mergând spre cei veniți să Te ucidă. Lăsându-Te sărutat de cel pe care l-ai numit „prietene“, deși știai prea bine că Te-a trădat. Acest „prietene“, rostit atunci în noaptea aceea, mi se pare cel mai complex și mai frumos, și mai înalt, și mai nobil cuvânt rostit vreodată pe pământ. Culmea nobleței. Rostit de Fiul Omului, după ce plânsese cu lacrimi de sânge, înainte să moară pentru noi, către ucenicul care L-a trădat pentru 30 de arginți și Îl vindea acum, cu un sărut (culmea vicleniei!).

Retrăiam parcă fiecare dintre gesturile petrecute acum două mii de ani și nimeni nu îmi putea potoli plânsul. Și îmi venea să sărut pământul cel sfințit de lacrimile Tale de sânge… Și plângea inima în mine că Te-a durut atât de tare. Că Te-ai simțit atât de singur.

Paznicul Tău m-a văzut că plâng. Își tot făcea drum pe lângă mine. Tot încerca să intre în vorbă cu mine. L-am ignorat, cufundată în durerea mea. La plecare, am stat însă puțin de vorbă cu el. Nu stătusem mult acolo, cu Tine, însă deja mă simțeam acum, la plecarea din grădină, mult mai bună decât eram atunci când intrasem.

L-am întrebat, așa, într-o doară, nu știu ce mi-a venit, dacă noaptea se întâmplă ceva în grădină. Mi-a spus, pe tonul cel mai firesc din lume, că uneori vii noaptea și Te rogi. L-am întrebat unde. Mi-a arătat măslinul cel mare și bătrân în fața căruia mă oprisem mai devreme, încercând să îl ating. Mi-a spus că vii îmbrăcat în alb, intri în el și plângi. Ore în șir.

Îl ascultam fără să mă îndoiesc măcar o clipă că totul se întâmplă exact aşa cum spune el. „Înăuntrul măslinului e o mică grotă“, mi-a spus.

„Dacă vii mâine în pauza de prânz, când nu e nimeni aici, te voi lăsa să intri să te rogi acolo“. L-am privit mută de uimire şi de recunoştinţă şi n-am mai apucat să rostesc vreun cuvânt, că a plecat brusc de lângă mine. S-a întors radiind de bucurie şi de bunătate, întinzându-mi fericit o bucată din coaja măslinului… Am luat-o şi l-am îmbrăţişat într-o efuziune necontrolată de fericire şi de mulţumire care l-a făcut să roşească, să se fâstâcească şi să radieze şi mai tare, de părea să îşi iasă din trupul micuţ şi atât de firav…

Şi-n timp ce eu priveam, mută, copleşită, topită, comoara sfântă din mâna mea, el îmi povestea zâmbind cu toată fiinţa lui că bunicul şi străbunicul lui au fost, la rândul lor, paznicii grădinii, iar el venea aici de mic copil. Îmi spuse din nou, privind absent, cu lacrimi în ochi, spre măslinul cel bătrân…

„Vine aici uneori noaptea… plânge şi se roagă… stă ore în şir“.

Am plecat buimacă, ţinând strâns în mână comoara ce avea să îmi amintească, în fiecare noapte de atunci încolo, ceea ce contează. În fiecare seară de atunci, înainte de a adormi, o ţineam strâns şi veneam să Îţi fiu alături în rugăciune, măcar pentru câteva clipe. În fiecare seară de atunci încolo, aveam să îmi amintesc – ţinând strâns la piept bucata de lemn de măslin, ce părea că trăieşte, vorbeşte, vibrează – că, dincolo de Realitate, există Adevărul. Cel ce vine şi se roagă plângând pentru noi, desculţ şi îmbrăcat în alb…

Au trecut doi ani de atunci… Bucata mea de coajă de măslin are acum forma unei inimi şi are desenată pe ea – mi-a arătat Maica Pantilimona, că eu nu m-am învrednicit să văd – o lacrimă ce se prelinge dintr-un ochi ce se conturează subtil pe lemnul viu… O ţin strâns la piept. În seara asta, parcă plânge mai tare decât de obicei…

Îmi amintesc că a doua zi la prânz am fost acolo. Grădina era goală, soarele ardea mai luminos ca oricând, o mulţime de păsări ciripeau de parcă încercau să ne spună ceva, dar noi nu înţelegeam nimic, iar eu şi Elena am intrat în grota din măslinul cel bătrân… Paznicul, stresat, încordat, speriat să nu îl prindă cineva, ne-a lăsat să stăm o jumătate de oră acolo… Aşa ne-a zis… Dar cine mai avea vreo noţiune de timp?

Au trecut doi ani de atunci.

Am văzut cam toate locurile pe unde pașii și lacrimile Tale au sfințit pământul. Inima mea a rămas totuși acolo, în Grădina Ghetsimani…

O parte din ea e mereu acolo, plângând lângă Tine. Încercând – și reușind prea rar – să rămână trează, să îți fie alături în priveghere.

Azi e Joia cea Mare.

Ascult din nou denia de Joi, țin strâns în mână comoara sfântă din coajă de măslin, în casă miroase a tămâie și a liliacul proaspăt pe care Ți l-am adus… Scriu și simt cum mă învăluie somnul… Măcar astă-seară dacă nu ai rămâne singur…

Dar în noaptea asta vei fi luat și vei fi dus la moarte. De două mii de ani nu s-a schimbat nimic. Ne lepădăm, Te vindem, Te trădăm, chiar după ce îți sărutăm cu evlavie chipul din icoană, Te răstignim… sau suntem, pur și simplu, indiferenți.

Nu, de două mii de ani nu s-a schimbat nimic.

Strâng tare la piept bucata de lemn din măslinul tău bătrân. Parcă îmi vorbește. Astă-seară se aude din ea o rugă parcă mai fierbinte decât în alte seri și pe pământul morții cad astăzi lacrimi mari, de sânge, să-l învie.

Îmbrăcat în alb, desculț, ai venit din nou… Așa cum vii în fiecare noapte. De două mii de ani.

Mă văd din nou acolo în grădina Ta, rugându-mă, atât de mică, la măslin. Revăd apoi fiecare pas de când am plecat. Îmi amintesc cum în mintea mea răsuna obsesiv durerea unei singure fraze. O singură frază ce avea să mă urmărească – ea și toată iubirea aceea din ea – mereu de-acum încolo…

Iar „Ea, crezând că este grădinarul, I-a zis: Doamne, dacă Tu L-ai luat, spune-mi unde L-ai pus și eu Îl voi ridica…“.

Plec din grădina unde ai plâns. Și în inima mea răsună obsesiv un singur îndemn. Ce m-a călăuzit de atunci și mă va călăuzi mereu de acum încolo.

„Ce căutați pe cel viu cu cei morți? S-a sculat, precum a zis mai înainte. Nu vă mai aduceți aminte de cuvintele Lui? Cărora crezând ele au propovăduit cele ce au văzut…“.

Plec din grădina unde ai plâns, ținând strâns comoara mea cea mai de preț. În mână, bucata mea de coajă sfântă de măslin. Și în inimă, o Luminândă. Svetilna. Cântare a luminii. Cântarea luminii lumii.

În grădina unde-ai plâns, lacrimi curg din cer.

Pe-ascuns

Pașii tăi se văd prin frunze, palid pământul străluce

Iar paharul cel de fiere, nu se duce, nu se duce…

Din măslinul suferind, iese plâns.

De-amar pătruns.

Eu te-alung și eu te bat,

cu al meu murdar păcat.

Eu te încerc și eu te cert,

Eu hulesc și eu nu iert.

Eu îți bat cui după cui,

Eu te biciui și te încui,

În temnița nu știu cui,

Gol, flămând și sângerând,

Palid, slab și tremurând.

Eu îți pun crucea în spate,

Eu te împing, greu, cu păcate

Să urci chiar de nu mai poți.

Eu adorm, când tu mă vrei.

Eu trădez, te duc la ei.

Eu mă lepăd, eu sunt fiere,

Eu sunt gust amar ce piere

Sub lumina gurii tale,

Când Îl bei.

Ești flămând, nu te hrănesc

Ești pe drum, nu te primesc

Ești bolnav, nu te-ngrijesc

Ești singur, dar nu te văd

Plângi, dar nu te liniștesc.

Suferi, nu te ocrotesc

Ai răni, nu le îngrijesc

Stai și bați și nu-ți deschid

Sângeri, ochiu-îl închid

Treci, iar eu nu-ți dau marama

Cazi sub cruce, nu întind palma

Să-Ți ajut…

Oarbă, sunt, Doamne și azi.

În genunchi în față-mi cazi

Nu te văd.

Și de lacrimi sângerezi,

Nu te aud.

În grădina unde-ai plâns, palid soarele a apus.

Iarăși vine noaptea grea, noaptea-n care sus ne-ai dus,

Cu preț scump de viață sfântă, soare sfânt ce a apus.

Noaptea Ta de Dumnezeu,

ce a-ndraznit să fie Om.

Iar eu?

Dorm pe sub un pom…

Sânge curge, sânge curge

Lacrima-Ți încet se scurge…

De-aș vedea, de-aș auzi…

Cum Ți-aș șterge-o, Doamne, drag

Cum Te-aș mângâia pe frunte

Să-Ți sting durerile multe,

Cum Ți-aș alina tristețea

Cum Ți-aș sorbi frumusețea

Cum Ți-aș săruta eu mâna

Cum Ți-aș venera eu urma

Cum Ți-aș ridica povara

Cum Ți-aș alunga eu boala

Cum m-aș face pernă moale

Să-Ți pui capul colo-n poale

Să Te adorm ca pe un prunc

Grijile să Ți le arunc

Cum Ți-aș cânta cântic dulce

Răul tot să îl alunge

Cum Ți-aș arunca durerea

Cum Ți-aș iubi eu tăcerea

Cum Ți-aș asculta Cuvântul

Cum aș sta să opresc vântul,

Să Te atingă, să Te bată,

Te-aș feri de toți cei răi,

I-aș trimite pe-alte căi,

Ți-aș lua tot ce-Ți este greu

Cum aș vrea să-Ți plâng mereu

Cum Ți-aș ușura amarul

Și Ți-aș lua din mâini paharul -

… „Dă-mi-l mie să îl beau!“

Daca-aș știi…

De-aș vedea, de-aș auzi…

Lacrima-Ți încet se scurge

Sânge curge sânge curge

În grădina unde-ai plâns,

lacrimi curg din cer pe-ascuns…

Paşti la Diaconeşti

Azi-noapte biserica era plină de oameni îmbrăcaţi în costume naţionale, copilaşi cuminţi care nu s-au mişcat până la 4 dimineaţa şi se închinau ca nişte oameni mari – făceau cruce hotărâţi, aşa, parcă îşi loveau umărul stâng – şi mulţi bărbaţi cu chipuri de sfinţi… Întuneric beznă în biserică înainte de 12:00, Părintele care intrase topit, epuizat, înlăcrimat, rostind rugăciunile cu ultimele puteri, apoi vocea lui dintr-odată puternică: „Veniţi de luaţi lumină“. Maicile cu lumânări aprinse încolonate în spatele Părintelui ieşind afară când s-a citit Evanghelia, cântând ca nişte îngeri. Biserica aceea cu pereţi albi şi candelabre atât de simple, ca o rugăciune brâncovenească. Bucurie pe chipul transfigurat al Părintelui când

rostea zâmbind – rar l-am văzut zâmbind „Hristos a Înviat!“. Și Lumină! Să ajungă până la inimile voastre – reportaj de la fața locului.

Vedere din inima mea. Azi, Memorialul de la Sighet

2 Mai 2014

Fotografii pe care nu am putut să le mai fac, decât cu inima, la fosta închisoare Sighet. Celula mică în care a murit Iuliu Maniu. Zeghea unui deținut, o ușă ruginită de celulă, o cană de metal. O vedere trimisă de un întemnițat acasă. Le spune că e bine și le dă o listă cu ce să îi trimită. Altceva n-avea voie să le scrie. „Știu că vă e greu, dar ce să fac…“. Durerea, dorul și dreptatea zbiară nerostite din spatele fiecărei litere, așa cum sufletul lui a zbierat cândva neauzit după libertate din spatele gratiilor. În zile când afară era soare și oamenii se plimbau fericiți, așa, ca azi, iar el murea întemnițat, dar demn, alegând să se jertfească pentru un crez.

„Dacă ar ști maramureșenii mei că sunt aici, ar îmburda închisoarea…“, spunea un maramureșean tânăr, frumos, îndrăzneț, falnic și demn, închis aici fără ca ai lui să știe ceva de el… Și poate chiar mama lui trecea plângând de dorul lui prin fața închisorii, fără să știe că trecea pe lângă el.

De pe pereții coridoarelor te privesc mii de chipuri frumoase, cu ochi scânteind de vise, cu zâmbete pline de iubire sau cu priviri încruntate, nedispuse la vreun compromis. Tot ce a avut neamul nostru mai bun, mai demn și mai frumos a fost închis.

Celula întunecată și patul mic în care s-a stins Brătianu. O saltea de paie. Celula întunecată, „Neagra“, în care cine știe câte vise au murit strivite strigând „Eli, Eli, lama sabachtani…“. Un săpun verde pe care o deținută l-a primit de acasă. Soțul său scrijelise pe el: „Te iubesc mereu. Nelu“. O icoană pictată de o altă deținută pe o bucată de pânză. O pictase cu iarbă și cu marmeladă. Iisus ducându-și crucea. Cea mai frumoasă icoană pe care am văzut-o vreodată.

Din nou coridoarele cu pereții plini de chipurile celor care au fost închiși. Ale tuturor celor care au fost torturați – cu cele mai sălbatice, perfide, sadice metode.

Ale tuturor celor care au murit batjocoriți, în aparență învinși. Pentru noi. Crezând în noi. Te privesc, parcă blânzi, alteori parcă mustrători. Și îmi pare că strigă după dreptate.

Curtea închisorii, cu statuile care au brațe ridicate spre cer… întinse într-o îmbrățișare nesfârșită… sau căzute, de prea multă durere. Strigoii.

O cărare îngustă pe care înaintează cei din fața mea. Îi urmez mecanic, privind plăcile din dreapta. Sunt pline de nume. Atât de multe nume. Mii și mii de nume. Toți cei care au murit. Pentru noi. Crezând în noi.

Cam unul din opt români s-a jerfit cândva. Pentru noi. Crezând în noi. Ceilalți doi, trei sau mai mulți din familia lui l-au plâns…

Cărarea duce într-un loc unde aprindem lumânări. Le aprind plângând… și în inima mea le aprind pentru Vii. Căci ei toți sunt vii. Mă întreb dacă nu sunt mai vii decât noi…

N-am putut să fac nicio fotografie aici. Mergeți și voi… „Dacă justiția nu poate fi o formă de memorie, memoria poate fi o formă de justiție“. Măcar așa să le facem dreptate. Să nu îi uităm. Mergeți și voi…

„Prin crânguri se aud doar cântece de dor

E jalea codrilor, doina haiducilor

Prin crânguri se aud doar cântece de dor

E jalea codrilor, doina pribegilor

Daina mândră și daina și iară mândră daina

Plini sunt codrii plini sunt de pribegi cărări

Se aud în noapte ale lor chemări

Plini sunt codrii plini sunt de pribegi cărări

Se aud în noapte ale lor chemări…“

(Rapsodia Maramureşului, Aurel Vişovan)[8]

Scrisoare către Aurel Vişovan[9], Martie 2015:

Draga tată,

Au trecut 13 ani de când ai plecat în veşnicie… Poate părea ciudat pentru alţii dar eu nu am simţit nicio clipă regret sau nostalgie, pur şi simplu pentru că te simt prezent mereu.

Spre deosebire de alţi copii de deţinuţi politici, eu am avut privilegiul să mă bucur de prezenţa tatălui toată copilăria şi tinereţea. Chiar dacă ai fost multă vreme bolnav, erai cu noi şi ai contribuit substanţial şi la educaţia nepoţilor. Ţin minte când o învăţai versuri de Radu Gyr pe prima nepoţică, Aurelia, şi apoi din versurile pe care tu le-ai compus în închisoare… I-ai ţinut în braţe pe primii cinci nepoţi, iar când ai aflat de apropiata venire a celui de-al şaselea ai spus cu vocea obosită: „Să vă dea Dumnezeu putere să-i creşteţi pe toţi …“. Când s-a născut Aurel, tu erai deja „sus“…

Nu ai dorit niciodată celebritatea pentru că modestia era o caracteristică a spiritului în care ai fost format. Puţini ştiu că pe lângă ştiinţele economice pe care le-ai absolvit (după cei 3 ani de drept), pe lângă fizica si chimia pe care le-ai predat ca suplinitor ai fost şi traducător autorizat din 3 limbi străine de mare circulaţie, ai avut un brevet de planorist… În anii mulţi în care ai fost persecutat, urmărit şi supravegheat ţi s-a creat şi un reflex negativ – când îţi auzeai numele ştiai că urmează ceva rău…

Totuşi, prin cărţile pe care le-ai scris – mărturie tulburătoare a infernului de la Piteşti dar şi restul celor 16 ani de temniţă – mesajul tău a ajuns să fie cunoscut de mulţi români şi nu numai. Iar poemul tău „Rapsodia Maramureşului“ a ajuns să fie cântat prin mai toate închisorile, transmis de camarazii maramureşeni colegilor de suferinţă din toate colţurile ţării…

Este numele tău un reper pentru conştiinţa românească de azi? Greu de spus, şi nici întrun caz nu sunt eu în măsură să trag o asemenea concluzie. Un lucru e sigur – mesajul trebuie dus mai departe. Mesajul umilinţei şi iubirii creştine.

Mesajul demnităţii şi curajului pe pământ românesc.

Pr. Marius Vişovan

„…Sub steagul zdrenţuit în mii de lupte,

Noi stăm de strajă la hotar

Să spunem zărilor, voinici ai codrilor

C-avem un dor călit în foc şi fier

Şi din cununi de flori să-ncingem viitor

Ce va fi scris pe aripe de cer

Să creştem crezul nostru schijă de oţel, oţel călit,

Şi steagul nostru în veci nebiruit, nebiruit să fie,

Să încrustăm în lume o Românie,

O Românie mândră ca un mărgărit…“

(Rapsodia Maramureşului, Aurel Vişovan)

„Bărbatul necredincios prin femeia credincioasă se sfinţeşte…“. Gând în zi de sărbătoare…

Cum ar arăta ţara asta dacă măcar zece din bărbaţii-cheie care ne conduc ar iubi femei care să îi poarte prin spitale să ducă daruri bolnavilor, să miluiască săracii, să le poarte de grija bătrânilor uitaţi de toţi, care să păstreze cu sfinţenie obiceiurile din bătrâni, să le stea alături duminică de duminică la Sfânta

Liturghie, să se spovedească și să se împărtășească regulat, împreună, care să străbată țara asta în lung și în lat iubind fiecare fărâmă de pământ sfințită cu sânge, care să le stea alături, orice ar fi, în iubire de neam, frică de Dumnezeu și luptă cu tot felul de ispite și de patimi, și de neputințe… Așa cum au stat cândva Maria Brâncoveanu… Soția lui Neagoe Basarab… Regina Maria, care iubea săracii, istoria, tradițiile și mănăstirile din țara asta mai mult decât le iubim noi, cei născuți aici…

Cum ar fi?

Cât de mult poate face o femeie… Soție, mamă, iubită sau fiică… Un singur gest, un singur cuvânt, o singură rugăciune – izvorâte din iubirea aia de neam care arde, din credința aia oarbă în Dumnezeu care a ținut neamul nostru atâtea sute de ani… – ar face cât un milion de afișe!

Dar astea nu se pot mima sau photoshopa… Sunt sau nu sunt. Din ce în ce mai stinse, pe zi ce trece. Și rezultatele le știm cu toții…

Gând în zi de sărbătoare: Poate că și o țară… tot prin femeile credincioase se sfințește…

Elena

21 mai

Astăzi am trecut pe lângă coloana în care era înaltul oficial de a cărui vizită vuiește întreaga țară. Oraș înțesat de polițiști, mașini multe, închise la culoare, cu girofar.

Am trecut spășită pe lângă coloană, venind din sens invers. Nu aveam nici însoțitori, nici girofar, însă și în mașina mea era un oaspete de seamă. Și nu știu cât ne-ar apăra alții dacă s-ar pune problema unui război, tare mi-e teamă că deloc, au mai fost cândva așteptați… Dar știu că dacă Dumnezeu s-ar îndura de noi, ar face-o pentru inimi precum cea pe care au găzduit-o azi mașina si inima mea.

Pe lângă impresionanta coloană oficială a trecut astăzi, nebăgată în seamă, așezată cuminte pe locul din dreapta, o bătrână de 85 de ani, mai aprigă și mai ageră la minte decât multe tinere pe care le cunosc. Își lăsase bucătăreala și treburile casnice când au năpădit-o lacrimile la gândul că Brâncoveanu și-a văzut toți fiii uciși cu sânge rece în fața sa, dar tot n-a renunțat la credința strămoșească. „El a făcut toate astea… Și noi…“. Și-a lăsat ciorba de pește și cornulețele de post, și-a îmbrăcat cu greu costumul popular vechi de sute de ani (cu greu… căci, aprigă, aprigă, dar are totuși 85 de ani… Dar, adăugă repede… „nimic bun nu vine fără jertfă…“) și-a luat în picioare opincile care au străbătut atâtea drumuri să dea slavă Domnului și Sfinților „trebuie să mai și mulțumim, să mai și dăm, nu numai să tot cerem.“, și a pornit să se plece cu evlavie înaintea moaștelor Sfinților Brâncoveni…

A fost drum lung și greu… „Dar am dragoste…“ îmi spune cu tonul cel mai firesc din lume… Își mângâie cu iubire ia înflorată… „am prețuire pentru tot ce are neamul ăsta mai sfânt, mai bun și mai frumos și mă doare inima când văd că luăm din Occident tot ce-i mai rău…“. Vorbește întruna, râde, glumește, se închină la fiecare biserică, îmi umple inima de lumină, coboară ca o căprioară din mașină dând slavă Domnului că a rânduit să ne întâlnim – nu că aș fi eu specială, ci pentru că așa dă ea slavă Celui de Sus pentru tot ce i se întâmplă – și se îndepărtează pășind repede, hotărâtă, cu sutele de ani de greutăți și bucurii cusute pe costumul ei tradițional românesc, cu genunchii zdreliți de metanii, cu inima plină de dragoste și cu crucea neamului în spate, purtată nevăzut alături de atâția alți oameni frumoși pe care nu îi vedem la știri.

România mea frumoasă a trecut azi pe lângă coloana unui înalt oficial de a cărui vizită vuiește țara. N-a văzut-o nimeni. De mii de ani, ei vin și pleacă, ea rămâne. Chiar dacă, uneori, n-o vede nimeni.

Are 85 de ani, o cheamă Elena și azi e ziua ei. După Sfânta Liturghie se duce direct acasă… Chiar dacă nu va veni nimeni la ea acasă, măcar la telefon să răspundă la urări. Altfel, îi mâhnește pe cei care o sună. „Ei au dragoste, cum să îi mâhnesc…“. La mulți ani, Elena, la mulți ani, Constantin, La mulți ani, România frumoasă, atât de plină de dragoste… Chiar dacă uneori nu te vede nimeni…

Doruri

Poate că, la urma urmei, doar asta suntem de fapt: locurile care, după tot ce a fost, încă ne așteaptă să ne întoarcem… Și dorurile care, după tot ce a fost, sau n-a fost, ne-au rămas…

Doruri…

Mi-e astăzi dor, mai dor decât oricând, de tot ce n-a rămas decât un dor…

Probabil că unele doruri îți rămân acolo, deschise, gravate în inimă pentru totdeauna, purtând cu ele lecții și cununi, amărăciunea vreunei lacrimi, durerea vreunei răni care-ți pare uneori mai adâncă decât cerul, minunea vreunei bucurii neîntâmplate, fiorul vreunei taine nerostite, amărăciunea vreunui vis neîmplinit, neputința vreunui test pe care nu l-ai trecut sau a unei șanse pe care nu ai mai dat-o…

Astăzi o prietenă îmi spunea cu regret, înainte de a pleca din România, că n-a apucat să vadă atât de multe lucruri… Dar complet zâmbind că trebuia să îi rămână ceva de văzut aici, ca să aibă un motiv să se întoarcă.

Așa și eu… adorm zâmbind, cu dorurile mele.

Poate că printre secretele unei fericiri bine așezate într-o inimă puternică sunt și știința asta de a pleca la timp de undeva… și Înțelepciunea de a nu-ți lua o greutate pe care să n-o poți duce sau vreo fericire nemeritată… Și… puterea de a-ți păstra vreun dor adânc și nenumit, și neîmplinit pe undeva… Vreun dor adânc căruia să i se facă, la rândul lui, dor de tine… Vreun dor care să te aștepte, cuminte, cu iubire, zâmbet și răbdare, să te întorci… Sau care să îți zâmbească înapoi, cu dor, în nopți cu ceruri pline de stele când e atât de liniște încât îți pare că se aud oceanele respirând adânc… sau poate că oftează?… De dorul cine știe cărui dor…

Când dorului i se face dor…

Când plecările n-au fost decât întoarceri, lungi întoarceri, către dorul ce ne-a rămas…

Poate că, la urma urmei, doar asta suntem de fapt: locurile care, după tot ce a fost, încă ne așteaptă să ne întoarcem… Și dorurile care, după tot ce a fost, sau

n-a fost, ne-au rămas.

27 Mai

Iubesc zilele, oamenii și locurile care te învață că…

Fericirea nu este neapărat despre plăcere

Bucuria nu este neapărat despre a primi

Viața nu este neapărat despre a supraviețui…

Și că frumusețea este, cel mai adesea, despre ochii care te privesc…

Dincolo…

Dincolo de gratii e întotdeauna cerul.

Oamenii care tac

Îmi plac, din ce în ce în ce mai mult, oamenii care tac.

Oamenii pe care de-abia i-ai cunoscut și care aleg să îți surâdă tainic, cu o privire complice și să se așeze în tăcere lângă tine, să priviți împreună lumea. Să fiți, pur și simplu. De parcă v-ați ști de când lumea.

Oamenii care aleg să ți se dăruiască în întregime, tăcând, împreună cu tine, în loc să se ascundă în spatele obligativității de a face conversație, vorbind întruna în fața ta, fără a te vedea măcar, fără a se opri măcar o clipă pentru a asculta, fără a înceta o clipă măcar să te convingă sau să se convingă de ceva, fără a avea curajul de a-și dezveli inima de cuvinte și de a asculta cu iubire și ceea ce

şoptește inima celuilalt. Fără cuvinte.

Oamenii care tac îndelung la telefon, oamenii care nu închid când ar trebui să închidă, oamenii lângă care poți să taci în voie fără să te simți obligat să vorbești, oamenii cărora nu te simți obligat să le răspunzi sau să îi reasiguri că nu i-ai uitat, oamenii care tac cu iubire în loc să te certe și te obligă mai mult, oamenii care tac în loc să răspundă la rău cu rău, oamenii care tac atunci când nu pot spune ceva frumos, oamenii care tac atunci când nu au ceva interesant de spus, oamenii care tac și atunci când au ceva interesant de spus… Pentru că așa au chef.

Oamenii care tac îndelung, uneori parcă prea mult, dar când vorbesc, umblă pentru totdeauna adânc în inima ta…

Oamenii care chiar dacă tac, uneori ani buni, îți sunt totuși atât de aproape, cu gândul lor bun, cu rugăciunea care îți parfumează sufletul la ceas de seară, cu iubirea cu care te caută uneori în vântul ce adie blând cu parfum de tei.

Oamenii care tac pentru că fac.

Oamenii care tac pentru că ascultă.

Oamenii care tac pentru că au învățat să îți vorbească altfel.

Am auzit milioane de cuvinte… Niciunele însă nu m-au atins atât de adânc, atât de tainic, definitiv și esențial precum cele nerostite… ale oamenilor care tac.

Locuri după care nu mai poți fi la fel…

Ieri m-a chemat la el unul dintre ele. Ouranopolis. Poarta către Grădina Maicii Domnului – Muntele Athos. Femeile rămân aici, de peste o mie de ani, în timp ce bărbații merg mai departe, către Muntele Sfânt. Unde zilnic o mie de liturghii sfințesc pământul. Unde împărați sau oameni obișnuiți care au râvnit de-a lungul timpului la traiul îngeresc au lepădat deșertăciunea lumească și s-au rugat de-aici pentru întreaga lume. Cine știe în ce alt colț de lume rugăciunea unui monah de aici a salvat zeci de vieți?

Mă uit la chipurile celor câțiva coborâți de pe ferry, citindu-le nerăbdarea de a ajunge înapoi în brațele Maicii Domnului, fiindcă aici, printre terase, muzică, miros de mâncare, gălăgie, freamăt, râsete și o mulțime pestriță de oameni, se simt ca peștele pe uscat… Mă uit la metaniile pe care le țin cu îndârjire în mână, plecând privirea de la tot ce i-ar putea distrage și mă întreb care e povestea din spatele fiecărei haine negre care a făcut acești oameni, peste 70% din ei cu studii universitare, să lase totul pentru a veni aici. Ceva trebuie să fie… iar aici, în orășelul de la poalele Raiului, acel ceva nevăzut te mângâie mai mult decât oriunde. Chipul Maicii Domnului îți surâde blând, dar hotărât, de oriunde îți întorci privirea. Un monah cu chip luminos, cu barbă albă, lungă, se îndepărtează cu pași mărunți și parcă nici nu atinge pământul. Un altul poartă în brațe un monah care nu mai are jumătate de trup – ambii au chipul atât de plin de lumină! – și merge repede, atât de repede. Și par ușori, atât de ușori. Poate pentru că altcineva îi poartă pe brațe nevăzute, pline de iubire…

Chipul Maicii Domnului îți zâmbește blând când te îndepărtezi de Ouranopolis. Îți simți inima plină, plină, așa cum numai de-acasă de la o mamă care te iubește nesfârșit așa cu toate neputințele, micimile, defectele și păcatele tale – poți pleca… încărcat cu merinde pentru suflet care să-ți ajungă pentru tot ce va urma până te vei întoarce aici… Pentru că de-acum parcă numai la asta te gândești. La cum să te întorci aici…

Sufletul nostru ca un ocean…

În care unii oameni fac surf la suprafață, ani și ani, necunoscându-ne decât valurile, furtunile, liniștile aparente… Nebănuind că stâncile care le apar uneori în cale sunt doar vârfuri de munți ce se lasă întrezărite… Sau iceberguri ce au provocat atâtea naufragii…

În timp ce alții vin pentru câteva clipe, ne privesc în ochi parcă de dincolo de vremi, ne luăm de mână și coborâm împreună în adâncuri, printre comori ascunse în corăbii neatinse de veacuri, printre culori și bogății, și taine de nebănuit… Lumea întreagă, cu toată nebunia și gălăgia ei, dispare, în timp ce noi ne scufundăm în adâncuri pentru câteva clipe ce par o veșnicie. Un basm. Un vis frumos. Și apoi ne întoarcem ușor la suprafață. La cotidian, la zgomot, la timp…

Înapoi printre oamenii care fac surf grăbiți pe valuri din ce în ce mai tulburi și mai agitate…

Au fost doar câteva clipe prin adâncuri, dar viața nu mai e niciodată la fel. Zâmbim când oamenii fac surf grăbiți pe valurile sufletului nostru… Pentru că știm că undeva, acolo în adâncuri, sunt corăbii pline de bogății, o altă lume, cu alte culori, atât de vii… Atâtea taine, atâtea minunății… Uneori ochi ce ne zâmbesc tainic ne iau de mână și coborâm împreună din ce în ce mai adânc… Alteori, nu. În timp ce noi mergem înainte, orice ar fi, cu sufletul nostru ca un ocean… În care atâția trecători grăbiți fac surf, la suprafață…

Lecţia de Istorie

Un simplu drum Giurgiu – București, ce lecție de istorie! Îți îmbraci sufletul în jertfe sfinte și ajungi acasă puternic, atât de puternic… Ajungi acasă cu o inimă mare, atât de mare… Fiindcă e plină de toată iubirea din inimile ce au ales să se dăruiască, fără ezitare, neamului pe care l-au iubit și în care au crezut până la moarte. Și dincolo de ea.

Călugăreni. Treci pe lângă statuia mărețului Mihai Viteazu privind cu demnitate în zare… Chicotești imaginându-ți-l pe mândrul pașă turc căutându-și dinții prin mlaștina Neajlovului… Treci pe lângă Mănăstirea Comana și te înfricoșează umbra lui Vlad. Atât de vie în fiecare colț de aici. Tânjești la vremurile acelea, în care, vorba lui Petre Țuțea „îți era frică să dormi cu punga sub cap să nu ți-o furi singur!“. Înaintezi încet spre București… Dinspre Jilava se aud versuri scrise cu sânge de toți marii români care s-au jertfit pentru demnitate, neam și credință. Te trec fiori când le vezi chipurile – sute de deținuți politici, tot atâtea vertebre în coloana demnității românești. Dreaptă. Atât de dreaptă. Pentru că „brazii se frâng, dar nu se îndoiesc“.

Treci pe lângă statuia lui Brâncoveanu, pe lângă mormântul care le adăpostește trupurile ce nu au ezitat în fața morții, ci au ales moartea întru credință, în loc să își vândă sufletul. Te trec din nou fiori gândindu-te la ce o fi fost în inima domnului Brâncoveanu când fiul cel mic, Matei, i-a spus speriat „Tată, mi-e frică…“. Și te cutremuri când te gândești că un copil atât de mic, dar cu o inimă atât de mare, s-a întors apoi și a rostit apăsat: „Lovește! Vreau să mor creștin!“.

Te opreşti la km 0. Unde atâtea inimi tinere, dar atât de mari au căzut însângerate pentru acelaşi neam, în care au crezut până la moarte. Şi dincolo de ea.

Şi parcă îţi vine să îl inviţi să parcurgă un astfel de drum pe directorul unei instituţii culturale române (!) care a putut scrie asta cândva:

„Privit la raze X, trupul poporului român abia dacă este o umbră: el nu are cheag, radiografia plaiului mioritic este ca a fecalei: o umbrã fãrã schelet, o inimã ca un cur, fãrã şira spinãrii“.

L-ai invita să îndrăznească să calce pe urmele lor însângerate… deşi ar merita să fie aruncat din maşină la sfârşit, la km 0 – unde dacă ar petrece o noapte singur, cu inima deschisă, ar auzi mii de voci care i-ar cere socoteală. Şi chiar dacă nu azi, cândva tot va da socoteală pentru cuvintele rostite. Cu toţii dăm…

Un simplu drum Giurgiu – Bucureşti, ce lecţie de istorie! Îţi îmbraci sufletul în atâtea jertfe sfinte şi ajungi acasă puternic, atât de puternic… Ajungi acasă cu o inimă mare, atât de mare… Fiindcă e plină de toată iubirea din inimile ce au ales să se dăruiască, fără ezitare, neamului pe care l-au iubit şi în care au crezut până la moarte. Şi în care cred şi dincolo de ea.

Acasă…

Poate că Acasă nu e decât un loc în care cineva crede totuşi în tine, în ciuda a tot. Şi te iubeşte chiar şi când tu însuţi nu te mai poţi iubi. Şi te iubeşte chiar dacă poate nu ai nimic altceva decât o scânteie care pâlpâie în sufletul tău… Doar pentru că pâlpâie într-un fel unic pe pământ…

Când totul în jur se va sfârşi…

18 iulie

Azi am condus un om pe ultimul său drum. Mâine voi fi la o nuntă.

Azi am stat lângă un om care plângea după o iubire pierdută, sau doar încercată, după şapte ani. Plini. De bucurii, de lacrimi şi de binecuvântări.

Mâine voi fi lângă doi oameni care se căsătoresc, în sfârşit, după o poveste de iubire care a durat opt ani. Plini. De bucurii, de lacrimi şi de binecuvântări.

Azi, parcă mai mult decât oricând, între moarte şi nuntă. Între lacrimi şi fiori de binecuvântare. Între durere şi bucurie. Între începuturi şi sfârşituri.

Azi, parcă mai mult decât oricând, constat că la sfârşitul zilei, în orice început e un sfârşit, în orice sfârşit e un început şi un singur lucru contează cu adevărat… Cât de mult şi cât de frumos am iubit. Pe cine lăsăm în urma noastră. Şi, dincolo de tot ce nu ne mai poate însoţi când trecem pragul cel mare, mai ales, cât de aproape am ajuns şi cât de aproape ne-am adus unii pe alţii de singura iubire care nu se sfârşeşte niciodată… De singura lumină care nu se va stinge niciodată, când totul, chiar totul în jur se va sfârşi…

Şi totuşi, astăzi, între moarte şi nuntă, între sfârşituri şi începuturi, mai mult decât oricând, „milă de tine mi-i…“ că nu ştii ce înseamnă A Iubi!

„Nu am, moarte, cu tine nimic,

Eu nici măcar nu te urăsc

Cum te blestemă unii, vreau să zic,

La fel cum lumina pârăsc.

Dar ce-ai face tu şi cum ai trăi

De-ai avea mamă şi-ar muri,

Ce-ai face tu şi cum ar fi

De-ai avea copii şi-ar muri?!

Nu am, moarte, cu tine nimic,

Eu nici măcar nu te urăsc.

Vei fi mare tu, eu voi fi mic,

Dar numai din propria-mi viață trăiesc.

Nu frică, nu teamă,

Milă de tine mi-i,

Că n-ai avut niciodată mamă,

Că n-ai avut niciodată copii.“

(Grigore Vieru)

Iubind pe Facebook

Ea lăsă seara un status vag, de iubire, şi merse zâmbind la culcare, adormind mai îndrăgostită decât oricând.

Un băiat adormi zâmbind, crezând că lui îi era adresat.

Un altul răspunse cu un alt status la fel de vag de iubire pe care o altă fată îl citi cu nerăbdare, sorbind cuvânt după cuvânt şi adormind fericită, crezând că ei îi era adresat. Răspunse şi ea, cu un status şi mai vag, pe care un altul îl citi cu nerăbdare, la rândul său, sorbind cuvânt după cuvânt şi adormind fericit, după ce, evident, postase la rândul lui un alt status şi mai vag de iubire pe care o altă fată îl citi adormind fericită, fără să ştie că nu era pentru ea… Era atât de vag…

Băiatul căruia îi era adresat cu adevărat statusul îl citi în grabă şi dădu like, din greşeală. În seara aia se simţea mai singur ca oricând. Dădea like la toate postările din newsfeed. Se duse la culcare trist, nu înainte de a posta un status vag, de dor şi de iubire. Fata căreia îi era adresat habar n-avea că cineva o iubea în taină de atâta timp. Ea nici măcar nu avea Facebook… Deşi trist, el adormi totuşi zâmbind, cu gândul la zâmbetul ei. Şi la cât de bine îi făcea să o ştie

aproape, așa rar cum se întâmpla. Și la cât de fericit era să schimbe câteva cuvinte, niciodată mai mult de 2-3 propoziții banale – fiindcă nu îndrăznea niciodată să îi vorbească mai mult.

A doua zi o fată avea să se trezească zâmbind, cu inima plină de Like-ul primit, avea să soarbă cu bucurie fiecare cuvânt din statusul ăla vag, siropos de dor și de iubire și avea să plece din casă aproape plutind… urma încă o zi de fericire, clădită pe temelia iluzorie a unei iubiri virtuale. Cu efectele sale în lanț…

Toți adormiră cu un zâmbet tâmp pe față. Mai puțin fata fără Facebook. Ea era însă singura pe care o ținea în brațe cineva…

Secvență dintr-un film alb-negru

Mă simt atât de străină uneori de timpurile în care trăim. De prea multă stridență în tot. De prea multă goliciune de peste tot. De prea multă grabă în toate. De prea multă vulgaritate. De prea multul zgomot de peste tot din jur.

Lumea mea e uneori ca un film alb negru… dar cu oameni care încă mai roșesc. Uneori e fără sonor, alteori îți mângâie sufletul Chopin, Haydn, Mozart. Uneori cântec divin de heruvimi, alteori doar glasul tainic al vreunui vânt de seara…

Uneori lumea mea are tihnă și manierele unui ceai de la ora 5… Și parfumul unei scrisori trimise după multe ezitări, scrise pe multe pagini cu litere tremurate… pe care primitorul o sărută și o păstrează o viață întreagă, ca pe cea mai de preț comoară.

Se găsesc în ea uneori gesturi de un eroism care astăzi poate părea superfluu, naiv, utopic, de-a dreptul caraghios. Se găsesc uneori în ea oameni cu suflet de copil, cu gesturi de o candoare ce îți topește sufletul.

Lumea mea pare uneori o călătorie cu Orient Expressul…alături de cei mai fascinanți companioni… Cartea, amintirile, visele, versurile, neapărat versurile, florile, rugăciunile prietenilor și… omul care te iubește pentru sufletul tău. Și care rămâne acolo, cu tine în compartiment, orice ar fi… și oriunde îl va duce această călătorie.

În lumea mea cel mai frumos machiaj e bunătatea, cele mai de preț accesorii sunt faptele frumoase, făcute neapărat în taină… În lumea mea delicateţea şi nobleţea nu sunt un handicap, dacă ierţi nu înseamnă ca eşti „fraier“, iar ridurile sunt iubite, pentru ca fiecare spune, într-un fel sau altul, o poveste de iubire.

Filmul meu alb-negru capătă din ce în ce mai mult contur, construindu-se singur, pas cu pas, din ce în ce mai clar de când am constatat că mă simt din ce în ce mai străină de lumea în care trăim. Dar… că nu mă oprește nimeni să construiesc eu una mai frumoasă!

Ca un film alb negru, uneori. Dar în care – foarte important! – oamenii încă mai roşesc.

Ei au avut dragoste

Azi, parcă mai mult decât oricând, tânjesc după conducători care să aibă dragoste. După oameni care să își iubească țara cu o dragoste aprinsă, pătimașă, nebună, cu o dragoste arzătoare care să treacă dincolo de ei, de interesul lor, de binele lor personal, de stomacul sau de patimile lor, de orgoliile, oboselile, temerile sau poftele lor bolnave. După Oameni cu o dragoste atât de mare încât să treacă dincolo de timp, de moarte și să ne vorbească și astăzi, atât de viu, de clar și de fierbinte.

Azi, parcă mai mult decât oricând mi-e dor de păstori care să aibă dragoste. De pământ, de copii, de bolnavi, de istorie, de tot ce înseamnă neamul ăsta, cu vii, cu morți, cu nenăscuți. Cu port, cu vers, cu aur, cu păduri, cu doina și cu Dumnezeu.

Azi, parcă mai mult decât oricând, mi-e dor de ei. Mă uit la ei și îmi spun „Uite-i, au fost oameni ca noi…“. Azi sunt legende. Eroi. Sau sfinți. Sunt! Pentru că au avut Dragoste. Dragoste, dragoste, dragoste, frate… asta lipsește astăzi, atât de dureros. Astăzi parcă mai mult decât oricând…

Pentru că nu poți să ai dragoste și să ții oamenii în frig, foame și bătaie de joc. Nu poți să ai dragoste și să îi minți, să le furi pâinea de la gură, ca să strângi tu averi. Nu poți să vinzi pământ, aur, bogății, pe nimic. Nu poți privi cu nepăsare

cum pleacă toți, se sting de dor. Cum mor bătrâni nenorociți, cu pensii de nimic. Cum tineri fără viitor sunt morți de vii. Nu poți să ai dragoste și să nu vrei să dai tot, fără să primești nimic. Nu să primești, tot, tot, mai mult decât tot de s-ar putea, fără a da nimic.

Azi, parcă mai mult decât oricând, tânjesc după conducători care să aibă dragoste. Pentru că „nu contează cât de mult ai făcut, ci cât de mult ai iubit…“. (Pr. Arsenie Papacioc)

Ei au fost oameni ca noi…

Trăim pe credit…

Cu câteva zeci de ani în urmă, într-o noapte ca asta, un tânăr plângea în celula unei închisori, de foame, de sete, de dor, de durere. Nu mai văzuse cerul, de atâta timp. Nu mai văzuse un fir de iarbă, de atâta timp… Nu mai văzuse stele… De atâta timp…

Mă plimb prin iarba udă, sub un cer pe care pâlpâie tainic stele ce îmi șoptesc să nu uit să mulțumesc. Noi le avem pe toate… Și suntem liberi… Ce binecuvântați suntem!

Am primit o scrisoare adresată de Pr. Mihai Voicescu tatălui său, Pr. Constantin Voicescu[10]

Scrisoare postum către tatăl meu

Dragă tată,

Hristos a Înviat! Să te întreb ce mai faci? Cum o duci acolo sus? Pe unde ești?

Desigur, în ceata mărturisitorilor… Oricum, împreună cu bunicii Stan și Zinca, cu tanti „Mioara” și mama (Laura-Florentina preoteasă) cu care odihnești în același loc la Cernica – Mănăstirea Sfântului Calinic… Dar și cu celelalte rudenii Unchiu’ Gheorghe și tanti ’“Vica”, nea Badea și tanti Ioana, tanti Verona și nașii Ion și Elena Budișteanu, nenea Horia și Cornelia și atâția alții pe care îi pomeneai mereu la rugăciunile personale și la sfânta proscomidie. Nu trebuie să fie departe nici bunicii dinspre partea mamei – blândul ’“bucu” (Ioan Durac) și mult încercată ’“buca” – Antoaneta împreună cu tanti Geta de la Piatra Neamț…

Dar, revenind la Cernica – tot acolo se odihnesc duhovnicii familiei noastre, părintele Benedict Ghiuș, părintele Alexie Barca de la Bucur și vestitul părinte prof. Dumitru Stăniloae… având în imediata vecinătate osemintele părintelui Haralambie Vasilache, aduse pe ascuns într-o valiză cu trenul de la Gherlea unde își dăduse duhul… Gândul zboară spre ceilalți mărturisitori clerici și mireni cu care te bucuri împreună în lumina lui Hristos: „Părintele Anania (IPS Bartolomeu), IPS Antonie Plămădeală, Părintele Arsenie Boca, Părintele Arsenie Papacioc, Părintele Cleopa, marii „avi” ai României din veacul trecut, Părintele Marcu-stuparul, Părintele Ioaniche Bălan cu obștea bătrânilor de la Sihăstria, Părintele Dometie de la Râmeț, Părintele Caliopi de la Văratec – nepotul lui Creangă, desigur doamna Veronica Vicol, profesoara de clasice și buna noastră gazdă tot de acolo, de la Văratec, Părintele Gheorghe Calciu, Părintele Justin Parvu, precum și frații de suferință – Părintele diacon și colegul de mai târziu de la editura Patriarhiei, Ștefan Milea, Ioan Ioanolide împreună cu Valeriu Gafencu – sfantul închisorilor, Virgil Maxim și atâția alții pe care acesta din urmă i-a invocat în ’“Imn pentru crucea purtată“…

Tot mărturisitori, de care pomeneai cu profund respect erau cei din cercul „Rugului Aprins”- prof. Mironescu, dr. Gheorghe Dabija, cel care străbătea Bucureștiul întodeauna pe jos, „per pedes apostolorum”, bunul nostru Părinte Sofian apostolul Bucureștilor, Părintele Adrian, Părintele ieroschimonah Daniil (Sandu Tudor) de la Rarău, fostul gazetar de excepție, dar și cei din perioada scriitorilor și poeților din detenție – Radu Gyr, Nichifor Crainic, prof. I.V. Georgescu, Părintele Toma Chiricuță, duhovnicul din tinerețe și atâția alți intelectuali de renume, culminând poate cu marele nostru filozof Petre Țutea, căruia i-ai dat ultima Sfântă Împărtășanie pe patul lui de suferință la spitalul Cristiana. Și fiindcă veni vorba de Cristiana, o altă arenă de lupte duhovnicești cu bolile sufletești și trupești, dar și cu ingustimea de cuget și reaua voință a unor politicieni de atunci, ți s-a alăturat mai târziu și tânărul dar vrednicul

părinte co-slujitor Constantin Mihoc…

Împreună cu aceştia, dar şi cu alţi creştini de la biserica Sapienţei – păstorit mai înainte de vrednicul de pomenire Părinte Constantin Sârbu, te odihneşti şi te bucuri în lumina lui Hristos, rugându-te pentru noi cei de aici ca să fim vrednici a ne ridica crucile necazurilor noaste zilnice fiecăruia şi unul altuia, sprijinindu-ne de Crucea Lui ca astfel şi noi să ne bucurăm de Învierea tuturor prin Învierea Lui…

Da, îmi trec prin minte unele din aceste cuvinte îndemnătoare, dar şi altele, multe pe care le rosteai în predici sau diferite ocazii din viaţa de zi cu zi, mai ales când îţi privesc chipul din fotografii mai vechi sau mai noi. Acum vreo doi ani am primit de la Irina şi Vasile un calendar cu foşti deţinuţi politici şi mărturisitori ai credinţei, printre care te-am văzut cu surpriză, tânăr, student, imagine mărita din fotografia de pe noptieră pe care o sărutam după rugăciunile de seară mic copil împreună cu mama aşteptând să te întorci de la închisoare… şi a venit şi ziua aceea…

Ai sosit acasă, în garsonierea noastră sărăcăcioasă din Matei-Voivod, pe neaşteptate, împreună cu mama, înalt, râs în cap, într-un palton vechi, sprijinindu-te într-un baston, având piciorul în ghips, ca un fel de dovadă a suferinţelor prin care ai trecut… Eu, copil fiind în vacanţa dinspre clasa a treia primară, eram cufundat în aventurile unei cărţi de Jules Verne. În prima clipă nu te-am cunoscut, aşa cum la început nu l-au cunoscut nici pe Mântuitorul după Înviere femeile mironosiţe şi ucenicii… Venea din altă lume…Precum şi tu veneai dintr-o lume necunoscută mie, pe care cu greu o lăsai descoperită în fata curiozităţii mele de copil…

Cu trecerea vremii, crescând şi noi copiii, te „mai scăpai” din şirul grozavelor amintiri din „lumea de dincolo”, împletindu-le astfel, aşa cum şi era de fapt, cu viaţa noastră duhovnicească de mici creştini care trebuia să rezistăm în şuvoiul de ateism mincinos impus în şcoală şi peste tot…

Îmi amintesc că îţi găseai timp întodeauna pentru formarea mea intelectuală, îndrumându-mă şi completând cu discernământ cunoştinţele primite de la şcoala comunistă. Mă asistai cu răbdare la desenarea hărţilor geografice sau istorice, la confecţionarea albumelor, ierbarelor, insectarelor etc., apreciate de învăţătoare şi ceilalţi colegi. Ai jucat un rol hotărâtor în privinţa formării vieţii mele creştineşti – citindu-ne (mie şi Irinei, căci Ileana de abia se născuse, cu

mama pe lângă noi) în fiecare seară din „Mica Biblie”… editată cu binecuvântarea vrednicului de pomenire Patriarhul Iustinian. Iar ceva mai târziu, fără a-mi îngrădi lecturile, îmi recomandai cărți vestite, romane creștine, pe vremea aceea greu de găsit: „Cămașa lui Hristos”, „Quo – Vadis”, „Fabiola”, „Polyana”, precum și mai târziu romanele lui Dostoievski, Tolstoi și altele.

Apoi, verile… ce frumoase vacanțe făceam împreună! Plecam cu toții cu trenul în „circuit” și apoi cu autobuzele pe la mănăstiri, mergând între ele de multe ori pe jos prin pădurile de brazi, cu rucsaci în spate. Mai totdeauna treceam pe la Sihăstria unde ceasuri întregi sorbeam cuvintele Părintelui Cleopa, încărcându-ne astfel bateriile pentru un an întreg… Și mai peste tot aveai prieteni și cunoscuți printre părinții călugări, unii dintre ei foști colegi de facultate, iar alții foști colegi de suferință.

Așa creșteam creștinește, îmbrăcând treptat armele de apărare împotriva ateismului comunist propagat prin școală și mass-media. Însă ceea ce m-a întărit și mai mult mai târziu – și am și acum pururea în minte și în inimă- este felul în care săvârșeai Sfânta Liturghie, grija deosebită de cele sfinte, râvna și concentrarea cu care rosteai sfintele rugăciuni, apoi predicile înălțătoare sau catehezele cu citiri din Pateric și Filocalie seara după vecernii, acatiste, paraclise și Sfinte Masluri.

De aceea, pentru toate acestea mulțumind, îți sunt recunoscător și te rog, de acolo de sus să mă ajuți și să mă îndrumi să îți pot urma pilda, deși știu, nevrednic fiind, că nu voi putea să te ajung…

Te îmbrățișez și îți sărut mâna cu drag și dor,

Mihai.

Se vor întoarce într-o zi!

Cândva. În fața Memorialului de la Sighet. O doamnă îmi povestește că în Spania, în timpul războiului civil, unui tată din familia ei i-a fost dată vestea că unicul său fiu, un medic de excepție, tocmai fusese ucis.

Reacţia lui: „Mă bucur că a fost cel ucis şi nu asasinul“.

Intrăm apoi în Memorialul demnităţii româneşti. Şi nu vorbim aceeaşi limbă, dar nu e nevoie să îi traduc. Fiindcă demnitatea, iubirea, noblețea şi privirea îndreptată cu îndrăzneală dincolo de ceea ce se vede nu au nevoie de traduceri. Ele trec prin tine, dincolo de ziduri, veacuri, morminte – sau gropi comune – dincolo de Aici şi Acum, până în Veşnicie, ca un fior, ca un curent, ca un dor care îţi încălzeşte dintr-odată inima şi ştii doar că nu mai poţi fi la fel…

Şi nu ştii ce ochi care s-au stins cândva pentru un vis, nu ştii ce mâini care s-au jertfit cândva pentru o credinţă, nu ştii ce inimă care a murit cândva din prea multă iubire, îţi mângâie acum nevăzut sufletul şi plâng acum prin ochii tăi.

Şi nu ştii al cui e visul frumos care îţi bucură dintr-odată sufletul, nu ştii ce dureri nealinate îşi caută acum un răspuns prin setea ta, nu ştii cine se bucură acum, prin ochii tăi, de un loc drag de care i-a fost atât de dor.

Nu ştii. Simţi. Şi atât. Şi îţi întinzi mâna plină de dor, s-atingi visul sfânt ce lor le-a fost smuls.

Nu ştii. Doar mergi înainte. Şi atât.

Ştii un singur lucru. Şi îţi e de ajuns. Fiindcă e singurul lucru sigur, mai sigur decât zidurile închisorilor care le-au înghiţit trupurile – dar nu nădejdea, tinereţile dar nu sufletul, vieţile dar nu viaţa veşnică. Singurul lucru sigur – mai sigur decât toate afişele astea care costă averi şi din care îţi zâmbesc fățarnic feţele vânduţilor ăstora de care nu îşi va mai aminti nimeni peste sute de ani – decât cu furie şi blesteme.

Ştii singurul lucru sigur. Mai sigur de un milion de ori decât realitatea asta sinistră pe care ţi-o vând ambalată în sclipici, scandal şi fundal sonor de film prost.

Tu ştii… Şi mergi mai departe. Tot înainte. Că râzi, că plângi, orice ar fi.

Fiindcă tu ştii… Tu ştii bine, din ce în ce mai bine, din ce în ce în ce mai bine, un lucru care nu are nevoie de traduceri, afişe sau reclamă… acel lucru care trece, dincolo de timp, de ziduri şi morminte, ca un curent prin inima ta.

Tu ştii… Fără să ştii măcar de unde şi cum şi de ce o ştii… Dar ştii sigur, din ce

în ce mai sigur…

Că se vor întoarce într-o zi!

Și pentru că totul trebuie să aibă un sfârșit…

Ții acum în mână…

Nopți reci și lungi, tulburi de gânduri, când mă întorceam de pe-o parte pe alta, dorindu-mi doar să îmi pot dori și eu tot ce voiau toți cei din jur. Zile când aveam totul și nu-mi doream decât să mă pot bucura, omenește.

Tăcerile stângace când toți cei din jur mă certau. Privirea plecată stingher în jos când mă mustrau. Gândul obsesiv la ceva mai mare decât mine, la ceva mai important decât siguranța zilei de mâine, la ceva dincolo de dorința mamei de a mă vedea și pe mine în rând cu lumea, la ceva mai presus de lucrurile firești pe care ar fi trebuit să și le dorească o fată de vârsta mea. Ei bine, ții chiar ceva-ul acela acum în mână. Cu tot cu lacrimile și cu grijile mamei, cu tot cu oftatul bunicului „Of, băiată…“, cu tot cu întrebările nerostite ale tatei, cu tot cu jertfele adunate ale ambilor mei părinți, cu tot cu dorul prietenelor mele, cu tot cu grijle omului care mă iubea mai mult decat orice pe pământ.

Ții în mână visele de când eram copil și desenam pe geamul din spate al mașinii, aburit de candoare, contururi de oameni, de îngeri, de sfinți care aveau să pășească pe căile inimii mele… cândva. Ții în mână atâtea chei ce n-au deschis nimic… Și cele câteva ce mi-au deschis treptat, lacăt după lacăt, poartă după poartă, calea ferecată tainic ducând spre veșnicie.

Privirile întrebătoare ale celor ce mă interogau mirați cum am ajuns să simt ce simt, să fiu ce sunt, să mă transform din cum am fost, să vreau ce vreau, să cred ce cred. Ții în mână insistențele lui Ciprian, „Sasha, scrie…“, încurajările lui Damian de a-mi urma darul până la capătul drumului pe care mă poartă, îndemnul de demult al doamnei Vlad, profesoara mea de franceză, groaza de a nu ajunge cândva în cimitirul de talanți…

Ții în mână o carte care s-a scris parcă singură, prin mâna și ființa mea. Și poate că nici măcar nu a fost începută când locuiam cu Cris pe Strada Condeiului, ci cu mult timp înainte de a mă naște, când sutele de oameni salvați de străbunicul meu l-au îmbrățișat, când bunica ce și-a lăsat țara în urmă și-a înghițit lacrimile promițându-și că se va întoarce într-o zi, când mama și tata plângeau fără a copilări, când oameni din temnițe mureau promițându-și că se vor întoarce într-o zi. Ții în mână o carte scrisă demult, încă de dincolo de timp, carte din care poate că eu nu am făcut altceva decât să descopăr cuvânt cu cuvânt, zi după zi după zi, aducându-l cu nevrednicie pe hârtie. O carte care m-a urmărit, pas cu pas, nelăsându-mă să trăiesc, fiindcă clipă de clipă, ceas de ceas, zi de zi, îmi șoptea că eu am altceva de făcut, nu pot doar să trăiesc, să iubesc, să doresc… că eu am o poveste de spus. O poveste care nu e nici măcar a mea. Dacă era a mea, mai putea aștepta. E însă povestea tuturor celor care au fost. Pentru toți cei care vor veni.

Ții în mână felii de viață atât de vii din istoria unei țări, văzute prin ochii mei, povestite stângaci, însă, chiar și așa stângaci, trebuiau povestite, fiindcă nu e puțin să ajungi să cunoști oameni ca Părintele Justin, ca domnul Demostene Andronescu, poetul închisorilor, ca domnul Marcel Petrișor, coleg de celulă al domnului Petre Țutea, al Părintelui Gheorghe Calciu, al lui Costache Oprișan, ca domnul Iulian Constantin… Și odată ce ai fost binecuvântată să le stai aproape, fie și numai pentru o strângere de mână sau un vers rostit cu „târzia înțelepciune a tristului amurg“, ai datoria să mărturisești.

Fiindcă nu e puțin să fii fata României Mari, cu străbunicul prezent la Marea Unire, cu bunicul luptând să apere Ardealul și cu bunici refugiați din Basarabia furată. Nu e puțin să ai strămoși eroi. Și să afli asta doar la 30 de ani. Nu e puțin să îți trăiești copilăria în comunism, să vezi cu ochii tăi Revoluția, deși nu înțelegeai mare lucru. Nu e puțin să asculți de glasul conștiinței neamului, oricât de nebunesc și de neconform cu realitatea din jur ar părea, și să scrii un manifest care să ajungă la inimile și în conștiințele a sute de mii de romani. Fără ca tu să ai alt merit decât acela de a fi ascultat și de a fi dat mai departe ceea ce îți șoptea demnitatea de român adânc ascunsă în inima ta… Dar, totuși, nu e puțin să primești niște reacții atât de copleșitoare înapoi… așa că ai datoria de a le mărturisi. Când pentru câteva clipe prin vocea ta au grăit toți cei care au crezut cândva în neamul ăsta, și nu au fost puțini, când timp de câteva luni în inboxul tău s-a adunat tot ceea ce are neamul ăsta mai frumos – cuvinte de încurajare, uneori și câte 400 de mailuri pe zi, scrise de oameni care credeau în aceleași valori și în aceeași Românie ca și tine – iar asta nu e deloc puțin – ai datoria de a

da mai departe. Pentru ca toți cei cărora li se arată doar România de la TV și din tabloide să vadă că există o alta.

Nu, nu e puțin să ai binecuvântarea de a descoperi la 30 de ani o istorie care ți-a fost ascunsă. O Românie paralelă de care nici măcar nu aveai habar. Nu e puțin. Deloc. Așa că ai datoria să o mărturisești. Oricât de mare ar fi prețul pe care trebuie să îl plătești. Deși, odată ce o descoperi, nu mai poți rămâne același, așa că plătești prețul cu dragă inimă, pentru că nu mai poți altfel. Pentru ca altor copii să nu li se poată vinde, ca și ție, o istorie falsă.

Ții în mână toate clipele mărețe pe care le-am trăit în doi. Eu și conștiința aceea sâcâitoare care-mi șoptea obsesiv în urechi că sunt acolo doar pentru a le da mai departe. Clipa când am scris manifestul, când am apărut la televizor, singură între hiene, vorbind în numele unei Românii demne, profunde, neîngenuncheate. Prima vizită la Jilava. Protestul celor 20.000 de oameni ieșiți în stradă în București pentru Roșia Montană. Înmormântarea Părintelui Justin cu zeci de mii – zeci de mii!!! – de pelerini veniți din toată țara să sărute mâinile sale calde, izvorâtoare de mir… Și atâtea altele, pe care m-am străduit să le închid în cuvinte așa cum ai închide esențe concentrate de parfum în sticle micuțe, care să țină sute de ani, nădăjduind să ajungă cât mai departe, peste timp, la inimile tuturor copiilor cărora vor încerca să le fure, ca și nouă, zi de zi, dreptul la Veșnicie. Dar nădăjduiesc că ei le vor găsi, le vor deschide și se vor trezi, precum eroul din basme. Precum m-am trezit și eu cândva…

Ții în mână pagini întregi despre călătoria unei fiice risipitoare prin întreaga lume, mărturisiri despre cum s-a trezit și despre ce a trezit-o, pastile magice de demnitate pe care viitorii eroi ai aceluiași basm să le ia, la rândul lor, cu apă vie, când vor uita drumul spre Acasă… Ții în mână visele, nădejdile, temerile, luptele atâtor alți fii risipitori reîntorși Acasă…

Clipe de rătăciri, de somn adânc, de iluzii și clipe de Trezire. Revelații care mă scoteau de pe roata pe care alergam cu toții bezmetici. Uneori pentru câteva clipe, după care reveneam imediat în cursa nebună fără de rost. Alteori, pentru câteva ceasuri, zile, luni… Și altele care m-au modificat structural, esențial, definitiv. Pe toate acestea le ții acum în mână. Sunt darul meu cel mai de preț, comoara mea cea mai de suflet, pe care nimeni nu mi-o va putea lua, niciodată. Și care se îmbogățește pe măsură ce o dăruiesc. Ții acum în mână aurul meu ceresc.

Clipe când obțineam tot ce îmi dorisem și ajungeam să spun același lucru pe care tot îl spun, de când mă știu – „Vreau mai mult“, „Asta-i tot?“ – „Mai mult“-ul meu nefiind de fapt decât căutarea unui altceva, a unui ceva care să nu te lase parcă mai flămând, mai însetat, mai sărac și mai gol la prea puțin timp după ce îl primești. Așa că ții în mână toate locurile pe unde m-a purtat acest „Vreau mai mult, vreau altceva“ rostit obsesiv încă de mic copil. Linii trase de o mână nevăzută între puncte luminoase de pe întreg pământul, prin pașii mei, prin ochii mei, prin mâinile mele, conturând o imagine din ce în ce mai clară pe măsură ce se mai uneau două puncte aparent fără nici o legătură. Un „connecting the dots“ fascinant, de scântei ce-au strălucit în întuneric, de locuri, de oameni care au aprins lumina în mine și de clipe care m-au scuturat. Tabloul final va fi văzut de fiecare altfel… Fiecare pereche de ochi care citește va vedea la sfârșit, când toate punctele vor fi fost unite, ceea ce propria experiență, adâncimea sufletului și curățenia inimii sale îi vor îngădui să vadă.

Măști pe care le-am aruncat, rând pe rând, pe la răscruci. Îmi fuseseră puse de o lume care nu mă cunoștea. Și cum să ai curajul să ieși în lume fără mască? Ei bine, iată-le aici în mâna ta! Rând pe rând mi-au căzut… De pe față și, mai ales, de pe inima care de-abia mai respira.

Zeci de cuțite care mi-au săgetat sufletul… dar cât de frumoase sunt florile care cresc din picături de sânge.

Lanțuri pe care le-am aruncat, deși erau de aur și de diamante. Și cătușe pe care mi le-am pus singură la mâini. Temnițe din care am evadat, deși erau cu pereți din pietre prețioase, și pereți triști de închisoare unde singură m-am dus, m-am închis și am plâns. Rănile altora. Clopote pe care le-am tras în toiul nopții. De-am trezit o țară întreagă. Și tăceri adânci, când doar inima mai plângea, în cod Morse, poezii, bătând cu durere surdă în caloriferul înghețat al temniței în care singură îmi închisesem sufletul. Spaime pe care le-am simțit când nu trebuia și inconștiențe care m-au purtat neînfricată pe cărări de care ar fi trebuit, teoretic, să stau departe înfricoșată. Dar eu aveam de răspuns la o întrebare… („Unde-s nebunii, unde sunt nebunii?…“)

Atâția copii nenăscuți… poate și pentru că pentru mine a naște însemna altceva – copilul meu trebuia să fie altcumva. Și poate că îl ții chiar tu acum, în mâna ta. Plânge și râde și te îmbrățișează cu sufletul, întocmai ca un copil care te privește cu ochii mari și îți oferă sufletul pe tavă, fără teama de a fi judecat sau respins. Sau poate că îi e teamă, dar frica de a și-l dărui și de a fi respins, judecat, poate

lovit, poate strivit e mai mică decât dorința de a îmbrățișa o lume întreagă cu el, chiar dacă o astfel de îmbrățișare te poate ucide… De cele mai multe ori te ucide.

Ții în mână o salbă de gesturi mici care au însemnat cât o viață și vieți care părea că nu au însemnat nimic. Și, totuși, le ții amintirea acum, în mâna ta.

Întâlniri, atâtea întâlniri care mi-au schimbat viața. Oameni minunați pe care am visat să îi întâlnesc și pe care Dumnezeu mi i-a adus în cale uneori în cele mai neașteptate moduri.

Contraste, atât de multe contraste. De la clipe petrecute pe cele mai scumpe iahturi din lume la zile când poate nu aveai bani de pâine… Toate, trăite cu aceeași detașare pe care ai învățat-o încă din clasa a opta, din poezia „If“. De la zile când aveai tot ce putea visa cineva la clipe când ai pierdut tot – sau ai renunțat la tot – peste noapte, pentru un principiu. De la dansuri pe boxe la Space în Ibiza, ore în șir, până la epuizare, la orele petrecute în Biserica Sfântului Mormânt din Ierusalim, când Dumnezeu s-a milostivit și ne-a mai trimis o dată Sfânta Lumină și, deși șansele ca tu să fii acolo erau de 0,001 la un milion, ți-a fost dăruită minunea. De la vilele somptuoase de milionari excentrici, de la hotelurile neapărat de peste 5 stele, cu mii de euro aruncate uneori pe zi, la simplitatea unei chilii de mănăstire… Și atâtea altele…

Ții în mână un „Îmi pare rău!“. Într-o țară în care nimănui nu îi pare rău, în care verbul „s-a stricat“ e mai folosit decât „eu am stricat“, „el a stricat“ și „eu repar“, ții în mână o carte prin care să spun: „Uite, domnule, îmi pare mie rău pentru tot ce s-a întâmplat. Îmi asum și eu o parte din vină și nu-mi doresc decât, cu toată neputința mea, să fac ceva să repar…“. Îmi pare mie rău pentru zecile de milioane de copii avortați, pentru toate crimele din închisorile comuniste, pentru toate păcatele care ni se tot adună, din ce în ce mai multe, pe zi ce trece, și nimeni nu e responsabil și nimănui nu îi pare rău… Ei bine, iată, îmi pare mie rău! Și sunt și eu una dintre cei responsabili. Uneori și prin ceea ce Nu am făcut.

Ții în mână lacrimi. Atât de multe lacrimi. Și nu numai pe ale mele, că au fost de bucurie, de minune sau de dureri ce-au rupt bucăți din mine. Ții în mână lacrimile tuturor logodnicelor care nu și-au mai văzut iubiții, morți în închisoare pentru țară și credință. Lacrimile tuturor femeilor care au rămas văduve, cu doi sau trei copii, fără un umăr pe care să pună capul seara și să se lase mângâiate, căci soțul le era mort cine știe pe unde, fără cruce și fără lumânare. Lacrimile

tuturor mamelor care şi-au jelit unul, doi, trei băieţi frumoşi, înalţi ca brazii, morţi toţi pentru apărarea unui tricolor pe care unii îl calcă astăzi în picioare. Lacrimile tuturor celor care şi-au jertfit cândva viaţa, sufletul, iubirea, binele, siguranţa zilei de mâine, pentru ca tu şi eu să ne putem numi azi români. Femei, bărbaţi, copii, preoţi, monahi, sfinţi, atâţia sfinţi, ştiuţi sau neştiuţi, canonizaţi sau încă necanonizati. Lacrimile neştiute ale zecilor de milioane de copii avortaţi. Lacrimile sutelor de mii de copii părăsiţi de părinţii plecaţi la muncă în străinătate. Lacrimile de dor ale tuturor românilor forţaţi să emigreze. Lacrimile tuturor pensionarilor, bolnavilor şi dascălilor batjocoriţi.

Lacrima Maicii Domnului apărută înainte de Bunavestire pe candela mea, în timp ce scriam despre bătăliile de la Mărăşti, Oituz, Mărăşeşti, în timp ce scriam şi îi plângeam pe toţi cei care au murit atunci, scăldând pământul nostru în sângele lor curat. Lacrimă apărută din senin pe icoana de pe candela mea când prietenii mei erau la Marşul pentru Viaţă, plângând sufletele zecilor de milioane de copii ucişi în ţara noastră. Ţii acum în mână chiar lacrima Maicii Domnului… pentru păcatele noastre, ştiute şi neştiute, cu voie sau fără de voie.

Ţii în mână un alt fel de glas. Într-o ţară în care bolnavii au curaj mai mult decât normalii, ţii în mână o carte în care se fac auzite şi glasuri pe care nu le auzi la TV. Nu ştiu dacă e un glas mai bun sau mai rău. E altceva.

Ţii în mână pagini despre frumos, răsărite din urâtul unei lumi care vrea să ne facă să nu mai credem în el. Din întunericul unei lumi în care din toate părţile suntem întinaţi cu minciuni, ură, violenţă, meschinărie, trădări, bănuială, desfrâu, furturi, pofte, bârfă, iată că s-au încăpăţânat să răsară pagini despre oameni frumoşi, buni, despre idealuri, despre curaj, bunătate, curăţie, înfrânare, vise înalte, jertfă şi lumina care să contrazică realitatea care ne este vârâtă sub nas. Şi să ne arate că totuşi se poate, că totuşi există oameni că în basme şi că sunt contemporani cu noi…

Am văzut cândva un spectacol. Se numea „Testament“. O fetiţă îmbrăcată într-o rochiţă verde întâlneşte la un moment dat un bătrân frumos, cu o barbă lungă, albă, desprins parcă dintr-un basm. Bătrânul îmbrăcat în alb îi dăruieşte o carte. Fetiţa în verde o citeşte pe nerăsuflate, cu din ce în ce mai multă uimire la fiecare pagină. Cu din ce în ce mai multe lacrimi la fiecare pagină. Şi, în acelaşi timp, cu din ce în ce mai multă bucurie şi mai multă demnitate, la fiecare pagină. Se ridică în cele din urmă, îşi şterge cu hotărâre lacrimile, priveşte trecătorii grăbiţi care gonesc în jurul ei printre claxoane, legaţi la ochi şi cu urechile astupate. Îl

opreşte pe unul dintre ei, dezvelindu-i ochii şi dându-i cartea să o citească. Trecătorul o citeşte cu uimire şi pleacă la rândul său, de data asta cu ochii dezveliţi, cu spatele drept şi cu versuri de lumină adânc săpate în inimă, să oprească un alt suflet care alerga orbit pe roata minciunii. Treptat-treptat, din ce în ce mai mulţi oameni se opresc din goana lor nebună şi îşi aruncă legăturile de la ochi, rostind, fără teamă, adevărul.

Fetiţa în verde şi-a făcut treaba! Ţii acum în mână tot ceea ce i s-a dat să dea mai departe.

---

[4] Referire la o minune preaslăvită a Maicii Domnului care s-a întâmplat în luna decembrie 2004.

Un tânăr din Arabia Saudită era căsătorit cu o tânără de origine musulmană, bogată, dar care nu putea avea copii. Cu toate că aveau foarte mulţi bani şi au fost pe la diferiţi medici, nu au reuşit nimic. Părinţii lui îl sfătuiau să-şi ia a doua soţie şi să o păstreze şi pe prima, căci legea lor le permite să aibă până la patru femei. El, însă, obosit şi mâhnit, şi-a luat soţia şi a plecat să facă o călătorie în Siria.

Acolo a închiriat o limuzină cu tot cu şofer, să-i ducă pe la toate locurile frumoase din Siria. Şoferul o observat o întristare şi o durere pe chipurile lor. După ce s-au cunoscut mai bine, a intrat în vorbă cu ei, a prins curaj şi i-a întrebat de ce nu sunt mulţumiţi. Avea impresia că este vinovat cu ceva sau că nu le place maşina. Atunci, soţii i-au explicat pricina întristării lor: că nu pot să aibă copii.

Auzind acestea, şoferul le-a zis că aici, în Siria, creştinii ortodocşi au o mănăstire a Maicii Domnului numită Sidonoghia – care în arabă înseamnă Stăpână, Doamnă – unde multe familii fără copii şi-au aflat mângâierea la icoana ei făcătoare de minuni.

Entuziasmaţi, i-au cerut şoferului să-i ducă şi pe ei la Sidonoghia, la Stăpâna creştinilor, şi s-au înţeles că, dacă vor dobândi un copil, vor reveni şi vor plăti şoferului 20.000 de dolari, iar mănăstirii 80.000. Şoferul le-a mai spus că acolo la mănăstire le vor da să mănânce o bucăţică de fitil de la candela icoanei şi atunci Maria creştinilor le va împlini cererea lor.

S-au dus la mănăstire, au făcut ce trebuia şi s-au întors în ţara lor. Femeia a

rămas însărcinată, iar la timpul cuvenit a născut un băiat sănătos şi frumos.

Văzând această minune a Maicii Domnului, musulmanul s-a hotărât imediat să-şi împlinească făgăduinţa pe care o făcuse. A dat telefon şoferului care-i plimbase să vină să-l ia de la aeroportul din Damasc. Însă şoferul, fiind îndemnat de cel viclean, a mai luat cu el alte două persoane cu scopul de a-l ucide ca să-i ia toţi banii. Luându-l de la aeroport, musulmanul, de bucurie, a dat câte 10.000 de dolari şi la prietenii şoferului.

Plecând înspre mănăstire şi ajungând într-o zonă mai pustie, au oprit maşina şi l-au omorât pe tânăr, tăindu-i capul, mâinile şi picioarele. După ce l-au prădat de bani, l-au pus în portbagaj cu scopul de a-l arunca într-un loc prăpăstios.

Ajungând într-o zonă centrală, li s-a oprit maşina, nemaiputând să o pornească. În momentul acela, cineva a trecut cu maşina pe acolo şi, oprind, s-a oferit să-i ajute. Ei au spus că nu au nevoie, dar cel care trecea a văzut că picura sânge din portbagajul maşinii. Acesta, plecând, a anunţat poliţia, care, ajungând la faţa locului, le-a poruncit să deschidă portbagajul şi, mare minune: musulmanul s-a ridicat viu, fiind plin de sânge, şi a zis că tocmai atunci Maica Domnului i-a terminat de cusut gâtul la loc, fiind chiar la ultima împunsătură. Cei trei, când l-au văzut viu, au înlemnit pe loc şi au început să strige: „Noi, noi te-am tăiat bucăţi, tu cum eşti viu? Nu se poate, nu putem să credem că eşti întreg!“.

Poliţia, luându-i pe cei trei, i-a dus la închisoare, iar musulmanul a fost dus la cei mai buni medici pentru încredinţare şi confirmare. Medicii au constatat că într-adevăr este proaspăt cusut, iar poliţiştii, depunând mărturie, au recunoscut cu toţii că este o mare minune a Maicii Domnului.

Musulmanul şi-a sunat soţia să vină împreună cu copilul în Siria, apoi au mers cu toţii la Mănăstirea Maicii Domnului Sidonoghia şi, în loc de 80.000 de dolari promişi, a dăruit 800.000 de dolari şi s-a botezat împreună cu toată familia sa.

5 Eugen Ţurcanu. Unul dintre personajele cele mai crude şi mai inumane pe care le-a putut naşte comunismul din România, numele său fiind aproape sinonim cu „reeducarea de la Piteşti“. Născut în ziua de 8 iulie 1925, în localitatea suceveană Păltiniş, şi omorât în ziua de 17 decembrie 1954, în închisoarea din Jilava, studentul Eugen Ţurcanu a fost unul dintre cei mai înfiorători torţionari din închisorile comuniste, prin tortură el schimonosind şi omorând nenumăraţi deţinuţi politici. A fost condamnat la moarte si executat prin împuşcare.

[6] Vasile Voiculescu s-a născut, potrivit mărturiilor celor din familie, în noaptea de 12 spre 13 octombrie 1884. După un an de studiu la Facultatea de Litere și Filosofie, urmează cursurile Facultății de Medicină, pe care le va termina în 1909, susținându-și teza de licență, în anul următor, în chirurgie. Își va continua specializarea în Medicină internă și Epidemiologie. La 21 februarie 1910, Vasile Voiculescu se căsătorește cu domnișoara Maria Mitescu, studentă la Medicină, cu care va avea cinci copii. În același an, este numit medic într-o localitate din județul Gorj, după care va participa la Războiul de Reîntregire ca șef al Spitalului mobil nr. 6. Acum se va îmbolnăvi de tifos exantematic, de frebră tifoidă și de icter, pentru că îngrijise bolnavii de aceste boli, aflați în refugiul din Moldova. Pentru curajul său dovedit în timpul războiului, Vasile Voiculescu primește decorația „Steaua României cu spade“. Tot pentru meritele sale în slujba sănătății poporului, în 1925 primește decorația „Crucea Meritul Sanitar“, clasa I.

Profesarea medicinii cu responsabilitate îi aduce celebritatea lui Vasile Voiculescu. De altfel, el va ține o serie de conferințe la radio, cu temă directă igiena populației și va publica mai multe volume de farmacologie verde. Era supranumit „medicul fără de arginți și era foarte căutat. Pentru Voiculescu misiunea era de a-i căuta pe bolnavii săraci, să-i ajute pe cât îi stătea în putință, pentru a le alina durerile. În 1922, va ajunge medic și profesor de igienă la Institutul Pompilian din București și șef al Circumscripției 12 medicale din Capitală. În ceea ce privește activitatea literară, Vasile Voiculescu debutează în „Convorbiri literare“, cu poezia „Dorul“, în anul 1912, iar în 1916 cu volumul „Poezii“, publicat la Editura Poporul. După publicarea mai multor volume de poezii, în 1920 devine membru al „Societății Scriitorilor Români“.

Din 1922 este director al Fundaţiei Culturale, iar între 1927-1944 colaborează la „Gândirea“ lui Nichifor Crainic, unde nr. 7 din 1943 îi dedică un număr omagial. Tot în 1927, lui Voiculescu i se pune în scenă piesa „Măiastra fără inimă“. Din 1934, Vasile Voiculescu este director de programe culturale la Radio România, până în 1946. Încă din 1946 Vasile Voiculescu frecventează cercul religios „Rugul Aprins“ de la mănăstirea Antim. Aici încheagă o prietenie cu părintele Agaton Sandu Tudor, cu Alexandru Mironescu, Benedict Ghiuș și, mai târziu, cu Andrei Scrima. Pentru păstrarea acestor legături cu intelectuali ce odinioară frecventaseră „Rugul Aprins“, în noaptea de 4 spre 5 august 1958, Vasile Voiculescu va fi arestat de către Securitate în lotul „Teodorescu Alexandru și alții“, pentru infracțiunea de „uneltire contra ordinii sociale“, prevăzută și pedepsită de articolul 209, din Codul Penal.

După anchete interminabile și chinuitoare, în procesul din 8 noiembrie 1958 Tribunalul Militar al Regiunii a II-a București, prin Sentința nr. 125, îl va condamna pe Vasile Voiculescu la 5 ani temniță grea și 5 ani degradare civică și confiscarea totală a averii. În timpul detenției Voiculescu a fost purtat prin închisorile de la Jilava și Aiud. Aici el va contacta un TBC la coloană, fiind imobilizat de boală.

La 2 mai 1962, Voiculescu a fost eliberat, însă a trebuit să fie ajutat, deoarece el nu mai putea merge.

Internat de mai multe ori, grav bolnav, mai ales datorită bolii contactate în pușcărie, în noaptea de 25 spre 26 aprilie 1963, Vasile Voiculescu trecea la Domnul.

(Adrian Nicolae Petcu – Revista „Rost“, an III, nr. 30, august 2005, pp. 20-23).

[7] Geta Gheorghiu s-a născut la 3 octombrie 1923 la Brăila. A urmat Liceul Comercial din Brăila pe care l-a completat cu studii superioare la Academia Comercială la București. În 6 octombrie 1946 s-a căsătorit cu un bărbat demn și dârz, pe măsura propriei sale integrități. Căsătoria lor a fost binecuvântată cu un fiu, nevinovata făptură care urma să suporte din plin nefericirea potopită peste țară de regimul comunist. La 11 luni este părăsit de mama care va fi închisă ca deținut politic între anii 1948 -1953. Ce cuvânt poate tălmăci drama acestui copil care știa despre „mama Geta“ doar din legendă, fără chip și fără glas, până când

a aflat că, totuși, ființa aceasta supranaturală a venit la el. Bucurie scurtă pentru că, între 1954 – 1964, tatăl îl va părăsi pentru a-și da tributul de jertfă și suferință la Aiud. În cele din urmă Dumnezeu a hotărât să reunească familia. Fiul, Mihnea, s-a căsătorit cu Cecilia pe care Geta a iubit-o ca pe o fiică și i-a prețuit calitățile. Cei doi copii, Bogdan și Raluca, i-au fost nepoții dăruiți de Dumnezeu cu alese daruri. I-a iubit mai mult decât ochii din cap.

…Tot ce a muncit Geta în viața ei ce se numără la aproape 77 de ani, a muncit pentru eternitate și pentru mântuire și nu pentru imortalizarea numelui său. Și-a format caracterul cu atentă trudă și cu multă perseverență în lumina preceptelor legionare, pe care Ie-a respectat statornic. Nu este de mirare că, în viața ei, credința ortodoxă a fost farul călăuzitor.

Geta înțelegea, într-un fel caracteristic ei, cele trei mari virtuți creștine. Ea înțelegea credința nu atât ca o dezvoltare teologică a conceptelor, ci, mai ales, ca pe o trăire uimitoare, ce străbate absurdul existenței concrete și îl transfigurează: însuflețește pe cei comozi, amplifică abnegația și devotamentul, face să înmoaie inimile cu lacrimile cutremurării. Vedea trăirea creștină mai mult în comunitate decât în izolare, când spiritele se întâlnesc într-o înlăcrimată rugăciune, într-o binecuvântată pace.

Geta vedea iubirea ca pe o bucurie de a fi și a te simți împreună ca frați, de a se percepe unii cu alții ca fii ai unui Tată pe care să-L cunoaștem, să-L gândim și să-L simțim ca pe un Tată – Iubire. Iubirea implică decizie și dăruire, cere timp, străduanie și răbdare, cere multă uitare de sine și multă disciplină. Geta avea un statornic și înalt concept despre disciplina ce vine din iubire, singura care justifică autoritatea. Geta vedea speranța ca pe o gingășie a Duhului Sfânt. Când Duhul Sfânt binevoiește să ia în primire inima noastră, gândurile îndoielnice încetează, neîncrederea se leapădă, pacea ia locul îngrijorărilor, iubirea inundă ființa și o dulce speranță o înaripează.

Geta avea stilul ei personal de a aplica în toată activitatea sa crezul ei de viață. Odată ce plănuia o activitate și odată coordonatele fixate, nu mai avea răgaz până ce nu ducea totul la îndeplinire. De multe ori nu se oprea aici. Din perfecționare în perfecționare Geta te făcea să crezi că nu va cunoaște niciodată punctul terminus. Avea darul de a polariza în jurul ei exact elementele de care avea nevoie. Închega din persoane foarte diferite o colectivitate care devenea repede unitară și atașată ideilor sale. Puterea ei de dăruire nu cunoștea limite și determina și în alții trăiri de mare intensitate. Știa să aplaneze conflictele, să se

facă ascultată, știa până unde poate fi împinsă autoritatea. Știa să urmărească în timp, cu multă perseverență, un vis, ce altora putea să le apară ca de nerealizat.

Cel mai cutremurător exemplu îl constituie paraclisul de la Mislea. Visul unui altar ridicat de roabele Domnului ce s-au nevoit în închisori cred că s-a înfiripat în sufletul ei încă din anii de detenție, când și ea a urcat, în pas cu mulți alții, Golgota înălțată pentru țară de comuniști. (…) De aceea nu m-am mirat deloc când Maica Domnului a ales-o pe ea coordonatoarea lucrărilor menite să înalțe Paraclisul de la Mislea. Era consecința trăirii determinate de ea atunci pentru un „acum“ hotărât de Maica Sfântă. Paraclisul Nașterea Maicii Domnului este, de la un capăt la celălalt, un miracol. Un miracol înălțat prin arderea de tot a sufletului Getei.

(Aspazia Oțel-Petrescu)

[8] Rapsodia Maramureșului a fost compusă de Aurel Vișovan în închisoarea din Sighet în toamna anului 1948 și terminată în închisoarea din Cluj în luna Mai 1949. Ea evocă rezistența armată din munții Maramureșului care atunci era în desfășurare sub conducerea lui Vasile Popșa, care a fost ucis de Securitate la Ieud la 3 Mai 1949. Rapsodia a fost la început cântată de grupul de legionari maramureșeni și când aceștia au fost împrăștiați în diverse închisori a ajuns să fie învățată și cântată de oameni din toate colțurile țării. La al doilea proces, în 1959, procurorul a cerut condamnarea la moarte a lui Aurel Vișovan, unul din capetele de acuzare fiind Rapsodia.

[9] Aurel Vișovan era „șeful“ primului grup de deținuți politici ai Maramureșului. Era un exemplu de onoare, morală, credință și înțelepciune. Dintre toți, el a primit cea mai grea pedeapsă. A trecut prin mai multe locuri de detenție comuniste, inclusiv prin „Iadul de la Pitești“, dar a rămas neschimbat. La data arestării, Aurel Vișovan avea 22 de ani. Era profesor suplinitor al Liceului Dragoș Vodă și, în același timp, urma cursurile Facultății de Drept din Cluj, secția particular, fără frecvență. În cartea sa, cu Ghiozdanul la închisoare, Gheorghe Andreica îl descrie: „…Dumnezeu l-a dotat pe Vișovan cu două talente: mai întâi, avea o memorie de excepție. O convorbire banală a noastră, a „copiilor“, o repeta cu exactitate după câteva luni, când noi uitaserăm chiar și despre ce a fost vorba. Cunoștea bine limbile italiană și franceză. Începuse să-l preocupe germana și engleza. Scria poezie destul de bună. Scria proză cu mult talent“. Era, pe deasupra, un excelent compozitor și cântăreț, este autorul „Rapsodiei Maramureșului“, unul dintre cântecele care au întărit sufletește zeci,

poate sute de tineri.

Datorită înțelepciunii și moralității sale, impunea un deosebit respect, așa că, și în primii ani de închisoare, ceilalți tineri din grup îi spuneau tot „dom' profesor". După arestare, a fost bătut crunt, dar n-a recunoscut nimic din cele spuse de anchetatori. …Și la proces a încercat să ia întreaga vină asupra sa, numai că sacrificiul lui a fost în zadar. A primit 10 ani de închisoare, la care s-au adăugat în 1958 încă 25 de ani. În total a executat 17 ani de detenție. – Gazeta de Maramureș

[10] Constantin Voicescu (n. 28 iulie 1924, București; d. 8 septembrie 1997) a fost un mare duhovnic ortodox român.

S-a născut la 28 iulie 1924 în familia lui Stan și Zinca (n. Manea) Voicescu si a crescut în diferite orfelinate din România. A fost arestat în decembrie 1942 și condamnat la 3 ani de închisoare corecțională pentru apartenență la Frățiile de Cruce. A fost arestat a doua oară, în mai 1948, când era angajat la Institutul Teologic din București, fiind condamnat la patru ani detenție pentru „uneltire împotriva ordinii sociale" și închis la Jilava. A fost arestat pentru a treia oară la 30 Octombrie 1958 și condamnat la muncă silnică pe viață, apoi închis la Aiud.

La 11 februarie 1973 a fost hirotonisit și a slujit onorific la biserica Bucur Ciobanul. Din 1976 și până la sfârșitul vieții a fost preot paroh la Biserica Sapienței. Părintele Constantin Voicescu a fost căsătorit și a avut trei copii: Mihai, Irina si Ileana; a decedat într-un accident rutier.

Capitolul VII

Cu Dragoste

August 2014, aeroportul Henri Coandă Otopeni

Închei aici salba aceasta inedită de întalniri de suflet, de însemnări de călătorie, de statusuri Facebook, de gânduri scrise la semafor şi de ficţiuni culese de peste tot din jurul meu, majoritatea scrise pe telefon, adunate toate în jurul manifestului de acum cinci ani.

Îmi amintesc zâmbind că acum cinci ani voiam să schimb lumea, ţara, totul în jurul meu. Astăzi? Mă urc în avion, mă duc să mă căsătoresc şi nu am decât o singură dorinţă – să mă pot schimba pe mine însămi. Atunci visam să îi schimb pe alţii. Astăzi îmi dau seama mai bine decât oricând de ridicolul acestei intenţii, atâta timp cât eu însămi sunt la începutul unui drum atât de lung şi de greu, la începutul unei lupte atât de aprige , la primii paşi pe-o cale atât de plină de spini – spre propria mea despătimire.

Atunci îi căutam… Între timp, pentru că tot strigam „Unde-s nebunii, unde sunt nebunii?/ E plină, Doamne, lumea de cuminţi…“, Dumnezeu mi-a răspuns. „Cere şi ţi se va da!“ Şi mi-a răspuns ca întotdeauna. Ca un boier, ca un gentleman, ca un nobil, pentru că El niciodată nu dă cu ţârâita, după cum spune Steinhardt… „Iar ori de câte ori dă, dă, din belşug, mai mult decât s-ar cuveni, boiereşte…“. Şi uite aşa au început să năvălească în viaţa mea, ca o ploaie de binecuvântări, Feţii Frumoşi si Ilenele Cosânzene, cavalerii, haiducii, Harap-Albii, Don Quijoţii, zânele, mândrele chic, prinţesele, vitejii, eroii, luptătorii… Oamenii frumoşi care îşi iubesc neamul… oamenii cu mărime de suflet care fac cu perseverenţă lucruri frumoase pentru el, dăruindu-se fără rest… oamenii care şi-ar da fără să ezite chiar şi viaţa pentru ţară sau pentru aproapele aflat la nevoie… Mi-am găsit nebunii cei frumoşi. Însă constat că asta s-a întamplat doar cand m-am străduit, în mod consecvent, să devin eu însămi un om frumos. Doar când am început, la rândul meu, să mă străduiesc să mă mişc duhovniceşte, fizic, faptic în direcţia verticală. Astăzi, după cinci ani, plini, grei, poate cei mai plini şi mai grei, dar şi cei mai plini de binecuvântări şi de autenticitate – inima mea sărbătoreşte. Nu numai că am văzut că există nebunii frumoşi pe care îi căuta

sufletul meu, dar ei s-au şi unit. Deci se poate. Mi-am câştigat pariul.

Atunci chemam la luptă. Fac acelaşi lucru şi astăzi – însă lupta la care îndemn acum, după toţi aceşti ani, şi la care mă împing în primul rând pe mine însămi, este lupta cu propriile noastre patimi, neputinţe, micimi si lipsuri.

Atunci gândeam măreţ… Astăzi? Mă concentrez pe lucruri ceva mai simple. Dea Domnul să pot să mă spovedesc, să mă împărtăşesc, să îmi cresc pruncii aşa cum se cuvine, să trăiesc curat, în rânduială, şi să fac bine lucrurile pe care le fac, oricât ar fi de mărunte. Să îmi ar aşa cum trebuie bucata mea de pământ. Să îmi ajute Dumnezeu să pot să iert, ca să îmi fie şi mie iertat. Să pot să nu arunc cu pietre, să nu judec, să nu pizmuiesc… să pot să mă ridic de fiecare dată când cad şi să îl ridic pe cel căzut, de voi putea. Să pot să urmez, cu toata nevrednicia, cu ajutorul Maicii Domnului, calea cea strâmtă şi dreaptă. Să le fac eu bine pe-astea întâi, să pot să ţin aproape de nebunii mei frumoşi şi vom vedea apoi cum stă treaba cu schimbarea în lume… Lupta de-abia începe. (Şi am mai câştigat o certitudine în anii aştia… că ea nu se termină de fapt niciodată, ci are loc clipă de clipă, ceas de ceas, până la sfârşit)

Atunci, Ioan şi Gheorghe nu apăreau în randurile mele. Astăzi, îi ascult… „trebuie să ne trezim la conştiinţa că aparţinem acestei naţii, cu bune si cu rele. Trebuie să ne dezpătimim şi să ne iubim mai mult.

*Profesorii să-şi iubească profesia şi elevii, doctorii pacienţii, cizmarul să-şi facă bine meseria, iar ţăranul să-şi are ogorul său. Naţia nu va prospera din furt, înşelătorie, beţie, c*rvie şi desfrâu. La urmă va veni timpul să ne ocupăm şi de clasa politică.(…)*

Construiţi de la piatră cu rabdare, dragoste şi cultul stramoşilor! Dezpătimiţi-vă! Toţi suntem trecători în lumea aceasta, dar fiecare naţie a fost creată de Dumnezeu cu un scop si cu o misie.

Căutaţi mantuirea pentru fiecare şi prin voi se va mântui şi naţia.

— Cu dragoste, Ioan şi Gheorghe“.

Atunci Dumnezeu nu apărea în Manifestul meu. Astăzi am înţeles că nu se poate nimic fără El…

Au trecut cinci ani… lungi cât o viaţă… dar care totuşi pot fi cuprinşi în doar

cîteva cuvinte…

„Am îngenunchiat pe lespezile reci ale Bisericii, ne-am rugat şi am plâns, nu pentru noi, nu pentru voi, ci pentru tot ce a lăsat Dumnezeu frumos pe pământ şi oamenii nu au înţeles nimic; într-un târziu ne-am pomenit zâmbind pentru că totuşi câţiva au înteles.“ (Nicoleta Nicolescu)

Mă pomenesc zâmbind. Aşezată aici la fereastră, cu privirea pierdută undeva în zare, cuminte şi tăcuta, în avionul ce mă poartă pe drumul acesta nou, cu promisiunea atâtor alte noi provocări şi lecţii, constat că astăzi aleg să duc cu mine atât de puţine lucruri… Din tot ce am strâns, văzut, trăit, adunat, nădăjduit, visat, citit şi auzit, din toate comorile ce mi-au trecut prin mână, iau cu mine puţin… şi totuşi, atât de mult. Aleg să iau doar credinţa în lumină, în bine şi în frumos. În bunătate, omenie şi în iertare. Dar, mai întai de toate, în Dragoste!

Pentru că dincolo de diferenţele politice, de viziune, de credinţă şi de naţionalitate, de educaţie, tot ce contează este dragostea. Pentru că degeaba le faci pe toate bine, degeaba le rosteşti pe toate meşteşugit, degeaba faci metanii, posteşti, iar discursul, ţinuta, gândirea îţi sunt impecabile, zadarnic e totul, dacă la sfârşitul zilei inima ţi-e înăcrita de dispreţ, înnegrită de pizmă, ură şi obidă, împietrită de neiertare, trufie şi necaz, înnourată de reproşuri, învinuiri, acuze şi de neîngăduirea celuilalt, cu toate metehnele şi neputinţele lui. În deşert e totul, dacă nu e dragoste. Pe când dacă e, peste toate se poate trece…

În lumea mea un comunist şi un legionar s-au scăpat unul pe altul de la moarte, un legionar a salvat viaţa unui evreu, cu preţul vieţii sale, daruindu-i streptomicina care l-ar fi salvat, o femeie din Palestina e îndrăgostită de un evreu, un catolic se botează ortodox din iubire pentru o femeie şi un evreu cu un suflet minunat mi-a marcat cândva destinul şi a ajutat şi el, în felul acesta, să apară cartea asta în care scriu şi despre legionari… În lumea mea un fost detinut politic devenit preot ajunge să îşi spovedească, să îşi ierte, să îşi iubească şi să îşi binecuvânteze cel mai aprig torţionar – care, de altfel, înţelegand în felul ăsta ce înseamnă cu adevărat Iubirea, se şi călugareşte. Din tot ce am văzut, asta aleg să iau cu mine. Nu cred în crime, în ură, în răzbunare. Cred în dreptul fiecăruia de a-şi plânge morţii şi de a se strădui să le urmeze exemplul în faptele bune şi să le evite greşelile, cred în dreptul fiecăruia de a avea o credinţă, fără a face rău altuia, cred în mâna întinsă pentru a ajuta, a dărui, a alina, a binecuvânta, a mângâia, a îmbrăţişa, a vindeca, cred în cuvintele rostite de Mircea Vulcanescu „Să nu ne răzbunaţi“, cred în dragostea cu care acelaşi Mircea Vulcanescu s-a

jertfit la izolare așezandu-se ca și cum ar fi fost o saltea pentru un deținut mai tânăr, salvându-i astfel viața, cred în dragostea cu care tot el și-a deșirat ciorapii de lână și a învățat să croșeteze, pe ascuns, el știe cu ce, el știe cum, doar pentru a-i putea dărui de Moș Nicolae o pereche de mănuși unui alt deținut care avea mari probleme cu circulația sângelui, deținut ale cărui mâini erau crăpate de frig iar „durerile intrau în carnea lui ca făcute de mii de cioburi de sticlă spartă“.

Cred în iubirea plină de grijă și de omenie cu care Părintele Justin, deși era aproape desculț în celula sa de la Aiud, când a primit de acasă o pereche de bocanci nou nouți i-a dăruit unui deținut nou. Deținut care purta niște bocanci fără tălpi, bietul băiat având picioarele numai răni și scoțând la fiecare pas câte un geamăt. „Fără să ezite părintele și-a scos bocancii săi și i-a dat tânărului, spunându-i: Iată, măi frate, ține această încălțăminte și bucură-te de ea, că mie nu-mi mai trebuiește, eu sunt mai vechi aici și mă descurc…!“. În celulă s-a făcut liniște adâncă, în timp ce cei doi se îmbrățișau vărsând lacrămi fierbinți: Frate, frate…!“. (Grigore Caraza)

Cred în dragostea cu care s-a jertfit Valeriu, dăruindu-i altui deținut medicamentul care i-ar fi putut salva viața, cred în iubirea cu care Părintele Calciu și-a tăiat venele pentru prietenul său Costache Oprișan, cred în ultimele cuvinte ale Căpitanului scrise la Jilava, „Acceptați jertfa…“, cred în iubirea din inimile femeilor din închisoarea de la Mislea care au înțeles că numai iubind și iertând pot supraviețui, cred în generozitatea și în mărimea de suflet cu care deținuții alegeau bucata cea mai mică de mâncare, duceau hârdăul în locul altui deținut sau se lăsau chiar bătuți și torturați în locul altuia. Cred în dragostea arzătoare pentru un principiu, pentru o idee, pentru un vis, dragoste care i-a făcut pe atâția dintre ei să aleagă să moară, dar să nu se dezică de ele. Cred într-o dragoste fierbinte ca cea a lui George Manu, strălucitul fizician supranumit „Rectorul din Zarca Aidului“, căruia i s-a propus eliberarea pentru a lucra la centrul nuclear sovietic de la Dubna în schimbul renunțării la idealurile sale, dar a refuzat, la fel cum a refuzat chiar și pe patul de moarte să se dezică de crezurile sale în schimbul tratamentului salvator. Cred în dragostea hotărâtă, statornică, demnă, puternică, vie, curajoasă, înaltă, ce a ars în inima lui atunci când a ales să moară în temniță la 58 de ani, având doar 34 de kilograme, iar trupul i-a fost aruncat la groapa comună din Râpa Robilor. Dar nu s-a dezis. Cred în dragostea asta a lui nebună ce ne luminează de dincolo de timp și moarte, dragoste ce l-a făcut să își rostească ultimele cuvinte cu aceeași demnitate și limpezime ce i-au definit – lui și atâtor altora- întreaga viață: „Să le spuneți tuturor că nu am făcut nici un compromis“…

Cred în noblețea și în delicatețea sufletească a domnului Aurel Vișovan, care, închis în iadul de la Pitești, își făcea griji nu pentru soarta lui sau a colegilor de inimaginabilă suferință, ci pentru gardieni – „cum puteau ei să suporte acele atrocități la care erau obligați să participe, sau cel puțin să asiste în fiecare zi“[11]. Cred în dragostea care poate face victima să simtă compasiune pentru călău… „Atunci când mă călcau în picioare, mă loveau, mă înjurau vechii și bunii mei camarazi, simțeam tragedia imensă pe care ei o trăiau“. (Aurel Vișovan)

Cred în neîncrâncenarea și în zâmbetul de copil al domnului Demostene Andronescu, cred în lumina din ochii domnului Iulian Constantin când ne povestea, chiar în celula în care a fost închis, că a iertat. Cred în surasul blajin al domnului Purcărea când ne spune cu glas blând, șoptit, să nu judecăm pe nimeni și să iertăm tot. Cred în iubirea din privirea Părintelui Justin, în aura de bunătate din jurul tuturor celor care și-au binecuvântat torționarii, în exemplul tuturor celor care și-au dat și cămașa atunci cand le-a fost cerută haina, au întors și obrazul celălalt atunci când au fost pălmuiți, iar atunci când li s-a cerut să mearga o milă, nu au mers două… ci au mers sute…

Aleg să cred numai în Dragoste. Și nu-mi doresc decât să pot să Îl urmez întru toate pe Cel care din dragoste s-a jertfit pentru noi toți. Pe Cel care a ales să fie omorât, nu să omoare. Pe Cel care a ales să iubească, să se lase lovit și să ierte, nu să lovească. Pe Cel care ne-a arătat Calea, Adevărul și Viața. Și mi-aș dori să nu fac nimic din ce n-ar face El.

Cu asta am rămas din tot ce am trăit.

Atâta iau cu mine azi, când plec la drum cu omul care m-a învățat cele mai frumoase cuvinte rostite vreodată pe pământ. Cu omul care m-a oprit cândva, când făceam ceva în grabă, fără atenție, fără bunăvoință, cu disprețul meu obișnuit pentru lucrurile mărunte – îmi părea că mă țin departe de lucrurile mărețe pe care le aveam de făcut. Cand făceam ce făceam cu necaz, cu ciudă, cu nerăbdare, așa încât, normal, nu-mi ieșea. Nu voi uita niciodată cum m-a întrerupt, cu blândețe, mi-a luat mâna în mâna sa și mi-a spus cuvintele cele mai importante pe care le-am auzit vreodată în viața mea:

— Nu așa! Cu Dragoste!

Și a continuat să facă el, cu dragoste, lucrul mărunt care mie nu îmi ieșea nicicum.

Mâna mea a rămas de atunci în mâna lui și cea mai potrivită încheiere pentru această călătorie atât de lungă, atât de grea, de plină, de ocolită și de bogată pe care am făcut-o nu poate fi decât urarea pe care ne-a făcut-o nu întâmplător Pablo, purtătorul numelui Sfântului Apostol, când am sărbătorit, odată ajunși lângă el și lângă toți ceilalți atât de dragi, începutul noii noastre călătorii împreună:

— Să nu ne lipsească niciodată Dragostea!

„Dragostea îndelung rabdă; dragostea este binevoitoare, dragostea nu pizmuiește, nu se laudă, nu se trufește. Dragostea nu se poartă cu necuviință, nu caută ale sale, nu se aprinde de mânie, nu gândește răul. Nu se bucură de nedreptate, ci se bucură de adevăr. Toate le suferă, toate le crede, toate le nădăjduiește, toate le rabdă. Dragostea nu cade niciodată.“

Sfântul Apostol Pavel

---

[11] Horia Picu despre Aurel Vișovan: „Ce o fi fost în sufletul acestor gardieni, care știau tot ce se întâmplă, care participaseră și ei la început la acest masacru, iar acum supravegheau prin vizete la tot ce se petrece în cameră? Aveau și ei familii. Când plecau seara la terminarea programului – ajunși acasă – puteau ei să-și îmbrățișeze soțiile, copiii? Putea exista pentru ei și o altă viață pe care noi nici n-o puteam concepe?“

Postfață

Floarea din asfalt

„Sunt flori ce-ți ies în drum să te sărute
să-ți gângure crâmpeie de voroave.
Altele mici și proaste și gângave
au ochi adânci și-ntrebatori de ciute.

Unele cânta, altele spun snoave,
cârciumărese zvelte și limbute.
Sunt flori ce parcă tremură lăute
se spovedesc și-nchină cruci firave.

Sunt flori cu străluciri de spade goale,
flori cu obraji și gene lungi de îngeri,
flori îmbrăcate-n platoșe și zale,
flori prăbușite-n lacrimi și înfrângeri,
flori ce te mustră și te-nfruntă-n cale

și flori care te iartă că le-nsangeri.“

Radu Gyr

Ghioceii domnului Purcărea. Floarea albastră pe care i-a dus-o domnul Demostene lui Constantin Oprișan la Jilava în ziua când se împlineau 55 de ani de la moartea sa. Floricica aurie pe care i-am dat-o domnului Marcel Petrișor după ce aproape că mi-a strivit degetul, bătând în zidul închisorii, în codul Morse, câteva versuri din „Ridică-te, Gheorghe…“. Floarea roșie pe care i-a dăruit-o bunicul meu Alinei, urmașa luptătorilor din munți, în ziua aceea când am trecut pe la ea, luându-l cu mine și pe el, proaspăt spovedit și împărtășit, cu părul lui alb, cu spatele lui drept și cu ochii care îi lăcrimau din orice. Crinii așezați pe treptele Muzeului de Istorie, pentru inima Reginei Maria, închisă acolo într-o cutie de pantofi. Trandafirul de la mormântul Părintelui Justin din care, când l-am strâns mai tare, a curs sânge. Crinii portocalii de la troița Căpitanului, florile albastre pe care i le-am dus lui Valeriu la Târgu Ocna și le-am găsit peste trei săptămâni neofilite, fiecare floricică pe care mi-a dăruit-o Părintele Lăcătușu, de fiecare dată când am fost la el…

Cititorule, astazi ții în mână flori… toate aceste flori…

Ții în mână toate florile pe care le-am lăsat în urmă… flori de liliac pe o mașină veche de scris… flori de nu-mă-uita… câmpuri întregi de crini sădiți în și cu inima mea… și, mai ales, florile pe care le-am lăsat în urmă când am plecat din mansarda mea din Cotroceni. Din mansarda în care am scris manifestul. Din mansarda în care am scris cele două pagini care au ajuns în inimile a aproape un milion de români, sau poate chiar mai mulți, de aici, sau împrăștiați prin toate colțurile lumii.

Balconul îmi era plin de flori, care mai de care mai frumoasă. Fiecare din ele avea un nume, fiecare din ele avea personalitatea ei, fiecăreia trebuia să îi vorbești în alt fel. Ele m-au vindecat, cu zâmbetul lor când le udam dimineața și cu liniștea pe care mi-o dădeau când le mângâiam și le curățam seara. Câte m-au învățat… Răbdarea. Responsabilitatea. Bucuria de a te dărui, fără să îți pese dacă ești sau nu privit – înflorind mereu mai frumoase, că le era primită ofrandă de culoare, parfum și viață sau nu. Dăruiau pentru că nu știau altfel, se dăruiau pentru că altfel nu puteau, se dăruiau neîncetat, fără a aștepta nimic înapoi. Ele

mi-au șoptit despre taină, plecându-și smerite capul în rugăciunea lor de fiecare seară. Ele m-au învățat nădejdea cu verdele lor crud. Bucuria cu freamătul lor de seară, după ce le udam. Mi-au povestit despre jertfa cu roșul sângeriu al petalelor lor. Despre curăție cu albul sfios al vreuneia ascunse, timidă, într-un colț. Despre smerenie, cu rozul pal al vreuneia care parfuma tot balconul cu căpșorul ei plecat. Despre nădejde, cu galbenul lor intens. Despre esențial. Cu toate culorile și virtuțile lor izvorând din același verde ce se hrănea cu soare sfânt, cu apă și cu iubire. Ele mi-au vorbit despre statornicie și despre importanța reperelor și a valorilor, cu rădăcinile lor adânc înfipte în pământ. Și tot ele m-au învățat cea mai frumoasă și mai importantă lecție. Lecția curajului. Chiar și când pare imposibil.

După ce toate au murit, după ce a trebuit să plec din casa aceea, după ce am împachetat tot și am ieșit pe poartă, am aruncat o ultimă privire înapoi la tot ce lăsam în urmă. La casa care mi-a adăpostit toate visele și luptele, la balconul cel altădată plin de flori, atât de gol acum, că muriseră toate. Nu vedeam acum în spate decât vise care păreau deșarte, amintirea atâtor răni, dureri, nădejdi care păreau acum fără sens, a atâtor lupte care păreau acum inutile și a atâtor jertfe care nu păreau să fi dus la nimic. Nu trăiam acum decât un sentiment de gol, de zădărnicie, de inutil, de cicatrici care păreau că nu aveau să se mai vindece vreodată. Nu mă urmărea acum decât o tristețe adâncă și parcă un rânjet nevăzut care îmi șoptea că a fost totul în zadar… Dar m-am oprit, pentru ultima oară, să mai privesc o dată în urmă. Și parcă nu îmi venea nici măcar să plâng, atât de împietrită îmi era inima. Dar, dintr-odată, din asfaltul inimii mele a răsărit timid un firicel de bucurie. O dâră firavă de lumină și-a croit drum în sus, spre ochii mei, care au strălucit deodată plini de viață. Spre buzele mele care s-au deschis dintr-odată într-un zâmbet de nădejde. Pentru că le-am zărit! Erau undeva în colțul curții, sfioase, dar înălțându-și totuși cu mult curaj și demnitate căpșoarele lor firave…

Până la urmă, lăsam totuși ceva în urmă! Ascunse în colț, se înălțau, într-o rugăciune timidă, dar hotărâtă, câteva flori răsărite curajos printre dalele de ciment ale curții, din semințele celor de demult, udate cândva cu atâta iubire la balcon. Cât erau de frumoase florile acestea atât de micuțe, crescute însă cu atâta curaj dintr-un asfalt prin care nimeni nu le-ar fi dat vreo șansă să răzbată! Ele, firavele, ele, slăbuțele, ele, neputincioasele… Cu toate astea, reușiseră, fără de teamă, să scoată în lume dorul lor cel scump, să dea glas iubirii care le împingea de la spate, să dea din nou viață, dincolo de piatra ce ar fi vrut să ucidă frumosul care, iată!, răsărea acum, din nou, din semințe căzute acolo cine știe când… Din

cine ştie ce lacrimă, din cine ştie ce dor, temere sau durere nerostite, din cine ştie ce vis, din cine ştie ce nădejde, purtată de cine ştie ce vânt de seară, nestrivită de atâţia bocanci care trecuseră fără milă pe acolo… Şi parcă îmi şopteau cu căpşoarele lor smerite, dar demne, şi cu rădăcinile lor aşa înfipte miraculos, cu îndrăzneală şi hotărâre printre dalele reci de ciment, îmi şopteau cu glas de nălucă „Nu, nicio jertfă nu e în zadar!“ – şi mă învăţau cea mai preţioasă lecţie. Lecţia Curajului. Fiindcă nu în zadar spunea un scriitor cunoscut că nimic nu i se pare mai eroic decât o floare crescută în asfalt… Poate că asta ţii acum în mână, în sutele de pagini despre dor, iubire, morţi pe care „îi port pe mine tencuială“, lupte, drumuri, căderi, ridicări, minuni, păcate şi iertări… Asfalt! Asfaltul atâtor minciuni acoperind prea multe lucruri ce ne-au fost ascunse. Cimentul din temniţa asta modernă a confortului. Dalele de piatră rece şi cenuşie ale acestei ere perfide a reeducării, cu atât mai perfide cu cât păcăleşte prin plăcere. Pereţii de piatră ai unei temniţe în care suntem prizonieri fără ca măcar să bănuim. Atâţia pereţi, atâtea gratii, atâtea lanţuri, care ne învăluie treptat, de mici copii. Iar când ne trezim e prea târziu să mai scăpăm – suntem prizonieri în temniţe în care ni se vând plăceri, cu un preţ mult prea scump. Sufletul nostru. De multe ori ne dăm însă seama mult prea târziu. Când plăcerea s-a transformat în suferinţă. Şi „Ce-i foloseşte omului să câştige lumea întreagă, dacă-şi pierde sufletul…“. Poate că asta ţii acum în mână: tot acest munte de asfalt al reeducării soft…

Dar iată!, ţii şi frânturi de clipe de o demnitate răsărita din senin, ivite din seminţe care au fost ucise de milioane de ori şi, cu toate acestea, au înviat. Din seminţe sugrumate, otrăvite, peste care s-a turnat acid sulfuric, asfalt şi minciună. Dar, cu toate acestea, nu au murit. Flori firave, crescute când şi unde nimeni nu se mai aştepta, mirosind a mir şi a sfinte moaşte şi a iubire neînvinsă de ură. A adevăr neînvins de minciună, a virtute neînvinsă de păcat, a demnitate neînvinsă de urât, a lumină neînvinsă de întuneric, a răni care au devenit scara către cer, a surâsuri blânde ivite din lacrimi, a lecţii răsărite din greşeli. Flori ivite din seminţe de jertfă şi iubire purtate de vântul care suflă doar unde vrea şi când vrea.

Îmi amintesc o scrisoare primită de la Julien M. imediat după Manifest…

„…fac parte din acea categorie de oameni cu coloana vertebrală – vă scriu dintr-o necesitate interioară, am senzaţia că nu mai pot SĂ TAC .

Fapt este că eu în 1981 am fugit din România la vârsta de 18 ani – de atunci trăiesc la Stockholm – adevăr este că am fugit de comunism, însă de a lungul anilor am realizat că am fugit la fel de mult de români și de mentalitatea lor. Am tot revenit în România în ultima vreme, am petrecut o bună parte a verii acolo. Rămân efectiv perplex de fiecare dată când vin „acasă“ – cum spuneți și D-stra, cunosc acolo o groază de oameni fini, conștienți, pregătiți, entuziaști și conștienți. Știți, ca să vă dau un exemplu grăitor, conversam la o terasă la Ploiești cu două fete din Câmpina – ambele de 18 ani. Mi-au spus că ele nu doresc să rămână în România . „De ce gândiți așa? România e o țară ca altele“ le-am zis, iar ele mi-au replicat:

„AICI NU NI SE PERMITE SĂ ÎNFLORIM!“

Eu am fost devastat să aud asta – pentu că în acest mod simplu și elocvent ele au formulat exact ce am simțit și eu când am fugit din țară și văd că același lucru se petrece și acum. Nu știu… poate că prostia,indolența, lenea, lașitatea și fățărnicia îl caracterizează pe român – FRICĂ DE VIAȚĂ, de a trăi… pentru că altfel nu-mi explic infamia în care se trăiește acolo – nu știu, poate că oamenilor le place să traisca așa, fiindcă altfel ceva pozitiv s-ar produce fără doar și poate… Am senzația clară că participăm la un suicid colectiv – asistăm la o destrămare irevocabilă a sufletului român – a nației, ca atare…

Cu toată sinceritatea, m-am săturat să văd atâta frumusețe și valoare călcată în picioare de niște dobitoci…“.

Poate că asta ții acum în mână. Milioane de glasuri strigand îndurerate… „Aici nu ni se permite să înflorim…“, „aici nu ni se permite să înflorim…“, „aici nu ni se permite să înflorim…“.

Dar mai ții totuși ceva. Ții în mână și flori care au reușit totuși să străpunga asfaltul. Poate că sunt născute din vreo sămanță purtată tainic de vreun vânt de seară, care a alinat atâtea alte răni cândva. De vântul de seară care a purtat cu el atâtea alte vise și atâta iubire răzbătând, iată, până la noi de dincolo de timp. De vântul care a purtat vii până la noi atâtea alte jertfe care au părut cândva zadarnice. Dar n-au fost. De Vântul meu De Seară cântat într-o după-amiază cu apus de vis, de un glas tânguit de vioară, de glasuri înecate de iubire, de inimi mari care se pregăteau să urce Golgota, de suflete curate care se pregăteau pentru

a muri… Pentru noi!

Poate că asta ţii acum în mână. Cântecul. Vioara şi glasurile celor care l-au cântat. Vântul de seară. Toate seminţele de iubire pe care le-a purtat cu el până la noi, aromând a busuioc, a jertfă, a moarte şi a înviere. Iubirea care se încăpăţânează să nu moară, lumina care se încăpăţânează să nu piară, Adevărul care se încăpăţânează să nu se lase îngropat.

Ţii în mână o floare. O floare crescută în asfalt… Tu ce crezi, cititorule? Oare cel care a spus că nu se face primăvară cu o singură floare a întâlnit vreodată o floare crescută în asfalt?

P.S.

Scrisoare de la Florin – Alexandru Iordache către domnul Ionică Sava, scriitor și artist popular, cultivator de aluni de grădină, unul din oamenii care au avut de suferit de pe urma regimului comunist

Domnule Profesor,

Mi s-au întâmplat atâtea lucruri minunate după ce v-am cunoscut. Parcă a fost ieri când, fiind la serviciu, mi-a trecut prin cap ideea de a planta aluni în grădina mea de la țară. Am căutat pe internet după aluni și v-am găsit pe dumneavoastră. V-am sunat și mi s-a răspuns cu acea voce caldă de bunic blajin. Am știut din prima clipă că voi întâlni o persoană specială. De aceea, nu am pregetat să vin în satul de lângă Focșani pentru a vă cunoaște. M-ați întâmpinat cu simplitatea și candoarea omului de la țară, de care sufletul meu dezrădăcinat avea atâta nevoie. M-ați uimit cu luciditatea, inteligența, vioiciunea și talanții unui spirit mereu tânăr și creator. V-am citit cărțile, v-am admirat picturile dar și statuetele cu eroii neamului. Acel Iisus pe care l-ați pictat în urma unui dialog interior cu „forțele spirituale care sunt în jurul nostru dar pe care noi nu le sesizăm” mă urmărește și veghează pretutindeni asupra

mea. Multitudinea de iconițe cu Maica Domnului împresurate de alune pentru mine reprezintă un semn că munca Dvs. e binecuvântată de Dumnezeu și consider că tot mai mulți oameni, în special tineri ar trebui să vă urmeze exemplul.

Doar acolo, în universul atelierului în care lucrați zi de zi am avut ocazia de a călători în timp și spațiu admirând „Mona Lisa" a lui Leonardo ca și cum aș fi avut în față originalul de la Luvru. Recunosc însă că am fost mai mult impresionat de pictura „Mona Lisa autohtonă", de „Vrâncioaia și feciorii ei", de tablourile în care apar Regii și Reginele României, de sculpturile din lut cu Eminescu, Creangă, Țepeș, Decebal și Traian.

De când am părăsit curtea țărănească și grădina ce cuprinde colțișorul de rai denumit de Dvs. „Parcul European al Alunilor Înfrățiți", am întâlnit multe fete dragi cărora le-am dăruit romanul cu un mesaj desprins parcă dintr-o parabolă biblică: „Să nu te îndrăgostești de un nebun". Căci Dvs. ați fost cel care m-ați învățat cum să ofer protecție și bune sfaturi acestor ființe minunate și fragile în același timp, după cum tot Dvs. sunteți cel care m-ați învățat ce tactici să folosesc pentru a cuceri inima unei fete. Hmmm, să vă reamintesc de trucul șmecheresc la care ați apelat ca să câștigați pariul în fața colegilor cărora le-ați promis că veți reuși să o sărutați pe cea mai frumoasă fată din liceu, cea care le refuza tuturor baieților acest minunat privilegiu?

Îmi este tot așa dor de sfaturile Dvs. ca și de bunătățile pregătite de soția minunată care v-a fost sprijin și model în toate acțiunile si activitățile frumoase pe care le-ați întreprins împreună. Pentru nepoțica și nepoții pe care îi aveți sunt convins că sunteți bunicii ideali.

În primul rând doresc să vă aduc la cunoștință că v-am urmat sfatul și m-am apucat să scriu.

Știu că mi-ați povestit că în tinerețe fiind remarcat de profesorul de limba și literatura română coleg de facultate cu George Călinescu ați fost selectat să participați la un concus literar, unde ați luat și un premiu cu povestirea „Întoarcerea mamei".

Ei bine, după ce v-am cunoscut, am decis să particip la Festivalul de Film Istoric de la Râșnov cu eseul „O zi din viața mea în Romania anului 2014 condusă de Nicolae Ceaușescu“. M-au selectat și vreme de 10 zile am avut parte de o vacanță minunată în compania unor tineri deosebiți. Am avut astfel șansa de a cunoaște regizori și oameni din lumea filmului românesc și moldovenesc, am vizionat o sumedenie de filme și documentare cu subiect istoric.

Dvs., domnule Profesor, nu aș putea să vă spun exact cum ar arăta o zi din viața mea în Romania anului 2014 condusă de Nicolae Ceaușescu. Dar pot să vă spun că mi-aș dori să fie o zi în care, orice mi s-ar întâmpla, frumosul să învingă. O zi în care oricâte căderi aș avea, cauzate de teroarea, minciuna și groaza provocate de sistem, să am puterea, în amurgul serii ce-i va urma, să mă ridic. O zi care să dăruiască posterității o mărturie a propriei mele învieri.

Poate fi o zi în care colegii de școală să-mi fure jurnalul, în care obișnuiam să-mi notez și probleme de ordin politic. O zi in care să ajung să fiu anchetat de Securitate, pentru că am scris acolo că Ceaușescu este un dictator, un criminal odios, fiindcă pe vremea când nu era președinte și se ocupa de colectivizare, a împușcat mortal pe la spate o țărancă ce într-un gest obscen și-a ridicat poalele în fața lui, refuzând să cedeze pământul ca să se înscrie la C.A.P. Și pentru că am scris că Elena Ceaușescu este o femeie semidoctă, care nu știe chimie nici cât niște elevi de clasa a 7-a.

Poate fi o zi în care după 6 luni de bătăi și amenințări la Securitate, să fiu nevoit să mă declar nebun. Asta ca să nu ajung la închisoare. Să spun că beau, fumez, îmi bat nevasta, deși eu nu fac nimic din toate acestea. Și că ce am scris despre cuplul Ceaușescu am scris așa, într-un moment de nebunie. Poate fi o zi în care să devin coleg de celulă la spitalul de nebuni cu un țăran vecin din sat, căruia i-a murit fetița de 12 ani din cauza fricii. I-a plesnit inima pentru că patru milițieni au tăbărât în casă, amenințându-i tatăl cu baionetele.

Dar poate fi și o zi în care asistenta șefă de la spitalul de nebuni, pe care

Providența a facut să o cunosc încă de când era eleva mea, să vină să-mi facă tratamentul pentru epilepsia de care nu sufeream. Să îmi verse serul pe lângă, ca să nu mă înnebunească forțat. Poate fi o zi în care să fiu eliberat de acolo cu mențiunea „reabilitat mental“ dar și o zi în care să constat că din cauza stresului psihic la care am fost supus, m-am îmbolnăvit de pietre la rinichi. Cum poate fi o zi în care după trei ani să mă declar vindecat complet de această boală, fiindcă între timp am ținut niște cure cu alune de pădure. Speranța de a mă vindeca a făcut ca tot într-o astfel de zi să-mi pice în mână o veche broșură naturistă. Mai poate fi o zi în care săpând în grădina casei ca să plantez un alun, să găsesc un bănuț pe care scrie „botezat întru Hristos“, un fel de talisman pentru un ostaș căzut acolo în primul razboi mondial. O zi în care, cercetând despre istoria locului, să aflu că aici s-au dat mari bătălii. Și o zi în care iau decizia să scriu la ambasedele unor țări străine ca să-mi trimită aluni de gradină. O zi în care îmi doresc să fac un parc al alunilor înfrățiți pentru a cinsti oarecum cu o ființă vie acest sacrificiu al celor care au murit acolo și pentru a dovedi că pomi din diferite țări pot trăi în pace și armonie chiar pe locul unde în urmă s-au ucis întrei ei oameni de diferite naționalități: nemți, unguri, români. O zi în care Frumosul, Binele să învingă în plin comunism!

N-aș vrea să fie o zi în care să mă întorc din luna de miere, de unde tocmai am fost cu soția mea și să mă duc direct la mormântul proaspăt al unchiului meu, încărcat de flori. Ca să aflu că în timpul în care eu am fost plecat și m-am bucurat de acele clipe, unchiul meu drag care m-a pregătit la matematică a cedat în urma torturilor psihice la care a fost supus în urma anchetelor de la Securitate și a băut otravă chiar în casa sa.

Și totuși, domnule Profesor, dacă am fost nevoit să-mi imaginez o asemenea zi, aceasta nu ar fi putut arăta altfel decât ca o zi trăită în memoria celor care s-au jertfit pentru ca o astfel de zi, desfășurată în condițiile prezentate, să nu fie niciodată posibilă pentru mine. O zi în care văzând lumea prin ochii celor care au suferit în comunism, să reușim să înscriem în mentalul colectiv memoria istoriei, fiind astfel îndreptățiți în a nu mai repeta, de această dată cu noi înșine în rolul principal, momente de tristă amintire. Căci cine nu are memoria istoriei, riscă să o repete!

Momentul Râșnov nu a fost singurul moment din viața mea în care „ei, cei pierduți, reîntorși din zări/ cu vechiul lor duh fecund/ s-au înapoiat și-n disperări/ și-n răni ce-n piepturi se ascund/ căci în lacrimi ori în mângâieri/ tot ei curg, zi de zi/ în tot ce mâine, ca și ieri,/va sângera sau va iubi.“

Mai țineți minte interviul pe care l-am filmat ultima dată când v-am vizitat? Cel în care ne-ați povestit cum ați ajuns la realizarea „Parcului European al Alunilor Înfrățiți“? Am aplicat cu acest filmuleț pentru o școală de vară organizată cu ocazia împlinirii a 25 de ani de la Căderea Cortinei de Fier. Am fost selectat și am câștigat o călătorie de două săptămâni prin 6 țări ex-sovietice – Polonia, Ungaria, România, Slovacia, Cehia și Germania, opt orașe: Gdansk, Varșovia, Budapesta, Timișoara, Șopron, Bratislava, Praga, Berlin. Am făcut „înconjurul lumii“ cum s-ar spune: am vizitat muzee, închisori, l-am cunoscut pe Lech Wallesa – omul care a reușit să aprindă scânteia îngenuncherii comunismului în Europa de Est, am asistat la celebrarea a 75 de ani de la startul celui de-al doilea război mondial (în care a luptat și bunicul meu, Dumnezeu să-l ierte!) chiar la Westerplatte, locul în care acesta a început, am discutat cu regizori de peste hotare, „am provocat“ un scandal internațional de care s-a auzit până în Germania prin faptul că le-am reamintit ungurilor în Parlamentul de la Budapesta că în 1918 românii i-au eliberat de comunism, m-am cățărat pe zidul Berlinului, nu am folosit tacâmurile la dineul de la Ambasada Germaniei din Cehia, iar pentru toate aceste lucruri am fost premiat alături de ceilalți 19 tineri din Europa cu o diplomă care atestă că știu să îmi „exprim“ libertatea. Deși m-am distrat copios în toată această excursie, vreau să vă spun că niciodată nu am fost singur în drumul pe care l-am parcurs pe meleaguri străine. Am păstrat într-unul din buzunare o… alună, care m-a însoțit peste tot, chiar și la întâlnirea cu Ministrul Culturii din Germania. Căci, domnule profesor, nu am uitat nicio clipă povestea care m-a propulsat în această călătorie, ca la final să descopăr că adevărata libertatea este, după cum spunea și Părintele Justin Pârvu: „Să trăiești în afara păcatului, adică omul despătimit. Omul trebuie să trăiască precum pasărea, unde este libertate deplină. Așa cum pasărea din înălțimi vede nimicnicia pământului, la fel și omul în libertate poate să-și vadă păcătoșenia.“

Este vorba despre povestea Dvs. domnule Profesor, după cum este povestea tuturor celor care s-au împotrivit Răului în acest veac. Căci, în definitiv, nu este altceva decât o poveste despre Cruci și Cruce, ca în poezia Zoricăi Lațcu:

„Înspre tărâmul celălalt,

E loc închis cu gard înalt;

Dar am văzut, printre uluci,

Atâtea cruci, atâtea cruci…

Părea tot locul țintirim,

Păzit cu zbor de Heruvim,

Cu cruci de piatră, albe, mari,

Cu cruci de brad și de stejar.

Și cruci de-argint și de oțel

Cerneau lumina peste el,

Iar cruci de aur și de fier

Sclipeau ca semnele pe cer.

Atâtea cruci mi s-au părut

Că toate una s-au făcut.

O cruce mare strălucea,

Sub greul ei un om zăcea.

Tu cum de poți să le mai duci,

Atâtea cruci, atâtea cruci?…“

Mulţumiri

Oameni fără de care această care nu ar fi fost…

Părinţii mei

El

Bunicii

Dl. Demostene Andronescu, Dl. Marcel Petrişor, Dl. Dan Puric, Pr. Milea, Ciprian Voicilă, Pr. Bădulescu şi Pr. Laura Bădulescu

Pentru încrederea pe care au avut-o în mine, pentru aripile pe care mi le-au pus, pentru cuvintele frumoase pe care le-au rostit sau le-au scris despre această carte.

Matei, Laurian, Alina Zară, Pr. Voicescu, Nepoata poetului Vasile Voiculescu, Raluca Gheorghiu Tătaru, Florin Alexandru, Maria Cristina Mărcuș, Otilia

Pentru minunatele scrisori publicate cu permisiunea lor în carte.

Simona, Anca, Ioana, Diana, Nicoleta, Anca, Adriana şi Daniela, Ana

Pentru contribuția lor la apariția cărții, pentru sprijinul și iubirea lor constante și necondiționate.

Costel Artenie Condurache

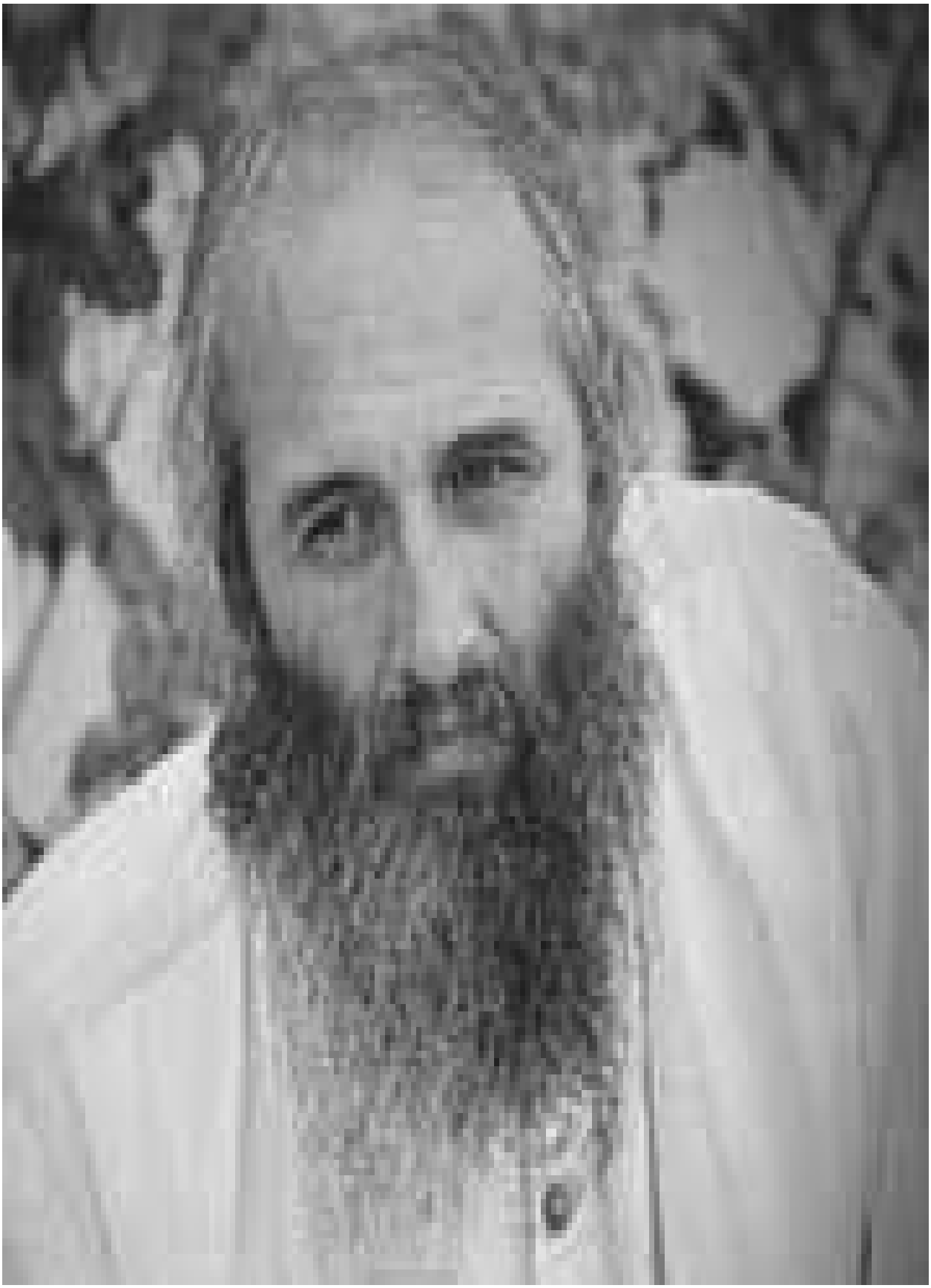

Ada, Alexandru C., Silvian, Gabriel Mihail, Ionuț Gurgu, Cristina Lazăr

Pentru timpul și prietenia lor, pentru feedback, sfaturi, încurajări și sprijin.

Ea

Ei

Pr. Justin

Mircea Bârzoi – Pentru tot, Matei Damian, Adriana Copăcel, Mihai Ene, pentru design, implicare, răbdare și iubire.